SAMANTHA
SHANNON

ABATIA

PORTOCALULUI

Imprint coordonat de
Shauki Al-Gareeb

SAMANTHA SHANNON

ABAT1A
PORTOCALUL UI

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU SZOLLO

LEDA DGE

Redactare: Liviu Szoke
Tehnoredactare computerizată: Valentina Dobrescu
Lector: Shauki Al-Gareeb

SAMANTHA SHANNON
THE PRIOR Y OF THE ORANGE TREE
Copyright © Samantha Shannon-Jones, 2019
Illustrations © Emily Faccini, 2019 All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin Leda Edge, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, Bucureşti.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României SHANNON, SAMANTHA

Abaţia Portocalului / Samantha Shannon; trad, din lb. engleză de Alexandru Szollo. - Bucureşti: Leda Edge, 2021
ISBN 978-606-9519I-4-I

I. Szollo, Alexandru (trad.) 821.III

Nota autoarei

Tărâmurile fictive din romanul *Abaţia Portocalului* sunt inspirate din evenimente şi legende din diverse părţi ale lumii. Niciunul dintre acestea nu are intenţia de a fi o reprezentare fidelă a unei anumite ţări sau culturi într-un anumit moment din istorie.

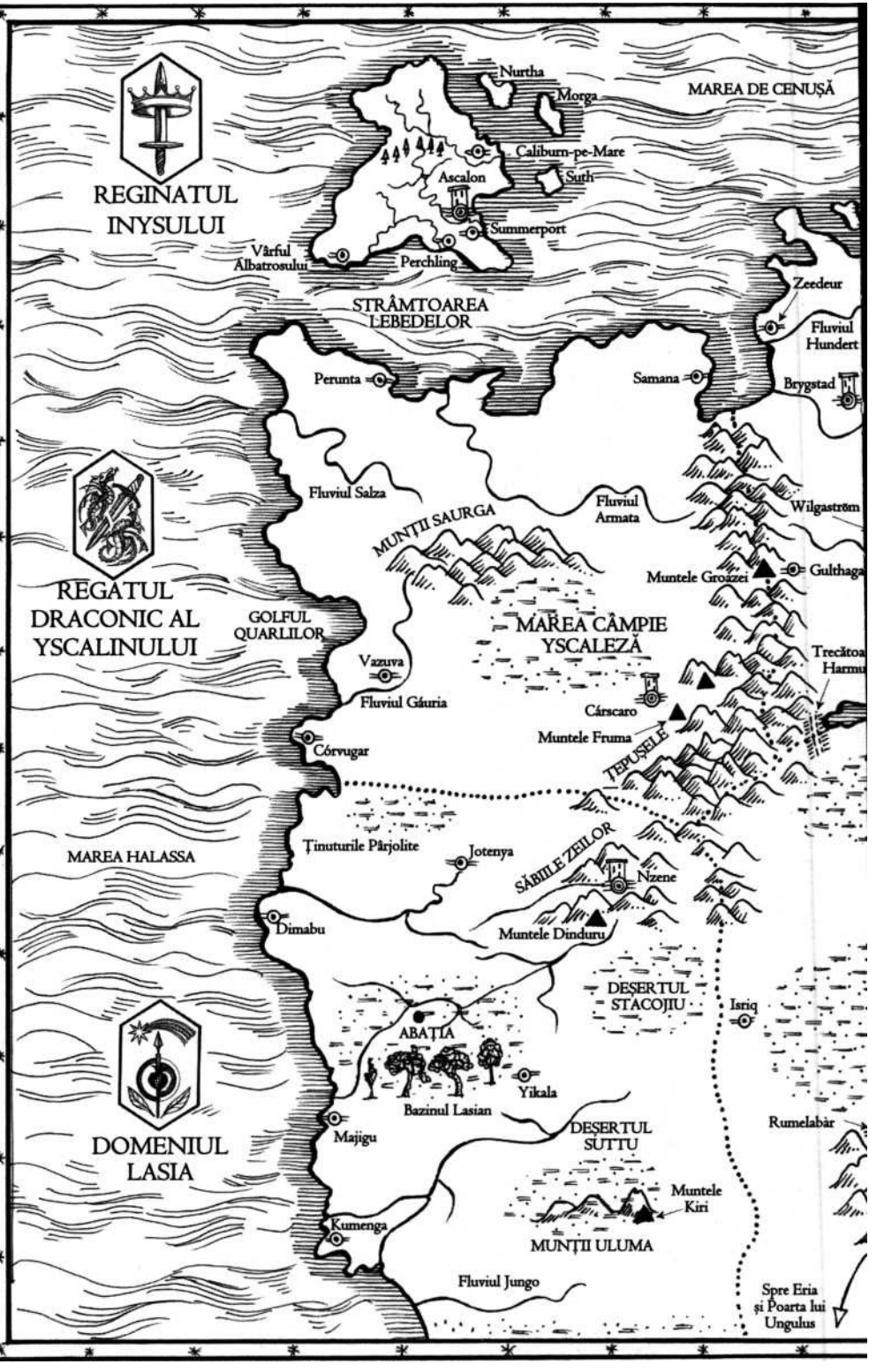
REGINATUL INYSULUI
Nurtha
Morga
MAREA DE CENUȘĂ
Caliburn-pe-Mare
Ascalon
Suth
Summerport
Vârful Albatrosului
Perchling
STRÂMTOAREA LEBEDELOR
Zeedeur
Fluviul Hundert
Perunta
Samana
Brygstad
Fluviul Salza
MUNȚII SAURGA
Fluviul Armata
Wilgaström
Gulthaga
Muntele Groazei
REGATUL DRACONIC AL YSCALINULUI
GOLFUL QUARLILOR
MAREA CÂMPIE YSCALEZĂ
Trecătoa Harmu
Vazzuva
Fluviul Gáuria
Cárscaro
Muntele Fruma
TEPUȘELE
Córvugar
Ținuturile Pârjolite
Jotenya
SĂBIILE ZEILOR
Nzene
MAREA HALASSA
Dimabu
Muntele Dinduru
DEȘERTUL STACOJIU
Isriq
ABAȚIA
Yikala
Bazinul Lasian
Majigu
DEȘERTUL SUTTU
Rumelabăr
DOMENIUL LASIA
Muntele Kiri
Kumenga
MUNȚII ULUMA
Fluviul Jungo
Spre Eria și Poarta lui Ungulus

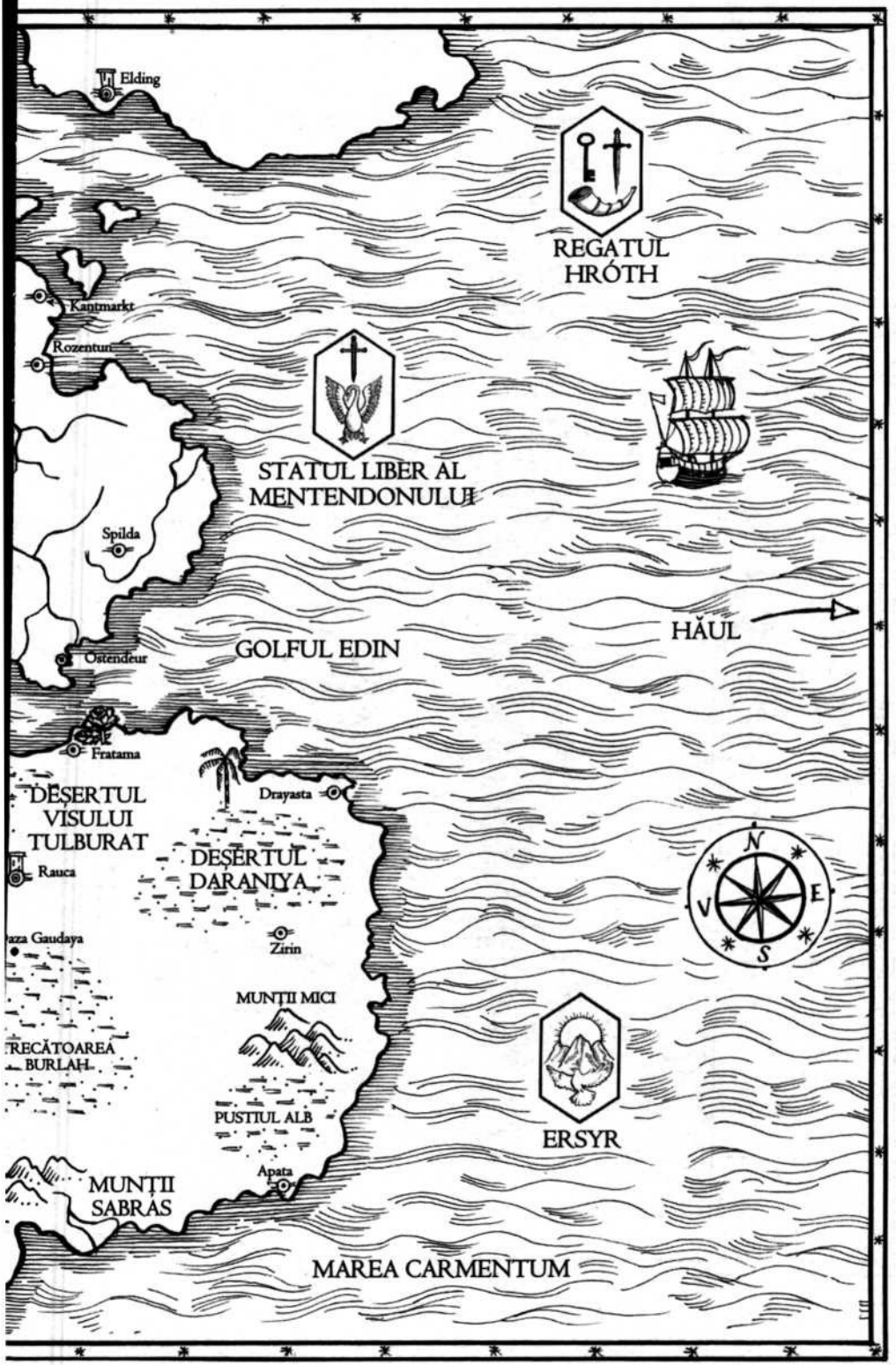
Elding
REGATUL HRÓTH
Kantmarkt
Rozenturi
STATUL LIBER AL MENTENDONULUI
Spilda
HĂUL
GOLFUL EDIN
Ostendeur
Fratama
DEȘERTUL VISULUI TULBURAT
Drayasta
DEȘERTUL DARANIYA
Rauca
Zirin
MUNȚII MICI
RECĂTOAREA BURLAH
PUSTIUL ALB
ERSYR
Apata
MUNȚII SABRAS
MAREA CARMENTUM
N
V
E
S

IMPERIUL CELOR DOUĂSPREZECE LACURI
Muntele Whin
Fluviul Daprang
CREASTA WHINSHAN
Lacul Zorilor Reci
Xothu
MAREA NEADORMITĂ
Kawontay
Orașul celor o Mie de Flori
Marea Vale Imperială
Fluviul Shim
Lacul Zilelor Lungi
PENINSULA SEPUL
Kanxang
MUNȚII NHANGTO
Kenglim
Lacul Copacilor Șerii
MUNȚII LAKRA
MAREA SOARELUI DĂNȚUITOR
Ginura
Capul Hisan
Muntele Tego
Orisima
Golful Ginura
Lacul Soarelui Adormit
Fluviul Umbrelor
Kapara
Lacul cu Mulți Fluturi
Brakwa
Sidupi
Râul Tikara
Lacul Mării de Miazăzi
Golful Isunka
Nanta
Râul Tukupa
HĂUL
Basai
Apampi
Ampiki
MAREA NESFÂRȘITĂ
Capul Quill
Insula Penelor

POVESTI DE DEMULT
9

Şi am văzut un înger, pogorându-se din cer, având cheia adâncului şi un lanţ mare în mâna lui.
Şi a prins pe balaur, şarpele cel vechi, care este diavolul şi Satana, şi l-a legat pe mii de ani.
Şi l-a aruncat în adânc şi l-a închis şi a pecetluit deasupra lui, ca să nu mai amăgească neamurile, până ce se vor sfârşi miile de ani.

— Apocalipsa 20. I-3[1]

1 *Biblia sau Sfânta Scriptură,* Editura Institutului Biblic şi de Misiune Ortodoxă, Bucureşti, 2015 (n. red.).

1
RĂSĂRIT

STRĂINUL IEŞI DIN MARE CA O NĂLUCĂ A APEI, DESCULŢ ŞI PURTÂND CICATRICILE călătoriei sale. Mergea ca un om beat prin pâcla ce se prinsese precum o pânză de păianjen de Seiiki.

Poveştile de demult spuneau că nălucile apei erau blestemate să trăiască în tăcere. Că limbile li se scofâlciseră, deopotrivă cu pielea, şi că nimic nu le mai acoperea oasele în afară de alge. Că pândeau prin umbre, aşteptând să-i târască pe cei necugetaţi spre miezul Hăului.

Tane nu se temuse de acele poveşti nici când era mică. În clipa aceea, pumnalul îi lucea în faţă, curbat ca un zâmbet, iar ea-şi aţinti privirea asupra siluetei din noapte.

Când o strigă, ea tresări.

Norii sloboziră lumina lunii pe care-o ascunseseră. Destul ca ea să-l vadă aşa cum era. Şi el s-o vadă pe ea.

Nu era o nălucă. Era un străin. Ea îl văzuse, deci nu mai putea să şi-l scoată din minte.

Era ars de soare, cu părul ca paiul şi cu o barbă din care picura apă. Pesemne contrabandiştii îl lăsaseră în apă şi-i spuseseră să înoate cât mai rămăsese până la mal. Era limpede că el nu ştia o iotă din limba ei, dar ea înţelegea destul cât să priceapă că el îi cerea ajutorul. Că voia să-l vadă pe Despotul din Seiiki.

Inima-i bubuia ca un tunet. Nu îndrăzni să vorbească, pentru că dacă ar fi arătat că ştie limba lui, ar fi făurit o legătură între ei şi s-ar fi trădat pe sine însăşi. Ar fi trădat faptul că, aşa cum ea era acum martoră a fărădelegii lui, şi el era martorul fărădelegii ei.

Ar fi trebuit să fie în izolare. închisă în siguranţă în spatele zidurilor Casei de Miazăzi, gata să se ridice, curăţită, pentru cea mai însemnată zi a vieţii ei. Acum, era pângărită, mânjită fără sorţi de scăpare. Şi totul doar pentru că îşi dorise să se scufunde încă o dată în mare înainte de Ziua Alegerii. Umblau zvonuri cum că marele Kwiriki avea să fie îngăduitor cu cei care aveau curajul să se strecoare afară şi să înfrunte valurile pe durata izolării. În schimb, el trimisese acest coşmar.

Avusese parte de noroc toată viaţa.

Aceasta era pedeapsa ei.

II ţinu pe străin la distanţă cu pumnalul. Trezindu-se faţă în faţă cu moartea, el începu să tremure.

În mintea ei luă naştere un vârtej de posibilităţi, fiecare fiind mai cumplită decât cea dinaintea ei. Dacă-l dădea pe acest străin pe mâna autorităţilor, ar fi trebuit să dea în vileag faptul că încălcase perioada de izolare.

Ziua Alegerii ar fi putut să nu mai aibă loc. Onorabilul Guvernator al Capului Hisan — această provincie din Seiiki — nu avea să îngăduie niciodată ca zeii să pătrundă într-un loc ce-ar fi putut fi spurcat de boala roşie. Ar fi putut trece chiar şi câteva săptămâni până ce oraşul să fie proclamat sigur, iar până atunci s-ar fi putut hotărî că sosirea străinului fusese de rău augur şi că următoarea generaţie de ucenici, nu a ei, trebuia să primească şansa de a deveni călăreţi. Pe ea ar fi costat-o totul.

Nu putea să-l dea pe mâna lor. Nici nu putea să-l părăsească. Dacă avea în- tr-adevăr boala roşie, ar fi pus în primejdie toată insula dacă l-ar fi lăsat să hălăduiască de capul lui.

Avea o singură alegere.

Îi înfăşură o fâşie de cârpă în jurul feţei, ca să-l împiedice să răsufle boala. Îi tremurau mâinile. Când termină, îl conduse de pe nisipul negru al plajei spre oraş, stând cât de aproape de el îndrăznea şi ţinându-şi pumnalul lipit de spinarea lui.

Capul Hisan era un port ce nu dormea niciodată. II conduse pe străin prin pieţele de noapte, pe lângă altare cioplite din lemn adus de valuri, sub şirurile de felinare albastre şi albe care fuseseră agăţate pentru Ziua Alegerii. Prizonierul ei privea fix toate acestea, fără să scoată un cuvânt. întunericul îi ascundea trăsăturile, dar ea îl Iovi uşor cu latul pumnalului în cap, silindu-l să-l lase în jos. În tot acest timp, îl ţinea cât de departe putea de ceilalţi.

Avea o idee despre cum să-l izoleze.

O insulă artificială era lipită de partea de miazănoapte a capului. Se numea Orisima şi reprezenta o oarecare curiozitate pentru localnici. Avanpostul pentru comerţ fusese construit cu scopul de a găzdui o mână de negustori şi cărturari din Statul Liber al Mentendonului. Alături de lacustrini, aflaţi de cealaltă parte a capului, doar mentezilor li se îngăduise să continue să facă negoţ în Seiiki după ce insula fusese închisă.

Orisima.

Acolo avea să-l ducă pe străin.

Podul luminat de torţe care ducea spre avanpostul de comerţ era păzit de santinele înarmate. Puţini seiikinezi aveau voie să intre, iar ea nu se număra printre ei. Singura cale de a trece de gard rămânea poarta de intrare, care se deschidea o dată pe an ca să primească bunuri de pe navele menteze.

Tane îl conduse pe străin spre canal. Nu putea să-l introducă ea pe furiş pe Orisima, dar cunoştea o femeie care putea. Cineva care ştia exact unde să-l ascundă în centrul pentru negoţ.

Trecuse multă vreme de când Niclays Roos primise un oaspete.

Işi turna puţin vin — bruma care-i era îngăduită —, când auzi un ciocănit la uşă. Vinul era una dintre puţinele plăceri care-i mai rămăseseră, şi se pierduse cu totul în inhalarea aromei lui, în savurarea clipei dinainte de prima degustare.

Şi-l întrerupea cineva. Bineînţeles! Cu un oftat, se ridică greoi din scaun, bombănind când simţi zvâcnirea bruscă a gleznei. Numai guta-i mai trebuia.

Un alt ciocănit.

— Of, dar mai *taci* odată! bodogăni el.

Ploaia bătea în acoperiş în timp ce el pipăia după baston. „Ploaia prunelor”, cum îi spuneau seiikinezii în această perioadă a anului, când aerul era apăsător, iar norii şi fructele încărcau copacii. Călcă şchiopătând pe preşuri, înjurând în barbă, şi crăpă uşa nici doi centimetri.

În întunericul de-afară stătea o femeie. Părul negru îi cădea până la mijloc şi purta o mantie cu flori de sare. N-ar fi avut cum să fie atât de udă numai de la ploaie.

— Bună seara, prealuminate doctor Roos!

Niclays ridică din sprâncene.

— Nu-mi place deloc să primesc oaspeţi la ora asta! La nicio oră.

Ar fi trebuit să facă o plecăciune, dar nu avea niciun motiv s-o impresioneze pe această străină.

— De unde-mi cunoşti numele?

— Mi-a fost spus.

Nu urmă nicio altă lămurire.

— Am cu mine un compatriot de-ai dumitale. Va rămâne cu dumneata peste noapte şi voi veni să-l iau mâine, la apusul soarelui.

— Un compatriot de-ai mei.

Musafira lui întoarse uşor capul. O siluetă se îndepărtă de un copac.

— Contrabandiştii l-au adus în Seiiki.

Femeia aruncă o privire în urmă.

— II voi duce la onorabilul Guvernator, mâine.

Când silueta ajunse în lumina de la casă, Niclays îngheţă.

Un bărbat cu părul auriu, la fel de leoarcă precum femeia, stătea în pragul lui. Un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată pe Orisima.

În avanpostul pentru negoţ locuiau douăzeci de oameni. Cunoştea numele şi chipurile tuturor. Şi, în acest sezon, nicio navă menteză nu urma să vină cu nou-sosiţi decât mai târziu.

Cumva, cei doi intraseră nevăzuţi de nimeni.

— Nu!

Niclays o fixa cu privirea.

— Sfinte, femeie, mă implici într-un act de contrabandă?

Dădu să închidă uşa.

— *Nu* pot să ascund un intrus! Dac-ar afla cineva...

— O noapte, şopti femeia.

— C-o fi o noapte, c-o fi un an, oricum o să ne fie retezate capetele de pe umeri. O seară bună!

În timp ce dădea să închidă uşa, femeia înfipse cotul în crăpătură.

— Dacă faci asta, îi spuse ea lui Niclays, aflată atât de aproape de el, încât îi simţea răsuflarea, vei fi răsplătit cu argint. Cât argint poţi duce.

Niclays Roos şovăi.

Argintul *era* ispititor. Jucase la beţie mai multe partide de cărţi decât ar fi trebuit cu santinelele şi le datora mai mult decât ar fi putut strânge într-o viaţă de om. Deocamdată, reuşise să le potolească ameninţările cu făgăduinţa bijuteriilor din următorul transport mentez, dar ştia bine că în clipa în care acesta avea să sosească, nu avea să fie nici măcar o amărâtă de bijuterie la bord. Nu pentru unul ca el.

Omul care fusese în tinereţe îl îndemna să accepte propunerea, fie şi numai de dragul aventurii. înainte ca omul mai în vârstă, mai înţelept, să se poată băga, femeia dădu înapoi din faţa uşii lui.

— Mă voi întoarce mâine-seară. Să ai grijă să nu fie văzut!

— Stai! şuieră după ea, furios. Cine eşti?

Deja dispăruse. Aruncând o privire cu coada ochiului pe stradă şi mârâind de frustrare, Niclays îl târî pe bărbatul speriat în casă.

Era o nebunie. Dacă prindeau vecinii lui de veste că adăpostea un intrus, avea să fie târât în faţa unui Despot foarte furios, care nu era cunoscut pentru milostenia lui.

Şi totuşi, exact asta facea.

încuie uşa. În ciuda căldurii, nou-venitul tremura pe preşuri. Avea pielea măslinie, cu obrajii arşi şi cu ochii roşii din pricina sării. Fie şi numai pentru a se linişti, Niclays găsi o pătură pe care-o adusese din Mentendon şi i-o dădu omului, care o luă fără să zică nimic. Avea de ce să pară speriat.

— De unde-ai venit? întrebă Niclays, scurt.

— îmi pare rău! spuse oaspetele lui, cu un glas răguşit. Nu vă înţeleg. Vorbiţi seiikineză?

Inyshiană. Era o limbă pe care nu o mai auzise de ceva vreme.

— Asta, răspunse Niclays în limba aceea, nu a fost seiikineză. A fost menteză. Credeam că şi tu eşti mentez.

— Nu, domnule. Eu sunt din Ascalon, veni răspunsul sfios. Pot să vă întreb care e numele dumneavoastră, pentru că dumneavoastră trebuie să vă mulţumesc că m-aţi adăpostit?

Inyshian sadea. Politeţea înainte de toate.

— Roos, răspunse Niclays, muşcând cuvântul. Niclays Roos. Maestru chirurg. Persoana a cărei viaţă o pui în pericol cu prezenţa ta.

Bărbatul îl fixă cu privirea.

— Doctore...

înghiţi în sec.

— Doctore Niclays Roos?

— Felicitări, băiete! Apa de mare nu ţi-a vătămat urechile!

Oaspetele lui expiră aerul cutremurându-se.

— Doctore Roos, reluă bărbatul, asta e providenţa divină! Faptul că însăşi Cavaleriţa Tovărăşiei m-a adus la *dumneavoastră,* dintre toţi...

— La mine.

Niclays se încruntă.

— Ne-am mai întâlnit?

Se chinui să-şi aducă aminte de anul petrecut în Inys, dar era sigur că nu dăduse niciodată cu ochii de acest individ. Bineînţeles, asta dacă nu cumva fusese beat la vremea respectivă. Fusese adesea beat în Inys.

— Nu, domnule, însă un prieten mi-a spus numele dumneavoastră.

Bărbatul se şterse cu mâneca pe faţă.

— Eram sigur c-o să pier pe mare, dar văzându-vă pe dumneavoastră, am revenit la viaţă. Slavă Sfântului!

— N-are Sfântul ăla al tău nicio putere aici, bombăni Niclays. Acum, zi, sub ce nume eşti cunoscut?

— Sulyard. Conaşul Triam Sulyard, domnule, la dispoziţia dumneavoastră! Am fost paj în casa Majestăţii Sale, Sabran Berethnet, regina Inysului.

Niclays scrâşni din dinţi. Numele-i făcu stomacul să clocotească de furie.

— Paj, făcu el, aşezându-se. S-a săturat Sabran şi de tine, cum se satură de toţi supuşii ei?

Sulyard se burzului.

— Dacă-mi insultaţi regina, o să...

— Ce-o să faci?

Niclays îl privi peste marginile ochelarilor.

— Poate-ar trebui să-ţi spun Triam Sulă-bleagă. Tu ai habar ce le fac cei de-aici intruşilor? Sabran te-a trimis să ai parte de-o moarte deosebit de chinuitoare?

— Majestatea Sa nu ştie că sunt aici.

Interesant!

Niclays îi turnă o cupă cu vin.

— Ia de-aici! spuse el, cu ciudă. Pe tot să-l bei!

Sulyard îl dădu peste cap.

— Şi-acum, conaşule Sulyard, e important, continuă Niclays. Câţi te-au văzut?

— M-au silit să înot până la ţărm. Mai întâi, am ajuns la un golf. Nisipul era negru, răspunse Sulyard tremurând. M-a găsit o femeie şi m-a condus în oraşul ăsta, ameninţându-mă cu cuţitul. M-a lăsat singur într-un grajd... Apoi, a venit altă femeie, care mi-a spus să o urmez. M-a dus la mare şi am înotat amândoi până când am ajuns la un dig. În capătul digului se afla o poartă.

— Şi era deschisă?

— Da.

Pesemne că femeia cunoştea santinelele. Le rugase să lase

poarta debarcaderului deschisă.

Sulyard se frecă la ochi. Timpul petrecut pe mare îl făcea să pară mai în vârstă, dar Niclays vedea că e tânăr, poate nici măcar de douăzeci de ani.

— Doctore Roos, am venit aici cu o misiune cât se poate de importantă. Trebuie neapărat să vorbesc cu...

— Te rog să te opreşti aici, conaşule Sulyard! îl întrerupse Niclays. Nu mă priveşte câtuşi de puţin de ce te afli aici.

— Dar...

— Orice-ai venit să faci aici, ai venit să faci fără permisiunea oricărei autorităţi, ceea ce înseamnă că e o nebunie curată. Dacă te găseşte Ofiţerul-Şef şi te târăsc gărzile să te interogheze, vreau să pot spune cu toată sinceritatea că nu am nici cea mai mică idee de ce-ai apărut în miez de noapte în pragul meu, crezând c-o să fii bine-venit în Seiiki.

Sulyard clipi.

— Ofîţerul-Şef?

— Oficialul seiikinez care conduce depozitul ăsta plutitor de fiare vechi, deşi pare că se crede vreun soi de zeu ceva mai mic, mai degrabă. Măcar ştii ce-i locul ăsta?

— Orisima, ultimul centru de negoţ apusean din Răsărit. Existenţa lui mi-a dat speranţa că Despotul ar putea să mă primească.

— Te asigur, spuse Niclays, că Pitosu Nadama sub nicio formă n-o să primească un intrus la curtea lui. Ce-o să facă *sigur* e c-o să te execute.

Sulyard nu mai zise nimic.

Niclays se gândi, preţ de câteva clipe, să-i spună băiatului că salvatoarea lui avea de gând să se întoarcă după el a doua zi, poate să atragă atenţia autorităţilor în legătură cu prezenţa lui. Se hotărî să nu o facă. Sulyard s-ar fi putut speria şi ar fi putut încerca să fugă, şi nu avea unde să fugă.

A doua zi. Avea să plece a doua zi.

Chiar în clipa aceea, Niclays auzi glasuri afară. Paşii bocăneau pe treptele de lemn ale celorlalte locuinţe. Simţi un fior în stomac.

— Ascunde-te! îl îndemnă el, şi-şi apucă bastonul.

Sulyard se ascunse după un paravan pliant. Niclays deschise uşa cu mâini tremurânde.

Cu secole în urmă, primul Despot din Seiiki semnase Marele Edict şi închisese insula pentru toţi în afară de lacustrini şi de mentezi, pentru a-i apăra pe locuitori de ciuma draconică. Chiar şi

după ce ciuma se potolise, separarea rămăsese. Orice străin care venea fată permisiune era trimis la moarte. La fel ca oricine îl ajuta.

Pe stradă, nici urmă de santinele, dar câţiva dintre vecinii lui se adunaseră acolo. Niclays li se alătură.

— Pentru numele lui Galian, ce se întâmplă aici? îl întrebă el pe bucătar, care se holba la un punct de deasupra capului lui, cu gura destul de larg deschisă ca să poată prinde fluturi cu ea. Te-aş sfătui să nu mai foloseşti pe viitor mutra asta, Harolt. S-ar putea să zică lumea că eşti sărac cu duhul.

— Uite, Roos, răsuflă bucătarul. Uite!

— Sper să fie...

Se întrerupse brusc când îl văzu.

Un cap enorm stătea impunător deasupra gardului insulei Orisima. Era al unei făpturi născute din giuvaier şi mare.

Din solzi îi ieşeau nori — solzi din piatra-lunii, atât de sclipitori, încât păreau a luci pe dinăuntru. Fiecare ochi îi era ca o stea arzândă, şi fiecare com îi era ca din argint viu, lucind în lumina palidă a lunii. Creatura pluti cu graţia unei panglici peste pod şi se ridică la ceruri, uşoară şi tăcută ca un zmeu de hârtie.

Un dragon. Chiar în timp ce acesta se ridica deasupra Capului Hisan, alţii se înălţau din apă, lăsând în urma lor o ceaţă rece. Niclays îşi lipi mâna de piept, ca să-şi potolească inima ce bubuia precum o tobă.

— Ce-o fi, murmură el, cu *ei* aici?

APUS

ERA MASCAT, DESIGUR. MEREU ERAU MASCAŢI. NUMAI UN NEGHIOB AR FI INtrat fără permisiune în Tumul Reginei, şi dacă ajunsese să intre în Iatac, atunci acest asasin numai prost nu era.

În Dormitorul Mare de dedesubt, Sabran dormea dusă. Cu părul dezlegat şi cu genele negre lipite de faţă, regina Inysului era o întruchipare a odihnei. În noaptea aceasta, lângă ea dormea Roslain Crest.

Niciuna dintre ele n-avea habar de umbra pusă pe măcel care se apropia din ce în ce mai mult cu fiecare clipă scursă.

Când Sabran se retrăgea, cheia celui mai intim spaţiu al ei rămânea în posesia uneia dintre Doamnele din Dormitor. Katryen Withy o avea în clipa asta, iar ea se plimba prin Galeria Coamelor. Apartamentele regale erau păzite de Cavalerii Corpului, dar uşa Dormitorului Mare nu era mereu urmărită. La urma urmei, exista o singură cheie.

Nu exista riscul să pătrundă cineva acolo.

În Iatac — ultima redută între patul regal şi lumea de afară —, asasinul privi în urmă. Sir Gules Heath se întorsese la postul de-afară, neavând habar de primejdia care se strecurase înăuntru cât timp el se aflase în altă parte. Neavând habar de Ead, ascunsă printre căpriori, care-l privea pe asasin atingând uşa ce avea să-l ducă la regină. În tăcere, străinul scoase o cheie dintre faldurile mantiei şi o strecură în lacăt.

Cheia se răsuci.

Vreme îndelungată, rămase nemişcat, aşteptându-şi şansa.

Acesta era mai atent decât ceilalţi. Când pe Heath îl apucă o criză de tuse, intrusul Crăpă uşa Dormitorului Mare. Cu cealaltă mână, scoase un cuţit din teacă. Acelaşi soi de cuţit folosit de toţi ceilalţi.

Când se mişcă, la fel făcu şi Ead, care-şi dădu drumul, neauzită, de pe grinda de deasupra lui.

Picioarele ei goale aterizară uşor pe podeaua din marmură. În timp ce asasinul intra în Dormitorul Mare, cu pumnalul ridicat, îi astupă gura şi-i înfipse pumnalul între coaste.

Asasinul zvâcni. Ead se ţinu tare, având grijă să nu lase niciun strop de sânge să-i murdărească veşmintele. Când trupul înţepeni, ea îl lăsă jos pe podea şi-i ridică viziera cu margini de mătase, aceeaşi cu cea pe care-o purtaseră toţi ceilalţi.

Chipul de sub ea era mult prea tânăr, încă nici nu depăşise copilăria. Nişte ochi precum apa unui heleşteu priveau fix spre tavan.

Nu era cineva pe care să-l recunoască. Ead îl sărută pe frunte şi-l lăsă pe podeaua din marmură.

Aproape în clipa în care se întoarse în umbre, auzi un strigăt de ajutor.

Zorii o găsiră pe domeniul palatului. Işi ţinea părul prins într-o plasă cu fir de aur, bătută cu smaralde.

În fiecare dimineaţă, avea aceeaşi rutină. Dacă era previzibilă, era în siguranţă. Mai întâi, se duse la Stăpânul Misivelor, care-i confirmă că nu avea nicio scrisoare pentru ea. Apoi, merse pe jos până la porţi şi privi spre oraşul Ascalon, închipuindu-şi că într-o bună zi avea să treacă de ele şi să meargă mai departe, până ce ajungea într-un port sau la o navă care avea s-o ducă acasă, în Lasia. Uneori, vedea cu coada ochiului pe cineva care i se părea cunoscut acolo şi se salutau dând scurt din cap. În cele din urmă, mergea în Sala Banchetelor să ia micul dejun cu Margret, după care, la ora opt, îi începeau îndatoririle.

Prima pe ziua de azi era aceea de a da de urmele Spălătorese! Regale. Ead o găsi curând pe femeie într-o cameră cu perdele din iederă agăţătoare. Un grăjdar părea a-i număra pistruii de pe linia gâtului cu limba.

— Bună dimineaţa vouă, amândurora! spuse Ead.

Cei doi se despărţiră repede, cu gurile căscate. Cu o privire zăpăcită, grăjdarul o zbughi la fel de repede ca unul dintre caii lui.

— Domniţă Dutyan!

Spălătoreasă îşi netezi fustele şi făcu o plecăciune scurtă, roşind până la rădăcina părului.

— Vă rog să nu spuneţi nimănui, domniţă, că praful se-alege de mine!

— Nu trebuie să faci plecăciuni. Nu sunt o doamnă.

Ead zâmbi scurt.

— Am crezut de cuviinţă să-ţi aduc aminte că trebuie să stai pe lângă Majesta- tea Sa *în fiecare* zi. Te-ai lăsat pe tânjală în ultima vreme.

— O, Domniţă Duryan, mărturisesc că eram cu mintea în altă parte, dar am fost atât de neliniştită!

Spălătoreasă îşi frânse mâinile pline de bătături.

— Servitorii tot şuşotesc, domniţă. Se-aude că un wyverlandru[2] ar fi înhăţat nişte vite de la lacuri acum nici două zile. Un wyverlandru! Nu e înspăimântător că slujitorii Nenumitului se trezesc?

— Păi, tocmai ai spus pricina pentru care trebuie să fii cu băgare de seamă în munca ta. Acei slujitori ai Nenumitului doresc ca Majestatea Sa să dispară, pentru că moartea ei l-ar aduce pe stăpânul lor înapoi în lumea aceasta, spuse Ead. De aceea, rolul tău e *vital,* domniţă. Trebuie să-i verifici negreşit aştemuturile de otravă în fiecare zi şi să i le păstrezi proaspete şi curate.

— Da, bineînţeles! Făgăduiesc să fiu mai cu băgare de seamă la îndatoririle mele!

— Nu trebuie să-mi fagăduieşti mie. Trebuie să-i fagăduieşti Sfântului.

Ead înclină capul spre Sanctuar.

— Mergi la el acum! Poate reuşeşti să ceri iertare şi pentru... scăparea ta. Du-te cu iubitul tău şi roagă-te pentru îndurare. Hai, du-te degrabă!

În timp ce spălătoreasă se grăbea să plece, Ead îşi înăbuşi un zâmbet. Era aproape prea uşor să-i faci pe inyshieni să se fâstâcească.

Zâmbetul îi pieri curând. Un wyvem *chiar* îndrăznise să fure vite de la oameni. Deşi făpturile draconice dădeau semne că se trezesc din somnul lor îndelungat de ani întregi, se lăsaseră rar văzute — dar în ultimele câteva luni fuseseră văzute de mai multe ori. Era semn rău că ajunseseră să vâneze în locuri cu aşezăminte.

Rămânând în umbră, Ead o luă pe drumul lung spre

2 în heraldica medievală, un wyvem era un tip de dragon înaripat cu două picioare (n. tr.).

apartamentele regale. Trecu pe lângă Biblioteca Regală, ocoli unul dintre păunii albi care cutreierau domeniile şi intră în chilii.

Palatul Ascalon — o clădire înaltă, impunătoare, din calcar deschis la culoare — era cea mai mare şi mai veche dintre locuinţele Casei Berethnet, conducătoarea reginatului Inys. Stricăciunile care se abătuseră asupra ei pe vremea Marii Năpaste, când Armia Draconică îşi pornise războiul de un an împotriva neamului omenesc, fuseseră de mult timp reparate. Fiecare fereastră avea un vitraliu în toate culorile curcubeului. Domeniile lui adăposteau un Sanctuar al Virtuţilor, grădini cu pajişti umbroase şi imensa Bibliotecă Regală, cu tumul ei cu ceas cu faţada din marmură. Era singurul loc unde Sabran ţinea sfat vara.

În mijlocul curţii se înălţa un măr. Ead se opri văzându-l, simţind o durere în piept.

Trecuseră cinci zile de când Loth dispăruse de la palat în crucea nopţii, alături de lordul Kitston Glade. Nimeni nu ştia unde se duseseră sau de ce plecaseră de la curte fără permisiune. Sabran îşi purta neliniştea ca pe o mantie, însă Ead o păstra pe-a ei tăcută şi aproape.

îşi aduse aminte de mirosul fumului de lemne de la prima ei Sărbătoare a Tovărăşiei, unde făcuse pentru prima oară cunoştinţă cu lordul Arteloth Beck. În fiecare toamnă, curtenii se adunau laolaltă pentru a face schimb de cadouri şi a se bucura de unitatea lor întru întinderea Virtuţilor. Era prima oară când se văzuseră în came şi oase, dar Loth îi spusese, mai târziu, că era curios în privinţa noii domnişoare de onoare. Auzise şuşotindu-se despre o tânără de optsprezece ani de la miazăzi, nici nobilă, nici ţărancă, proaspăt convertită la Virtuţile Cavalerilor. Mulţi curteni îl văzuseră pe ambasadorul neamului Ersyr prezentând-o reginei.

„Nu aduc nici giuvaiere, nici aur pentru a sărbători Anul Nou, Majestate. În schimb, vă aduc o domniţă pentru Casa de Sus a Majestăţii Voastre”, spusese Chassar. „Loialitatea este cel mai mare dar.”

Regina nu avea pe-atunci decât douăzeci de ani. O domniţă care s-o slujească şi care să nu fie de viţă nobilă era un dar neobişnuit, însă eticheta o obliga să-l accepte.

Se numea Sărbătoarea Tovărăşiei, dar tovărăşia avea o limită. Nimeni nu se apropiase s-o invite pe Ead la un dans în noaptea aceea — nimeni în afară de Loth. Lat în umeri, cu un cap mai înalt decât ea, cu pielea foarte neagră şi o inflexiune plăcută din Miazănoapte în glas. Toţi cei de la curte îi ştiau numele.

Moştenitorul de la Goldenbirch — locul de baştină al Sfântului — şi prieten apropiat al reginei Sabran.

„Domniţă Duryan”, spusese el, făcând o plecăciune, „dacă mi-aţi acorda onoarea unui dans, ca să scap de discuţia destul de plicticoasă cu cancelarul trezoreriei, v-aş fi îndatorat. În schimb, voi aduce o carafa cu cel mai bun vin, şi jumătate va fi al dumneavoastră. Ce-aţi spune?”

Avea nevoie de un prieten. Şi de o băutură mai tare. Aşa că, deşi el era lordul Arteloth Beck şi deşi el era un străin pentru ea, dansaseră trei pavane şi petrecuseră restul serii lângă măr, bând şi vorbind la lumina stelelor. înainte ca Ead să apuce să-şi dea seama, între ei se înfiripase o prietenie.

Acum dispăruse, şi exista o singură explicaţie. Loth n-ar fi plecat niciodată de Ia curte de bunăvoie — cel puţin nu fără să-i spună surorii lui sau să-i ceară voie lui Sabran. Singura explicaţie era aceea că fusese silit.

Atât ea, cât şi Margret, încercaseră să-l prevină. Îi spuseseră că prietenia lui cu Sabran — o prietenie legată în copilărie — avea să-l facă în cele din urmă primejdios pentru peţitorii ei. Îi mai spuseseră şi că acum trebuia să fie mai puţin apropiat de ea, dat fiind că înaintaseră în vârstă.

Loth nu asculta niciodată de vorbă bună.

Ead se smulse din visarea cu ochii deschişi. În timp ce pleca din curte, făcu loc unei suite în slujba lui lady Igrain Crest, Ducesa Dreptăţii. Blazonul ei era brodat pe livrelele lor.

Grădina cu Ceas Solar era scăldată în lumina dimineţii. Cărările-i erau mângâiate de razele soarelui, iar trandafirii care mărgineau pajiştile erau de un roşu închis. Grădina era vegheată de statuile celor cinci Mari Regine ale Casei Be- rethnet, care stăteau pe un soclu deasupra intrării în Turnul de Alabastru aflat în apropiere. Lui Sabran îi plăcea de obicei să se plimbe în astfel de zile, braţ la braţ cu una dintre însoţitoarele ei, dar astăzi cărările erau pustii. Reginei n-avea să-i ardă de nicio plimbare când un cadavru fusese găsit atât de aproape de patul ei.

Ead se apropie de Tumul Reginei. Mlădiţa agăţătoare care şerpuia pe pereţii lui era încărcată de boboci mov. Urcă mulţimea de trepte dinăuntru şi îşi croi drum spre apartamentele regale.

Doisprezece Cavaleri ai Corpului, înveşmântaţi în armură verde, placată cu aur, şi în mantii verzi de vară, flancau uşile Iatacului. Apărătorile pentru braţe le erau acoperite de modele florale, iar blazonul Casei Berethnet stătea la loc de cinste pe pieptarele lor.

Ridicară brusc privirile în timp ce Ead se apropia.

— Bună dimineaţa! le ură ea.

Clipa de precauţie trecu, iar ei se dădură la o parte ca să facă loc unei Doamne a Iatacului.

Ead o găsi curând pe lady Katryen Withy, nepoata Ducelui Tovărăşiei. La douăzeci şi patru de ani, era cea mai tânără şi mai înaltă dintre Doamnele din Dormitor, înzestrată cu o piele maronie, netedă, buze cărnoase şi un păr cu bucle foarte creţe, de un roşu atât de închis, încât era aproape negru.

— Domniţă Duryan, începu ea.

La fel ca toată lumea din palat, purta veşminte galbene cu verde, de vară.

— Majestatea Sa e încă în pat. Ai găsit-o pe spălătoreasă?

— Da, doamnă.

Ead făcu o plecăciune.

— Se pare că... îndatoririle faţă de familia ei au distras-o.

— Nicio îndatorire nu e mai presus de îndatoririle faţă de Coroană.

Katryen aruncă o privire spre uşi.

— A mai pătruns cineva înăuntru. De data aceasta, neisprăvitul a fost mult mai puţin neîndemânatic. Nu doar că a ajuns tocmai până în Dormitorul Mare — avea şi o cheie la el.

— Dormitorul Mare!

Ead spera că pare şocată.

— Atunci, cineva din Casa de Sus a trădat-o pe Majestatea Sa.

Katryen aprobă din cap.

— Credem că a pătruns pe Treptele de Taină. Aşa ar fi reuşit să se ferească de cei mai mulţi dintre Cavalerii Corpului şi să ajungă drept în Iatac. Şi, având în vedere că Treptele de Taină au fost pecetluite un deceniu... Oftă, apoi adăugă: Portarul-Şef a fost dat afară pentru lene. De-acum înainte, uşa de la Dormitorul Mare nu trebuie *niciodată* scăpată din ochi.

Ead aprobă din cap.

— Ce vreţi să facem astăzi?

— Am o sarcină anume pentru tine. Aşa cum ştii, ambasadorul mentez, Os- carde utt Zeedeur, soseşte astăzi. Fiica lui a fost cam neglijentă cu îmbrăcămintea în ultima vreme, spuse Katryen, ţuguindu-şi buzele. Lady Truyde era mereu îngrijită când a venit pentru prima oară la curte, dar acum — păi, avea *o frunză* în păr la orasiuni ieri, iar alaltăieri şi-a uitat cingătoarea.

O privi lung pe Ead.

— Se pare că tu ştii să te îmbraci într-un chip potrivit funcţiei tale. Ai grijă ca lady Truyde să fie pregătită!

— Da, doamnă!

— A, Ead, şi vezi să nu vorbeşti de cel care-a pătruns în Iatac. Majestatea Sa nu-şi doreşte să semene nelinişte la curte.

— Bineînţeles!

În timp ce trecea pe lângă gărzi a doua oară, Ead aruncă o privire pătrunzătoare spre chipurile lor inexpresive.

Ea ştia de mult timp că există cineva care le îngăduia asasinilor să intre în palat. Iar acum aflase că există cineva care le dăduse o cheie ca să poată ajunge la regina Inysului în timp ce dormea.

Avea de gând să afle cine.

Casa Berethnet, ca mai toate casele regale, avusese parte de ceva morţi înainte de vreme. Glorian I băuse dintr-o cupă cu vin otrăvit. Jillian a IlI-a domnise doar un an, apoi fusese înjunghiată în inimă de unul dintre propriii servitori. Propria mamă a lui Sabran, Rosarian a IV-a, fusese răpusă de o rochie îmbibată în venin de bazilisc. Nu ştia nimeni cum ajunsese rochia în Garderoba din Iatac, dar se bănuia că erau lucruri necurate la mijloc.

Acum, asasinii se întorseseră după ultima mlădiţă a casei Berethnet. Se apropiau tot mai mult de regină cu fiecare încercare de-a-i lua viaţa. Altul, o femeie, fusese descoperită în timp ce se furişa în Galeria Coamelor, iar altul strigase cuvinte pline de ură la uşile Turnului Reginei, până când ajunseseră gărzile la el. Nu se descoperise nicio legătură între cei ce se voiau ucigaşi, dar Ead era sigură că aveau acelaşi stăpân. Cineva care cunoştea bine palatul. Cineva care ar fi putut să fure cheia, să facă o copie şi să o pună la loc în decurs de o singură zi. Cineva care ştia să deschidă Treptele de Taină, care rămăseseră încuiate de la moartea reginei Rosarian.

Dacă Ead ar fi fost una dintre Doamnele din Dormitor, o apropiată de încredere, i-ar fi fost mult mai uşor s-o apere pe Sabran. Aştepta un prilej de a ocupa funcţia încă de când sosise în Inys, dar începea să se împace cu gândul că nu avea să se întâmple niciodată. O convertită fără titlu nobiliar nu era un candidat potrivit.

Ead o găsi pe Truyde în Camera Cufărului, unde dormeau domnişoarele de onoare. Douăsprezece paturi stăteau lipite unul de altul. Camerele lor erau mai spaţioase acolo decât în orice alt palat, dar total lipsite de confort pentru fete care se născuseră în familii nobile.

Cele mai tinere domnişoare de onoare se prosteau cu perne,

râzând, dar se opriră imediat ce intră Ead. Cea pe care o căuta ea era încă în pat.

Lady Truyde, marchiza de Zeedeur, era o tânără serioasă, cu pielea albă ca laptele şi pistruiată, cu ochii negri ca abanosul. Fusese trimisă în Inys la cincisprezece ani, cu doi ani înainte, ca să înveţe purtarea de la curte până ce moştenea Ducatul de Zeedeur de la tatăl ei. Era atât de sfioasă, încât o ducea pe Ead cu gândul la o vrabie. Putea fi adesea găsită în Camera de Citit, cocoţată pe scări sau răsfoind cărţi cu paginile sfărâmicioase.

— Lady Truyde! spuse Ead, făcând o plecăciune.

— Ce-i? întrebă fata, părând plictisită.

încă avea un accent extrem de pronunţat.

— Lady Katryen mi-a cerut să vă ajut să vă îmbrăcaţi, o anunţă Ead. Dacă binevoiţi.

— Am şaptesprezece ani, domniţă Duryan, şi mă duce mintea destul cât să ştiu să mă îmbrac singură.

Celelalte slujnice rămaseră cu gurile căscate.

— Mă tem că lady Katryen este de altă părere! rosti Ead pe un ton egal.

— Lady Katryen greşeşte.

Şi mai multe guri căscate. Ead se întreba dacă mai rămăsese vreun pic de aer în cameră.

— Domniţelor, continuă ea, găsiţi o servitoare şi cereţi să fie umplut ligheanul, rogu-vă!

Plecară toate. Fără plecăciuni. Ead le depăşea în rang în casă, dar ele erau născute în familii nobile.

Truyde privi câteva clipe spre vitraliul din faţă, apoi se ridică. Se aşează pe scaunul din faţa chiuvetei.

— Mă iertaţi, domniţă Duryan! spuse ea. Sunt cam prost-dispusă astăzi. În ultima vreme, somnul a cam fugit de mine.

Işi împreună mâinile în poală.

— Dacă aşa doreşte lady Katryen, mă puteţi ajuta să mă îmbrac.

Chiar părea obosită. Ead se duse să încălzească nişte pânză de in lângă foc. Imediat ce o servitoare aduse apă, se aşează lângă Truyde şi-i adună buclele bogate în mâini. Erau de un roşu pur, precum roiba. Un astfel de păr era ceva obişnuit în Statul Liber al Mentendonului, aflat dincolo de Strâmtoarea Lebedei, dar neobişnuit în Inys.

Truyde se spălă pe faţă. Ead îi frecă părul cu gralpomadă[3], apoi i-l limpezi şi îi pieptănă fiecare buclă încurcată. Cât îi pieptănă ea

3 *Creamgrail* (în orig.) (n. tr.).

părul, fata nu zise absolut nimic.

— Vă simţiţi bine, domniţă?

— Destul de bine.

Truyde răsuci inelul de pe deget, dezvăluind pata verde de sub el.

— Doar că... mă scot din sărite celelalte slujnice şi bârfele lor. Spuneţi-mi, domniţă Duryan, aţi auzit ceva de conaşul Triam Sulyard, care i-a fost paj lui Sir Marke Birchen?

Ead îi mângâie părul lui Truyde cu inul încălzit la foc.

— Nu mare lucru, răspunse ea. Doar că a plecat de la curte astă-iamă fără permisiune şi că are datorii la jocurile de noroc. De ce?

— Celelalte fete vorbesc neîncetat de lipsa lui, scornind tot felul de poveşti nebuneşti. Nădăjduiam să le pot pune capăt.

— îmi pare rău să vă dezamăgesc!

Truyde ridică privirea pe sub genele arămii.

— Aţi fost cândva domnişoară de onoare.

— Da.

Ead stoarse pânza de in.

— Patru ani, după ce ambasadorul uq-Ispad m-a adus la curte.

— Apoi, aţi fost promovată. Poate că regina Sabran mă va face Doamnă de Iatac într-o bună zi, comentă Truyde. Şi-atunci, n-aş mai fi nevoită să dorm într-o cuşcă.

— Lumea întreagă-i o cuşcă în ochii unei tinere, comentă Ead, punându-i mâna pe umăr. Vă aduc rochia.

Truyde se duse să stea lângă foc şi să-şi treacă degetele prin păr. Ead o lăsă să se usuce.

În afara camerei, lady Oliva Marchyn, Mama Domnişoarelor, îşi îndemna protejatele cu vocea ei ca o goarnă. Când o văzu pe Ead, spuse pe un ton rigid:

— Domniţă Duryan!

Rosti numele de parcă ar fi fost o boală. Ead se aştepta la aşa ceva din partea unora dintre curtezane. La urma urmei, se născuse la Miazănoapte, în afara întinderii Virtuţilor, şi asta-i facea pe inyshieni să intre la bănuieli.

— Lady Oliva, răspunse ea calm. M-a trimis lady Katryen să o ajut pe lady Truyde să se îmbrace. Pot să-i iau rochia?

— Hm. Hai după mine!

Oliva o conduse pe un alt coridor. Un cârlionţ de păr cărunt îi scăpase din coafură.

— Mi-aş dori să mănânce şi fata asta ceva. O să se usuce pe picioare ca un boboc de floare pe timp de iarnă.

— De când nu mai are poftă de mâncare?

— De la Sărbătoarea Primăverii Timpurii.

Oliva îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Fă-o s-arate bine! Tatăl ei se va mânia dacă va crede că fiica lui nu mănâncă suficient.

— Nu e bolnavă?

— Cunosc semnele bolii, domniţă.

Ead zâmbi uşor.

— O fi suferind din dragoste, atunci?

Oliva strânse din buze.

— Este domnişoară de onoare. Şi nu voi îngădui bârfe în Camera Cufărului.

— Iertare, milady! A fost o glumă.

— Eşti slujnica Majestăţii Sale, nu bufonul!

Pufnind, Oliva luă rochia de pe dulap şi i-o dădu. Ead făcu o plecăciune şi se retrase.

O dispreţuia din tot sufletul pe femeia asta. Cei patru ani petrecuţi ca domnişoară de onoare fuseseră cei mai cumpliţi din viaţa ei. Chiar şi după convertirea ei publică la Cele Şase Virtuţi, tot îi fusese pusă la îndoială loialitatea faţă de Casa Berethnet.

îşi aducea aminte cum stătea întinsă în patul ei tare din Camera Cufărului, cu dureri de picioare, ascultându-le pe celelalte fete cum chicoteau în legătură cu accentul ei de miazănoapte şi cum speculau cu privire la ereziile pe care le practica în Ersyr. Oliva nu spunea nicio vorbă ca să le oprească. În adâncul sufletului, Ead ştia că aveau să treacă toate, dar tot se simţea rănită în mândria proprie când era luată în batjocură. Când rămăsese un loc liber în Iatac, Mama Domnişoarelor se bucurase să se descotorosească de ea. Ead schimbase dansul pentru regină cu golitul ligheanelor şi făcutul curăţeniei prin apartamentele regale. Acum, avea camera ei şi era plătită mai bine.

În Camera Cufărului, Truyde se schimbase deja în haine curate. Ead o ajută să-şi pună un corset şi o jupă de vară, apoi o rochie neagră de mătase cu mâneci bufante şi un guler dantelat. O broşă pe care se afla scutul ocrotitoarei ei, Cavale- riţa Curajului, îi lucea deasupra inimii. Toţi copiii întinderii Virtuţilor îşi alegeau cavalerul ocrotitor la împlinirea vârstei de doisprezece ani.

Şi Ead purta una. Un spic de grâu, pentru generozitate. O primise pe a ei la convertire.

— Domniţă, zise Truyde, celelalte domnişoare de onoare spun că sunteţi eretică.

— Eu îmi rostesc orasiunile în sanctuar, răspunse Ead, spre deosebire de o parte dintre domnişoarele de onoare.

Truyde se uită la faţa ei.

— Ead Duryan este numele dumneavoastră adevărat? întrebă ea brusc. Nu-mi sună ersyrian.

Ead luă o buclă de fir de aur.

— Aşadar, vorbiţi ersyriană, milady?

— Nu, dar am citit nişte cărţi de istorie a acestei ţări.

— Cititul! Primejdioasă îndeletnicire!

Truyde ridică privirea tăioasă spre ea.

— Mă luaţi în râs.

— Nici pe departe! Există o putere foarte mare în poveşti.

— Toate poveştile îşi au originea într-un sâmbure de adevăr, zise Truyde. Devin cunoaştere după ce le înţelegi.

— Atunci, nădăjduiesc că vă veţi folosi cunoaşterea pentru a face bine!

Ead îşi trecu degetele prin buclele roşii.

— Dacă tot m-aţi întrebat... Nu, nu este numele meu adevărat.

— Mă gândeam eu că nu. *Care* este numele dumneavoastră adevărat?

Ead îşi dădu la o parte două şuviţe de păr şi le legă cu funda.

— Nimeni de-aici nu l-a auzit vreodată.

— Nici măcar Majestatea Sa?

— Nu.

Ead o întoarse pe fată cu faţa spre ea.

— Mama Domnişoarelor îşi face griji pentru sănătatea dumneavoastră. Sunteţi sigură că vă simţiţi bine?

Truyde şovăi. Ead îi puse o mână pe braţ, ca o soră.

— Ştiţi un secret de-ale mele. Suntem legate de un jurământ al tăcerii. Aţi rămas grea, despre asta-i vorba?

Truyde se îmbătoşă.

— Nu, n-am rămas!

— Atunci, despre ce e vorba?

— Nu vă priveşte! Am avut stomacul sensibil, asta-i tot, de când...

— De când a plecat conaşul Sulyard.

Truyde o privi de parcă ar fi lovit-o.

— A plecat în primăvară, spuse Ead. Lady Oliva spune că aţi avut puţină poftă de mâncare de-atunci încoace.

— Faceţi prea multe presupuneri, domniţă Duryan. Mult prea multe!

Truyde se îndepărtă de ea, pufnind pe nări.

— Eu sunt Truyde utt Zeedeur, din sângele neamului Vatten, marchiză de Zeedeur. însuşi gândul că m-aş coborî într-atât încât să mă împreunez cu un amărât de paj

ii întoarse spatele.

— Piei din faţa mea, că altfel îi spun lui lady Oliva că răspândeşti minciuni despre o domnişoară de onoare!

Ead zâmbi scurt şi se retrase. Se afla de prea multă vreme la curte ca s-o tulbure o copiliţă.

Oliva o urmări plecând de pe coridor. În timp ce ieşea Ia lumina soarelui, Ead inspiră mirosul ierbii proaspăt cosite.

Un lucru era limpede. Truyde utt Zeedeur întreţinuse în secret raporturi intime cu Triam Sulyard — iar Ead îşi făcuse un ţel din a afla secretele de la curte. Cu voia Maicii, avea să-l afle şi pe acesta.

3
RĂSĂRIT

SE CRĂPA DE ZIUĂ DEASUPRA INSULEI SEIIKI AŞA CUM S-AR CRĂPA UN OU DE bâtlan. O lumina slabă se strecura în cameră. Obloanele fuseseră deschise pentru prima oară după opt zile.

Tane privi tavanul cu ochii înroşiţi. Fusese neliniştită toată noaptea, fiindu-i ba prea cald, ba prea frig.

Nu avea să se mai trezească niciodată în această cameră. Venise Ziua Alegerii. Ziua pe care o aşteptase de când era copilă — şi pe care riscase, ca proasta, s-o ducă de râpă când îşi încălcase perioada de izolare. Cerându-i Susei să-l ascundă pe străin pe Orisima, le pusese amândurora vieţile în primejdie.

Măruntaiele i se răsuceau de parcă ar fi avut o moară de apă în burtă. îşi luă uniforma şi sacul de spălat, trecu de Ishari, care dormea, şi ieşi din cameră pe furiş.

Casa de Miazăzi stătea la poalele Fălcii Ursului, lanţul muntos care se înălţa, impunător, peste Capul Hisan. Alături de celelalte trei Case de învăţătură, era folosită ca să pregătească învăţăcei pentru înalta Strajă a Mării. Tane locuia în încăperile ei de când avea trei ani.

Când ieşi, se simţi de parcă intrase într-un cuptor. Căldura îi ardea pielea şi parcă îi transforma părul într-o masă compactă.

Seiiki avea un miros aparte. Era parfumul duramenului din copaci, descătuşat de ploaie, şi verdele fiecărei frunze. De obicei, Tane îl găsea liniştitor, dar astăzi nu exista nimic care s-o aline.

Izvoarele termale scoteau aburi în ceaţa dimineţii. Tane se dezbrăcă de roba de dormit, intră în cel mai apropiat bazin şi se

frecă bine cu o mână de tărâţe. La umbra prunilor, se îmbrăcă în uniformă şi-şi pieptănă părul într-o parte a capului, ca să lase să i se vadă dragonul albastru de pe tunică. Când ajunse înăuntru, deja se simţea mişcare prin camere.

Luă un mic dejun sărăcăcios, cu ceai şi zeamă. Câţiva învăţăcei îi urară noroc când trecură pe lângă ea.

Când veni vremea, fu prima care plecă.

Afară, servitorii aşteptau cu cai. Se înclinară toţi deodată. În timp ce Tane încăleca pe armăsarul ei, Ishari ieşi grăbită din casă, fâstâcindu-se, şi urcă în şa.

Tane o privi, simţindu-se, deodată, gâtuită. Ea şi Ishari împărţiseră aceeaşi cameră timp de şase ani. După ceremonie, era posibil să nu se mai vadă niciodată.

Se îndreptară călare spre poarta care despărţea Casa de învăţătură de restul Capului Hisan, apoi trecură podul şi depăşiră pârâul care curgea în jos din munţi, alăturându-se învăţăceilor din celelalte părţi ale districtului. Tane îl zări pe Tu- rosa, rivalul ei, rânjind la ea din propriul rând. 11 ţintui cu privirea până când acesta dădu pinteni calului şi pomi în galop spre oraş, urmat de prietenii lui.

Tane privi în urmă pentru ultima oară, bucurându-se de dealurile verzi şi bogate şi de siluetele zadelor profilate pe cerul albastru-pal. Apoi îşi aţinti privirea spre orizont.

Procesiunea înainta încet prin Capul Hisan. Mulţi cetăţeni se treziseră devreme ca să vadă învăţăceii călărind spre templu. Aruncară flori de sare pe străzi şi umplură fiecare cărare, întinzând gâturile ca să-i zărească pe cei care aveau să fie în curând aleşi de zei. Tane încercă să se concentreze la căldura calului, la bocănitul copitelor lui — la orice îi putea lua gândul de la intrus.

Susa fusese de acord să-l ducă pe bărbatul inyshian pe Orisima. Bineînţeles că fusese de acord. Ar fi făcut orice pentru Tane, la fel cum şi Tane ar fi făcut orice pentru ea.

Din întâmplare, Susa avusese cândva o legătură cu una dintre santinele, iar aceasta voia acum să o reînnoade. Odată deschisă poarta, Susa avusese de gând să înoate cu străinul până la ea, după care să-l dea pe mâna maestrului în chirurgie de pe Orisima, promiţându-i în van argint. Se părea că omul avea datorii la jocurile de noroc.

Dacă străinul avea boala roşie, Susa avea să-l raporteze în mod anonim guvernatorului Capului Hisan. Chirurgul avea să fie făcut

came vie cu bicele când îl găseau pe bărbat în casa lui, dar Tane se îndoia că avea să fie omorât — căci ar fi pus în primejdie alianţa cu Statul Liber al Mentendonului. Dacă tortura îi dezlega limba, ar fi fost posibil ca intrusul să le spună autorităţilor despre cele două femei care interveniseră în noaptea sosirii lui, dar urma să aibă puţin timp ca să-şi susţină cauza. Avea să fie trecut prin sabie, ca să dispară orice primejdie de răspândire a bolii roşii.

Gândul o împinse pe Tane să se uite la propriile mâini, unde avea să-i apară mai întâi roşeaţa. Nu-i atinsese deloc pielea, dar faptul că se apropiase de el fusese oricum un risc enorm. Dacă Susa se molipsise de boala roşie, nu avea să şi-o ierte niciodată.

Susa pusese totul în primejdie ca să se asigure că ziua de azi avea să fie aşa cum o visase Tane mereu. Prietena ei nu-i pusese la îndoială scrupulele sau sănătatea mintală. Pur şi simplu fusese de acord să o ajute.

Porţile Marelui Templu al Mantiei erau deschise pentru prima dată după un deceniu. Erau flancate de două statui colosale ale unor dragoni, cu gurile deschise într-un veşnic răcnet. Patruzeci de cai mergeau la trap printre ele. Cândva făcut din lemn, templul fusese ars din temelii pe vremea Marii Suferinţe, apoi reconstruit cu piatră. Sute de felinare din sticlă albastră atârnau de grinzile lui, împrăştiind o lumină rece. Semănau cu nişte plute de pescuit.

Tane descălecă şi merse alături de Ishari spre poarta din lemn adus de ape. Turosa intră în şir alături de ele.

— Marele Kwiriki să-ţi zâmbească astăzi, Tane! spuse el. Ce păcat ar fi ca un învăţăcel de talia ta să fie trimis pe Insula Penelor!

— Ar fi o viaţă cinstită, replică Tane, în timp ce-şi dădea calul pe mâna unui grăjdar.

— Fără îndoială că asta ai să-ţi spui când ai să ajungi să o trăieşti!

— Poate că şi tu ai să ajungi, onorabile Turosa!

Tânărul schiţă o grimasă din colţul gurii, apoi o luă înainte cu paşi mari, ca să li se alăture din nou prietenilor săi din Casa de Miazănoapte.

— Ar trebui să-ţi vorbească mai cuviincios, murmură Ishari. Dumu spune că te descurci mai bine decât el în majoritatea luptelor.

Tane nu zise nimic. Simţea furnicături pe braţe. Era cea mai bună din casa ei, dar la fel era şi Turosa din a lui.

O fântână cioplită după chipul şi asemănarea marelui Kwiriki — primul dragon care primise vreodată un om drept călăreţ — stătea

în curtea din afară a templului. Apa sărată i se revărsa din gură. Tane se spălă cu ea pe mâini şi-şi duse un strop şi la buze.

Avea un gust curat.

— Tane, spuse Ishari, nădăjduiesc ca totul să meargă aşa cum îţi doreşti!

— Şi ţie la fel!

Cu toţii îşi doreau acelaşi rezultat.

— Ai fost ultima care a plecat din casă.

— M-am trezit târziu.

Ishari îşi facea singură abluţiunile.

— Mi s-a părut c-aud paravanele din camerele noastre deschizându-se azi-noapte. M-a tulburat... Iar apoi, n-am mai putut să dorm o vreme. Ai ieşit cumva din cameră?

— Nu. Poate-a fost prealuminatul nostru dascăl.

— Da, poate.

Intrară în curtea uriaşă dinăuntru. Soarele lumina acoperişurile, facându-le să lucească precum aurul.

Un bărbat cu o mustaţă lungă stătea în capul treptelor cu un coif sub braţ. Avea faţa bronzată şi bătută de vreme. Dat fiind că purta apărători la mâini, o armură uşoară peste o haină albastru-închis şi un surcot cu guler înalt, făcut din catifea neagră şi mătase cu brocart cu fir de aur, era limpede că era şi om de rang înalt, şi soldat.

Pentru o clipă, Tane uită de groază. Era din nou o copilă care visa la dragoni.

Bărbatul acesta era onoratul Amiral din Seiiki. Conducătorul Clanului Mi- duchi, dinastia călăreţilor dragonilor — o dinastie legată nu prin sânge, ci prin scop. Tane îşi dorea să primească acest nume.

Când ajunseră pe trepte, învăţăceii formară două şiruri, îngenuncheată şi-şi lipiră frunţile de pământ. Tane o auzea pe Ishari respirând. Nimeni nu se ridică. Nimeni nu se clinti.

Solzii se frecară de piatră. Fiecare tendon din corpul ei păru să se încordeze, iar răsuflarea îi rămase blocată în plămâni.

Ridică privirea.

Erau opt. Petrecuse ani întregi rugându-se la statui cu dragoni, privindu-le cu băgare de seamă şi observându-le din depărtare, dar niciodată nu îi văzuse atât de aproape.

Erau atât de mari, că-ţi tăiau răsuflarea. Cei mai mulţi erau seiikinezi, cu piei argintii şi trupuri mlădioase, precum nişte bice. Capetele neasemuit de frumoase li se sprijineau pe trupuri nefiresc

de lungi, şi fiecare avea patru picioare musculoase, cu labe terminate cu trei gheare. De pe chipuri le atârnau mustăţi lungi, care rămâneau în urma lor precum cozile zmeielor. Cei mai mulţi erau destul de tineri, la vreo patru sute de ani, dar câţiva aveau cicatrici de pe vremea Marii Suferinţe. Toţi erau acoperiţi cu solzi şi plini de semne de la ventuze — amintiri din luptele lor cu calamarii uriaşi.

Doi dintre ei aveau şi un al patrulea deget la picioare. Aceştia erau dragoni din Imperiul celor Douăsprezece Lacuri. Unul dintre ei — un mascul — avea aripi. Cei mai mulţi dragoni erau neînaripaţi şi zburau cu ajutorul unui organ de pe cap, pe care învăţaţii îl numeau *coroană.* Puţinii cărora le creşteau aripi, le creşteau abia după cel puţin două mii de ani de viaţă.

Dragonul înaripat era cel mai mare. Dacă Tane s-ar fi întins cât era de înaltă, probabil că n-ar fi reuşit să-i ajungă nici măcar la spaţiul dintre bot şi ochi. Deşi aripile-i păreau la fel de plăpânde ca pânza de păianjen, erau destul de puternice ca să stârnească un taifun. Tane se uită cu băgare de seamă la punga de sub bărbia lui. Precum stridiile, dragonii faceau perle, una singură în viaţă, iar aceasta nu ieşea niciodată din pungă.

Dragonul de lângă mascul, tot lacustrin, dar femelă, era aproape la fel de mare ca el. Avea solzii de un verde-pal, tulbure, precum jadul lăptos, şi coama au- riu-brună a algelor de râu.

— Bine-aţi venit! spuse Amiralul, iar vocea-i răsună precum un trâmbiţat de goamă de război. Ridicaţi-vă! continuă el, şi ei îl ascultară. Vă aflaţi astăzi aici pentru a jura credinţă uneia dintre două vieţi: aceea a înaltei Străji a Mării, apărând, astfel, Seiiki de boală şi de cotropitori, sau o viaţă de învăţătură şi de rugăciune pe Insula Penelor. Dintre străjerii mării, doisprezece dintre voi vor avea prilejul de a deveni călăreţi ai dragonilor.

Doar doisprezece. De obicei, erau mai mulţi.

— După cum ştiţi, continuă Amiralul, puii de dragon n-au mai ieşit din găoace în ultimele două veacuri. Câţiva dragoni au fost luaţi şi de Flota Ochiului de Tigru, care-şi continuă spurcatu-i negoţ cu came de dragon sub tirania aşa-zi- sei împărătesc de Aur.

Işi plecară toţi capetele.

— Pentru a ne îngroşa rândurile, suntem onoraţi să-i primim pe aceşti doi mari războinici din Imperiul celor Douăsprezece Lacuri! Cred că acesta va fi un semn al unei prietenii mai apropiate cu aliaţii noştri de la miazănoapte.

Amiralul înclină capul spre cei doi dragoni lacustrini. Aceştia nu erau la fel de obişnuiţi cu marea precum dragonii seiikinezi, pentru că preferau să trăiască în râuri şi alte locuri cu apă dulce — dar dragonii din ambele ţări luptaseră cot la cot în timpul Marii Suferinţe şi aveau strămoşi comuni.

Tane simţea privirea lui Turosa asupra ei. Dacă devenea călăreţ, avea să spună că dragonul lui era cel mai măreţ dintre toţi.

— Astăzi veţi afla ceea ce vă este sortit.

Amiralul scoase un pergament din surcot şi-l desfăcu.

— Să începem!

Tane se pregăti sufleteşte.

Primul învăţăcel, o tânără, care ieşi în faţă fu ridicat în rangurile nobile ale înaltei Străji a Mării. Amiralul îi dădu o tunică de culoarea cerului de vară. Când o luă, un dragon seiikinez pufni o trâmbă de fum, făcând-o pe tânără să tresară. Dragonul fluieră.

Dumusa, din Casa de Apus, deveni şi ea străjer al mării. Nepoata a doi călăreţi, ea era de loc din Miazăzi şi seiikineză. Tane o urmări primindu-şi noua uniformă, făcând o plecăciune în faţa Amiralului şi ocupându-şi locul la dreapta lui.

Următorul învăţăcel deveni primul care intră în rândurile învăţaţilor. Veşmântul lui de mătase era de un roşu-închis, precum dudele, iar umerii-i tremurară în timp ce făcu plecăciunea. Tane simţi încordarea celorlalţi învăţăcei, iute ca un curent.

Turosa ajunse în înalta Strajă a Mării, bineînţeles. Părea că trecuse o veşnicie până-şi auzi şi ea numele:

— Onorabila Tane, din Casa de Miazăzi.

Tane păşi în faţă.

Dragonii o urmăreau cu privirea. Se spunea că ei puteau vedea tainele cele mai adânci ale sufletului, pentru că fiinţele omeneşti erau făcute din apă, şi toată apa era a lor. Dacă puteau vedea ce făcuse ea?

Se concentră la poziţia propriilor picioare. Când rămase în faţa Amiralului, i se păru că se uită ani întregi la ea. Avu nevoie de toată puterea ca să poată rămâne în picioare.

În cele din urmă, el întinse mâna după o uniformă. Tane răsuflă uşurată. Lacrimi de uşurare-i înţepară ochii.

— Pentru priceperea şi dăruirea ta, spuse el, eşti înălţată în nobilele ranguri ale înaltei Străji a Mării şi trebuie să juri că vei urma calea dragonului până când îţi vei da ultima suflare!

Se aplecă mai aproape de ea.

— Dascălii tăi vorbesc foarte frumos despre tine. Va fi un privilegiu să te am în garda mea!

— îmi faceţi o mare cinste, mărite lord!

Amiralul zâmbi.

Tane li se alătură celor patru ucenici din dreapta lui, ameţită de fericire, cu sângele năvălindu-i prin vene ca apa peste pietricele. În timp ce următorul candidat păşea în faţă, Turosa îi şopti la ureche:

— Deci tu şi cu mine ne vom înfrunta în încercările apei.

Răsuflarea îi mirosea a lapte.

— Foarte bine!

— Va fi o plăcere să lupt împotriva unui războinic atât de priceput ca tine, onorabile Turosa! rosti Tane, calm.

— Văd dincolo de masca ta, pleavă de la ţară ce eşti! Văd ce e-n inima ta. Acelaşi lucru ca în a mea. Ambiţie. Se opri, în vreme ce unul dintre bărbaţi era trimis să se alăture celeilalte părţi, apoi adăugă: Deosebirea constă în ceea ce sunt eu şi ceea ce eşti tu.

Tane îi aruncă o privire.

— Orice aş fi, şi tu eşti la fel, onorabile Turosa!

Râsul lui o făcu să simtă furnicături pe ceafă.

— Onorabila Işhari, din Casa de Miazăzi! strigă Amiralul.

Ishari urcă încet treptele. Când ajunse lângă el, Amiralul îi dădu un sul de mătase roşie.

— Pentru priceperea şi dăruirea ta, spuse el, eşti înălţată în nobilul rang al învăţaţilor şi trebuie să juri credinţă ţelului sporirii cunoaşterii până când îţi vei da ultima suflare!

Deşi tresări auzind cuvintele, Ishari luă bucata de stofă şi făcu o plecăciune.

— Vă mulţumesc, mărite lord! murmură ea.

Tane o urmări mergând în stânga.

Ishari pesemne că era tulburată. Totuşi, s-ar fi putut descurca bine pe Insula Penelor şi s-ar fi putut întoarce în Seiiki ca maestră dăscăliţă.

— Păcat! făcu Turosa. Nu era prietena ta?

Tane îşi muşcă limba.

învăţăcelul principal, o femeie din Casa de Răsărit, li se alătură în continuare. Onren era scundă şi îndesată, cu faţa arsă de soare şi plină de pistrui. Părul des îi cădea pe umeri, plin de sare de mare şi sfarâmicios la vârfuri. Buzele-i erau înnegrite cu sânge de scoică.

— Tane, spuse ea, ocupând locul din stânga. Felicitări!

— Şi ţie, Onren!

Erau singurii învăţăcei care se trezeau în fiecare dimineaţă ca să înoate, şi pe acea temelie se clădise un fel de prietenie. Tane nu avea nicio îndoială că şi Onren auzise zvonurile şi se strecurase afară pentru a se mai scufunda o dată înaintea ceremoniei.

Gândul o nelinişti pe Tane. Capul Hisan era plin de golfuri, dar soarta făcuse ca ea să-l aleagă tocmai pe cel în care sosise străinul.

Onren privi în jos spre sulul ei de mătase. Precum Tane, şi ea provenea dintr-o familie săracă.

— Sunt minunaţi! şopti ea, făcând un semn din cap către dragoni. Să înţeleg că nădăjduieşti să fii una dintre cei doisprezece?

— Nu eşti cam mică pentru a călări un dragon, micuţă Onren? întrebă Turosa, cu glas tărăgănat. Bănuiesc c-ai putea să stai cocoţată pe coada unuia.

Onren îi aruncă o privire peste umăr.

— Mi s-a părut că te-aud vorbind. Noi ne-am întâlnit? Când el deschise gura, ea adăugă: Nu, nu-mi răspunde. Nu eşti altceva decât un neghiob, şi pe mine nu mă interesează să mă împrietenesc cu neghiobii.

Tane îşi ascunse zâmbetul după păr. O dată în viaţă, Turosa îşi ţinu gura.

După ce şi ultimul învăţăcel îşi primi uniforma, cele două grupuri se întoarseră cu faţa spre Amiral. Ishari, care avea obrajii uzi de lacrimi, nu ridică privirea din bucata de stofa pe care o ţinea în braţe.

— Nu mai sunteţi copii! Aveţi propriile drumuri în faţă.

Amiralul privi scurt în dreapta.

— Patru dintre străjile mării au depăşit aşteptările. Turosa, din Casa de Miazănoapte; Onren, din Casa de Răsărit, Tane, din Casa de Miazăzi, şi Dumusa, din Casa de Apus — întoarceţi-vă cu faţa spre mai-marii voştri, ca ei să vă cunoască după nume şi după chipuri!

Se întoarseră. Tane făcu un pas în faţă alături de ceilalţi şi îşi lipi din nou ftuntea de podea.

— Ridicaţi-vă! rosti unul dintre dragoni.

Glasul lui făcu pământul să se cutremure. Era atât de gros, atât de jos, încât, la început, Tane de-abia înţelese ce spune.

Cei patru îl ascultară şi îşi îndreptară spinările. Cel mai mare dragon seiikinez îşi coborî capul până ajunse la acelaşi nivel cu ei. O limbă lungă îi ieşi şfichiuind dintre dinţi.

Opintindu-se puternic în picioare, îşi luă deodată zborul.

învăţăceii se aruncară cu toţii la pământ, doar Amiralul rămânând în picioare, care scoase apoi un hohot de râs bubuitor.

Dragoniţa lacustrină de culoare verde-lăptos îşi arătă dinţii într-un rânjet. Tane se trezi privind ţintă în ochii aceia ameţitori.

Dragoniţa se înălţă în zbor alături de ceilalţi semeni ai ei. Era apă întrupată. În timp ce o ploaie fină ca o ceaţă cădea din ceruri, şiroind de pe solzii lor, un mascul seiikinez se cabră, trase aer în piept şi-i dădu drumul într-o pală uriaşă de vânt.

Fiecare clopot din templu răsună drept răspuns.

Niclays se trezi cu gura uscată şi cu o durere cumplită de cap, aşa cum se mai trezise de o mie de ori. Clipi şi se frecă la coada ochiului cu pumnul.

Clopote.

Asta îl trezise. Era de şase ani pe insula asta şi nu auzise nici măcar o dată un clopot. Niclays îşi apucă bastonul şi se ridică în picioare, cu braţele tremurând de efort.

Trebuia să fie o alarmă. Veneau după Sulyard, veneau să-i aresteze pe amândoi.

Niclays se răsuci în loc, disperat. Singura lui şansă era să pretindă că bărbatul se ascunsese în casă fără ştirea lui.

Aruncă o privire dincolo de paravan. Sulyard dormea dus, cu faţa la perete. Ei, măcar avea să moară împăcat.

Soarele scălda totul în prea multă lumină. Aproape de căsuţa în care locuia Niclays, ajutorul lui, Muşte, stătea la umbra prunului, alături de tovarăşa lui seii- kineză, Panaya.

— Muşte! strigă Niclays. Ce mama nevoii se-aude?

Muşte nu făcu decât un semn cu mâna. înjurând, Niclays îşi vârî sandalele în picioare şi-şi croi drum cu greutate spre Muşte şi Panaya, încercând să nu bage-n seamă presimţirea că se îndrepta spre moarte.

— Bună ziua, onorabilă Panaya! o salută el în seiikineză, făcând o plecăciune.

— Luminate Niclays.

Îi apărură riduri în colţurile ochilor. Purta o robă uşoară, cu flori albe pe fond albastru, cu mânecile şi gulerul brodate cu argint.

— V-au trezit clopotele?

— Da. Pot să întreb ce înseamnă?

— Sună pentru Ziua Alegerii, răspunse ea. Cei mai în vârstă dintre învăţăcei şi-au încheiat studiile şi au intrat în rândurile învăţaţilor sau ale înaltei Străji a Mării.

Atunci, n-avea nicio treabă cu intruşii. îşi scoase batista şi se şterse pe faţă.

— Eşti bine, Roos? întrebă Muşte, ferindu-şi ochii de soare.

— Ştii că nu pot suferi verile de-aici.

Işi îndesă batista înapoi în jiletcă.

— Ziua Alegerii are loc o dată pe an, nu-i aşa? o întrebă el pe Panaya. N-am auzit nici măcar o dată clopotele.

Nu le auzise, dar auzise tobele. Sunetele îmbătătoare ale bucuriei şi veseliei.

— Ah, spuse Panaya, cu zâmbetul iţindu-i-se pe buze, dar asta e o Zi a Alegerii cu totul şi cu totul specială.

— Aşa să fie?

— Nu ştii, Roos? chicoti Muşte. Eşti aici de mai multă vreme decât sunt eu.

— Aşa ceva nu i s-a spus lui Niclays, replică Panaya cu blândeţe. Vezi tu, Niclays, după Marea Suferinţă, s-a ajuns la o înţelegere ca, la fiecare cincizeci de ani, câţiva dragoni seiikinezi o să accepte călăreţi dintre oameni, astfel încât să fim mereu pregătiţi să luptăm împreună. Cei care-au fost aleşi pentru înalta Strajă a Mării au primit această şansă în dimineaţa asta şi acum vor trece prin încercarea apei, pentru a vedea care dintre ei sunt vrednici să devină călăreţi ai dragonilor.

— Pricep, spuse Niclays, suficient de interesat, încât să uite de groaza legată de Sulyard pentru o clipă. După aceea zboară pe armăsarii lor ca să se lupte cu piraţii şi cu contrabandiştii, presupun, nu?

— Nu *armăsari,* Niclays! Dragonii nu sunt cai.

— Iertare, onorabilă domniţă! Mi-am ales prost cuvintele.

Panaya încuviinţă din cap. Mâna i se îndreptă către pandantivul de la gât, cioplit sub forma unui dragon.

Un asemenea lucru ar fi fost distrus în întinderea Virtuţilor, unde nu mai exista nicio deosebire între dragonii străvechi de la Răsărit şi mai tinerii wyrmi, suflătorii de flăcări, care îngroziseră cândva lumea. Ambele rase erau văzute ca fiind răuvoitoare. Poarta către Răsărit fusese închisă atât de mult timp, încât neînţelegerile privitoare Ia obiceiurile acestora înfloriseră.

Niclays credea acest lucru înainte să ajungă pe Orisima. Fusese aproape convins, în ajunul plecării sale din Mentendon, că era exilat într-o ţară unde oamenii erau înrobiţi de făpturi la fel de spurcate precum Nenumitul.

Cât de îngrozit fusese în ziua aceea! Toţi copiii mentezi ştiau

povestea Nenumitului din clipa în care învăţau să vorbească. Chiar şi scumpei lui mame îi făcuse plăcere să-l îngrozească până la lacrimi cu descrierile tatălui şi regelui suprem al tuturor făpturilor care suflau foc — cel care ieşise din Muntele Groazei pus pe haos şi prăpăd, apoi fusese grav rănit de către sir Galian Berethnet înainte să apuce să supună omenirea. O mie de ani mai târziu, umbra lui încă era vie în coşmarurile tuturor.

Chiar în clipa aceea, copitele traversară podul răsunând precum tunetul şi smulgându-l pe Niclays din tumultul de gânduri.

Soldaţi.

Măruntaiele i se prefăcură în apă. Veneau după el — iar acum, când venise clipa, se trezi ameţit, nu speriat. Dacă aceasta avea să fie ziua, aşa să fie. Era ori asta, ori moartea de mâna santinelelor pentru datoriile la jocurile de noroc.

Sfinte, se rugă el, *fă să nu mă piş pe mine când o fi să se fârşească!*

Soldaţii purtau verde pe sub armură. În fruntea lor, desigur, se afla Ofiţe- rul-Şef — chipeşul, mereu binevoitorul Ofiţer-Şef, care refuza să spună oricui de pe Orisima care îi era adevăratul nume. Era cu treizeci de centimetri mai înalt decât Niclays şi purta mereu armură completă.

Ofiţerul-Şef descălecă şi se îndreptă cu paşi mari spre casa în care locuia Niclays. Era înconjurat de santinele şi ţinea o mână pe mânerul săbiei.

— Roos!

Un pumn înmănuşat bătu în uşă.

— Roos, deschide uşa asta, altfel o sparg!

— Nu este nevoie să spargeţi nimic, onorate Ofiţer-Şefl strigă Muşte. Luminatul doctor Roos este aici!

Ofiţerul-Şef se răsuci pe călcâie. Ochii negri-i sclipiră şi se îndreptă cu paşi hotărâţi către ei.

— Roos!

Lui Niclays i-ar fi plăcut să pretindă că nimeni nu i se adresase vreodată cu un asemenea dispreţ, însă ar fi fost o minciună gogonată.

— Sunteţi cât se poate de binevenit să-mi spuneţi Niclays, onorate Ofiţer-Şef, spuse el, cu toată veselia prefăcută de care era în stare. Ne cunoaştem de...

— Taci din *gură!* îl repezi Ofiţerul-Şef. Santinelele mele au găsit poarta debarcaderului deschisă azi-noapte. O corabie a piraţilor a fost văzută în apropiere. Dacă oricare dintre voi ascunde vreun

intrus sau bunuri de contrabandă, vorbiţi acum şi poate că dragoniţa se va arăta milostivă!

Panaya şi Muşte nu spuseră nimic. Între timp, Niclays se luptă scurt şi aprig cu sine însuşi. Sulyard nu avea unde să se ascundă în casă. Oare ar fi fost mai bine să recunoască fapta?

înainte să apuce să se hotărască, Ofiţerul-Şef le făcu semn santinelelor lui.

— Căutaţi prin casă!

Niclays îşi ţinu răsuflarea.

Exista o anume pasăre în Seiiki cu un ţipăt ca de prunc care începe să zbiere. Pentru Niclays, deveni un simbol chinuitor al vieţii lui în Orisima. Scâncetul care nu apucă niciodată să se transforme în urlet. Aşteptarea unei lovituri care nu vine niciodată. În timp ce santinelele îi cotrobăiau prin casă, nenorocita aia de pasăre începu să ţipe, iar ţipătul ei deveni singurul sunet pe care îl mai auzea Niclays.

Când ieşiră din casă, santinelele aveau mâinile goale.

— Nu-i nimeni aici! strigă unul dintre ei.

Niclays făcu tot ce putu ca să nu se prăbuşească în genunchi.

Ofiţerul-Şef îl privi multă vreme, cu chipul ca o mască, înainte de-a pomi cu paşi mari spre strada următoare.

Iar pasărea ţipa în continuare: *Hâc-hât-hâc!*

4
Apus

Undeva în Palatul Ascalon, limbile negre ale unui ceas din sticlă-lâp-toasă se îndreptau către amiază.

Camera Prezenţei era plină pentru vizita mentezilor, aşa cum se întâmpla mereu când veneau ambasadori străini în Inys. Ferestrele fuseseră larg deschise, ca să lase să pătrundă o briză cu parfum de caprifoi. Nu ajută cu mai nimic la scăderea căldurii. Frunţile tuturor erau scăldate în sudoare, iar evantaiele din pene fluturau peste tot, aşa încât camera părea plină de păsări care fâlfâiau din aripi.

Ead stătea în mulţime alături de celelalte Doamne ale Iatacului, cu Margret Beck în dreapta ei. Domnişoarele de onoare stăteau cu faţa spre ele, de cealaltă parte a covorului. Truyde utt Zeedeur îşi aranja colanul. Ead tot nu reuşea să înţeleagă de ce apusenii nu renunţau la câteva straturi de haine pe timpul verii.

În sala cavernoasă începură să răsune murmure. Mult deasupra supuşilor săi, Sabran a IX-a îi urmărea de pe tronul ei de marmură.

Regina Inysului era leită mamei ei, care era leită mamei ei, şi tot aşa, de generaţii întregi. Asemănarea era izbitoare. Precum strămoşii ei, era înzestrată cu un păr negru şi ochi verzi, sclipitori, care parcă se spărgeau în bucăţi în lumina soarelui. Se spunea că atât timp cât stirpea ei exista, Nenumitul nu se putea trezi niciodată din somnul lui.

Sabran îşi privea cu detaşare supuşii, fără a stărui asupra nimănui. Abia împlinise douăzeci şi opt de ani, dar privirea ei avea înţelepciunea unei femei mult mai în vârstă.

Astăzi, parcă era o întruchipare a bunăstării reginatului Inys. Purta o rochie neagră de satin, ca să-şi arate preţuirea faţă de moda menteză, deschisă în talie şi scoţând la iveală o burtieră, palidă ca pielea ei, sclipind de diamante şi perle mărunte. O coroană cu diamante îi sublinia sângele regal.

Trompetele anunţară sosirea grupului de mentezi. Sabran îi şopti ceva lui lady Arbella Glenn, vicontesă de Suth, care zâmbi şi puse o mână plină de pete de bătrâneţe peste a ei.

Purtătorii stindardelor intrară primii. Pe stindarde se afla Lebăda Argintie a Mentendonului care era înfăţişată pe un fond negru, cu Sabia cea Adevărată între aripi, aţintită cu vârful în jos.

Apoi intrară servitorii şi gărzile, tălmacii şi oficialii. În cele din urmă, lordul Oscarde, duce de Zeedeur, intră iute în sală, însoţit de ambasadorul rezident în Mentendon. Zeedeur era un tip corpolent, iar barba şi părul îi erau roşii, la fel fiind şi vârful nasului. Spre deosebire de fiica lui, avea ochii cenuşii ai neamului Vatten.

— Majestate!

Făcu o plecăciune teatrală.

— Ce mare onoare este să fim din nou primiţi la curtea dumneavoastră!

— Bun venit, înălţimea Voastră! rosti Sabran.

Avea o voce scăzută, ce exprima putere. Îi întinse mâna lui Zeedeur, care urcă treptele ca să-i sărute inelul de Ia încoronare.

— Inima noastră se bucură să vă vadă din nou în Inys. Aţi avut parte de o călătorie uşoară?

Lui Ead încă i se părea ciudată formularea „noastră”. În public, Sabran vorbea atât în numele ei, cât şi în numele strămoşului său, Sfântul.

— Vai nouă, doamnă, răspunse Zeedeur, cu o faţă sumbră, asupra noastră s-a năpustit un wyvem matur, în Ţinuturile de Jos. Arcaşii mei l-au doborât, dar dac-ar fi fost mai vioi, s-ar fi putut lăsa cu un adevărat măcel.

Mulţimea începu să murmure. Ead băgă de seamă privirile îngrozite din toată sala.

— Din nou, murmură Margret spre ea. Doi wyvemi în tot atâtea zile.

— Ne îngrijorează foarte tare să aflăm asta! rosti Sabran către ambasador. O trupă din cei mai buni cavaleri rătăcitori vă va conduce înapoi Ia Perchling. Vă veţi bucura de o călătorie mai sigură spre casă.

— Vă mulţumim, Majestate!

— Acum, poate doriţi să vă vedeţi fiica, continuă Sabran, îndreptându-şi privirea către fata cu pricina. Vino în faţă, copilă!

Truyde păşi pe covor şi făcu o plecăciune. Când se ridică, tatăl ei o îmbrăţişă. — Fiica mea!

O luă de mâini, zâmbind de parcă faţa ar fi stat să i se frângă.

— Eşti toată numai lumină! Şi uită-te cât ai crescut! Spune-mi, cum îţi prieşte Inysul?

— Mult mai bine decât aş merita, tată! răspunse Truyde.

— Şi ce te face să spui una ca asta?

— Curtea asta e atât de mare! spuse ea, arătând spre tavanul în formă de dom. Uneori, mă simt foarte mică şi foarte ştearsă, de parcă până şi tavanele ar fî mai măreţe decât o să fiu eu vreodată.

Râsete puternice umplură camera.

— Ce minte ascuţită are! îi şopti Linora lui Ead. Nu-i aşa?

Ead închise ochii. Ce mai *oameni!*

— Baliverne! îi spuse Sabran lui Zeedeur. Fiica dumneavoastră e plăcută la curte. Va fi o tovarăşă pe cinste pentru oricine ar alege inima ei!

Truyde coborî privirea. Lângă ea, Zeedeur chicoti.

— Ah, Majestate, mă tem că Truyde e prea liberă din fire ca să fie căsătorită, oricât de mult mi-aş dori eu un nepot! Din adâncul sufletului, vă mulţumesc că aţi avut atâta grijă de fiica mea!

— Nu e nevoie de mulţumiri! Sabran strânse tronul cu mâinile şi adăugă: Mereu este o bucurie să ne primim prietenii întru întinderea Virtuţilor la curte! Cu toate acestea, suntem curioşi ce vă aduce din Mentendon în clipa aceasta!

— Lordul de Zeedeur vine cu o propunere, Majestate.

Cel care vorbise era ambasadorul rezident al Mentendonului.

— O propunere care credem că vă va stârni interesul.

— Într-adevăr!

Zeedeur îşi drese glasul.

— Alteţa Sa Regală, Aubrecht al Il-lea, înaltul Prinţ al Statului Liber al Mentendonului, o admiră de multă vreme pe Majestatea Voastră! A auzit vorbindu-se despre curajul, frumuseţea şi credinţa nemărginită în cele Şase Virtuţi ale domniei voastre. Acum, răposatu-i străunchi a fost înmormântat, iar el doreşte o alianţă mai puternică între cele două ţări.

— Şi cum doreşte Alteţa Sa Regală să făurească o asemenea alianţă? întrebă Sabran.

— Prin căsătorie, Majestate.

Capetele tuturor se întoarseră către tron.

Exista mereu o perioadă de slăbiciune înainte ca o suverană din Casa Berethnet să rămână grea. Casa lor era o casă a fiicelor, câte o fiică pentru fiecare regină. Supuşii lor o considerau o dovadă a sfinţeniei lor.

Din partea fiecărei regine a Inysului se aştepta să se căsătorească şi să rămână grea cât mai curând cu putinţă, ca nu cumva să moară fără un moştenitor adevărat. Ar fi fost primejdios în orice ţară, pentru că ar fi azvârlit tărâmul într-un război civil, însă, potrivit credinţelor inyshiene, prăbuşirea Casei Berethnet ar fi pricinuit şi reînvierea Nenumitului, care s-ar fi întors şi ar fi făcut prăpăd în lume.

Dar Sabran refuzase orice cerere în căsătorie de până acum.

Regina se aşeză iar pe tron, privindu-l cu băgare de seamă pe Zeedeur. Faţa, ca întotdeauna, nu-i trăda nimic.

— Dragul meu Oscarde! spuse ea. Oricât am fi de măguliţi, din câte ţinem minte, tu eşti deja căsătorit.

Curtenii începură să râdă în hohote. Zeedeur păruse emoţionat mai devreme, însă, în clipa de faţă, zâmbea larg.

— Doamna şi suverana meal spuse el, chicotind. Stăpânul meu este acela ce vă cere mâna.

— Mergi, rogu-te, mai departe!

Wyvemul era deja dat uitării. Vădit încurajat, Zeedeur făcu încă un pas în faţă.

— Doamnă, glăsui el, aşa cum ştiţi, strămoaşa dumneavoastră, regina Sabran a Vll-a, a fost căsătorită cu strămoşul meu îndepărtat, Haynrick Vatten, Custode al Mentendonului când era sub stăpânire străină. întrucât Casa Lievelyn i-a îndepărtat de la putere pe cei din neamul Vatten, totuşi n-a existat nicio legătură formală între ţările noastre, în afară de religia noastră comună.

Sabran îl asculta cu o privire indiferentă, care friza uşor plictiseala sau chiar dispreţul.

— Prinţul Aubrecht ştie că stăruinţa răposatului său unchi a fost respinsă de Majestatea Voastră... şi, da, şi de Regina Mamă — Zeedeur îşi drese glasul —, dar stăpânul meu crede că poate oferi un alt soi de tovărăşie. El crede, de asemenea, că s-ar ivi mai multe avantaje într-o alianţă proaspătă între Inys şi Mentendon. Suntem singura ţară de la Răsărit care face negoţ, iar cum Yscalinul a căzut în păcat, el crede că o alianţă care îmbrăţişează credinţa noastră ar fi vitală.

Această afirmaţie fu urmată de câteva şoapte. Nu cu mult timp

înainte, Regatul Yscalinului de la miazăzi făcuse şi el parte din întinderea Virtuţilor. înainte să-l adopte pe Nenumit ca zeu nou.

— înaltul Prinţ vă dăruieşte un semn al preţuirii sale, dacă Majestatea Voastră binevoieşte să-l primească, spuse Zeedeur. A auzit cât de mult iubiţi perlele din Marea Soarelui Dănţuitor.

Pocni din degete. Un servitor mentez se apropie de tron, ţinând în mână o pernă de catifea, şi îngenunche. Pe pernă se afla o scoică deschisă, care scotea la iveală o perlă neagră, iridescentă, mare cât o cireaşă, cu verde pe margini, şi care lucea în soare ca oţelul forjat

— Aceasta este cea mai frumoasă perlă dănţuitoare pe care o posedă el, descoperită pe coasta din Seiiki, spuse Zeedeur. Este mai de preţ decât nava care a purtat-o peste Hău.

Sabran se aplecă în faţă. Servitorul ridică perna mai sus.

— Este adevărat că avem o slăbiciune pentru perlele dănţuitoare şi o grămadă de asemenea perle, spuse regina, şi primim cu mare bucurie acest dar! Dar făcând acest lucru nu înseamnă că primesc şi cererea în căsătorie.

— Desigur că nu, Majestate! E doar un dar din partea unui prieten întru întinderea Virtuţilor.

— Foarte bine!

Privirea lui Sabran se îndreptă spre lady Roslain Crest, întâia Doamnă a Iatacului, care purta o rochie de mătase cu smaralde şi un corset de dantelă albă. Pe broşa ei se vedeau două pocale, la fel ca toţi cei care îl adoptau pe Cavalerul Mărinimiei pe post de protector, însă a ei era aurită, arătând că ea însăşi era sânge din sângele acelui cavaler. Roslain făcu un semn abia vizibil către una dintre domnişoarele de onoare, care se grăbi să ia perna.

— Deşi suntem atinşi de acest dar, stăpânul vostru ar trebui să cunoască dispreţul nostru faţă de ereziile practicate de seiikinezi, spuse Sabran. Nu dorim să avem nicio legătură cu cei din Răsărit.

— Desigur! replică Zeedeur. Chiar şi aşa, stăpânul nostru crede că originea perlei nu-i ştirbeşte cu nimic frumuseţea.

— Poate că stăpânul vostru are dreptate! admise Sabran, aşezându-se înapoi pe tron. Am aflat că Alteţa Sa Regală se pregătea să devină sanctarian înainte să fie numit înalt Prinţ al Mentendonului. Spune-ne mai multe despre celelalte... calităţi ale sale!

Se auziră chicote.

— Prinţul Aubrecht este foarte deştept şi binevoitor, doamnă, şi înzestrat cu un simţ politic ascuţit, răspunse Zeedeur. Are treizeci şi patru de ani, şi părul şi barba de un roşu mai blând decât al meu.

Cântă foarte bine la lăută şi dănţu- ieşte cu mare energie.

— Oare cu cine?

— Adeseori, cu nobilele sale surori, Majestate. Are trei: prinţesa Ermuna, prinţesa Bedona şi prinţesa Betriese. Toate sunt nerăbdătoare să vă cunoască!

— Se roagă adesea?

— De trei ori pe zi. Cel mai tare, îi este credincios Cavalerului Mărinimiei, care-i este ocrotitor.

— Oare prinţul vostru are *cusururi,* Oscarde?

— Ah, Majestate, noi, muritorii, avem cu toţii cusururi — în afară de dumneavoastră, bineînţeles! Cusurul cel mai mare al stăpânului meu este acela că se îngrijorează pentru poporul său până oboseşte.

Sabran deveni din nou serioasă.

— Prin aceasta, spuse ea, este deja unul dintre noi.

Şoaptele începură să se răspândească prin cameră precum focul.

— Ne-ai atins sufletul. Ne vom gândi la cererea stăpânului vostru.

Se auziră aplauze fără tragere de inimă.

— Sfatul Virtuţilor va face cele de trebuinţă pentru a duce aceasta la bun sfârşit. Totuşi, înainte de asta, ne-aţi face mare cinste dacă dumneata şi grupul dumitale ne-aţi însoţi la un ospăţ!

Zeedeur mai făcu o plecăciune adâncă.

— Cinstea ar fi de partea noastră, Majestate!

Curtenii făcură nenumărate plecăciuni. Sabran îşi croi drum pe trepte în jos, urmată de Doamnele din Dormitor. În urma lor veneau domnişoarele de onoare.

Ead ştia că Sabran nu avea să se mărite cu Prinţul Roşu. Aşa era ea. Işi ţâra peţitorii după ea ca pe peştii prinşi în undiţă, primind daruri şi cuvinte măgulitoare, dar nu-şi oferea niciodată mâna.

Pe măsură ce curtenii se împrăştiau, Ead ieşi pe o altă uşă, alături de colegele ei cameriste. Lady Linora Payling, blondă şi îmbujorată în obraji, era unul dintre cei paisprezece copii ai contelui şi contesei de Payling Hill. îndeletnicirea ei favorită era răspândirea bârfelor. Pe Ead o enerva la culme.

Cu toate acestea, lady Margret Beck îi fusese prietenă dragă mult timp. Se alăturase Casei de Sus cu trei ani înainte şi se împrietenise cu Ead la fel de repede ca şi cu fratele ei, Loth, care era cu şase ani mai mare decât ea. Ead descoperise, curând, că ea şi Margaret împărtăşeau acelaşi simţ al umorului, ştiind dintr-o privire ce gândea cealaltă şi având aceleaşi păreri despre cei mai

mulţi dintre curteni.

— Trebuie să ne mişcăm repede astăzi, zise Margret. Sabran se va aştepta să ne vadă şi pe noi la ospăţ.

Margret semăna foarte mult cu fratele ei, cu pielea de abanos şi trăsăturile puternice. Trecuse o săptămână de când dispăruse Loth, iar pleoapele încă îi mai erau umflate.

— O cerere în căsătorie! spuse Linora, când se îndepărtaseră destul de mult ca să n-o audă restul curtenilor. Şi încă din partea prinţului Aubrecht! 11 crezusem prea evlavios ca să se însoare.

— Niciun prinţ nu este prea evlavios ca să se însoare cu regina Inysului. Ea este prea evlavioasă ca să se mărite.

— Dar ţinutul trebuie *neapărat* să aibă o prinţesă!

— Linora, spuse Margret, încordată, puţină cumpătare, rogu-te!

— Păi, chiar trebuie neapărat!

— Regina Sabran încă nu a împlinit nici treizeci de ani. Are tot timpul din lume.

Lui Ead îi era limpede că încă nu aflaseră despre asasin, altminteri Linora ar fi fost mai serioasă. Pentru ea, nenorocirea nu era altceva decât prilej de bârfa.

— Aud că înaltul Prinţ este peste măsură de bogat, urmă ea, nedându-se bătută. Şi am putea să profităm de centrul lor de comerţ de la Răsărit. Inchipuie-ţi şi tu — să avem toate perlele din Marea Soarelui Dănţuitor, cel mai fin argint, mirodenii şi giuvaiere...

— Regina Sabran dispreţuieşte Răsăritul, aşa cum ar trebui să facem cu toţii. Sunt nişte închinători la wyrmi!

— Inys nu va trebui să facă negoţ acolo, nătăfleaţo. Putem să cumpărăm de la mentezi.

Tot negoţ spurcat era. Mentezii faceau negoţ cu Răsăritul, iar răsăritenii se închinau la wyrmi.

— Grija mea are legătură cu potriveala, spuse Margret. înaltul Prinţ a fost logodit cu donmata Marosa o vreme. O femeie care este acum prinţesa încoronată a unui tărâm draconic.

— Aaa, logodna *aceea* s-a dizolvat demult. Pe lângă asta, continuă Linora, dându-şi părul pe spate, mă îndoiesc că el s-a omorât după ea. O fi reuşit să-şi dea seama de răutatea din inima ei!

La uşile Iatacului, Ead se întoarse spre celelalte două femei.

— Doamnelor, spuse ea, mă ocup eu astăzi de îndatoririle noastre. Ar trebui să mergeţi la ospăţ.

Margret se încruntă.

— Fără tine?

— N-o să simtă nimeni lipsa unei cameriste.

Ead zâmbi.

— Hai, duceţi-vă, amândouă! Bucuraţi-vă de banchet!

— Cavalerul Mărinimiei să te binecuvânteze!

Linora era deja la jumătatea coridorului.

— Eşti atât de bună!

În timp ce Margret dădea s-o urmeze, Ead o prinse de cot.

— Ai aflat ceva de Loth? întrebă ea.

— încă n-am aflat nimic. Margret îi atinse braţul şi adăugă: Dar ceva se întâmplă. Şoimul de Noapte m-a chemat la el în seara asta.

Lordul Seyton Combe. însuşi stăpânul iscoadelor. Aproape toată lumea îi spunea Şoimul de Noapte, căci îşi înhăţa prada la adăpostul întunericului. Ne- mulţumiţii, lorzii însetaţi de putere, oamenii care râvneau adesea la regină — el putea face orice problemă să dispară.

— Crezi că el ştie ceva? întrebă Ead, încet.

— Mă gândesc că vom afla.

Margret o strânse de mână înainte să pornească pe urmele Linorei.

Când Margret Beck suferea, suferea de una singură. Ura să împovăreze pe altcineva. Chiar şi pe cei mai apropiaţi prieteni.

Ead nu avusese niciodată de gând să se numere printre acei prieteni. Când sosise prima dată în Inys, avusese de gând să păstreze cât mai multe lucruri cu putinţă doar pentru ea. Şi totuşi, fusese crescută într-o societate unită şi începuse, curând, să tânjească după tovărăşie şi după vorbă. Jondu, sora ei în toate în afară de sânge, fusese alături de ea aproape de când se născuse, iar când rămăsese, deodată, fără ea, Ead se simţise îndurerată. Aşa că, atunci când fraţii Beck îi oferiseră prietenia lor, cedase, şi nu avusese de ce să-i pară rău.

Avea s-o revadă pe Jondu când avea să fie chemată în sfârşit acasă, dar urma să-i piardă pe Loth şi pe Margret. Totuşi, dacă se lua după tăcerea de la Mănăstire, ziua aceea nu avea să vină prea curând.

Dormitorul Mare de la palatul Ascalon avea tavanul înalt, pereţii în culori deschise, podeaua de marmură şi un pat uriaş cu baldachin în mijloc. Perne- le-burlan şi păturile erau din mătase cu brocart de culoarea fildeşului, aşter- nuturile erau din cel mai fin in

mentez, şi existau două seturi de perdele, una uşoară, una grea, folosite în funcţie de câtă lumină voia Sabran să pătrundă în cameră.

Un coş de răchită aştepta la piciorul patului, iar oala de noapte lipsea din dulap. Se părea că Spălătoreasă Regală revenise la lucru.

Toată casa fusese atât de ocupată cu pregătirea vizitei menteze, încât sarcina schimbării aştemuturilor fusese amânată. Crăpând uşile de la balcon ca să iasă căldura înăbuşitoare, Ead înlătură cearşafurile şi plapuma şi dădu repede cu mâinile peste saltelele cu puf, căutând cuţite sau sticle cu otravă care-ar fi putut fi cusute înăuntrul lor.

Chiar şi fără Margret şi Linora care s-o ajute, se mişcă repede. În timp ce domnişoarele de onoare erau la ospăţ, Camera Cufărului avea să fie goală. Era cel mai potrivit moment pentru a cerceta apropierea pe care o bănuia între Truyde utt Zeedeur şi Triam Sulyard, pajul dispărut. Dădea bine să ştii tainele curţii, de la bucătărie, până la tron. Numai ştiind tot ce mişca o putea apăra pe regină.

Truyde se născuse în nobilime, era moştenitoarea unei averi consistente. Nu avea nicio pricină să fie interesată de un paj fără titlu. Şi totuşi, când Ead lăsase de înţeles că existase o legătură între ea şi Sulyard, aceasta păruse speriată, ca o veveriţă prinsă cu o ghindă în gheruţe.

Ead cunoştea mirosul unui secret. II purta ca pe un parfum.

Odată sigur Dormitorul Mare, lăsă patul să se aerisească şi-şi croi drum spre clădirea în care se afla Camera Cufărului. Oliva Marchyn era la Casa Banchetelor, dar avea o iscoadă. Ead urcă scara pe furiş şi trecu pragul.

— Ce-i acolo? croncăni o voce. Cine vine?

Ea se opri. Nimeni altcineva n-ar fi auzit-o, dar iscoada avea auzul ascuţit.

— Intrus. Cine e aici?

— Pasăre spurcată! şopti Ead.

O broboană de sudoare îi pomi în jos pe şira spinării. îşi ridică fustele şi scoase un cuţit din teaca prinsă pe coapsă.

Iscoada stătea pe o stinghie în faţa uşii. Când Ead se apropie de ea, înclină capul.

— Intrus, repetă ea, ameninţător. Domniţă rea. Afară din palatul meu!

— Ascultă cu băgare de seamă, sirrah!

Ead îi arătă cuţitul, facând-o să se umfle în pene.

— Oi crede tu că ai putere aici, dar, mai devreme sau mai târziu, Majestatea Sa o să aibă poftă de plăcintă de porumbel. Mă îndoiesc că şi-ar da seama dacă te-aş înveli pe *tine* în aluat.

Adevărul era că era o pasăre frumoasă. Imita culorile curcubeului. Penele-i treceau de la albastru la verde, apoi la culoarea şofrănelului, iar capul îi era de un roz aprins. Ar fi fost păcat s-o gătească.

— Plata! ceru ea, ciocănind cu o gheară.

Pasărea aceasta îngăduise multe întâlniri în afara legii pe când Ead fusese domnişoară de onoare. Lăsă cuţitul deoparte, cu buzele strâns lipite, apoi băgă mâna în punga de mătase de la cingătoare.

— Ia de-aici!

Puse trei fondante pe vasul păsării.

— îţi dau şi restul dacă te porţi frumos.

Pasărea era prea ocupată cu ciocănitul dulciurilor ca să-i răspundă.

Uşa Camerei Cufărului nu era niciodată încuiată. Domnişoarele n-ar fi trebuit să aibă nimic de ascuns. înăuntru, perdelele erau trase, focul stins şi paturile făcute.

Exista un singur loc în care o domnişoară de onoare deşteaptă-şi putea ascunde comorile secrete.

Ead trase covorul în sus şi dădu la o parte scândura desprinsă din podea cu cuţitul. Sub ea, în praf, zăcea o cutie lustruită din lemn de stejar, cu capac lustruit. O ridică pe genunchi.

înăuntru, se afla o adunătură de lucruri pe care Oliva le-ar fi confiscat cu bucurie. O carte groasă, gravată cu simbolul alchimic pentru aur. O pană de scris şi o călimară cu cerneală. Bucăţele de pergament. Un pandantiv cioplit din lemn. Şi un vraf de scrisori, strânse laolaltă cu fundă.

Ead desfăcu una. Hârtia era subţire şi mototolită. Din data mânjită de pe ea, înţelese că fusese scrisă cu o vară înainte.

îi luă câteva clipe să spargă cifrul. Era puţin mai sofisticat decât cele folosite în scrisorile de dragoste de la curte, dar Ead învăţase să descifreze coduri de mică.

Pentru tine, scria neîngrijit în scrisoare. *L-am cumpărat din Vârful Albatrosului. Poar- tă-l din când în când si gândeste-te la mine.*

Luă alta, scrisă pe hârtie mai groasă. Aceea fusese scrisă cu mai bine de un an înainte.

Mă iartă dacă sunt prea îndrăzneţ, domniţa mea, dar mă gândesc numai la tine.

Alta.

Iubirea mea. Dă-mi întâlnire sub tumul cu ceas înainte de orasiuni.

Fără să insiste prea mult, putea vedea că Truyde şi Sulyard aveau o relaţie de dragoste şi că-şi consumaseră deja dorinţa. Obişnuitele declaraţii ale îndrăgostirilor. Dar Ead se opri asupra unor fraze.

Ceea ce facem noi va zgudui lumea. Această misie e chemarea noastră divină. Doi tineri îndrăgostiţi nu ar fi putut descrie nicideţum o partidă de dragoste pătimaşă ca pe o „misie" (dacă nu cumva, bineînţeles, dragostea lor nu era pe potriva poeziei lor). *Trebuie să începem să plănuim, iubirea mea.*

Ead răsfoi scrisorile, trecând peste vorbe de alcov şi cimilituri, până când găsi o scrisoare datată de la începutul primăverii, când dispăruse Sulyard. Scrisul era mânjit.

> *lartă-mă! A trebuit să plec. Am vorbit în Percbling cu o călătoare pe mări şi mi-a făcut o ofertă de nerefuzat. Ştiu că plănuiserăm să mergem împreună şi că poate ai să mă urăşti pentru tot restul vieţilor noastre, dar aşa e mai bine, scumpa mea. Tu poţi să ajuţi de acolo de unde eşti, de la curte. Când voi trimite vorbă despre reuşita mea, convinge-o pe regina Sabran să privească cu îngăduinţă încercarea noastră. Fă-o să-şi dea seama de pericol.*
>
> *Arde această scrisoare. Să nu afle nimeni ce facem până nu-i bun făcut. Cândva, ne vor numi legende, Truyde.*

Percbling. Cel mai mare port din Inys şi cea mai importantă poartă către continent. însemna că Sulyard fugise cu o corabie.

Mai era ceva sub scândura din podea. O carte subţire, legată în piele. Ead îşi trecu un deget peste titlu, scris, fără îndoială, cu slove răsăritene.

Truyde n-ar fi avut cum să găsească această carte într-o bibliotecă inyshiană. Căutarea înţelepciunii răsăritene era considerată erezie. Avea să păţească ceva mult mai rău decât o mustrare dacă o găsea cineva.

— Vine cineva! cârâi pasărea.

O uşă se închise dedesubt. Ead ascunse cartea şi scrisorile sub mantie şi puse cutia la loc în firida ei.

Se auzeau paşi pe sub căpriori. Puse scândura din podea la locul

ei. Când trecu de stinghie, goli restul fondantelor în vas.

— O vorbă să nu scoţi, îi şopti ea iscoadei, că-ţi fac condeie din penele-alea frumoase!

Pasărea chicoti sumbru, în timp ce Ead sări pe fereastră.

Stăteau întinşi unul lângă altul sub mărul din curte, aşa cum făceau adeseori în plină vară. Un urcior cu vin din Bucătăria Mare se afla lângă ei, cu tot cu o farfurie cu brânză cu mirodenii şi pâine proaspăt coaptă. Ead tocmai îi povestea despre o farsă făcută de domnişoarele de onoare lui lady Oliva Marchyn, iar el râdea atât de tare, că-l durea burta. Când venea vorba de istorisit, ea era jumătate poetă, jumătate bufon.

Soarele-i scosese la iveală pistruii de pe nas. Părul ei negru se răsfirase pe iarbă. Dincolo de strălucirea puternică a soarelui, el vedea tumul cu ceas de deasupra, vitraliile chiliilor şi merele pe crengi. Totul era bine.

— Milord.

Amintirea se făcu ţăndări. Loth ridică privirea şi dădu peste un bărbat fără dinţi.

Holul hanului era plin de ţărani. Undeva, un lăutar cânta o baladă despre frumuseţea reginei Sabran. Cu câteva zile înainte, vânase alături de ea. În momentul de faţă, se afla la mulţi kilometri depărtare de ea, ascultând un cântec care vorbea despre ea de parcă ar fi fost un mit. Tot ce ştia era că el se afla pe drumul spre o moarte aproape sigură şi că Ducii Spirituali îl urâseră suficient cât să-l împingă pe acest drum.

Cât de repede se putea nărui o viaţă!

Hangiul puse jos o tavă pe care se aflau două holuri de fiertură, brânză tăiată în felii groase şi o pâine rotundă de orz.

— Vă mai aduc ceva, lorzii mei?

— Nu, răspunse Loth. Mulţumim!

Hangiul făcu o plecăciune adâncă. Loth se îndoia că avea în fiecare zi prilejul de a-i găzdui pe nobilii fii ai Conţilor Provinciali în clădirea lui.

Pe cealaltă bancă, lordul Kitston Glade, dragul lui prieten, îşi înfigea dinţii într-o pâine.

— Ei, fir-ar ea de...

O scuipă afară.

— Asta-i stătută ca o carte de rugăciuni! Oare să-ndrăznesc să gust brânza?

Loth îşi sorbi miedul, dorindu-şi să fi fost rece.

— Dacă mâncarea e atât de proastă în provincia voastră, spuse el, ar trebui să vorbeşti cu tatăl tău despre asta!

Rit fomăi.

— Da, lui îi place mâncarea aşa seacă.

— Ar trebui să fii recunoscător pentru mâncarea asta! Mă îndoiesc că o să găseşti ceva mai bun pe navă.

— Ştiu, ştiu. Sunt un nobil cu degete moi care doarme în puf de lebădă, iubeşte prea multe curtezane şi se îmbuibă cu dulciuri. M-a stricat viaţa la Curte. Aşa a spus tata când m-am făcut poet, să ştii.

Kit înţepă uşor brânza.

— Că tot veni vorba, ar trebui să scriu ceva cât sunt aici — o pastorală, poate. Oamenii mei sunt fermecători, nu-i aşa?

— Destul, răspunse Loth.

Astăzi nu se putea preface că are chef de glume. Kit se întinse peste masă ca să-l prindă de umăr.

— Rămâi cu mine, Arteloth! îi ceru el.

Loth oftă adânc.

— Ţi-a spus vizitiul numele căpitanului nostru?

— Hatman, pare-mi-se.

— Doar nu vrei să zici că e Harlowe, nu?

Loth ridică din umeri.

— O, Loth, *trebuie* să fi auzit de Gian Harlowe! Piratul! Toată lumea din Ascalon...

— Se vede treaba că eu nu sunt toată lumea din Ascalon.

Loth se scărpină pe nas.

— Rogu-te, luminează-mă şi pe mine în privinţa soiului de pungaş ce ne va duce în Yscalin!

— Un pungaş intrat în legendă, şopti Kit. Harlowe a venit în Inys pe vremea când era doar un băieţandru, de pe ţărmuri îndepărtate. A intrat în marină la nouă ani şi a devenit căpitanul unei nave până să împlinească optsprezece, dar a muşcat momeala pirateriei, ca mulţi tineri ofiţeri promiţători. Mai turnă mied în halbe şi continuă: Omul ăsta a navigat pe toate mările din lume, mări pe care niciun cartograf nu le-a numit vreodată. Jefuind corăbii, se spune că a strâns o avere care o întrece pe cea a Ducilor Spirituali până să împlinească treizeci de ani.

Loth mai bău o gură zdravănă. Avea o presimţire că avea să-i mai trebuiască o halbă până să plece de-aici.

— Atunci, mă întreb, Kit, de ce tocmai nelegiuitul ăsta faimos ne duce în Y scalin?

— S-ar putea să fie singurul căpitan destul de curajos ca să facă trecerea. E un om neînfricat, răspunse Kit. Regina Rosarian l-a privit cu îngăduinţă, să ştii.

Mama lui Sabran.

Loth ridică privirea, în sfârşit interesat.

— Aşa să fie?

— Aşa e. Se spune că ar fi fost îndrăgostit de ea.

— Nădăjduiesc că nu laşi să se înţeleagă că regina Rosarian i-ar fi fost vreodată necredincioasă prinţului Wilstan.

— Arteloth, îmbufnatul meu prieten de la miazănoapte — n-am spus niciodată că ea i-ar fi întors dragostea, răspunse Kit, împăciuitor, dar îi plăcea destul de mult omul, încât să-i dăruiască cea mai mare corabie cu armătură de fier din flota ei, *Trandafirul Veşnic.* Acum îşi spune *corsar,* fără teamă de pedeapsă.

— Aha! Corsar!

Loth scoase un chicotit uşor.

— Cel mai căutat titlu din lumea întreagă.

— Echipajul lui a capturat câteva corăbii yscaleze în ultimii doi ani. Nu cred că ne vor privi sosirea cu ochi buni.

— îmi închipui că yscalezii privesc puţine lucruri cu ochi buni în ziua de azi.

Rămaseră în tăcere o vreme. în timp ce Kit mânca, Loth privea pe fereastră.

Se întâmplase în puterea nopţii. Paji care purtau cartea înaripată a lordului Seyton Combe intraseră în camera lui şi-i porunciseră să meargă cu ei. înainte să apuce să se dezmeticească, fusese aruncat într-o trăsură alături de Kit, care fusese scos şi el din locuinţă, la adăpostul întunericului, şi i se arătase un bilet prin care să-şi lămurească situaţia.

Lord Arteloth Beck,

Dumneata şi lordul Kitston sunteţi, în clipa aceasta, ambasadori-rezidenţi inyshieni în Regatul Draconic Yscalin. Yscalezii au primit de ştire despre sosirea domniilor voastre.

întrebaţi de ultimul ambasador, Ducele Cumpătării. Observaţi curtea Casei Vetalda. Mai cu seamă, încercaţi să aflaţi ce pun la cale şi dacă au de gând să cotropească Inysul.

Pentru regină şi ţară!

Biletul îi fusese smuls din mână după doar câteva clipe şi, probabil, dus să fie ars.

Lucrul de care Loth nu-şi dădea seama era *de ce.* De ce tocmai el, dintre toţi, era trimis în Yscalin. Inysul trebuia să ştie ce se întâmpla în Cârscaro, însă el nu era iscoadă.

Disperarea începu a-l urmări precum un copoi, dar nu o putea lăsa să-l facă să şovăie. Nu era singur.

— Kit, spuse el, iartă-mă! Ai fost silit să mi te-alături în exil, iar eu am fost un prost tovarăş.

— Să nu care cumva să îndrăzneşti să-ţi ceri iertare! Mereu am cam avut chef de-o aventură.

Kit îşi netezi buclele bălaie cu ambele mâini.

— Totuşi, că tot ai adus, în sfârşit, vorba, mă gândeam să vorbim despre... situaţia noastră.

— Nu face asta! Nu acum, Kit. Ce-i făcut e bun făcut!

— Nu trebuie să crezi că regina Sabran a poruncit să fii trimis în exil, spuse Kit, hotărât. Îţi zic eu, asta a fost pusă la cale fără ştirea ei. Mai mult ca sigur, Combe i-a spus că ai plecat de la curte de bunăvoie şi nesilit de nimeni, iar ea se mai îndoieşte uneori de stăpânul iscoadelor ei. Trebuie neapărat să-i spui adevărul, îl îndemnă el. Scrie-i. Mărturiseşte-i ce ţi-au făcut, şi...

— Combe citeşte fiecare scrisoare înainte să ajungă la ea, îl întrerupse Loth.

— Şi nu poţi să i-o scrii şi tu în vreun cod, ceva?

— Niciun cod nu e în siguranţă cu Şoimul de Noapte. Nu degeaba l-a făcut Sabran stăpân peste iscoade.

— Scrie-le alor tăi, atunci! Cere-le ajutorul.

— Nu ar fi primiţi în audienţă la Sabran fără să treacă mai întâi de Combe. Şi, chiar dacă ar fi, spuse Loth, ar fi deja prea târziu pentru noi atunci. Deja am fi în Cârscaro.

— Tot ar trebui să ştie unde te afli.

Kit clătină din cap.

— Sfinte, chiar încep să cred că tu *vrei* într-adevăr să pleci!

— Dacă Ducii Spirituali mă cred cel mai în măsură să aflu ce s-a întâmplat în Yscalin, atunci poate că aşa este.

— Ei, haide, Loth! Ştii doar de ce se întâmplă asta. Toată lumea a încercat să te prevină.

Loth aşteptă, încruntându-se. Cu un oftat, Kit îşi goli halba şi se aplecă mai aproape de el.

— Regina Sabran încă nu este căsătorită, murmură el.

Loth se încordă.

— Dacă Ducii Spirituali sunt de părere că o pereche străină e potrivită pentru ea, prezenţa ta alături de ea... Ei bine, încurcă lucrurile.

— Tu ştii că Sab şi cu mine *niciodată...*

— Ceea ce ştiu eu are mai puţină însemnătate decât ceea ce vede lumea, îl întrerupse Kit. Ingăduie-mi să fac o mică alegorie. Arta. Arta nu e doar un act măreţ de creaţie, ci o mie de acte mai mici. Când citeşti una dintre poeziile mele, nu vezi săptămânile întregi de muncă migăloasă care mi-au trebuit ca să o pun cap la cap — cât m-am gândit, câte cuvinte am tăiat, câte pergamente am ars, în scârbă. Tot ce vezi, în cele din urmă, e ceea ce vreau eu să vezi. Aşa e şi cu politica.

Loth se încruntă.

— Pentru a asigura un moştenitor, Ducii Spirituali trebuie să prezinte curtea inyshiană şi pe regina aleasă într-un mod anume. Dacă ei ar crede că legătura ta cu Sabran strică imaginea — şi alungă peţitorii străini —, s-ar lămuri de ce ai fost ales tocmai tu pentru această misiune diplomatică. Voiau să dispari, aşa că... te-au eliminat din peisaj.

Se lăsă din nou liniştea. Loth îşi împreună degetele încărcate de inele şi-şi lipi fruntea de ele.

Mare neghiob mai era!

— Deci, dacă intuiţia nu mă înşală, vestea bună e că s-ar putea să ni se îngăduie să ne furişăm înapoi la curte odată ce regina Sabran se căsătoreşte, spuse Kit. Eu zic să vedem ce se întâmplă în următoarele câteva săptămâni, să-l găsim pe bietul prinţ Wilstan, dacă reuşim, apoi să ne întoarcem în Inys pe orice cale ne e cu putinţă. Combe nu ne va opri. Nu odată ce are ceea ce-şi doreşte.

— Uiţi că, dacă ne întoarcem, o să reuşim să-i dăm în vileag planurile în faţa lui Sabran. Sigur s-a gândit şi la asta. N-o să reuşim să trecem de porţile palatului.

— Îi vom scrie înălţimii Sale înainte. Îi facem o ofertă. Noi tăcem, iar în schimb, el ne lasă în pace.

— Nu pot să tac în legătură cu asta, lăsă Loth să-i scape. Sab trebuie să ştie dacă Sfatul Virtuţilor ei urzeşte pe la spatele său. Combe ştie că o să-i spun. Ai
încredere în mine, Kit — el vrea ca noi să rămânem în Cârscaro pe viaţă. Să fim ochii lui la cea mai primejdioasă curte din Apus.

— Lovească-l blestemele! Găsim noi un drum spre casă, spuse Kit. Nu aşa ne făgăduieşte Sfântul tuturor?

Loth îşi goli halba.

— Poţi fi foarte înţelept, prietene! Oftând, adăugă: îmi închipui ce-o fi în sufletul lui Margret în clipa asta. S-ar putea să fie nevoită să moştenească Goldenbirch.

— Meg nu trebuie să-şi încarce mintea aia a ei strălucită. Goldenbirch n-o să aibă nevoie de ea ca moştenitoare, pentru că o să ne întoarcem în Inys înainte să apucăm să ne dezmeticim. S-ar putea ca misiunea asta să nu *pară* una căreia să-i putem supravieţui, continuă Kit, adoptând din nou tonul glumeţ, dar nu se ştie niciodată. S-ar putea să ne întoarcem ca prinţi ai lumii.

— N-aş fi crezut niciodată că tu ai mai multă credinţă decât mine.

Loth răsuflă adânc pe nas.

— Hai să chemăm vizitiul. Am pierdut destulă vreme pe-aici.

5
RĂSĂRIT

Noilor soldaţi din Înalta Strajă a Mării li se îngăduise să-şi petreacă ultimele ceasuri în Capul Hisan aşa cum credeau de cuviinţă. Cei mai mulţi se duseseră să-şi ia rămas-bun de la prieteni. În ceasul al nouălea al serii, aveau să pornească în lectici spre capitală.

Invăţaţii plecaseră deja cu corabia spre Insula Penelor. Ishari nu rămăsese pe punte alături de ceilalţi ca să vadă cum dispare Seiiki în zare.

Fuseseră apropiate ani întregi. Tane o îngrijise pe Ishari când frigurile aproape că-i luaseră viaţa. Ishari fusese precum o soră când lui Tane îi venise prima sângerate, arătându-i cum să facă dopuri din hârtie. Era posibil să nu se mai vadă niciodată. Dacă Ishari s-ar fi dovedit mai sârguincioasă la învăţătură — şi s-ar fi dedicat mai mult pregătirii —, ar fi putut fi călăreţe împreună.

Deocamdată, Tane trebuia să-şi îndrepte gândul spre o altă prietenă. Ţinea capul plecat în timp ce-şi croia drum prin rumoarea din Capul Hisan, unde dansatorii şi toboşarii ieşiseră să sărbătorească Ziua Alegerii. Copiii treceau ţopăind pe lângă ea, cu zmeie pictate zburând deasupra lor.

Străzile erau ticsite de oameni. Işi ştergeau feţele cu batiste din in. În timp ce Tane se ferea de negustori care vindeau flecuşteţe, simţi mirosul tămâii, al ploii şi sudorii pe piele, şi izul de peşte proaspăt din mare. Ascultă tinichigiii şi negustorii strigând şi văzu oamenii rămânând cu gurile căscate în timp ce o păsărică galbenă îşi ciripea cântecelul.

Era posibil ca aceasta să fie ultima oară când mergea prin Capul Hisan, singurul oraş pe care-l cunoscuse vreodată.

Fusese extrem de riscant să vină aici. Oraşul era un loc primejdios, în care învăţăceii ar fi putut fi ispitiţi să se poarte în moduri care să-i strice. Existau bordeluri, taverne, jocuri de cărţi şi lupte de cocoşi, recrutori trimişi să-i silească să se apuce de piraterie. Tane se întrebase adesea dacă fuseseră construite Casele de învăţătură atât de aproape de acele locuri tocmai ca să le fie pusă la încercare voinţa.

Când ajunse la han, răsuflă uşurată. Nu se vedea nicio santinelă.

— E cineva aici? strigă ea printre gratii.

O fată mărunţică veni la poartă. Când o văzu pe Tane şi emblema înaltei Străji a Mării, copila îngenunche pe dată şi-şi lipi fruntea de mâini.

— O caut pe onorabila Susa, rosti Tane cu blândeţe. Ai putea să o chemi, rogu-te?

Fata se îndreptă cu paşi repezi înapoi spre han.

Nimeni nu mai făcuse o asemenea plecăciune în faţa lui Tane. Ea se născuse în Ampiki, un sat sărăcăcios din capătul de miazăzi al Seiiki, într-o familie de pescari săraci. Într-o zi de iarnă rece, un foc se aprinsese în pădurea din apropiere şi înghiţise aproape toate casele.

Tane nu-şi mai ţinea minte părinţii. Nu le împărtăşise moartea doar pentru că ieşise din casă şi fugise după un fluture, spre mare. Cei mai mulţi copii găsiţi sau orfani ajungeau în armata terestră, dar fluturele fusese tălmăcit de o sfântă ca o intervenţie din partea zeilor, aşa că se hotărâse ca Tane să fie pregătită pentru a deveni călăreaţă.

Susa veni la poartă într-un halat din mătase albă, splendid brodat. Părul i se revărsa liber pe umeri.

— Tane!

Deschise poarta.

— Trebuie neapărat să vorbim!

Tane îi recunoscu încruntătura. Se strecură pe aleea de lângă casă, acolo unde Susa îşi deschise umbrela şi o ţinu deasupra capului.

— A plecat.

Tane îşi umezi buzele.

— Intrusul?

— Da.

Susa părea agitată. Iar ea nu era niciodată agitată.

— Circulau bârfe prin piaţă mai devreme. O corabie de piraţi a fost văzută ieşind de pe coasta Capului Hisan. Santinelele au căutat prin tot oraşul bunuri de contrabandă, dar au plecat fără să găsească nimic.

— Au căutat pe Orisima, îşi dădu seama Tane, iar Susa încuviinţă din cap. L-au găsit pe intrus?

— Nu. Dar nu are unde să se ascundă pe Orisima.

Susa aruncă o privire spre stradă, iar în ochii ei se oglindeau luminile felinarelor.

— O fi scăpat când santinelele nu erau atente.

— Nimeni nu poate traversa podul fără ca santinelele să nu bage de seamă.

— Omul ăsta o fi pe jumătate nălucă, de se-ascunde atât de bine!

Susa strânse mai tare umbrela.

— Tane, crezi că ar trebui să îi spunem totuşi onoratului guvernator despre el?

Tane îşi tot pusese aceeaşi întrebare de la ceremonie încoace.

— I-am spus lui Roos că o să-l luăm, dar... Poate că dacă rămâne ascuns pe Orisima, o să reuşească să scape de sabie şi să se strecoare pe următoarea navă spre Mentendon, continuă Susa. Ar putea să treacă drept un colonist cu acte. Nu era mai în vârstă decât noi, Tane, şi poate că nu e aici pentru că aşa a ales el să fie. Eu nu-mi doresc să-l osândesc la moarte.

— Atunci, să nu o facem. Să-şi croiască singur drumul.

— Şi cu boala roşie cum rămâne?

— N-avea niciunul dintre semne. Şi dacă *se află* în continuare pe Orisima — şi nu cred să fie altfel —, boala nu are cum să ajungă departe. Tane vorbi mai încet: Dacă mai rămâi împreună cu el, te pui în primejdie, Susa. L-ai dus într-un loc sigur. Ce se întâmplă mai departe ţine doar de el.

— Dar dacă îl găsesc, el n-o să le spună despre noi?

— Şi cine l-ar crede?

Susa răsuflă adânc, iar umerii-i căzură. O privi pe Tane din cap până în picioare.

— Se pare că a meritat tot riscul.

Zâmbetul îi făcea ochii să sclipească.

— Ziua Alegerii a fost întocmai aşa cum ţi-ai închipuit-o?

Nevoia de-a vorbi crescuse în ele de ceasuri întregi.

— Şi mai mult decât atât! Dragonii au fost atât de frumoşi! adăugă Tane. I-ai văzut?

— Nu. Dormeam, răspunse Susa, oftând. Câţi călăreţi o să fie

anul ăsta?

— Doisprezece. Onoratul împărat Neîncetat a trimis doi mari luptători ca să le crească numărul.

— Nu am văzut niciodată un dragon lacustrin. Sunt foarte diferiţi de ai noştri?

— Au trupuri mai groase şi un deget în plus la picior. Ar fi o mare cinste să pot călări cu oricare dintre ei! Tane se înghesui mai mult sub umbrelă, după care adăugă: Trebuie *neapărat* să fiu călăreaţă, Susa! Mă simt vinovată că-mi doresc atât de mult după ce-am primit deja atâtea binecuvântări, însă...

— A fost visul tău încă de când erai copilă. Ai ambiţie, Tane. Niciodată să nu-ţi ceri iertare pentru asta!

Susa se opri.

— Ţi-e teamă?

— Bineînţeles!

— Bine! Teama te va sili să lupţi. Să nu laşi un rahat mic ca Turosa să te întreacă, oricine-ar fi maică-sa.

Tane îi aruncă o privire mustrătoare, dar zâmbi.

— Acum, trebuie să te grăbeşti. Ţine minte că, oricât de departe ai zbura de Capul Hisan, eu îţi voi fi mereu prietenă!

— Şi eu ţie!

Poarta hanului se deschise, facându-le pe amândouă să tresară.

— Susa! strigă fata. Trebuie să intri acum!

Susa aruncă o privire spre casă.

— Trebuie să plec.

Privi în urmă, spre Susa, şovăind.

— Oare o să mă lase să-ţi scriu?

— Trebuie.

Tane nu mai cunoscuse niciun om de rând care să păstreze prietenia cu un străjer al mării, dar se ruga să fie ea singura.

— Te rog, Susa, ai grijă!

— întotdeauna.

Zâmbetul ei tremură.

— N-o să-mi simţi atât de tare lipsa. Când zbori deasupra norilor, toţi o să părem foarte mici, aici, jos.

— Oriunde aş fi, spuse Tane, sunt cu tine!

Susa riscase totul pentru un vis care nu era al ei. Acel soi de prietenie nu se găsea mai mult de o dată în viaţă. Era posibil ca unii să n-o găsească niciodată.

Locul rămas între ele era doldora de amintiri, iar feţele nu le mai erau umede doar din pricina ploii. Poate că Tane avea să se

întoarcă în Capul Hisan ca să stea de pază pe coasta răsăriteană, sau poate că Susa avea să o poată vizita, dar, o dată în viaţa ei, nimic nu era sigur. Drumurile aveau să li se despartă cu de-a sila, iar dacă dragonul nu voia asta, poate că n-aveau să se mai întâlnească niciodată.

— Dacă se întâmplă ceva — dacă dă cineva numele tău în legătură cu străinul —, vino cât poţi de repede în Ginura! spuse Tane încet. Vino şi caută-mă, Susa! Te voi ocroti mereu.

într-o imitaţie nereuşită de atelier de pe Orisima, un felinar pâlpâia în timp ce Niclays Roos ţinea o fiolă la lumina lui. Pe eticheta pătată scria HEMATIT. Nu putea face mai nimic ca să şi-l scoată pe Sulyard din minte, dar cea mai sigură cale de a reuşi să facă asta era să se piardă în măreaţa lui muncă.

Nu c-ar fi reuşit el să muncească foarte mult, fie munca măreaţă sau de oricare alt fel. Mai avea primejdios de puţine ingrediente, iar echipamentul alchimic era de-o vârstă cu el, dar mai voia să facă o încercare înainte să scrie din nou ca să ceară provizii. Guvernatorul Capului Hisan era înţelegător, dar mărinimia-i era adesea urmărită de Despot, care părea a şti tot ce se întâmplă în Seiiki.

Despotul era un personaj aproape mitic. Familia lui ajunsese la putere după ce Casa Imperială Noziken fusese nimicită pe vremea Marii Suferinţe. Tot ce ştia cu adevărat Niclays despre acel om era că locuia într-un castel din Ginura. în fiecare an, viceregele din Orisima era dus acolo cu o lectică ferecată ca să plătească tribut, să ofere daruri din Mentendon şi să primească daruri în schimb.

Niclays era singurul om din avanpostul de comerţ care nu fusese niciodată invitat să se alăture reginei în călătorie. Compatrioţii lui mentezi se purtau cuviincios în faţă, dar, spre deosebire de restul, el se afla acolo pentru că era în exil. Faptul că niciunul dintre ei nu ştia de ce îi facea să nu le fie drag.

Uneori îi venea să se demaşte, doar ca să le vadă feţele. Să le spună că *el* era alchimistul care o convinsese pe tânăra regină a Inysului că-i putea prepara un elixir al vieţii care să înlăture orice nevoie de căsătorie sau de un moştenitor. Că el era pungaşul care se folosise de banii Casei Berethnet ca să susţină ani întregi de presupuneri, experimente şi destrăbălări.

Cât de îngroziţi aveau să fie! Ce strigătoare la cer avea să li se pară lipsa lui de virtute! Habar n-aveau ei că, atunci când îşi croise pentru prima dată drum spre Inys, cu nouă ani înainte, rămăsese,

într-un ungher ascuns al inimii lui, credincios tainelor alchimiei. Distilare, Ceraţie, Sublimare — acestea erau singurele zeităţi la care el avea să se închine vreodată. Habar n-aveau ei că, în vreme ce el asuda la creuzet, sigur că avea să găsească o cale de a păstra un trup în floarea vârstei, încerca să topească şi cuţitul suferinţei care îi rămăsese implântat în coastă. Un cuţit care-l condusese în cele din urmă departe de creuzet, înapoi spre mângâierea şi uitarea dăruite de vin.

Nu reuşise în niciuna dintre încercările sale. Iar pentru asta, Sabran îl făcuse să plătească.

Nu cu viaţa. Leovart îi spusese că ar fi trebuit să fie recunoscător pentru aşa-numita mărinimie a Duşmăniei Sale. Nu, Sabran nu îi luase capul — dar îi luase tot ce mai avea. În momentul de faţă, era prins la capătul lumii, înconjurat de oameni care-l dispreţuiau.

N-aveau decât să şuşotească. Dacă mergea experimentul, aveau să-i bată toţi la uşă pentru elixir. Cu limba prinsă între dinţi, turnă hematitul în creuzet.

Ai fi zis că-i praf de puşcă. înainte să apuce să se dezmeticească, licoarea începu să bolborosească. Făcu bulbuci, revărsându-se peste masă, şi scoase o trâmbă uriaşă de fum cu miros spurcat.

Niclays aruncă o privire disperată înăuntrul creuzetului. Nu mai rămăsese decât o urmă neagră ca smoala. Cu un oftat, îşi şterse funinginea de pe ochelari. Creaţia lui semăna mai mult cu pământul pe timp de noapte decât cu elixirul vieţii.

Nu hematitul era răspunsul. Dar poate că pulberea roşu-maronie nici măcar nu era hematit. Panaya i-o cumpărase de la un negustor, iar negustorii nu erau cunoscuţi îndeosebi pentru cinstea lor.

S~o ia Nenumitul de treabă! Ar fi renunţat la prepararea blestematului de elixir dacă n-ar fi fost faptul că nu avea niciun mijloc de a scăpa de pe insulă în afară de a-şi cumpăra drumul spre apus cu ajutorul lui.

Bineînţeles, n-avea de gând să i-l dea lui Sabran Berethnet. Din partea lui, n-avea decât să atâme-n ştreang. Dar dacă el dădea de veste vreunui conducător că îl avea, acesta avea să se asigure că el ajungea înapoi în Mentendon şi îşi trăia restul vieţii în huzur şi bogăţie. Iar *el* avea să se asigure că Sabran ştie de ce e în stare, iar când ea avea să vină la el, implorându-l să-i dea să guste din veşnicie, n-avea să existe vreo plăcere mai dulce decât să nu i-o dea.

Totuşi, mai avea mult până să apuce să trăiască acea zi fericită.

Avea nevoie de licorile de preţ pe care conducătorii lacustrini le căutaseră ca să-şi prelungească vieţile, cum ar fi fost aurul, auripigmentul şi plantele rare. Deşi cei mai mulţi dintre acei conducători se otrăviseră încercând să trăiască veşnic, exista posibilitatea ca reţetele lor pentru elixir să-i aprindă din nou flacăra inspiraţiei.

Venise momentul să-i scrie din nou lui Leovart şi să-l roage să-l măgulească pe Despot cu o scrisoare drăguţă. Numai un printţ ar fi putut să-l convingă să-şi dea aurul ca să fie topit.

Niclays îşi termină de băut ceaiul rece, dorindu-şi să fi fost mai tare. Viceregele de pe Orisima îi interzisese să mai intre în cârciumă şi îi dăduse voie să bea doar două cupe de vin pe săptămână. Îi tremuraseră mâinile luni întregi.

Îi tremurau şi-n clipa asta, dar nu din pricina nevoii de-a uita. Tot nu era nici urmă de Triam Sulyard.

Dangătul clopotelor răsuna din nou în oraş. Poate că străjerii mării se îndreptau spre capitală. Ceilalţi învăţăcei aveau să fie trimişi pe Insula Penelor, o insulă din Marea Soarelui Dănţuitor, unde era păstrată toată înţelepciunea privitoare la neamul dragonilor. Niclays îi scrisese din nou guvernatorului Capului Hisan, cerându-i îngăduinţa de a călători într-acolo, dar fusese mereu refuzat. Insula Penelor nu era pentru intruşi.

Era posibil ca dragonii să reprezinte totuşi cheia muncii lui. Puteau trăi mii de ani. Ceva din trupurile lor pesemne că le îngăduia să se reînnoiască.

Nu mai erau ceea ce fuseseră cândva. În legendele răsăritene, dragonii aveau puteri mistice, precum schimbarea înfăţişării şi urzitul viselor. Ultima oară îşi dovediseră aceste puteri în anii de după sfârşitul Marii Suferinţe. În noaptea aceea, o cometă străbătuse cerul, iar în vreme ce wyrmii din lumea întreagă căzuseră într-un somn greu, ca de piatră, dragonii din Răsărit se treziseră mai puternici decât fuseseră de veacuri întregi.

Acum, puterile le scăzuseră din nou. Şi totuşi, trăiau. Erau elixirul întrupat.

Nu că această teorie l-ar fi ajutat cu ceva pe Niclays. Ba dimpotrivă, faptul că-şi dăduse seama de asta îi împinsese munca într-o fundătură. Locuitorii de pe insulă îşi vedeau dragonii ca fiind sfinţi. Prin urmare, negoţul cu orice substanţă din trupurile lor era interzis, pedepsindu-se cu o moarte cumplit de înceată şi de hidoasă. Numai piraţii riscau.

Strângând din dinţi, cu o durere cumplită de cap, Niclays ieşi

şchiopătând din atelier. În timp ce călca pe preşuri, rămase cu gura căscată.

Triam Sulyard stătea lângă foc. Era ud leoarcă.

— Ei, pe *mătărânga* Sfântului...

Niclays se holbă la el.

— Sulyard!

Băiatul părea rănit.

— Să nu iei părţile ruşinoase ale Sfântului în deşert!

— Tacă-ţi gura! se răsti Niclays, cu inima bubuind. Pe cinstea mea, eşti un nenorocit băftos! Dac-ai găsit o cale de ieşire de-aici, să spui acum!

— Am încercat să plec, răspunse Sulyard. Am reuşit să trec de străjeri şi să ies pe furiş din casă, dar mai erau unii şi la poartă. M-am băgat în apă şi m-am ascuns sub pod până când a plecat cavalerul răsăritean.

— Ofiţerul-Şef nu e cavaler, neghiobule ce eşti!

Niclays scoase un mârâit de frustrare.

— Pentru numele Sfântului, de *a* te-ai întors? Ce-am făcut eu să merit să-mi pui în primejdie bruma de viaţă pe care o mai am? Se opri, apoi adăugă: De fapt, nu-mi răspunde la asta!

Sulyard tăcu. Niclays trecu val vârtej pe lângă el şi se apucă să aprindă focul.

— Doctore Roos, spuse Sulyard după câteva clipe de şovăială. De ce este Orisima atât de bine păzită?

— Pentru că intruşii nu pot călca pe Orisima fără să fie pedepsiţi cu moartea. Iar seiikinezii, la rându-le, nu pot pleca.

Niclays prinse ibricul deasupra focului.

— Ne îngăduie să stăm aici ca să facă negoţ cu noi şi să înveţe câte ceva despre mentezi, iar noi să-i dăm Despotului o idee câtuşi de mică despre cum e de cealaltă parte a Hăului, dar nu putem să trecem de Orisima sau să vorbim erezii seiikinezilor.

— Erezii cum ar fi cele Şase Virtuţi?

— întocmai. De asemenea, pe bună dreptate, îi bănuiesc pe intruşi că sunt purtători ai ciumei draconice — boala roşie, cum îi zic ei. Dacă te-ai fi sinchisit să faci nişte cercetări înainte de-a veni încoace...

— Dar sigur ne-ar asculta dac-am cere ajutor, rosti Sulyard, cu convingere. Într-adevăr, în timp ce mă ascundeam, mi-a venit o idee: să-i las pur şi simplu să mă găsească, să mă ducă-n capitală.

Nu părea să vadă privirea îngrozită pe care i-o aruncase Niclays.

— Trebuie *neapărat* să vorbesc cu Despotul, doctore Roos. De-

aţi binevoi să ascultaţi ceea ce am venit să spun...

— Cum ziceam, reluă Niclays, înţepat, nu mă priveşte misiunea dumitale, conaşule Sulyard.

— Dar întinderea Virtuţilor este în primejdie. întreaga *lume* este în primejdie, stărui Sulyard. Regina Sabran are nevoie de ajutorul nostru!

— E într-o mare primejdie, ai?

încercă să nu pară prea plin de speranţă.

— îi e viaţa ameninţată?

— Da, doctore Roos. Iar eu cunosc o cale de-a o scăpa.

— Cea mai bogată femeie din apus, venerată de trei ţări, are nevoie de un paj ca s-o scape. Hai, că e tare!

Niclays oftă din greu.

— Bine, Sulyard. Am să-ţi fac pe plac! Luminează-mă în ce fel pot eu să o cruţ pe regina Sabran de această primejdie.

— Vorbind cu cei din Răsărit.

Sulyard părea hotărât.

— Despotul din Seiiki trebuie neapărat să-şi trimită dragonii să o ajute pe Majestatea Sa. Am de gând să-l conving să facă asta. Trebuie să ajute întinderea Virtuţilor să doboare fiarele draconice până nu se trezesc cu totul. Până nu...

— Ia stai aşa! se băgă Niclays peste el. Tu vrei să spui că-ţi doreşti... o alianţă între Inys şi Seiiki?

— Nu doar între Inys şi Seiiki, doctore Roos. Între întinderea Virtuţilor şi Răsărit.

Niclays lăsă cuvintele să se aşeze. Colţul gurii îi zvâcni uşor. Apoi, când Sulyard rămase grav ca un sanctarian, dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Hai, că asta-i minunată! E de toată pomina! declară el. Of, Sulyard. Nu m-am distrat mai deloc de când sunt aici. Îţi mulţumesc!

— Asta nu-i *glumă,* doctore Roos! replică Sulyard, jignit.

— Aaa, ba da, e, băiete drag! Chiar crezi că tu, de unul singur, poţi să aboleşti Marele Edict, o lege care a rămas în picioare de cinci *veacuri,* doar rugând frumos pe cineva? Chiar că eşti necopt!

Niclays chicoti din nou.

— Şi cine ţi-e tovarăş în această nemaipomenită încercare?

Sulyard pufni.

— Ştiu că mă luaţi peste picior, domnule, spuse el, dar nu trebuie s-o luaţi peste picior pe domniţa mea. Ea e cineva pentru care aş muri de o mie de ori şi al cărei nume nu îl pot rosti. Cineva

care e lumina vieţii mele, răsuflarea din pieptul meu, soarele din...

— Da, da, în regulă, am înţeles, e destul! Ea nu şi-a dorit să vină cu tine în Seiiki?

— Plănuiserăm să plecăm împreună. Dar, când mi-am vizitat mama în Perchling în iarnă, am întâlnit din întâmplare o călătoare pe mări. Mi-a oferit un loc pe o navă care pleca spre Seiiki.

Umerii i se lăsară în jos

— Am trimis vorbă iubirii mele la curte... Mă rog să înţeleagă. Să mă ierte.

Trecuse ceva vreme de când Niclays plecase ultima oară urechea la niscaiva bârfe de la curte. Faptul că-i lăsa gura apă la ele spunea o grămadă despre cât era de plictisit. Tumă două ceşti de ceai şi se aşează pe preşuri, întinzând piciorul care-l durea în faţă.

— Domniţa asta ţi-e soaţă, bag de seamă.

— Mi-e tovarăşă.

Un zâmbet i se ivi pe buzele crăpate.

— Ne-am depus jurămintele.

— Presupun că Sabran şi-a dat binecuvântarea pentru căsătoria voastră.

Sulyard roşi.

— Noi... nu i-am cerut îngăduinţa Majestăţii Sale. Nu ştie nimeni despre asta.

Băiatul era mai curajos decât părea. Sabran îi pedepsea cu asprime pe cei ce se căsătoreau în taină. Prin asta se deosebea de răposata ei mamă, care ţinuse mereu la poveştile frumoase de dragoste.

— Domniţa ta o fi de rang inferior, dacă *tu* a trebuit să te însori cu ea în taină, comentă Niclays.

— Nu! Domniţa mea este născută în nobilime! E dulce precum mierea cea mai bogată, e frumoasă ca o pădure tomnatecă...

— Sfinte, ajunge! îmi dai dureri de cap!

Trebuia să se întrebe cum îl ţinuse Sabran pe băiatul ăsta pe-acolo fără să-i smulgă limba din gură.

— Câţi ani ai, Sulyard?

— Optsprezece.

— Deci eşti bărbat în toată firea. Eşti destul de mare ca să ştii că nu toate visurile merită urmărite, mai ales nu cele născute în aştemuturile dragostei. Dacă te găsea Ofiţerul-Şef, ai fi fost dus la guvernatorul Capului Hisan. Nu la Despot. Sorbi din ceai şi adăugă: Hai să-ţi fac hatârul o clipă, Sulyard. Dacă tu ştii că Sabran e în

primejdie — o asemenea primejdie, încât să aibă nevoie de ajutor din partea Seiikiului, lucru de care mă îndoiesc —, de ce nu-i spui?

Sulyard şovăi.

— Majestatea Sa priveşte cu neîncredere Răsăritul, în dauna ei, răspunse el în sfârşit, iar răsăritenii sunt singurii care-o pot ajuta. Chiar şi dacă i se aduce la cunoştinţă primejdia cu care se confruntă, mândria nu i-ar îngădui niciodată să ceară ajutor din partea Răsăritului. De-aş *putea* să vorbesc cu Despotul în numele ei, Truyde a spus că şi-ar putea da seama de...

— Truyde.

îi tremura ceaşca în mâini.

— Truyde, şopti el. Doar nu... doar nu e Truyde utt Zeedeur! Fiica Lordului Oscarde!

Sulyard încremenise.

— Doctore Roos, începu el, după ce-l lovise o bâlbâială chinuitoare, asta trebuie să rămână un secret!

înainte să se poată opri, Niclays începu iar să râdă. De data aceasta, avea o notă de nebunie.

— Vai, vai, strigă el, dar tu eşti un tovarăş pe *cinste,* conaşule Sulyard! Mai întâi, te căsătoreşti fără îngăduinţă cu marchiza de Zeedeur, fapt care i-ar putea distruge renumele. După aceea, o laşi de izbelişte şi, în cele din urmă, scapi numele ei în faţa unui om care l-a cunoscut bine pe bunicul ei.

Se şterse la ochi cu mâneca. Sulyard arăta de parcă ar fi stat să leşine.

— Ah, că tare vrednic mai eşti de dragostea ei! Ce mai urmează să-mi spui — că ai lăsat-o şi grea?

— Nu, nu...

Sulyard se târî spre el.

— Vă implor, doctore Roos, să nu daţi în vileag fărădelegea noastră! Chiar *sunt* nevrednic de dragostea ei, dar... o iubesc cu adevărat. Mă doare sufletul!

Niclays îl îndepărtă cu o lovitură de picior, scârbit. Pe *el* îl durea sufletul că Truyde îşi alesese drept tovarăş un tip mai moale decât o găleată de lapte inyshian.

— Nu pe *ea* o dau în vileag, de asta poţi să fii sigur, rânji el dispreţuitor, făcân- du-l pe Sulyard să bocească şi mai tare. Ea e moştenitoarea ducatului de Zeedeur, din sângele neamului Vatten. Să ne rugăm ca, într-o bună zi, să se mărite cu cineva care are şira spinării zdravănă!

Se lăsă pe spate.

— Pe lângă asta, şi dac-ar fi să-i scriu prinţului Leovart ca să-i aduc la cunoştinţă faptul că lady Truyde s-a măritat în taină cu cineva sub rangul ei, ar fi nevoie de câteva săptămâni ca vasul să treacă Hăul. Până atunci, o să uite şi că existi.

Smiorcăindu-se, Sulyard reuşi să spună:

— Prinţul Leovart a murit!

înaltul Prinţ din Mentendon. Singurul care încercase să-l ajute pe Niclays de pe Orisima.

— Asta cu siguranţă lămureşte de ce nu mi-a mai răspuns la scrisori.

Niclays duse ceaşca la buze.

— Când?

— Cu mai puţin de-un an în urmă, doctore Roos. LJn wyvem i-a făcut scrum cabana de vânătoare.

Niclays simţi un junghi în urma pierderii lui Leovart. Fără îndoială că viceregele de pe Orisima aflase vestea, dar alesese să nu o transmită mai departe.

— Am înţeles, spuse el. Şi acum cine conduce Mentendonul?

— Prinţul Aubrecht.

Aubrecht. Niclays îl ţinea minte drept un tânăr reţinut, căruia-i păsa de puţine lucruri în afară de cărţile de rugăciuni. Deşi era de vârsta potrivită pentru a urca pe tron când pe unchiul său, Edvart, îl apucaseră frigurile, se luase hotărârea ca Leovart — chiar unchiul lui Edvart — să domnească primul, ca să-i arate calea lui Aubrecht cel cu inima blândă. Bineînţeles, odată ce Leovart urcase pe tron, găsise pretexte ca să nu mai coboare de pe el.

Acum, Aubrecht îşi ocupase locul de drept. Avea nevoie de o voinţă de fier dacă avea de gând să strunească Mentendonul.

Niclays îşi îndepărtă gândurile de casă, astfel încât să nu se prăvălească întru totul în ele. Sulyard încă îl privea fix, cu faţa plină de pete roz.

— Sulyard, spuse Niclays, du-te acasă! Când vine transportul mentez, refugi- ază-te. Intoarce-te la Truyde şi fugiţi împreună în Laguna Laptelui sau pe unde s-or mai duce îndrăgostiţi! în zilele noastre. Când Sulyard deschise gura, el adăugă: Crede-mă când îţi spun! Aici n-ai ce altceva să faci decât să mori.

— Dar misia mea...

— Nu toţi reuşim să ne ducem la capăt marile lucrări.

Sulyard tăcu. Niclays îşi scoase ochelarii şi-i şterse de mânecă.

— Nu mi-e dragă regina voastră. De fapt, o dispreţuiesc de-a dreptul, spuse el, facându-l pe Sulyard să tresară, dar am foarte

mari îndoieli că Sabran ar vrea ca un paj de optsprezece ani să moară pentru ea.

Un tremur i se strecură în glas.

— Vreau să pleci, Triam! Şi vreau să îi spui lui Truyde, din partea mea, să nu se mai bage în treburi care i-ar putea aduce sfârşitul!

Sulyard îşi coborî privirea.

— Mă iertaţi, doctore Roos, dar nu pod insistă el. Trebuie să rămân.

Niclays îl privi obosit.

— Şi ce să faci?

— O să găsesc o cale de a-mi prezenta cazul în faţa Despotului... dar nu vă mai implic pe dumneavoastră în nimic.

— Faptul că te am la mine-n casă înseamnă că m-ai băgat în destule ca să-mi pierd capul.

Deşi Sulyard nu spuse nimic, avea maxilarul încleştat. Niclays strânse din buze.

— Pari credincios, conaşule Sulyard, spuse el. Eu aş zice să te rogi. Să te rogi să stea santinelele departe de casa mea până când vine transportul ăla mentez, ca să ai timp să-ţi bagi minţile-n cap în legătură cu asta. Dacă scăpăm cu viaţă în următoarele câteva zile, s-ar putea să încep şi eu să mă rog din nou.

6
Apus

Când se ferea de casa banchetelor, adică mai întotdeauna, regina Inysului lua cina în Iatacul ei. În seara aceasta, Ead şi Linora fuseseră invitate să frângă pâinea alături de ea, cinste care se cuvenea, de obicei, celor trei cu care-şi împărţea patul.

Margret avea o durere de cap, ca de obicei. „Zdrobitoare-de-craniu” le zicea ea. De obicei, nu le lăsa să o ţină departe de îndatoriri, dar trebuie că acum murea de grija lui Loth.

În ciuda căldurii verii, în Iatac trosnea un foc. Până acum,

nimeni nu vorbise cu Ead.

Uneori, i se părea că toţi ceilalţi îi puteau adulmeca secretele. De parc-ar fi simţit că nu venise la curte ca să fie servitoare. De parc-ar fi ştiut despre Abaţie.

— Ce părere ai de ochii lui, Ros?

Sabran aruncă o privire spre miniatura din mâna ei. Deja trecuse de la o femeie la alta şi fusese studiată din fiecare unghi. Roslain Crest o luă şi o studie din nou.

Doamna Şefa a Iatacului, moştenitoarea Ducatului Dreptăţii, era născută cu doar şase zile înaintea lui Sabran. Avea părul des şi închis la culoare precum melasa. Palidă, cu nişte ochi de culoarea cobaltului, mereu îmbrăcată după ultima modă, ea îşi petrecuse aproape toată viaţa alături de regina ei. Mama ei fusese Doamna Şefa a reginei Rosarian.

— Sunt plăcuţi, Majestate, conchise Roslain. Blânzi.

— Mi se pare că-s o idee cam prea aproape unul de celălalt, spuse Sabran. Mă duc cu gândul la un chiţcan.

Linora chicoti în felul ei delicat.

— Mai bine să fie un şoarece decât vreo altă dihanie mai zgomotoasă, spuse Roslain către regina ei. Să facă bine şi să-şi ţină minte locul dacă se însoară cu dumneavoastră! Nu el e cel care se trage din Sfânt.

Sabran o bătu uşurel pe mână.

— Cum de eşti mereu atât de înţeleaptă?

— Vă ascult pe Majestatea Voastră.

— Dar nu şi pe bunica ta, în cazul de faţă.

Sabran ridică privirea spre ea.

— Lady Igrain crede că Mentendonul va secătui Inysul. Şi că Lievelyn nu ar trebui să facă negoţ cu Seiiki. Mi-a spus că are de gând să dea glas acestor idei la următoarea întrunire a Sfatului Virtuţilor.

— Doamna, bunica mea, îşi face griji pentru dumneavoastră. Asta o face să fie prea cu băgare de seamă.

Roslain se aşeză lângă ea.

— Ştiu că-i place mai mult căpetenia Askrdalului. E bogat şi credincios. Un candidat mai sigur. Pot să înţeleg şi grijile ei legate de Lievelyn.

— Dar?

Roslain îi arătă un zâmbet slab.

— Cred că s-ar cuveni să-i dăm acestui Prinţ Roşu o şansă.

— Sunt de acord!

Katryen stătea întinsă pe un divan, răsfoind o carte de poezii.

— Aveţi Sfatul Virtuţilor să vă prevină, dar şi domniţele să vă încurajeze în asemenea chestiuni.

Alături de Ead, Linora savura discuţia într-o tăcere hulpavă.

— Domniţă Duryan, rosti Sabran, deodată, ce părere ai despre chipul prinţului Aubrecht?

Ochii tuturor se îndreptară spre Ead. încet, lăsă cuţitul jos.

— *Mie* îmi cereţi să-mi dau cu părerea, Majestate?

— Asta dacă nu cumva e vreo altă domniţă Duryan de faţă.

Nu râse nimeni. În cameră se lăsă tăcerea, în timp ce Roslain îi punea miniatura în mâini.

Ead îl privi cu băgare de seamă pe Prinţul Roşu. Pometi înalţi. Păr lucios, arămiu. Sprâncene groase, arcuite deasupra ochilor de culoare închisă, în contrast puternic cu paloarea lui. Avea o grimasă oarecum sumbră, dar chipul îi era plăcut.

Totuşi, miniaturile puteau minţi, şi adesea o şi făceau. Artistul l-ar fi putut măguli.

— E destul de chipeş! conchise ea.

— Puţine laude, într-adevăr.

Sabran sorbi din pocalul ei.

— Judeci cu mai multă asprime decât celelalte domniţe ale mele, domniţă Duryan. Oare să fie bărbaţii din Ersyr mai atrăgători decât prinţul?

— Sunt altfel, Majestate. Ead se opri, apoi adăugă: Seamănă mai puţin cu chiţcanii.

Regina o privi fără nicio expresie. Pentru o clipă, Ead se întrebă dacă nu cumva fusese prea îndrăzneaţă. O privire uluită din partea lui Katryen nu făcu decât să-i sporească neliniştea.

— Ai şi limba ascuţită, şi eşti şi iute de picior!

Regina Inysului se lăsă în scaunul ei.

— Nu am vorbit des de la venirea ta la curte. A trecut mult timp — şase ani, cred.

— Opt, Majestate.

Roslain îi aruncă o privire ca s-o prevină. Pe urmaşa Sfântului n-o corecta nimeni.

— Desigur. Opt.

Doar atât spuse Sabran.

— Spune-mi, ambasadorul uq-Ispad îţi scrie vreodată?

— Nu adesea, Majestate. Excelenţa Sa este ocupat cu alte lucruri.

— Cum ar fi erezia.

Ead coborî privirea.

— Ambasadorul este un slujitor credincios al Celui ce Cântă în Zori, Majestate.

— Dar tu, desigur, nu mai eşti, spuse Sabran, iar Ead înclină capul. Lady Arbella îmi spune că te rogi adesea la sanctuar.

Cum îi transmitea Arbella Glenn aceste lucruri lui Sabran era un mister, pentru că ea nu părea să vorbească niciodată.

— Credinţa celor Şase Virtuţi e o credinţă frumoasă, Majestate, spuse Ead, şi e cu neputinţă să nu crezi în ea când adevărata urmaşă a Sfântului umblă printre noi.

Bineînţeles, era o minciună. Credinţa ei — credinţa Maicii — ardea la fel de puternic ca întotdeauna.

— Pesemne că se spun poveşti despre strămoşii mei în Ersyr, continuă Sabran. Mai ales despre Domniţă.

— Da, doamnă. Este amintită la Miazăzi ca fiind cea mai dreaptă, înţeleaptă şi mărinimoasă femeie a vremurilor sale.

Cleolind Onjenyu era amintită la Miazăzi şi drept cea mai de seamă războinică a vremurilor sale, însă inyshienii n-ar fi crezut niciodată aşa ceva. Ei credeau că avusese nevoie să fie salvată.

Pentru Ead, Cleolind nu era Domniţa.

Era Maica.

— Lady Oliva îmi spune că domniţa Duryan este o povestitoare înnăscută, spuse Roslain, aruncându-i o privire rece. Nu vrei să ne spui povestea Sfântului şi a Domniţei aşa cum ai învăţat-o la Miazăzi, domniţă?

Ead simţea o cursă. Rareori le plăcea inyshienilor să audă un punct de vedere nou în legătură cu ceva, darămite cu povestea lor cea mai sfântă. Roslain se aştepta ca ea să calce strâmb.

— Milady, spuse Ead, nu poate fi spusă mai bine decât este spusă de Sanc- tarian. În orice caz, o s-o auzim mâi...

— O să o auzim acum! decise Sabran. Dat fiind că tot mai mulţi wyrmi se pun în mişcare, povestea o să le aducă alinare domniţelor mele.

Focul trosnea în continuare. Privind-o pe Sabran, Ead simţi o încordare ciudată, de parc-ar fi existat un fir între ele. În cele din urmă se ridică şi-şi luă locul de lângă foc. Locul povestitorului.

— Cum doriţi.

Işi netezi fusta.

— De unde să încep?

— De la naşterea Nenumitului, răspunse Sabran. Când arătarea

cea mare a ieşit din Muntele Groazei.

Domniţele se apropiară şi mai mult una de cealaltă, iar Katryen o luă pe regină de mână. Ead răsuflă adânc, încercând să scape de neliniştea care clocotea în ea. Dacă spunea povestea adevărată, avea să se trezească, fără îndoială, în faţa rugului.

Era nevoită să spună povestea pe care-o auzea în fiecare zi la sanctuar. Povestea ciopârţită. Jumătate de poveste.

— Există un Pântece de Foc care clocoteşte dedesubtul lumii, începu ea. În urmă cu peste o mie de ani, magma dinăuntrul lui s-a adunat brusc laolaltă, dând naştere unei bestii negrăit de mari — întocmai cum sabia prinde formă în forjă. Laptele bestiei a fost focul din Pântece; setea după el îi era de neostoit. A băut până ce chiar şi inima i s-a preschimbat în cuptor.

Katryen se cutremură.

— Curând, această făptură, acest wyrm, a devenit prea mare pentru Pântece. Tânjea să-şi folosească aripile pe care i le oferise Pântecele. Luând-o ca tăvălugul în sus, a spart vârful unui munte din Mentendon, numit Muntele Groazei, şi a adus cu el un potop de foc topit. Fulgere roşii brăzdau vârful muntelui. Bezna s-a aşternut peste oraşul Gulthaga, şi toţi cei care locuiau acolo s-au înecat cu fum otrăvitor. Wyrmului i-a venit pofta de a cuceri tot ce vedea. A zburat spre miazăzi, spre Lasia, unde Casa Onjenyu conducea un măreţ imperiu, şi s-a aşezat în apropierea cetăţii lor de scaun, Yikala.

Ead luă o gură de bere ca să-şi umezească gâtul.

— Această făptură nenumită a adus cu sine o molimă cumplită — o molimă de care niciun om nu mai dăduse. Făcea chiar sângele celor loviţi de boală să ardă, înnebunindu-i. Ca să-i ostoiască furia, oamenii îi trimiteau wyrmului oi şi boi, dar Nenumitul nu se sătura niciodată. Tânjea după came mai dulce — came de om. Aşadar, în fiecare zi, oamenii trăgeau la sorţi, şi unul dintre ei era ales drept jertfa.

În cameră se aşternuse o linişte deplină.

— Pe-atunci, Lasia era condusă de Selinu, înalt Conducător al Casei Onjenyu. Într-o bună zi, fiica lui, prinţesa Cleolind, a fost aleasă drept jertfa.

Ead rosti numele încet, cu evlavie.

— Deşi tatăl ei le-a dat supuşilor săi aur şi argint şi i-a implorat să aleagă pe altcineva, aceştia au rămas de neclintit. Iar Cleolind a ieşit în faţă cu demnitate, pentru că ştia că aşa era drept. Chiar în dimineaţa aceea, un cavaler de pe Insulele Inysca se îndrepta

călare spre Yikala. La vremea aceea, aceste insule erau măcinate de război şi de superstiţii, conduse de mulţi despoţi, iar locuitorii lor tremurau în umbra unei vrăjitoare — dar acolo locuiau mulţi oameni buni, credincioşi Virtuţilor Cavalerismului. *Acest* cavaler, preciză Ead, era sir Galian Berethnet.

înşelătorul.

Acesta era numele pe care-l avea în clipa aceea prin multe părţi ale Lasiei, dar Sabran nu avea habar de asta.

— Sir Galian auzise de spaima care cuprinsese Lasia şi dorea să-şi ofere serviciile lui Selinu. Purta cu el o sabie de o frumuseţe nemaivăzută; numele ei era As- calon. Când s-a apropiat de marginile oraşului Yikala, a văzut o fecioară plângând la umbra unor copaci şi a întrebat-o ce o înspăimântase atât de tare. „Bunule cavaler", a răspuns Cleolind, „eşti bun la inimă, dar pentru binele dumitale, lasă-mă să mă rog, căci iată, un wyrm vine să-mi ia viaţa."

Pe Ead o scârbea să vorbească astfel despre Maică, de parcă ar fi fost vreo fetişcană îmbătată de amor.

— Cavalerul, continuă Ead, a fost mişcat de lacrimile ei. „Scumpă domniţă", a spus el, „mai curând mi-aş înfige sabia în inimă decât să văd sângele tău îmbibând pământul. Dacă oamenii tăi îşi vor dărui sufletele Virtuţilor Cavalerilor şi dacă tu-mi vei da mâna ta în căsătorie, eu voi izgoni această bestie spurcată de pe aceste meleaguri." Aceasta a fost fagăduiala lui.

Ead se opri să-şi tragă sufletul. Şi deodată, simţi un gust neaşteptat pătrunzân- du-i în gură. Gustul adevărului.

— Cleolind i-a spus cavalerului să plece, jignită de cererile sale, se trezi ea spunând, dar sir Galian nu s-a dat bătut cu una, cu două. A hotărât să aibă parte de glorie, aşa că...

— Ba nu, o întrerupse Sabran. Cleolind a *primit* cererile lui şi s-a arătat recunoscătoare pentru oferta lui.

— Eu aşa am auzit-o la miazăzi.

Ead ridică din sprâncene, chiar în timp ce inima începu să-i bubuie.

— Lady Roslain mi-a cerut să...

— Iar acum regina ta îţi porunceşte altceva. Spune cât a mai rămas din poveste aşa cum o spune Sanctarianul!

— Da, doamnă!

Sabran îi făcu semn din cap să meargă mai departe.

— În timp ce sir Galian se lupta cu Nenumitul, spuse Ead, a fost rănit cumplit. Cu toate acestea, cu cel mai mare curaj pe care l-a

avut vreodată un om în viaţă, a găsit puterea de a înfige spada în monstru. Nenumitul s-a îndepărtat târându-se, sângerând şi slăbit, şi s-a întors săpând un tunel în Pântecele de Foc, unde rămâne până-n zi de azi.

Ştia prea bine că Sabran o privea cu băgare de seamă.

— Sir Galian s-a întors cu prinţesa pe Insulele Inysca, adunându-şi şi o Sfântă Suită de cavaleri pe drum. Acolo, a fost încoronat regele Inysului — un nume nou pentru un ev nou — şi, ca prim decret, a făcut din Virtuţile Cavalerilor singura religie adevărată. A construit oraşul Ascalon, numit după sabia cu care l-a rănit pe Nenumit, şi acolo s-au căsătorit cu mare bucurie el şi regina Cleolind. La un an după aceea, regina a dat naştere unei fiice. Iar regele Galian, Sfântul, a jurat oamenilor că atât timp cât stirpea lui va domni în Inys, Nenumitul nu se va întoarce niciodată.

O poveste frumoasă. Una pe care inyshienii o repetau la nesfârşit. Dar nu toată povestea.

Ceea ce nu ştiau inyshienii era că nu Galian, ci Cleolind îl alungase pe Nenumit.

Nu ştiau nimic despre portocal.

— Cinci sute de ani mai târziu, continuă Ead mai încet, s-a lărgit din nou gaura din Muntele Groazei, iar alţi wyrmi au ieşit din ea. Mai întâi au venit cei cinci Inalţi Apuseni, cele mai mari şi mai crude făpturi draconice, în frunte cu Fyredel, cel care-i era cel mai credincios Nenumitului. Odată cu el au venit şi slujitorii lor, wyvemii, fiecare aprins cu foc de la un înalt Apusean. Wyvemii îşi faceau cuiburile în munţi şi-n peşteri şi se împerecheau cu păsările, dând naştere cocatricilor[4], cu şerpii, dând naştere baziliscilor şi amfipterelor[5], cu boii, dând naştere ofitaurilor, şi cu lupii, dând naştere jaculuşilor. Şi prin aceste împreunări spurcate a luat naştere Armia Draconică. Fyredel tânjea să facă ceea ce nu reuşise Nenumitul, adică să doboare omenirea. Preţ de mai bine de un an, a dezlănţuit puterea Armiei Draconice asupra lumii. Multe tărâmuri măreţe s-au năruit pe vremea a ceea ce numim Marea Năpastă... Totuşi, Inysul, condus de Glorian a IlI-a la vremea aceea, încă era în picioare când o cometă a trecut pe deasupra lumii, iar wyrmii au căzut brusc în somnul lor de veci, punând capăt groazei şi vărsării de sânge. Şi până în ziua de azi, Nenumitul rămâne prins în mormântul lui, ferecat de sfântul sânge de Berethnet.

Tăcere.

---

4 Dragoni cu cap de cocoş, prezenţi în mitologie şi în heraldica medievală (n. tr.).

5 Şerpi înaripaţi prezenţi în heraldica medievală (n. tr.).

Ead îşi împreună mâinile în poală şi privi ţintă spre Sabran.

Faţa aceea rece era cu neputinţă de citit.

— Lady Oliva avea dreptate, spuse regina în cele din urmă. Ai limbă de povestitoare — dar bănuiesc că ai auzit prea multe poveşti şi prea puţin adevăr. Te rog să asculţi bine în sanctuar! Lăsă pocalul jos şi adăugă: Sunt obosită. Noapte bună, domniţelor!

Ead se ridică, la fel şi Linora. Făcură plecăciuni şi plecară.

— Majestatea Sa n-a fost încântată, spuse Linora supărată după ce se îndepărtară destul cât să nu fie auzite. Ai spus atât de frumos povestea la început. De ce nudom ai spus că domniţa l-a refuzat pe Sfânt? Niciun Sanctarian n-a spus *niciodată* treaba asta. Ce mai idee!

— Dacă Majestatea Sa nu a fost încântată, îmi pare rău!

— Acum s-ar putea să nu ne mai poftească niciodată să cinăm cu ea.

Linora pufni.

— Ar fi trebuit măcar să-ţi ceri *iertare.* Poate-ar trebui să te rogi mai des Cavaleriţei Cuviincioşiei.

Din fericire, Linora refuză să vorbească după aceea. Se despărţiră când Ead ajunse în camera ei.

înăuntru, aprinse câteva fitiluri. Camera era mică, dar era a ei.

îşi desfăcu mânecile dantelate şi-şi scoase burtiera de la rochie. Imediat ce scăpă de ea, dădu la o parte juponul şi fartingalul, apoi, în sfârşit, se descotorosi şi de corset.

Noaptea abia începuse. Ead luă loc la masa de scris. înăuntru se afla cartea pe care o împrumutase de la Truyde utt Zeedeur. Nu ştia să citească în nicio limbă scrisă de la Răsărit, dar cartea purta însemnul unei tiparniţe menteze. Pesemne că fusese tipărită înainte de Marea Năpastă, când textele răsăritene erau încă îngăduite în întinderea Virtuţilor. Truyde era o eretică în devenire, vrăjită de tărâmurile unde wyrmii se desfătau cu închinarea oamenilor la idoli.

La sfârşitul cărţii, pe un forzaţ, găsi un nume scrijelit cu litere înflorite, cu cerneală proaspătă.

Niclays.

Ead se gândi în timp ce îşi împletea părul. Era un nume obişnuit în Men- tendon, dar existase un anume Niclays Roos la curte pe vremea când sosise ea prima oară. Fusese cel mai priceput la anatomie de la Universitatea din Brygstad şi umblau zvonuri că se îndeletnicea cu alchimia. Şi-l amintea ca fiind burtos şi vesel, destul

de binevoitor încât s-o bage în seamă atunci când alţii nu o băgau. Se iscaseră ceva necazuri care duseseră la plecarea lui din Inys, dar natura acelui incident era o taină bine păzită.

În tăcere, îşi ascultă trupul. Ultima oară, asasinul aproape că ajunsese în Dormitorul Mare înaintea ei. Nu îi simţise licărul vrăjii de protecţie decât atunci când fusese aproape prea târziu.

Sidenul îi era slăbit. Vrăjile de protecţie pe care le făcuse cu ajutorul lui o ţinuseră pe Sabran în siguranţă ani întregi, dar acum în sfârşit se stingea, precum o lumânare care ajunsese la capătul fitilului. Siden, darul portocalului — un farmec al focului, lemnului şi pământului. Inyshienii, în prostia lor, îl numeau *vrăjitorie.* Ideile lor despre magie se născuseră din teama de ceea ce nu erau în stare să înţeleagă.

Margret fusese cea care o lămurise de ce inyshienii se temeau într-un asemenea hal de magie. Era o legendă străveche pe acele meleaguri, care încă era spusă copiilor de la miazănoapte, o legendă despre Doamna din Pădure. Numele ei se pierduse în negura timpului, dar teama de farmecele şi de răutatea ei pătrunsese în oasele inyshienilor şi se scursese prin generaţii peste generaţii. Chiar şi Margret, femeie cu capul pe umeri în mai toate privinţele, şovăise când fusese nevoită să vorbească despre ea.

Ead ridică o mână. îşi adună puterile, iar lumina aurie începu să-i scânteieze în vârfurile degetelor. În Lasia, când se aflase aproape de portocal, sidenul îi pâlpâise în vine precum sticla topită.

Apoi, Abatesa o trimisese acolo ca s-o ocrotească pe Sabran. Dacă anii de depărtare îi stingeau puterea de tot, regina avea să aibă mereu un punct slab. Singurul mod de-a o menţine în siguranţă era să doarmă lângă ea, însă numai Domniţele Iatacului făceau asta. Ead era foarte departe de-a fi văzută drept o favorită.

Stăpânirea de sine îi pierise la cină, când îşi spusese povestea. învăţase, de-a lungul anilor, să interpreteze un rol, să rostească neadevăruri inyshiene şi rugăciuni de-ale lor, dar îi fusese greu să spună cu gura ei povestea aia măcelărită. Şi, deşi clipa de răzvrătire i-ar fi putut scădea prilejurile de-a mai urca în rang la curte, tot nu putea să-i pară întru totul rău.

Cu cartea şi scrisorile sub un braţ, Ead se urcă pe spătarul scaunului şi începu să tragă de ornamentele de pe tavan, dând la o parte o bucată desprinsă. îşi ascunse lucrurile în alcovul de dedesubt, acolo unde-şi păstra arcul. Când era domnişoară de onoare, îl îngropase pe domeniul castelului pe care-l ocupa curtea, dar era încrezătoare că nici măcar Şoimul de Noapte n-avea să

reuşească să-l găsească aici.

Odată pregătită de culcare, se aşeză la masă şi scrise un mesaj către Chassar. Cifrat, îi spuse că mai avusese loc un atac asupra Iui Sabran şi că ea îl oprise.

Chassar îi făgăduise să-i răspundă la scrisori, dar n-o făcuse niciodată. Nici măcar o dată, în cei opt ani de când era aici.

împături scrisoarea. Stăpânul Misivelor avea să o citească în locul Şoimului de Noapte, dar n-avea să găsească nimic altceva în afară de amabilităţi. Chassar avea să ştie ce înseamnă.

Se auzi un ciocănit la uşă.

— Domniţă Duryan?

Ead se îmbrăcă repede cu cămaşa de noapte şi trase zăvorul. Afară, dădu peste o femeie care purta un însemn cu o carte înaripată, care-o arăta ca făcând parte din suita lui Seyton Combe.

— Da?

— Seara bună, domniţă Duryan! Am fost trimisă să vă aduc la cunoştinţă că Secretarul Principal doreşte să vă vadă mâine la ora nouă şi jumătate, o informă fata. Vă voi conduce la Tumul de Alabastru.

— Doar pe mine?

— Lady Katryen şi lady Margret au fost cercetate amândouă astăzi.

Strânse clanţa cu mâna.

— Atunci, e vorba de o cercetare.

— Aşa cred.

Cu cealaltă mână, Ead îşi strânse mai bine cămaşa de noapte în jurul trupului.

— Foarte bine! spuse ea. Asta e tot?

— Da. Noapte bună, domniţă!

— Noapte bună!

După ce fata din suită plecă, întunericul cuprinse din nou coridorul. Ead închise uşa şi-şi lipi fruntea de ea.

Avea să petreacă o noapte albă.

Trandafirul Veşnic se legăna pe ape, înclinat de vântul de la răsărit. Această navă avea să-i ducă peste mare spre Yscalin.

— Asta, declară Kit în timp ce mergeau spre ea, este o corabie frumoasă! Cred că m-aş însura cu corabia asta, dac-aş fi şi eu o corabie.

Loth era şi el nevoit să o recunoască. *Trandafirul* purta urmele bătăliilor, dar era foarte frumoasă — şi uriaşă. Chiar şi în vizitele

din port, alături de Sabran, niciodată nu văzuse ceva atât de mare precum această navă de război înveşmântată în fier. Se lăuda cu o sută opt tunuri, un berbec cumplit şi optsprezece vele, toate purtând blazonul Săbiei Adevărate, emblema întinderii Virtuţilor. însemnul întărea că aceasta era o navă inyshiană şi că faptele membrilor echipajului ei, oricât de îndoielnice ar fi fost din punctul de vedere al bunei cuviinţe, aveau încuviinţarea monarhiei de acolo.

Un galion cu Rosarian a IV-a, poleit cu măiestrie, privea în jos de la pupa. Cu părul negru şi pielea albă. Cu ochii la fel de verzi ca sticla de mare. Cu trupul terminat cu o coadă aurită.

Loth îşi aducea aminte cu drag de regina Rosarian, din anii dinaintea morţii sale. Regina Mamă, cum era cunoscută acum, îl urmărise adesea jucându-se cu Sabran şi Roslain în livezi. Fusese o femeie mai blândă decât Sabran, râdea uşor şi era jucăuşă, aşa cum fiica ei nu fusese niciodată.

— E o frumuseţe, asta-i drept! fu de acord Gautfred Plume, timonierul, un pitic de origine lasiană.

— Dar nici pe jumătate nu-i o frumuseţe la fel de mare ca doamna care i-a dăruit-o căpitanului, vă zic!

— Ah, da.

Kit îşi scoase pălăria cu pene şi se înclină spre galion.

— Odihnească-se de-a pururea în braţele Sfântului!

Plume plescăi din limbă.

— Regina Rosarian avea suflet de submare. Ar fi trebuit să se odihnească în braţele mării.

— Pentru numele Sfântului, ce frumos ai spus-o! Oare chiar or exista sirene? Le-ai văzut vreodată când ai trecut Hăul?

— Nu. Am văzut orei, calamari uriaşi şi balene, dar n-am văzut nici măcar capul unei sirene.

Chipul lui Kit se înnegură.

Pescăruşii se roteau pe cerul plin de nori. Portul Perchling era pregătit pentru ce era mai rău, ca de obicei. Digurile se cutremurau sub greutatea soldaţilor înarmaţi cu muschete cu bătaie lungă. Şiruri după şiruri de trebuchete şi tunuri care trăgeau ghiulea după ghiulea, cu câte-un scut din piatră pe ici, pe colo, stăteau pe plajă, sumbre. Arcaşii ocupaseră turnurile de veghe, gata să aprindă felinarele la vuietul aripilor sau la vederea unei nave inamice.

Deasupra stătea un oraş mic. Perchling se numea astfel pentru că stătea cocoţat ca pe o stinghie pe două stânci mari, care ieşeau

în evidenţă la jumătatea versantului, în jos, unite cu vârful stâncii şi cu plaja printr-o scară lungă şi strâmbă. Clădirile erau înghesuite ca păsările pe o cracă. Pe Kit îl distrase cât de înclinat stătea oraşul („Sfinte, arhitectul ăsta o fi tras o băută de pomină!”), dar pe Loth îl neliniştea. Perchling arăta de parcă o rafală mai zdravănă de vânt ar fi putut să-l azvârle în mare.

Totuşi, se bucură de oraş, întipărindu-şi-l în minte. Ar fi putut fi ultima oară când privea spre Inys, singura ţară pe care-o cunoscuse vreodată.

II găsiră pe Gian Harlowe în cabina lui, adâncit în scrisori. Omul pe care Regina Mamă îl privise cu îngăduinţă nu era tocmai ce-şi închipuise Loth. Era proaspăt ras, cu mânecile apretate, dar stătea parcă pregătit să muşte. Avea falca încleştată ca o capcană.

Când intrară, ridică privirea spre ei. Vărsatul de vânt îi ciupise faţa foarte bronzată.

— Gautfred?

O coamă de păr de culoarea prafului de puşcă sclipea în lumina soarelui.

— Să înţeleg că aceştia sunt... oaspeţii noştri?

Deşi avea un puternic accent inyshian, Kit pomenise de faptul că Harlowe venea de pe ţărmurile îndepărtate. Circulau zvonuri cum că se trăgea din locuitorii din Carmentum, o republică odinioară înfloritoare de la miazăzi, care căzuse pe vremea Marii Năpaste. Supravieţuitorii se împrăştiaseră care-ncotro.

— Da, răspunse Plume, părând sătul de toate. Lordul Arteloth Beck şi lordul Kitston Glade.

— Kit, veni imediat îndreptarea.

Hariowe lăsă pana jos.

— Lorzii mei, spuse el, rece. Bine-aţi venit pe *Trandafirul Veşnic!*

— *Vă* mulţumim că ne-aţi găsit cabine aşa din scurt, căpitane Harlowe! spuse Loth. Este o misiune de mare însemnătate!

— Şi de mare taină, din câte mi s-a spus. E ciudat că nimeni în afară de moştenitorul Goldenbirch-ului nu a putut lua parte la ea!

Harlowe îl privi cu băgare de seamă pe Loth.

— Pornim spre oraşul-port yscalez Perunta în zori. Echipajul meu nu e obişnuit să aibă nobili printre ei, aşa că s-ar putea să fie mai uşor pentru noi toţi dacă aţi rămâne în cabinele dumneavoastră cât călătoriţi cu noi.

— Da, spuse Kit. Bună idee!

— M-am săturat de astea până peste cap! zise căpitanul. Aţi fost careva în Yscalin? Când amândoi clătinară din cap, îi întrebă: Care

dintre voi l-a supărat pe Secretarul Principal?

Loth îl simţi, nu-l văzu pe Kit arătându-l cu degetul mare.

— Lord Arteloth.

Harlowe scoase un hohot răguşit de râs.

— Şi cinstit domn mai eşti şi dumneata! E limpede că l-ai supărat pe Alteţa Sa în asemenea hal, încât nu mai vrea să te vadă viu.

Căpitanul se lăsă pe spate în scaun.

— Sunt sigur că ştiţi următorul lucru: Casa Vetalda îşi declară făţiş supunerea faţă de legea draconică.

Loth se cutremură. Ideea că o ţară putea, în câţiva ani, să treacă de la venerarea Sfântului la cinstirea duşmanului său, zguduise toată întinderea Virtuţilor.

— Şi toată lumea se supune? întrebă el.

— Oamenii fac aşa cum le cere regele lor, dar suferă. Am auzit de la docheri că tot Yscalinul e cuprins de molimă.

Harlowe îşi luă din nou pana.

— Că veni vorba de asta, echipajul meu nu vă va conduce la ţărm. O să ajungeţi în Perunta cu o barcă.

Kit înghiţi în sec.

— Şi după aceea?

— Veţi fi întâmpinaţi de un emisar, care vă va duce în Cârscaro. Fără îndoială, curtea e ocolită de boală, pentru că nobilii îşi îngăduie să se închidă în fortăreţele lor când apare un lucru de soiul ăsta, spuse Harlowe, dar încercaţi să vă feriţi să atingeţi pe cineva. Cea mai obişnuită tulpină trece de pe piele pe piele.

— De unde ştiţi asta? întrebă Loth. Molima draconică n-a mai fost văzută de veacuri întregi.

— Mă preocupă supravieţuirea, lord Arteloth. Te sfătuiesc să ajungă să te preocupe şi pe dumneata.

Căpitanul se ridică în picioare.

— Conaşule Plume, pregăteşte corabia! Hai să avem grijă ca lorzii mei să ajungă întregi pe coastă, chiar de-o fi să moară de cum sosesc!

7
APUS

TURNUL DE ALABASTRU ERA UNUL DINTRE CELE MAI ÎNALTE DIN PALATUL Ascalon. În vârful scării în spirală se afla Sala Sfatului, rotundă şi răcoroasă, cu ferestrele încadrate de perdele uriaşe.

Ead fu condusă pe uşă chiar când ceasul din turn bătea nouă şi jumătate. Pe lângă una dintre rochiile ei mai bune, purta şi un guler simplu şi singurul ei colan.

Un portret al Sfântului privea în jos de pe un perete. Sir Galian Berethnet, strămoş pe linie dreaptă al lui Sabran. Ridicată în mâna lui stătea Ascalon, Sabia Adevărată, după care fusese numită capitala.

Lui Ead i se părea că arată ca un dobitoc sadea.

Sfatul Virtuţilor era alcătuit din trei corpuri. Cei mai puternici erau Ducii Spirituali, fiecare dintr-o familie care se trăgea din membri ai Sfintei Suite — cei şase cavaleri ai lui Galian Berethnet —, şi fiecare dintre aceştia era păzitorul uneia dintre cele Şase Virtuţi ale Cavalerilor. Urmau Conţii Provinciali, capii familiilor nobile care stăpâneau cele şase comitate ale Inysului, şi Cavalerii Burlaci, născuţi între oamenii de rând.

Astăzi, doar patru membri ai sfatului stăteau la masa care trona în mijlocul camerei.

Doamna însoţitoare bătu cu toiagul.

— Domniţa Ead Duryan, spuse ea. O Slujnică de Rând a Iatacului Majestăţii Sale.

Regina Inysului stătea în capul mesei. Avea buzele vopsite roşu ca sângele.

— Domniţă Duryan, spuse ea.

— Majestate.

Ead făcu o plecăciune.

— Alteţele Voastre.

— Luaţi un loc!

În timp ce lua loc, Ead îl zări pe sir Tharian Lintley, Căpitanul Cavalerilor Corpului, care-i zâmbi liniştitor de la locul lui de lângă uşi. Lintley era înalt, robust şi nu ducea lipsă de admiratoare la curte. Fusese îndrăgostit de Margret încă de când sosise la curte, iar Ead ştia că şi ea-i întorcea afecţiunea, însă deosebirea de rang îi ţinea departe unul de altul.

— Domniţă Duryan, rosti lordul Seyton Combe, cu sprâncenele ridicate.

Ducele Cuviincioşiei stătea la stânga reginei. Pe lângă Secretar Principal, îi mai era şi stăpân al iscoadelor.

— Nu vă simţiţi bine?

— Iertare, milord?

— Aveţi cearcăne la ochi.

— Sunt foarte bine, Alteţă! Doar puţin obosită după toată alergătura cu vizita mentezilor.

Combe o măsură din priviri peste marginea paharului. În vârstă de aproape şaizeci de ani, cu ochii ca două furtuni, cu o piele palidă şi o gură aproape lipsită de buze deasupra unei bărbi îngrijite, Secretarul Principal era o figură impunătoare. Se spunea că dacă se urzea vreun complot împotriva reginei Sabran de dimineaţă, el îi punea pe complici pe roata de tortură până la amiază. Păcat că încă îi scăpa şeful asasinilor.

— Într-adevăr. O vizită neprevăzută, dar plăcută, spuse Combe, şi un zâmbet uşor îi reapăru pe buze.

Toate expresiile feţei lui erau uşoare. Precum vinul îndoit cu apă.

— Am cercetat deja mulţi membri ai casei regale, dar am crezut de cuviinţă să le lăsăm la urmă pe domnişoarele de onoare, întrucât aţi fost ocupate pe durata vizitei menteze.

Ead îl ţintuia cu privirea. O fi vorbit Combe limba tainelor, dar pe-a ei n-o cunoştea.

Lady Igrain Crest, Ducesa Dreptăţii, stătea de cealaltă parte a reginei. Ea era cea care-o influenţase cel mai mult pe Sabran după moartea reginei Rosarian, cât aceasta fusese minoră, şi se părea că jucase un rol de căpătâi în a face din ea o întruchipare a virtuţii.

— Acum, că a sosit domniţa Duryan, zise ea, zâmbindu-i lui Ead,

putem începe.

Crest avea aceeaşi alcătuire osoasă şi ochi azurii precum nepoata sa, Roslain — deşi părul ei, zburlit la tâmple, încărunţise de multă vreme. În jurul buzelor i se adunaseră riduri mici, aproape la fel de palide precum restul feţei.

— Într-adevăr, se arătă de acord lady Nelda Stillwater.

Ducesa Curajului era o femeie trupeşă, cu pielea maroniu-închis şi bucle negre. Un colan de rubine îi sclipea la gât.

— Domniţă Duryan, un bărbat a fost găsit mort în pragul Dormitorului Mare alaltăieri-noapte. Ţinea în mână un pumnal făurit în Yscal.

Un pumnal de parat, mai precis. În dueluri, erau folosite în locul scuturilor, ca să-i apere pe cei ce le mânuiau, dar puteau şi să omoare. Fiecare asasin purta câte unul.

— Se pare că voia s-o ucidă pe Majestatea Sa, dar a fost el însuşi omorât.

— Cumplit! murmură Ducele Mărinimiei.

Lord Ritshard Eller, în vârstă de cel puţin nouăzeci de ani, purta blănuri groase, chiar şi vara. Din ce îşi dădea seama Ead, era şi un neghiob faţamic.

Ead îşi controla bine trăsăturile feţei.

— Alt asasin?

— Da, spuse Stillwater, încruntându-se. Aşa cum fără îndoială aţi auzit deja, s-a întâmplat de mai multe ori anul acesta. Dintre cei nouă aşa-zişi ucigaşi care au reuşit să intre în palatul Ascalon, cinci au fost ucişi înainte de-a putea fi prinşi.

— Toate acestea sunt foarte ciudate, rosti Combe, gânditor, dar pare înţelept să conchidem că lepădătura a fost ucisă de cineva din Casa de Sus.

— O faptă nobilă! replică Ead.

Crest pufni.

— Nici pe departe, draga mea! Acest *apărător,* oricine ar fi fost el, este un ucigaş, şi trebuie demascat.

Vocea-i era subţiată de frustrare.

— Precum asasinul, această persoană a pătruns nevăzută în apartamentele regale, ferindu-se cumva de Cavalerii Corpului. Apoi, a comis o crimă şi a lăsat cadavrul ca să-l găsească Majestatea Sa. Oare avea de gând s-o sperie de moarte pe regina noastră?

— îmi închipui că încerca să-l oprească să o înjunghie mortal pe regina noastră, înălţime.

Sabran ridică o sprânceană.

— Cavaleriţa Dreptăţii nu priveşte cu ochi buni nicio vărsare de sânge, domniţă Duryan. Dacă oricine-i ucide pe asasini ar fi venit pur şi simplu la noi, poate că l-am fi iertat, dar refuzând să se dea în vileag, vădeşte gânduri necurate. Vom afla *sigur cine este!*

— Ne bizuim pe ajutorul martorilor, doamnă. Acest incident s-a întâmplat ieri-noapte, pe la miezul nopţii, spuse Combe. Spuneţi-mi, aţi văzut sau auzit ceva care să vă facă să intraţi la bănuieli?

— Nu-mi vine nimic în minte, înălţime.

Sabran nu încetase s-o privească. Privirea insistentă o facea pe Ead să o cam ia cu călduri pe sub guler.

— Domniţă Duryan, reluă Combe, aţi fost o slujnică devotată la curte. Am sincere îndoieli că ambasadorul uq-Ispad i-ar fi dăruit Majestăţii Sale o domniţă care să nu aibă o fire fără cusur. Cu toate acestea, trebuie să vă previn că, acum, tăcerea constituie un act de trădare. Ştiţi *ceva* despre acest asasin? Aţi auzit pe cineva dând glas dispreţului faţă de Majestatea Sa sau susţinerii faţă de Regatul Draconic al Yscalinului?

— Nu, înălţime, răspunse Ead, dar dacă aud vreo şoaptă, am să v-o aduc la uşă.

Combe schimbă o privire cu Sabran.

— Să ai o zi bună, domniţă! îi ură regina. Vezi-ţi de îndatoririle tale!

Ead făcu o plecăciune şi ieşi din cameră. Lintley închise uşile după ea.

Nu erau străjeri acolo; aşteptau la baza turnului. Ead se asigură că paşii i se auzeau tare în timp ce se îndrepta spre trepte, dar se opri după primii câţiva paşi.

Avea auzul mai ascuţit decât cei mai mulţi oameni. Era un dar al magiei care-i curgea prin vine.

— ...pare sinceră, zicea Crest, dar am auzit că unii ersyrieni practică artele interzise.

— Ei, dar-ar putregaiul! se băgă Combe. Doar nu credeţi în sporovăieli despre alchimie şi vrăjitorie!

— Ca Ducesă a Dreptăţii, trebuie să iau în seamă *toate* posibilităţile, Seyton. Ştim cu toţii că asasinii sunt o lucrătură yscaleză, bineînţeles — nimeni n-are o pricină mai puternică pentru a o vedea pe Majestatea Sa ucisă decât yscalezii —, dar trebuie să-l scoatem la iveală şi pe acest *apărător* care ucide cu o pricepere atât de evidentă. Aş fi foarte interesată să vorbesc cu el despre locul în care şi-a învăţat... meseria.

— Domniţa Duryan a fost mereu o slujnică dăruită, Igrain, spuse Sabran. Dacă nu ai nicio dovadă că a fost implicată, poate că ar trebui să mergem mai departe.

— Cum porunciţi, Majestate.

Ead dădu drumul unei răsuflări îndelung ţinute în ea.

Taina ei era în siguranţă. N-o văzuse nimeni intrând în apartamentele regale în noaptea respectivă. Faptul că se mişca nevăzută era încă unul dintre darurile ei, pentru că, odată cu flacăra, venea şi ascunzişul umbrelor.

Se auzi ceva de jos. Picioare în armură tropăiau pe scări. Cavalerii Corpului, care-şi făceau turele.

Avea nevoie de un loc mai puţin deschis ca să tragă cu urechea. Cu iuţeală, coborî un etaj şi sări pe furiş pe un balcon.

— ....e de o vârstă cu dumneavoastră şi, după toate relatările, este foarte plăcut şi inteligent, şi suveran al întinderii Virtuţilor.

Combe.

— Aşa cum ştiţi, Majestate, ultimele cinci regine Berethnet şi-au luat consorţi inyshieni. N-a mai existat o pereche străină de mai bine de două secole.

— Păreţi îngrijorat, înălţime, spuse Sabran. Aveţi atât de puţină încredere în farmecul bărbaţilor myshieni, încât sunteţi surprins că strămoaşele mele i-au ales drept consorţi?

Chicoteli.

— Fiind eu însumi bărbat inyshian, trebuie să îmi exprim dezacordul cu această părere, spuse Combe încet, dar timpurile s-au schimbat. O pereche străină este de o importanţă crucială. Acum, că Yscalinul a trădat adevărata religie, *trebuie* să arătăm lumii că restul de trei ţări care jură credinţă Sfântului rămân unite, indiferent de ce va fi, şi că niciuna nu va sprijini Yscalinul în credinţa greşită că Nenumitul se va întoarce.

— Există o primejdie în aceste spuse, interveni Crest. Răsăritenii se închină la wyrmi. S-ar putea să fie ispitiţi de ideea unei alianţe cu un teritoriu draconic.

— Cred că judeci greşit primejdia, Igrain, spuse Stillwater. Din câte-am auzit eu ultima oară, răsăritenii încă se temeau de molima draconică.

— La fel facea şi Yscalinul cândva.

— Ce este *sigur, se* băgă Combe, e că nu ne putem îngădui *niciun* semn de slăbiciune. Dacă ar fi să vă căsătoriţi cu Lievelyn, Majestate, s-ar transmite mesajul că Zaua întinderii Virtuţilor e mai unită ca niciodată.

— Prinţul Roşu face negoţ cu închinătorii la wyrmi, spuse Sabran. Cu siguranţă nu ne putem da încuviinţarea pentru asemenea practici! Mai ales acum. Nu eşti de aceeaşi părere, Igrain?

În timp ce asculta, Ead fu nevoită să zâmbească. Regina-i găsise deja un cusur peţitorului ei.

— Deşi aducerea pe lume a unui moştenitor cât mai curând posibil este datoria cea mai sfântă a unei regine Berethnet, sunt de aceeaşi părere, Majestate. Aţi vorbit cu înţelepciune! spuse Crest pe un ton matem. Lievelyn este nevrednic de urmaşa Sfântului. Negoţul lui cu Seiiki face de ruşine toată întinderea Virtuţilor. Dacă ne exprimăm îngăduinţa faţă de această erezie, s-ar putea să le dăm, la rândul nostru, curaj celor care îl iubesc pe Nenumit. Lievelyn a fost — pentru cine a uitat — şi logodit cu donmata Marosa, care este, în clipa aceasta, moştenitoarea unui teritoriu draconic. S-ar putea să-i fi rămas dragă.

Un Cavaler al Corpului trecu pe lângă balcon. Ead se lipi de perete.

— Logodna s-a rupt în clipa în care Yscalinul a trădat credinţa, bâigui Combe. Cât despre negoţul cu Răsăritul, Casa Lievelyn nu ar face negoţ cu Seiiki dacă n-ar fi foarte important. Neamul Vatten o fi adus Mentendonul la credinţă, dar l-a şi sărăcit. Dacă le-am oferi nişte termeni prielnici pentru o alianţă cu Inysul, dacă s-ar întrevedea o pereche regală la orizont, poate că negoţul ar putea fi oprit.

— Dragul meu Seyton, nu nevoia e cea care-i împinge pe mentezi, ci lăcomia. Se *bucură* că au monopol pe negoţul cu Răsăritul. Pe lângă asta, nu se pot aştepta să-i sprijinim la nesfârşit, spuse Crest. Nu, nu trebuie să discutăm despre Lievelyn. O pereche *mult* mai puternică — pe care v-am propus-o *demult,* Majestate, este Căpetenia Askrdalului. Trebuie să ne păstrăm legăturile cu Hroth puternice.

— Are şaptezeci de ani, rosti Stillwater, părând abătută.

— Iar Glorian Pavăza-Inimii nu s-a căsătorit cu Guma Veralda, care avea şaptezeci şi patru? se băgă Eller în vorbă.

— Ba da, s-a căsătorit, iar el i-a dăruit un prunc sănătos.

Crest părea încântată.

— Askrdal ar aduce priceperea şi înţelepciunea pe care Lievelyn, prinţ peste un tărâm tânăr, nu le-ar aduce.

După o pauză, Sabran vorbi:

— Nu mai există şi alţi peţitori?

Urmă o tăcere lungă.

— S-au răspândit zvonuri despre apropierea Majestăţii Voastre de lordul Ar- teloth, îndrăzni Eller, cu glasul tremurător. Unii cred că s-ar putea să vă fi *căsătorit* în taină cu...

— Scutiţi-mă, înălţime, de bârfe fără temei! Şi de poveşti despre lordul Arte- loth, adăugă Sabran. A plecat de la curte fără pricină şi fără să anunţe. Nu vreau să mai aud de el!

O altă tăcere încordată.

— Majestate, reluă Combe în cele din urmă, iscoadele mele mi-au dat de ştire că lordul Arteloth s-a urcat la bordul unei nave care se îndreaptă spre Yscalin, însoţit de lordul Kitston Glade. Se pare că a descoperit gândul meu de-a trimite o iscoadă ca să dea de urma tatălui Majestăţii Voastre... Dar s-a crezut singurul om potrivit pentru o misiune care vă priveşte atât de îndeaproape.

Yscalin.

Pentru o clipă cumplită, Ead nu se putu mişca sau răsufla.

Loth.

— S-ar putea ca aşa să fie cel mai bine! urmă Combe pe un ton mai coborât. Lipsa lordului Arteloth va îngădui zvonurilor despre o legătură ilicită dintre dumneavoastră şi el să se stingă — şi a venit vremea să aflăm ce se petrece în Yscalin. Şi dacă tatăl dumneavoastră, prinţul Wilstan, este în viaţă.

Combe minţea. Loth nu ar fi putut descoperi *din întâmplare* un complot pentru a trimite un spion în Yscalin şi să se hotărască, în schimb, să meargă el însuşi. Nu doar că Loth n-ar fi putut fi niciodată atât de nesăbuit, dar Şoimul de Noapte n-ar fi îngăduit niciodată ca un asemenea plan să fie descoperit.

Născocise toată povestea.

— Ceva nu e bine, spuse Sabran, în cele din urmă. Lui Loth nu îi stă-n fire să se poarte atât de nechibzuit. Şi mi se pare peste măsură de greu de crezut că niciunul dintre voi n-a avut habar ce-avea de gând. Oare nu sunteţi sfetnicii mei? Nu aveţi ochi în fiecare colţişor al curţii mele?

Tăcerea care urmă ai fi putut-o tăia cu cuţitul, ca pe marţipan.

— V-am cerut să trimiteţi pe cineva să-l aducă pe tatăl meu acum doi ani, lord Seyton, rosti regina, mai încet. Mi-aţi spus că riscul e prea mare.

— M-am temut de asta, Majestate. Acum, îmi dau seama că riscul ne e de trebuinţă dacă vrem să aflăm adevărul.

— *Nu* o să riscăm cu lordul Arteloth!

Vocea-i era chinuită.

— O să vă trimiteţi suita după e. Să-l aduceţi înapoi în Inys. Trebuie *neapărat* să îl opriţi, Seyton!

— Mă iertaţi, Majestate, dar deja trebuie să fi ajuns pe teritoriu draconic! E cu neputinţă să trimit pe cineva să-l aducă înapoi pe lordul Arteloth fără a trăda faptul că e acolo cu afaceri neîncuviinţate, lucru pe care ei o să-l bănuiască deja. N-am face altceva decât să-i punem viaţa în primejdie.

Ead înghiţi în sec ca să scape de nodul din gât. Combe nu doar că-l trimisese pe Loth departe, îl trimisese undeva unde Sabran îşi pierduse toată influenţa. Nu putea face nimic. Nu atât timp cât Yscalin era un duşman cu neputinţă de prevăzut, care putea distruge pacea delicată într-o clipită.

— Majestate, spuse Stillwater, înţeleg că vestea aceasta v-a îndurerat, dar trebuie să luăm o hotărâre definitivă în privinţa perechii.

— Majestatea Sa s-a hotărât deja că *nu* îl vrea pe Lievelyn, o întrerupse Crest. Askrdal este singurul...

— Trebuie să stărui să mai discutăm, Igrain. Lievelyn este un candidat mai bun, din multe puncte de vedere, şi nu vreau să-l văd respins.

Stillwater vorbea pe un ton tăios.

— Iertaţi-mă, ştiu că este un subiect delicat, Majestate — dar trebuie să aveţi un urmaş, şi curând, pentru a vă linişti poporul şi a asigura tronul unei alte generaţii. Nevoia n-ar fi nici pe jumătate atât de arzătoare dacă nu ar exista aceste încercări de-a vă lua viaţa. De-aţi *avea* o fiică...

— Vă mulţumesc pentru grijă, înălţime! spuse Sabran scurt, dar încă nu mi-am revenit suficient de când am văzut un cadavru lângă patul meu ca să discut despre folosirea lui pentru zămislirea de prunci.

Un scaun hârjâi pe podea, urmat de alte patru.

— Puteţi s-o cercetaţi pe lady Linora după bunul plac.

— Majestate..., începu Combe.

— Doresc să iau micul dejun. Bună dimineaţa!

Ead intră din nou şi coborî scările, înainte ca uşile Sălii Sfatului să se deschidă. La baza turnului, pomi pe cărare, cu inima bătându-i puternic. Margret avea să fie distrusă când avea să afle. Fratele ei era prea visător, prea blând, ca să fie iscoadă Ia curtea Casei Vetalda. Zilele-i erau numărate.

În Tumul Reginei, curtea dănţuia pe refrenul zorilor. Servitori şi

slujnice umblau de colo-colo prin camere. Mirosul pâinii coapte plutea dinspre Bucătăria Iatacului. Inghiţindu-şi pe cât putea amărăciunea, Ead îşi croi drum prin Camera Prezenţei, unde oamenii cu cereri se înghesuiseră, aşteptând-o, ca de obicei, pe regină.

Ead îşi simţi vraja de apărare în timp ce se apropia de Dormitorul Mare. Erau întinse prin tot palatul, ca nişte curse. În prima noapte la curte, avusese nervii întinşi peste măsură, nereuşind să doarmă, pentru că sunau de câte ori era mişcare, dar, încetul cu încetul, învăţase să-şi dea seama de simţămintele pe care le trezeau în ea şi să le mute ca pe un abac. învăţase să-şi dea seama doar când cineva nu era la locul lui. Sau când sosea un străin la curte.

înăuntru, Margret schimba patul, iar Roslain Crest scutura cearşafurile din ţesătură simplă. Pesemne că Sabran se apropia de sângerate — semnul lunar că încă nu rămăsese grea cu un moştenitor.

Ead i se alătură lui Margret în munca ei. Trebuia să-i spună despre Loth, dar trebuia să aştepte până când erau singure.

— Domniţă Duryan, zise Roslain, spărgând tăcerea.

Ead se îndreptă.

— Milady.

— Lady Katryen s-a îmbolnăvit în dimineaţa asta.

Doamna Şefa agăţa aştemuturile cu cârlige pe un fir de mătase.

— Vei gusta tu mâncarea Majestăţii Sale în locul ei.

Margret se încruntă.

— Desigur, rosti Ead, cu calm.

Era pedeapsa pentru că spusese altfel povestea. Domniţele din Dormitor erau răsplătite pe deplin pentru riscurile întâmpinate când degustau mâncarea, dar pentru o cameristă, era o sarcină primejdioasă şi lipsită de mulţumiri.

Pentru Ead, era şi un prilej.

Pe drumul spre Solariul Regal, apăru un alt prilej. Truyde utt Zeedeur mergea în urma altor două domnişoare de onoare. Când Ead trecu, o apucă de umăr şi o trase deoparte, şoptindu-i la ureche:

— Ne întâlnim mâine-seară, după orasiuni, altfel am grijă să vă primească Majestatea Sa scrisorile.

Când celelalte domnişoare de onoare priviră în urmă, Truyde zâmbi, de parcă Ead i-ar fi spus o glumă. Vulpiţă vicleană ce era!

— Unde? o întrebă, zâmbind în continuare.

— La Scara Iatacului.

Se despărţiră.

Solariul Regal era un loc liniştit. Trei dintre zidurile sale ieşeau din Tumul Reginei, oferind o privelişte fără pereche a capitalei inyshiene, Ascalon, şi a râului care şerpuia prin ea. Coloane de piatră şi trâmbe de fum se înălţau de pe străzi. Vreo două sute de mii de suflete numeau acest oraş casă.

Ead ieşea rareori acolo. Nu se cădea ca slujnicele să fie văzute târguindu-se cu negustorii şi călcând prin mizerie.

Soarele arunca umbre asupra podelei. Silueta reginei se vedea la masă, singură, în afară de Cavalerii Corpului din pragul uşii. Suliţele lor se încrucişară în faţa lui Ead.

— Domniţă, spuse unul dintre ei, nu sunteţi la rând să-i serviţi mâncarea Majestăţii Sale astăzi.

înainte să apuce să lămurească lucrurile, Sabran strigă:

— Cine e?

— Domniţa Ead Duryan, Majestate. Camerista dumneavoastră.

Tăcere. Apoi se auzi:

— Lăsaţi-o să treacă.

Cavalerii se dădură imediat la o parte. Ead se apropie de regină. Tocurile pantofilor ei nu scoteau niciun sunet.

— Bună dimineaţa, Majestate!

Făcu o plecăciune.

Sabran îşi întorsese deja privirea la cartea ei de rugăciuni poleită cu aur.

— Kate ar trebui să fie aici.

— Lady Katryen s-a îmbolnăvit.

— Am împărţit patul cu ea azi-noapte. Ar trebui să ştiu dacă ar fi bolnavă.

— Aşa zice lady Roslain, spuse Ead. Dacă binevoiţi, am să vă gust eu mâncarea astăzi.

Neprimind vreun răspuns, Ead se aşeză. Atât de aproape de Sabran, că îi simţea mirosul cutiei cu pomadă, plină cu rădăcină de orris şi cuişoare. Inyshienii credeau că asemenea parfumuri aveau puterea de-a alunga boala.

Pieptul lui Sabran se ridica şi cobora uşor, dar maxilarul încleştat îi trăda furia.

— Majestate, rosti Ead în cele din urmă, s-ar putea să fie prea îndrăzneţ ce spun acum, dar nu păreţi în apele dumneavoastră astăzi.

— E mult prea îndrăzneţ! Eşti aici ca să vezi dacă mâncarea mea

e otrăvită, nu ca să comentezi de apele mele.

— Iertare!

— Am fost mult prea iertătoare!

Sabran închise cartea cu un pocnet.

— E limpede că nu dai ascultare Cavaleriţei Cuviincioşiei. Poate că nu eşti cu adevărat convertită. Poate că îi slujeşti doar de faţadă strămoşului meu, şi ţii o credinţă falsă în taină.

Se afla acolo doar de un minut, şi deja Ead mergea pe nisipuri mişcătoare.

— Majestate, spuse ea, cu grijă. Regina Cleolind, strămoaşa dumneavoastră, a fost prinţesa Lasiei.

— Nu-i nevoie să-mi aduci aminte de asta. Mă crezi săracă cu duhul?

— Nu am vrut să vă aduc o asemenea jignire, Majestate! se apără Ead.

Sabran lăsă deoparte cartea de rugăciuni.

— Cleolind era nobilă şi bună la inimă. Nu din vina ei nu ştia nimic despre cele Şase Virtuţi când s-a născut. Oi fi eu naivă, dar în loc să-i pedepsim, ar trebui să ne fie milă de cei neştiutori şi să-i îndrumăm spre lumină.

— Într-adevăr, admise Sabran pe un ton sec. Spre lumina rugului aprins.

— Dacă aveţi de gând să mă ardeţi pe rug, doamnă, atunci îmi pare rău! înţeleg că noi, ersyrienii, nu suntem buni de vreascuri, continuă Ead. Suntem ca nisipul, prea obişnuiţi cu soarele ca să ardem.

Regina o privi cu atenţie. Privirea i se opri asupra broşei de pe rochia ei.

— 11 iei pe Cavalerul Mărinimie! ca ocrotitor.

Ead o atinse.

— Da, răspunse ea. Drept una dintre doamnele dumneavoastră, vă ofer credinţa mea, Majestate. Pentru a da, trebuie să fii mărinimos!

— Mărinimie! La fel ca Lievelyn.

Sabran rosti mai mult pentru sine aceste cuvinte.

— S-ar putea să te dovedeşti mai darnică decât alte doamne. Mai întâi, Ros a stăruit să rămân grea, aşa c-a fost prea obosită ca să mă servească, apoi Arbella nu a putut să se plimbe cu mine, şi-acum Kate o face pe bolnava. În fiecare zi mi se reaminteşte că niciuna dintre *ele* nu are mărinimia drept ocrotitoare.

Ead ştia că Sabran era furioasă, dar tot fu nevoită să dea dovadă

de stăpânire de sine ca să nu-i verse vinul în cap. Doamnele din Dormitor faceau o grămadă de sacrificii ca să o îngrijească pe regină clipă de clipă. Îi gustau mâncarea şi-i încercau rochiile, punându-şi vieţile în primejdie. Katryen, una dintre cele mai atrăgătoare femei de la curte, nu avea, pesemne, să-şi găsească niciodată o pereche. Cât despre Arbella, avea şaptezeci de ani, o slujise şi pe ea, şi pe mama ei, la curte, şi tot nu părea că are de gând să se retragă.

Ead fu scutită de răspuns de sosirea mesei. Truyde utt Zeedeur se afla printre domnişoarele de onoare care aveau să o aducă, dar nu o privi pe Ead.

Multe obiceiuri inyshiene o miraseră de la sosirea la curte, dar mesele regale erau culmea absurdului. Mai întâi, reginei i se turna vinul ales de ea — apoi i se dădeau nu unul, nu două, ci *optsprezece* feluri de mâncare. Bucăţi de came brună tăiate subţire ca azima. Fiertură de coacăze. Clătite cu miere neagră menteză, unt din mere sau ouă de prepeliţă. Peşte sărat din râul Limber. Căpşuni de pădure pe un pat de frişcă albă ca zăpada.

Ca de obicei, Sabran alese o felie de pâine aurie. Un semn din cap spre ea fu singura indicaţie.

Tăcere. Truyde privea spre fereastră. Una dintre celelalte domnişoare de onoare, părând speriată, îi dădu un cot. Silită să revină la sarcina pe care o avea de îndeplinit, Truyde adună pâinea cu un ştergar şi o puse pe farfuria reginei cu o plecăciune. O altă domnişoară de onoare îi puse o spirală din cremă dulce de unt.

Urma degustarea. Cu un zâmbet uşor, viclean, Truyde îi întinse lui Ead cuţitul cu mâner de os.

Mai întâi, Ead gustă vinul. Apoi, încercă şi crema dulce de unt. Niciuna nu fusese otrăvită. Apoi, tăie o bucăţică din chiflă şi-o atinse cu vârful limbii. Un strop din lacrima-văduvei înţepa cerul gurii, veninul de şarpe dipsas crăpa buzele, iar praful veşniciei — cea mai rară dinte otrăvuri — lăsa un gust înecăcios în urma fiecărei guri de mâncare.

înăuntru nu era decât pâine săţioasă. Puse vasele în faţa reginei şi îi dădu cuţitul pentru degustat înapoi lui Truyde, care îl şterse o dată şi-l acoperi cu o cârpă de in.

— Lăsaţi-ne! le ceru Sabran.

Se făcură schimburi de priviri fugare. De obicei, regina dorea ca domnişoarele de onoare s-o facă să râdă sau s-o delecteze cu bârfe la masă. Ca una, se plecară în faţa ei şi ieşiră din cameră. Ead se ridică ultima.

— Tu nu.

Ead se aşeză la loc.

Soarele începuse să strălucească mai puternic, scăldând Solariul Regal în lumină. Dănţuia în urciorul cu vin de ciulin dulce.

— Lady Truyde pare cu gându-n altă parte în ultima vreme.

Sabran privi spre fereastră.

— Nu s-o simţi bine, precum Kate. M-aş fi aşteptat ca astfel de boli să lovească la curte pe timp de iarnă.

— Fără îndoială că nu-i decât febra trandafirilor, doamnă, nimic altceva. Dar s-ar putea, mai degrabă, ca lui lady Truyde să-i fie dor de casă. Sau... O fi suferind din dragoste, aşa cum li se întâmplă adesea tinerelor.

— Nu se poate să fii destul de în vârstă cât să poţi să spui asemenea lucruri. Tu ce vârstă ai?

— Douăzeci şi şase de ani, Majestate.

— Atunci nu eşti cu mult mai tânără decât mine. Şi *tu* suferi din dragoste, cum li se întâmplă adesea tinerelor?

întrebarea ar fi putut suna viclean de pe alte buze, dar ochii aceia erau la fel de reci precum giuvaierele de la gâtul ei.

— Mă tem că un cetăţean inyshian ar găsi greu de iubit pe cineva care a fost cândva devotat unei alte credinţe, răspunse Ead după o clipă.

întrebarea lui Sabran nu era deloc lipsită de importanţă. Curtarea era o chestiune oficială în Inys.

— Baliverne! făcu regina.

Soarele îi strălucea în păr.

— înţeleg că-i eşti apropiată lordului Atteloth. Mi-a spus că făceaţi schimb de cadouri la fiecare Sărbătoare a Tovărăşiei.

— Da, doamnă, recunoscu Ead. Suntem apropiaţi. M-a îndurerat să aflu vestea că a părăsit oraşul.

— Se va întoarce.

Sabran o cântări din priviri.

— Ţi-a făcut curte?

— Nu, răspunse Ead cu sinceritate. II privesc pe lordul Arteloth ca pe un prieten drag, şi nici nu-mi doresc mai mult. Şi chiar dacă mi-aş fi dorit, nu sunt de rangul potrivit pentru a mă mărita cu viitorul conte-moştenitor al Goldenbirch-ului.

— Într-adevăr. Ambasadorul uq-Ispad mi-a dat de ştire că eşti din sânge de rând.

Sabran îşi sorbi vinul.

— Aşadar, nu eşti îndrăgostită.

O femeie care-i jignea atât de repede pe cei aflaţi sub ea trebuia să aibă o slăbiciune pentru linguşeli.

— Nu, doamnă, răspunse Ead. Nu am venit aici ca să pierd vremea căutân- du-mi un tovarăş de viaţă. Sunt aici ca să am grijă de preacinstita regină a Inysului. E mai mult decât suficient!

Sabran nu zâmbi, dar expresia aspră a feţei i se mai îmblânzi.

— Poate ţi-ar plăcea să te plimbi cu mine prin Grădina Iatacului mâine. Asta, dacă lady Arbella e tot bolnavă.

— Dacă vă face plăcere, Majestate! spuse Ead.

Cabina care le fusese dată era suficient de încăpătoare doar pentru două persoane. Un mentez mătăhălos le servi cina, cu came de vită sărată, câte-un peşte cât degetul mare pentru fiecare şi pâine de grâu cu tărâţe, destul de veche ca să-şi rupă dinţii în ea. Kit reuşi să mănânce jumătate din carnea de vită, apoi fugi pe punte.

Pe la jumătatea pâinii, Loth se lăsă păgubaş. Era departe de bunătăţile pe care le primeau la curte, dar mâncarea proastă era ultima lui grijă. Combe îl trimitea la moarte, şi degeaba, pe deasupra.

Ştiuse mereu că Şoimul de Noapte era în stare să facă oamenii să dispară. Pe cei pe care-i simţea ca fiind o primejdie pentru Casa Berethnet, fie că se purtau într-un mod care nu facea cinste rangului lor, fie că tânjeau după mai multă putere decât li se cuvenea.

Chiar dinainte ca Margret şi Ead să-l fi prevenit că se vorbea pe la curte, Loth ştiuse despre zvonuri. Zvonuri că i-ar fi luat minţile lui Sabran, că s-ar fi căsătorit cu ea în taină. Ducii Spirituali căutau o pereche străină pentru ea în clipa aceea, iar zvonurile, oricât ar fi fost de neîntemeiate, erau o piedică. Loth reprezenta o problemă, iar Combe o rezolvase.

Trebuia să existe o cale să-i poată trimite vorbă lui Sabran. Totuşi, deocamdată, trebuia să-şi îndrepte atenţia spre sarcina pe care o avea de îndeplinit. Aceea de a învăţa să fie iscoadă în Cârscaro.

Scărpinându-şi şaua nasului, Loth se gândi la tot ce ştia despre lordul Wilstan Fynch.

În copilărie, Sabran nu fusese niciodată apropiată de tatăl ei. îngrijit, cu barbă, cu ţinută de militar, Fynch i se păruse mereu lui Loth întruchiparea idealurilor Cavalerului Cumpătării. Prinţului consort nu-i stătuse niciodată în fire să-şi dea în vileag simţămintele, dar se vedea limpede că-şi preţuia familia, şi făcuse

în aşa fel încât Loth şi Roslain, care-i fuseseră cei mai apropiaţi fiicei sale, să simtă că fac parte din ea.

Când Sabran fusese încoronată, legătura dintre ei se schimbase. Tatăl şi fiica citeau adesea împreună în Biblioteca Iatacului, iar el o sfătuia în privinţa bunului mers al treburilor regatului. Moartea reginei Rosarian lăsase un gol în vieţile amândurora, iar datorită acelui gol ajunseseră să se împrietenească — însă pentru Fynch nu era tocmai de ajuns. Rosarian fusese steaua lui călăuzitoare, iar fără ea, se simţise pierdut în imensitatea curţii inyshiene. Îi ceruse lui Sabran îngăduinţa de a locui la Yscalin ca ambasador al ei şi se mulţumise cu această poziţie de atunci, scriindu-i în fiecare anotimp. Ea îi aştepta mereu cu nerăbdare scrisorile din Cârscaro, unde Casa Vetalda domnea asupra unei curţi pline de oameni veseli. Loth presupunea că lui Fynch i-o fi fost mai uşor să-şi îngroape durerea departe de căminul pe care-l împărţea cu Rosarian.

Ultima lui scrisoare fusese diferită. Îi spusese lui Sabran, cât mai explicit, că el credea că Vetalda fusese implicată în uciderea lui Rosarian. Era ultima oară când cineva auzise vreo veste de la Ducele Cumpătării, înainte ca porumbeii de stâncă să zboare din Cârscaro, anunţând că Yscalin îl adopta din clipa aceea ca zeu şi stăpân pe Nenumit.

Loth avea de gând să afle ce anume se întâmplase în acel oraş. Ce pricinuise ruptura de întinderea Virtuţilor şi ce se alesese de Fynch. Orice informaţie era nepreţuită dacă Yscalinul declara vreodată război Casei Berethnet, lucru de care Sabran se temuse de mult că avea să se întâmple.

Se şterse pe frunte. Kit trebuia să fi fiert ca un ştiulete de porumb pe punte. Că tot veni vorba, Kit era pe punte de destul de multă vreme deja.

Oftând din greu, Loth se ridică în picioare. La uşă nu era lacăt, dar presupunea că piraţii n-aveau unde să arunce cufărul de călătorie plin cu haine şi cu alte bunuri care fusese în trăsură. Combe i-o fi trimis pe cei din suita lui să-l ia cât timp Loth era în Iatac, luând cina cu Sabran şi Roslain în tăcere şi fără să aibă habar de nimic.

Aerul era răcoros pe punte. O briză mângâia crestele valurilor. În timp ce membrii echipajului se mişcau de colo-colo, cântau din toţi bojocii un cântec, prea iute şi doldora de vorbe de-ale marinarilor pentru ca Loth să-l priceapă. În ciuda celor spuse de Harlowe, nu-l băgă nimeni în seamă în timp ce urca la pupa.

Strâmtoarea Lebedelor despărţea Regatul Inys de marele continent pe care stăteau Apusul şi Miazăzi. Chiar şi în miezul verii, vânturi cumplite suflau prin ea peste Marea de Cenuşă.

îl găsi pe Kit aplecat peste parapet şi ştergându-şi vărsătura din barbă.

— Seara bună, domnule!

Loth îl bătu pe spinare.

— Te-ai răsfăţat cu ceva vin de-al piraţilor?

Kit era alb ca un crin la faţă.

— Arteloth! spuse el. Nu cred că mă simt deloc bine, să ştii.

— Ai nevoie de nişte bere.

— Nu îndrăznesc să le-o cer. Ăştia rag într-un hal fără hal de când sunt eu aici sus.

— Sunt cântece marinăreşti, replică un glas răguşit.

Loth tresări. O femeie cu o pălărie neagră, cu boruri largi, se sprijinea de co- pastia din apropiere.

— Cântece de muncă.

Îi aruncă Iui Kit o ploscă plină cu vin.

— Le mai trece vremea frecătorilor.

— Frecători, aţi zis, domniţă?

— Aia de curăţă puntea.

După cum arăta şi accentul pe care îl avea, piratesa era din Yscalin. Piele măsliniu-închis, bronzată şi plină de pistrui. Păr de culoarea vinului de orz. Ochi limpezi, de culoarea chihlimbarului, cu contururi subţiri din vopsea roşie, iar sub ochiul stâng avea o cicatrice. Arăta bine pentru un pirat, până la cizmele lucioase şi jiletca fără pată. O floretă-i atârna la şold.

— Dac-aş fi în locul vostru, m-aş întoarce în cabină înainte să se întunece. Celor mai mulţi din echipaj nu li-s din cale-afară de dragi lorzişorii. Îi mai ţine Plume în frâu, dar când se duce el la culcare, li se culcă şi-ăstora bunul-simţ.

— Nu cred c-am făcut cunoştinţă, domniţă, spuse Kit.

Ea zâmbi şi mai larg.

— Şi ce te face să crezi că eu vreau să fac cunoştinţă cu *dumneata,* nobile lord?

— Păi, ai intrat în vorbă cu noi.

— Poate mă plictiseam şi eu, na!

— Păi, poate că o să ne dovedim a fi interesând!

Făcu o plecăciune, în felul lui fistichiu.

— Eu sunt lordul Kitston Glade, poet de curte. Viitor conte de Honeybrook, spre necazul tatălui meu. încântat de cunoştinţă!

— Lord Arteloth Beck.

Loth înclină capul.

— Moştenitorul contelui şi contesei de Goldenbirch.

Femeia ridică o sprânceană.

— Estina Melaugo. Moştenitoarea firelor mele albe din cap şi şefa de echipaj pe *Trandafirul Veşnic.*

După expresia feţei lui Kit, era limpede că o ştia pe femeie. Loth alese să nu-l întrebe nimic.

— Carevasăzică, reluă Melaugo, spre Cârscaro vă-ndreptaţi.

— Sunteţi din acel oraş, domniţă?

— Nu. Sunt din Vazuva.

Loth o văzu bând dintr-o sticlă.

— Domniţă, reluă el. Mă întrebam dacă ne-aţi putea spune la ce să ne aşteptăm la curtea regelui Sigoso? Cunoaştem tare puţine lucruri despre ce s-a întâmplat în ultimii doi ani în Yscalin.

— Cât ştii dumneata, atâta ştiu şi eu, milord. Am fugit din Yscalin alături de alţi câţiva, în ziua când Casa Vetalda a dat de veste că-i devine credincioasă Nenumitului.

Kit vorbi din nou:

— Mulţi dintre cei care au fugit au devenit piraţi?

— *Corsari,* rogu-vă frumos!

Melaugo făcu un semn din cap spre însemnele navei.

— Şi nu. Cei mai mulţi dintre exilaţi au luat calea Mentendonului sau a Er- syrului, ca s-o ia de la capăt, cum s-au priceput şi ei mai bine. Dar n-au scăpat toţi.

— E posibil ca *nu toţi* oamenii din Yscalin să se închine Nenumitului? o întrebă Loth. E posibil să le fie teamă de rege sau să fie prinşi în ţară?

— Probabil. Nu iese nimeni, iar de intrat, intră foarte puţini. Cârscaro încă primeşte ambasadori străini, aşa cum se vede după voi, preabunilor, dar restul ţării poate să fi murit de molimă, din câte ştiu eu. Un cârlionţ îi intră în ochi chiar când adăugă: Dacă reuşeşti să scapi, trebuie neapărat să-mi spui cum e acum Cârscaro. Aud c-a fost un foc mare chiar înainte să plece păsările de-acolo. Aproape de capitală, creşteau câmpuri de lavandă, dar au ars.

Asta îl facea pe Loth să se simtă şi mai neliniştit decât înainte.

— Recunosc că-s curioasă, continuă Melaugo, de ce te trimite regina ta-n groapa aia cu şerpi. Credeam că eşti preferat de-ai ei, lord Arteloth.

— Nu regina Sabran ne trimite, domniţă, răspunse Kit oftând, ci

cumplitul Seyton Combe. Niciodată nu i-au plăcut poeziile mele, să ştii. Numai o epavă fără suflet ar putea urî poezia.

— Ah, Şoimul de Noapte! replică Melaugo, chicotind. Animal vrăjit potrivit pentru regina noastră.

Loth se opri.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Sfinte!

Kit părea fascinat.

— Şi eretică, şi pirat! Vrei să spui că regina Sabran e un soi de vrăjitoare?

— *Corsar.* Şi vorbeşte mai încet!

Melaugo aruncă o privire în urmă.

— Să nu mă-nţelegeţi greşit, milorzi. Eu n-am nimica împotriva reginei Sabran, dar vin dintr-o parte superstiţioasă a Yscalinului şi *chiar* e ceva ciudat cu Casa Berethnet. Fiecare regină are-un singur copil, mereu e fată, şi seamănă atât de bine între ele... Nu ştiu ce să zic! Mie-mi sună a vrăjito...

— Umbră!

Melaugo se întoarse. Răgetul venise din gabie.

— Alt wyvem, anunţă ea în şoaptă. Mă scuzaţi!

Sări pe frânghii şi urcă, iar Kit se trase iute într-o parte.

— Wyvem? N-am mai văzut niciodată unul!

— Nici nu *vrem* să vedem unul, replică Loth, căruia i se ridicase părul pe mâini. Aici nu-i de noi, Kit! Hai înapoi sub punte, până nu...

— Stai aşa!

Kit îşi feri ochii de soare. Buclele-i zburau în vânt.

— Loth, tu-l vezi p-ăsta?

Loth privi într-o doară spre zare. Soarele era jos şi roşu, aproape orbindu-l.

Melaugo se agăţa de parâme, privind cu un ochi prin ochean.

— Maica...

Lăsă ocheanul jos, apoi îl ridică din nou.

— Plume, ăla e... Nu-mi vine să cred ce văd...

— Ce e? strigă timonierul. Estina?

— E un... un înalt Apusean! strigă ea răguşit. Un înalt Apusean!

Cuvintele ei erau ca scânteia pe vreascuri. Ordinea se preschimbă în haos. Loth îşi simţi picioarele devenindu-i ca de piatră.

„înalt Apusean.”

— Pregătiţi harpoanele, tunurile! strigă o femeie menteză.

Pregătiţi-vă pentru căldură! Nu vă luptaţi dacă nu v-atacă!

Când îl văzu, pe Loth îl trecură fiorii până-n măduva spinării. Nu-şi mai simţea mâinile sau faţa.

Era cu neputinţă, şi totuşi, era acolo!

Un wyrm. Un wyrm monstruos, cu patru picioare, de peste şaizeci de metri lungime, de la bot până la vârful cozii.

Acela nu era un puiandru de wyvem care pândea vite. Era un soi de dragon care nu mai fusese zărit de veacuri întregi, din ultimele zile ale Marii Năpaste. Cea mai puternică făptură draconică. Inalţii Apuseni, cei mai mari şi mai sângeroşi dintre toţi dragonii, spaima spaimelor din neamul wyrmilor.

Iar unul dintre ei se *trezise.*

Fiara plana pe deasupra navei de război. În timp ce trecea, Loth simţi *mirosul* căldurii dinlăuntrul lui, duhoarea de fum şi pucioasă.

Gura ca o cursă pentru urşi. Ochii precum nişte cărbuni încinşi. I se întipăriră în minte. Auzise poveşti încă de când era copil, văzuse ilustraţiile hidoase care împânzeau paginile bestiarelor — dar nici măcar în cele mai cumplite coşmaruri ale lui nu şi-ar fi închipuit o asemenea arătare cumplită.

— Nu porniţi la atac! strigă menteza din nou. Uşor!

Loth se lipi de catargul principal.

Nu putea tăgădui ceea ce vedea cu ochii lui. Făptura aceea n-o fi avut solzii roşii ai Nenumitului, dar era de-un acelaşi neam cu el.

Membrii echipajului se mişcau precum furnicile care fugeau de apă, dar wyr- mul părea că-şi pusese-n cap să o ia prin altă parte. Plana deasupra Strâmtorii Lebedei. Loth vedea focul care zvâcnea în el, de pe lungimea gâtului spre pântece. Avea coada plină de spini ascuţiţi, care se termina cu un şfichi puternic.

Loth se prinse de cârmă ca să se ţină drept. Îi ţiuiau urechile. În apropiere, unul dintre marinarii mai tineri tremura tot, stând într-o băltoacă auriu-închis.

Harlowe ieşise din cabină. Urmări înaltul Apusean lăsându-i în urmă.

— Aţi face bine să începeţi să vă rugaţi pentru izbăvire, milorzi! spuse el încet. Pare-se că Fyredel, aripa dreaptă a Nenumitului, s-a trezit din somn.

8
Apus

Sulyard sforăia. Încă o pricină pentru care Truyde fusese o neghioabă că i se dăruise drept soaţă. Nu că Niclays ar fi putut dormi şi *dac-arjt* tăcut băiatul, căci un taifun se năpustise peste ei.

Bubui un tunet, ceea ce făcu un cal să necheze afară. Beat dintr-o singură cupă de vin, Sulyard dormi dus pe toată durata lui.

Niclays zăcea în pat, şi el cam pilit. El şi Sulyard petrecuseră seara jucând cărţi şi făcând schimb de poveşti. Sulyard depănase trista poveste a Reginei de Nicicând, iar Niclays alesese mai vesela poveste a Buboiului şi-a Opăritului.

Tot nu-i era din cale-afară de drag băiatul, dar i-o datora lui Truyde să-i apere tovarăşul de taină. I-o datora lui Jannart.

Jan.

Menghina durerii îi strânse inima. închise ochii şi se întoarse la acea dimineaţă de toamnă în care se întâlniseră prima dată în grădina de trandafiri a palatului Brygstad, când curtea proaspăt încoronatului Edvart al II-lea era plină de prilejuri.

La douăzeci de ani, pe vremea când încă era marchiz de Zeedeur, Jannart era înalt şi chipeş, cu un păr roşu nemaivăzut de frumos, care îi cădea în valuri până pe şale. În zilele acelea, Niclays era unul dintre puţinii mentezi care aveau o coamă de un arămiu-deschis, mai mult auriu.

Asta îl atrăsese pe Jannart la el în ziua aceea. „Auriu-trandafiriu”, îl numise el. îl întrebase pe Niclays dacă-i poate picta portretul, surprinzând astfel nuanţa pentru posteritate, iar Niclays,

ca orice curtean tânăr şi îngâmfat, încuviinţase cu bucurie.

Păr roşcat şi o grădină plină cu trandafiri. Aşa începuse totul.

Petrecuseră împreună tot anotimpul, cu şevaletul, muzica şi râsul ţinându-le de urât. Chiar şi după ce portretul fusese gata, tot păreau lipiţi unul de celălalt.

Niclays nu se mai îndrăgostise niciodată. Jannart se vădise suficient de fascinat de el încât să-l picteze, dar, curând, Niclays începuse să tânjească să-l picteze şi el, ca să-i surprindă genele acelea negre, felul cum soarele îi sclipea în păr şi eleganţa mâinilor pe clavecin. Îi privea buzele mătăsoase şi locul unde gâtul se întâlnea cu maxilarul; îi privea sângele zvâcnind acolo, în acel leagăn al vieţii. îşi imagina, cu amănunte care-i tăiau răsuflarea, cum arătau ochii lui în lumina dimineţii, când somnul le îngreuna pleoapele. Chihlimbariul ăla închis, precum mierea făcută de albinele negre.

Trăia ca să audă vocea aceea, groasă şi blândă. Putea să cânte balade precum un tenor şi-i plăcea cum se ridica pe culmea patimii când discuţia se îndrepta către istorie sau artă. Acele subiecte aprindeau o flacără în el, îndreptând oamenii spre căldura ei. Doar prin cuvinte, Jannart era în stare să înfrumuseţeze cele mai şterse obiecte sau să ridice civilizaţii demult apuse din praf. Pentru Niclays, el fusese precum o rază de soare, care lumina fiecare faţă a lumii lui.

Ştia că nu avea nicio speranţă. La urma urmei, Jannart era marchiz, moştenitorul unui ducat, cel mai drag prieten al prinţului Edvart, iar Niclays era un nou-venit încrezut din Rozentun.

Şi totuşi, Jannart îl văzuse. II văzuse şi nu-şi ferise privirea de el.

În afara casei, valurile se izbeau din nou de gard. Niclays se întoarse pe-o parte, cu dureri în tot trupul.

— Jan, rosti el, încet, când am îmbătrânit noi în halul ăsta?

Transportul mentez urma să sosească dintr-o clipă în alta, iar când se întorcea spre casă, băiatul avea să plece cu ei. Doar câteva zile, iar Niclays avea să scape de acea amintire vie a lui Truyde şi Jannart şi de curtea inyshiană uitată de Sfânt. Avea să se întoarcă la preparatul poţiunilor într-un orăşel dărăpănat de la marginea lumii, exilat şi anonim.

În cele din urmă aţipi, strângând perna la piept. Când se trezi, era întuneric, dar părul de pe ceafa i se zburlise.

Se ridică în capul oaselor şi privi în beznă.

— Sulyard.

Niciun răspuns. Ceva se mişcă în întuneric.

— Sulyard, tu eşti?

Când fulgerul scoase silueta în relief, el ţintui cu privirea chipul din faţa lui.

— Onorate Ofiţer-Şef! cârâi el, însă deja era târât din pat.

Două santinele îl îmbrânciră spre uşă. Gâtuit de groază, reuşi cumva să-şi apuce bastonul de pe podea şi lovi cu toată puterea. Bastonul îl plesni ca un bici peste obraz pe unul dintre ei. Avu parte doar de o clipă ca să se bucure că lovise drept la ţintă şi de şocul de pe faţa omului, apoi fu şi el croit cu un baston din fier.

Niciodată nu mai simţise atâta durere deodată. Buza de jos i se sparse ca un fruct prea copt. Fiecare dinte îi tremură în gingie. I se întoarse stomacul simţind acel gust sălciu în gură.

Santinela ridică din nou bastonul şi-i mai arse o lovitură năprasnică în genunchi. Strigând „Indurare!”, Niclays ridică mâinile deasupra capului, scăpând bastonul. O cizmă din piele i-l rupse în două. O ploaie de lovituri se abătu asupra lui din toate părţile, izbindu-i spinarea şi faţa. Căzu pe preşuri, scoţând scâncete în semn de supunere şi de părere de rău. Casa era făcută vraişte în jurul său.

Din camera alăturată răsună un zgomot de sticlă spartă. Ustensilele lui, care valorau mai multe monede decât avea să mai aibă el vreodată.

— Vă rog!

Sângele i se scurgea pe bărbie.

— Onorate santinele, vă rog! Nu înţelegeţi Munca...

Nebăgându-i în seamă rugăminţile, îl scoaseră afară în furtună. Nu era îmbrăcat decât cu cămaşa de noapte, iar glezna îl durea prea tare ca să se poată propti în ea, aşa că-l cărară ca pe un sac de grâne. Puţinii mentezi care lucrau de noapte ieşeau din locuinţele lor.

— Doctore Roos! strigă unul dintre ei. Ce se-ntâmplă?

Niclays căscă gura ca să răsufle.

— Cine-i acolo?

Vocea i se pierdu în zgomotul tunetului.

— Muşte! strigă el cu glasul înecat. Muşte, ajută-mă, neghiob roşcovan ce eşti!

O mână îi acoperi gura plină de sânge. II auzea pe Sulyard, undeva, în întuneric, strigând în gura mare.

— Niclays!

Ridică privirea, aşteptându-se să-I vadă pe Muşte, dar cea care alergă în plină încăierare fu Panaya. Cumva, reuşi să se bage între

santinele şi se postă în faţa lui Niclays precum Cavaleriţa Curajului.

— Dacă este arestat, întrebă ea, atunci unde vă e mandatul din partea Onoratului Guvernator al Capului Hisan?

Lui Niclays îi venea s-o pupe. Ofiţerul-Şef stătea în apropiere şi se uita la santinele cum întorceau casa cu susu-n jos.

— Intoarce-te înăuntru! îi ceru acesta Panayei, fără să se uite la ea.

— Luminatul doctor Roos merită respect. Dacă îi faceţi vreun rău, înaltul Prinţ al Mentendonului o să afle asta!

— Prinţul Roşu n-are putere aici!

Panaya îl înfruntă. Niclays nu putu decât să privească uluit cum femeia în cămaşă de noapte stătea în faţa bărbatului în armură.

— Cât timp locuiesc mentezii aici, au ocrotirea preaonoratului Despot, insistă ea. Ce-o să spună el când o să audă că aţi înfăptuit vărsare de sânge pe Orisima?

După aceste cuvinte, Ofiţerul-Şef veni mai aproape de ea.

— Poate că va spune că am fost prea milos, replică el, cu vocea mustind de dispreţ, pentru că mincinosul ăsta a ascuns un *intrus* în casa lui.

Panaya amuţi, iar şocul i se întipări pe faţă.

— Niclays! şopti ea. Of, Niclays! Ai încălcat Marele Edict!

Lui îi zvâcnea glezna.

— Unde mă duc ăştia?

Panaya aruncă o privire neliniştită spre Ofiţerul-Şef, care răcnea la santinelele lui.

— La Onoratul Guvernator al Capului Hisan. Vor bănui că eşti bolnav de molima roşie, şopti ea, în menteză.

Deodată, se încordă.

— L-ai atins?

înfiorat, Niclays se gândi la cum decurseseră lucrurile.

— Nu. Nu pe pielea goală, cel puţin.

— Trebuie să le spui asta. Să juri pe Sfântul tău, îl sfătui ea. Dacă te bănuiesc că-i păcăleşti, o să facă tot ce pot ca să-ţi smulgă adevărul.

— Tortură?

Pe frunte începură să-i curgă broboane de sudoare.

— Nu tortură. Nu zici de tortură, nu?

— Ajunge! se răsti Ofiţerul-Şef. Luaţi-l de-aici pe trădătorul ăsta!

Cu asta, santinelele îl luară şi-l duseră ca pe-o bucată de came la tocat.

— Vreau un avocat! strigă Niclays. Blestemaţilor, trebuie să fie vreun nenorocit de avocat bun pe insula asta, uit-o Sfântul de insulă! Când nu-i răspunse nimeni, strigă disperat spre Panaya: Spune-i lui Muşte să-mi dreagă aparatul! Să-mi ducă munca mai departe!

Ea îl privea neajutorată.

— Şi apără-mi cărţile! Pentm numele Sfântului, *scapă-mi cărţile,* Panaya!

9
APUS

BĂNUIESC CÂ NU AI PUTEA SĂ MERGI PREA DES LA PLIMBĂRI DE-ASTEA PRIN Ersyr. Căldura ar fi de neîndurat.

Se plimbau prin Grădina Iatacului. Ead nu intrase niciodată în ea. Acest loc retras era anume ales pentru plăcerea reginei, a Doamnelor din Dormitor şi a Sfatului Virtuţilor.

Lady Arbella Glenn era încă ţintuită la pat. Curtea fremăta de şoapte. Dacă murea, atunci avea să fie nevoie de o nouă Doamnă din Dormitor. Celelalte Doamne ale Iatacului încercau deja din răsputeri să îşi arate isteţimea şi priceperea în faţa lui Sabran.

Fără îndoială, de aceea fusese Linora atât de supărată când Ead, în ochii ei, măcelărise povestea. Nu voia ca şansele ei să scadă pentru că îşi arătase susţinerea faţă de ea.

— Nu iama. Vara, purtăm haine largi, de mătase, ca să ţinem piept căldurii, răspunse Ead. Când locuiam pe domeniul Excelenţei Sale din Rumelabar, stăteam adesea lângă piscina din curte şi citeam. Erau lămâi cu fructe dulci, ca să umbrească potecile şi fântânile şi să răcorească aerul. Erau vremuri liniştite.

De fapt, fusese acolo doar o dată. îşi petrecuse copilăria în Abaţie.

— înţeleg.

Sabran ţinea în mână un evantai împodobit.

— Şi te rugai Celui ce Cântă în Zori.

— Da, doamnă. Într-o Casă a Tăcerii.

Ajunseră într-una dintre livezi, unde arborii de renglotă înfloriseră. Doisprezece Cavaleri ai Corpului le urmau de la

distanţă.

În cele câteva ore care trecuseră, Ead descoperise că, în ciuda faptului că o facea pe atotcunoscătoarea, regina Inysului avea un punct de vedere mărginit asupra lumii. Ferecată între pereţii palatului ei, cunoştinţele sale despre lume veneau de la ambasadorii ei şi de la semenii ei suverani. Vorbea bine yscaleză şi hrothiană, iar dascălii ei o instruiseră bine în istoria întinderii Virtuţilor, dar altminteri nu mai ştia mare lucru. Ead simţea că se chinuia să nu pună întrebări despre Miazăzi.

Ersyrul nu era credincios Celor Şase Virtuţi. Nici vecina sa, întinderea Lasiei, în ciuda locului de seamă ocupat în legenda întemeierii Inysului.

La scurt timp după ce Ead sosise la curte, trecuse printr-o convertire în văzul lumii la Cele Şase Virtuţi. Într-o seară de primăvară, stătuse în Sanctuarul Regal, jurând credinţă Casei Berethnet, şi primise pintenii şi cingătoarea unei credincioase a lui Galian. Îi spusese Arhisanctarianului că, înainte de venirea ei în Inys, crezuse în Cel ce Cântă în Zori, cea mai răspândită zeitate din Ersyr. Nimeni nu-i pusese vreodată cuvintele la îndoială.

Ead nu-l urmase niciodată pe Cel ce Cântă în Zori. Deşi avea sânge ersyrian, nu era născută în Ersyr şi nu călcase adesea pe-acolo. Adevărata ei credinţă era cunoscută doar la Abaţie.

— Excelenţa Sa mi-a spus că mama ta nu era din Ersyr, spuse Sabran.

— Nu. S-a născut în Lasia.

— Cum o chema?

— Zăla.

— Condoleanţe!

— Mulţumesc, doamnă! spuse Ead. S-a prăpădit demult.

Fără a ţine seama de deosebirile dintre ele, amândouă ştiau cum e să-ţi pierzi mama.

În timp ce ceasul din turn bătea ora unsprezece, Sabran se opri în spatele avia- rului ei privat. Trase zăvorul uşii, iar o păsărică verde îi sări pe încheietură.

— Aceste păsări sunt din munţii Uluma, o informă ea.

Razele soarelui se reflectau în smaraldele prinse în jurul gâtului ei.

— îşi petrec adesea iernile acolo.

— Aţi fost vreodată în Lasia, Majestate? întrebă Ead.

— Nu. N-aş putea niciodată să calc în afara întinderii Virtuţilor.

Ead simţi din nou acel nod în stomac cunoscut, de nervi. Era cea

mai mare dovadă de prefăcătorie din partea inyshienilor să se folosească de Lasia pe post de temelie a legendei începuturilor sale şi să-i ia în derâdere pe oameni drept eretici.

— Bineînţeles! spuse ea.

Sabran îi aruncă o privire lungă. Desprinse o pungă de la cingătoare şi-şi turnă câteva seminţe în palmă.

— În Inys, această pasăre se numeşte gaiţa-iubitoare.

Pasărea de pe încheietura ei scoase un ciripit vesel.

— îşi ia o singură pereche pentru toată viaţa şi recunoaşte cântecul acelei perechi chiar şi după mulţi ani petrecuţi departe de ea. De-asta gaiţa-iubitoare e pasăre sfântă pentru Cavaleriţa Tovărăşiei. Aceste păsări întruchipează dorinţa ei ca toate sufletele să fie unite întru tovărăşie.

— îmi sunt bine-cunoscute, replică Ead.

Pasărea ciugulea seminţele.

— La Miazăzi li se spune gaiţe-cu-faţa-de-piersică.

— Cu faţa de piersică.

— O piersică este un fruct dulce, portocaliu, doamnă, cu un sâmbure tare în mijloc. Creşte în Ersyr şi în unele părţi din Răsărit.

Sabran urmărea pasărea mâncând.

— Hai să nu vorbim despre Răsărit, spuse ea, şi o puse la loc pe stinghia ei.

Soarele ardea ca o plită, dar regina nu dădea niciun semn că ar vrea să se întoarcă înăuntru. îşi continuată plimbarea pe o potecă străjuită de cireşi.

— Îţi miroase-a fum, domniţă? întrebă Sabran. Asta e mirosul unui foc în oraş. În dimineaţa aceasta, doi proroci ai morţii au fost arşi pe rug în piaţa Marian. Ţi se pare un lucru bun?

Existau două soiuri de eretici în Inys. Câţiva, foarte puţini, credeau încă în religia de la începuturile Inysului, o formă de închinare la natură care fusese practicată înainte de întemeierea Casei Berethnet, în zilele pe când cavalerismul abia prinsese viaţă, iar ţara era bântuită de Doamna din Pădure. Se puteau lepăda sau puteau ajunge în închisoare.

Apoi, mai erau şi cei care proroceau întoarcerea Nenumitului. În ultimii doi ani, aceşti proroci ai morţii veniseră, pe rând, în Inys din Yscalin şi propovădu- iseră prin oraşe cât putuseră de mult Acum, erau arşi pe rug printr-un decret al Ducesei Dreptăţii.

— E o moarte crudă! răspunse Ead.

— Aceştia ar vrea să vadă Inysul înghiţit de flăcări. Ar vrea să-l primim pe Nenumit cu braţele deschise, să-l adoptăm drept zeu.

Lady Igrain spune că trebuie să le facem duşmanilor noştri exact ce ne-ar face şi ei nouă.

— Şi Sfântul a spus asta, doamnă? Eu nu sunt atât de instruită în Cele Şase Virtuţi ca dumneavoastră.

— Cavaleriţa Curajului ne porunceşte să apărăm credinţa.

— Şi totuşi, aţi primit un dar din partea prinţului Aubrecht de Mentendon, care face negoţ cu Răsăritul. V-a oferit şi o perlă din Răsărit, adăugă Ead. S-ar putea spune că sprijină erezia cu bani.

Vorbele-i scăpară înainte să apuce să se oprească. Sabran îi aruncă o privire de gheaţă.

— Eu nu sunt sanctariană, ca să fiu răspunzătoare de instruirea ta în ceea ce priveşte chestiunile complicate ale Celor Şase Virtuţi. Dacă doreşti să pui la îndoială aceste chestiuni complicate, domniţă Duryan, te-aş sfătui să cauţi în altă parte. Poate în Tumul Deam, laolaltă cu ceilalţi care îmi pun la îndoială judecata — care vine, aşa cum sunt sigură că nu o să mă văd nevoită să îţi reamintesc, din partea Sfântului însuşi. Îi întoarse spatele şi adăugă: Bună dimineaţa!

Se îndepărtă cu paşi mari, urmată îndeaproape de Cavalerii Corpului, şi o lăsă pe Ead singură sub copaci.

După ce regina se făcu nevăzută, Ead traversă pajiştea şi se aşeză pe ghizdul unei fântâni, blestemându-se în gând. Din pricina căldurii, nu mai gândea limpede.

Se stropi pe faţă cu apă şi o bău din palmele făcute căuş, vegheată de o statuie a lui Carnelian I, Floarea din Ascalon, a patra regină a casei Berethnet. În curând, această dinastie avea să împlinească o mie şase ani de domnie în Inys.

Ead închise ochii şi lăsă şiroaiele de apă să-i curgă pe gât în jos. Opt ani petrecuse la curtea lui Sabran a IX-a. În tot acest timp, nu rostise niciodată ceva ca să o irite pe regină. Acum era ca o viperă, incapabilă să-şi ţină limba în gură. Ceva anume o facea să-şi dorească să o întărâte pe regina Inysului.

Trebuia să taie acest ceva, altfel curtea aceasta avea s-o mănânce de vie.

Restul zilei se scurse ca şi cum totul ar fi fost învăluit într-o ceaţă. Căldura le facea sarcinile şi mai grele. Până şi Linora părea mai moale, cu părul bălai umezit de sudoare, iar Roslain Crest îşi petrecu după-amiaza facându-şi vânt cu şi mai multă energie.

După cină, Ead li se alătură celorlalte femei în Sanctuarul Virtuţilor pentru orasiuni. Regina Mamă poruncise să fie puse

vitralii albastre, astfel încât camera să pară construită sub apă.

Exista o statuie în sanctuar, în partea dreaptă a altarului. Galian, cu mâinile împreunate pe mânerul lui Ascalon.

În stânga, se afla doar un soclu, în amintirea celei pe care inyshienii o ştiau drept regina Cleolind, Domniţa.

Inyshienii nu aveau nicio reprezentare a felului în care arătase Cleolind. Toate imaginile cu ea, dacă existaseră, fuseseră distruse după moartea ei, şi niciun sculptor inyshian nu încercase vreodată să plăsmuiască o imagine a primei regine Berethnet. Mulţi credeau că acest lucru era din pricina faptului că regele Galian nu suporta s-o vadă pe cea pe care-o pierduse când dăduse naştere pruncului.

Chiar şi Abaţia deţinea puţine mărturii despre Maică. Atât de multe fuseseră distruse sau pierdute!

Când ceilalţi începură să se roage, acelaşi lucru îl făcu şi Ead.

Maică, Te rog din suflet, călăuzeşte-mă pe tărâmul înşelătorului! Te implor, Maică, fă-mă să mă port cu demnitate în prezenţa acestei femei care se numeşte urmaşa Ta, pe care am jurat să o păzesc! Maică, mă rog Ţie, dă-mi curaj vrednic de mantia mea!

Sabran se ridică şi atinse statuia strămoaşei sale. În timp ce ea şi doamnele ei ieşeau în şir din sanctuar, Ead o zări pe Truyde. Privea drept în faţă, dar avea mâinile puţin cam strâns împreunate. Când se lăsă noaptea şi-şi termină îndatoririle din Tumul Reginei, Ead coborî Scara Iatacului şi se îndreptă spre potemă[6], unde barjele aduceau bunuri de Ia palat în oraş, şi aşteptă într-un alcov în care se afla fântâna.

Truyde utt Zeedeur i se alătură, purtând mantia şi gluga.

— Nu mi se îngăduie să ies din Camera Cufărului după căderea nopţii fără însoţitor, începu ea, vârându-şi o şuviţă rebelă sub glugă. Dacă lady Oliva află că lipsesc...

— V-aţi întâlnit cu ibovnicul dumneavoastră de multe ori, milady. Presupun, adăugă Ead, că fără însoţitor.

Ochii ei negri o urmăreau de sub glugă.

— Ce anume vrei?

— Vreau să ştiu ce plănuiaţi dumneavoastră şi Sulyard. Vorbiţi de o misie în scrisoare.

— Nu te priveşte!

— Ingăduiţi-mi, atunci, să vin cu o teorie. Am văzut destule, încât să-mi dau seama că vă arătaţi neobişnuit de interesată de Răsărit. Cred că dumneavoastră şi cu Sulyard aveaţi de gând să treceţi Hăul împreună în vreun scop răuvoitor, dar el a luat-o înainte fără

6 Poartă secundară într-o fortăreaţă (n. tr.).

dumneavoastră. Mă înşel?

— Da. Dacă tot vrei să continui să te bagi, atunci s-ar putea să afli adevărul.

Truyde părea aproape plictisită.

— Triam a plecat în Laguna Laptelui. Acolo aveam de gând să trăim împreună, ca tovarăşi de viaţă, unde nici regina Sabran, nici tatăl meu nu se pot opune căsătoriei noastre.

— Să nu mă minţiţi, domniţă! Vă arătaţi nevinovată faţă de curte, dar eu cred că aveţi altă faţă.

Potema se deschise. Se lipiră amândouă de alcov când intră un străjer cu o torţă, fluierând. Urcă Scara Iatacului cu paşi hotărâţi, fără să le vadă.

— Trebuie să mă întorc în Camera Cufărului, spuse Truyde, în barbă. A trebuit să găsesc şaisprezece fondante pentru nenorocita aia de pasăre. O să se împută treaba dacă lipsesc mult.

— Atunci, spuneţi-mi ce-aveaţi de gând cu Sulyard!

— Şi dacă nu-ţi spun?

Truyde pufni în râs.

— Ce-o să faci, domniţă Duryan?

— Poate că o să-i spun Secretarului Principal că te bănuiesc de urzeli împotriva Majestăţii Sale. Bagă la cap, copilă, că am scrisorile tale! Sau poate, insistă Ead, va trebui să folosesc alte metode ca să te fac să vorbeşti.

Truyde privi spre ea, cu băgare de seamă.

— Tu nu vorbeşti ca la curte, spuse ea. Cine eşti? De ce te interesează atât de tare tainele de la curtea inyshiană?

Deodată, pe faţă i se întipări grija.

— Eşti una dintre iscoadele lui Combe, de asta-i vorba? Aud că transformă în iscoade oamenii cei mai de jos.

— Tot ce trebuie să ştii este că datoria mea e să o apăr pe Majestatea Sa.

— Eşti cameristă, nu Cavaler al Corpului. N-ai şi tu nişte cearşafuri de schimbat?

Ead veni mai aproape. Era cu o jumătate de cap mai înaltă decât Truyde, a cărei mână se îndrepta în clipa aceea spre cuţitul de la cingătoare.

— Poate că nu sunt cavaler, spuse Ead, dar când am venit la curte, am jurat că o s-o apăr pe regina Sabran de duşmanii ei.

— Şi eu am făcut acelaşi jurământ, spuse Truyde, cu aprindere. Nu sunt duşmanca ei — şi nici oamenii de la Răsărit nu-i sunt duşmani. Ei îl dispreţuiesc pe Nenumit, la fel ca noi. Făpturile

nobile la care se-nchină ei nu seamănă *deloc* cu wyrmii. Se îndreptă de spate şi continuă: Se trezesc făpturi draconice, Ead. Curând, se vor ridica — Nenumitul şi slujitorii lui —, iar furia lor va fi cumplită. Şi când vor pomi la luptă împotriva noastră, vom avea nevoie de ajutor pentru a lupta cu ei. Ajutor de la Răsărit.

Pe Ead o trecu un fior.

— Vrei să intermediezi pentru o alianţă militară cu Răsăritul, murmură ea. Vrei să chemi wyrmii *lor...* să ne ajute să ne confruntăm cu cei treziţi.

Truyde o ţintui cu privirea, cu ochii ei strălucitori.

— Neghioabo! Neghioabă căpoasă ce eşti! Când o afla regina că vrei să te târguieşti cu *wyrmii...*

— Nu sunt wyrmi! Sunt *dragoni,* şi sunt făpturi blânde. Am văzut imagini cu ei, am citit cărţi despre ei.

— Cărţi de la Răsărit!

— *Da.* Dragonii lor sunt una cu aerul şi cu apa, nu cu focul. Răsăritul s-a înstrăinat de-atâta vreme de noi, încât am uitat deosebirea. Când Ead nu făcu decât s-o privească de parcă nu i-ar fi venit să creadă, Truyde încercă să schimbe tactica: Ca străină în ţara asta, aşa cum eşti şi tu, ascultă-mă! Dacă inyshienii se înşală, şi nu dăinuirea casei Berethnet îl ţine departe pe Nenumit?

— Ce tot bălmăjeşti acolo, copilă?

— Ştii că s-a schimbat ceva. Făpturile draconice se trezesc, Yscalinul se desparte de întinderea Virtuţilor — lucrurile astea reprezintă doar începutul. Nenumitul se va întoarce. Şi cred că se va întoarce *curând.*

Preţ de o clipă, Ead rămase fără glas.

„Dacă nu dăinuirea casei Berethnet îl ţine departe pe Nenumit?”

Cum ajunsese o tânără din întinderea Virtuţilor la această concluzie eretică?

Bineînţeles, se prea putea să aibă dreptate. Până şi Abatesa spusese asta înainte să vină în Inys, lămurind de ce trebuia să fie trimisă o soră ca să o păzească pe regina Sabran.

„Casa Berethnet şi urmaşii ei ne pot ocroti de Nenumit sau pot să nu o facă. Oricum ar fi, nu există dovezi. Aşa cum nu există dovezi nici că reginele Berethnet sunt într-adevăr urmaşele Maicii. Dacă sunt, atunci sângele le e sfânt şi trebuie ocrotit cu orice preţ.”

O şi vedea pe abatesă, limpede ca apa de izvor.

„Asta-i necazul cu poveştile, copilă. Adevărul din ele nu poate fi cântărit.”

De aceea fusese trimisă Ead în Inys. Ca să o apere pe Sabran, în cazul în care mitul era adevărat, iar urmaşa ei avea să împiedice ridicarea duşmanului.

— Şi tu vrei să ne pregăteşti pentru... a doua lui venire, spuse Ead, prefacân- du-se amuzată.

Truyde ridică bărbia.

— Da, vreau! Răsăritenii au mulţi dragoni, care trăiesc alături de oameni. Care nu răspund în faţa Nenumitului, spuse ea. Când el se va întoarce, o să avem nevoie de dragonii răsăriteni ca să-l putem învinge. Eu şi Triam nu vom lăsa omenirea să se îndrepte spre distrugere. Trebuie să ripostăm *împreună* pentru a împiedica o a doua Mare Suferinţă. Om fi noi mici, om fi noi tineri, dar pentru credinţa noastră, zguduim lumea din temelii.

Oricare ar fi fost adevărul, fata înghiţise torţa amăgirii.

— Cum se face că eşti atât de sigură că Nenumitul va veni? Nu eşti copil al întinderii Virtuţilor, născut pentru a crede că regina Sabran îl ţine înlănţuit?

Truyde se îndreptă de spate.

— O iubesc pe regina Sabran, replică ea, dar nu sunt un copil necopt Ia minte, să cred ceea ce mi se spune fără dovezi. Inyshienii or avea credinţă oarbă, dar noi, în Mentendon, punem preţ pe dovezi.

— Şi ai *dovezi* că Nenumitul se va întoarce? Sau sunt doar presupuneri?

— Nu sunt presupuneri. Sunt ipoteze.

— Oricare ţi-ar fi ipotezele, planul tău e erezie.

— Să nu-mi vorbeşti tu *mie* despre erezie! îi aruncă Truyde drept răspuns. Nu tu te închinai la Cel ce Cântă în Zori?

— Credinţele mele nu au nicio treabă cu povestea asta.

Ead se opri.

— Deci acolo s-a dus Sulyard! Într-o căutare nebunească prin Răsărit, încercând să se târguiască pentru o alianţă cu neputinţă de înfăptuit în numele unei regine care habar nu are de ea.

Se prăbuşi pe ghizdul fântânii.

— Ibovnicul tău va muri în încercarea asta.

— Nu. Seiikinezii vor *asculta...*

— Nu este un ambasador oficial din Inys. La ce bun l-ar asculta ei?

— Triam o să-i convingă. Nimeni nu vorbeşte din inimă aşa cum o face el. Şi, de îndată ce conducătorii răsăriteni vor fi convinşi de primejdie, vom merge la regina Sabran. Iar ea *chiar* va înţelege

nevoia acestei alianţe.

Copila era orbită de patimă. Sulyard avea să fie executat în clipa în care păşea în Răsărit, iar Sabran mai degrabă şi-ar fi tăiat nasul decât să lege o alianţă cu iubitorii de wyrmi, chiar dacă ar fi *putut* fi convinsă să creadă că Nenumitul s-ar fi putut înălţa cât era ea în viaţă.

— Miazănoapte e slabă, îi dădu Truyde înainte, cu obrajii la fel de roşu precum părul, iar Miazăzi e prea fudulă ca să trateze cu întinderea Virtuţilor, îndrăzneşti să mă judeci pentru că îmi caut ajutor în altă parte?

Ead o privi în ochi.

— Te-oi crede tu singura care caută să apere lumea aceasta, dar n-ai habar de temelia lumii pe care trăieşti. Niciunul dintre voi n-are habar. Când Truyde se încruntă, Ead spuse: Sulyard ţi-a cerut ajutorul. Ce ai făcut ca să-l ajuţi de- aici? Ce planuri ai făcut?

Truyde păstră tăcerea.

— Dacă ai făcut *orice* ca să îi ajuţi misia, e trădare!

— Un cuvânt nu mai scot!

Truyde se retrase.

— Du-te la lady Oliva, dacă vrei! Dar mai întâi, va trebui să mă lămureşti ce căutai în Camera Cufărului!

În timp ce dădea să plece, Ead o prinse de încheietura mâinii.

— Ai scris un nume în carte, spuse ea. *Niclays.* Cred că e al lui Niclays Roos, anatomistul.

Truyde clătină din cap, dar Ead văzu în ochii ei o strălucire care-i arăta că ştie despre cine era vorba.

— Ce-are Roos de-a face cu toate astea?

înainte ca Ead să apuce să răspundă, o pală de vânt vui pe domeniu. Fiecare creangă din fiecare copac tremură. Toate păsările din aviar încetară să mai cânte. Ead îi dădu drumul lui Truyde din strânsoare şi ieşi din alcov.

în oraş, se trăgea cu tunurile. Muschetele se descărcau cu nişte sunete ca de castane care pocneau în foc. În spatele ei, Truyde rămase lângă fântână.

— Ce se-aude? întrebă ea.

Ead inspiră, în timp ce sângele îi bubuia în urechi. Trecuse mult timp de când nu mai simţise această senzaţie prin tot corpul. Pentru prima dată după ani întregi, sidenul i se aprinsese.

Venea ceva. Dacă ajunsese atât de aproape, pesemne că reuşise să treacă de întăririle coastei. Sau le distrusese.

O rază de lumină se aprinse de parcă soarele ar fi pătruns dincolo de nori, atât de fierbinte, încât îi pârlea ochii şi buzele, iar un wyrm se năpusti pe deasupra zidului înconjurător. Îi arse pe arcaşi şi pe muşchetari şi izbi un şir de catapulte, transformându-le în aşchii. Truyde se lăsă la pământ.

Ead îşi dădu seama ce e numai după cât era de mare. Un înalt Apusean. Era un monstru desăvârşit, de la colţi până la coada ca un bici, din care-i ieşeau ghimpi mortali. Burta plină de cicatrici căpătate în luptă îi era de un maroniu-ruginiu, dar cea mai mare parte a corpului îi era neagră ca smoala. Săgeţile din turnurile de veghe zburau şi i se loveau de solzi, ricoşând în toate părţile.

Săgeţile nu erau bune de nimic. Muschetele nu erau bune de nimic. Acesta nu era orice wyrm, nu era orice înalt Apusean. Niciun om în viaţă nu pusese ochii pe această făptură, dar Ead îi ştia numele.

Fyredel.

Cel care singur îşi luase titulatura de aripă dreaptă a Nenumitului. Fyredel, care zămislise şi condusese Armia Draconică pentru a îngenunchea omenirea în timpul Marii Suferinţe.

Se trezise.

Fiara trecu precum tăvălugul peste palatul Ascalon, umbrind pajiştile şi livezile. Lui Ead i se făcu greaţă, iar pielea începu să-i ardă când mirosul lui îi aprinse sidenul din sânge.

Arcul nu îi era la îndemână, fiind în camera ei. Anii de rutină îi tociseră vigilenţa.

Fyredel se opri pe Tumul Deam. Coada i se încolăci ca un şarpe în jurul lui, iar ghearele i se împlântară în turlă. Ardezia se nărui, silindu-i pe străjeri şi pe cei din suite, aflaţi jos de tot, să se împrăştie care-ncotro.

Avea capu-ncoronat cu două coame ascuţite. Nişte ochi precum nişte hăuri de magmă scăpărau în beznă.

---- REGINĂ SABRAN!

Cerni însuşi răsuna de cuvintele lui. Jumătate din Ascalon le-ar fi putut auzi.

---- SĂMÂNŢA INIMII SCUTULUI!

Şi mai multă piatră se prăvăli din turn. Săgeţile căzură de pe platoşa lui.

---- VINO DE-ŢI ÎNFRUNTĂ VECHIUL DUŞMAN, SAU UITÂ-TE CUM ÎŢI ARDE ORAŞUL!

Sabran nu avea să răspundă chemării lui. Cineva avea s-o oprească. Sfatul Virtuţilor avea să trimită un om ca să trateze cu el.

Fyredel îşi dezveli dinţii sclipitori, ca de metal. Tumul de

Alabastru era prea înalt pentru ca Ead să vadă balconul cel mai de sus, dar auzul ei proaspăt amplificat auzi un al doilea glas.

— Aici sunt, spurcăciune!

Ead încremeni.

Proasta! Cu totul şi cu totul proastă! Ieşind la iveală, Sabran îşi iscălise osândirea la moarte.

Ţipete răsunau din fiecare clădire. Curtenii şi slujitorii se aplecau pe ferestrele deschise ca să vadă răul *ce se iţise* în mijlocul lor. Alţii alergau alandala spre porţile Palatului. Ead o luă la goană pe Scara Iatacului.

— Aşadar, te-ai trezit, Fyredel, rosti Sabran, cu dispreţ. Ce vrei de la mine?

— Vin să te previn, regină a Inysului. Se apropie vremea să alegi de partea cui eşti.

Fyredel scoase un sâsâit care-i făcu toată pielea de găină lui Ead.

— Cei din neamul meu freamătă în peşteri. Fratele meu, Orsul, a pornit deja în zbor, iar sora noastră, Valeysa, îl va urma în curând. Până la sfârşitul anului, se vor fi trezit toţi cei care ne urmează. Armia Draconică va renaşte!

— Blestemate să-ţi fie prevenirile! îi răspunse Sabran cu asprime. Nu mă tem de tine, şopârlă ce eşti! Ameninţările tale au greutatea fumului!

Ead le auzea cuvintele ca pe tunete în minte. Fumul ce ieşea din Fyredel îi măcina simţurile.

— Stăpânul meu a început să mişte în Hău, continuă el, cu limba şfichiuind. Cei o mie de ani aproape că s-au împlinit. Casa voastră ne-a fost mare duşman în vremurile de pe urmă, Sabran Berethnet, în zilele ce le numiţi Marea Năpastă.

— Strămoaşa mea ţi-a arătat atunci dârzenia inyshienilor, iar eu am să ţi-o arăt acum! i-o întoarse Sabran. Vorbeşti de o mie de ani, wyrmule. Ce minciuni vinde limba aia a ta despicată?

Glasul ei era oţel curat.

— Asta ai să descoperi tu singură, cât de curând!

Wyrmul îşi întinse gâtul, astfel încât capul să i se apropie de celălalt tum.

— Îţi ofer un prilej să juri credinţă stăpânului meu şi să te numeşti Regina întrupată a Inysului.

Focul îi mugea în spatele ochilor.

— Vino acum cu mine! Predă-te! Alege partea potrivită, cum a făcut şi Ys- calinul! Opune-te, şi-ai să arzi!

Ead privi spre tumul cu ceas. Nu putea ajunge la arc, dar avea altceva.

— Minciunile tale n-au să prindă rădăcini în inimile inyshienilor. Eu nu sunt regele Sigoso. Poporul meu ştie că stăpânul tău nu se va trezi niciodată cât timp dăinuie stirpea Sfântului! Dacă tu crezi că eu o să numesc *vreodată* această ţară Regatul Draconic al Inysului, te înşeli amarnic, wyrmule!

— Tu spui că stirpea ta ocroteşte aceste meleaguri, spuse Fyredel. Şi totuşi, ai ieşit în întâmpinarea mea.

Dinţii-i ardeau în gură, roşii ca para focului.

— Nu te temi de flacăra mea?

— Sfântul mă va ocroti.

Nici cel mai încrezător în zei dintre neghiobi n-ar fi putut crede că sir Galian Berethnet avea să întindă o mână din curtea cerurilor şi să-i ocrotească de focul izvorât dintr-un burdihan plin.

— Vorbeşti cu cineva care cunoaşte slăbiciunile cărnii. Am ucis-o pe Sabran cea Ambiţioasă în prima zi a Năpastei. Pe *ea,* reluă Fyredel, cu gura fumegândă, n-a ocrotit-o Sfântul ăla al tău. Inchină-mi-te, şi te voi cruţa de acelaşi sfârşit. Refuză, şi i te vei alătura chiar acum!

Dacă Sabran răspunse, Ead nu auzi. Vântul îi şuiera pe la urechi în timp ce gonea prin Grădina cu Ceas Solar. Arcaşii îl loveau pe Fyredel cu săgeată după săgeată, dar niciuna nu reuşea să-i străpungă solzii.

Sabran avea să-l tot întărâte pe Fyredel până când o făcea scrum. Pesemne că prostănaca aia chiar credea că amărâtul ăla de Sfânt avea s-o ocrotească.

Ead trecu în fugă de Tumul de Alabastru. Dărâmăturile căzeau de sus ca o ploaie, iar un străjer căzu mort în faţa ei. Blestemând greutatea rochiei, se apropie de Biblioteca Regală, îi împinse cu putere uşile şi-şi croi drum printre rafturi până când ajunse la intrarea în tumul cu ceas.

îşi aruncă mantia şi-şi desfăcu cingătoarea. Urcă treptele şerpuite, tot mai sus şi mai sus.

Afară, Fyredel încă o aţâţa pe Sabran. Ead se opri în clopotniţă, unde vântul urla prin ferestrele cu boltă, şi privi tabloul de neînchipuit.

Regina Inysului se afla în cel mai înalt balcon din Tumul de Alabastru. Chiar la sud-vest de Tumul Deam, unde Fyredel era pregătit să ucidă. Wyrmul pe o clădire, regina pe alta. Ţinea în mână pumnalul ceremonial care o întruchipa pe Ascalon, Sabia cea

Adevărată.

Nu era bun de nimic.

— Pleacă din acest oraş şi nu face rău niciunui suflet, strigă ea, sau jur pe numele Sfântului, al cărui sânge-l port în vine, că vei cunoaşte o înfrângere dincolo de oricare alta a pricinuit-o Casa Berethnet neamului tău!

Fyredel îşi dezveli din nou colţii, dar Sabran îndrăzni să mai facă un pas.

— înainte să plec din lumea aceasta, am să-ţi văd neamul aruncat în adâncuri şi ferecat pe veci, în hăul din munte!

Fyredel se cabră şi-şi desfăcu aripile. În faţa acelei dihănii, regina Inysului era mai mică decât o păpuşă.

Şi totuşi, ea nu se clintea.

Wyrmul avea sete de sânge în privire. Ochii-i ardeau la fel de puternic precum focul din pântece. Ead ştia că mai avea doar câteva clipe în care să hotărască ce avea de făcut mai departe.

Trebuia să fie o vrajă a vântului. Nu mai era nicio altă cale. Vrăjile acestea o secătuiau de-o grămadă de siden şi mai avea foarte puţin — dar poate că dacă se străduia cu ultimele puteri, avea să reuşească să facă una asupra lui Sabran.

întinse mâna către Turnul de Alabastru, îşi proiectă sidenul în afară şi-l răsuci ca pe un buchet în jurul reginei Inysului.

în timp ce Fyredel îşi dezlănţuia flacăra, Ead îşi descătuşă puterea demult adormită. Flacăra se lovi de piatra străveche. Sabran se făcu nevăzută după un văl din fum şi lumină. Ead o zări pe Truyde venind în clopotniţă, dar era prea târziu ca să ascundă ce facea.

Simţurile ei se adunară în jurul lui Sabran. Simţi că legăturile ocrotitoare care o împrejmuiau îi erau forţate, focul chinuindu-se să câştige lupta, durerea din propriul trup în timp ce vraja îi înghiţea cu lăcomie sidenul declanşându-se din- tr-odată. Corsetul îi era îmbibat de sudoare. Îi tremura braţul de cum se chinuia să ţină mâna întinsă în afară.

Când Fyredel închise fălcile, se aşternu o linişte deplină. Din turn ieşeau aburi negri, care se ridicau în trâmbe, împrăştiindu-se cu încetineală. Ead aşteptă, cu inima strânsă ca un pumn, până când văzu silueta din fum.

Sabran Berethnet era nevătămată.

— Acum e rândul *meu* să te previn. Te previn din partea strămoşului meu, glăsui ea, cu răsuflarea tăiată, că dacă te războieşti cu întinderea Virtuţilor, acest sânge sfânt îţi va ostoi

văpaia! Şi ea nu se va mai întoarce.

Fyredel nu o băgă în seamă. Nu de data asta. Se uita la piatra înnegrită, la cercul fără pată din jurul lui Sabran.

Un cerc desăvârşit.

Pufni pe nări. Pupilele i se preschimbară în fante. Mai văzuse vrăji de protecţie. Ead stătea nemişcată ca o statuie, în timp ce privirea lui nemiloasă cutreiera peste tot, căutând-o, Sabran rămânând nemişcată în acest timp. Când privi spre clopotniţă, adulmecă, iar Ead îşi dădu seama că-i luase urma după miros. Ieşi din umbre, sub cadranul ceasului.

Fyredel îşi dezveli colţii. Fiecare spin de pe spatele lui se ridică, iar un sâsâit prelung îi scutură limba. Ţintuindu-l cu privirea, Ead scoase cuţitul din teacă şi-l îndreptă spre el peste prăpastie.

— Aici sunt, rosti ea, încet. Aici sunt.

înaltul Apusean slobozi un urlet de furie. Impingându-se cu picioarele din spate, se aruncă din vârful Turnului Deam, luând cu el o parte din turlă şi cea mai mare parte a peretelui ei dinspre răsărit. Ead se aruncă în spatele unui stâlp când o minge de foc se lovi de tumul cu ceas.

Continuă să fâlfâie din aripi, pierzându-se în depărtare. Ead se îndreptă greoi înapoi spre balustradă. Sabran rămăsese pe balcon, în cercul ei de piatră pală. Nu privise deloc spre tumul cu ceas şi nu o văzuse pe Ead urmărind-o. Când Combe ajunse lângă ea, se prăbuşi lipindu-se de el, iar el o duse înapoi în Tumul de Alabastru.

— Ce ai făcut? veni o voce tremurândă din spatele lui Ead.

Truyde.

— Te-am văzut. Ce-ai făcut?

Ead alunecă pe podeaua clopotniţei. Capul îi atârna greu. Tremura din tot corpul.

Esenţa din sângele ei se isprăvise. îşi simţea oasele goale, iar carnea o durea de parc-ar fi fost jupuită. Avea nevoie de copac, doar de o gură din fructul lui. Portocalul ar fi salvat-o...

— Eşti o vrăjitoare!

Truyde se îndepărtă, cu faţa cernită.

— Vrăjitoareo! Faci vrăji. Te-am văzut...

— N-ai văzut nimic!

— Era aeromanţie, şopti Truyde. Acum ştiu eu secretul *tău,* şi duhneşte mult mai rău ca al meu. Să te văd cât de departe o să poţi merge pe urmele lui Triam de pe rug!

Se întoarse valvârtej către scară. Ead azvârli cuţitul.

Chiar şi în starea în care se afla, tot lovi cum trebuie. Truyde se dădu înapoi, cu răsuflarea tăiată, prinsă de uşa clopotniţei cu mantia. înainte să apuce să scape, Ead era deja în faţa ei.

— Datoria mea este să-i ucid pe slujitorii Nenumitului. Am să-i ucid şi pe. toţi cei care ameninţă Casa Berethnet, spuse ea. Dacă ai de gând să mă învinuieşti de vrăjitorie în faţa Sfatului Virtuţilor, te îndemn să găseşti o cale de a dovedi asta — şi s-o găseşti repede, până nu fac păpuşi din tine şi ibovnicul tău şi le înţep în inimă. Tu crezi că doar pentru că Triam Sulyard e la Răsărit, nu pot să-l nimicesc pe loc?

Truyde răsuflă din greu printre dinţi.

— Dacă îl atingi cu un singur deget, şopti ea, o să am grijă să arzi în piaţa Marian!

— Focul nu are nicio putere asupra mea.

Eliberă cuţitul. Truyde se chirci, lipită de perete şi gâfâind, cu o mână la gât.

Ead se întoarse spre uşă. Răsuflarea-i era accelerată şi fierbinte, iar urechile îi ţiuiau.

Făcu un singur pas, apoi căzu.

10
RĂSĂRIT

GINURA NU ERA TOCMAI CUM ŞI-O ÎNCHIPUISE TANE. TIMP DE PAISPREZECE ani, îşi închipuise capitala într-o mie de feluri. Luându-se după ce auzise de la luminăţii ei dascăli, închipuirea ei o plămădise într-un vis cu castele, ceainării şi bărci de croazieră.

Imaginaţia n-o dezamăgise. Altarele erau mai mari decât toate cele văzute în Capul Hisan, străzile sclipeau ca nisipul în lumina soarelui, iar în canale pluteau petale. Totuşi, dacă erau mai mulţi oameni, însemna că erau şi mai mult zgomot şi mai multă harababură. Fumul de cărbuni facea aerul sufocant. Boii trăgeau care cu marfă, solii fugeau sau călăreau printre clădiri, câinii de vânătoare fără stăpân adulmecau resturi de mâncare, iar pe ici, pe colo, câte-un beţivan urla la mulţimi.

Şi *ce mai* mulţimi! Lui Tane, Capul Hisan i se păruse aglomerat, dar în Ginura se înghesuiau o sută de mii de oameni, şi pentru prima oară în viaţa ei îşi dădu seama cât de puţin văzuse din lume.

Lecticile îi duseră pe învăţăcei mai departe în oraş. Copacii-anotimpurilor erau la fel de viu coloraţi cum i se povestise lui Tane, cu frunzele de vară de un gal- ben-untos, iar artiştii stradali cântau melodii care Susei i-ar fi plăcut la nebunie. Zări două maimuţe de zăpadă cocoţate pe un acoperiş. Negustorii cântau despre mătăsuri, cositor şi struguri de mare de pe coasta de miazănoapte.

În timp ce lecticile treceau pe lângă canale şi peste poduri, oamenii se întorceau cu spatele, de parcă n-ar fi fost vrednici să-i privească pe străjerii mării. Printre ei erau oamenii-peşte, cum le spuneau, cu dispreţ, oamenii de rând din Capul Hisan — curteni

îmbrăcaţi de parcă tocmai ar fi ieşit din mare. Se spunea că unii dintre ei răzuiau solzii peştelui-curcubeu şi şi-i prindeau în păr.

Când Tane zări castelul Ginura, i se tăie răsuflarea. Acoperişurile erau de culoarea coralului decolorat de soare, iar pereţii erau precum cochiliile. Fusese construit ca să semene cu Palatul Nenumăratelor Perle, unde dragonii senkinezi intrau să-şi doarmă somnul din fiecare an, şi se spunea că reprezintă o punte de legătură între mare şi planul celest.

Odinioară, în zilele în care erau înzestraţi cu toate puterile lor, dragonii nu aveau nevoie de un somn de un anotimp.

Procesiunea se opri în faţa Şcolii de Război din Ginura, unde străjerii mării aveau să fie aleşi pentru ultima oară. Era cea mai veche şi mai renumită instituţie de felul ei, unde noii soldaţi se cazau şi-şi duceau mai departe instruirea în meşteşugul războiului. Aici urma să se dovedească Tane vrednică de un loc în clanul Miduchi. Aici urma să facă dovada abilităţilor pe care şi le perfecţiona încă de când era copilă.

Tunetul bubui deasupra capului ei. În timp ce ieşea din lectică, picioarele-i fugiră de sub ea. O dureau de la cât stătuseră înghesuite. Turosa râse, dar un servitor o prinse la timp.

— V-am prins, onorată domniţă!

— Mulţumesc! spuse Tane.

Văzând că se ţinea bine pe picioare, el îi deschise o umbrelă deasupra capului.

Primii stropi de ploaie îi udară leoarcă cizmele în timp ce intra alături de ceilalţi pe poartă, sorbind din priviri măreţia ei, foiţa de argint şi lemnul spălăcit de apele mării. Gravuri cu marii războinici din istoria seiikineză erau înghesuite sub frontonul porţii, de parcă s-ar fi ascuns de ploaie. Tane îi zări pe îndelung-onorata prinţesă Dunai şi pe întâiul Despot printre ele. Eroii copilăriei ei.

O femeie îi aştepta în hol, unde se descălţată de cizme. Avea părul ridicat într-un coif.

— Bine-aţi venit în Ginura! le ură ea, cu răceală. Aveţi toată dimineaţa la dispoziţie ca să vă spălaţi şi să vă odihniţi în camerele voastre. La prânz, veţi începe prima dintre încercările apei. Atunci, veţi fi sub ochii onoratului Amiral şi ai celor ce poate că vă vor deveni fraţi de arme.

Clanul Miduchi. Tane se simţi străbătută de un fior.

Femeia îi conduse mai departe în şcoală, prin curţi şi pasarele acoperite. Fiecare dintre străjerii mării fii condus într-o cameră mică. Tane se trezi instalată la etajul de deasupra, aproape de cel

al celorlalţi trei învăţăcei principali. Avea vedere spre o curte, unde un heleşteu cu peşti scotea bulbuci din pricina ploii torenţiale.

Hainele de drum îi duhneau. Trecuseră trei zile de când opriseră ultima oară la un han pe marginea drumului.

Găsi o cadă din lemn de chiparos după un paravan. Uleiuri parfumate şi petale de flori pluteau în apă. Părul i se răsfiră în jur în timp ce se scufundă în cadă şi se duse cu gândul la Capul Hisan. La Susa.

Avea să fie bine. La fel ca o pisică, Susa avea o cale de-a cădea mereu în picioare. Când erau mici şi când Tane încă vizita des oraşul, prietena ei fura rădăcini de lotus prăjite în tigaie şi prune sărate, luând-o la goană ca o vulpe dacă era văzută. Se ascundeau undeva şi băgau în ele până erau gata să plesnească, râzând întruna. Singura dată când Susa păruse speriată era când Tane o întâlnise prima dată.

Iama aceea fusese lungă şi aspră. Într-o noapte crâncenă, Tane ţinuse piept unui viscol alături de unul dintre dascălii ei, pentru a cumpăra lemne de foc în Capul Hisan. În timp ce dascălul se certa cu un negustor, Tane se îndepărtase ca să-şi încălzească mâinile lângă un bol cu cărbuni încinşi.

Atunci auzise râsetele şi vocea stinsă care striga după ajutor. Pe o alee apropiată, găsise un alt copil căruia copiii străzii îi trăgeau şuturi prin zăpadă. Tane îşi scosese sabia din lemn, cu un strigăt. Iar la unsprezece ani deja ştia s-o folosească.

Copiii străzii din Capul Hisan erau luptători căliţi. Unul dintre ei o atinsese cu tăişul cuţitului pe pomete, ţintindu-i ochiul, şi-i lăsase o cicatrice ca un cârlig de pescuit.

O băteau pe Susa — o orfană care murea de foame — pentru că mâncase o bucată de came de pe un altar. După ce Tane îi alungase pe copiii străzii, ea îl implorase pe dascălul ei să o ajute. La zece ani, Susa era prea mică pentru a începe să fie instruită la o Casă de învăţătură, dar fusese curând adoptată de un hangiu cu suflet blând. De-atunci, ea şi Tane fuseseră mereu prietene. Ba chiar glumeau că s-ar putea să fie surori, pentru că Susa nu ştia nimic despre părinţii ei.

„Surori ale mării”, le spusese cândva Susa. „Două perle formate în aceeaşi scoică.”

Tane ieşi din apă.

Cât de mult se schimbase din ziua aceea din zăpadă. Dacă s-ar fi întâmplat acum, poate c-ar fi ajuns la concluzia că încăierările cu copiii străzii nu-i stăteau în fire unui învăţăcel. Poate că s-ar fi

hotărât şi că fata merita bătută pentru că furase din ceea ce se cuvenea zeilor. La un moment dat, începuse să-şi dea seama cât de norocoasă era că avea prilejul de a fi călăreaţa unui dragon. Atunci i se întărise inima, ca o corabie pe care se-adună scoici.

Şi totuşi, o parte din şinele ei din tinereţe tot rămânea. Partea care-l ascunsese pe bărbatul de pe plajă.

Nu va mai avea parte de o a doua şansă dacă era obosită în prima zi de instrucţie. Tane se şterse cu un prosop de in, îşi băgă mâinile pe mânecile halatului şifonat de pe pat şi adormi.

Când se trezi, încă era ceaţă din pricina ploii, dar o rază de lumină gălbuie pătrunsese printre nori. I se uscase pielea, se mai răcorise şi gândea mai limpede.

Curând, sosi un grup de servitori. Nu mai fusese îmbrăcată de altcineva de când era copilă, dar avea destulă minte-n cap cât să nu se certe cu nimeni.

Prima încercare urma să aibă loc într-un pavilion din mijlocul curţii, unde aştepta Amiralul. Străjerii mării îşi ocupară locurile pe nişte bănci din lemn aflate la niveluri diferite. Dragonii erau deja acolo, urmărindu-i de deasupra acoperişurilor. Tane încercă să nu se uite la ei.

— Bine aţi venit la prima voastră încercare a apei! Sunteţi pe drumuri de zile întregi, dar soldaţii înaltei Străji a Mării au puţin timp pentru odihnă! strigă Amiralul. Astăzi, veţi dovedi că ştiţi să folosiţi o halebardă. Haideţi să începem cu doi învăţăcei ai căror luminaţi dascăli vorbesc frumos despre priceperea lor. Onorabila Onren din Casa de Răsărit, onorabila Tane din Casa de Miazăzi — să vedem cine o dovedeşte prima pe cealaltă!

Tane se ridică. Atunci când ajunse în partea de jos a scărilor, un bărbat îi în- mână o halebardă: o armă lungă şi uşoară, cu mânerul făcut din lemn de stejar alb şi cu un tăiş din oţel curbat în vârf.

În Casa de Miazăzi, tăişurile fuseseră din lemn. Acum, în sfârşit, putea folosi oţelul. După ce şi Onren îşi primi halebarda, se îndreptară una spre cealaltă.

Onren zâmbi larg. Tane îşi şterse orice expresie de pe faţă, chiar dacă palmele începuseră să i se umezească. Inima-i era ca un fluture prins într-o plasă.

„Apa din tine e rece”, îi spusese cândva dascălul ei. „Când ţii o armă-n mână, devii o nălucă fără chip. Nu trebuie să dai nimic de gol.”

Schiţară amândouă câte o plecăciune. În mintea ei se aşternu o linişte deplină, precum aceea care se pogora la amurg.

— începeţi! Ie îndemnă Amiralul.

Instantaneu, Onren scurtă spaţiul dintre ele. Tane îşi răsuci halebarda în ambele mâini, iar tăişurile se ciocniră. Onren scoase un strigăt scurt şi puternic.

Tane nu scoase niciun sunet.

Onren se desprinse şi făcu un pas în spate, îndepărtându-se de Tane, cu halebarda îndreptată către pieptul ei. Tane aşteptă ca ea să facă următoarea mişcare. Trebuia să existe un motiv pentru care Onren fusese învăţăcel principal în Casa de Răsărit.

De parcă i-ar fi auzit gândurile, adversara ei începu să învârtă halebarda în jurul corpului, trecând-o peste braţe şi printre mâini. Tane strânse mai tare halebarda, urmărind-o.

Onren prefera o parte anume. Se ferea să-şi lase prea mult greutatea pe genunchiul stâng. Din câte-şi amintea Tane, fusese lovită de un cal când era mai mică.

Tane înaintă cu paşi mari, cu halebarda ridicată. Onren îi ieşi în întâmpinare. De data aceasta, fură mai iuţi. Una, două, trei ciocniri. Onren striga ameninţări fără cuvinte la fiecare lovitură. Tane îi răspunse cu tăcere.

Patru, cinci, şase.

Tane pocni cu halebarda în sus şi-n jos, folosindu-se şi de mâner, şi de tăiş.

Şapte, opt, nouă.

Când veni o tăietură îndreptată în jos, mută halebarda de parcă ar fi fost pe un pivot — sus într-un capăt, jos în altul, parând lovitura şi lăsându-şi adversara expusă. Onren abia-şi reveni la timp ca să pareze următoarea lovitură, dar când lovi din nou cu arma, vântul şuieră pe lângă Tane. O mână-i zbură pe lângă ureche, căutând sânge, dar nu găsi nimic.

Clipa de neatenţie o costă. Onren se năpusti asupra ei cu un potop de lovituri, dezlănţuindu-şi forţa considerabilă. Luptau pentru onoare, pentru glorie, pentru visurile pe care şi le hrăniseră din copilărie. Tane îşi încleştă maxilarul în timp ce lovea cu halebarda, cu tunica scăldată în sudoare, cu părul lipit de ceafa. Unul dintre dragoni pufni.

Când îşi aminti de prezenţa lor, hotărârea i se întări. Ca să câştige, avea să fie nevoită să încaseze o lovitură.

O lăsă pe Onren să-i dea braţul la o parte cu o lovitură cu mânerul, suficient de tare ca să i-l învineţească. Durerea o săgetă adânc. Onren îşi înfipse arma ca pe o suliţă de pescuit. Tane sări în spate, oferindu-i un spaţiu larg — apoi, când Onren ridică braţele

pentru o ultimă tăietură îndreptată în jos, Tane se rostogoli şi-i lovi cu putere genunchiul slăbit. Lemnul pocni osul rămas descoperit.

Onren alunecă pe piatra udă, cu răsuflarea tăiată. Genunchiul îi cedă. înainte să apuce să se ridice, Tane îi pusese tăişul pe umeri.

— Ridică-te! strigă Amiralul. Ai luptat bine! Onorabilă Tane din Casa de Miazăzi, victoria e a ta!

Spectatorii aplaudară. Tane îi înrnână halebarda unui servitor şi-i întinse mâna lui Onren.

— Te-am rănit?

Onren o lăsă pe Tane să o ajute să se ridice.

— Ei, spuse ea, gâfâind, bănuiesc că mi-ai rupt rotula.

O rafală de aer sărat veni din spatele lor. Dragoniţa lacustrină verde rânjea la Tane de deasupra acoperişului, arătându-şi toţi dinţii. Pentru prima oară, Tane îi zâmbi şi ea.

Ca de la depărtare, îşi dădu seama că Onren încă vorbea.

— Iertare! spuse ea, ameţită de bucurie. Ce-ai spus?

— Băgăm doar de seamă cum cei mai aprigi războinici se pot ascunde după feţe atât de blânde.

Se plecară una în faţa celeilalte, apoi Onren făcu un semn cu capul spre bănci, unde învăţăceii încă aplaudau.

— Uită-te bine la Turosa! Ştie c-o să aibă o luptă grea de dus.

Tane îi urmări privirea. Turosa nu păruse niciodată atât de furios — nici atât de hotărât.

11
APUS

— Iacât-o! zise ESTINA MELAUGO, cu un gest larg spre uscat. Răsfâţaţi-vă privirile cu cloaca draconică a Yscalinului!

— Nu, mulţumesc!

Kit bău din sticla pe care o împărţeau.

— Aş prefera ca moartea mea să fie o surpriză.

Loth aruncă o privire prin ochean. Chiar şi acum, la o zi după ce-l văzuse pe înaltul Apusean, mâinile-i tremurau.

Fyredel. Aripa dreaptă a Nenumitului. Conducătorul Oştii Draconice. Dacă el se trezise, atunci ceilalţi Inalţi Apuseni aveau să-l urmeze negreşit. De la ei îşi trăgeau puterea ceilalţi din neamul wyrmilor. Când murea un înalt Apusean, focul din wyvemi şi din urmaşii lor se stingea.

Nenumitul însuşi nu se putea întoarce — nu cât timp stătea în picioare casa Berethnet —, dar slujitorii lui puteau face prăpăd şi fără el. Marea Năpastă stătea mărturie.

Trebuia să existe un motiv pentru care începuseră din nou să se ridice. Se cufundaseră în somn la sfârşitul Marii Năpaste, în aceeaşi noapte în care o cometă străbătuse cerul. Invăţaţii căutaseră pricina şi data trezirii veacuri la rând, dar nimeni nu găsise vreun răspuns. încetul cu încetul, toată lumea începuse să presupună că nu aveau să se mai trezească niciodată. Că wyrmii aveau să devină fosile vii.

Loth îşi reîndreptă atenţia spre ceea ce putea zări prin ochean. Luna era ca un ochi pe jumătate închis, iar ei pluteau pe o apă la fel de neagră ca propriile sale gânduri. Nu vedea decât cuibul de lumini care era Perunta. Un loc care-ar fi putut colcăi de molimă draconică.

Boala venise întâi de la Nenumit, a cărui răsuflare, din câte se spunea, fusese ca o otravă cu acţiune înceată. O tulpină mai cumplită venise odată cu cei cinci Inalţi Apuseni. Ei şi wyvemii lor o purtau, aşa cum şobolanii purtaseră cândva ciuma. Exista doar în anumite locuri de la sfârşitul Marii Năpaste, dar Loth cunoştea semnele din cărţi.

începea cu înroşirea mâinilor. Apoi, cu o iritaţie solzoasă. După care, pe măsură ce se răspândea perfid pe corp, bolnavul începea să simtă durere în încheieturi, apoi urmau febra şi vedeniile. Dacă erau suficient de ghinionişti ca să treacă de această treaptă, începea văpaia-sângelui. Atunci erau cei mai primejdioşi, căci, dacă nu erau izolaţi, alergau zbierând de parcă luaseră foc şi oricine le-atingea pielea se îmbolnăvea. De obicei, mureau în câteva zile, dar se ştia că unii supravie- ţuiseră şi mai mult de-atât.

Nu exista leac pentru molimă. Nici leac şi nici apărare.

Loth închise cu zgomot ocheanul şi i-l înapoie lui Melaugo.

— Cred că până aici ne-a fost! spuse el.

— Nu-ţi pierde nădejdea, lord Arteloth!

Expresia îi era una de detaşare.

— Mă-ndoiesc că molima e şi la palat. Cei de-i numiţi voi oameni de rând suferă cel mai mult în vremuri de restrişte.

Plume şi Harlowe se îndreptau către proră, cel din urmă cu o pipă de lut în mână.

— Aşa, milorzi! spuse căpitanul. Ne bucurăm că v-am avut printre noi, dar nimic nu ţine-o veşnicie!

Kit părea în sfârşit că începuse să-şi dea seama de primejdia în care se aflau. Ori se pilise, ori îşi pierduse minţile, dar îşi împreună mâinile.

— Vă rog din suflet, căpitane Harlowe...! Lăsaţi-ne să ne alăturăm echipajului dumneavoastră!

Avea o privire disperată.

— Nu trebuie să-i spuneţi nimic lordului Seyton. Familiile noastre au bani.

— Ce? şuieră Loth. Kit...

— Lasă-l să vorbească!

Harlowe făcu un semn cu pipa.

— Zi mai departe, lord Kitston.

— Avem pământ în Ţinuturile de Jos, pământ bun, fertil. Scapă-ne, şi-i al tău! urmă Kit.

— Am marea cea mare la picioare. Nu-mi trebuie mie pământ, zise Harlowe. Ce-mi trebuie mie-s marinari.

— Dacă ne călăuzeşti, pun rămăşag că am deveni nişte marinari *destoinici.* Mă trag dintr-un lung şir de cartografi, să ştii.

Era o minciună sfruntată.

— Iar Arteloth obişnuia să navigheze pe lacul Elsand.

Harlowe le aruncă o privire cruntă.

— Nu! rosti Loth, cu hotărâre. Căpitane, Kit e neliniştit în legătură cu misia noastră, dar datoria ne împinge să intrăm în Yscalin. Ca să fim siguri că se face dreptate.

Cu o faţă ca un măr curăţat, Kit îl apucă de jiletcă şi îl trase deoparte.

— Arteloth, spuse el, în barbă, eu încerc să ne scap de-aici. Pentru că asta — îl întoarse pe Loth spre luminile din depărtare — n-are *nicio* treabă cu dreptatea. La mijloc e doar faptul că Şoimul de Noapte ne trimite pe-amândoi la moarte pentru nişte bârfe de trei parale.

— M-o fi exilat pe mine Combe cu vreo pricină ascunsă, dar acum, că stau pe marginea Yscalinului, doresc să aflu ce s-a întâmplat cu prinţul Wilstan.

Loth îi puse o mână pe umăr.

— Dacă vrei să te-ntorci, Kit, eu nu îţi port pică. Asta n-a fost pedeapsa ta.

Kit îl privi, cu frustrarea întipărită pe faţă.

— Of, Loth! exclamă el, cu ceva mai multă blândeţe. Nu eşti Sfântul!

— N-o fi, dar boaşe are! zise Melaugo.

— N-am eu timp de vorbe de-astea evlavioase, se băgă Harlowe în seamă, având pe chip o expresie pătrunzătoare, dar trebuie să fiu de acord cu Estina în privinţa boaşelor dumitale, lord Arteloth! Eu am nevoie de oameni cu inimi ca a dumitale. Dacă dumneata crezi că poţi să dai piept cu mările, să-mi spui acum, şi vorbesc cu echipajul meu!

Kit clipi.

— Într-adevăr?

Harlowe era lipsit de expresie. Când Loth păstră tăcerea, Kit oftă.

— Mă gândeam eu că nu!

Harlowe făcu un semn cu pipa.

— Şi-acuma, uşcheala de pe nava mea!

Piraţii râseră dispreţuitor. Melaugo, care făcuse gura pungă, le făcu semn lui Loth şi Kit. În timp ce prietenul lui se întorcea să-l urmeze, Loth îl apucă de braţ.

— Kit, zise el, profită de această ocazie! Tu nu eşti o ameninţare pentru Combe, aşa cum sunt eu. Tu te-ai putea întoarce în Inys şi acum!

Kit clătină din cap, cu zâmbetul pe buze.

— Hai, Arteloth! făcu el. Bruma de evlavie care mi-a rămas o am datorită ţie. Şi n-o fi ea ocrotitoarea mea, dar Cavaleriţa Tovărăşiei, din câte ştiu eu, ne spune să nu ne lăsăm prietenii singuri.

Loth voia să-l contrazică, dar se trezi zâmbindu-i şi el prietenului său. Porniră alături pe urmele lui Melaugo.

Fură nevoiţi să coboare de pe *Trandafirul Veşnic* pe o scară din frânghie. Cizmele lustruite le alunecau pe trepte. Odată aşezaţi în barca cu vâsle, unde-i aşteptau cuferele de drum, Melaugo urcă şi ea cu ei.

— Dă-mi vâslele, lord Arteloth!

Când Loth i le dădu, ea fluieră.

— Ne vedem mai încolo, căpitane! Să nu pleci fără mine!

— Niciodată, Estina!

Harlowe se aplecă pe-o parte.

— Cu bine, milorzi!

— Ţineţi aproape cutiile-alea cu pomadă, lorzişorilor, adăugă Plume. Nu vrem să vă molipsiţi de ceva!

Echipajul râse în hohote, în timp ce Melaugo se îndepărta de *Trandafir.*

— Nu-i băgaţi p-ăştia-n seamă! Ăştia s-ar pişa pe ei mai degrabă decât să facă ce faceţi dumneavoastră. Aruncă o privire peste umăr şi adăugă: Ce v-a făcut să vă oferiţi serviciile ca pirat, lord Kitston? Viaţa asta nu-i ca-n cântece, să ştiţi. E mai mult căcat şi scorbut în ea.

— Mie mi s-a părut o idee strălucită!

Kit îi aruncă o privire plină de suferinţă prefăcută.

— Eu o iau ca ocrotitoare pe Cavaleriţa Cuviincioşiei. Ea porunceşte poeţilor să înfrumuseţeze lumea — dar cum s-o înfrumuseţez dacă nu o văd?

— Asta-i o întrebare la care trebuie să mai beau ceva ca să pot răspunde.

în timp ce se apropiau de ţărm, Loth îşi luă batista şi o duse la nas. Oţetul, peştele şi fumul înecăcios alcătuiau mirosul de putregai al Peruntei. Kit îşi păstră zâmbetul, dar ochii-i lăcrimau.

— Ce mă-mprospătează chestia asta! spuse el.

Melaugo nu zâmbi.

— Păstraţi totuşi cutiile-alea cu pomadă, zise ea. Merită să le-aveţi, fie şi doar pentru liniştea voastră!

— Nu putem face nimic pentru a ne apăra?

— Puteţi să-ncercaţi să nu răsuflaţi. Zice lumea că molima-i peste tot, şi nimeni nu ştie sigur cum se răspândeşte. Unii poartă măşti şi văluri ca s-o ţină departe.

— Nimic altceva?

— Ei, o să vedeţi că negustorii încearcă să vândă tot felul de lucruri. Oglinzi care să reflecte vaporii ăia spurcaţi, nenumărate licori şi alifii — dar la fel de bine ţi-ai înghiţi aurul. Cel mai cu cap lucru ce poate fi făcut e să-i scuteşti pe bolnavi de suferinţă.

Ocoli cu barca o stâncă.

— îmi închipui că n-ai prea văzut moarte la viaţa dumitale!

— Presupui greşit. Am văzut-o pe mătuşa mea dragă şi bătrână pe năsălie.

— Da, şi presupun că purta o rochie roşie pentru întâlnirea cu Sfântul. Că era la fel de curată ca un pisoi lins şi că mirosea a rozmarin. Când Kit făcu o grimasă, Melaugo spuse: N-ai văzut moartea, milord. Ai văzut doar masca pe care o aşternem peste ea!

După aceea, statură în tăcere. Când apa fu destul de mică ca să meargă prin ea, Melaugo se opri din vâslit.

— Mai aproape nu mă duc.

Făcu un semn cu capul spre oraş.

— O să mergeţi la o tavernă de-i zice „Viţa de vie”. Ar trebui să vă ia cineva de acolo.

II înghionti pe Kit cu vârful cizmei.

— Hai, duceţi-vă! Sunt corsar, nu doică!

Loth se ridică în picioare.

— Vă mulţumim, domniţă Melaugo! Bunăvoinţa dumneavoastră nu va fi uitată!

— Vă rog eu s-o uitaţi! Am şi eu o reputaţie de păstrat.

Ieşiră cu piepturile în faţă din barcă. În clipa în care ajunseră pe nisip, uzi leoarcă, Melaugo îşi croia deja drum înapoi spre *Trandafirul Veşnic,* cântând în yscaleză cu un glas tremurat.

Harlowe i-ar fi putut lua pe amândoi. Ar fi putut vedea locuri care nu mai aveau nume, oceane care nu fuseseră niciodată străbătute de rute comerciale care să se intersecteze. Într-o bună zi, Loth s-ar fi putut afla la cârma propriei nave — dar el nu era soiul ăla de om şi nu avea să fie niciodată.

— Nu ne-am făcut intrarea cu cea mai mare cinste.

Gâfâind, Kit păru să se dezumfle dintr-odată.

— Cum crezi că o să găsim taverna asta?

— Ne... bizuim pe simţuri, răspunse Loth, nesigur. Oamenii de rând cred că se descurcă destul de bine.

— Arteloth, noi suntem curteni! Simţurile noastre nu-s de încredere.

Loth nu avea ce replică să-i dea.

înaintau încet prin oraş. Cuferele erau grele, iar ei n-aveau nici hartă, nici busolă.

Perunta fusese cândva cunoscut drept cel mai frumos port de la Apus. Stră- zile-astea înglodate, care dădeau pe-afară de oase de peşte, cenuşă şi lături, nu erau ceea ce-şi închipuise Loth. Pe o pasăre moartă colcăiau viermii. Într-o piaţă neluminată, un sanctuar zăcea în ruine. Sabran auzise veşti cum că regele Sigoso îi executase pe sanctarienii care nu voiau să se lepede de Sfânt, dar nu vrusese să le dea crezare.

Loth încercă să nu respire în timp ce călca într-un pârâiaş de scursuri. Nu îndrăznea să se îndepărteze prea tare de Kit. Oamenii se înghesuiau în jurul lor, acoperindu-şi feţele cu voaluri sau cârpe.

Văzură prima casă a molimei pe următoarea stradă. Fuseseră bătute scânduri în cuie peste ferestre, iar uşa din lemn de stejar avea nişte aripi stacojii mânjite pe ea. Deasupra ei erau scrise

cuvinte în yscaleză cu creta.

— „Aveţi milă de casa aceasta, căci suntem blestemaţi!”, citi Kit.

Loth îi aruncă o privire piezişă.

— Tu citeşti în yscaleză?

— Ştiu. Eşti uluit, spuse Kit, pe un ton solemn. La urma urmei, sunt maestru în inyshiană, neîntrecut în versuri, şi pare cu neputinţă să mai existe loc pentru încă o limbă în căpăţâna mea, dar...

— Kit!

— Mi-a zis Melaugo cum se tălmăceşte.

întunericul te facea să te pierzi. în Perunta erau aprinse puţine lumânări, deşi amnarele umpleau de fum străzile mai late. Plimbându-se pe-acolo cu câtă încredere în ei înşişi erau în stare, Loth şi Kit găsiră în sfârşit, din întâmplare, taverna unde-aveau să se întâlnească cu omul care trebuia să-i scoată din Cârscaro. Pe pancarta tavernei era desenat un ciorchine de struguri zemoşi care n-aveau ce căuta în cloaca aia.

O trăsură aştepta afară. Construită din ceea ce Loth era destul de sigur că era fier, îl umplu de spaimă chiar înainte de-a se-ntreba ce fel de cal ar fi putut trage o asemenea măgăoaie. Apoi văzu ce anume *avea* să-i tragă.

Un cap uriaş, ca de lup, se întoarse să-l privească, iar falcile-i mari, pline de colţi, se deschiseră şi lăsară să curgă o dâră de bale.

Arătarea era mai mare decât un urs. Gâtu-i gros era lipit de un trup ca de şarpe, care se mişca ori cu picioarele-i musculoase, ori cu o pereche de aripi ca de liliac. Lângă el stătea un al doilea monstru, cu blană cenuşie. Aveau ochii la fel. Tăciuni din Pântecele de Foc.

Jaculus.

Urmaşii wyvemilor şi ai lupilor.

— Stai liniştit! şopti Kit. în bestiare scrie că mişcările bruşte îi fac să se repeadă.

Unul dintre jaculuşi mârâi. Lui Loth îi veni să facă semnul săbiei, dar nu îndrăzni.

Câte făpturi draconice erau treze în Yscahn?

Vizitiul era un yscalez cu părul dat cu ulei.

— Lord Arteloth şi lord Kitston, bag de seamă! îi întâmpină el.

Kit scoase un sunet neinteligibil. Vizitiul trase de un levier, făcând să apară nişte trepte.

— Lăsaţi cuferele, murmură el. Urcaţi!

Îi dădură ascultare.

înlăuntrul trăsurii îi aştepta o femeie, îmbrăcată cu o rochie grea, roşie, cu un voal din dantelă neagră. Purta mănuşi mov lungi, cu ciucuri la coate. O cutie filigranată de pomadă stătea lângă ea.

— Lord Arteloth. Lord Kitston! îi întâmpină ea cu o voce blândă.

Loth de-abia zărea nişte ochi închişi la culoare în spatele voalului.

— Bine-aţi venit în Perunta! Eu sunt Priessa Yelarigas, întâia Doamnă a Iatacului pentru Luminăţia Sa, donmata Marosa a Regatului Draconic al Yscalinului!

Nu era bolnavă. Nimeni care era lovit de molimă n-ar fi putut vorbi cu un asemenea glas dulce.

— Vă mulţumim că ne-aţi primit aici, milady!

Loth se strădui să-şi păstreze vocea fără tremur.

— Suntem onoraţi să fim primiţi la curtea regelui Sigoso!

— Majestatea Sa este onorat să vă primească!

Un bici pocni afară, iar trăsura o luă, deodată, înainte.

— Mărturisesc că mă miră faptul că Luminăţia Sa a trimis o doamnă de rang atât de înalt în întâmpinarea noastră, având în vedere că oraşul e plin de cei loviţi de molimă!

— Dacă Nenumitul voieşte să-mi dau viaţa pe mâinile lui în această molimă, atunci aşa să fie! răspunse ea, calm.

Loth scrâşni din dinţi. Şi când se gândea că aceşti oameni juraseră cândva credinţă lui Sabran şi întinderii Virtuţilor!

— Pesemne că sunteţi obişnuiţi, milorzi, cu trăsurile trase de cai, continuă lady Priessa, dar ne-ar trebui multe zile ca să traversăm astfel Yscalinul. Jaculuşii sunt iuţi de picior şi nu obosesc niciodată.

îşi împreună mâinile în poală. Pe degete avea câteva inele de aur, peste mănuşi.

— Ar trebui să vă odihniţi, continuă ea. Oricât de iute ne-ar fi trăsura, avem ceva de mers, milorzi.

Loth încercă să zâmbească.

— Mai bine admir peisajul.

— Cum doriţi!

De fapt, era prea întuneric ca să se poată vedea ceva pe fereastră, dar el n-avea de gând să doarmă cu o iubitoare de wyrmi atât de aproape.

Se aflau pe teritoriu draconic. Avea să se ridice de pe perna de mătase a rangului nobiliar şi să găsească iscoada dinlăuntru. Avea să se călească în faţa primejdiilor misiei lui. Aşa că în timp ce Kit

aţipea, Loth rămase cât de nemişcat putu, ţinând ochii deschişi numai prin puterea voinţei, şi făcu o făgăduinţă Sfântului.

Avea să primească drumul pe care pornise fără voia lui. Avea să-l caute pe prinţul Wilstan. Avea să-şi ajute regina să-şi reîntâlnească tatăl. Şi avea să-şi regăsească drumul spre casă.

Nu reuşi să-şi dea seama dacă Priessa Yelarigas dormea sau îl urmărise toată noaptea.

Avea fum în păr. Îi simţea mirosul.

— Unde întinderea Virtuţilor ai găsit-o?

— Tocmai în clopotniţă!

Paşi.

— Sfinte, e domniţa Duryan! Trimiteţi de-ndată vorbă Majestăţii Sale! Şi aduceţi un doctor!

Limba-i era ca un tăciune în gură. Când străinele-i dădură drumul, căzu în- tr-un vis febril.

Era din nou copilă, ferită din calea soarelui de crengile copacului. Fructul atârna deasupra capului ei, prea sus ca să-l poată ajunge, iar Jondu striga: „Vino aici, Eaz, hai să vezi!”

Apoi, Abatesa îi duse un pahar la buze, spunând că era sângele Maicii. Avea gust de lumină de la soare, de râsete şi de rugăciuni. Arsese astfel în zilele care urmaseră, arsese până când focul îi topise neştiinţa. În ziua aceea, se născuse din nou.

Când se trezi, o femeie cunoscută stătea la căpătâiul ei, tumându-i apă din- tr-un urcior într-un bol.

— Meg!

Margaret se întoarse atât de repede spre ea, încât aproape dărâmă urciorul.

— Ead!

Râzând de uşurare, se aplecă s-o sărute pe frunte.

— O, slavă Sfântului! Ai zăcut în nesimţire zile la rând. Doctorii au spus că ai friguri, că ai sudori, că ai molima...

— Sabran! rosti Ead, cu o voce răguşită. Meg, se simte bine?

— Mai întâi trebuie să lămurim dacă *tu* te simţi bine.

Margret o pipăi pe obraji, pe gât.

— Te doare ceva? Să aduc un doctor?

— Fără doctori! Sunt cât se poate de bine!

Ead îşi umezi buzele.

— Ai ceva de băut?

— Bineînţeles!

Margret umplu un pahar cu bere şi i-l duse la gură. Ead înghiţi

puţin din băutura dinăuntru.

— Te aflai în clopotniţă, spuse Margret. Ce căutai acolo, sus?

Ead încropi o minciună:

— Am luat-o greşit când am pornit către bibliotecă. Am găsit uşa de la turnul cu ceas deschisă şi m-am gândit să cercetez pe-acolo, aşa că mă aflam acolo când a venit fiara. Mă gândesc că... aburii ăia cumpliţi mi-au dat friguri. înainte ca Margret să apuce să pună asta la îndoială, adăugă: Spune-mi dacă Sabran e bine!

— Sabran e la fel de bine cum o ştiu dintotdeauna, şi ştie tot Inysul că nici măcar Fyredel însuşi nu s-a putut atinge de ea cu focul lui.

— Unde e wyrmul acum?

Margaret puse paharul la loc pe noptieră şi înmuie o cârpă într-un bol cu apă.

— A plecat.

Se încruntă.

— N-a murit nimeni, dar a dat foc la câteva hambare. Căpitanul Lintley spune că oraşul e pe muchie de cuţit. Sabran a trimis soli ca să asigure poporul de ocrotirea ei, dar nimănui nu-i vine să creadă că un înalt Apusean s-a trezit.

— Era sortit să se întâmple şi asta la un moment dat! replică Ead. Arătările mai mici se tot foiesc de ceva vreme.

— Da, dar nu s-a trezit nicio căpetenie. Din fericire, cei mai mulţi din oraş n-au habar că arătarea pe care-au văzut-o este aripa dreaptă a Nenumitului. Toate tapiseriile care-l întruchipează au fost ascunse aici.

Margret stoarse cârpa.

— El şi neamul lui spurcat!

— Din ce-a spus el, Orsul s-a trezit deja.

Ead mai sorbi o gură de băutură.

— Curând, se va trezi şi Valeysa.

— Măcar ceilalţi sunt morţi de mult! Şi, desigur, Nenumitul însuşi nu se poate întoarce. Nu atât timp cât Casa Berethnet dăinuie.

Când Ead încercă să se ridice în capul oaselor, braţele îi tremurară, aşa că se chirci la loc pe perne. Margret se duse la uşă să vorbească cu o servitoare, apoi se întoarse.

— Meg, spuse Ead, în timp ce Margret o tampona pe frunte, ştiu ce i s-a întâmplat lui Loth.

Margret se opri.

— Ţi-a scris el?

— Nu.

Ead aruncă o privire spre uşă.

— I-am auzit pe Ducii Spirituali vorbind cu Sabran. Combe pretinde că Loth s-a dus în Cârscaro drept iscoadă — ca să afle ce se întâmplă acolo şi să-l caute pe Wilstan Fynch. A spus că Loth s-a dus fără îngăduinţa nimănui... Dar cred că ştim amândouă care e de fapt adevărul.

încet, Margret se lăsă pe spate. Mâna-i ajunse la mijloc.

— Sfinte, mântuieşte-mi fratele! murmură ea. El nu e iscoadă. Combe l-a osândit la moarte.

Se lăsă liniştea, întreruptă doar de păsările de afară.

— Eu i-am spus, Ead! reluă Margret în cele din urmă. I-am spus că o prietenie cu o regină nu-i la fel ca oricare alta şi că trebuie să fie cu băgare de seamă. Dar Loth nu ascultă niciodată.

Zâmbi trist, cuprinsă de amărăciune.

— Fratele meu crede că toată lumea-i la fel de bună ca el.

Ead încercă să găsească nişte vorbe de alinare, dar i se opriră pe limbă. Loth era într-o primejdie prea mare.

îşi luă prietena de mână.

— S-ar putea să-şi găsească totuşi drumul spre casă.

— Ştii că n-o să aibă viaţă lungă în Cârscaro!

— Ai putea să faci o cerere către Combe să-l aducă înapoi. Doar eşti lady Margret Beck!

— Iar Combe e Ducele Cuviincioşiei. Are mai multă putere şi bogăţie decât voi avea eu vreodată.

— N-ai putea să-i spui chiar tu lui Sabran, atunci? întrebă Ead. E limpede că are bănuielile ei în legătură cu toată povestea asta.

— N-aş putea să-l învinuiesc pe Combe şi pe nimeni altcineva fără dovezi legate de un complot. Dacă el i-a spus lui Sab că Loth a plecat de bunăvoie, iar eu nu pot s-aduc nicio dovadă împotriva lui, atunci nici măcar ea n-are ce face.

Ead ştia că Margret are dreptate. O strânse mai tare, iar Margret scoase un şuierat tremurător.

Cineva bătu la uşă. Margret o deschise şi murmură ceva spre cine-o fi fost afară. Cum sidenul îi tăcuse, iar simţurile-i erau amorţite, Ead nu auzi ce spuneau.

Prietena ei se întoarse cu o cană.

— Fiertură, o anunţă ea. Tallys a pregătit-o pentru tine. Ce fată bună!

Fiertura fierbinte, greţos de dulce, era leac pentru orice în Inys. Prea slăbită ca să prindă cana de toarte, Ead o lăsă pe Margret să-i

bage porcăria aia în gură cu lingura.

O altă bătaie în uşă. De data aceasta, când o deschise, Margret făcu o plecăciune.

— Lasă-ne o clipă, Meg!

Ead cunoştea această voce. Aruncând o privire spre ea, Margret ieşi din cameră.

Regina Inysului păşi înăuntru. Costumul de călărie era de un verde-închis, de culoarea ilicelor.

— Să ne chemaţi dacă aveţi trebuinţă de noi, Majestate! rosti o voce aspră de afară.

— Nu cred că o femeie ţintuită la pat prezintă o primejdie prea mare pentru persoana mea, sir Gules, dar mulţumesc!

Uşa se închise. Ead se ridică în capul oaselor cât îi îngăduită puterile, ruşinată de cămaşa îmbibată în sudoare şi de acreala din gură.

— Ead, începu regina, privind-o din cap până-n picioare.

Obrajii ei aveau culoarea aprinsă care-i apărea în timpul unei partide de vânătoare.

— Văd că te-ai trezit în cele din urmă. Ai lipsit prea mult timp din iatacurile mele!

— Iertare, Majestate!

— Mi-a fost dor de mărinimia ta. Aveam de gând să te văd mai devreme, dar doctorii s-au temut să nu te treacă sudorile.

Soarele-i facea ochii să lumineze.

— Erai în tumul cu ceas când a venit wyrmul. Aş dori să ştiu de ce!

— Doamnă?

— Bibliotecara Regală te-a găsit acolo. Lady Oliva Marchyn îmi spune că unele dintre servitoare folosesc tumul pentru... împreunare.

— Eu nu am ibovnic, Majestate.

— Nu am să îngădui destrăbălare în acest palat. Mărturiseşte, şi poate Cava- leriţa Cuviincioşiei se va arăta milostivă!

Ead simţea că regina nu avea să-nghită povestea cum că ea o luase greşit.

— Am urcat în clopotniţă... ca să văd dacă pot alunga fiara de lângă Majesta- tea Voastră.

Şi-ar fi dorit să aibă puterea de-a vorbi cu mai multă convingere.

— Dar n-ar fi trebuit să mă tem pentru dumneavoastră!

Era adevărul, deşi lipsit de părţile cele mai însemnate.

— Cred că ambasadorul uq-Ispad nu ar cere ca o persoană de

moravuri uşoare să fie acceptată în Casa mea Superioară, conchise Sabran, dar să nu mai aud că ai vizitat tumul cu ceas!

— Bineînţeles, doamnă!

Regina se îndreptă spre fereastra deschisă. Punând o mână pe pervaz, privi spre domeniul palatului.

— Majestate, spuse Ead, pot să vă întreb de ce aţi ieşit să vă înfruntaţi cu wyrmul?

O briză blândă pluti de-afară.

— Dacă v-ar fi răpus Fyredel, totul ar fi fost pierdut.

Sabran nu răspunse o vreme.

— Mi-a ameninţat poporul, murmură ea. Ieşisem deja înainte să apuc să mă gândesc la ce-aş mai putea face.

îşi îndreptă din nou privirea spre Ead.

— Am mai primit o veste despre tine. Lady Truyde utt Zeedeur le-a spus curtenilor mei că eşti vrăjitoare.

Afurisită plevuşcă roşcată! Ead aproape că-i admira îndrăzneala de a nesocoti ameninţarea unui blestem.

— Doamnă, eu nu ştiu nimic despre vrăjitorie, spuse ea, imprimând cuvintelor sale o notă de dispreţ.

Vrăjitorie nu era un cuvânt care să fie pe placul Abatesei.

— Fără îndoială, spuse Sabran, dar lui Lady Truyde i-a intrat în cap că *tu* m-ai apărat de Fyredel. Pretinde că te-a văzut în tumul cu ceas aruncând o vrajă asupra mea.

De data aceasta, Ead tăcu. Nu exista niciun temei împotriva învinuirii.

— Bineînţeles, spuse regina, este o mincinoasă!

Ead nu îndrăzni să vorbească.

— Sfântul a fost cel care a alungat wyrmul. Şi-a ţinut scutul ceresc ridicat ca să mă ocrotească de foc. Cine spune c-a fost vorba de vrăjitorie de două parale se apropie primejdios de tare de trădare, spuse Sabran, cu o voce seacă. Mai că îmi vine să o trimit în Tumul Deam.

Toată încordarea lui Ead se risipi de-ndată. Simţi înlăuntrul ei un hohot de râs de uşurare, care mai avea puţin şi dădea pe-afară.

— Nu-i decât o tânără, Majestate. Odată cu tinereţea vine şi nebunia.

— Este destul de în vârstă pentm a te învinui fără temei, întări Sabran. Nu tânjeşti după răzbunare?

— Mai drag mi-e gustul îndurării! Mă lasă să dorm noaptea.

Ochii aceia reci, ca două pietre, pătrunseră până în adâncul ei.

— Poate vrei să sugerezi c-ar trebui să dau mai des dovadă de

îndurare!

Ead era prea ostenită ca să-i fie teamă de acea privire.

— Nu. Ci doar că mă îndoiesc că lady Truyde a vrut să vă jignească, Majestate. Mai degrabă îmi poartă mie ranchiună, pentm că am ajuns într-o poziţie pe care şi'-o doreşte pentm sine.

Sabran ridică bărbia.

— Te vei întoarce la îndatoririle tale în trei zile! O să-l rog pe Doctoml Regal să-ţi poarte de grijă până atunci, spuse ea.

Ead ridică din sprâncene.

— Am nevoie de tine sănătoasă, urmă Sabran, ridicându-se să plece. Imediat ce fac anunţul, o să-mi trebuiască toate doamnele mele alături.

— Anunţul, doamnă?

Sabran se întorsese cu spatele la ea, dar Ead îi văzu umerii încordându-se.

— Anunţul, continuă ea, logodnei mele cu Aubrecht Lievelyn, înalt Prinţ al Statului Liber al Mentendonului.

12
RĂSĂRIT

ÎNCERCĂRILE APEI TRECURĂ CA UN VIS PRELUNG. CEI MAI MULŢI CETĂŢENI SE adăpostiră în casele lor în timp ce furtuna biciuia coasta de apus din Seiiki, dar străjerii mării erau nevoiţi să ţină piept celor mai vitrege condiţii.

— Ploaia este apă, şi la fel suntem şi noi! strigă Amiralul peste tunet în timp ce mărşăluia printre soldaţi, cu părul lipit de cap, iar stropii de ploaie-i picurau de pe vârful nasului. Dacă vă învinge un pic de apă, n-aveţi cum să nădăjduiţi să călăriţi vreun dragon sau să străjuiţi marea, şi nici n-aveţi ce să căutaţi aici! Ridică glasul: Vă-nvinge apa?

— Nu, onorate Amiral! strigară învăţăceii.

Tane era deja udă leoarcă. Măcar ploaia era caldă.

încercarea arcului şi a armelor de foc fusese destul de uşoară. Chiar şi pe potop, Tane avea ochi ageri şi mână hotărâtă. Dumusa era cea mai bună cu arcul — ar fi putut să tragă şi legată la ochi —, dar Tane era a doua. Niciunul dintre ei, nici măcar Dumusa, n-o întrecea la trasul cu pistolul, însă un străjer al mării din Casa de Apus era aproape la fel de bun ca ea: Kanperu, cel mai în vârstă şi mai înalt dintre toţi, a cărui falcă arăta de parc-ar fi putut frânge săbii şi ale cărui mâini erau destul de mari ca să poată cuprinde trunchiuri de copaci.

Urma încercarea trasului cu arcul călare. Trebuiau să tragă toţi în şase plute de sticlă atârnate de o grindă. Dumusa nu era la fel de pricepută călare cum era pe jos şi reuşi să doboare doar cinci. Cum

nu se dădea în vânt după cai, Onren, care strânsese din dinţi pe durata încercării ei, scăpă frâiele calului şi rată trei. Cu toate astea, Tane trase bine de fiecare dată — până când calul i se împiedică şi o făcu să tragă ultima săgeată aiurea, îngăduindu-i lui Turosa să fure primul loc.

Intrară din nou în grajduri, călare.

— Ghinion, ţăranco! îi aruncă Turosa Iui Tane în timp ce se dădea jos din şa. Presupun că unele lucruri sunt în sânge. Poate că într-o bună zi, onoratul amiral o să-şi dea seama că un călăreţ al dragonilor e născut, iar nu făcut!

Tane strânse din dinţi, în timp ce un grăjdar îi lua armăsarul. Calul avea pielea închisă la culoare din pricina ploii şi a sudorii.

— Să nu-l bagi în seamă, Tane! rosti Dumusa, descălecând, cu părul căzân- du-i în bucle ude pe umeri. Apa curge la fel prin fiecare dintre noi!

Turosa strâmbă din buză, dar plecă. Niciodată nu se certa cu ceilalţi urmaşi ai călăreţilor.

După ce plecă, Tane îi făcu o plecăciune Dumusei.

— Ai un mare talent, onorabilă Dumusa! o lăudă ea. Nădăjduiesc să fiu o arcaşă la fel de pricepută ca tine cândva!

Dumusa răspunse printr-o plecăciune.

— Iar eu nădăjduiesc să mânuiesc armele de foc cu tot atâta măiestrie ca tine, onorabilă Tane!

Plecară de la grajduri împreună. Tane mai vorbise cu Dumusa înainte, însă, dat fiind că erau singure, se trezi că nu ştie ce să spună. Se întrebase adesea cum trebuia să fi fost pentru ea, să crească într-un conac din Ginura, cu bunicii ei din clanul Miduchi.

Când ajunseră în sala de pregătire, se aşezară aproape una de cealaltă, iar Tane se apucă să-şi cureţe noroiul de pe săgeţi. Kanperu, învăţăcelul cel tăcut, era deja acolo şi îşi curăţa pistolul bătut în argint.

În timp ce ei lucrau, Onren intră în sală.

— Acolo, declară ea, am tras cel mai prost de când mă ştiu!

îşi dădu de pe frunte părul din care picura apă.

— Trebuie neapărat să găsesc un altar şi să mă rog de marele Kwiriki să înece toţi caii într-un potop. Ăştia şi-au pus în cap să-mi pună beţe-n roate de când m-am născut.

— Linişteşte-te!

Dumusa nu ridică privirea dinspre arc.

— Ai destulă vreme să-ţi arăţi îndemânarea celor din clanul Miduchi.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti! Doar ai sângele celor din clanul Miduchi. Voi toţi deveniri călăreţi în final.

— S-ar prea putea să fiu eu prima care nu o să devină.

— S-ar putea, încuviinţă Onren, dar ştim cu toţii că nu e aproape deloc sigur.

Avea genunchiul umflat de la duel. Avea să fie nevoită să muncească din greu dacă voia să fie călăreaţă.

Kanperu îşi atârnă arcul pe perete. În timp ce pleca, îi aruncă o privire de nedesluşit lui Onren peste umăr.

— Aud că onorabilul Kanperu şi-a făcut un obicei din a trece pe la o tavernă din apropierea pieţei de fructe, murmură Dumusa către Onren după ce se îndepărtaseră destul ca să nu îi mai audă nimeni. Acolo-şi petrece fiecare seară.

— Şi ce-i cu asta?

— Mă gândeam să mergem şi noi. Când devenim cavaleri, o să petrecem mult timp împreună. Ne-ar prinde de minune să ne cunoaştem bine. Nu crezi şi tu?

Onren zâmbi.

— Dumu, spuse ea, încerci să mă îmbrobodeşti ca să nu te întrec?

— Ştii foarte bine că mă întreci la toate în afară de trasul cu arcul.

Dumusa îşi mai cercetă o dată arcul.

— Vino! Trebuie să ies câteva ceasuri de-aici.

— Ar trebui să-i spun onoratului Amiral ce influenţă proastă eşti!

Onren se ridică în picioare şi se întinse.

— Vii, Tane?

Lui Tane îi luă o clipă să îşi dea seama că amândouă se uitau la ea, aşteptând un răspuns.

Vorbeau serios. În pline încercări ale apei, lor le ardea de mers la tavernă!

— Mulţumesc, răspunse ea rar, dar eu trebuie să rămân aici şi să mă pregătesc pentru următoarea încercare a apei. După o scurtă şovăială, adăugă: Nu trebuie să te pregăteşti şi tu pentru mâine, Onren?

Onren pufni.

— Doisprezece ani m-am tot pregătit. Faptul că m-am pregătit aseară nu m-a ajutat cu nimic astăzi. Nu, spuse ea, ce-mi trebuie mie e o băutură tare. Şi poate încă ceva tare...

Aruncă o privire spre Dumusa, şi chiar dacă le tremurau buzele de cât se străduiau să se stăpânească, amândouă râseră.

O luaseră razna. Fără îndoială, într-un asemenea moment, nimeni nu-şi îngăduia să fie cu mintea-n alte părţi.

— Să aveţi o seară plăcută! le ură Tane, ridicându-se. Noapte bună!

— Noapte bună, Tane! îi ură şi Onren.

Zâmbetul îi pieri şi se încruntă.

— încearcă să dormi şi tu puţin, ce zici?

— Sigur!

Tane traversă holul şi-şi agăţă arcul pe perete. Turosa, care tocmai se pregătea de lupta fără arme cu prietenii lui, o zări şi lovi cu pumnul în palmă.

O briză umedă străbătea coridoarele, caldă ca aburul ce se ridica de pe supa proaspăt fiartă. Cizmele ei băteau în podelele lustruite în timp ce străbătea din nou şcoala cu paşi mari.

Se spălă de sudoare şi se pregăti singură în odaia ei cu sabia. Când braţul îi obosi în cele din urmă, o senzaţie de îndoială începu s-o roadă ca un vierme. Nu exista niciun motiv pentm care calul să i se fi împiedicat pe durata încercării. Dacă Turosa îi făcuse ceva, doar ca să-i facă ei în ciudă?

În cele din urmă, se întoarse la grajduri. Când îl găsi pe potcovar, acesta o asigură că nu era nimic nelalocul lui. Pământul fusese ud. Aproape sigur calul alunecase.

„Să nu laşi un căcat mic cum e Turosa să îţi intre pe sub piele!" îi spusese Susa, dar vocea ei părea îndepărtată.

Tane îşi petrecu ce-i mai rămăsese din seară în sala de pregătire străpungând sperietori de ciori cu cuţite de aruncat. Abia după ce reuşi să lovească fiecare sperietoare în ochi, îşi îngădui să se întoarcă în camera ei, unde aprinse o lampă cu ulei şi începu să scrie prima scrisoare către Susa.

> *Până acum, încercările sunt la fel de grele pe cât m-am temut. Astăzi mi-a alunecat calul, aşa că am plătit scump pentru asta.*
>
> *Deşi parcă mi s-a scurs toată energia din corp antrenându-mă, câţiva dintre ceilalţi par să se descurce la fel de bine ca mine fără să muncească într-atât, încât să nu mai doarmă. Beau, fumează şi râd împreună, dar tot ce pot să fac eu e să-mi sporesc îndemânarea. După paisprezece ani, apa din mine nu curge cum trebuie — şi mi-e teamă, Susa!*
>
> *Aceşti paisprezece ani nu înseamnă nimic aici.*

Suntem judecaţi pentru astăzi, nu pentru ieri.

O dădu unui servitor s-o trimită în Capul Hisan, apoi se întinse în pat şi-şi ascultă torsul propriei răsuflări.

Afară, o bufniţă huhui. După puţin timp, Tane se ridică în linişte şi-şi luă din nou cizmele în picioare.

Mai avea timp să se pregătească niţel.

Guvernatorul Capului Hisan era un ins slăbuţ, foarte îngrijit, care locuia într-un conac impunător din centrul oraşului. Spre deosebire de Ofiţerul-Şef, acesta ştia să zâmbească. Avea părul alb, o expresie binevoitoare şi se zvonea că era îngăduitor cu găinarii.

Păcat că Niclays, care încălcase regula de căpătâi din Seiiki, nu mai putea fi numit nici pe departe *găinar*.

— Aşadar, zise guvernatorul, femeia l-a adus pe intrus la uşa dumitale.

— Da, întări Niclays.

Avea gâtul aproape prea uscat ca să mai poată forma cuvinte.

— Da, într-adevăr, onorate guvernator. Savuram un extraordinar pahar de vin seiikinez de-al dumneavoastră, cu doar câteva clipe înainte de sosirea lor.

II ţinuseră într-o odaie câteva zile, unde le pierduse şirul în beznă. Când soldaţi! îl scoseseră în sfârşit de-acolo, în paşi de marş, aproape că leşinase, gândindu-se că-l duceau drept la butuc. În schimb, îl duseseră la un doctor, care se uitase la mâinile şi la ochii lui. Apoi, soldaţii îi dăduseră lui Niclays haine curate şi îl duseseră la cel mai puternic oficial din acea regiune din Seiiki.

— Deci l-ai primit pe acest om în casa dumitale, continuă oficialul. Ai crezut că s-a aşezat în Orisima după lege?

Niclays îşi drese glasul.

— Eu, ăăă... nu. Cunosc pe toată lumea din Orisima. Însă femeia m-a ameninţat, spuse el, încercând să pară bântuit de amintirea ei. Mi-a... pus pumnalul la gât, ş-şi a spus că dacă nu-l iau pe intrus la mine, mă omoară.

Panaya îl sfătuise să fie sincer, însă fiecare istorisire bună avea nevoie de un strop de înfrumuseţare.

Doi soldaţi stăteau de pază în apropiere. Capetele şi cefele le erau acoperite cu coifuri din fier, prinse cu şnururi roşii legate sub bărbie. La unison, dădură Ia o parte paravanele, lăsând să mai intre doi soldaţi în încăpere, care ţineau pe cineva între ei.

— E vorba de această femeie?

Smocuri de păr îi căzeau pe umeri. Un ochi i se închisese de umflat ce era. După buza umflată a soldatului din stânga ei, se împotrivise. Cineva curtenitor din fire ar fi tăgăduit acest lucru.

— Da, recunoscu Niclays.

Ea îl ţintui cu o privire plină de ură.

— Da, repetă guvernatorul. Este cântăreaţă într-un teatru din Capul Hisan. Preaonoratul Despot îngăduie unora dintre artiştii seiikinezi să ofere spectacole şi să ţină discursuri în anumite zile, în Orisima.

Ridică din sprâncene.

— Ai fost vreodată vizitat?

Niclays reuşi un zâmbet chinuit.

— În mare, m-am bucurat de propria-mi tovărăşie.

— Bine! scuipă femeia către el. Atunci, n-ai decât să te duci în mă-ta de arghirofil mincinos!

Unul dintre soldaţi, o femeie, îi trase un dos de palmă.

— Ţine-ţi gura! se răsti ea.

Niclays tresări. Femeia căzu grămadă la podea, unde-şi trase umerii în spate şi îşi lipi o palmă de obraz.

— Mulţumesc c-ai întărit că aceasta e femeia!

Guvernatorul îşi trase tabla lăcuită de scris spre el.

— Nu vrea să spună nimic despre cum a ajuns un intrus pe această insulă. Dumneata ştii?

Niclays înghiţi în sec. îşi simţea scuipatul gros ca fiertura de leac.

S-o ia naiba de cinste! Oricât de departe s-ar fi aflat, nu putea s-o implice pe Truyde în poveste.

— Nu, minţi el. N-a vrut să zică.

Guvernatorul îi aruncă o privire peste ochelari. Ochii mici şi întunecaţi aveau pungi vineţii sub ei.

— Luminate doctor Roos, reluă guvernatorul, înmuind un stilou în apă, îţi respect cunoştinţele, deci voi fi sincer. Dacă nu-mi spui mai multe, această femeie va fi torturată!

Femeia începu să tremure.

— Nu ne stă în obicei să folosim astfel de metode decât în cele mai grave împrejurări. Avem destule dovezi pentru a susţine că este implicată într-un complot care ar putea pune în primejdie întregul Seiiki. Dacă ea l-a adus pe intrus pe Orisima, trebuie să ştie în primul rând de unde a venit. Oricum, ori e mână-n mână cu contrabandiştii, ceea ce se pedepseşte cu moartea... Ori apără pe altcineva, care încă nu a fost descoperit.

Guvernatorul alese o perie din cutie.

— Dacă cineva s-a folosit de ea, preaonoratul Despot s-ar putea dovedi milostiv. Dumneata eşti sigur că nu mai ştii nimic despre ce treabă are Sulyard aici sau despre cine l-ar fi putut ajuta să intre?

Niclays privi spre femeia de pe podea. Un ochi negru îl ţintui cu privirea, ascuns de păr.

— Sunt sigur!

În clipa în care o spuse, se simţi de parcă încă un baston i-ar fi tăiat răsuflarea.

— Duceţi-o în temniţă! ceru guvernatorul.

În timp ce soldaţii o ridicau, femeii începu să i se taie răsuflarea de teamă. Pentru prima oară, Niclays văzu cât era de tânără. Nu era mai în vârstă decât Truyde.

Jannart ar fi fost ruşinat.

Lăsă capul în jos, scârbit de cum îşi simţea propria piele.

— Mulţumesc, luminate doctor Roos! spuse guvernatorul. Bănuiam că aceasta este starea de fapt, dar aveam nevoie de întărirea dumitale.

După paşii de pe coridorul de-afară se opriră, Guvernatorul mai petrecu câteva minute aplecat deasupra scrisorii, timp în care Niclays nu îndrăzni să vorbească.

— Seiikineza dumitale e foarte bună! Am înţeles că ai predat anatomia pe Orisima, remarcă în sfârşit guvernatorul, facându-l pe Niclays să tresară. Cum ţi se par studenţii noştri?

Era de parcă femeia nici măcar nu ar fi existat.

— învăţ la fel de multe de la ei pe cât învaţă ei de la mine, spuse Niclays, sincer, iar guvernatorul zâmbi. Sesizând oportunitatea, Niclays adăugă: Totuşi, stau foarte prost cu ingredientele, despre care îndelung-onoratul înalt Prinţ al Mentendonului m-a asigurat că-mi vor fi puse la dispoziţie. Mă mai tem şi că onoratul Ofiţer-Şef de pe Orisima mi-a distrus ustensilele.

— Onorabilul Ofiţer-Şef mai face uneori... exces de zel.

Guvernatorul îşi lăsă peria jos.

— Nu te poţi întoarce pe Orisima până când această chestiune nu este lămurită. Nu trebuie să se ştie că un intrus a reuşit să pătrundă dincolo de zidurile ei şi trebuie să curăţim avanpostul comercial, ca să fim siguri că nu există nicio urmă a bolii roşii. Mă tem că trebuie să te pun în arest la domiciliu în Ginura cât anchetăm.

Niclays se holba la el, incredul.

Nu avea cum să fie atât de norocos. În loc de tortură, îl puneau

în libertate.

— Ginura, repetă el.

— Câteva săptămâni. Cel mai bine e să te scoatem din această anchetă!

Niclays simţea că problema era de natură diplomatică. Adăpostise un intrus. Un cetăţean seiikinez în poziţia lui ar fi putut fi trimis la moarte pentru această fărădelege, dar execuţia unui colonist mentez avea să pună în primejdie delicata alianţă cu Casa Lievelyn.

— Da.

încercă să pară spăsit.

— Da, onorate guvernator, desigur! înţeleg.

— Până te întorci, mă rog ca toate acestea să se lămurească. Ca să-ţi mulţumesc pentru informaţiile dumitale, am să mă asigur că primeşti toate ingredientele care-ţi sunt de trebuinţă, însă trebuie neapărat să păstrezi tăcerea în legătură cu tot ceea ce s-a întâmplat.

Îi aruncă lui Niclays o privire pătrunzătoare.

— Îţi sunt pe potrivă aceste condiţii, luminate doctore Roos?

— Intru totul. Vă mulţumesc pentru bunăvoinţă!

Niclays şovăi.

— Şi băiatul, Sulyard?

— Intrusul este în temniţă. Aşteptăm să prezinte simptomele bolii roşii, adăugă guvernatorul. Dacă nu dezvăluie cine l-a ajutat să ajungă în Seiiki, o să fie şi el torturat.

Niclays îşi umezi buzele.

— Poate-aş putea să vă fiu de ajutor, spuse el, chiar dacă se întreba din ce motiv cerea de bunăvoie să se bage şi mai adânc în încurcătură. Fiind şi eu om al întinderii Virtuţilor, poate-aş putea să-l fac pe Sulyard să-şi dea seama de ce ar fi mai înţelept să mărturisească — dacă mi-aţi îngădui să trec să-l văd înainte de a pleca.

Guvernatorul părea că se gândeşte.

— Nu-mi place vărsarea de sânge acolo unde este cu putinţă să te fereşti de ea! Poate mâine, cedă el. Deocamdată, trebuie să trimit vorbă despre această întâmplare nefericită preaonoratului Despot

îşi îndreptă din nou atenţia către scris.

— Să te odihneşti bine în noaptea asta, luminate doctor Roos!

13

RĂSĂRIT

URMĂTOAREA ÎNCERCARE FU CEA A CUȚITELOR. LA FEL CA ȘI CELELALTE, AVU

Ioc în prezenţa Amiralului şi a unui grup de străini în robe albastre. Alţi membri ai clanului Miduchi, care trecuseră şi ei prin propriile încercări cu cincizeci de ani înainte. Oamenii a căror moştenire ar fi putut-o împărtăşi Tane dacă trupul ei n-ar fi lăsat-o de izbelişte.

Ochii-i stăteau în cap ca doi peşti-balon. Când luă fiecare cuţit în mână, mâinile i se păreau alunecoase şi neîndemânatice. Tot se descurcă mai bine decât toţi învăţăceii, în afară de Turosa, a cărui îndemânare cu ele îi adusese admiraţia tuturor celor din Casa de Miazănoapte.

Onren intră cu paşi mari în sală chiar după ce Turosa obţinuse punctajul maxim. Avea părul desfăcut şi nepieptănat. Amiralul ridică din sprâncene, dar ea nu făcu decât o plecăciune în faţa lui, apoi se apropie de cuţite.

Kanperu apăru următorul. Amiralul ridică şi mai tare din sprâncene. Onren apucă un cuţit, îşi găsi poziţia, apoi îl aruncă prin toată sala în prima sperietoare.

Fiecare cuţit îşi atinse ţinta.

— Punctaj maxim, remarcă Amiralul, dar să nu mai întârzii, onorabilă Onren!

— Da, onorate Amiral!

În noaptea aceea, străjerii mării fură treziţi de servitori şi conduşi, tot în cămăşile de noapte, spre un şir de lectici. Ascunsă în a ei, Tane îşi rodea unghiile până la sânge.

Ieşiră din lectici lângă un lac întins, alimentat de izvoare, din pădure. Stropii de ploaie imprimau suprafeţei lui o culoare rozalie.

— Membrii înaltei Străji a Mării sunt adesea treziţi în puterea nopţii ca să înfrunte primejdiile care ameninţă Seiiki. Trebuie să înotaţi mai bine decât peştii, pentru că la orice oră puteţi fi despărţiri de nava sau de dragonul vostru, spuse Amiralul. Opt perle dănţuitoare au fost împrăştiate în acest lac. Dacă găsiţi una, mă va încuraja să vă înaintez în rang.

Turosa se dezbrăca deja. încet, Tane îşi scoase cămaşa de noapte şi intră în apă până la mijloc.

Douăzeci şi şase de străjeri şi numai opt perle. Aveau să fie greu de găsit pe întuneric.

închise ochii şi alungă gândul. Când Amiralul dădu ordinul, plonjă imediat în apa lacului.

Apa o învălui cu totul. Apă limpede, dulce, care-i răcorea pielea. Părul i se unduia în urmă precum algele, în timp ce se întorcea să vadă o strălfulgerare verde-argintie.

Onren intră în apă abia plescăind. Sări, îşi înhăţă comoara şi urcă într-un arc graţios spre suprafaţă. înota ca un dragon.

Hotărâtă să fie ea următoarea, Tane se aventură şi mai adânc. Izvorul, gândea ea, avea să îndrepte perlele spre apus. Intorcându-se, coborî spre fundul lacului şi înotă doar cu picioarele, vârându-şi mâinile în mâl în timp ce înainta.

Pieptul începu s-o strângă când atinse prima oară cu degetele o mărgică micuţă. Ieşi la suprafaţă aproape la unison cu Turosa, care îşi dădu părul pe spate şi ridică perla s-o cerceteze.

— Perle dănţuitoare. Purtate de aleşii zeilor, spuse el. Cândva, erau un însemn al istoriei, al moştenirii. Acum, la câte găuri de ţărani stau, la fel de bine-ar putea fi pământ.

Tane îl privi drept în ochi şi remarcă:

— Ai înotat bine, onorabile Turosa!

Asta îl făcu să chicotească.

— O, ţăranco! Am să te fac de-o ruşine de n-au să mai lase ăştia niciun ţăran să spurce numele clanului Miduchi!

Trecu de ea.

— Pregăteşte-te să cazi.

Porni spre ţărmul lacului. Tane îl urmă de la distanţă.

Umbla un zvon cum că, în ultima încercare, fiecare învăţăcel principal avea să se înfrunte mereu cu un altul. Deja se duelase cu Onren. Adversar avea să-i fie ori Turosa, ori Dumusa.

Dacă era cel dintâi, acesta avea să facă tot ce-i stătea în putere s-o înfrângă.

Niclays petrecu o noapte fată odihnă în conacul guvernatorului Capului Hisan. Paturile erau mult mai luxoase decât avea el pe Orisima, dar ploaia răpăia pe acoperişul cu ţiglă şi nu-i dădea pace. Pe lângă asta, era o umezeală de neîndurat, aşa cum era mereu vara seiikineză.

La un moment dat, devreme, se ridică din mormanul umed de

aşternuturi şi deschise fereastra. Briza era caldă şi densă precum fiertura de leac, dar măcar putea să privească stelele. Şi să se gândească.

Niciun om cu şcoală nu putea crede în năluci. Escrocii vorbeau că spiritele morţilor locuiau într-un element numit *eter* — baliverne curate. Totuşi, auzi o şoaptă pe care-o recunoscu a fi a lui Jannart, spunându-i că fusese o fărădelege ceea ce-i făcuse el acelei cântăreţe.

Nălucile erau glasurile morţilor, rămase în urmă. Ecourile unor suflete luate prea devreme.

Jannart ar fi minţit ca s-o ţină pe cântăreaţă la adăpost. Însă Jannart chiar se pricepea la minciuni. Toată viaţa lui fusese o prefăcătorie. Treizeci de ani de minciuni servite lui Truyde. Lui Oscarde.

Şi, desigur, lui Aleidine.

Niclays se cutremură. Un fior îi străbătu stomacul când îşi aduse aminte de privirea ei la înmormântare. Ştiuse de la bun început. Ştiuse şi nu spusese nimic.

„Nu e de vină ea *că inima mea îţi aparţine ţie*", spusese Jannart cândva, şi vorbise sincer. La fel ca multe căsătorii dintre cei de sânge nobil, a lor fusese aranjată de familiile lor. Logodna fusese pecetluită în ziua în care Jannart împlinea douăzeci de ani, cu un an înainte ca Niclays să-l cunoască.

Nu fusese în stare să meargă la nuntă. Nodul din firele sorţilor lor îl chinuise. Dac-ar fi venit la curte mai devreme, ar fi putut fi tovarăşi.

Pufni. De parcă marchizului de Zeedeur i s-ar fi îngăduit să se însoare cu un coate-goale fără o leţcaie din Rozentun. Aleidine fusese de rând, dar mâna ei, prin căsătorie, venea cu tot cu giuvaiere. Niclays, proaspăt ieşit de pe băncile universităţii, n-ar fi adus familiei decât datorii.

Aleidine trebuia să fi trecut deja de şaizeci de ani. Părul-i arămiu trebuia să fie înspicat cu fire argintii, iar gura să-i fie înconjurată de riduri. Oscarde o fi având cel puţin patruzeci de ani. Sfinte, ce mai zburau anii!

Briza nu-l ajută deloc să se răcorească. Dându-se bătut, închise fereastra şi se întinse la Ioc pe aşternuturi.

Căldura îi scălda pielea în sudoare. Se căzni să adoarmă, dar mintea nu voia să i se liniştească, iar un foc sâcâitor îi ardea glezna.

Dimineaţă, furtuna nu dădea semne că s-ar fi liniştit. O urmări

udând domeniile conacului. Servitorii îi aduseră fiertură de fasole, plevuşcă la grătar şi ceai de orz la micul dejun.

La ora prânzului, un servitor îi dădu de ştire că guvernatorul îi îndeplinise cererea. Trebuia să-l viziteze pe Triam Sulyard şi să smulgă orice informaţie putea de la băiat. Servitorii îi aduseră şi un nou baston de mers, făcut dintr-un lemn mai tare, mai uşor. Îi implorâ să-i aducă un pic de apă. I-o aduseră într-o ploscă.

O lectică acoperită îl duse la temniţă pe înserat. În siguranţă în cutia lui, Niclays aruncă o privire pe după obloane.

În şapte ani, nu păşise deloc în Capul Hisan. Auzise muzica şi sporovăielile din el, îi văzuse cu coada ochiului luminile — precum stelele căzătoare — şi tânjise să se plimbe pe străzile lui, dar rămăsese o taină pentru el. Lumea lui fusese închisă într-un pumn alcătuit din ziduri înalte.

Lumina felinarelor scotea la iveală un oraş ticsit. În Orisima, fusese înconjurat la tot pasul de lucruri care-i aminteau de Mentendon. În clipa aceea, îşi aducea aminte cât de departe se afla, de fapt, de casă. Nicio aşezare apuseană nu mirosea a lemn de cedru sau a tămâie cufundată în apă. Nicio aşezare apuseană nu vindea cerneală de sepie sau momeli iridescente pentru pescuit.

Şi, bineînţeles, nicio aşezare apuseană nu aducea omagii dragonilor. Existau semne ale prezenţei lor peste tot. Negustorii se lăudau pe la toate colţurile, făgăduind noroc şi belşug din partea stăpânilor mării şi ploii. Aproape fiecare casă avea un altar din lemne aduse de valuri şi un lighean cu apă sărată.

Lectica se opri în faţa temniţei. Imediat ce fu descuiată, Niclays ieşi şi lovi cu palma un ţânţar de pe faţă. Două santinele de la închisoare îl băgară în grabă pe poarta de la intrare.

Primul lucru care-l izbi fii o duhoare de căcat şi de pişat, care-i făcu ochii să lăcrimeze. îşi duse o mânecă la nas şi la gură. Când trecură pe lângă locul execuţiilor, vlaga din picioare îl părăsi cu totul. Capete putregăite erau expuse pe un suport, cu limbile umflate ca nişte viermi.

Sulyard fusese ascuns într-o încăpere de sub pământ. Stătea culcat în celulă, cu o cârpă legată de mijloc. Santinelele fură destul de binevoitoare cat să îi dea lui Niclays un felinar înainte să plece.

Paşii li se pierdură în beznă. Niclays îngenunche şi se prinse de una dintre gratiile de lemn.

— Sulyard!

Bătu cu bastonul în podea.

— Arăţi destul de vioi!

Nimic.

Niclays strecură bastonul printre gratii şi-i dădu lui Sulyard un ghiont ca lumea. Acesta se foi un pic.

— Truyde! murmură el.

— îmi pare rău să te dezamăgesc, dar sunt Roos!

Urmă o pauză.

— Doctore Roos.

Sulyard se întinse.

— Am crezut că visam.

— Ai fî vrut tu!

Băiatul era în ultimul hal. Faţa i se umflase ca aluatul în cuptor, iar pe frunte îi erau scrise cu tuş caracterele pentru *intrus.* Spinarea şi coapsele-i erau pline de sânge uscat.

Sulyard nu era ocrotit de un prinţ de peste mare. Niclays o fi fost cândva înmărmurit de cruzime, dar naţiile întinderii Virtuţilor foloseau metode mai aspre pentru a smulge prizonierilor adevărul.

— Sulyard, reluă Niclays, spune-mi ce le-ai spus torţionarilor!

— Numai adevărul.

Sulyard tuşi.

— Că am venit la mal să-i cer Despotului ajutor.

— Nu despre asta. Despre cum ai ajuns pe Orisima.

Niclays se apropie mai mult.

— Despre cealaltă femeie — despre prima femeie pe care-ai văzut-o, despre femeia de pe plajă. Le-ai spus despre ea?

— Nu.

Niclays avu nevoie de toată stăpânirea de sine de care era în stare ca să nu-i rupă nătărăului gâtul. În schimb, deschise plosca.

— Bea!

O împinse printre gratii.

— Prima femeie te-a dus în cartierul teatrului în loc să anunţe despre tine. Fărădelegea ei te-a adus pe Orisima. Trebuie s-o poţi descrie — faţa ei, hainele ei, *orice.* Ajută-te singur, Sulyard!

O mână mânjită de sânge se întinse după ploscă.

— Avea părul lung şi închis la culoare şi o cicatrice în partea de sus a obrazului stâng. Ca un cârlig de peşte.

Sulyard bău.

— Cred că... Era de-o vârstă cu mine, sau mai tânără. Purta sandale şi o haină de pânză cenuşie peste o tunică neagră.

— Dă-le această informaţie celor care te-au prins, îl îndemnă Niclays. La schimb pentru viaţa ta. Ajută-i s-o găsească şi poate că se vor dovedi milostivi.

— I-am implorat să mă asculte.

Sulyard părea că aiurează.

— Am spus că vin din partea Majestăţii Sale, că sunt ambasadorul ei, că nava mea s-a scufundat. Niciunul dintre ei nu a vrut să mă asculte.

— Nici dacă ai fi *fost* ambasador adevărat, ceea ce e limpede că nu eşti, nu te-ar fi primit cu braţele deschise.

Niclays aruncă o privire în urmă. Santinelele aveau să se întoarcă în curând după el.

— Ascultă-mă cu băgare de seamă acum, Sulyard! Guvernatorul Capului Hisan mă trimite în capitală cât timp e cercetată această chestiune. Lasă-mă pe *mine* să-ţi duc solia către Despot.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Ai face asta pentru mine, doctore Roos?

— Dacă-mi vorbeşti despre misia ta. Spune-mi de ce crezi tu că Sabran are nevoie de o alianţă cu Seiiki.

N-avea habar dacă se va putea ţine de cuvânt, dar trebuia să afle de ce se afla băiatul ăsta aici. Ce complotase Truyde să facă împreună cu el.

— Îţi mulţumesc!

Sulyard întinse mâna printre gratii şi o apucă pe-a lui Niclays.

— Îţi mulţumesc, doctore Roos! Cavaleriţa Tovărăşiei m-a binecuvântat cu tovărăşia dumitale!

— Sunt convins, replică Niclays sec.

Aşteptă. Sulyard îi strânse mâna şi-şi coborî vocea până la o şoaptă:

— Truyde şi cu mine, începu el, noi... noi credem că Nenumitul se va trezi foarte curând. Că dăinuirea Casei Berethnet nu a fost niciodată ceea ce l-a ţinut de fapt prizonier. Că, indiferent de situaţie, el se va întoarce, şi de-asta s-au trezit slugile sale. Răspund la chemarea lui.

Îi tremurau buzele când vorbea. Dacă ar fi dat glas gândului că nu Casa Berethnet îl ţinea departe pe Nenumit, s-ar fi făcut vinovat de înaltă trădare în întinderea Virtuţilor.

— Ce te-a împins să crezi aşa ceva? întrebă Niclays. Ce prezicător te-a speriat în halul ăsta, băiete?

— Niciun prezicător. Cărţile. Cărţile dumitale, doctore Roos.

— Ale *mele?*

— Da. Cărţile despre alchimie pe care le-ai lăsat în urmă. Truyde şi cu mine aveam de gând să te găsim pe Orisima. Cavaleriţa Tovărăşiei m-a adus alături de dumneata. Dumneata nu vezi că asta

e misie divină?

— Nu, nu văd, cap de varză ce eşti!

— Dar...

— Tu chiar ai crezut că cei care conduc Răsăritul vor fi mai înţelegători cu propunerea asta nebunească decât Sabran? rânji Niclays. Ai crezut c-o să treci Hăul şi-o să-ţi pui pielea-n băţ... pentru c-aţi răsfoit voi doi vreo câteva cărţi despre alchimie. Cărţi pe care alchimiştilor Ie iau zeci de ani, dacă nu chiar toată viaţa ca să Ie înţeleagă! Dacă apucă să le înţeleagă vreodată.

Aproape că-i era milă de Sulyard pentru neghiobia lui. Era tânăr şi îmbătat de amor. Băiatul s-o fi convins că era asemeni lordului Wulf Glenn sau lui sir Antor Dale, eroii romantici din istoria Inysului, şi că trebuia să facă cinste domniţei sale aruncându-se în primejdie cu capul înainte.

— Te rog, doctore Roos, te implor, ascultă-mă! Truyde *chiar* înţelege acele cărţi! Crede că există un echilibru în lume, aşa cum credeau şi alchimiştii din vechime, îi dădu Sulyard înainte. Ea chiar *crede* în munca dumitale şi c-a găsit o cale de-a o pune în aplicare în lumea noastră. În istoria noastră.

Echilibru natural. Se referea la cuvintele cioplite în demult pierduta Tăbliţă din Rumelabar, cuvinte care-i fascinaseră pe alchimişti de veacuri întregi.

Ce e deasupra trebuie ţinut în echilibru cu ce e dedesubt, iar în aceasta se vădeşte precizia universului.

Focul urcă din pământ, lumina coboară din cer.

Prea mult dintr-una o aţâţă pe cealaltă, iar în aceasta se întrevede stingerea universului.

— Sulyard, rosti el, printre dinţi, nimeni din lume nu pricepe tăbliţa aia afurisită. E doar ghiceală şi nebunie!

— Nici eu n-am fost convins la început. Tăgăduiam. Dar când am văzut cum s-a aprins Truyde...

Sulyard îi strânse şi mai tare mâna.

— Ea m-a lămurit. Că, atunci când wyrmii înflăcăraţi au rămas fără foc şi au căzut în somnul lor prelung, dragonii răsăriteni s-au întărit. Acum îşi pierd iarăşi puterea, iar făpturile draconice se trezesc. Dumneata nu vezi? E un ciclu.

Niclays se uită din nou la băiatul care tremura. Nu Sulyard era autorul acestei misii.

Ci Truyde. *însăşi* Truyde. Inima ei, mintea ei, erau pământul din care răsărise. Cât de mult ajunsese să semene cu bunicul ei.

Obsesia care-l ucisese mersese mai departe în sângele ei.

— Sunteţi nişte neghiobi, amândoi! rosti el, răguşit.

— Ba nu!

— Ba da!

Glasul i se frânse.

— Dacă ştiţi că dragonii îşi pierd din putere, de ce naiba vreţi ajutor din partea lor?

— Pentru că sunt mai puternici decât *noi,* doctore Roos. Şi avem sorţi de izbândă mai degrabă cu ei decât singuri. Dacă nădăjduim să învingem…

— Sulyard, spuse Niclays, mai încet, încetează! Despotul n-o să asculte aşa ceva. La fel cum n-o să asculte nici Sabran.

— Am vrut să încerc. Cavalerul Curajului ne î-învaţă să ne facem glasurile auzite atunci când ceilalţi se tem să vorbească.

Sulyard clătină din cap, ochii umplându-i-se de lacrimi.

— E ceva greşit c-am nădăjduit, doctore Roos?

Dintr-odată, Niclays se simţi epuizat. Acest tânăr avea să moară în zadar, la o lume distanţă de-a lui. Un singur lucru îi rămânea de făcut: să mintă.

— Este adevărat că cei de aici fac negoţ cu Mentendonul. Poate c-o să asculte.

Niclays mângâie mâna murdară care-o ţinea pe-a lui.

— lartă-i cinismul unui moşneag, Sulyard! Văd cât eşti de înflăcărat. Sunt convins de sinceritatea ta. Voi cere audienţă la Despot şi-i voi prezenta cazul tău.

Sulyard îşi sprijini greutatea pe cot.

— Doctore Roos…

Vocea i se gâtui.

— N-o să te omoare?

— Am să-mi asum riscul. Seiikinezii îmi preţuiesc cunoştinţele ca anatomist, şi sunt aşezat aici potrivit legii, spuse Niclays. Dă-mi voie să încerc. Bănuiesc că-n cel mai rău caz, o să râdă de mine.

Ochii împăienjeniţi ai lui Sulyard se umplură de lacrimi.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc!

— Am eu o cale.

Niclays îl apucă de umăr.

— Măcar încearcă să scapi. Când vor veni după tine, povesteşte-le despre femeia de pe plajă. Jură-mi c-ai să le povesteşti!

Sulyard înghiţi în sec.

— îţi jur!

îşi lipi buzele de mâna lui Niclays.

— Sfântul să te binecuvânteze, doctore Roos! E un loc pentru dumneata la Marea lui Masă alături de Cavaleriţa Curajului.

— Să şi-l păstreze sănătos! bombăni Niclays.

Nu-şi închipuia chin mai mare decât să se ospăteze cu o adunătură de lăudă- roşi morţi o veşnicie întreagă. Cât despre Sfânt, o să aibă de lucru dacă avea de gând să-l mântuiască pe băiatul ăsta.

Auzi santinelele apropiindu-se şi se retrase. Sulyard îşi lipi obrazul de podea.

— Îţi mulţumesc, doctore Roos! Pentru că-mi oferi speranţă!

— Mult noroc, Triam Nesăbuitul! zise Niclays, apoi se lăsă condus înapoi în ploaie.

O altă lectică aştepta la porţile temniţei. Era mult mai puţin impunătoare decât cea care-l dusese la guvernator, dusă de patru noi purtători. Una dintre ei făcu o plecăciune în faţa lui.

— Luminate doctore Roos, spuse ea, avem poruncă să vă ducem înapoi la onoratul guvernator al Capului Hisan, ca să-i spuneţi ce aţi aflat. După aceea, vă vom duce în Ginura.

Niclays încuviinţă din cap, obosit până-n măduva oaselor. Avea să-i spună guvernatorului Capului Hisan doar că băiatul dorea să ajute la găsirea unei a doua persoane care-l ajutase. Acolo se sfârşea implicarea lui.

În timp ce urca în lectică, Niclays se întrebă dacă avea să-l mai vadă vreodată pe Triam Sulyard. De dragul lui Truyde, nădăjduia că da.

De dragul lui, nădăjduia că nu.

14
Apus

La puţină vreme după ce solii de dincolo de Inys primiră veşti despre logodnă, Aubrecht Lievelyn trimise vorbă că se pregătea să plece pe mare cu suita lui, alcătuită din vreo opt sute de oameni. Zilele care urmară fură un vârtej de pregătiri cum Ead nu mai văzuse în viaţa ei.

Mâncarea venea cu barjele din Leas şi din Ţinuturile de Jos. Familia Glade trimise butoaie cu vin din podgoriile ei. Şambelanii Extraordinari, cărora li se cerea din când în când să servească în Casa de Sus la ocazii însemnate — aniversări de seamă, Sfintele Sărbători —, veniră să locuiască la curte. Se croiră rochii noi pentru regină şi domniţele ei. Fiecare colţişor al palatului Ascalon fusese curăţat şi lustruit, până la ultimul sfeşnic. Pentru prima oară, regina Sabran părea hotărâtă în privinţa unui peţitor. Neliniştea ardea prin palat ca focul.

Ead încerca din răsputeri să ţină pasul. Deşi frigurile o secătuiseră, Doctorul Regal îi îngăduise personal să se întoarcă la datorie. încă o dovadă că doctorii inyshieni erau nişte şarlatani.

Măcar Truyde utt Zeedeur nu ieşea în văzul lumii. Ead nu mai auzise zvonuri despre vrăjitorie.

Deocamdată, era în siguranţă.

Erau aproape o mie de locuitori la curte în orice moment al anului, dar în timp ce Ead străbătea palatul cu coşuri de flori şi braţele pline de ţesătu- ră-de-argint, părea că trecea pe lângă tot mai mulţi oameni. Se uita în fiecare zi după stindardele aurii ale Ersyrului şi după omul care avea să vină sub ele, deghizat în ambasador al regelui Jantar şi al reginei Saiyma. Chassar uq-Ispad, care o adusese în Inys.

Mai întâi sosiră oaspeţii de prin alte părţi ale regatului. Conţii Provinciali şi familiile lor erau printre cei mai uşor de recunoscut. În timp ce intra în chilii într-o dimineaţă, Ead îl zări pe lordul Ranulf Heath cel Tânăr, vărul răposatei regine Rosarian, de cealaltă parte a bătăturii. Acesta era adâncit într-o discuţie cu lady Igrain Crest. Aşa cum facea adesea la curte, Ead se opri să asculte.

— Şi ce mai face tovarăşul dumitale, milord? întreba Crest.

— Este foarte dezamăgit că nu se află aici, Alteţă, dar ni se va alătura curând, răspunse Heath.

Avea pielea maronie şi pistruiată, iar barba îi era înspicată cu cenuşiu.

— Ce fericire că Majestatea Sa va găsi în curând aceeaşi bucurie pe care eu am găsit-o în tovărăşie!

— Nu putem decât să nădăjduim. Ducele Cuviincioşiei crede că alianţa va servi la strângerea Zalelor întinderii Virtuţilor, spuse Crest, deşi încă rămâne să vedem dacă intuiţia lui e corectă.

— Nădăjduiesc ca intuiţia lui să fie neîntrecută, spuse Heath, chicotind, având în vedere… ceea ce are de făcut.

— Aa, păi sunt lucruri care-i scapă până şi lui Combe, observă

Crest, afişând unul dintre rarele ei zâmbete. Cum i se răreşte părul, de pildă. Nici măcar şoimul nu-şi vede ceafa.

Heath îşi înăbuşi un hohot de râs.

— Bineînţeles, ne rugăm cu toţii ca Majestatea Sa să nască în curând o fiică.

— Da, dar ea este tânără, Excelenţă, şi la fel este şi Lievelyn. Daţi-le timp să ajungă să se cunoască mai întâi.

Ead era nevoită să încuviinţeze. Puţinor inyshieni părea să le pese dacă Sabran şi Lievelyn ştiau să facă deosebirea între ei şi un clapon umplut, atât timp cât erau căsătoriţi.

— Trebuie neapărat să avem parte de un moştenitor cât mai curând cu putinţă, spuse Crest ca la un semn. Majestatea Sa îşi cunoaşte datoria din punctul acesta de vedere.

— Ei bine, nimeni nu a călăuzit-o pe Majestatea Sa în privinţa îndatoririlor sale mai bine decât dumneavoastră, înălţimea Voastră.

— Sunteţi prea îngăduitor! Ea a fost mândria şi bucuria mea. Păcat, spuse Crest, că sfaturile pe care le ascultă nu mai sunt ale mele. Tânăra noastră regină este hotărâtă s-o ia pe drumul ei.

— Aşa cum trebuie să facem cu toţii, înălţimea Voastră.

Se despărţiră. Ead abia apucă să dea înapoi, că ducesa şi apăru pe coridor, aproape ciocnindu-se de ea.

— Domniţă Duryan.

Crest îşi reveni.

— Bună dimineaţa, draga mea!

Ead făcu o plecăciune.

— înălţimea Voastră.

Crest încuviinţă din cap şi plecă din chilii. Ead o luă în partea cealaltă.

Crest l-o fi luat pe Combe peste picior, dar adevărul era că Şoimului de Noapte nu-i scăpa nimic. Lui Ead i se părea un lucru ieşit din comun ca el să nu afle cine tocmea asasinii.

Se opri şi se gândi că s-ar fi putut ca însuşi Combe să fi urzit atacurile. Avea mijloacele pentru a le pune la cale. Pentru a aduce oameni la curte pe nevăzute, întocmai după cum îi alunga pe alţii. Îi luase şi la întrebări pe asasinii care su- pravieţuiseră. Şi se descotorosise de ei.

Nu era nicio pricină pentru care Combe să-i dorească moartea lui Sabran. Era un urmaş al Sfintei Suite, avea puterea legată de Casa Berethnet... Dar poate credea că poate pune mâna pe şi mai multă putere dacă regina Inysului se prăbuşea. Dacă Sabran murea fără moştenitori, oamenii aveau să se lase copleşiţi de temerea că

Nenumitul s-ar fi putut trezi. Într-un asemenea haos, Şoimul de Noapte s-ar fi putut ridica.

Şi totuşi, fiecare asasin dăduse greş în misia lui. Ead nu-i simţea mâna în asta. Nici nu era convinsă că el ar risca nestatornicia unui Inys lipsit de Casa Berethnet. Stăpânul iscoadelor nu lucra astfel. Nu lăsa nimic la voia întâmplării.

Abia când ajunse la jumătatea Grădinii cu Cadran îşi dădu seama.

Că gafele fuseseră cu bună ştiinţă.

Se gândi din nou la cât de aranjat păruse fiecare atac. La cum se dăduse fiecare asasin de gol. Nici măcar ultimul nu încercase direct s-o omoare pe regină. Aşteptase.

În asta simţea mâna lui Combe. Poate că nu avusese de gând s-o omoare pe Sabran, ci să se joace cu ea. Să-i reamintească faptul că era muritoare şi însemnătatea moştenitorului ei. Să o sperie ca să-l primească pe Lievelyn. Se potrivea cu modul lui de-a aranja curtea după bunul plac.

Doar că nu se aşteptase la Ead. Îi oprise pe cei mai mulţi dintre asasini înainte să ajungă destul de aproape ca să o sperie pe Sabran. Poate că de-aceea îi dăduse el ultimului asasin cheia de la Treptele de Taină. Ca să-i sporească şansele de a ajunge la Dormitorul Mare.

Ead îşi îngădui un zâmbet. Nu era de mirare că acum Combe voia să-l găsească pe ocrotitorul fără nume. Dacă înţelesese bine, ea le facea de petrecanie complicilor *lui.*

Bineînţeles, toate-acestea erau presupuneri. Nu avea dovezi în privinţa lor, cum nu avea nicio dovadă că Loth fusese exilat de către Combe. Dar avea o presimţire că se afla pe drumul cel bun.

Căsătoria cu Lievelyn era ca şi pecetluită. Combe era mulţumit. Dacă nu se întorceau asasinii, atunci presimţirea ei fusese bună, iar Sabran era în siguranţă până următoarea dată când îl deranja pe Combe. Apoi, Şoimul de Noapte avea să-şi ia zborul, cu aripile negre întinse peste tron.

Ead avea de gând să i le reteze. Nu avea nevoie decât de dovezi — şi de prilej.

Oaspeţii veneau în continuare, puhoi de oameni. Familiile Ducilor Spirituali. Cavaleri rătăcitori, care îndreptau găinăriile din Inys şi căutau wyrmi adormiţi pe care să-i măcelărească. Sanctarieni cu mantii cu mâneci lungi. Baroni şi baro- neţi. Primari şi magistraţi.

Curând, începură să sosească mult-aşteptaţii oaspeţi din Regatul Hroth. Regele Raunus din Casa Hraustr trimisese o grămadă de

reprezentanţi de rang înalt ca să fie martori la căsătorie. Sabran îi primi cu sinceră afecţiune, iar în curând, palatul începu să răsune de cântece de la miazănoapte şi de râsete.

Nu cu mult timp în urmă, aici ar fi fost şi yscalezi prezenţi. Ead îşi aducea bine aminte de ultima vizită a reprezentanţilor Casei Vetalda, când donmata Marosa venise să sărbătorească o mie de ani de domnie Berethnet. Acum, lipsa lor era încă o reamintire a unui viitor nesigur.

În dimineaţa în care Aubrecht Lievelyn trebuia să ajungă la palatul Ascalon, cei mai de seamă curteni şi oaspeţi se îngrămădiseră în Camera Prezenţei. Cea mai mare parte din Sfatul Virtuţilor se afla acolo. Arbella Glenn se înzdrăve- nise, spre marea părere de rău a anumitor doamne ambiţioase din Iatac, şi stătea în clipa aceea de-a dreapta tronului.

Arbella părea plăpândă şi-n vremurile cele mai bune, cu ochii-i urduroşi şi degetele strâmbe de la croşetat, dar Ead era convinsă că astăzi n-ar fi trebuit să se ridice din pat. Deşi zâmbea ca o mamă mândră spre regină, afişa parcă o tristeţe tăcută.

Restul celor din încăpere zumzăiau ca albinele-n skep. Sabran îşi aştepta soţul în faţa tronului, flancată de cei şase Duci Spirituali, cu mantii splendide şi livrele cu guler. Ea purta o rochie simplă din catifea roşie şi satin, un contrast puternic cu părul ei precum noaptea. Fără zorzoane şi giuvaiere. Ead o privea cu băgare de seamă de la locul ei, alături de toate celelalte Doamne ale Iatacului.

Era cât se putea de frumoasă aşa. Inyshienii păreau a crede că frumuseţea ei stătea în zorzoane, dar adevărul era că ele i-o ascundeau.

Sabran îi surprinse privirea. Ead se uită în altă parte.

— Unde sunt părinţii tăi? o întrebă ea pe Margret, care stătea la dreapta ei.

— Spun că tata nu e binedispus, dar cred că-i din pricina faptului că mama nu vrea să dea ochii cu Combe, răspunse Margret de după evantaiul ei din pene de păun. I-a spus într-o scrisoare că Loth s-a dus în Cârscaro de bunăvoie. Ea bănuieşte altceva.

Lady Annes Beck fusese Doamnă a Iatacului reginei Rosarian.

— Trebuie să cunoască bine urzelile de la curte.

— Mai bine decât cei mai mulţi. Văd că nici lady Honeybrook n-a venit.

Margret clătină din cap.

— Bietul Kit!

Contele de Honeybrook stătea alături de ceilalţi membri ai

Sfatului Virtuţilor. Nu părea tulburat de absenţa fiului său, căruia-i semăna în toate privinţele în afara gurii, care nu zâmbea niciodată.

Trâmbiţele vestiră sosirea înaltului Prinţ. Până şi perdeaua care acoperea Camera Prezenţei părea să tremure de nerăbdare. Ead aruncă o privire spre Combe, care rânjea ca un motan cu un şoarece prins sub labă.

I se strânseră coastele de scârbă când îl văzu. Chiar dacă nu era el mintea strălucită din spatele asasinilor, îl trimisese pe Loth în calea unei primejdii de moarte pentru a putea elibera calea pentru ca această căsătorie să aibă loc, pe temeiul unor zvonuri fără niciun sâmbure de adevăr. N-avea decât să putrezească.

Purtătorii de stindarde şi trâmbiţaşii intrară în pas de defilare în Camera Prezenţei. Gâturile tuturor se întinseră după omul care urma să devină prinţul consort al Inysului. Linora Payling stătea pe vârfuri, facându-şi vânt de parcă ar mai fi avut puţin şi-ar fi leşinat pe loc. Până şi Ead îşi îngădui un dram de curiozitate.

Sabran îşi trase umerii în spate. Fanfara cântă mai cu avânt, iar înaltul Prinţ al Statului Liber al Mentendonului îşi făcu apariţia.

Aubrecht Lievelyn avea braţele puternice şi umerii lăţi pe care Ead s-ar fi aşteptat să-i vadă la un cavaler călit în lupte. Bărbierit proaspăt şi mai înalt decât Sabran, nu aducea deloc cu un chiţcan. Părul lui ondulat sclipea precum arama, în timp ce el se îndrepta spre o rază de soare. Avea o mantie pe umăr şi purta un pieptar negru peste o jiletcă de culoarea fildeşului cu mâneci întregi.

— Vai, e *atât* de chipeş! spuse Linora, cu răsuflarea tăiată.

Când ajunse la treptele tronului, Lievelyn îngenunche în faţa soaţei lui.

— Majestate.

Chipul ei era o mască.

— Alteţa Voastră Regală, răspunse ea şi întinse mâna. Bun venit în Reginatul Inysului!

El îi sărută inelul de încoronare.

— Majestate, spuse el. Sunt deja îndrăgostit de oraşul dumneavoastră şi mai mult decât mişcat de faptul că mi-aţi primit cererea în căsătorie. Este cea mai mare onoare să mă aflu în prezenţa dumneavoastră!

Avea o voce liniştită. Ead era mirată de sfioşenia lui. De obicei, un peţitor îngrămădea una peste alta laude mieroase asupra persoanei regale imediat ce deschidea gura, dar Lievelyn nu facea decât s-o privească cu ochii-i negri pe regina Inysului, piatra de temelie a credinţei lui.

Sabran, ale cărei sprâncene erau ridicate, îşi trase mâna înapoi.

— Ducii Spirituali, urmaşii Sfintei Suite, spuse ea.

Ei se plecară în faţa lui Lievelyn, iar el îşi lăsă capul şi mai jos drept răspuns.

— Sunteţi binevenit aici, Alteţa Voastră Regală! rosti Combe cu căldură. Aşteptăm de multă vreme această întâlnire!

— Ridicaţi-vă! îi ceru Sabran. Vă rog!

Lievelyn se supuse. Urmă o scurtă tăcere, în timp ce viitorii tovarăşi de viaţă se măsurau din priviri.

— Am înţeles că Alteţa Voastră Regală a mai vizitat Ascalonul o dată.

— Da, Majestate, pentru căsătoria părinţilor dumneavoastră. Aveam doar doi ani atunci, însă mama mea, care a fost şi ea de faţă, vorbea adesea despre cât de frumoasă a fost atunci regina Rosarian, şi cum se ruga poporul ca ea să dea naştere unei fiice la fel de graţioase şi de hotărâte precum era ea. Când am aflat că Majestatea Voastră a alungat aripa dreaptă a Nenumitului, acest lucru n-a făcut decât să întărească ceea ce ştiam despre puterea dumneavoastră.

Sabran nu zâmbi, dar ochii îi luciră.

— Ne aşteptam să le cunoaştem pe nobilele dumneavoastră surori.

— Vor veni în curând, Majestate. Prinţesa Betriese s-a îmbolnăvit, iar celelalte n-au vrut să plece de la căpătâiul ei.

— Ne pare rău să aflăm asta!

Sabran întinse din nou mâna, de data aceasta ambasadorului.

— Bine-ai revenit, Oscarde!

— Majestate.

Ambasadorul se plecă să sărute inelul.

— Ingăduiţi-mi să v-o prezint pe mama mea, lady Aleidine Teldan utt Kantmarkt, Ducesa Văduvă de Zeedeur.

Ducesa Văduvă făcu o plecăciune.

— Majestate.

Era o femeie de o frumuseţe izbitoare, înzestrată cu un păr bogat şi arămiu şi cu ochi ascunşi de gene grele. Pe pielea măslinie îi apăruse laba-gâştei.

— Ce mare onoare!

— Sunteţi binevenită în Ascalon, înălţimea Voastră! La fel ca şi dumneavoastră, adăugă Sabran către cineva din spatele ei.

Excelenţă.

Când Lievelyn se dădu la o parte, Ead trase brusc aer în piept. Ambasadorul care tocmai intrase în Camera Prezenţei purta un turban aurit şi o mantie din satin cu beteală, vopsită în albastrul bogat al nemţişorului. În spatele lui se aflau delegaţiile ersyriene şi lasiene.

— Majestate.

Chassar uq-Ispad făcu o plecăciune. Feţele tuturor se întoarseră ca să se uite la muntele acela de om, cu capul lui acoperit şi barba deasă.

— A trecut foarte mult timp.

Era aici. După atâţia ani, se întorsese.

— Aşa este, spuse Sabran. începuserăm să credem că Preaînalta Majestate nu o să trimită niciun reprezentant.

— Stăpânul meu nu ar jigni-o pe Majestatea Voastră într-atât. Regele Jantar vă trimite felicitările lui cu ocazia căsătoriei, la fel ca Înalta Conducătoare Kagudo, a cărei delegaţie ni s-a alăturat în Perchling!

Kagudo era înaltă Conducătoare a Domeniului Lasiei, cea mai veche casă regală din lumea cunoscută. Era o urmaşă pe linie dreaptă a lui Selinu, Păstrătoarea Jurământului, şi, astfel, era rudă de sânge cu Maica. Ead n-o cunoscuse niciodată, dar îi scria des Abatesei.

— Din fericire, urmă Chassar, prinţul Aubrecht tocmai andocase când am ajuns noi la ţărm, aşa că am reuşit să mă bucur de plăcuta lui tovărăşie tot restul călătoriei.

— Nădăjduim să ne bucurăm de plăcuta tovărăşie a prinţului Aubrecht pe viitor! spuse Sabran.

Câteva dintre domnişoarele de onoare îşi ascundeau chicotele după evantaie. Lievelyn zâmbi din nou.

Plecăciunile continuată. Sabran nu-şi dezlipea ochii de la soţul ei, iar el nu şi-i dezlipea de la ea. Chassar îi aruncă o privire lui Ead şi încuviinţă scurt din cap către ea, apoi se uită în altă parte.

Imediat ce se încheie primirea, Sabran îşi pofti oaspeţii în curte, pentru a urmări luptele cu lăncile. Concurenţii se luptau în văzul a o mie de cetăţeni. Aproape că-şi ieşiră din minţi la vederea lui Sabran, izbucnind în urale pentru regina care alungase un înalt Apusean. Era Glorian Pavăza-Inimii revenită la viaţă.

— Plecăciune ţie, Sabran cea Măreaţă! strigau ei. Să trăiască întru mulţi ani Casa Berethnet!

Ţipetele de laudă deveniră şi mai puternice când Lievelyn se aşeză lângă ea în Boxa Regală.

— Ocrotiţi-ne, Majestate!

— Majestate, curajul dumneavoastră ne îmbărbătează!

Ead îşi găsi un loc pe băncile de la umbră alături de celelalte domnişoare de onoare şi privi mulţimea, aşteptând ca o arbaletă sau un pistol să se iţească printre rânduri. Sidenul îi era aproape stins, dar avea destule cuţite pentru o grămadă de asasini.

Chassar stătea de cealaltă parte a Boxei Regale. Avea să fie nevoită să aştepte până când se retrăgea Sabran ca să poată vorbi cu el.

— Sfinte, credeam că nu mai termină cu prezentările-alea!

Margret luă un pahar cu vin de căpşuni de la un paj în timp ce lupta începea. Doi cavaleri rătăcitori îşi coborâră vizierele.

— Chiar cred că Sabran îl place cu adevărat pe-al ei Prinţ Roşu. A încercat ea să o ascundă, dar cred că e îndrăgostită până peste cap deja.

— Lievelyn e, Iară îndoială.

Combe se afla în Boxa Regală. II ţintui cu privirea, încercând să-şi dea seama dacă se uita la Sabran ca la o piesă care trebuia mutată pe o tablă de joc.

Margret îi urmări privirea.

— Ştiu, spuse ea. A scăpat basma curată după o crimă.

Sorbi vinul.

— Îi urăsc şi pe membrii suitei lui. Pentru că i-au fost complici.

— Sabran ştie *sigur,* murmură Ead. Nu se poate gândi la vreo cale de-a se descotorosi de el?

— Oricât mi-ar displăcea să recunosc asta, Inysul are nevoie de iscoadele lui. Iar dacă Sabran l-ar înlătura de la putere fără o pricină întemeiată, alţi nobili ar putea simţi că şi poziţiile lor sunt la fel de delicate. Nu-şi permite să producă nemulţumiri, nu cu atâta nesiguranţă din cauza primejdiei Yscalinului.

Margret schiţă o grimasă când cavalerii rătăcitori îşi rupseră reciproc lăncile, stârnind urlete din tribune.

— Nobilii s-au mai răsculat în trecut.

Ead aprobă din cap.

— Răscoala de pe Dealul Gorse.

— Da. Măcar acum există legi care scad din primejdia de-a se întâmpla din nou. Cândva, îi vedeai pe membrii suitei lui Combe plimbându-se ţanţoşi în livreaua *lui,* de parcă, întâi de toate, nu i-ar fi fost credincioşi reginei lor. Acum, nu pot decât să-i poarte

insigna. Îţi ţuguie buzele şi continuă: Nu pot să *sufăr* faptul că simbolul virtuţii lui e o carte, să ştii. Cărţile-s prea bune pentru el.

Cei doi combatanţi se răsuciră pe călcâie pentru a se confrunta din nou. Igrain Crest, care până atunci stătuse de vorbă cu un baron, se îndreptă spre Boxa Regală şi se aşeză pe rândul din spatele lui Sabran şi Lievelyn. Se aplecă să-i spună ceva reginei, care-i zâmbi.

— Aud că Igrain e împotriva acestei căsătorii, reluă Margret, deşi e încântată de faptul că s-ar putea să rezulte moştenitorul mult aşteptat.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Era Ocrotitoarea Tărâmului în toate în afară de nume când Sab era copil. O a doua mamă. Şi totuşi, dacă e să credem zvonurile, i-ar pica mai bine s-o vadă căsătorită cu cineva care-i cu un picior în groapă.

— Poate-o să i se îndeplinească dorinţa.

Margret o privi cu atenţie.

— Crezi că Sab o să se răzgândească în privinţa Prinţului Roşu.

— Până când nu are inelul pe deget, cred că se prea poate.

— Viaţa la curte te-a făcut cinică, Ead Duryan. S-ar putea să fim martorii unei poveşti de dragoste care s-o întreacă pe cea dintre Rosarian I şi sir Antor Dale.

Margret o cuprinse pe după braţ.

— Trebuie să fii încântată să-l vezi pe ambasadorul uq-Ispad după atâţia ani! Ead zâmbi.

— Habar n-ai tu!

Jocurile continuară preţ de câteva ore. Ead rămase sub prelate, alături de Margret, nedezlipindu-şi ochii de rânduri. În final, lordul Lemand Fynch, momentan Duce al Cumpătării, fu declarat campion. După ce-i dădu vărului ei un inel ca premiu, Sabran se retrase la adăpost de căldură.

La ora cinci, Ead se trezi ascunzându-se în Iatac, unde Sabran cânta la virginale. În timp ce Roslain şi Katryen şuşoteau între ele, iar biata Arbella se chinuia cu andrelele, Ead se prefăcu adâncită într-o carte de rugăciuni.

Regina îi acorda mai multă atenţie de când cu frigurile. Fusese poftită de câteva ori să joace cărţi şi să le asculte pe Doamnele din Dormitor ţinând-o pe Sabran la curent cu ce se întâmpla la curte. Ead băgase de seamă că uneori îi vorbeau de bine pe unii şi îi cereau lui Sabran să dea dovadă faţă de ei de mai multă îngăduinţă

decât dăduse înainte. Dacă în aceste sfaturi nu era inclusă şi mită, atunci Ead era regina Ersyrului.

— Ead.

Ridică privirea.

— Majestate?

— Vino la mine!

Sabran bătu uşor într-un taburet. Când Ead se aşeză, regina se aplecă înspre ea, complice.

— Pare-se că Prinţul Roşu seamănă mai puţin a chiţcan decât ne-am fi aşteptat. Ce părere ai despre el?

Ead o simţi pe Roslain urmărind-o.

— Mi s-a părut curtenitor şi galant, doamnă. Dacă este şoarece, spuse ea, în glumă, putem sta liniştite cu gândul că este un prinţ între şoareci.

Sabran râse. Un sunet rar, ca o vinişoară de aur ascunsă în stâncă, ce se codea să se arate la lumină.

— Într-adevăr. Rămâne de văzut dacă va fi şi un bun consort pentru mine, îşi trecu un deget ca o umbră peste virginale.

— Desigur, încă nu sunt măritată. O logodnă poate fi oricând ruptă.

— Ar trebui să faceţi aşa cum credeţi. Mereu vor exista glasuri care să vă spună ce să faceţi şi cum să vă purtări, dar dumneavoastră sunteţi cea care poartă coroana, spuse Ead. Lăsaţi-l pe Alteţa Sa Regală să vă dovedească faptul că este demn de un loc lângă dumneavoastră. Trebuie să câştige această onoare, pentru că este cea mai mare dintre toate.

Sabran o privi cu băgare de seamă.

— Spui vorbe frumoase, într-adevăr, remarcă ea. Mă întreb dacă şi crezi în ele.

— Vorbele mele sunt sincere, doamnă. Toate curţile cad pradă aerelor şi prefăcătoriei, adesea deghizate în curtoazie, spuse Ead, dar mie-mi place să cred că vorbesc din inimă.

— Toate vorbim din inimă Majestăţii Sale! se răsti Roslain, ai cărei ochi luceau de furie. Sau vrei să spui că şi curtoazia e un soi de prefăcătorie, domniţă Dutyan? Căci Cavaleriţa Cuviincioşiei...

— Ros, spuse Sabran, nu vorbeam cu tine.

Roslain tăcu, vădit uluită.

În tăcerea încordată care urmă, unul dintre Cavalerii Corpului intră în Iatac.

— Majestate.

Făcu o plecăciune.

— Excelenţa Sa, ambasadorul uq-Ispad, vă întreabă dacă vă puteţi lipsi de domniţa Duryan pentru scurt timp. Dacă vă e pe plac, o aşteaptă pe Terasa Făcătorilor de Pace.

Sabran îşi lăsă părul curgător să-i cadă pe o parte a gâtului.

— Cred că mă pot lipsi de ea, răspunse. Poţi pleca, Ead, dar să te-ntorci la timp pentru orasiuni!

— Da, doamnă.

Ead se ridică imediat.

— Mulţumesc!

În timp ce pleca din Iatac, se feri să privească spre celelalte femei. Ar fi trebuit, dacă se putea, să nu-şi facă o duşmancă din Roslain Crest, dacă era posibil.

Ead ieşi din Tumul Reginei şi cobori spre meterezele îndreptate către miazăzi ale palatului, unde Terasa Făcătorilor de Pace avea vedere la râul Limber.

Inima-i zbârnâi ca o molie-albină. Pentru prima oară după opt ani, avea să stea de vorbă cu cineva de la Abaţie. Şi nu cu oricine, ci cu Chassar, cel care o crescuse.

Soarele serii preschimbase râul în aur topit. Ead trecu podul şi păşi pe podeaua cu dale a terasei. Auzindu-i paşii, bărbatul se întoarse şi zâmbi, iar ea se duse la el ca un copil la tatăl lui.

— Chassar.

îşi lipi faţa de pieptul lui. Braţele lui o cuprinseră.

— Eadaz.

El o sărută pe creştetul capului.

— Gata, lumina ochilor mei! Sunt aici.

— N-am mai auzit numele ăsta de multă vreme, rosti ea într-o selinyeză gâtuită. Pentru numele Maicii, Chassar, credeam că m-ai părăsit pentru totdeauna!

— Niciodată! Tu ştii că faptul că te-am lăsat aici a fost de parcă mi-ar fi fost smulsă o coastă.

Se îndreptară împreună spre un umbrar alcătuit din măceş şi caprifoi.

— Stai cu mine.

Pesemne că Chassar îşi rezervase terasa pentru el.

Ead se aşeză la o masă pe care se afla un platou ticsit cu fructe ersyriene uscate la soare, iar el îi turnă un pahar de vin pal din Rumelabar.

— Ţi-am adus astea de peste mare. Mă gândeam că ţi-ar plăcea o mică amintire de-acasă.

— După opt ani, e uşor să uiţi până şi că există partea de

miazăzi.

Îi aruncă o privire cruntă.

— N-am primit nicio veste. Nu mi-ai răspuns la *niciuna* dintre scrisori.

Zâmbetul îi pieri.

— Iartă-mi îndelunga tăcere, Eadaz! Oftă şi apoi continuă: Ţi-aş fi scris, dar Abatesa a hotărât că trebuie să fii lăsată să înveţi în linişte căile inyshienilor.

Ead voia să se arate supărată, însă acesta era omul care-o ţinuse în poală când era mică şi o învăţase să citească, iar uşurarea de a-l vedea îi depăşea supărarea.

— Sarcina care ţi s-a încredinţat e aceea de-a o apăra pe Sabran, spuse Chas- sar, şi ai făcut cinste Maicii ţinând-o vie şi nevătămată. Nu are cum să fi fost uşor.

Se opri.

— Cu toţi asasinii care o pândesc. Ai spus în scrisoare că aveau pumnale yscaleze la ei.

— Da. Pumnale de parat, din Cârscaro, mai precis.

— Pumnale de parat, repetă Chassar. Ciudată alegere de armă pentru omor!

— Şi mie mi s-a părut la fel. O armă folosită pentru apărare.

— Hm!

Chassar îşi mângâie barba, aşa cum proceda mereu când cădea pe gânduri.

— O fi totul la fel de simplu cum pare, iar regele Sigoso o fi plătit supuşi inyshieni ca să ucidă o regină pe care el o dispreţuieşte... Sau poate că pumnale- le-astea sunt un peşte putregăit. Care acoperă duhoarea adevăratului ticluitor.

— Eu cred că-i cea din urmă. Cred că cineva de la curte e băgat în treaba asta, spuse Ead. S-ar fi putut găsi pumnalele pe piaţa neagră. Cineva le-a dat drumul asasinilor în Tumul Reginei.

— Şi n-ai habar cine din Casa de Sus ar putea s-o vrea moartă pe Sabran?

— Nimeni. Cu toţii cred că ea îl ţine înlănţuit pe Nenumit.

Ead îşi amestecă vinul.

— Mi-ai spus să am mereu încredere în ce simt.

— întotdeauna.

— Atunci, îţi spun că mi se pare că e ceva în neregulă cu încercările astea de-a-i lua viaţa lui Sabran. Şi nu e vorba numai despre arma aleasă, spuse ea. Doar ultima încercare a părut... serioasă. Ceilalţi au făcut gafe. De parcă ar fi vrut să fie prinşi.

— Bag de seamă că sunt doar nepregătiţi. Nebuni disperaţi, mituiţi cu sume de nimic.

— Poate. Sau poate totul e făcut cu bună ştiinţă, spuse ea. Chassar, îl mai ţii minte pe lordul Arteloth?

— Bineînţeles. M-a mirat faptul că nu era cu Sabran când am sosit.

— Nu mai este aici. Combe l-a exilat în Yscalin pentru că s-a apropiat prea mult de ea, spre a deschide calea pentru căsătoria cu Lievelyn.

Chassar ridică din sprâncene.

— Zvonurile! murmură el. Le-am auzit şi eu în Rumelabar.

Ead încuviinţă din cap.

— Combe a fost în stare să-l trimită pe Loth la moarte. Şi acum mi-e teamă că Şoimul de Noapte mută din nou piesele pe tabla de joc. Că, facând-o pe Sabran să se teamă pentru viaţa ei, a împins-o spre Lievelyn.

— Astfel încât să dea naştere unui moştenitor cât de curând posibil.

Chassar părea că se gândeşte la asta.

— Într-un fel, ar fi o veste bună dac-ar fi adevărat. Sabran e în siguranţă. La făcut pe voie.

— Dar dacă pe viitor nu face asta?

— Nu sunt sigur că ar merge mai departe decât a mers deja. Fără ea, puterea lui s-ar nărui.

— Nu sunt convinsă că el crede asta. Şi nu văd un lucru bun în faptul că Sabran tot nu ştie nimic despre urzelile lui.

Chassar tăcu auzind aceste cuvinte.

— Nu trebuie să faci cunoscute aceste păreri în faţa ei, Eadaz. Nu fără dovezi. Combe este un om puternic şi ar putea găsi o cale să-ţi facă rău.

— Nu aş face asta. Tot ce pot să fac e să-l urmăresc mai departe.

II privi.

— Chassar, vrăjile mele încep să-şi piardă din putere.

— Ştiu. îşi coborî vocea: Când am primit vorbă că Fyredel s-a arătat şi că Sabran l-a alungat din Ascalon, ne-am dat imediat seama de adevăr. Am ştiut că asta ţi-ar arde tot sidenul care ţi-a mai rămas. Ai fost departe de copac prea multă vreme. Tu eşti o rădăcină, preaiubite. Trebuie să bei, altfel te vei ofili.

— S-ar putea să nu mai aibă nicio însemnătate. S-ar putea să am în sfârşit prilejul de a deveni o Doamnă din Dormitor, spuse Ead. S-

o apăr cu propriu-mi pumnal.

— Nu, Eadaz!

Chassar îşi aşează o mână mare peste a ei. Un mugur de portocal, tăiat din piatra-lunii, era bătut pe un inel de argint de pe degetul lui arătător. Simbolul adevăratei lor credinţe.

— Copilă, murmură el, Abatesa a murit. Era bătrână, după cum bine ştii, şi şi-a dat sufletul în tihnă.

Vestea o îndureră pe Ead, dar nu o miră. Abatesa păruse mereu bătrână de când lumea, cu pielea zbârcită şi ridată precum un măslin.

— Când?

— Acum trei luni.

— Fie să i se înalţe flacăra ca să aprindă copacul! rosti Ead. Cine i-a preluat mantia?

— Domniţele Roşii au ales-o pe Mita Yedanya, *munguna,* răspunse Chassar. O mai ţii minte?

— Da, desigur.

Din puţinele lucruri pe care Ead le mai ţinea minte despre ea, Mita fusese o femeie tăcută şi serioasă. *Munguna* era presupusa moştenitoare a Abaţiei, deşi Domniţele Roşii alegeau din când în când pe altcineva dacă o considerau nepotrivită pentru poziţie.

— Îi doresc tot binele în noua funcţie! Şi-a ales deja o *munguna* a ei?

— Cele mai multe surori pun rămăşag că va fi Nairuj, dar adevărul e că Mita nu s-a hotărât încă.

Ead încuviinţă din cap. Chassar se aplecă mai aproape de ea. În lumina slabă care mai rămăsese, Ead băgă de seamă riduri în jurul ochilor şi gurii lui. Părea cu mult mai în vârstă decât atunci când îl văzuse ultima oară.

— Ceva s-a schimbat în lume, Eadaz, continuă el. Sigur o simţi şi tu. Wyrmii se foiesc, se trezesc din somn, iar acum s-a ridicat şi un înalt Apusean. Abatesa se teme că aceştia sunt primii paşi spre trezirea Nenumitului însuşi.

Ead se opri o clipă, astfel încât cuvintele lui să se aşeze înlăuntrul ei.

— Nu eşti singurul care se teme de acest lucru, răspunse ea. O domnişoară de onoare, Truyde utt Zeedeur, a trimis un sol în Seiiki.

— Tânăra moştenitoare a Ducatului de Zeedeur.

Chassar se încruntă.

— De ce să vrea ea să ducă tratative cu Răsăritul?

— Fetei ăsteia i-a intrat în cap să cheme wyrmii lor, ca să ne

apere de Nenumit. Este sigură că el se va întoarce — fie că rămâne Casa Berethnet în picioare, fie că nu.

Chassar lăsă un şuierat uşor să îi scape dintre buze.

— Ce a împins-o să creadă în aşa ceva?

— Trezirea făpturilor draconice. Şi propriile închipuiri, presupun.

Ead mai turnă vin pentru amândoi.

— Fyredel i-a spus ceva lui Sabran. „Cei o mie de ani aproape s-au scurs.” A mai spus şi că stăpânul lui stă să se trezească în Hău.

Oceanul care se căsca între o parte a lumii şi cealaltă. O apă neagră, nepătrunsă de razele Soarelui. O întindere de beznă pe care marinarii se temeau s-o treacă.

— Ameninţătoare vorbe, într-adevăr!

Chassar primi paharul pe care i-I dădu ea.

— Fyredel o fi crezând, într-adevăr, că Nenumitul este pregătit să se întoarcă.

— Maica l-a înfrânt acum mai bine de o mie de ani, spuse Ead. Nu-i aşa? Dacă asta era data la care se referea wyrmul, Nenumitul ar fi trebuit deja să se trezească.

Chassar luă o gură de vin, căzând pe gânduri.

— Mă întreb, reluă el, dacă această ameninţare are ceva de-a face cu anii pierduţi ai Maicii.

Toate surorile ştiau despre anii pierduţi. La puţin timp după ce-l înfrânsese pe Nenumit şi întemeiase Abaţia, Maica plecase cu treburi necunoscute şi pierise înainte să apuce să-şi croiască drum înapoi spre casă. Trupul ei fusese înapoiat Abaţiei. Nimeni nu ştia cine-l trimisese.

O mână de surori credea că Maica se dusese să i se alăture peţitorului ei, Galian Berethnet, şi împreună avuseseră un copil, întemeind Casa Berethnet. Ideea, neagreată în Abaţie, era legenda pe care se întemeiase întinderea Virtuţilor — şi ceea ce o adusese pe Ead în Inys.

— Cum ar putea fi posibil aşa ceva?

— Ei bine, răspunse Chassar, cele mai multe surori cred că Maica a plecat ca să apere Abaţia de o primejdie nenumită. Am să-i scriu Abatesei şi am să-i spun ce a spus Fyredel. S-ar putea să reuşească să dezlege ea cimilitura asta.

Tăcură o perioadă scurtă. Cum amurgul venise deja, lumânările începuseră să se aprindă la ferestrele palatului.

— Trebuie să plec în curând, spuse ea. Să mă rog la înşelător.

— Mănâncă ceva mai întâi.

Chassar mută bolul cu fructe spre ea.

— Pari obosită.

— Păi, replică Ead sec, alungarea unui înalt Apusean de una singură *e* un lucru obositor, din câte-mi dau seama.

Ciuguli curmalele şi cireşele îndulcite cu miere. Gusturi dintr-o viaţă pe care n-o uitase niciodată.

— Preaiubito, iartă-mă, dar, înainte să pleci, mai este un lucru pe care vreau să ţi-l spun! Despre Jondu.

Jondu. Dăscăliţa ei, preaiubita ei prietenă. Simţi un nod în stomac.

— Chassar, ce este?

— Anul trecut, Abatesa a hotărât că trebuie să ne reluăm strădania de o a găsi pe Ascalon. Cum numărul făpturilor draconice care se trezesc creşte întruna, credea că trebuie să găsim sabia de care Maica s-a folosit pentru a-l înfrânge pe Nenumit. Jondu şi-a început căutarea în Inys.

— Inys, repetă Ead, simţind cum o strânge ceva în piept. Sigur ar fi venit să mă vadă.

— I s-a poruncit să nu se-apropie de curte. Ca să te lase să-ţi vezi de sarcina ta.

Ead închise ochii. Jondu era căpoasă, dar n-ar fi nesocotit niciodată o poruncă directă din partea Abatesei.

— Ultima dată am primit veşti din partea ei când se afla în Perunta, urmă Chassar, şi-şi croia drum spre casă, din câte ştiam noi.

— Când a fost asta?

— La sfârşitul iernii. Nu a găsit-o pe Ascalon, dar ne-a scris ca să ne înştiinţeze că purta cu ea un obiect cu însemnătate din Inys şi că avea nevoie de un păzitor. Am trimis surori s-o găsească, dar n-a găsit nimeni nici urmă de ea. Ne temem de ce e mai rău.

Ead se ridică deodată şi se îndreptă către balustradă. Brusc, dulceaţa fructelor începu să i se pară înecăcioasă.

îşi aduse aminte cum încerca Jondu să o înveţe să stăpânească flacăra pură care îi mocnea în sânge. Cum să ţină o sabie şi să pună coarda unui arc. Cum să despice un wyvern de la pipotă la coadă. Jondu, prietena ei cea mai dragă — care, alături de Chassar, făcuse din ea tot ce era acum.

— S-ar putea să fie încă în viaţă.

Vocea ei era răguşită.

— Surorile o caută. N-o să ne dăm bătuţi, spuse Chassar, dar cineva trebuie să-i ia locul printre Domniţele Roşii. Aceasta este

solia pe care-o aduc de la Mita Yedanya, noua noastră Abatesă. Îţi porunceşte să te întorci, Eadaz. Să porţi mantia sângelui. Vom avea nevoie de tine în zilele ce vor veni.

Un fior o mângâie pe Ead de la scalp la baza şirei spinării, rece şi cald deopotrivă.

Era tot ce-şi dorise vreodată. Să fie Domniţă Roşie, o ucigaşă la pândă, era visul fiecărei fete care se năştea în Abaţie.

Şi totuşi...

— Aşadar, spuse Ead, noua Abatesă nu vrea s-o apere pe Sabran.

Chassar i se alătură lângă balustradă.

— Noua Abatesă e mai neîncrezătoare în ce susţine Casa Berethnet decât cea de dinainte, recunoscu el, dar nu o să o lase fără apărare pe Sabran. Am adus-o pe una dintre surorile tale mai mici cu mine în Inys, şi am de gând s-o înfăţişez reginei Sabran în schimbul tău. O să-i spun că una dintre rudele tale e pe moarte, că trebuie neapărat să te întorci în Ersyr.

— O să dea de bănuit.

— Nu avem de ales. O privi cu atenţie şi adăugă: Eşti Eadaz du Zăla uq-Năra, slujnica lui Cleolind. Ar trebui să nu mai rămâi nicio clipă la curtea asta de hulitori.

Numele ei. Trecuse atât de mult timp! În timp ce-i întorcea cuvintele pe toate părţile, pe faţă i se întipări o expresie chinuită, îngrijorată.

— Eadaz, spuse el, să nu-mi zici acum că vrei să rămâi! Ţi-a intrat cumva Sabran la suflet?

— Bineînţeles că nu, replică Ead. Femeia este încrezută şi leneşă — dar oricum ar fi, există o şansă, cât ar fi ea de mică, *să fie* cu adevărat urmaşa Maicii. Şi nu e numai asta: dacă moare, ţara cu cea mai mare putere navală din Apus se va prăbuşi — iar asta nu ne va face câtuşi de puţin bine. Are nevoie de apărare.

— Şi va avea parte de ea. Sora pe care am adus-o cu mine este foarte priceută — dar tu ai o altă cale de urmat acum.

Îi puse o mână pe spate.

— E timpul să te întorci acasă.

Un prilej de a fi din nou aproape de portocal. De a putea vorbi propria limbă şi a se putea ruga adevăratului chip al Maicii fără să fie arsă de vie în piaţa Marian.

Şi totuşi, petrecuse opt ani învăţând despre inyshieni — despre obiceiurile lor, despre credinţa lor, despre încurcăturile acestui adevărat laţ care era curtea. Nu-şi putea risipi cunoştinţele.

— Chassar, spuse ea, chiar vreau să plec cu tine de-aici, dar tu mă chemi exact când Sabran începe să aibă încredere în mine. Toţi anii pe care i-am petrecut aici vor fi fost în van. Crezi c-ai putea s-o convingi pe noua Abatesă să-mi mai acorde nişte timp?

— Cât de mult?

— Până când e asigurată succesiunea regală.

Ead se întoarse cu faţa spre el.

— Lasă-mă s-o păzesc până când dă naştere unei fiice. Apoi, mă voi întoarce acasă.

El se gândi la asta o vreme, făcând din gură o linie subţire în desişul bărbii lui.

— Voi încerca, încheie el. Voi încerca, preaiubito. Dar dacă Abatesa refuză, trebuie să te supui.

Ead îl sărută pe obraz.

— Eşti prea bun cu mine!

— Nu am cum să fiu prea bun cu tine!

O apucă de umeri.

— Dar fii cu băgare de seamă, Eadaz! Nu-ţi pierde atenţia. Maica e cea care te călăuzeşte, nu această regină inyshiană.

Ead privi în urmă, spre turnurile oraşului.

— Maica să ne călăuzească în tot ce facem!

15
APUS

CÂRSCARO.

Capitala Regatului Draconic al Yscalinului.

Oraşul se afla sus, în munţi, deasupra unui platou întins. Era cioplit într-o creastă a Ţepuşelor, lanţul muntos acoperit de zăpadă care stătea între Yscalin şi Ersyr.

Loth privi pe fereastra trăsurii în timp ce se apropia de poteca de munte. Auzise toată viaţa poveşti despre Cârscaro, dar nu crezuse niciodată c-avea să-l vadă cu ochii lui.

Yscalin devenise a doua verigă din Zaua întinderii Virtuţilor când regele Isa- larico al IV-lea se însurase cu regina Glorian a Il-a. De dragul miresei sale, acesta se lepădase de vechiul zeu al ţării lui şi o închinase Sfântului. În zilele acelea, Cârscaro era cunoscut pentru măştile, muzica şi perii roşii care creşteau pe străzile lui.

Acum, nu mai era aşa. De când Yscalinul se dezisese de credinţa în Sfânt şi îl luase pe Nenumit drept zeul său, făcuse tot ce putea ca să calce în picioare întinderea Virtuţilor.

În timp ce se iveau zorii, firişoare strălucitoare de nori apărură deasupra Marii Câmpii Yscaleze. În vremurile de demult, acele câmpii fuseseră acoperite de un covor de lavandă, iar când sufla vântul, îi purta parfumul spre oraş.

Loth îşi dorea să-l fi văzut pe vremea aceea. Nu mai rămăsese din el decât un pustiu pârjolit.

— Câte suflete locuiesc în Cârscaro? o întrebă el pe lady Priessa, fie şi numai pentru a-şi muta gândul de la asta.

— Cincizeci de mii sau cam pe-acolo. Capitala noastră este mică, răspunse ea. Când ajungeţi, veţi fi conduşi în camerele voastre din galeria ambasadorilor.

Veţi avea o întrevedere cu Luminăţia Sa cât de devreme îi cade ei bine, ca să vă arătaţi meritele.

— Ne vom întâlni şi cu regele Sigoso?

— Majestatea Sa nu se simte bine.

— îmi pare rău să aud asta!

Loth îşi lipi fruntea de fereastră şi ţintui cu privirea oraşul din munţi. Curând avea să ajungă în inima misterului a ce se întâmplase cu Yscalin.

O mişcare fulgerătoare îi atrase atenţia. întinse mâna spre zăvor, ca să vadă mai bine cerul, dar o mână înmănuşată îl închise deodată.

— Ce-a fost aia? întrebă Loth, tulburat.

— O cocatrice.

Lady Priessa îşi împreună mâinile în poală.

— Ar fi bine să nu te îndepărtezi prea tare de palat, lord Arteloth. Multe făpturi draconice hălăduiesc prin munţi.

Cocatrici. Rodul împreunării dintre pasăre şi wyvem.

— Fac rău oamenilor din oraş?

— Dacă sunt flămânde, fac rău la orice mişcă, în afara celor care au deja molima. Le hrănim ca lumea.

— Cum?

Niciun răspuns.

Trăsura-şi începu drumul anevoios în sus pe poteca de munte. În faţa lui Loth, Kit se trezi din aţipeală şi se frecă la ochi. Zâmbi imediat, dar Loth îşi dădea seama că e îngrozit.

Noaptea se lăsase deja când Poarta Niundei le apăru în faţă. Uriaşă, precum zeitatea al cărei nume-l purta, cioplită din granit verde şi negru şi luminată de torţe, era singura intrare în Cârscaro. Pe măsură ce se apropiau, Loth vedea siluete dedesubtul buiandrugului.

— Ce-i aia de-acolo de sus?

Kit înţelese primul.

— În locul tău, mi-aş feri privirea, Arteloth, răspunse el lăsându-se pe spate. Dacă nu vrei ca asta să-ţi bântuie nopţile pe veci.

Era prea târziu. Deja văzuse bărbaţii şi femeile legate de poartă cu lanţuri, atârnaţi de încheieturi. Unii păreau morţi sau pe jumătate morţi, dar alţii erau încă vii şi plini de sânge, opintindu-se

în lanţuri.

— *Aşa* le hrănim, lord Arteloth. Cu nelegiuiţii şi trădătorii noştri.

Pentru o clipă cumplită, Loth crezu că avea să-şi dea afară ultima masă pe gură chiar acolo, în trăsură.

— înţeleg.

Gura i se umplu de salivă.

— Bine!

Îi venea să-şi facă semnul săbiei, dar gestul l-ar fi osândit unde se afla acum.

Pe măsură ce trăsura se apropia, Poarta Niundei se deschise. Nu mai puţin de şase wyvemi o păzeau. Erau mai mici decât Inalţii Apuseni care erau căpeteniile lor şi aveau doar două picioare, dar ochii le ardeau cu aceeaşi flacără. Loth îşi feri privirea până trecură de ei.

Se afla într-un coşmar. Bestiarele, vechile poveşti, prinseseră viaţă în Yscalin.

Un tum de stâncă vulcanică şi sticlă se înălţa din mijlocul oraşului. Acela trebuia să fie Palatul Izbăvirii, cetatea de scaun a Casei Vetalda. Muntele pe care stătea era unul dintre cei mai joşi dintre Ţepuşe, dar era destul de mare ca vârful să-i fie ascuns de pâcla de deasupra platoului.

Palatul era cumplit la vedere, dar râul de lavă era ceea ce-l tulbura pe Loth. Curgea în şase bifurcaţi!, înconjurând şi străbătând Cârscaro, apoi contopindu-se într-o singură baltă şi revărsându-se pe pantele mai joase ale muntelui, unde se răcea şi se preschimba în sticlă vulcanică.

Cascadele de lavă apăruseră în Cârscaro cu zece ani înainte. Yscalezilor le luase ceva vreme să sape canale pentru râul roşu. În Ascalon, lumea şoptea că Sfântul o trimisese ca avertisment pentru yscalezi — un avertisment cum că Nenumitul avea să fie cândva zeul mincinos al ţării lor.

Străzile se întortocheau precum cozile de şobolani în jurul clădirilor. Loth vedea că erau legate de poduri înalte din piatră. Grajduri cu umbrare roşii erau înconjurate de oameni în robe grele. Mulţi purtau văluri pe feţe. Se vedeau întăriri împotriva molimei peste tot, de la talismane în pragurile uşilor, la măşti cu ochi de sticlă şi ciocuri lungi, dar unele locuinţe încă erau însemnate cu litere roşii.

Trăsura îi aduse la uriaşele uşi ale Palatului Izbăvirii, unde-i aştepta un şir de servitori. Statui în mărime naturală cu făpturi draconice alcătuiau un arc în jurul intrării, facând-o să pară gura

Pântecelui de Foc.

Loth coborî din trăsură şi întinse ţeapăn o mână către lady Priessa, care o refuză. Fusese o neghiobie din partea lui să i-o ofere, de la bun început. Melaugo îi spusese să păstreze distanţa.

Jaculuşii mârâiră în timp ce micul grup se îndepărta de trăsură. Loth ţinu pasul cu Kit, luându-se după servitori şi ajungând într-un vestibul cu tavan înalt, unde atârna un candelabru. Ar fi putut jura că lumânările lui ardeau cu flăcări roşii.

Lady Priessa se făcu nevăzută pe o uşă lăturalnică. Loth şi Kit făcură schimb de priviri surprinse.

Două coşuri pentru jar stăteau de-o parte şi de alta a unor trepte mari. Un servitor aprinse o torţă dintr-unul dintre ele. Se luară după el pe coridoare părăsite şi pasaje ascunse pe după tapiserii şi pereţi falşi, urcară pe trepte înghesuite şi înguste care-l făcură pe Loth să-i fie şi mai greaţă, trecură de portrete în ulei ale foştilor monarhi Vetalda şi ajunseră, în cele din urmă, într-o galerie cu tavan boltit. Servitorul arătă mai întâi spre o uşă, apoi spre alta, şi îi dădu fiecăruia câte o cheie.

— Poate-am putea să primim şi noi ceva de..., începu Kit, dar bărbatul dispăruse deja după o tapiserie.

— Mâncare.

— Putem să mâncăm mâine, spuse Loth.

Fiecare cuvânt al lui producea ecou pe coridorul acela.

— Cine crezi că mai e pe-aici?

— Nu mă pricep la subiectul ambasadori străini, dar trebuie să presupunem că sunt ceva mentezi şi pe-aici.

Kit îşi frecă burta care ghiorţăia.

— Ăştia sunt băgaţi peste tot.

Era adevărat. Se spunea că nu există niciun loc în lume în care mentezii să refuze să meargă.

— Hai să ne întâlnim aici la prânz, propuse Loth. Ar trebui să discutăm despre ce-i de făcut.

Kit îl plesni uşurel pe spate şi intră într-una din camere. Loth introduse cheia în cealaltă uşă.

Ochilor lui le trebuită o clipă să se adapteze la umbrele din dormitor. Yscalezii şi-or fi declarat supunerea faţă de Nenumit, însă era limpede că nu se zgârciseră când venea vorba de bunăstarea ambasadorilor oaspeţi. Pe peretele cu faţa către apus erau înşiruite nouă ferestre, una fiind mai mică decât celelalte. La o privire mai îndeaproape, aceea se dovedi a fi o uşă care ducea la un balcon

închis.

Un pat cu baldachin trona în capătul de miazănoapte al camerei. Un sfeşnic de fier stătea lângă el. Lumânările erau alcătuite dintr-o ceară care strălucea precum perlele, iar flăcările lor *chiar* erau roşii. Roşu pur. Cufărul lui fusese pus în apropiere. În capătul de miazăzi, dădu la o parte o perdea din catifea şi văzu o cadă de piatră, plină-ochi cu apă aburindă.

Ferestrele-l făceau să simtă că tot Yscalinul se putea uita înăuntru. Trase perdelele şi stinse aproape toate lumânările. Scoaseră o trâmbă de fum negru când se stinseră.

Se scufundă în apă şi rămase acolo mult timp. Când îi amorţiră durerile, găsi o bucată de săpun de măsline şi se apucă să-şi cureţe cenuşa din păr.

Era posibil ca Wilstan Fynch să fi dormit chiar în această cameră pe când cerceta asasinarea reginei Rosarian, femeia pe care o iubise. Era posibil ca el să fi fost aici când arseseră câmpurile de lavandă, iar păsările zburaseră cu vestea că Zaua întinderii Virtuţilor pierduse o verigă.

Loth îşi turnă apă în cap. Dacă cineva din Cârscaro pusese la cale asasinarea reginei Rosarian, era posibil ca aceeaşi persoană să încerce s-o ucidă şi pe Sabran. S-o înlăture înainte să ofere întinderii Virtuţilor o moştenitoare. Să-l readucă la viaţă pe Nenumit.

Cu un tremur, Loth se ridică din cadă şi se întinse după prosopul împăturit de in de lângă ea. Se bărbieri cu cuţitul, lăsând un ciuf de păr pe bărbie şi un pic pe buza de sus. În timp ce se bărbierea, mintea-i fugi la Ead.

Era sigur că Sabran era în siguranţă cu ea. De când o văzuse în Casa Banchetelor — o femeie cu pielea de culoarea ghindei şi ochii ageri, a cărei ţinută era aproape regală —, simţise o căldură lăuntrică. Nu căldura focului wyrmilor, ci ceva blând şi strălucitor, precum prima lumină a unei dimineţi de vară.

Margret îi spunea de un an să se însoare cu Ead. Era frumoasă, îl facea să râdă şi puteau să stea de vorbă ore-ntregi. Dar el respinsese ideea surorii lui — nu doar pentru că viitorul conte de Goldenbirch nu putea lua de mireasă o femeie de rând, după cum ştia şi ea foarte bine, ci pentru că o iubea pe Ead la fel cum o iubea pe Margret, la fel cum o iubea pe Sabran. Ca pe o soră.

Nu simţise încă dragostea atotmistuitoare păstrată pentru o viitoare tovarăşă de viaţă. La treizeci de ani, era mai mult decât

suficient de matur pentru a se însura şi tânjea s-o cinstească pe Cavaleriţa Tovărăşiei împărtăşindu-se din acea preasfântă taină.

Acum, era posibil să nu mai aibă acest prilej.

O cămaşă de noapte din mătase îl aştepta pe pat, dar el şi-o luă tot pe-a lui, şifonată de drum, apoi ieşi pe balcon.

Aerul se răcorea. Loth îşi sprijini braţele de balustradă. Dedesubtul lui se întindea Cârscaro, până spre prăpastia uriaşă dinspre platou. Pâlpâirea lavei păta fiecare stradă. Loth văzu o siluetă plonjând de deasupra şi adăpându-se din râul de foc.

La miezul nopţii, se băgă cu grijă în pat şi-şi trase plapuma până peste piept.

Când adormi, visă că aştemuturile îi erau otrăvite.

Aproape de prânz, Kit îl găsi stând la masa lui, la umbra balconului, privind în jos către platou.

— Bine te-am găsit, domnule! începu Loth.

— Ah, domnule, ce zi frumoasă pe meleagurile morţii şi ale răului!

Kit ducea un fund de lemn.

— S-or închina oamenii ăştia Nenumitului, dar ce paturi ca lumea au! N-am dormit în viaţa mea atât de bine!

Kit nu putea fi niciodată serios, iar Loth nu se putea abţine să nu zâmbească la cum vedea el lucrurile chiar şi aici.

— Unde-ai găsit mâncare?

— Primul Ioc pe care-l caut în orice clădire nouă aş intra e bucătăria. Am făcut la semne servitorilor pân-au priceput că eram hămesit. Uite.

Puse fundul de lemn pe masă.

— O să ne-aducă mai târziu ceva din care să ne săturăm mai bine.

Fundul de lemn era plin de fructe şi nuci prăjite, şi avea şi o carafa cu vin din grâu şi două pocale.

— Nu trebuia să pleci de unul singur, Kit, spuse Loth.

— Burta mea nu aşteaptă după nimeni.

Când îi văzu expresia, Kit oftă.

— Bine!

Soarele era ca o rană deschisă, iar cerul avea o mie de nuanţe de roz. O ceaţă pală se înălţa dinspre platou. Loth nu mai văzuse niciodată o asemenea privelişte. Erau la adăpost de dogoare, dar claviculele le sclipeau de sudoare.

Pesemne că fusese nespus de frumos când lavanda încă mai creştea pe-acolo. Loth încerca să-şi închipuie cum trebuia să fi fost să umbli vara pe coridoarele deschise, încălzit de briza parfumată.

Oare teama sau răul îl împinsese pe regele Sigoso să otrăvească acest loc într-un asemenea hal?

— Aşadar, reluă Kit, cu gura plină de migdale, cum să ne apropiem de donmata?

— Cu cea mai mare curtoazie cu putinţă. Din ce ştie ea, suntem aici ca am- basadori-oaspeţi permanenţi. Mă îndoiesc că o să intre la bănuieli dacă întrebăm ce s-a ales de ultimul.

— Dacă i-au făcut ceva lui Fynch, o să ne mintă.

— Atunci, o să cerem dovezi că este în viaţă.

— Nu ceri *dovezi* unei prinţese. Cuvântul ei e lege.

Kit descojea o portocală roşie.

— Acum suntem iscoade, Loth. Ia nu-ţi mai asculta tu firea aia încrezătoare!

— Şi-atunci ce să facem?

— Ne strecurăm la curte, ne purtăm ca nişte buni ambasadori şi aflăm ce putem. S-ar putea să mai existe şi alţi diplomaţi străini pe-aici. Trebuie să ştie cineva ceva.

Îi arătă lui Loth un zâmbet precum lumina Soarelui.

— Şi dacă toate celelalte planuri dau greş, îi fac ochi dulci donmatei Marosa până când îşi deschide inima-n faţa mea.

Loth clătină din cap.

— Pungăşiile ce eşti!

Un uruit străbătu Cârscaro. Kit îşi prinse cupa înainte s-apuce să se verse vinul.

— Ce-a fost asta? întrebă el, cu răsuflarea tăiată.

— Un cutremur, răspunse Loth, tulburat. Tata mi-a zis cândva că munţii de foc pot pricinui asemenea lucruri.

Yscalezii n-ar fi construit un oraş aici dac-ar fi putut fi ras de pe faţa pământului de un cutremur. încercând să nu se gândească la asta, Loth îşi sorbi vinul, încă bântuit de gândul la cum trebuia să fi fost Cârscaro cândva. Murmurând un cântec, Kit îşi luă pana de scris şi un cuţitaş.

— Poezie? întrebă Loth.

— încă nu m-a părăsit inspiraţia. Spaima şi creativitatea, din câte-am trăit eu, nu merg mână-n mână. Kit începu să ascută pana, apoi răspunse: Nu, asta e o scrisoare. Pentru o anumită doamnă.

Loth plescăi din limbă.

— De ce nu i-ai spus lui Kate ceea ce simţi, eu chiar nu pricep!

— Pentru că, deşi sunt fermecător în came şi oase, pe hârtie sunt sir Antor Dale.

Kit îi aruncă o privire amuzată.

— Crezi că cei de aici îşi trimit scrisorile cu păsări sau cu bazilisci în vremurile-astea?

— Cel mai sigur, cu cocatrici. îmbină însuşirile amândurora.

Loth îşi urmări prietenul scoţând o călimară dintr-o pungă.

— Ştii bine că orice scrisoare am trimite noi va fi arsă de Combe.

— Aaa, nici nu am de gând să încerc. Dacă lady Katryen n-o să citească asta, atunci aşa să fie, spuse Kit, în glumă, dar când inima se umple prea mult, dă pe-a- fără, iar a mea dă întotdeauna pe-afară pe pagină.

O bătaie în uşă răsună prin cameră în spatele lor. Loth îi aruncă o privire lui Kit, apoi se duse să deschidă uşa, gata să-şi folosească pumnalul.

Afară se afla un servitor într-un pieptar negru şi pantaloni.

— Lord Arteloth.

Avea o cutie cu pomadă.

— Am venit să vă spun că Luminăţia Sa, donmata Marosa, vă va primi în curând. Deocamdată, dumneavoastră şi lordul Kitston trebuie să mergeţi la doctor, astfel încât Luminăţia Sa să fie sigură că nu-i aduceţi vreo boală la uşă.

— Acum?

— Da, milord.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie împuns de un doctor cu simpatii draconice, dar se îndoia că aveau de ales.

— Atunci, rogu-vă, după dumneavoastră!

16
RĂSĂRIT

Restul încercărilor apei se scurseră ca printr-o ceaţă. Noaptea în care Îi se ceruse să înoate contra curentului. Duelul cu năvoadele. Dovedirea priceperii în a trimite semnale celorlalţi călăreţi. Uneori, trecea o zi între ele, alteori mai multe. Şi până să apuce Tane să se dumirească, veni şi ultima încercare.

Miezul nopţii o găsi din nou în sala de pregătire, ungându-şi tăişul săbiei cu ulei de cuişoare. Mirosul lui îi rămăsese pe degete. Umerii o dureau, iar gâtul îi era ţeapăn ca un ciot de copac.

Cu sabia aceea, putea câştiga sau pierde totul a doua zi. îşi vedea ochii împăienjeniţi în lama ei.

Ploaia se revărsa de pe acoperişurile şcolii. Pe drumul spre camera ei auzi un râs înăbuşit.

Uşa unui balcon mic era deschisă. Tane aruncă o privire peste balustradă. Dedesubt, în curte, unde creşteau peri, Onren şi Kanperu stăteau împreună, cu capetele plecate asupra unei table de joc, cu degetele împreunate.

— Tane.

Ea tresări.

Dumusa privea din camera ei, îmbrăcată într-o robă cu mânecă scurtă şi ţinând o pipă în mână. I se alătură lui Tane pe balcon şi-i urmări privirea.

— Nu trebuie să îi pizmuieşti, spuse ea, după o tăcere lungă.

— Nu îi...

— Fii pe pace. Şi eu îi pizmuiesc uneori. Pentru cât de uşor pare că le e. Mai ales lui Onren.

Tane îşi ascunse faţa după păr.

— Străluceşte, spuse ea, cu atât de puţin...

Cuvintele-i rămaseră în gât.

— Cu atât de puţin.

— Străluceşte pentru că are încredere în priceperea ei. Bănuiesc că tu te temi că a ta ţi-ar scăpa printre degete dacă ai slăbi strânsoarea fie şi pentru o clipă, spuse Dumusa. Eu m-am născut drept copil de călăreţi. A fost cea mai mare binecuvântare, şi întotdeauna mi-am dorit să mă dovedesc vrednică de ea. Când am împlinit şaisprezece ani, m-am oprit din tot ce făceam în afară de învăţat. Nu m-am mai dus în oraş. Nu am mai pictat. Nu m-am mai văzut cu Ishari. N-am mai făcut decât să mă pregătesc până când am ajuns învăţăcel de frunte. Am uitat ce înseamnă să ai o deprindere. În schimb, deprinderea m-a avut pe mine. Intru totul.

Tane simţi un fior.

— Dar...

Şovăi un pic.

— Nu arăţi aşa cum mă simt eu.

Dumusa suflă o trâmbă de fum pe gură.

— Mi-am dat seama, spuse ea, că dacă voi fi destul de norocoasă să devin călăreaţă, de la mine se va aştepta să răspund în clipa în care mă cheamă Seiiki. Nu o să am câteva zile să mă pregătesc dinainte. Ţine minte, Tane, că o sabie nu trebuie frecată în fiecare zi ca să se păstreze ascuţită.

— Ştiu.

Dumusa îi aruncă o privire.

— Atunci, nu o mai ascuţi. Şi culcă-t'e!

Următoarea încercare trebuia să aibă loc în pavilion. Tane luă micul dejun devreme şi găsi un loc pe bănci.

Onren veni să se aşeze lângă ea la revărsatul zorilor. Ascultară uruitul îndepărtat al furtunii.

— Aşadar, zise Onren, eşti pregătită?

Tane încuviinţă, apoi clătină din cap.

— Şi eu.

Onren îşi întoarse faţa în ploaia aprigă.

— Ai să călăreşti, Tane. Clanul Miduchi ne va judeca după cum ne descurcăm la toate încercările apei, iar tu ai făcut destule.

— Asta are cea mai mare însemnătate, murmură Tane. O să ne folosim de săbii mai mult decât de orice altă armă. Dacă nu suntem în stare să câştigăm o luptă într-o şcoală...

— Ştim cu toţii cât de pricepută eşti cu sabia. Ai să te descurci de minune!

Tane îşi răsuci mâinile între genunchi.

Ceilalţi începeau să iasă încet-încet. Când toată lumea răspunse prezent, Amiralul ieşi din şcoală. Servitorul de lângă el se ridică pe vârfuri ca să-i ţină o umbrelă deasupra capului.

— Ultima voastră încercare este aceea a săbiilor, spuse Amiralul. Mai întâi, onorabila Tane din Casa de Miazăzi.

Aceasta se ridică în picioare.

— Onorabilă Tane, spuse el, astăzi te vei înfrunta cu onorabilul Turosa, din Casa de Miazănoapte.

Turosa se ridică de pe bancă fără să şovăie deloc.

— Primul care varsă sânge câştigă.

Se îndreptară spre capetele separate ale curţii şi scoaseră din teci săbiile care le fuseseră date. Ţintuindu-se cu privirile, se îndreptară unul spre celălalt.

Avea să-i arate ea de ce era în stare pleava de la sat.

Făcură nişte plecăciuni scurte şi ţepene. Tane îşi apucă sabia cu ambele mâini. Nu-l vedea decât pe Turosa, cu sudoarea picurând din păr, cu nările fremătând.

Amiralul strigă, iar Tane se repezi asupra lui Turosa. Săbiile se ciocniră. Turosa îşi apropie faţa atât de mult de a ei, încât îi simţi răsuflarea şi mirosul înţepător de sudoare de pe tunică.

— Atunci când o să comand eu călăreţii, şuieră el, o să am grijă ca niciun ţăran să nu mai poată călări vreun dragon.

Săbiile li se ciocniră.

— Curând, ai să te-ntorci în dărăpănătura aia de unde-ai venit.

Tane se năpusti asupra lui. El îşi opri tăişul chiar lângă mijlocul ei.

— Adu-mi şi mie aminte, spuse el, destul de încet încât să-l audă numai ea, de unde vii tu? Se şi dau nume satelor clădite din grămezi de căcat?

Dacă el îşi închipuia c-avea s-o stârnească jignindu-i familia pe care n-o cunoscuse niciodată, putea aştepta o mie de ani.

încercă s-o lovească. Tane pară şi acum începu adevăratul duel.

Nu era un dans cu săbii din lemn. Nu era nicio lecţie de învăţat, nicio tehnică de rafinat. În cele din urmă, înfruntarea ei cu rivalul principal fu la fel de iute şi de nemiloasă precum smulgerea unui dinte.

Lumea ei deveni numai vuietul vântului şi al metalului. Turosa sări în aer. Tane tăie aerul, parându-i tăietura în jos, iar el căzu

într-o poziţie ghemuită. Se năpusti din nou asupra ei înainte ca ea să apuce să răsufle, cu sabia străfulgerând ca un peşte prin apă. Ea-i răspunse la fiecare lovitură, până când el fandă şi o lovi cu pumnul în bărbie. O lovitură puternică de picior în burtă o trimise la pământ, cu membrele răşchirate.

Ar fi trebuit să vadă fandarea aia de la câţiva kilometri. Osteneala ei o prinsese pe picior greşit. Printre stropii de ploaie de pe gene, îl văzu pe Amiral privindu-i fără expresie.

— Aşa, ţăranco! rânji Turosa. Stai la pământ! întocmai unde e locul plevei!

Precum un prizonier care aştepta să fie executat, Tane lăsă capul în jos. Turosa o privi din cap până-n picioare, de parc-ar fi încercat să se hotărască unde-ar fi durut cel mai tare să o taie. încă un pas şi ajunse la ea.

în clipa aceea, ea smuci capu-n sus şi împinse picioarele spre Turosa, silin- du-l să facă un salt ca să se ferească de ele. Se desprinse de la pământ şi se răsuci cu agerime, ridicându-se în picioare cu viteza vântului. Turosa îi pară prima lovitură, dar îl prinsese cu garda jos. O văzu în ochii lui. Jocul lui de picioare deveni stângaci în iarba udă, iar când sabia ei se îndreptă din nou spre el, zvâcnind, el ridică braţul prea încet pentru a o opri.

Îi atinse elegant falca, uşor ca un fir de iarbă.

O clipă mai târziu, sabia lui îi spintecă umărul. I se tăie răsuflarea când el se desprinse de ea, cu dinţii dezgoliţi şi plin de scuipat.

Ceilalţi străjeri ai mării se întinseră să vadă. Tane îşi urmărea adversarul, răsuflând cu greutate.

Dacă nu străpunsese pielea, lupta era pierdută.

încet, picături rubinii începură să cadă din linia pe care o trasase cu sabia. Tremurând şi ud leoarcă, Turosa îşi atinse maxilarul cu un deget şi găsi o pată, strălucitoare precum un mugur de gutuie.

Fusese prima care vărsase sânge.

— Onorabila Tane din Casa de Miazăzi, anunţă Amiralul, care zâmbea, victoria este a ta!

Niciun alt cuvânt nu sunase vreodată mai dulce.

Când se plecă în faţa lui Turosa, sângele i se scurgea precum arama topită din umăr. Faţa lui trecu de la iritare la furie în toată regula. Pusese botul la truc — un truc care n-ar fi trebuit să păcălească pe nimeni — pentru că se aşteptase la slăbiciune. În timp ce o privea în faţă, ea ştia, în sfârşit, că el nu avea s-o mai

numească pleavă de la ţară. Dacă o numea aşa, dovedea că pleava putea creşte mai înaltă decât iarba.

Singurul mod în care putea ieşi din asta cu faţa curată era să se poarte cu ea de parcă ar fi fost egala lui.

Sub cerul deschis, un fiu de călăreţ făcu o plecăciune în faţa ei, mai jos decât se plecase vreodată.

17
APUS

Fiind declaraţi sănătoşi, Kit şi Loth fură primiţi în prezenţa donma- tei Marosa la câteva zile după sosirea lor. În aceste câteva zile, stătuseră în camerele lor, fără să poată ieşi, cu paznici pe hol. Loth încă tremura cu gândul la Doctorul Regal, care pusese lipitori unde nu trebuiau puse niciodată lipitori.

Astfel, Loth se trezi mergând alături de Kit în sala ca o peşteră a tronului Palatului Izbăvirii. încăperea era plină de curteni şi de nobili, dar nu era nici urmă de prinţul Wilstan.

Donmata Marosa, prinţesa Regatului Draconic al Yscalinului, stătea pe un tron din sticlă vulcanică, sub un baldachin. Capul îi era acoperit cu o mască uriaşă din fier, cu coame, în forma capului unui înalt Apusean. Pesemne că avea o greutate enormă.

— Sfinte, şopti Kit atât de încet, încât nu-l auzi decât Loth, poartă chipul lui Fyredel!

Străjeri în armură galbenă cu negru stăteau în faţa tronului. Pe baldachin se vedea noul blazon al Casei Vetalda. Doi wyrmi negri care ţineau între ei o sabie ruptă în două.

Nu orice sabie, *ci* Ascalon. Simbolul întinderii Virtuţilor.

Slujnicele îşi dăduseră la o parte voalurile contra molimei, care atârnau de coroniţe mici, dar împodobite. Lady Priessa Yelarigas stătea la dreapta tronului, întrucât îi fusese dezvăluită faţa, Loth îi vedea obrajii palizi şi pistruiaţi, ochii adânciţi în orbite şi ţinuta mândră a bărbiei.

Zumzetul discuţiilor încetă când se opriră în faţa tronului.

— Luminăţie! anunţă crainicul. Aduc înaintea dumneavoastră doi

domni inyshieni. Acesta este lordul Arteloth Beck, fiul contelui şi contesei de Goldenbirch, iar acesta este lordul Kitston Glade, fiul contelui şi contesei de Honeybrook. Ambasadori din Reginatul Inysului.

În sala tronului se aşternu liniştea, urmată imediat de şuşoteli. Loth se lăsă într-un genunchi şi îşi plecă respectuos capul.

— Luminăţie, spuse el, vă mulţumim că ne-aţi primit la curtea dumneavoastră!

Şuşotelile încetară imediat ce donmata ridică mâna.

— Lord Arteloth şi lord Kitston, începu ea, coiful de fier facându-i vocea să răsune în chip ciudat. Preaiubitul meu tată şi cu mine vă urăm bun-venit în Regatul Draconic al Yscalinului! Scuzele mele sincere pentru întârzierea acestei întâlniri, dar am avut treburi în altă parte!

— Nu trebuie să vă justificaţi, Luminăţie.

Atât spuse Loth.

— Aveţi dreptul să ne vedeţi după bunul plac. îşi drese glasul şi adăugă: Lordul Kitston are scrisorile noastre de întărire, dacă doriţi să le primiţi.

— Bineînţeles.

Lady Priessa făcu un semn din cap către un servitor, care luă scrisorile.

— Când Ducele Cuviincioşiei i-a scris tatălui meu, am fost încântaţi să aflăm că Inysul doreşte să-şi întărească legăturile diplomatice cu Yscalinul, urmă donmata. Nu ne-ar plăcea să credem că regina Sabran ar primejdui îndelungata noastră prietenie pentru... diferenţe de natură religioasă.

„Diferenţe de natură religioasă.”

— Că tot veni vorba de Sabran, a trecut *atât* de mult timp de când n-am mai aflat vreo veste de la ea, reluă donmata. Spuneţi-mi, a rămas grea?

Sub ochiul lui Loth zvâcni un muşchi. Faptul că putea sta sub blazonul ăsta hulitor fără să-i fie teamă de nimic şi să se numească prietenă a lui Sabran îl scârbea.

— Majestatea Sa nu s-a căsătorit încă, doamnă, răspunse Kit.

— Dar o va face în curând. Puse câte-o mână pe fiecare braţ al tronului ei şi, cum niciunul dintre ei nu răspunse, continuă tot ea: Cred că încă nu aţi aflat fericitele veşti, milorzi. Sabran i-a fost de curând făgăduită lui Aubrecht Lievelyn, înaltul Prinţ al Statului Liber al Mentendonului. Fostul meu logodnic.

Loth nu putu decât s-o ţintuiască îndelung cu privirea.

Bineînţeles, ştia că Sabran avea să-şi aleagă un tovarăş — o regină nu avea de ales în această privinţă —, dar presupusese mereu că avea să fie cineva din Hroth, cea mai înstărită dintre celelalte două ţări din întinderea Virtuţilor. În schimb, ea-l alesese pe Aubrecht Lievelyn, strănepotul răposatului prinţ Leovart, care o curtase pe Sabran în ciuda zecilor de ani dintre ei.

— Din nefericire, reluă donmata, nu mi s-a cerut să iau parte la ceremonie. Se lăsă pe spate.

— Pari tulburat, lord Arteloth. Haide, spune ce-ai pe suflet! Prinţul Roşu nu e vrednic să-mpartă aştemuturile cu stăpâna dumitale?

— Inima reginei Sabran este o chestiune intimă, doamnă, lăsă Loth să-i scape. Nu se cade să vorbim despre aşa ceva într-un loc precum acesta.

Râsul răsună în sala tronului, dându-i fiori pe şira spinării. Donmata se alătură corului de râsete sănătoase de după oribila-i mască.

— O fi inima Majestăţii Sale o chestiune privată, dar patul ei nu e. La urma urmei, se spune că în ziua în care se încheie stirpea Berethnet, Nenumitul se va întoarce la noi. Dacă are de gând să-l ţină legat, n-ar fi bine ca Sabran să treacă la treabă şi să-şi deschidă... ţara pentru prinţul Aubrecht?

Şi mai multe râsete.

— Mă rog ca stirpea Berethnet să dăinuie până la sfârşitul timpului, spuse Arteloth, înainte să apuce să-şi dea seama ce face, pentru că ea stă între noi şi haos.

Cu o mişcare neîntreruptă, străjerii îşi scoaseră săbiile din teacă.

— Grijă mare, lord Arteloth! îl dojeni donmata. Să nu spui nimic care-ar putea fi luat drept vorbe grele despre Nenumit!

întinse o mână spre străjeri, care lăsară săbiile deoparte.

— Ştii, am auzit că *dumneata* trebuia să fii prinţ consort. Te-ai dovedit de rang prea jos ca să iubeşti o regină?

înainte ca el să apuce să protesteze, ea bătu din palme.

— Nu are însemnătate. Putem să-ţi lecuim lipsa unei tovarăşe aici, în Yscalin! Muzicanţi! Ia cântaţi cele treizeci de învârtite! Lady Priessa va dănţui cu lordul Arteloth.

Imediat, lady Priessa păşi pe podeaua de marmură. Loth se pregăti sufleteşte şi se îndreptă spre ea.

Dansul celor treizeci de învârtite fusese învăţat pe la multe curţi. Fusese scos în afara legii în Inys de către Jillian a V-a, care-l

considerase deşănţat, însă reginele de mai târziu se arătaseră mai îngăduitoare. Cei mai mulţi curteni îl învăţau într-un fel sau altul.

Lady Priessa făcu o plecăciune, în timp ce prinţesa dădea tonul unei melodii sprinţare. Loth făcu o plecăciune spre partenera lui, apoi se întoarseră amândoi spre donmata şi se luară de mâini.

La început, picioarele-i fură ţepene. Lady Priessa era iute de picior. El sărea în cerc în jurul ei, nelăsându-şi călcâiele să atingă podeaua.

Ea era clar mult mai pricepută decât el. Ţopăiau de colo-colo, dintr-o par- te-n alta şi faţă-n faţă — apoi muzica se înteţi şi, cu o mână pe partea de jos a spinării şi cu cealaltă pe mijloc, Loth îşi ridică partenera de la podea. O ridică iar şi iar, până când îl dureră braţele, iar sudoarea începu să-i acopere cu totul faţa şi ceafa.

O auzea pe lady Priessa trăgându-şi răsuflarea. O şuviţă de păr negru i se desprinse în timp ce se învârteau unul în jurul celuilalt, încetinind tot mai mult ritmul, până când se prinseră de mâini unul pe altul ca să rămână amândoi cu faţa către donmata Marosa.

Ceva le foşni între palme. Loth nu îndrăzni să o privească în timp ce lua ce-i strecurase în mână. Donmata şi curtea ei aplaudară.

— Eşti ostenit, Lord Arteloth, veni glasul dinspre mască. A fost lady Priessa prea grea pentru dumneata?

— Cred că rochiile din Yscalin cântăresc mai mult decât doamnele, Luminăţie, replică Loth, răsuflând din greu.

— O, nu, milord. *Chiar* sunt doamnele, domnii, cu toţii. Inimile noastre s-au îngreunat de durere pentru că Nenumitul încă nu a revenit printre noi ca să ne călăuzească. Donmata se ridică şi conchise: O noapte lungă şi liniştită!

Coiful i se înclină.

— Dacă nu cumva ai ceva să mă întrebi.

Loth se gândi cu durere la hârtia din mâna lui, dar avea un prilej.

— Un lucru am să vă întreb, Luminăţie.

îşi drese vocea.

— Mai este un ambasador care locuieşte Ia curtea dumneavoastră, care a slujit-o aici pe regina Sabran mulţi ani. Wilstan Fynch, Ducele Cumpătării. Mă întrebam în care parte a palatului locuieşte, ca să pot vorbi cu el.

Nimeni nu se mişcă şi nu vorbi.

— Ambasadorul Fynch, răspunse donmata în cele din urmă. Ei bine, lord Arteloth, şi dumneata, şi eu suntem în necunoştinţă în această privinţă. Alteţa Sa a plecat acum câteva săptămâni,

îndreptându-se spre Corvugar.

— Corvugar, repetă Loth.

Era un port în capătul de miazăzi al Yscalinului.

— De ce s-ar fi dus acolo?

— Mi-a spus că are treburi prin altă parte, dar nu mi-a dezvăluit ce fel de treburi ar avea. Mă miră faptul că nu i-a scris lui Sabran ca să-i spună.

— Şi pe mine mă miră, Luminăţie. De fapt, mi se pare greu de crezut!

Urmă o scurtă tăcere, în timp ce toţi cei din sala tronului începeau să înţeleagă ce vrusese să spună.

— Nădăjduiesc, lord Arteloth, spuse donmata, că nu mă învinuieşti că mint!

Curtenii se apropiată. Ca nişte copoi care luaseră urma sângelui. Kit îl apucă pe Loth de umăr, iar el închise ochii.

Dacă aveau de gând să afle vreodată adevărul, trebuia să supravieţuiască la această curte, iar dacă voiau să supravieţuiască, trebuia să meargă mai departe cu prefăcătoria.

—r Nu, Luminăţie, răspunse el. Bineînţeles că nu. Mă iertaţi!

Fără să mai zică ceva, donmata Marosa ieşi parcă plutind din sala tronului, alături de doamnele ei.

Curtenii începură să murmure. Cu maxilarul încleştat, Loth se întoarse cu spatele la şirul de străjeri şi ieşi cu paşi mari pe uşă, cu Kit grăbindu-se în urma lui.

— Putea să-ţi smulgă limba din gură pentru aşa ceva, murmură prietenul lui. Sfinte, omule, ce te-o fi apucat de era să învinuieşti o prinţesă că minte în sala tronului ei?

— Nu pot să *sufăr* aşa ceva, Kiti Hula. înşelătoria. Dispreţul făţiş faţă de Inys.

— Nu poţi să-i laşi să vadă că a mers aţâţarea lor! Ocrotitoarea ta este Cava- leriţa Tovărăşiei. Dă şi tu dovadă de virtutea asta, măcar de ochii lumii!

Kit îl apucă de braţ şi îl opri din drum.

— Arteloth, *ascultă-măl* Nu suntem de niciun folos Inysului dacă murim!

Pe faţă-i curgeau broboane de sudoare, iar pe gât îi zvâcnea pulsul. Loth nu-l mai văzuse niciodată atât de îngrijorat.

— Cavaleriţa Cuviincioşiei ţi-e ocrotitoare, Kit.

Loth oftă.

— Să nădăjduim că mă va ajuta să-mi ascund gândurile!

— Chiar şi cu ajutorul ei, tot nu va fi uşor.

Kit se îndreptă spre ferestrele galeriei.

— Eu mi-am ascuns toată viaţa furia pe tatăl meu, rosti el încet Am învăţat să zâmbesc când mă numea hedonist şi papă-lapte. Când îşi blestema lipsa altor moştenitori, când o blestema pe biata maică-mea pentru că nu i-a dăruit unii.

Trase aer în piept.

— Tu m-ai ajutat să fac lucrul ăsta, Loth. Pentru că, atât timp cât aveam pe cineva cu care să pot fi eu însumi, puteam fi altcineva cu el.

— Ştiu, murmură Loth. Şi îţi făgăduiesc că de-acum înainte, numai ţie o să-ţi arăt adevărata mea faţă!

— Bine.

Kit zâmbi.

— Ai credinţă, aşa cum ai avut întotdeauna, că vom scăpa din asta. Regina Sabran se va mărita. Exilul nostru nu va fi lung.

II bătu pe Loth pe umăr.

— Între timp, să găsesc ceva de mâncat pentru cină.

Se despărţiră. Abia după ce Loth închise uşa odăii lui, se uită pe foaia de pergament pe care i-o strecurase Priessa Yelarigas în mână.

Sanctuarul Iatacului, la ora trei.
Uşa e lângă bibliotecă. Vino singur.

Sanctuarul Iatacului. Cum Casa Vetalda-şi întorsese faţa dinspre cele Şase Virtuţi, fusese lăsat să adune praf.

Ar fi putut fi o capcană. Poate căprinţul Wilstan primise un asemenea bilet înainte de-a se face nevăzut.

Loth îşi trecu palmele peste cap. Cavaleriţa Curajului era cu el. Avea să afle ce avea de spus lady Priessa.

Kit se întoarse în seara aceea Ia ora unsprezece, cu miel îmbibat în vin, o bucată de brânză cu mirodenii şi pâine împletită, cu măsline şi usturoi. Se aşezară la balcon ca să mănânce, în vreme ce torţele din Cârscaro pâlpâiau dedesubt.

— Ce n-aş da pentru un degustător! spuse Loth, ciugulindu-şi mâncarea.

— Mie mi se pare nemaipomenită la gust, zise Kit, cu gura plină de pâine înmuiată în ulei. Acum, trebuie să presupunem că prinţul Wilstan nu stă la soare în Corvugar. Nimeni care are toate minţile la el nu se duce-n Corvugar. Acolo nu-i nimic în afară de morminte

şi de ciori.

— Crezi că Alteţa Sa a murit?

— Mă tem de asta.

— Trebuie să ştim cu siguranţă. Loth aruncă o privire spre uşă şi coborî glasul: Lady Priessa mi-a dat un bilet în timp ce dănţuiam, cerându-mi să mă întâlnesc cu ea diseară. Poate că are ceva să-mi spună.

— Sau poate că are un cuţit căruia-i va face cunoştinţă cu spinarea ta.

Kit ridică dintr-o sprânceană.

— Stai aşa. Nu *te duci,* nu?

— Dacă n-ai tu alte căi pe care să le urmez, trebuie neapărat să mă duc. Şi, înainte să mă întrebi, a cerut să mă duc singur.

Kit se strâmbă şi bău.

— Cavaleriţa Curajului ţi-a-mprumutat sabia, prietene.

Undeva în munţi, un wyvem slobozi un strigăt de luptă. Pe Loth îl trecu un fior mortal de rece.

— Aşadar, reluă el, dregându-şi glasul. Aubrecht Lievelyn. Fostul soţ al don- matei noastre cu inimă de wyrm.

— Da.

Loth aruncă o privire dincolo de platou.

— Lievelyn pare o alegere vrednică de toată cinstea. Din ce-am auzit eu despre om, e blând şi cinstit. Va fi un tovarăş bun pentru Sab.

— Fără îndoială, dar ea va fi nevoită să se mărite cu el fără cel mai drag prieten alături.

Loth încuviinţă din cap, pierdut în amintiri. El şi Sabran îşi fagăduiseră că atunci când aveau să se căsătorească, trebuiau să se dea unul pe altul aleşilor lor. Faptul că el n-avea să ia parte la ceremonie era ultima răsucire a cuţitului în rană.

Văzându-i faţa, Kit scăpă un oftat teatral.

— Vai de capul nostru! făcu el. Mi-am făgăduit din toată inima că dacă regina Sabran s-o mărita vreodată, o să o scot Ia dans pe Kate Withy şi o să mă dau în vileag drept omul care i-a trimis poezii de amor în ultimii şase ani. Acum, n-o să mai am prilejul să aflu dacă am curajul.

Loth îi îngădui lui Kit să-i ajute gândurile să rătăcească în timp ce terminau de luat cina. Într-adevăr, avea noroc că prietenul lui venise cu el în această călătorie, altfel ar fi înnebunit.

La miezul nopţii, în palat se lăsă tăcerea, în timp ce yscalezii se duceau rând pe rând la culcare. Kit se întoarse în odaia lui după ce

îi smulse lui Loth o promisiune că avea să-i bată la uşă după ce se întorcea de la întâlnirea cu lady Priessa.

Un clopot bătea undeva în Cârscaro la fiecare ceas. La ora trei, Loth se ridică şi-şi băgă spada în teaca de la şold. Luă o lumânare cu flacără roşie dintr-unul dintre sfeşnicele de fier şi ieşi din colonadă.

Biblioteca lui Isalarico alcătuia inima Palatului Izbăvirii. În timp ce Loth se îndrepta spre uşile ei, aproape că-i scăpă din vedere coridorul din stânga lui. Se apropie de uşa din capătul acestuia, găsi cheia în încuietoare şi intră în întunericul Sanctuarului Iatacului.

Lumina lumânării lui licări pe un tavan boltit. Cărţi de rugăciuni şi statui sparte erau împrăştiate pe podea. Un portret al reginei Rosarian se afla printre rămăşiţe, cu faţa spintecată de un cuţit, aproape cu neputinţă de recunoscut. Toate dovezile existenţei întinderii Virtuţilor fuseseră ascunse acolo şi puse sub lacăt.

O siluetă aştepta lângă vitraliu! din capătul sanctuarului. Ţinea o lumânare cu o flacără naturală. Când ajunse destul de aproape ca să o atingă, Loth rupse tăcerea:

— Lady Priessa.

— Nu, lord Arteloth.

îşi lăsă gluga jos.

— Ai în faţa ochilor o prinţesă a Apusului.

La flacăra curată a lumânării ei, trăsăturile îi fură în sfârşit dezvăluite. Piele maronie şi sprâncene negre, groase. Un nas precum ciocul unui vultur. Avea părul negru şi catifelat, atât de lung, că îi trecea de coate, iar ochii-i erau de o culoare chihlimbarie atât de izbitoare, că semănau cu topazul.

Ochii Casei Vetalda.

— Donmata, murmură Loth.

Ea îl ţintui cu privirea.

Singura moştenitoare a regelui Sigoso şi a răposatei regine Sahar. O mai văzuse o singură dată pe Marosa Vetalda, când aceasta venise în Inys pentru a sărbători o mie de ani de la întemeierea Ascalonului. încă era logodită cu Aubrecht Lievelyn la acea vreme.

— Nu pricep.

înghiţi în sec.

— De ce sunteţi îmbrăcată precum slujnica dumneavoastră?

— Priessa este singura fiinţă omenească în care am încredere. îmi împrumută livreaua ei ca să mă pot furişa prin palat fără să

bage nimeni de seamă.

— Dumneavoastră aţi fost cea care-a venit să ne ia din Perunta?

— Nu. Aceea *era* Priessa.

Când Loth începu să vorbească, ea îi apăsă un deget înmănuşat pe buze.

— Ascultă-mă bine, lord Arteloth! Yscalinul nu doar că se închină Nenumitului. Suntem şi sub stăpânire draconică. Fyredel este adevăratul rege din Cân- scaro, iar iscoadele lui pândesc peste tot. De-asta am fost nevoită să mă port cum m-am purtat în sală. Totul este o prefăcătorie.

— Dar...

— II căutaţi pe Ducele Cumpătării. Fynch e mort, a murit de luni întregi. L-am trimis să îndeplinească o sarcină pentru mine, în numele întinderii Virtuţilor, dar... nu s-a mai întors.

— întinderea Virtuţilor.

Loth o privi ţintă.

— Ce vreţi de la mine?

— Vreau ajutorul dumitale, lord Arteloth. Vreau să faci pentru mine ceea ce Wilstan Fynch nu a apucat.

Vara era pe picior de plecare. Se simţea răcoarea în briză, iar zilele se scurtau. În Biblioteca Iatacului, Margret îi arătase lui Ead o grămadă de buburuze cuibărite între pergamentele de pe un raft, şi ştiuseră imediat că aproape sosise vremea să călătorească în aval.

O zi mai târziu, Sabran decretase că avea să mute curtea la Casa Măceşului, unul dintre cele mai vechi palate regale din Inys. Construit în vremea domniei lui Marian a Il-a, se întindea la marginile Ascalonului şi mergea mai departe până către marele domeniu de vânătoare din pădurea Chesten. Curtenii porneau de obicei în călătorie într-acolo toamna, dar cum Sabran alesese să se căsătorească cu Lievelyn în sanctuar, curtea avea să se mute acolo mai devreme decât era de aşteptat.

Mutarea curţii era mereu o harababură din pricina împachetatului şi împă- turitului. Ead mersese între Margret şi Linora, într-una dintre multele trăsuri. Bunurile lor, ferecate în cufere, le urmaseră.

Sabran mersese cu Lievelyn într-o trăsură cu roţile aurite. Pe măsură ce procesiunea hurducăia pe Mila Berethnet — drumul întins prin capitală —, poporul Ascalonului făcuse cu mâna şi-şi întâmpinase regina şi viitorul prinţ consort cu urale.

Casa Măceşului era mai plăcută decât palatul Ascalon. Avea

ferestrele făcute din sticlă de pădure, pe coridoare era înşiruită piatră de culoarea mierii, cu modele în carouri, iar pereţii erau din calcar, care păstra căldura ca nimic altceva. Lui Ead îi plăcea mult.

La două zile după sosirea curţii, se trezi poftită la dans în Camera Prezenţei cea luminată de lumânări. În seara aceasta, regina le spusese domnişoarelor de onoare şi cameristelor să se ducă şi să se simtă bine cât juca ea cărţi cu Doamnele din Dormitor.

Un cvartet de viole cânta o muzică duioasă. Ead îşi sorbea vinul îndoit. Era ciudat, dar aproape că-i părea rău că se afla aici, şi nu cu regina. Iatacul din Casa Măceşului era primitor, cu rafturile cu cărţi şi şemineul lui, cu Sabran cântând la virginale. Muzica-i devenise tristă în ultima vreme, iar râsetele i se preschimbaseră în tăcere.

Ead se uită în cealaltă parte a camerei. Lordul Seyton Combe, Şoimul de Noapte, o urmărea.

Ea se întoarse de parcă nu l-ar fi văzut, dar el nu făcu decât să se apropie. Ca o umbră care trecea peste un petic de pământ luminat de soare.

— Domniţă Duryan, începu el.

Purta o livrea cu guler şi un pandantiv de forma unei cărţi de bune maniere. — Bună seara!

Ead schiţă o mică plecăciune şi afişă o mască a nepăsării. Putea să-şi înghită dispreţul, dar nu avea să-i zâmbească.

— Bună seara, înălţimea Voastră!

Urmă o îndelungă tăcere. Combe o cercetă cu ochii-i cenuşii ciudaţi.

— Mi se pare, reluă el, că nu aveţi o părere bună despre mine, domniţă Duryan.

— Nu mă gândesc destul de des la dumneavoastră încât să-mi fi făcut o părere clară, înălţimea Voastră.

Colţul gurii lui tresări.

— Bună lovitură!

Ea nu-şi ceru scuze.

Un paj le oferi vin, dar Combe îl refuză cu un gest.

— Nu beţi, milord? întrebă Ead, politicoasă, chiar în timp ce şi-l închipuia pus pe una dintre roţile lui de tortură.

— Niciodată. Ochii şi urechile mele trebuie să rămână deschise la primejdiile pentru coroană, iar băutura le închide şi pe unele, şi pe celelalte. Combe îşi coborî glasul: Fie că vă gândiţi sau nu la mine, voiam să vă asigur din nou că aveţi un prieten în persoana

mea la curte. Or şuşoti alţii despre dumneavoastră, dar eu văd bine că Majestatea Sa vă preţuieşte sfaturile. Aşa cum le preţuieşte şi pe ale mele.

— Frumos din partea dumneavoastră că spuneţi asta!

— Nu e frumos. E doar adevărat.

Făcu o plecăciune politicoasă.

— Mă iertaţi!

Se îndepărtă, despărţind mulţimea, iar Ead rămase cu mintea plină de întrebări. Combe nu facea nimic la voia întâmplării. Poate că vorbise cu ea pentru că avea nevoie de o iscoadă nouă. Poate că el credea că ea avusese de gând să smulgă cunoştinţe despre Ersyr de la Chassar, apoi să i le transmită lui.

Peste leşul meu, pasăre de pradă ce eşti!

Aubrecht Lievelyn ocupa unul dintre locurile înalte. Cât timp Sabran stătea ascunsă în apartamentele ei, soţul său se afla mereu printre supuşii ei, măgu- lindu-i pe inyshieni cu avântul lui. În clipa aceea, vorbea cu surorile lui, care tocmai coborâseră de pe corabie din Zeedeur.

Gemenele, prinţesa Bedona şi prinţesa Betriese, aveau douăzeci de ani. Păreau să petreacă tot timpul râzând la gândul unor secrete împărtăşite doar de cei care crescuseră în acelaşi uter.

Prinţesa Ermuna, cea mai în vârstă şi moştenitoarea coroanei, era cu o jumătate de an mai mare decât Sabran. Era leită fratelui ei, înaltă şi atrăgătoare, cu un ten lăptos-trandafiriu şi păr des şi roşu care i se unduia până la şolduri. Mânecile ei erau sfârtecate, scoţând la iveală o căptuşeală cu mătase-aurită, prinse cu şase butoni cu brocart fiecare, cu fiecare buton întruchipând câte-o virtute. Domnişoarele de onoare inyshiene îşi legau deja funde în jurul mânecilor ca să o imite.

— Domniţă Duryan.

Ead se întoarse, apoi făcu o plecăciune joasă.

— înălţimea Voastră.

Aleidine Teldan utt Kantmarkt, Ducesa Văduvă de Zeedeur şi bunica lui Truyde, venise să stea alături de ea. Din urechi îi atârnau rubine cât nişte monede.

— Eram foarte curioasă să vă cunosc, rosti ea cu un glas blând şi molcom. Ambasadorul uq-Ispad spune că sunteţi bucuria şi mândria lui. O culme a virtuţii.

— Excelenţa Sa este mult prea îngăduitor!

— Şi regina Sabran vorbeşte frumos despre dumneata. Mă

încântă faptul că o convertită poate trăi în pace aici.

Privirea ei se îndreptă repede spre locurile înalte.

— Noi, cei din Mentendon, suntem mai destupaţi la minte. Sper ca puterea noastră să îmblânzească modul în care conducătorii se poartă aici cu necredincioşii şi apostaţii.

Ead bău din nou.

— Pot să vă întreb de unde îl cunoaşteţi pe Excelenţa Sa, Alteţă? întrebă ea, abordând un subiect mai sigur.

— Ne-am întâlnit în Brygstad, cu mulţi ani în urmă. Era un prieten al tovarăşului meu, răposatul Duce de Zeedeur, răspunse Ducesa Văduvă. Excelenţa Sa a participat la înmormântarea lui Jannart.

— Condoleanţele mele!

— Mulţumesc! Ducele a fost un om bun şi un tată blând pentru Oscarde. Truyde îi seamănă.

Când privi spre nepoata ei, adâncită într-o discuţie cu Chassar, pe faţă i se întipări brusc durerea.

— Iartă-mă, domniţă Duryan...

— Staţi lângă mine, înălţimea Voastră.

Ead o conduse spre un scaun.

— Copile, mai adu-i doamnei mele nişte vin, adăugă ea, către un paj, care sări în picioare să-i dea ascultare.

— Mulţumesc!

În timp ce Ead se cocoţa lângă ea, Ducesa Văduvă îi mângâie mâna.

— Sunt bine.

Primi vinul de la paj.

— Cum spuneam, Truyde... Truyde chiar e bucată ruptă din Jannart. A moştenit până şi dragostea lui pentru cărţi şi limbă. Avea atât de multe hărţi şi manuscrise în bibliotecă, încât cu greu am găsit o soluţie unde să le pun pe toate după moartea Iui. Bineînţeles, i-a lăsat multe dintre ele lui Niclays.

Iarăşi numele ăla.

— Oare să fie vorba despre doctorul Niclays Roos?

— Da. I-a fost un prieten foarte bun lui Jannart.

Făcu o pauză.

— Şi mie. Chiar dacă el nu a ştiut.

— Se afla aici în primul meu an la curte. Mi-a părut rău când a plecat.

— Nu a avut de ales.

Ducesa Văduvă se apropie, astfel încât Ead simţi mirosul de rozmarin din cutia ei de pomadă argintie cu auriu.

— N-ar trebui să spun asta mai multor oameni, domniţă... Dar ambasadorul uq-Ispad este un prieten vechi şi are încredere-n dumneata.

Desfăcu un evantai şi-şi ascunse buzele după el.

— Niclays a fost exilat de la curte pentru că n-a reuşit să-i facă reginei Sabran un elixir al vieţii.

Ead încercă să nu-şi schimbe expresia.

— Majestatea Sa *i-a cerut* să facă asta?

— O, da. A sosit în Inys la a optsprezecea ei aniversare, la puţin timp după moartea lui Jannart, şi i-a oferit serviciile lui ca alchimist.

— Presupun că în schimbul ocrotirii ei.

— Într-adevăr.

Mulţi membri ai caselor regale căutaseră apa vieţii. Trebuia să fi fost o afacere bănoasă să câştigi de pe urma fricii de moarte — şi umblau de multă vreme zvonuri cum că Sabran se temea să dea naştere unui prunc. Roos profitase de pe urma unei regine tinere, ameţind-o cu cunoştinţele sale în ale ştiinţei. Un şarlatan.

— Niclays nu a fost un escroc, continuă Ducesa Văduvă, de parcă astfel ar fi putut să-i citească gândurile. Chiar credea că i-l putea pregăti. Elixirul l-a pasionat zeci de ani.

În glasul ei se simţea o notă de tristeţe.

— Majestatea Sa i-a dat o odaie bună şi un atelier la palatul Ascalon — dar din câte am înţeles, s-a pierdut în vin şi jocuri de noroc. Şi şi-a folosit pensia regală ca să-şi plătească datoriile.

Se opri ca să îngăduie unui paj să-i umple paharul.

— După doi ani, Sabran a ajuns la concluzia că Niclays o păcălise. L-a alungat din Inys şi a hotărât ca nicio ţară care tânjeşte după prietenia lui să nu-i poată oferi adăpost. Răposatul înalt Prinţ Leovart a ales să-l trimită pe Orisima.

Avanpostul comercial.

— Presupun că Majestatea Sa nu a dat înapoi în privinţa exilului lui.

— Nu. De şapte ani e acolo.

Ead ridică dintr-o sprânceană.

— De şapte ani?

Din câte înţelegea ea, Orisima era o insulă micuţă (dacă *insulă* nu era cumva un cuvânt prea mare pentru ea), lipită de portul

seiikinez Capul Hisan. Şapte ani acolo ar înnebuni cu uşurinţă un om.

— Da, admise Ducesa Văduvă când îi văzu expresia. L-am rugat pe prinţul Aubrecht să pună să fie adus acasă, dar o face doar dacă regina Sabran îl graţiază.

— Dumneavoastră... nu credeţi că el ar trebui să fie în exil, înălţimea Voastră? îndrăzni Ead.

După o clipă de şovăire, veni şi răspunsul:

— Cred că a fost pedepsit destul. Niclays este om bun. Dacă nu ar fi fost atât de adânc îndurerat de pierderea lui Jannart, nu cred că s-ar fi purtat aşa cum s-a purtat. A vrut să se piardă.

Ead se duse cu gândul la cărticica de erezii a lui Truyde. *Niclays.* Oare fata avusese de gând să se folosească de Roos în planul ei?

—; Presupun că şi nepoata dumneavoastră-l cunoaşte pe doctorul Roos, spuse ea.

— O, da. Niclays a fost ca un unchi pentru ea când era mică. Ducesa Văduvă făcu o pauză, apoi reluă: înţeleg că dumneata ai o oarecare trecere la Majestatea Sa. Cum eşti una dintre doamnele sale, trebuie să pună mare preţ pe părerea dumitale.

În clipa aceea, Ead înţelegea de ce vrusese nobila să stea de vorbă cu ea.

— Teldanii din Kantmarkt înţeleg negoţul, spuse Ducesa Văduvă cu un glas scăzut, în care se simţea un licăr de speranţă. Dacă vorbeşti în numele Iui Niclays, te pot face o femeie foarte bogată, domniţă Duryan.

Pesemne că asta se întâmplase cu Roslain şi Katryen. O cerere pe tăcute, o îndulcire, o şoaptă către Sabran. Ce nu înţelegea Ead era de ce i se întâmpla ei.

— Nu sunt una dintre Doamnele din Dormitor, spuse ea. Nu pretind că Majestatea Sa m-ar asculta pe mine.

— Cred că eşti mult prea smerită.

Ducesa Văduvă zâmbi uşor.

— Am văzut-o plimbându-se cu dumneata prin Grădinile Nodurilor chiar azi-dimineaţă!

Ead sorbi din vin, trăgând de timp.

Nu se putea băga în astfel de urzeli. Ar fi fost o nebunie să vorbească în numele unui om pe care Sabran îl dispreţuia, când ea abia izbutise să atragă atenţia reginei.

— Nu vă pot ajuta, înălţimea Voastră, spuse Ead. V-ar prinde mai bine să le rugaţi pe lady Roslain sau pe lady Katryen.

Făcu o plecăciune.

— Mă iertaţi! Am treabă în altă parte.

înainte ca Ducesa Văduvă să poată stărui în acea privinţă în faţa ei, se îndreptă spre uşi.

Dormitorul Regal din Casa Măceşului era mult mai mic decât cel de la palatul Ascalon. Tavanul era jos, pereţii aveau plăci din stejar închis la culoare, iar patul era înconjurat de draperii roşii. Ead ajunsese devreme, dar o găsise pe Margret aşteptând înăuntru.

— Ead, spuse ea cu o voce încărcată de răceala care lovise jumătate de curte. Ai stricat surpriza. Nădăjduiam să fac patul până să ajungi tu aici.

— Ca să am în continuare discuţii cu nobili care abia-mi sunt cunoscuţi?

— Ca să dănţuieşti. înainte îţi plăcea la nebunie să dănţuieşti.

— Asta era când nu îmi era atât de greaţă să-l văd pe Şoimul de Noapte pe cât îmi e acum.

Scoţând un sunet de scârbă, Margret se ridică, ţinând în mână o scrisoare.

— E de-acasă? întrebă Ead.

— Da. Mama spune că tata cere să mă vadă de câteva săptămâni. Se pare că are ceva de însemnătate să-mi spună, dar nu pot să merg la el când se-ntâmplă toate astea.

— Sabran ţi-ar îngădui.

— Ştiu că mi-ar îngădui, dar mama stăruie să rămân aici. Spune că pesemne că tata n-are câtuşi de puţin habar de ce vorbeşte şi că e datoria mea să rămân aici — dar cred că ea trăieşte prin mine.

Oftând, Margret îndesă scrisoarea în corset.

— Ştii... Am fost destul de neghioabă cât să cred că Stăpânul Misivelor are ceva de la Loth.

— S-ar putea să-ţi fi scris.

Ead o ajută să ridice un fustian.

— Fiecare scrisoare ajunge pe mâinile lui Combe.

— Atunci, poate c-o să scriu o scrisoare în care să spun ce javră e, murmură Margret.

Ead zâmbi.

— Aş plăti să-i văd mutra. Că veni vorba, adăugă ea, mai încet, mi-a fost făgăduită şi mie o plată. În schimbul unei cereri către regină.

Margret ridică privirea spre ea, cu sprâncenele ridicate.

— Din partea cui?

— A Ducesei Văduve din Zeedeur. Vrea să vorbesc în numele lui

Niclays Roos.

— Asta n-o să-ţi ajute la nimic. Loth mi-a spus că Sabran îl urăşte pe tipul acela din toată inima.

Margret aruncă o privire înspre uşă.

— Fii cu băgare de seamă, Ead. Le lasă ea pe Ros şi pe Kate să scape basma curată, dar Sab nu e proastă. îşi dă seama când şoaptele care-i ajung la ureche sunt prea mieroase.

— Nu am de gând să joc jocurile acelea.

Ead îi atinse cotul.

— Cred că Loth va fi bine, Meg. Acum ştie că lumea este mult mai primejdioasă decât pare.

Margret pufni.

— Ai o părere prea bună despre inteligenţa lui. Loth are încredere-n oricine îi zâmbeşte.

— Ştiu.

Ead o prinse de umeri şi o ghidă către uşă.

— Acum, du-te la dans şi bea nişte vin fierbinte! Sunt sigură că bravul căpitan Lintley se va bucura să te vadă.

— Căpitanul Lintley?

— Da. Foarte curtenitorul căpitan Lintley!

Margret avea o licărire în privire când plecă.

Nicio urmă de Linora. Fără îndoială, încă dănţuia. Ead încuie Dormitorul Regal de una singură. Spre deosebire de odaia de la palatul Ascalon, aceasta avea două intrări. Uşa Mare era pentru regină, iar Uşa Mică era pentru consortul ei.

Nu mai avuseseră loc încercări de a-i lua viaţa lui Sabran de când fusese anunţată logodna, dar Ead ştia că trebuia să fie vorba doar de o chestiune de timp.

Cercetă salteaua cu mâinile, căută pe sub pat şi după perdele, căută pe fiecare perete şi după fiecare tapiserie şi scândură din podea. Nu exista nicio a treia intrare de taină, era sigură, însă posibilitatea de a-i fi scăpat ceva nu-i dădea pace. Măcar Chassar pusese vrăji noi în prag, mai puternice decât ale ei, căci acesta mâncase de curând din fruct.

Ead înfoie pemuţele şi aerisi dulapul. Punea un cărbune fierbinte într-un încălzitor de pat, când Sabran intră în cameră.

Ead se ridică în picioare şi făcu o plecăciune.

— Majestate.

Sabran o privi din cap până-n picioare, cu pleoapele pe jumătate închise. Purta o bluză fără mâneci peste cămaşa de noapte şi o eşarfa albastră în jurul mijlocului. Ead n-o mai văzuse niciodată

atât de dezbrăcată.

— Mă iertaţi! spuse Ead. Am crezut că nu vă culcaţi până mai târziu.

— Am dormit prost în ultima vreme. Doctorul Boum îmi spune că ar trebui să încerc să mă culc la ora zece ca să am parte de o minte liniştită sau ceva aşa, spuse Sabran. Tu cunoşti vreun leac pentru nesomnul ăsta, Ead?

— Luaţi ceva în clipa aceasta, doamnă?

— Apa-somnului. Uneori şi fiertură, dacă noaptea-i friguroasă.

Apa-somnului era denumirea inyshiană a unui decoct de odolean. Deşi avea ceva însuşiri vindecătoare, era limpede că facea prea puţin bine.

— V-aş spune să luaţi levănţică, topinambur şi rădăcină de gralpomadă, fierte la foc mic în lapte, răspunse Ead, cu o lingură de apă de trandafiri.

— Apă de trandafiri?

— Da, doamnă. În Ersyr, se zice că mireasma trandafirului aduce vise plăcute, încet, Sabran îşi desfăcu eşarfa.

— Voi gusta leacul tău. Nimic altceva n-a mers, spuse ea. Când vine Kate, poţi să-i spui ce trebuie să aducă.

Ead se apropie încuviinţând uşor din cap şi îi luă eşarfa.

Ochii lui Sabran erau umbriţi de cearcăne.

— O tulbură ceva pe Majestatea Voastră?

Ead o ajută să-şi scoată bluza.

— Ceva care vă nelinişteşte somnul?

Era o întrebare pusă din politeţe, una la care nu aştepta vreun răspuns. Spre surprinderea ei, Sabran îi oferi unul:

— Wyrmul.

Privirea îi era îndreptată asupra focului.

— A spus că aproape s-au scurs cei o mie de ani. Şi chiar s-au scurs cei o mie de ani de când strămoşul meu l-a înfrânt pe Nenumit.

Chipul i se încruntase. Stând acolo, în cămaşa de noapte, fără însemnele regale, părea la fel de plăpândă cum fusese când o privise asasinul.

De aceea nu dormea regina Inysului.

— Wyrmii au limba despicată ca să umble cu minciuni, doamnă.

Ead atârnă bluza de spătarul unui scaun.

— Fyredel e încă slăbit după somn, focul încă nu i s-a aprins de tot. Vorbeşte în cimilituri ca să vă sădească îndoiala în minte.

— A reuşit.

Sabran se lăsă greu pe pat.

— Pare-se că va trebui să mă căsătoresc. Pentru Inys.

Ead nu ştia cum se cădea să răspundă la asta.

— Nu doriţi să vă căsătoriţi, doamnă? întrebă ea, în sfârşit.

— Nu are însemnătate.

Sabran avea putere-n toate, afară de aceasta. Pentru a zămisli un moştenitor legitim, trebuia să se căsătorească.

Roslain sau Katryen ar fi trebuit să fie acolo. I-ar fi alinat temerile în timp ce-i pieptănau părul pentru culcare. Ele ştiau ce să spună, ştiau cum trebuia s-o mângâie menţinând-o în starea de spirit necesară pentru a accepta să se mărite cu prinţul Aubrecht.

— Tu visezi, Ead?

întrebarea venise ca de nicăieri, dar Ead îşi păstră stăpânirea de sine.

— Visez la copilăria mea şi la lucruri pe care le-am văzut în jurul meu la lumina zilei, ţesute laolaltă pentru a alcătui noi tapiserii.

— Şi eu tânjesc după aşa ceva. Visez... lucruri cumplite, murmură Sabran. Nu îndrăznesc să le povestesc Doamnelor mele din Dormitor despre ele, căci pesemne că s-ar teme de mine, dar... Am să ţi le spun ţie, Ead Duryan, dacă le vei asculta. Tu eşti dintr-o plămadă mai tare.

— Bineînţeles!

Se ghemui pe covorul de lângă foc, aproape de Sabran, care stătea cu spinarea ţeapănă.

— Visez la un alcov umbros în pădure, începu ea, unde lumina soarelui scaldă iarba. Intrarea e o boltă din flori albastre — pare-mi-se că sunt flori de sabra.

Acestea creşteau la capătul lumii cunoscute. Se spunea că nectarul lor sclipea precum lumina stelelor. În acea parte îndepărtată de miazănoapte erau deja intrate în legendă.

— Tot ce se află în acest alcov este frumos şi plăcut auzului. Păsările cântă cântece fermecătoare, iar briza este caldă, dar cărarea pe care am pornit sclipeşte de sânge.

Ead încuviinţă din cap ca s-o liniştească, deşi deja i se forma un gând în adâncul minţii.

— În capătul cărării, găsesc o stâncă mare, urmă Sabran, şi, ca să o ating, întind o mână care nu cred că este a mea. Stânca se sparge în două, iar înăuntru...

Glasul lui Sabran şovăi.

— înăuntru...

Unei cameriste nu-i era îngăduit să atingă persoana regală. Şi

totuşi, văzând-o atât de trasă la faţă, Ead se trezi întinzând mâna spre Sabran şi luându-i o mână între ale ei.

— Doamnă, spuse Ead. Sunt aici.

Sabran ridică privirea. Trecu o clipă. încet, îşi mută cealaltă mână ca să-i cuprindă degetele împreunate.

— Sângele dă pe-afară din piatră, iar braţele, pântecele, îmi sunt scăldate în el. Intru prin piatră şi ajung într-un cerc în care se stă în picioare, precum cele de la miazănoapte. Şi peste tot în jurul meu sunt împrăştiate oase. Oase mici.

Ochii i se închiseră, iar buzele-i tremurară.

— Aud un râs cumplit, şi-mi dau seama că este al meu. Iar apoi, mă trezesc.

Ead îşi ţinu privirea aţintită asupra reginei.

Sabran avusese dreptate. Roslain şi Katryen ar fi fost înspăimântate.

— Nu este adevărat.

Ead îşi înteţi strânsoarea.

— Nimic din toate astea nu e adevărat.

— În ţara asta, există o poveste cu o vrăjitoare, continuă Sabran, prea adâncită în amintirile ei ca să o audă. Fura copii şi-i ducea în pădure. O cunoşti, Ead?

După o clipă, Ead răspunse:

— Doamna din Pădure.

— Pesemne că lordul Arteloth ţi-a spus-o şi ţie, cum mi-a spus-o şi mie.

— Lady Margret.

Sabran încuviinţă din cap, cu privirea pierdută în depărtare.

— O spun tuturor copiilor de la Miazănoapte. Ca să-i prevină să se îndepărteze de crângul-farmăcat, unde umbla ea. A trăit cu mult înaintea strămoaşei mele, însă frica de ea rămâne în continuare în sânul supuşilor mei.

Pe linia gâtului i se făcu pielea de găină.

.— Mama mi-a spus poveşti despre mare, nu despre uscat. Niciodată n-am crezut într-o Doamnă din Pădure. Acum mă tem că *a existat cu adevărat* o vrăjitoare şi că încă trăieşte şi-şi ţese vrăjile asupra mea.

Ead nu zise nimic.

— Acesta e doar unul dintre vise, continuă Sabran. În alte nopţi, visez patul pentru zămislirea pruncilor. Aşa cum l-am visat încă de când am avut prima scurgere de sânge. Zac pe moarte, în timp ce fiica mea se chinuie să iasă din mine. O simt sfâşiindu-mi trupul,

precum face cuţitul cu mătasea. Între picioarele mele, gata s-o înfulece, aşteaptă Nenumitul.

Pentru prima oară în cei opt ani de când Ead se afla la curte, văzu lacrimi ca nişte mărgele apărând în ochii lui Sabran.

— Sângele curge întruna, fierbinte precum fierul topit. îmi rămâne agăţat de pulpe, ţinându-le lipite laolaltă. Ştiu că-mi zdrobesc copila, dar dacă o las să respire... Va pica între fălcile bestiei.

Sabran închise ochii. Apoi, când îi deschise, erau uscaţi.

— Coşmarul acesta mă chinuie cel mai cumplit.

Greutatea coroanei începuse s-o apese.

— Visele ajung adânc în trecutul nostru, spuse Ead, încet. Lordul Arteloth v-a spus povestea Doamnei din Pădure şi acum s-a întors să vă bântuie. Mintea rătăceşte adesea prin locuri ciudate.

— Aş fi de acord cu ce spui tu, spuse Sabran, dacă n-aş fi avut ambele vise cu mult înainte ca lordul Arteloth să fi împărtăşit această poveste cu mine.

Loth îi spusese cândva lui Ead că Sabran nu putea dormi fată o lumânare aprinsă. Acum ştia şi de ce.

— Deci, vezi tu, Ead, nu dorm pentru că mă tem nu numai de monştrii de la uşa mea, ci şi de monştrii pe care însăşi mintea mea îi poate plăsmui. Cei care vieţuiesc înlăuntrul meu.

Ead o strânse şi mai tare de mână.

— Sunteţi regina Inysului, răspunse Ead. Toată viaţa aţi ştiut că veţi purta, cândva, coroana.

Sabran o urmărea cu atenţie.

— Vă temeţi pentru poporul dumneavoastră, dar nu puteţi arăta asta în faţa curţii. Purtaţi o platoşă atât de groasă la lumina zilei, încât pe timpul nopţii nu o mai puteţi purta. Noaptea, sunteţi alcătuită doar din came. Şi chiar şi carnea unei regine este supusă fricii.

Sabran asculta. Avea pupilele atât de mari, încât aproape că-i acopereau verdele ochilor.

— În întuneric, suntem goi. Suntem cel mai aproape de adevăratul nostru sine. Noaptea, teama se repede asupra noastră cu toate forţele, când nu avem cum s-o înfruntăm, urmă Ead. Va face tot ce poate ca să se scurgă în noi. Uneori poate reuşi — dar să nu credeţi niciodată că dumneavoastră *sunteţi* noaptea.

Regina părea să cugete la spusele ei. Privi spre mâinile lor şi făcu încet un cerc cu degetul mare în palma lui Ead.

— Alte cuvinte frumoase din partea ta! spuse ea. îmi plac mult,

Ead Duryan!

Ead o privi în ochi. îşi închipui două nestemate căzând, spărgându-se-n bucăţi dinlăuntru. Aceia erau ochii lui Sabran Berethnet.

Se auziră paşi chiar dincolo de prag. Ead se ridică şi-şi împreună mâinile în faţă chiar în clipa în care Katryen intra cu braţul în juml lui lady Arbella Glenn, care era în cămaşă de noapte. Sabran întinse mâna spre cea mai veche tovarăşă a ei de pat.

— Bella, spuse ea, vino la mine. Am de vorbit cu tine despre pregătirile pentru nuntă.

Arbella zâmbi şi se îndreptă şontâcăind spre regina ei, care o luă de mână. Cu ochii înlăcrimaţi şi o expresie senină, Arbella îi dădu lui Sabran părul negru după ureche, ca o mamă care se-ngrijea de copilul ei.

— Bella, murmură Sabran, să nu plângi niciodată. Nu pot să îndur aşa ceva.

Ead plecă pe furiş.

După ce Sabran şi Arbella se băgară în pat, Ead îi spuse lui Katryen despre decoct, şi deşi Stăpâna Robelor părea neîncrezătoare, trimise după el. Odată gustat şi trimis, apartamentele regale fiară încuiate, iar Ead îşi ocupă locul la datoria de noapte.

Kalyba.

Acesta era numele sub care era cunoscută Doamna din Pădure în Lasia. Habar n-aveau inyshienii că vrăjitoarea era în viaţă, deşi departe. Şi că intrarea în bârlogul ei era păzită cu flori de sabra.

Sabran nu văzuse niciodată Alcovul Veşniciei. Dacă îl visa, ceva se petrecea de-adevăratelea.

Ceasurile se scurgeau încet. Ead rămase nemişcată, aşteptând orice mişcare între umbră şi rază de lună.

Sidenul îi îngăduia să se înveşmânteze în întuneric. Un asasin, oricât ar fi fost de priceput, nu avea acest dar. Dacă cineva venea la oricare dintre uşi, ea l-ar fi văzut.

Aproape de ora unu, Roslain Crest, care se afla şi ea la datoria de noapte, apăru cu o lumânare.

— Domniţă Duryan, spuse ea.

— Lady Roslain.

Rămaseră în tăcere o vreme.

— Să nu crezi că nu ştiu ce ai de gând, continuă Roslain. Ştiu prea bine ce faci tu. Şi la fel ştie şi lady Katryen.

— Nu ştiam că v-am pricinuit vreo supărare, mi…

— Tu să nu mă iei de proastă! Te văd cum te apropii tot mai mult de regină. Te văd cum încerci să-i intri în graţii.

Avea ochii întunecaţi precum safirele în amurg.

— Lady Truyde a spus că eşti vrăjitoare. N-am nicio pricină pentru care să cred că a făcut această învinuire fără temei.

— Am acceptat pintenii şi cingătoarea. M-am lepădat de credinţa neadevărată în Cel ce Cântă în Zori, replică Ead. Cavaleriţa Tovărăşiei ne cere să îi îmbrăţişăm pe convertiţi. Poate-ar fi bine să-l ascultaţi cu mai multă băgare de seamă, milady!

— Sunt ruda de sânge a Cavaleriţei Dreptăţii. Ai grijă cum vorbeşti cu mine, domniţă Duryan!

Tăcerea se aşternu din nou între ele.

— Dacă ţii cu adevărat la ea, spuse Roslain, cu un glas mai blând, nu am nimic împotriva noii tale abordări. Spre deosebire de mulţi inyshieni, eu nu am nimic împotriva convertiţilor. În ochii Sfântului suntem cu toţii deopotrivă. Dar dacă tu cauţi doar daruri şi bogăţii, am să fac în aşa fel încât să fii alungată de lângă ea.

— Nu caut daruri ori bogăţii. Caut doar să-i slujesc Sfântului aşa cum mă pricep mai bine, răspunse Ead. Nu putem să fim amândouă de acord să nu-i mai fie alungaţi prietenii de lângă ea?

Roslain îşi feri privirea.

— Ştiu că Loth ţinea la tine, spuse ea cu ceea ce Ead putea vedea că era o oarece greutate. Pentru asta, mi-am făcut o părere bună despre tine. Cu şi mai multă greutate, urmă: Iartă-mi băgarea de seamă. Este obositor să tot priveşti păianjenii care o înconjoară, care nu se gândesc decât să urce pe...

Un strigăt răsună din Dormitorul Regal. Ead se răsuci spre uşă, cu inima bubuind.

Nu simţi nicio mişcare dinspre vrăji. Niciun asasin nu ar fi intrat în acea cameră.

Roslain o privi, cu gura căscată, cu ochii mari. Ead luă cheia din mâna încremenită a lui Roslain şi urcă treptele în fugă.

— Repede, Ead, deschide-o! strigă Roslain. Căpitane Lintley! Sir Gules!

Ead întoarse cheia în încuietoare şi smuci de uşă, deschizând-o. Focul ardea mocnit în vatră.

— Ead!

O siluetă se foi în pat.

— Ead, Ros, rogu-vă, trebuie *neapărat* s-o treziţi pe Arbella!

Era Sabran, cu şuviţe de păr ieşite din împletitură.

— M-am trezit, am întins mâna spre ea, şi era atât de rece...

Suspină.

Căpitanul Lintley şi sir Gules Heath apărură la uşă, cu săbiile scoase din teacă.

— În numele Sfântului, lady Roslain, e rănită? lătră Heath.

În timp ce Roslain se grăbea spre regina ei, Ead dădu ocolul spre cealaltă parte a patului, unde o siluetă măruntă zăcea sub plapumă. Chiar înainte ca Ead să-i caute în zadar pulsul, îşi dădu seama. O linişte cumplită se aşternu în vreme ce se îndepărta.

— îmi pare rău, Majestate!

Cei doi bărbaţi îşi plecară capetele. Roslain începu să plângă, ţinând o mână la gură.

— Nu m-a văzut măritată, rosti Sabran, cu glasul slab, pe obrazul căreia curgea o lacrimă. I-am făgăduit că avea să mă vadă.

18
RĂSĂRIT

CĂLĂTORIA SPRE CAPITALĂ FU CUMPLITĂ. NICLAYS FU ZGÂLŢÂIT ÎNAINTE ŞI înapoi zile întregi în lectica înghesuită, neavând ce să facă în afară de-a privi spre frânturile de peisaj care se zăreau prin obloanele din lemn.

Ginura se afla la miazănoapte de Falca Ursului, lanţul muntos care străjuia Capul Hisan. Drumul comercial se despărţea spre poalele dealurilor, apoi ajungea la o răscruce.

Din ziua în care Niclays ajunsese în Seiiki, visul lui fusese să vadă Ginura. Pe-atunci, era recunoscător pentru prilejul de a locui într-un palat pe care puţini apuseni îl vedeau.

îşi aduse aminte cum fusese chemat la palatul Brygstad, unde Leovart îi dăduse vestea că Sabran poruncise alungarea lui din întinderea Virtuţilor. Crezuse că furia ei se ostoise după ce Seyton Combe îl cercetase vreme îndelungată în Tumul Deam cu privire la proasta folosire a banilor Casei Berethnet. Naiv, crezuse că avea să fie un exil scurt.

Abia după al treilea an înţelesese că insuliţa de la capătul lumii

avea să-i fie loc de veci. Acela fusese momentul în care încetase să mai viseze la descoperire, concentrându-se în schimb doar la întoarcerea acasă. Acum, începea să simtă că vechea lui curiozitate în privinţa lumii începea iar să se trezească.

În prima noapte a călătoriei, trăseseră la un han la poalele dealurilor, unde Niclays făcuse baie într-un izvor termal. Privise luminile îndepărtate din Capul Hisan şi tăciunele care era Orisima şi, pentru prima oară după aproape şapte ani, simţise că putea din nou să răsufle.

Sentimentul nu ţinuse mult. În dimineaţa următoare, purtătorii lecticii începuseră să se plângă de mentezul cu mutră de bufniţă pe care trebuiau să-l care spre miazănoapte, iscoada unui prinţ care scuipa pe dragoni şi care sigur avea boala roşie în răsuflare. Fuseseră rostite anumite cuvinte drept răspuns, iar din clipa aceea încolo, zgâlţâiturile se înteţiseră. Purtătorii lecticii începuseră să cânte despre un nesimţit pe care nu-l plăcea nimeni şi care fusese lăsat plângând pe marginea drumului, ca să-l ia leii de munte.

— Da, da, haios tare, n-am ce zice! se răstise Niclays la ei în seiikineză. Să cânt şi eu despre cei patru purtători de lectică ce-au căzut de pe o stâncă în râu şi n-au mai fost văzuţi niciodată?

Nu reuşise decât să le stârnească râsul.

Nenumărate lucruri merseseră prost în urma acelei întâmplări. Un mâner al lecticii se rupsese („Mărite Kwiriki, îneacă-l pe omul-bufniţă!”), aşa că fuseseră siliţi să amâne călătoria în timp ce un tâmplar fusese adus să-l repare. După ce porniseră din nou la drum, purtătorii lecticii îl lăsaseră în sfârşit pe Niclays să doarmă.

Când auzi voci, deschise ochii. Purtătorii lecticii cântau un cântec de leagăn din vremea Marii Suferinţe.

Taci, copile, vântul s-a-nteţit,
Chiar şi păsărelele s-au liniştit,
Nu mai plânge, că ne-aud scuipă-foc, Dormi, acum, că-i vezi venind pe loc, De mine să te ţii şi să-nchizi ai tăi ochi.

Existau asemenea cântece de leagăn în Mentendon. Niclays se chinuia să-şi aducă aminte de când era suficient de mic ca să poată sta în poala mamei, iar ea să-i cânte cu glas duios în timp ce taică-său îşi bea minţile şi făcea nişte crize de furie care-i lăsau pe amândoi tremurând de teama curelei lui. Din fericire, într-una din zile se îmbătase atât de rău, că se arătase suficient de bun ca să

cadă împleti- cindu-se de pe o stâncă, iar astfel se încheiase totul.

O vreme, fusese linişte deplină. Atunci, Helchen Roos se convinse că fiul ei avea să devină sanctarian şi să ispăşească nenumăratele păcate ale tatălui său. Se ruga zi de zi pentru asta. În schimb, Niclays devenise, în ochii ei, un hedonist îngrozitor, care-şi petrecea timpul fie spintecând cadavre, fie meşterind licori, precum un vrăjitor, bându-şi între timp minţile. (Iar asta nu era, lucru pe care îl recunoştea şi Niclays, o părere lipsită de temei.) Pentru ea, ştiinţa era cel mai mare păcat dintre toate, o anatemă împotriva virtuţii.

Desigur, tot îi scrisese imediat ce descoperise prieteniile lui neaşteptate cu marchizul de Zeedeur şi prinţul Edvart, poruncindu-i s-o poftească la curte, de parcă anii petrecuţi chinuindu-l pentru fiecare aspect al existenţei lui n-ar fi avut nicio însemnătate. El şi Jannart se distrau găsind căi să-i distrugă scrisorile.

Gândindu-se la asta, zâmbise pentru prima oară după câteva zile. Târâitul insectelor îl făcuse să adoarmă la loc.

După încă două zile chinuitoare, în care crezuse c-avea să moară de căldură, plictiseală şi cât stătuse închis, lectica se opri în sfârşit. O bătaie în acoperiş îl smulse din aţipeală.

— Ieşi afară!

Uşa se deschise, lăsând să pătrundă o rază orbitoare de soare. Niclays coborî pleoştit din lectică, păşind drept într-o baltă.

— *Pe cingătoarea* Iui Galian...

Unul dintre purtătorii lecticii îi aruncă bastonul după el. Ridicară lectica pe umeri şi se întoarseră din nou spre drum.

— Staţi o clipă! strigă Niclays după ei. Am zis să *staţi,* fir-aţi afurisiţi să fiţi! Eu unde să mă duc?

Nu primi drept răspuns decât râsete. Niclays înjură, îşi luă bastonul şi pomi târşâindu-şi picioarele spre poarta de apus a oraşului. Când ajunse la ea, tivul robei îi era deja leoarcă, iar sudoarea-i picura pe faţă. Se aşteptase să vadă soldaţi, dar nu văzu pe nimeni în platoşă. Soarele-i ardea creştetul capului când intră în străvechea Ginura, capitala Seiikiului.

Castelul Ginura era un colos. Complexul cu ziduri albe trona pe un deal mare din mijlocul oraşului. Un prieten îi spusese lui Niclays că potecile din grădinile lui erau alcătuite din scoici, iar şanţul cu apă sărată era plin cu peşti, cu trupurile limpezi precum cristalul.

Trecu pe lângă pieţele ticsite ale Oraşului de pe Fundul Mării, credea el, cel mai mărginaş cartier al oraşului. Străzile sale pietruite erau pline de umbrele, evantaie şi pălării din hârtie-

uleioasă. Fiind atât de aproape de curtea regală, oamenii afişau veşminte în tonuri mai plăcute decât cei din Capul Hisan — verde, albastru şi argintiu —, iar părul le era dat cu ceară şi împletit în stiluri ostentative, împodobit cu podoabe din sticlă de mare, flori şi cochilii de moluşte. Robele de-aici erau alunecoase şi lucioase, astfel încât, atunci când purtătorul lor se mişca, sclipeau în lumina soarelui. Niclays îşi aduse aminte vag că în Ginura era la mare modă să arăţi ca proaspăt ieşit din mare. Unii curteni îşi dădeau şi genele cu ulei.

La gâturile tuturor atârnau colane din corali sau plăcuţe de argint aranjate astfel încât să se asemene cu solzii suprapuşi ai peştilor. Pe buze şi pe obraji sclipeau perle zdrobite. Celor mai mulţi cetăţeni nu le era îngăduit să poarte perle-dănţui- toare, pentru că erau simbolurile celor de viţă regească şi aleşi de zei, dar Niclays auzise că perlele diforme, fără miez, erau adesea făcute pudră şi vândute celor cu stare.

La umbra unui arţar, două femei loveau cu bâte o minge cu pene, trimiţând-o de la una la alta. Lumina soarelui sclipea pe canale, unde neguţătorii şi pescarii îşi descărcau mărfurile din bărci suple din lemn de cedru. Era greu de închipuit că cea mai mare parte a acestui oraş arsese în Marea Suferinţă, cu cinci veacuri înainte.

În timp ce mergea, neliniştea lui Niclays îi acoperea mirarea. Purtătorii lecticii, înghiţi-i-ar Pântecele de Foc, îi luaseră scrisoarea de la guvernator şi toate celelalte bunuri. Asta însemna că putea fi confundat cu un intrus şi nu prea avea cum să ajungă la castelul Ginura ca să lămurească lucrurile în starea în care era. Santinelele l-ar fi crezut un asasin.

Şi totuşi, nu avea de ales. Oamenii începeau să-i bage de seamă prezenţa. Priviri neliniştite se îndreptau spre el din toate părţile.

— Doctore Roos?

Glasul vorbise în menteză, aşa că Niclays se întoarse.

Când văzu cine-l strigase, se lumină la faţă. Un bărbat cu oase ascuţite, care purta ochelari cu rame de baga, îşi croia drum prin mulţime. Părul lui negru, tuns scurt, era cărunt la tâmple.

— Doctore Moyaka! strigă Niclays, încântat. Vai, Eizaru, ce minunat e să te văd!

În sfârşit şi un pic noroc. Eizaru era un chirurg înzestrat, căruia Niclays îi predase un an pe Orisima. El şi fiica acestuia, Purume, fuseseră printre primii care se înscriseseră la lecţiile lui de anatomie, iar Niclays nu întâlnise în viaţa lui doi oameni mai

dornici să înveţe. II învăţaseră o grămadă de lucruri despre medicina seiikineză în schimbul cunoştinţelor lui. întâlnirea cu ei fusese o rază de lumină în timpul exilului.

Eizaru se desprinse din mulţime, apoi îşi făcură plecăciuni unul altuia înainte de-a se îmbrăţişa. Văzând că intrusul era totuşi cu cineva, oamenii îşi văzură mai departe de ale lor.

— Prietene, începu Eizaru cu căldură, tot în menteză. Tocmai mă gândeam să te aştept. Ce faci în Ginura?

— în virtutea unor felurite circumstanţe neplăcute, mi-am acordat un răgaz de Ia Orisima, răspunse Niclays în seiikineză. Onoratul guvernator al Capului Hisan a hotărât să mă trimită aici ca să fiu pus sub arest la domiciliu.

— Cine te-a adus aici n-ar fi trebuit să te lase de izbelişte în stradă. Ai venit cu lectica?

— Din nefericire.

— Ah! Cei care le poartă se ţin adesea de năzbâtii.

Eizaru se strâmbă.

— Vino, rogu-te, la mine acasă, până nu se-ntreabă careva de ce eşti aici! O să-i spun eu onoratei guvernatoare a Ginurei ce s-a întâmplat.

— Eşti prea bun cu mine!

Niclays o luă pe urmele lui Eizaru pe un pod, intrând pe o stradă mult mai largă, care ducea drept la poarta mare a castelului Ginura. Muzicanţii cântau la umbră, iar negustorii se lăudau cu scoici şi struguri-de-mare proaspeţi.

Niciodată nu se gândise că avea să dea cu ochii de faimoşii copaci-ai-ano- timpurilor din Ginura. Crengile lor formau un pavilion natural deasupra străzii. În clipa de faţă, purtau o haină galbenă sclipitoare, de vară.

Eizaru locuia într-o casă umilă din apropierea pieţei de mătăsuri, a cărei parte din spate ducea spre unul dintre nenumăratele canale care străbăteau Gi- nura. Era văduv de zece ani, dar fiica lui rămăsese alături de el, ca să-şi poată urma pasiunea pentru medicină împreună. Flori-de-ploaie atârnau peste zidul din afară, iar grădina era plină de pelin negru, mentă cu frunze purpurii şi alte ierburi aromatice.

Purume fii cea care le deschise uşa. Un pisoi cu coada scurtă i se unduia printre glezne.

— Niclays!

Purume zâmbi înainte de-a se înclina. Purta aceiaşi ochelari ca şi

tatăl ei, dar soarele îi arsese pielea şi o făcuse de un maroniu mai închis decât a lui, iar părul ei, ţinut legat cu o fâşie de ţesătură, era încă negru la rădăcini.

— Vă rog să intraţi! Ce plăcere neaşteptată!

Niclays îi răspunse printr-o plecăciune.

— Iartă-mă, rogu-te, că te tulbur, Purume! Şi pentru mine e ceva neaşteptat.

— Am fost onoraţii tăi oaspeţi pe Orisima. Eşti mereu bine-venit. Aruncă o privire spre hainele lui murdare de pe drum şi chicoti, adăugând: Dar o să trebuiască să porţi altceva.

— Total de acord!

Când ajunseră înăuntru, Eizaru îşi trimise cei doi servitori la fântână.

— Odihneşte-te o vreme, îl îndemnă el pe Niclays. S-ar putea să ţi se pară că tremură soarele pe cer după călătoria asta. O să mă duc de îndată la Castelul Râului Alb şi o să cer să vorbesc cu onorata guvernatoare. Apoi, putem lua masa.

Niclays oftă de uşurare.

— Ar fi minunat!

După ce servitorii se întoarseră de la fântână şi umplură o cadă, Niclays se dezbrăcă de straie şi se spălă de noroi şi de sudoare. Apa rece era o binecuvântare.

Afurisit să fi fost el dacă mai călătorea vreodată cu lectica! N-aveau decât să-l târască înapoi până la Orisima.

Revigorat, îşi puse roba de vară pe care servitorii o lăsaseră în camera pentru oaspeţi. O ceaşcă de ceai aburindă îl aştepta pe balcon. Se aşeză şi o bău la umbră, privind cum bărcile pluteau pe lângă el pe canal. După ani întregi de prizonierat, Orisima nu i se păruse niciodată mai departe.

— Luminate doctore Roos!

Se smulse dintr-o toropeală plină de mulţumire. Unul dintre servitori revenise pe balcon.

— Luminatul doctor Moyaka s-a întors. Cere să i vă alăturaţi.

— Mulţumesc!

Jos, Eizaru îl aştepta deja.

— Niclays.

Se zărea o notă de ştrengărie în zâmbetul lui.

— Am vorbit cu onorata guvernatoare. A primit cererea mea ca tu să rămâi cu mine şi cu Purume cât timp stai în oraş.

— Vai, Eizaru!

Poate că era din pricina căldurii sau a ostenelii lui, dar vestea

bună aproape că-l făcu pe Niclays să izbucnească în lacrimi.

— Eşti sigur că nu te tulbur cu nimic?

— Bineînţeles că nu!

Eizaru îl conduse în camera alăturată.

— Haide, atunci! Oi fi hămesit.

Servitorii făcuseră tot ce le stătuse în putere ca să împiedice căldura să intre. Toate uşile fuseseră deschise, paravanele blocau lumina soarelui, iar holurile cu gheaţă aşteptau pe masă. Niclays îngenunche alături de Purume şi Eizaru şi luară o cină cu vită marmorată şi murături, peşte-dulce şi salată-de-mare, şi păhărele cu alge prăjite, toate dând pe dinafară de icre. În timp ce mâncau, vorbeau despre tot ce făcuseră de când nu se mai întâlniseră.

Trecuse multă vreme de când lui Niclays i se îngăduise plăcerea de a sta de vorbă cu oameni care gândeau la fel ca el. Eizaru încă-şi ţinea cabinetul medical, care oferea în clipa aceea atât leacuri seukineze, cât şi menteze, pentru felurite tulburări. Purume, între timp, lucra la o licoare din ierburi care aducea un somn adânc, îngăduind chirurgului să scoată protuberanţele din corp fără a pncmui durere.

— Eu îl numesc somnul mugurilor, spuse ea, pentru că ultimul ingredient a fost o floare din Munţii de Miazăzi.

— A mers zile-ntregi în drumeţie ca să găsească floarea aia astă-primăvară, anunţă Eizaru, cu un zâmbet mândru către fiica lui.

— Pare ceva revoluţionar, rosti Niclays, uluit. Ai putea-o folosi ca să studiezi interiorul corpurilor vii! În Mentendon nu ni se-ngăduie decât să tăiem cadavre.

Inima îi bubuia cu putere.

— Purume, trebuie neapărat să publici aceste descoperiri! Gândeşte-te la cum s-ar schimba anatomia!

— Aş face asta, spuse ea, cu un zâmbet ostenit, dar avem o problemă, Niclays. Nor-de-foc.

— Nor-de-foc?

— O substanţă interzisă. Alchimiştii o obţin din fierea suflătorilor-de-foc, îl lămuri Eizaru. Fierea e traficată de piraţii de la Miazăzi, tratată cumva, apoi îndesată într-o sferă din ceramică laolaltă cu o mână de praf de puşcă. Atunci când se-apnnde fitilul, sfera explodează şi sloboade un fum la fel de negru şi de des ca smoala. Când un dragon îl inspiră, adoarme mai multe zile. Piraţii pot mai apoi să-i vândă părţile trupului.

— Spurcată practică! zise Purume.

Niclays clătină din cap.

— Ce legătură are asta cu somnul mugurilor?

— Dacă autorităţile cred că această creaţie a mea ar putea fi folosită în scopuri asemănătoare, îmi vor opri cercetările. Ba ne-ar putea închide şi cabinetul.

Niclays rămăsese fără cuvinte.

— E foarte trist! rosti Eizaru pe un ton apăsat. Spune-ne, Niclays — există ceva documente medicale seiikineze tălmăcite în Mentendon? Poate că Purume şi-ar putea publica descoperirile acolo.

Niclays oftă.

— Dacă lucrurile nu s-au schimbat simţitor în anii în care am fost eu plecat, mă îndoiesc. Circulă broşuri din mână-n mână prin unele cercuri, dar nu au încuviinţare din partea coroanei. întinderea Virtuţilor nu îngăduie erezia şi cunoştinţele ereticilor.

Purume clătină din cap. În timp ce Niclays se servea cu nişte creveţi, un tânăr apăru în pragul uşii, cu chipul acoperit de broboane de sudoare de la căldură.

— Luminate doctor Roos! rosti el, făcând o plecăciune şi gâfâind. Vin din partea onoratei guvernatoare din Ginura.

Niclays se pregăti sufleteşte. Pesemne că se răzgândise în legătură cu a-l lăsa să rămână aici.

— îmi cere să vă aduc la cunoştinţă, continuă servitorul, că veţi fi aşteptat la castelul Ginura pentru o întrevedere, când va fi pe placul preaonoratului Despot.

Niclays ridică din sprâncene.

— Preaonoratul Despot doreşte să mă vadă pe *mine!* Eşti sigur?

— Da. . ’

Servitorul făcu o plecăciune şi ieşi din cameră.

— Aşadar, ai să fii primit la curte.

Eizaru părea amuzat.

— Fii pregătit. Se spune că e ca un recif de flori de mare. Sunt frumoase, dar tot ce atingi o să te înţepe.

— De-abia aştept, zise Niclays, încruntându-se. Mă întreb de ce vrea să mă vadă.

— Preaonoratului Despot îi face plăcere să primească veşti de la coloniştii mentezi. Uneori, îi place s-audă un cântec din ţara voastră. Sau ar putea dori să afle cu ce te îndeletniceşti, adăugă Eizaru. N-ai de ce să-ţi faci griji, Niclays, sincer!

— Dar, până atunci, eşti liber, întări Purume, cu ochii sclipind. Lasă-ne să-ţi arătăm oraşul nostru cât eşti plecat de pe Orisima. Putem să vizităm teatrul, să vorbim despre medicină, să urmărim

dragonii zburând — orice ţi-ai dorit să faci de când ai sosit.

Lui Niclays îi venea să plângă de recunoştinţă.

— Cu adevărat, prieteni, spuse el, nimic nu mi-ar plăcea mai mult!

19
APUS

LOTH O URMĂ PE DONMATA MAROSA PE O ALTĂ PASARELĂ. LUMINA TORŢELOR îi ardea ochii în timp ce se strecura printre pereţii jilavi.

La câteva zile după ce aflase ultimele veşti de la ea, aceasta îi ceru să se întâlnească din nou într-un solar întunecat. În clipa aceea se aflau într-o reţea de tuneluri ca o vizuină construită în spatele zidurilor, unde un sistem ingenios de ţevi de aramă conducea apă de la izvoarele termale spre dormitoare.

În capătul pasarelei se afla o scară în spirală, pe care donmata începu să urce.

— Unde mă duceţi? întrebă Loth, ţeapăn.

— Mergem să-l întâlnim pe cel care-a pus la cale uciderea reginei Rosarian.

Mâna începu să-i asude pe torţă.

— îmi pare rău, apropo, spuse ea, că te-am pus să dănţuieşti cu Priessa. Numai aşa puteam să-ţi transmit solia.

— N-ar fi putut să mi-o dea în trăsură? bombăni el.

— Nu. A fost cercetată înainte de a pleca de la palat, iar vizitiul era iscoadă, fiind pus acolo ca să fie sigur că ca nu poate fugi. Nimănui nu îi este îngăduit să plece din Cârscaro pentru multă vreme.

Donmata desprinse o cheie de la cingătoare. Când Loth intră după ea pe uşa pe care o descuie, tuşi din pricina prafului adunat în camera de dincolo de uşă, unde singura lumină venea de la torţa lui. Mobila puţea a boală şi putregai, cu un iz înţepător de oţet.

Donmata îşi ridică voalul şi-l împături pe un scaun. Loth se duse după ea spre un pat cu baldachin, abia răsuflând de teamă, şi-şi ridică torţa.

O siluetă legată la ochi zăcea în pat. Loth îi văzu pielea ca de ceară, buzele precum cărbunele şi părul castaniu care cădea pe gulerul unei cămăşi de noapte stacojii. Două braţe sfrijite erau

legate cu lanţuri. în josul lor se bifurcau linii roşii, care urmau cursul vinelor lui.

— Ce este asta? murmură Loth. E ucigaşul?

Donmata îşi încrucişă braţele. Maxilarul ei era încordat, iar ochii nu-i trădau nicio emoţie.

— Lord Arteloth, spuse ea, ţi-l prezint pe tatăl meu, stăpânul, Sigoso al III- lea din Casa Vetalda, Rege întrupat al Regatului Draconic al Yscalinului. Sau ce-a mai rămas din el.

Loth privi în urmă spre bărbat, nevenindu-i să creadă.

Nici măcar înainte de trădarea Yscalinului el nu-l văzuse pe regele Sigoso, însă în portrete, acesta era mereu voinic şi chipeş, cu ochii ca de chihlimbar ai Casei Vetalda. Sabran îl poftise de câteva ori la curte, dar el preferase de fiecare dată să trimită reprezentanţi.

— Un rege întrupat cârmuieşte ca marionetă a unui wyrm. Un titlu pe care Fyredel nădăjduieşte să-l dea tuturor conducătorilor din lume.

Donmata dădu ocol patului.

— Tata are o formă rară a molimei draconice. Îi îngăduie lui Fyredel să... se unească, într-un fel, cu el. Să vadă şi să audă ce se întâmplă în palat.

— Adică, exact în clipa asta...

— Fii pe pace! I-am pus o licoare de dormit în băutura de seară, îl linişti ea. Nu pot să fac lucrul ăsta prea des, pentru că Fyredel ar intra la bănuieli, dar îl împiedică pe wyrm să se folosească de el. O scurtă vreme.

La auzul vocii ei, Sigoso se cutremură.

— Habar n-aveam că wyrmii sunt în stare să facă aşa ceva, replică Loth înghiţind în sec. Adică să pună stăpânire pe un trup.

— Când înalţii Apuseni mor, focul din wyvemii care îi slujesc şi din urmaşii pe care aceştia-i zămislesc se stinge. Poate că şi aceasta e o legătură asemănătoare.

— De când se află în starea asta?

— De doi ani.

Se îmbolnăvise când Yscalinul trădase întinderea Virtuţilor.

— Cum a *ajuns* aşa?

— Mai întâi, trebuie să auzi adevărul, spuse donmata. Tata îşi aduce aminte destul cât să-ţi povestească.

— Marosa, horcăi Sigoso. Marosssa.

Loth tresări auzindu-i glasul. Parcă avea şerpi cu clopoţei încolăciţi în gât.

— Unde eşti tu, fiica mea? întrebă regele, foarte încet. E nevoie să vin să te găsesc?

Cu chipul lipsit de orice expresie, donmata se întoarse spre el şi se apucă să-l dezlege Ia ochi. Deşi purta mănuşi de catifea care o acopereau până la cot, Loth nu putu răsufla cât timp ea stătu atât de aproape de tatăl ei, temându-se că Sigoso avea s-o muşte prin catifea sau s-o apuce de faţă. Când legătura îi fu desfăcută, Sigoso îşi arătă dinţii. Ochii săi nu mai erau de culoarea topazului, ci cu totul şi cu totul cenuşii. Două hăuri de cenuşă rece.

— Nădăjduiesc că ai dormit bine, tată! spuse donmata în inyshiană.

— Am visat un turn cu ceas şi o femeie cu un foc înlăuntrul ei. Am visat că ea-mi era duşmancă.

Regele Sigoso îl ţintui pe Loth cu privirea şi-şi încordă muşchii în lanţuri.

— Asta cine e?

— Este lordul Arteloth Beck de Goldenbirch. Noul nostru ambasador din Inys.

Donmata se chinui să zâmbească.

— Mă întrebam dacă ai binevoi să-i spui cum a murit regina Rosarian.

Sigoso răsufla ca nişte foaie. Privirea i se plimbă repede de la unul la altul, ca a unui prădător care măsura două bucăţele bune.

— Eu am nimicit-o pe Rosarian.

Felul în care rosti numele, plimbându-l pe limbă ca pe o fondantă, îi dădu fiori lui Loth.

— De ce? întrebă donmata.

— Curva aia spurcată mi-a refuzat mâna. Mâna unui *rtge*| scuipă Sigoso, iar muşchii gâtului i se întinseră. Prefera să se ţină de curvăsăraie cu piraţi şi lorzi- şori decât să se unească cu sângele Casei Vetalda...

Scuipatul îi curgea din gură.

— Ard, fiica mea.

Aruncându-i o privire lui Loth, donmata se îndreptă către noptiera lui, unde o cârpă stătea lângă un bol cu apă. Inmuie cârpa în apă şi i-o puse pe frunte.

— Am poruncit să i se croiască o rochie, urmă Sigoso. O rochie de o asemenea frumuseţe, încât o curviştină înfumurată ca Rosarian n-ar fi putut să-i reziste în veci. Am pus să fie îmbibată în venin de bazilisc, pe care l-am cumpărat de la un prinţ negustor, şi am trimis-o în Inys ca să-i fie ascunsă printre veşminte.

Loth tremura.

— Cine-a ascuns-o? şopti el. Cine-a ascuns rochia?

— Nu vorbeşte cu nimeni în afară de mine, murmură donmata. Tată, cine-a ascuns rochia?

— Un prieten din palat.

— Din palat, repetă Loth. În numele Sfântului! Cine?

Donmata îi puse din nou întrebarea.

Sigoso chicoti, dar chicotitul i se frânse, preschimbându-se în tuse.

— Paharnicul, răspunse.

Loth se holba la el. Funcţia de paharnic nu mai exista de veacuri întregi.

Rochia trebuia să fi fost pusă în Garderoba Iatacului. Stăpâna Robelor de la vremea aceea fusese lady Arbella Glenn, iar ea nu i-ar fi făcut niciun rău reginei ei.

— Nădăjduiesc, reluă Sigoso, c-a mai rămas ceva care să poată fi-ngropat din târfuliţă. Veninul de bazilisc e foarte tare.

Scoase un hohot de râs horcăit.

— Şi osul se frânge la muşcătura lui.

Auzind'acestea, Loth scoase spada.

— Iartă-l pe tatăl meu, stăpânul!

Donmata îl privi deznădăjduită pe Regele întrupat.

— Ţi-aş spune că nu e el însuşi, dar chiar e el însuşi, aşa cum a fost întotdeauna.

Scârbit, Loth făcu un pas spre pat.

— Cavaleriţa Curajului îţi întoarce spatele, Sigoso Vetalda, rosti el, cu glas tremurând. Regina putea să-şi dea mâna cui credea ea de cuviinţă! Blestemat să fii în Pântecele de Foc!

Sigoso zâmbi.

— Deja sunt acolo, răspunse el, şi e un paradis.

Cenuşiul din ochii lui licări. În ei apărură pete roşii, aprinzându-se precum tăciunii.

— Fyredel.

Donmata apucă un pahar de pe noptieră.

— Tată, bea asta! O să-ţi mai aline din dureri.

I-o lipi de buze. Fără să-şi ia ochii de la Loth, Sigoso bău ce era înăuntru. Copleşit de ceea ce auzise, Loth îi îngădui donmatei să-l conducă afară.

Mama lui, lady Annes Beck, fusese alături de Regina Mamă când murise. Acum înţelegea de ce nici ea şi nici Sabran nu fuseseră în stare să-i spună nici măcar un cuvânt despre ziua în care Rosarian

fusese otrăvită în acea rochie minunată. De ce lady Arbella Glenn, care o iubise ca pe copilul ei, nu mai scosese niciodată un cuvânt.

Loth se aşeză pe trepte. În timp ce tremura, o simţi pe donmata în spatele lui.

— De ce m-aţi pus să-l ascult? întrebă el. De ce nu mi-aţi spus şi-atât?

— Ca să poţi să vezi şi s-auzi adevărul, răspunse ea, şi să i-l duci lui Sabran. Şi ca să crezi, şi să nu pleci crezând că încă zace-o taină în Yscalin.

Donmata stătea pe treapta din spatele lui, aşa că acum capetele le erau la acelaşi nivel. Ea ţinea un pachet învelit în mătase în poală.

— Ne-aude? o întrebă Loth.

— Nu. A adormit la loc.

Părea obosită.

— Mă rog ca Fyredel să nu-şi dea seama că l-am oprit. S-ar putea să creadă că tata e pe moarte. Ceea ce şi cred că se întâmplă. îşi înălţă bărbia şi continuă: N-am nicio îndoială că wyrmul avea de gând să-i iau eu locul. Să fiu eu păpuşa pe care s-o stăpânească.

— Fyredel nu găseşte nelalocul lui faptul că-l ţii pe rege înlănţuit astfel într-o odaie întunecoasă?

— Fyredel înţelege că tatăl meu nu arată... *regeşte* în starea-n care e acum, cu trupul putrezindu-i chiar dacă el continuă să răsufle, răspunse donmata, sec, dar trebuie să-l scot din odăile lui când mi se porunceşte. Ca domnul şi stăpânul nostru să vadă ce se petrece în palat oricând doreşte. Ca să poată da porunci Sfatului Iatacului. Ca să se asigure că nu pregătim vreo răscoală. Ca să ne împiedice să strigăm după ajutor.

— Dacă l-aţi omorî pe tatăl dumneavoastră, Fyredel ar şti, îşi dădu Loth seama. Şi v-ar pedepsi.

— Ultima oară când l-am nesocotit, mi-a atârnat una dintre doamne de Poarta Niundei.

Făcu o grimasă.

— Am fost nevoită să văd cum cocatricile Iui au ciugulit-o până au făcut-o ferfeniţă.

Tăcură şi rămaseră nemişcaţi o vreme.

— Regina Rosarian a murit acum paisprezece ani, continuă Loth. Atunci... Sigoso n-a facut-o sub stăpânirea draconică.

— Nu toate relele se trag de la wyrmi.

Donmata se întoarse spre el pe treaptă, aşa încât spatele-i era

lipit de perete.

— Nu-mi aduc aminte foarte multe lucruri despre tatăl meu din copilăria mea. îmi aduc aminte doar de privirea lui rece, murmură ea. Când aveam şaisprezece ani, mama a venit în dormitorul meu în miez de noapte. Căsnicia lor a fost mereu chinuită, dar în clipa aceea chiar părea speriată. Şi furioasă. A spus că o să plece la fratele ei, regele Jantar, în Rauca. Ne-am îmbrăcat în servitori şi ne-arn strecurat afară din palat. Bineînţeles, străjerii ne-au oprit. Ne-au închis pe amândouă în camerele noastre şi ne-au interzis să vorbim. Niciodată n-am plâns atât de tare. Mama a mituit un străjer ca să-mi transmită o scrisoare, să-mi spună să mă ţin tare.

îşi atinse pandantivul de la gât, bătut cu smaralde.

— O săptămână mai târziu, tata a venit să-mi dea de ştire de moartea ei. Curtenilor le-a spus că îşi luase zilele, ruşinată de încercarea de-a-şi părăsi regele... Dar eu ştiam că nu era aşa, că ea nu m-ar fi lăsat niciodată singură cu el.

— îmi pare rău! spuse Loth.

— Nu la fel de rău pe cât îmi pare mie!

Se strâmbă de scârbă.

— Yscalinul nu merită asta, dar tatăl meu o merită. Merită să arate la fel de putregăit pe dinafară cum a fost dintotdeauna pe dinăuntru.

Sahar Taumargam şi Rosarian Berethnet, amândouă moarte de mâna aceluiaşi rege. Şi toate astea în vreme ce Inysul îl socotea prieten întru întinderea Virtuţilor.

— Am vrut să-i dezvălui adevărul lui Sabran. Am vrut să chem ajutor, să chem trupe... Dar palatul ăsta e o temniţă. Sfatul Iatacului a căzut cu totul în faţa lui Fyredel, se teme prea tare să-l înfurie. Au familii în oraş, care ar muri dacă i-am stârni mânia.

Loth îşi duse mâneca la frunte ca să se şteargă de sudoare.

— Sabran mi-a fost prietenă. Prinţul Aubrecht mi-a fost logodnic multă vreme, îi reaminti donmata. Pesemne că au o părere proastă despre mine acum.

Vinovăţia îl împunse pe Loth.

— Fie-ne cu iertare! murmură el. N-ar fi trebuit să presupunem cu toţii că...

— N-aveaţi de unde să ştiţi că Fyredel s-a trezit. Sau că suntem sub aripa lui.

— Spuneţi-mi cum a căzut Cârscaro. Ajutaţi-mă să înţeleg!

— Acum doi ani, a avut loc un cutremur în Ţepuşe, răspunse ea. Fyredel se trezise într-un lăcaş din muntele Fruma, unde se culcase

după Marea Năpastă. Noi eram chiar lângă uşa lui. Numai buni de înhăţat. Mai întâi, au ars câmpurile de lavandă. Fumul negru, înecăcios, a acoperit cerul serii.

Clătină din cap.

— Totul s-a petrecut atât de repede! Wyvemii înconjuraseră Cârscaro înainte ca străjile oraşului să ajungă la vechile metereze. Fyredel a apărut pentru prima oară după veacuri întregi. A spus că avea să ne dea tuturor foc dacă tata nu venea la el să-i plătească tribut.

— Şi s-a dus?

— La început, i-a trimis o momeală, dar Fyredel a simţit că l-a păcălit. L-a ars pe respectivul de viu, iar tatăl meu s-a văzut nevoit să iasă la iveală, spuse ea. Fyredel l-a dus în munţi. Tot restul acelei nopţi, Cârscaro a căzut în haos. Oamenii au crezut că s-a pornit o nouă Năpastă — lucru care, într-un fel, s-a şi întâmplat.

O tristeţe cumplită îi umbrea privirea.

— Panica pusese stăpânire pe ţinut. Mii de oameni au încercat să fugă, dar singura ieşire e pe Poarta Niundei, iar aceea era păzită de wyvemi. Strângând din buze, continuă: Tata s-a întors în zori. Oamenii au văzut că regele lor era viu şi nevătămat şi n-au ştiut ce să creadă. Le-a spus că ei aveau să fie primii martori la noua lume draconică — dacă aveau să-i dea ascultare. Dincolo de zidurile acestui palat, tata a poruncit Sfatului Iatacului să anunţe vestea supunerii noastre în faţa Nenumitului. Au trimis vorbă fiecărei naţii, prea laşi ca să-i ţină piept. Prea laşi când a poruncit să ne fie dărâmate întăririle. Prea laşi când a ars aviarul şi fiecare pasăre care mai rămăsese în el. Am încercat să organizez un contraatac, dar fără sorţi de izbândă. Nu puteam să fac mai mult fără a-mi pune viaţa în primejdie.

— Dar restul ţării nu ştia adevărul, spuse Loth.

— Cârscaro a devenit o fortăreaţă în noaptea aceea. N-a putut nimeni să dea de veste.

îşi lăsă capul pe spate, lipit de perete.

— Wyrmii sunt slabi când dau prima oară semne de viaţă. Vreme de un an, Fyredel a rămas dedesubtul muntelui Fruma, recăpătându-şi puterea. L-am urmărit folosindu-se de tatăl meu ca să-mi preschimbe ţara în temelia puterii lui. L-am văzut nimicind cele Şase Virtuţi. Am văzut molima trezindu-se şi răspândindu-se printre oamenii mei. Iar propria casă mi-a devenit temniţă.

În clipa aceea, Arteloth Beck făcu întocmai ceea ce Gian Harlowe îl prevenise să nu facă.

O luă pe Marosa Vetalda de mână.

Purta mănuşi de catifea. Tot exista o oarecare primejdie, şi totuşi o făcu fără să se gândească de două ori.

— Sunteţi întruchiparea însăşi a curajului! îi spuse el. Iar prietenii dumneavoastră din întinderea Virtuţilor v-au dezamăgit.

Donmata le privi mâinile cu o încruntătură. Loth se întrebă când fusese atinsă ultima oară.

— Spuneţi-mi cum vă pot fi de ajutor.

încet, ea îşi lăsă şi cealaltă mână peste a lui.

— Poţi să mergi înapoi în dormitorul acela, răspunse ea, ridicând privirea spre el, şi să-ţi pui mâinile neacoperite peste tatăl meu.

Îi luă o clipă să înţeleagă.

— Vreţi să... mă îmbolnăvesc?

— O să te lămuresc, spuse ea, dar dacă o faci, am să-ţi dau la schimb un prilej de a scăpa din Cârscaro.

— Aţi spus că e o fortăreaţă.

— Mama ştia o cale de ieşire.

Puse mâna pe pacheţelul din poală.

— Vreau să treci dincolo de Ţepuşe şi să-i dai asta lui Chassar uq-Ispad, ambasadorul ersyrian. Doar lui trebuie să i-o încredinţezi.

Omul care o crescuse pe Ead şi o înfăţişase la curte cu opt ani înainte. Donmata despături mătasea. înăuntru se afla o cutie din fier cu simboluri pe ea.

— În primăvară, o femeie a fost prinsă în apropiere de Perunta, încercând să găsească o corabie care s-o ducă în Lasia. Torţionarii şi-au făcut de cap cu ea zile-ntregi, dar ea tot n-a vorbit. Când tata a dat cu ochii de mantia roşie pe care-o avea cu ea, Fyredel s-a înfuriat. A poruncit ca ea să-şi petreacă ultimele ceasuri în chinuri cumplite.

Loth nu era sigur că e în stare să audă aşa ceva.

— În noaptea aceea, m-am dus să o caut.

Donmata îşi trecu repede degetele peste cutie.

— La început, am crezut că i-au smuls limba, dar după ce i-am dat vm, mi-a spus că o cheamă Jondu. Mi-a spus că dacă ţin la viaţa omenească, o să duc lucrul pe care îl avusese cu ea lui Chassar uq-Ispad. După o scurtă ezitare, adăugă: Am omorât-o pe Jondu cu mâna mea. I-am spus lui Fyredel că a murit din pricina rănilor. Mai bine aşa, decât prinsă de poartă. Cutia care-i fusese luată lui Jondu era ferecată. N-o putea deschide nimeni, şi, în cele din urmă, s-au lăsat păgubaşi.

Mi-a fost uşor să o fur. Sunt sigură că e de viaţă şi de moarte în

lupta noastră şi că ambasadorul uq-Ispad o să ştie mai multe.

Urmări conturul modelelor de pe capac.

— Aproape sigur, acesta e în Rumelabar. Ca să ajungi în Ersyr şi să te fereşti de graniţele străjuite, trebuie să treci Ţepuşele. Cea mai sigură cale de-a face asta nevătămat de făpturile draconice care trăiesc acolo e să te îmbolnăveşti, astfel încât, dacă-ţi simt mirosul, să nu se repeadă la tine, urmă ea. Jondu s-a jurat că ambasadorul cunoaşte un leac pentru molimă. Dacă ajungi la el la timp, s-ar putea să scapi cu viaţă şi să povesteşti despre asta.

Loth înţelese în clipa aceea.

—■ L-aţi trimis pe prinţul Wilstan să facă lucrul acesta. Sau cel puţin aţi încercat.

— Am procedat identic. I l-am arătat pe tatăl meu şi l-am pus să asculte chiar din gura lui cum a murit Rosarian. Apoi, i-am dat cutia. Dar Fynch aştepta un prilej de a fugi şi de a se întoarce la fiica lui cu veşti despre locul ăsta de multă vreme, spuse ea. M-a asigurat că s-a îmbolnăvit singur de molimă. Când mi-am dat seama că nu a facut-o, am pornit după el, în cea mai mare grabă. Lăsase cutia de izbelişte în tunelul secret care duce spre munţi. Era limpede că n-avusese de gând să-mi îndeplinească cererea, dar nici nu pot să-l învinovăţesc că a crezut că se poate întoarce la Sabran.

— Unde este acum? întrebă Loth încet.

— L-am găsit nu departe de capătul tunelului, spuse ea. O amfipteră i-a venit de hac.

Loth îşi sprijini fruntea de mâinile împreunate.

Amfipterele erau nişte înfiorătoare făpturi draconice fără membre. Aveau falei puternice şi se spunea că-şi scuturau prada ca pe-o păpuşă, până când devenea prea slăbită ca să mai poată fugi.

— Laş fi adunat rămăşiţele, dar s-au năpustit asupra mea chiar când m-am apropiat de ele. Am spus rugăciunile de trebuinţă.

— Vă mulţumesc!

— În ciuda a ceea ce pare-a fi adevărat, eu încă sunt credincioasă Sfântului. Şi el are nevoie de noi acum, lord Arteloth!

Donmata îi puse o mână pe antebraţ.

— Vei face după cum îţi cer?

El înghiţi în sec.

— Şi cu lordul Kitston cum rămâne?

— Poate rămâne aici şi voi avea eu grijă de el. Sau poate merge cu dumneata — dar trebuie să fie şi el bolnav.

Nici măcar Cavaleriţa Tovărăşiei nu s-ar fi aşteptat de la Kit să facă aşa ceva pentru el. Deja făcuse prea multe.

— Fyredel o să-şi dea seama ce-i cu mine? întrebă Loth.

— Nu. Vei avea forma obişnuită de molimă, răspunse ea. Am pus deja teoria Ia încercare.

El alese să nu întrebe cum.

— Sigur mai sunt şi alţii în palat care să fie credincioşi Sfântului, spuse el. De ce nu trimiteţi pe cineva dintre servitorii dumneavoastră?

— Priessa este singura în care am încredere, iar dispariţia ei ar pncinui nelinişte. M-aş duce eu însămi, dar nu pot să-mi las poporul fără o Vetalda întreagă la minte. Chiar dacă mi-e cu neputinţă să-i scap, trebuie să rămân şi să fac tot ce pot ca să-i ţin piept lui Fyredel.

O judecase greşit pe donmata Marosa. Era o adevărată femeie a întinderii Virtuţilor, ţinută prizonieră într-o epavă de casă pe care, cândva, trebuie s-o fi iubit.

— Pentru mine este prea târziu, milord, dar nu şi pentru întinderea Virtuţilor. Ceea ce s-a întâmplat aici, în Yscalin, nu trebuie îngăduit să se întâmple nicăieri altundeva.

Loth îşi feri privirea de acei ochi parcă înflăcăraţi, de culoarea opalului, şi se uită spre broşa ocrotitoare de pe dubletul lui. Două mâini împreunate. Aceeaşi imagine ca pe un inel de logodnă.

Dacă însăşi Cavaleriţa Tovărăşiei s-ar fi aflat aici, Loth ştia ce-ar fi făcut aceasta.

— Dacă eşti de acord, reluă donmata, te duc înapoi la Regele întrupat şi-ţi vei pune mâinile pe el. Apoi, am să-ţi arăt calea de ieşire din Yscalin. Se ridică şi conchise: Dacă nu eşti de acord, atunci te sfătuiesc să te pregăteşti pentru o viaţă lungă în Cârscaro, lord Arteloth Beck!

20
RĂSĂRIT

IN TIMP CE CEILALŢI STRÂJERI AI MÂRII SE BUCURAU DE ÎNCHEIEREA ÎNCERCĂRI- lor în sala de banchete, Tane zăcea ostenită în camera ei. Nu mai ieşise de-acolo după lupta cu Turosa. Un chirurg îi curăţase şi cususe umărul, dar când se mişca, era secătuită de putere, iar umărul îi zvâcnea neîncetat. A doua zi, urma să afle dacă avea să călărească.

îşi roase unghia de la degetul mic până simţi gustul sângelui. Fie şi numai ca să facă un lucru mai puţin dureros cu mâinile, îşi găsi exemplarul din *Amintiri din vremea Marii Năpaste.* Primise cartea în dar de la unul dintre dascălii ei la a cincisprezecea aniversare. Trecuse ceva vreme de când o deschisese ultima oară, dar ilustraţiile din ea aveau să-i ofere un motiv de distragere.

Aproape de ceasul al doisprezecelea, când cântecul greierilor-de-copac se înteţea afară, ea încă era trează şi citea.

O imagine înfăţişa o femeie seiikineză cu boala roşie. Ochii şi mâinile îi erau roşii. Pe altă pagină se aflau suflătorii de foc. Aripile lor de lilieci o înspăimântaseră pe Tane când avea cincisprezece ani, şi încă-i dădeau fiori. Următoarea imagine îi arăta pe oamenii din Capul Hisan stând pe coastă şi privind o mare bătălie. Dragonii se încolăceau şi se zvârcoleau printre valuri. Fălcile lor încercau să înhaţe demonii, în timp ce aceştia-şi aruncau ploaia de foc peste Seiiki.

Ultima imagine înfăţişa cometa care apăruse în ultima noapte a Marii Suferinţe — Felinarul lui Kwiriki — aruncând meteori în mare. Demonii înaripaţi fugeau din calea ei, iar dragonii din Seiiki

se înălţau din mare, pictaţi în nuanţe de argintiu şi albastru strălucitoare ca nişte monede.

O bătaie în uşă îi întrerupse şirul gândurilor. Tane se ridică anevoie în picioare. Când deschise uşa, dădu peste Onren, înveşmântată într-o robă verde-închis, cu părul plin de flori-de-sare. În mâini ţinea o tavă.

— Am venit cu cina, o anunţă ea.

Tane se dădu la o parte.

— Intră!

Se întoarse în pat. Lumânările-i arseseră aproape de tot, mărind fiecare umbră. Onren lăsă tava jos, scoţând la iveală un mic ospăţ. Felii proaspete de doradă de mare, fasole groasă dată prin icre şi alge-n saramură dintr-o zeamă aromată, dar şi o carafa de vin cu mirodenii şi un pahar.

— Onoratul Amiral ne-a îngăduit să-i gustăm faimosul vin maturat în mare, o lămuri Onren, zâmbind. Ţi-aş fi păstrat şi ţie, dar s-a terminat aproape de cum a sosit. Acesta e ceva mai puţin distins — turnă din carafa —, dar ţi-ar putea amorţi din durere.

— Mulţumesc! zise Tane. A fost foarte frumos din partea ta că te-ai gândit la mine, dar să ştii că niciodată nu mi-a plăcut vinul. Ia-l tu.

— S-au încheiat încercările, Tane. Poţi să te linişteşti acum. Dar... Cred că mi-ar putea prinde bine.

Onren îngenunche pe preşuri.

— Ţi-am simţit lipsa în sala de banchet.

— Eram obosită.

— Mă gândeam eu că asta o să spui. Nu vreau să te jignesc, dar la cum arăţi, ai zice că n-ai dormit de ani întregi. Şi meriţi să te odihneşti.

Luă paharul în mână.

— Te-ai descurcat bine împotriva lui Turosa. Pesemne că lepădătura a învăţat în sfârşit că nu e chiar atât de mult deasupra ţăranilor pe care-i dispreţuieşte.

— Acum nu mai suntem ţărani.

Tane o cercetă cu privirea.

— Pari îngrijorată.

— Cred c-am pierdut prilejul de a călări astăzi. Kanperu luptă la fel de bine pe cât...

Sorbi vinul.

— În fine!

Deci se luptase cu Kanperu. Tane fusese dusă la chirurg înainte

să apuce să vadă restul încercărilor.

— Te-ai descurcat de minune în toate celelalte zile, îi reaminti Tane. Onoratul Amiral ne va judeca nepărtinitor.

— De unde ştii?

— Este călăreţ.

— Turosa va fi călăreţ mâine, şi totuşi a petrecut ani întregi tot luându-se de toţi cei care ne tragem din neam de ţărani. Am auzit c-a bătut o dată un servitor pentru că nu s-a înclinat suficient de adânc. Oricare dintre noi ar fi fost exilat din Casele de învăţătură dacă ne-am fi purtat aşa... Dar sângele încă are putere.

— Nu ştii c-o să devină călăreţ doar din acest motiv.

— Eu pun rămăşag pe tot ce am că aşa va fi!

Se lăsă tăcerea. Tane ciuguli fasolea groasă.

— Am fost mustrată cândva, pe vremea când aveam şaisprezece ani, pentru c-am jucat jocuri de noroc în oraş, reluă Onren. Pentru că era împotriva bunelor moravuri, mi s-a interzis să mai iau parte la lecţii şi mi s-a spus că va trebui să-mi câştig locul înapoi în Casa de Răsărit. Am frecat latrinele tot restul sezonului. Între timp, Turosa mai că omoară pe cineva şi, câteva zile mai târziu, are iar sa- bia-n mână. Motivul lor a fost că el e nepot de călăreţ şi eu nu sunt. Şi acesta le va fi motivul şi mâine, dacă sunt alungată, în favoarea lui.

— Nu acesta va fi motivul, lăsă Tane să-i scape.

Îi scăpă de pe limbă înainte să apuce să se stăpânească, precum un peşte alunecos care-i scăpase din mână.

Onren ridică din sprâncene. Se lăsă liniştea, grea ca un clopot nebătut, în timp ce Tane ducea o luptă cu ea însăşi.

— Haide, Tane! Spune ce-ai de gând să spui!

Onren zâmbi cu băgare de seamă.

— Doar suntem prietene, la urma urmei.

Era prea târziu ca acum să mai dea înapoi. încercările, intrusul, osteneala şi vinovăţia ei — toate se adunară laolaltă cu violenţă, precum bulbucii din apa fiartă, iar Tane nu mai fu în stare să se stăpânească.

— Pari să crezi că dacă nu eşti numită călăreaţă mâine, sub niciun chip nu va fi din vina ta, se trezi spunând. Eu am muncit zi şi noapte de când suntem aici. În tot acest timp, tu nu ai dat dovadă de respect. Ai întârziat la încercări, în faţa clanului Miduchi. Petreci nopţile prin taverne, când ar trebui să te pregăteşti, şi dup- aia te miri că lupţi slab cu adversarul tău. Poate că *acesta* va fi motivul pentru care n-ai să fii numită călăreaţă.

Onren nu mai zâmbea.

— Aşadar, spuse ea, scurt, crezi că nu merit asta. Pentru că... m-am dus la tavernă.

Se opri.

— Sau e pentru că m-am dus la tavernă şi tot te-am întrecut la încercarea cuţitelor?

Tane înţepeni.

— Aveai ochii împăienjeniţi în dimineaţa aceea. încă îi ai. Ai stat trează toată noaptea ca să te pregăteşti.

— Sigur că am stat.

— Şi-mi porţi mie pică pentru că eu nu am stat.

Onren clătină din cap.

— Echilibrul este de trebuinţă în toate, Tane — nu înseamnă că dai dovadă de lipsă de respect. Poziţia asta e un prilej cum ai o dată-n viaţă, şi nu e de risipit.

— Ştiu asta, se apără Tane pe un ton tăios. Nădăjduiesc doar că o ştii şi tu.

Auzind acestea, Onren zâmbi chinuit, dar Tane îi văzu suferinţa din privire.

— Ei, bine, spuse ea, ridicându-se, atunci, ar fi bine să te las. Nu-mi doresc să te trag în jos după mine.

Pe cât de repede se aprinsese furia înlăuntrul lui Tane, pe-atât de repede se stinse. Rămase nemişcată, cu mâinile pe aşternut, înghiţind în sec ca să scape de gustul înţepător al ruşinii. În cele din urmă, se ridică şi făcu o plecăciune.

— Fie-mi cu iertare, onorabilă Onren! Nu ar fi trebuit să spun nimic din toate acestea. E de neiertat!

După o scurtă ezitare, Onren se îmblânzi.

— Eşti iertată! Cu adevărat.

Oftă.

— Mi-am făcut griji pentru tine!

Tane rămase cu privirea plecată.

— Mereu ai muncit din greu, dar la încercările-astea, mie una mi se pare că tu te-ai pedepsit, Tane. Pentru ce?

Când vorbea astfel, era de parc-ar fi avut-o din nou pe Susa. Un chip blând şi-o minte deschisă. Doar pentru o clipă, pe Tane o ispiti gândul de a-i spune totul lui Onren. Poate că ea avea să înţeleagă.

— Nu, răspunse, în cele din urmă. Doar că m-arn temut. Şi am fost obosită.

Se lăsă din nou pe pat.

— Am să fiu mai bine mâine. Când am să ştiu care-mi va fi

soarta.

Onren râse auzind acestea.

— Of, Tane! Vorbeşti de parcă ar fi ori asta, ori în temniţă.

Tane tresări, dar reuşi totuşi să zâmbească.

— Acum am să te las. Amândouă avem nevoie de odihnă.

Onren goli paharul.

— Noapte bună, Tane!

— Noapte bună!

Imediat ce plecă Onren, Tane stinse lampa cu ulei şi se târî sub aşternuturi. Osteneala şi durerea o înghiţiră în sfârşit, apoi căzu într-un somn fără vise.

Când se trezi, lumina era aurie. Preţ de o clipă, nu înţelese de ce camera era atât de luminoasă. Părea că fusese întuneric pentru o veşnicie.

Deschise fereastra. Soarele strălucea pe acoperişurile din Ginura chiar şi-n timp ce ploaia cădea mai departe în şiroaie.

Ploua cu soare. Semn de bun augur.

Curând, servitorii aveau să vină cu noua ei uniformă. Dacă dragonul de pe spatele tunicii era argintiu, avea să rămână străjer al mării şi să slujească drept căpetenie a marinei.

Dacă era auriu, era aleasă de zei.

Se plimbă prin cameră şi aprinse tămâia de pe altar pentru ultima oară. Ceru iertare pentru lipsa de bună-cuviinţă faţă de Onren şi, din nou, pentru ceea ce făcuse în noaptea dinaintea ceremoniei. Dacă marele Kwinki ar fi iertat-o, avea să-şi dovedească pentru tot restul vieţii credinţa.

Servitorii veniră la sfârşitul după-amiezii. Tane aşteptă, cu ochii închişi, apoi se întoarse cu faţa spre ei.

Tunica era din mătase-de-apă. Albastră ca safirul. Iar pe spatele tunicii se afla emblema dragonului, brodată cu fir de aur.

Noii ei îngrijitori îi tăiară părul milităreşte. Cicatricea de pe obraz i se vedea mai tare, iar umărul o durea, însă ochn-i luceau precum cerneala proaspătă.

În timp ce soarele-şi ieşea din drepturi, ieşi din lectică şi păşi pe nisipul pal din Golful Ginura. Alegerea avea loc mereu la sfârşitul zilei, căci vechea ei viaţă se sfârşea acolo. Purta cizme noi, din piele, cu tocuri groase, ca să se prindă bine în scara şeii.

Un curcubeu de noapte ardea pe cerul purpuriu ca de fum, întins de-a lungul orizontului în nuanţe de roşu aprins. Oamenii se adunau pe stânci ca să fie martori la acel semn ciudat din partea

marelui Kwiriki şi să-i urmărească pe cei doisprezece noi călăreţi ai dragonilor mergând spre apă.

Turosa era printre ei. La fel erau şi toţi ceilalţi care erau înrudiţi cu călăreţii dragonilor. Tane ţinea pasul în spatele lui Onren, care-i zâmbea. îşi câştigase locul în clanul Miduchi.

Ultima dată când Tane se aflase pe o plajă, străinul ieşise din beznă precum un blestem. Dar talazurile dinlăuntrul ei, care o împinseseră spre ziua aceasta încă din leagăn, erau ciudat de calme şi nemişcate.

Zece dragoni seiikinezi aşteptau în mare, ageri şi frumoşi. Soarele şi curcubeul luminau valurile ce se loveau clipocind de trupurile lor. Se părea că mai dura un pic până să apară cei doi războinici lacustrini.

Când fu chemat, Kanperu făcu o plecăciune în faţa Amiralului, care ridică un şirag de perle-dănţuitoare şi i-l puse la gât. Îi înmână lui Kanperu un coif şi o şa căptuşită. Apoi, Amiralul îi dărui o mască, ca să-i apere faţa de stihii, şi o sabie îmbibată în apă sărată, cu teaca bătută în sidef, făurită de cel mai priceput săbier din Seiiki.

Kanperu îşi prinse chingile coifului în jurul gâtului, apoi ridică şaua sub braţ şi pomi prin apă. Când apa îi ajunse până la mijloc, întinse mâna dreaptă, cu palma ţinută în sus.

O dragoniţă cenuşiu-albăstrui îşi întinse gâtul şi-l cercetă cu nişte ochi ca două luni pline. Când întinse gâtul şi mai departe, Kanperu se prinse cu degetele de coama ei şi se căţără pe ea, fiind cu băgare de seamă la spinii ei. Nici nu se aşezaseră bine el şi şaua, că dragoniţa şi scoase un strigăt bântuitor şi plonjă în mare, udând până la piele pe toată lumea de pe plajă.

Onren se apropie următoarea de ţărm, cu zâmbetul de la o ureche la alta. Ţinu doar o clipă mâna întinsă, iar cel mai mare dintre dragoni — un seiikinez mătăhălos cu coama neagră şi cu solzii ca argintul călit — veni plutind spre plajă. Onren se încordă la început, dar, după ce-l atinse, se relaxă şi se căţără pe gâtul lui ca pe o scară.

— Onorabila Miduchi Tane! strigă Amiralul. Fă un pas în faţă!

Onren îşi lăsă masca pe faţă. Dragonul îşi lăsă capu-n jos şi se îndepărtă înot.

Tane făcu o plecăciune în faţa Amiralului şi-l lăsă să-i prindă perlele în partea de jos a gâtului, semn că era aleasă de zei. Luă coiful şi şaua, şi, în cele din urmă, sabia vârâtă în teacă. Deja o simţea ca făcând parte din braţul ei. O legă cu eşarfa şi intră în

mare.

În timp ce apa caldă şi sărată-i scălda picioarele, i se tăie răsuflarea. întinse mâna. Cu capul plecat. Cu ochii închişi. Mâna-i era sigură, dar restul trupului îi tremura.

Dădu cu mâna de solzi reci. Nu îndrăzni să privească. Trebuia. Când o făcu, doi ochi, la fel de strălucitori ca artificiile, o ţintuiau de pe chipul unei dragoniţe lacustrine.

21
APUS

LOTH IEŞI PENTRU ULTIMA OARÂ DIN ODĂILE LUI DIN PALATUL IZBĂVIRII ÎN puterea nopţii.

Molima draconică era înlăuntrul lui. O atingere de fruntea Regelui întrupat, o înţepătură în mâna lui şi o clepsidră i se răsucise în minte. Curând, grăunţele minţii lui întregi aveau să i se scurgă printre degete.

Pe umăr avea un sac din piele, plin de cele trebuincioase pentru călătoria prin munţi. Pumnalul şi sabia-i erau la şold, ascunse sub o mantie de iarnă.

Kit îl urmări pe treptele curbate.

— Chiar nădăjduiesc că asta e o idee bună, Arteloth! spuse el.

— E tocmai opusul unei idei bune.

— Pirateria ar fi fost alegerea mai bună.

— De netăgăduit.

Pătrundeau în măruntaiele oraşului Cârscaro. Donmata Marosa le spusese cum să ajungă la nişte trepte ascunse din Sanctuarul Iatacului, care se îngustau pe măsură ce coborau. Loth îşi şterse sudoarea rece de pe frunte. II implorase pe Kit să rămână în urmă, dar prietenul lui stăruise să meargă cu el.

Trecu o vreme până când simţiră pământ plat sub picioare. Loth ridică torţa. Donmata Marosa aştepta la baza treptelor, cu faţa umbrită de glugă, în faţa unei crăpături mari din perete.

— Ce e locul ăsta? întrebă Loth.

— O cale uitată de scăpare. Presupun că e de folos în asedii, răspunse ea. Aşa aveam de gând să fugim, eu şi mama.

— Şi de ce nu v-aţi folosit de el ca să trimiteţi vorbă în afară?

— Am încercat.

Ea îşi lăsă gluga jos.

— Lord Kitston. V-aţi îmbolnăvit?

Kit făcu o plecăciune.

— Da, Luminăţie. Cred că sunt destul de lovit de molimă.

— Bine!

Privirea ei reveni aproape imediat la Loth.

— Mi-am trimis una dintre doamne. Asta se întâmpla înainte să-mi dau seama câte făpturi draconice există în munţi.

Era limpede ce dădea de înţeles.

Donmata întinse mâna în spatele ei şi le dădu toiege de lemn, fiecare cu câ- te-un cârlig în vârf.

— Toiege pentru gheaţă. O să vă ajute să vă menţineţi echilibrul.

Le luară. Lui Loth îi dădu un alt sac, în care atârna greu cutia de fier.

— Te rog să nu dai uitării această sarcină pe care ţi-am încredinţat-o!

La lumina focului, ochii-i erau ca nişte giuvaiere.

— Am încredere c-ai să faci asta pentru mine! Şi pentru întinderea Virtuţilor.

Rostind aceste cuvinte, se dădu la o parte.

— Vom trimite ajutoare, grăi Loth, încet. Ţineţi-vă tatăl în viaţă cât de mult puteţi. Dacă moare, ascundeţi-vă de Fyredel. După ce e îndeplinită această sarcină, le vom dezvălui tuturor suveranilor din întinderea Virtuţilor ce s-a întâmplat aici. Nu veţi muri de una singură în locul ăsta.

În sfârşit, donmata Marosa zâmbi, doar puţin. De parc-ar fi uitat cum se facea.

— Ai o inimă bună, lord Arteloth, spuse ea. Dacă te întorci într-adevăr în Inys, transmite-le salutările mele lui Sabran şi lui Aubrecht!

— Aşa am să fac.

Făcu o plecăciune în faţa ei.

— La revedere, Luminăţia Voastră.

— La revedere, milord!

Se priviră preţ de alte două sau trei ezitante bătăi de inimă. Loth mai plecă o dată capul şi păşi pe pasarelă.

— Cavaleriţa Curajului să vă-nveselească în aceste ceasuri întunecate! îi ură Kit Marosei.

— Şi pe dumneata, lord Kitston!

Paşii-i răsunară când plecă. Loth simţi deodată o părere de rău că n-o puteau lua cu ei. Marosa Vetalda, donmata Yscalinului, ţinută prizonieră în tumul ei.

Pasarela era incredibil de întunecoasă. O briză-l împingea pe Loth înainte, ca o mână care-l chema. îşi agăţă imediat cizma în pământul inegal, aproape lă- sându-se fără un ochi cu torţa. Erau înconjuraţi de sclipirea sticlei vulcanice şi de masa poroasă a pietrelor ponce. Sticla-i oglindea lumina torţei, aruncând o mie de reflexii diferite.

Părea că se deplasează de ceasuri întregi, cotind uneori, dar cel mai adesea mergând în linie dreaptă. Toiegele lor băteau un ritm constant.

Kit tuşi, facându-I pe Loth să se încordeze.

— Linişte! făcu el. N-aş prea vrea să trezim ce hălăduieşte pe-aici.

— Omul trebuie să tuşească atunci când îi vine. Şi nu hălăduieşte *nimic* pe-aici.

— Zi-mi că pereţii ăştia nu arată de parcă ar fi fost săpaţi de un bazilisc!

— Gata, nu mai fi atât de prăpăstios! Gândeşte-te că asta-i doar o altă aventură.

— Nu-mi ardea mie de nicio aventură! zise Loth, ostenit. Câtuşi de puţin. În clipa asta, vreau să fiu în Casa Măceşului, cu un pahar de vin îndoit, ducân- du-mi regina la altar.

— Şi mie mi-ar plăcea să mă trezesc alături de Kate Withy, dar, vai, nu le putem avea pe toate!

Loth zâmbi.

— Mă bucur că eşti aici, Kit!

— Te cred şi eu! zise Kit, cu ochii lucind.

Locul îl ducea pe Loth cu gândul la Nenumit şi la cum despicase acesta pământul până-şi găsise calea spre lumea de deasupra. Mama lui îi spusese adesea povestea pe când era copil, cu felurite voci, ca să-l înspăimânte şi să-l facă să râdă.

Mai făcu un pas. Pământul de sub picioarele lor urui sec, precum burdihanul unui uriaş.

Loth încremeni, apucând torţa. Flacăra-i pâlpâi când o altă rafală de vânt rece îşi făcu loc prin tunel.

— E cutremur? murmură Kit.

Când Loth nu răspunse, glasul i se încordă.

— Loth, e cutremur?

— Taci! Nu ştiu.

Mai răsună un uruit, mai puternic de data aceasta, iar pământul păru a se înclina. Loth îşi pierdu echilibrul. Abia apucă să-şi revină, că se şi stârni un cutremur cumplit — mai întâi uşor, precum tremuratul de teamă, apoi din ce în ce mai violent, până când începură să le clănţăne dinţii-n gură.

— E cutremur! strigă el. Fugi! Kit./wgi, omule! Fugi!

Cutia de fier îl lovea cu putere în spinare. Goniră prin întuneric, căutând cu disperare în faţă orice sclipire de lumină a zilei. Parcă însăşi scoarţa pământului se zbătea în chinuri.

— Loth! strigă Kit, cu glasul plin de spaimă. Torţa — mi s-a stins torţa!

Loth se răsuci pe călcâie, cu răsuflarea tăiată, şi întinse torţa-n faţă. Prietenul lui rămăsese mult în urmă.

— Kit!

Alergă înapoi.

— În picioare, hai, grăbeşte-te! la-te după vocea mea!

Un scârţâit. De parc-ar fi avut gheaţă subţire sub picioare. Pietre mici, ca prundişul, îl loveau în spate. îşi duse mâinile la cap, în timp ce acoperişul tunelului se prăvăli peste el.

O vreme îndelungată, se aşteptă să moară. Cavaleriţa Curajului îl abandonă cu totul, iar el scânci ca un prunc. întunericul îl orbi. Piatra se sfărâmă. Sticla se sparse răsunând puternic. Se înecă atunci când simţi un praf cu gust neplăcut.

Apoi, dintr-odată, încetă.

— Kit! răcni Loth. Kit!

Gâfâind, întinse mâna după torţă — încă aprinsă, ca prin minune — şi o îndreptă spre locul din care-l auzise pe Kit strigându-l ultima oară. Tunelul era plin de piatră şi de sticlă vulcanică.

— Kitston!

N-avea cum să fie mort. Nu *putea* să fie mort. Loth se opinti în zidul din dărâmături cu toată puterea, izbindu-l iar şi iar cu umărul şi lovindu-l cu toiagul pentru gheaţă şi cu pumnii însângeraţi. Când cedă în cele din urmă, izbuti să răzbată printre dărâmături şi să azvârle bucăţi de stânci cu mâinile goale, iar aerul de aici era ca mierea pe jumătate întărită, i se lipea de gât...

Strânse degetele în jurul unei mâini moi. Dădu la o parte şi mai multă sticlă, cu muşchii încordaţi de efort.

Şi, în sfârşit, dădu de Kit. Dădu de ochii pe care-i ştia atât de bine, acum văduviţi de râs. Gura Iui, care zâmbea atât de uşor, şi care n-avea să mai zâmbească niciodată. Avea tăbliţa la gât, la fel cu cea pe care i-o dăduse lui Loth la ultima Sărbătoare a

Tovărăşiei. Restul din el nu se vedea. Loth nu vedea decât sângele care i se prelingea printre pietre.

Un suspin disperat îi ieşi din piept. Avea obrajii uzi de sudoare şi de lacrimi, pumnii-i sângerau, iar în gură simţea un gust de fier.

— Iartă-mă! spuse el, cu glasul înecat. Iartă-mă, Kitston Glade!

22
Apus

Căsătoria lui Sabran a IX-a cu Aubrecht al II-lea avu loc când vara se preschimba-n toamnă. Obiceiul era ca jurămintele să fie făcute la miezul nopţii, pe lună nouă, căci era cea mai mare nevoie de tovărăşie în ceasurile cele mai întunecate.

Şi chiar erau ceasuri întunecate. Nicicând în istoria casei de Berethnet nu venise o nuntă atât de repede după o înmormântare.

Marele Sanctuar din Casa Măceşului, la fel ca toate sanctuarele, era rotund, modelat după scuturile folosite de cavalerii din vremurile de început ale Inysului. După Marea Năpastă, când i se prăbuşise acoperişul, Rosarian a Il-a poruncise ca pe bolţi să fie puse vitralii roşii, întru amintirea celor al căror sânge fusese vărsat.

De-a lungul veacurilor, trei copaci năzdrăvani ieşiseră prin podea şi-şi întinseseră crengile peste pasarelă. Frunzele lor aveau deja nuanţe ca para focului, aurii şi chihlimbarii. Şase sute de oameni se strânseseră sub ei pentru ceremonie, printre care şi Preavirtuosul Ordin al Sanctarienilor.

Când regina Inysului apăru la uşile dinspre miazăzi, martorii amuţiră. Avea părul periat de-i lucea ca abanosul, cu flori albe împletite în el. Avea un colan la baza gâtului. Purta o coroană din aur filigranat, incrustată cu rubine, care reflectau lumina fiecărei lumânări.

Corul începu să cânte cu voci înalte şi profunde. Sabran făcu un pas, apoi se opri.

De la locul ei, printre purtătorii lumânărilor, Ead o urmărea pe

regină, care rămase acolo, încremenită în loc. Roslain, dătătoarea ei, o prinse de braţ.

— Sab, şopti ea.

Sabran se îndreptă. În întunericul sanctuarului, puţini aveau să poată vedea cât de ţeapăn îşi ţinea umerii sau tremuratul care-i putea fi pus pe seama frigurilor.

O clipă mai târziu, porni mai departe.

Seyton Combe o privi apropiindu-se din locul în care stăteau Ducii Spirituali şi familiile lor. Lumina lumânărilor scotea la iveală rânjetul de mulţumire din colţul gurii lui.

II trimisese pe Loth la moarte pentru această noapte. Loth, care-ar fi trebuit să se afle alături de Sabran. Era o datină în Inys ca prietenii cei mai buni ai viitorilor soţi să-i conducă pe aceştia pe drumul către tovărăşie.

în apropiere, Igrain Crest avea o expresie de nepătruns. Ead presupunea că, pentru ea, aceasta era şi o izbândă, şi o înfrângere. Voia un moştenitor, dar nu cu acest tată. Era şi dovada faptului că Sabran nu mai era fata zdrobită de durere care avusese atât de multă nevoie de călăuzire în perioada de regenţă.

Prinţul Roşu intră pe cealaltă parte a sanctuarului. Dătătoare-i era sora cea mai mare. El purta o mantie care se potrivea cu a soţiei lui, căptuşită cu mătase stacojie şi blană de ermină, şi prinsă cu fir de aur. Precum Sabran, purta mănuşi cu butoni luxoşi, numai buni ca să atragă privirile tuturor la ceremonie. O coroniţă din argint aurit îi vădea puterea de rege.

Sabran pomi hotărâtă spre el. Rochia ei de nuntă era remarcabilă. De un roşu-închis, precum vinul de cireşe, şi cu partea din faţă neagră, plină de aur şi perle. Doamnele ei, printre care şi Ead, reprezentau opusul, rochiile lor negre având corsete roşii.

Alaiul de nuntă se întâlni în capătul sanctuarului, sub un baldachin aurit care stătea pe coloane împodobite. Martorii alcătuiră un cerc în jurul lor. Cum Sabran era scăldată în lumina lumânărilor din miezul sanctuarului destul de aproape pentru ca Lievelyn s-o vadă limpede, înghiţi în sec.

Sabran o luă pe Roslain de mână, în timp ce Lievelyn îşi împreună degetele cu ale surorii lui mai mari, după care îngenuncheată toţi patru pe perne. Restul făcură un semicerc în jurul lor. În timp ce îşi stingea lumânarea, Ead îl zări pe Chassar în mulţime.

Arhisanctarianul Inysului avea degetele ca nişte ţepuşe şi era atât de palid, încât i se vedeau vene albastre la tâmple. Adevărata

Sabie îi era desenată cu argintiu pe partea din faţă a herigaldului.

— Prieteni! începu el, rupând tăcerea. Ne-am adunat în această seară, feriţi de ochii lumii, ca să fim martori la unirea dintre aceste două suflete întru sfânta stare a tovărăşiei. Precum Domniţa şi Sfântul, ei caută să se unească în suflet şi-n trup întru dăinuirea întinderii Virtuţilor. Tovărăşia este de mare ajutor, căci Inysul însuşi s-a întemeiat pe dragostea dintre Galian, un cavaler din Inysca, şi Cleolind, o eretică din Lasia.

Abia trecuseră câteva clipe şi o şi făcuseră pe Maică eretică. Ead îi aruncă o privire scurtă lui Chassar din capătul culoarului.

După ce-şi drese vocea, Arhisanctarianul deschise o carte de rugăciuni cu coperte argintii şi citi povestea Cavaleriţei Tovărăşiei, care fusese prima care se alăturase Sfintei Suite. Ead asculta doar pe jumătate. Avea privirea aţintită asupra lui Sabran, care stătea complet nemişcată. Lievelyn îi aruncă o privire.

Când se încheie povestea, Roslain şi Ermuna, care-şi încheiaseră datoriile ca dătătoare, se-ndepărtară de cuplul regal. Roslain se duse să stea lângă tovarăşul ei, lordul Calidor Stillwater, care-o trase aproape de el. Nu-şi dezlipi nicio clipă privirea de Sabran, care, la rându-i, îşi urmări prietena lăsând-o sub baldachin cu un om aproape străin.

— Să începem!

Arhisanctarianul făcu un semn cu capul spre Lievelyn. înaltul Prinţ îşi scoase mănuşa de pe mâna stângă şi o întinse.

— Sabran a IX-a din Casa Berethnet, Regină a Inysului, soţul tău îţi întinde mâna întru tovărăşie. Primeşti, şi-ai să-i fii tovarăşă credincioasă din ziua aceasta şi până la sfârşitul zilelor?

Lievelyn îi zâmbi lui Sabran, un zâmbet care abia-i iţi câteva riduri la ochi. Umbrele faceau să fie greu să-ţi dai seama dacă zâmbea şi ea când luă verigheta de la Arhisanctarian.

— Prietene, spuse ea, primesc!

Se opri, cu maxilarul încordat, iar Ead îi văzu pieptul ridicându-se uşor.

— Aubrecht Lievelyn, urmă ea, te iau acum de tovarăş!

îi puse inelul pe degetul arătător. Era de aur, ales pentru suverani.

— Prietenul meu, tovarăş de pat, partener neîncetat în toate!

Se opri.

— Jur să te iubesc din suflet, să te apăr cu sabia mea şi să nu dau altcuiva bunăvoinţa mea! Asta-ţi jur eu ţie!

Arhisanctarianul încuviinţă din nou din cap. Sabran fu acum cea

care-şi scoase mănuşa stângă.

— Aubrecht al Il-lea din Casa de Lievelyn, înalt Prinţ al Statului Liber al Mentendonului, veni îndemnul, soaţa ta îţi întinde mâna întru tovărăşie. Primeşti să-i fii tovarăş credincios din ziua aceasta şi până la sfârşitul zilelor?

— Prietenă, răspunse Lievelyn, primesc!

Când luă inelul lui Sabran de Ia Arhisanctarian, mâinii ei îi scăpă un tremur abia văzut. Era ultimul ei prilej de a da înapoi din căsnicie înainte să fie legată de ea prin lege. Ead aruncă o privire spre Roslain, ale cărei buze se mişcau uşor, ca în semn de încurajare. Sau de rugăciune.

Sabran ridică privirea spre Lievelyn şi încuviinţă în sfârşit uşor din cap. O luă de mâna stângă, cu la fel de multă blândeţe de parc-ar fi luat un fluture, şi-i puse inelul, care îi sclipi pe deget.

— Sabran Berethnet, rosti el, te iau acum în tovărăşie. Prietena mea, tovarăşă de pat, parteneră neîncetată întru toate. Jur să te iubesc din sufletul meu, să te apăr cu sabia mea şi să nu dau altcuiva bunăvoinţa mea! Îi apăsă mâna şi completă: Asta-ţi jur eu ţie!

Urmă o tăcere scurtă, timp în care se ţintuită amândoi cu privirile. Apoi, Ar- hisanctarianul deschise braţele, de parc-ar fi vrut să-i îmbrăţişeze pe martori, stricând cu totul clipa.

— Numesc aceste două suflete unite întru sfânta stare a tovărăşiei în faţa Sfântului, strigă el, şi prin el, a întregii întinderi a Virtuţilor!

Uralele izbucniră în tot sanctuarul. Zgomotul bucuriei împărtăşite părea destul de puternic ca să dărâme din nou acoperişul. În timp ce bătea din palme, Ead îi cercetă pe Ducii Spirituali pe care-i vedea. Nelda Stillwater şi Lemand Fynch păreau mulţumiţi. Crest stătea dreaptă ca un sceptru, cu gura ca o dungă fără buze, dar bătea cu vârfurile degetelor în palmă, încercând din răsputeri să aplaude. În spatele lor, Şoimul de Noapte era tot numai zâmbet.

Tovarăşii se sărutau adesea după ce erau căsătoriţi, dar pentru membrii caselor regale, o asemenea scenă era dincolo de graniţele bunei cuviinţe. În schimb, Sabran luă braţul întins de Lievelyn şi coborâră împreună de pe estradă. Iar Ead văzu că, deşi Sabran era trasă la faţă, Regina Inysului zâmbea poporului ei.

Ead schimbă o privire cu Margret, care o luă pe o Linora cea cu ochii înlăcrimaţi de cot. Precum nişte năluci, cele trei se îndepărtară.

În Dormitorul Regal, aranjară patul şi căutară-n fiecare colţişor după pericole. O figurină turnată în bronz cu Cavaleriţa Tovărăşiei fusese pusă sub fereastra cu toc de plumb. Ead aprinse lumânările de pe şemineu, trase perdelele şi îngenunche să facă focul. Arhisanctarianul stăruise să fie foarte multă căldură. Pe noptieră se afla o carte de rugăciuni, oferită la povestea Cavaleriţei Tovărăşiei. Un măr roşu stătea pe ea. Semn de rodnicie, îi spuse Linora lui Ead în timp ce lucrau.

— E o datină păgână străveche, o lămuri ea, dar lui Carnelian a Il-a i-a plăcut atât de mult, încât a cerut Ordinului Sanctarienilor să o introducă în ritualul de consumare.

Ead se şterse pe frunte. Era limpede că Arhisanctarianul voia ca un moştenitor să apară prin coacere, ca o pâine.

— Trebuie neapărat să le aduc ceva de băut.

Margret o atinse pe Ead pe braţ şi plecă. Linora umplu două vase de încălzit cu cărbuni, fredonând, şi le strecură sub plapumă.

— Linora, îi spuse Ead, du-te şi te-alătură sărbătorii. Termin eu aici.

— Vai, tu *chiar* eşti bună, Ead!

Când Linora plecă, Ead se asigură că fereastra plumbuită era ferecată. Dormitorul Regal fusese încuiat şi păzit toată ziua, iar cheia era ţinută numai de Roslain, însă ea nu avea încredere în nimeni de la această curte.

După o pauză ceva mai lungă, în care se gândi dacă era o hotărâre înţeleaptă, Ead luă trandafirul pe care îl tăiase în după-amiaza aceea şi-l băgă sub perna din partea dreaptă a patului. Perna brodată cu însemnul Casei Berethnet.

Măcar să aibă vise liniştite în noaptea asta.

Dincolo de vrăjile de apărare răsună un pas pe care Ead îl recunoştea. O umbră apăru în prag, iar Roslain Crest începu să cerceteze camera, cu bărbia săltată a sfidare.

O şuviţă de păr îi scăpase din coafura în formă de inimă. Privea prin încăpere de parcă i-ar fi fost necunoscută, şi nu încăperea în care dormise alături de regina ei în nenumărate rânduri.

— Milady!

Ead făcu o plecăciune.

— Vă simţiţi bine?

— Da.

Roslain răsuflă pe nas.

— Majestatea Sa îţi solicită prezenţa ta, Ead.

Un lucru neaşteptat.

— Fără îndoială, numai Doamnele din Dormitor o pot dezbrăca de veşminte în...

— Cum spuneam, o întrerupse Roslain, ţi-a solicitat prezenţa. Şi tu pari că ţi-ai terminat treburile pe-aici.

Cu o ultimă privire aruncată spre cameră, se întoarse pe coridor, iar Ead o luă pe urmele ei.

— Unei cameriste nu-i este îngăduit să atingă persoana regală, dar voi trece cu vederea în seara aceasta. După cum o cere nevoia.

— Bineînţeles!

Camera de Retragere, unde Sabran era spălată şi îmbrăcată în fiecare zi, era o cameră pătrată cu un tavan de ipsos bogat decorat, cea mai mică dintre apartamentele ei regale. Avea perdelele trase.

Sabran stătea desculţă în faţa focului, privind flăcările, în timp ce-şi scotea cerceii. Fără îndoială că rochia ei fusese ferecată în Garderoba Iatacului, lăsând-o în cămaşa de noapte. Katryen îi scotea sulul căptuşit de la mijloc.

Ead se apropie de regină şi-i dădu părul la o parte, ca să ajungă la ceafa, unde avea prins colanul.

— Ead, începu Sabran. Ţi-a plăcut ceremonia?

— Da, Majestate. Aţi arătat măreţ!

— Şi-acum nu mai arăt?

întrebase în glumă, dar Ead auzise nota de îndoială din glasul ei.

— Sunteţi întotdeauna frumoasă, doamnă!

Ead desprinse cârligul şi îi scoase giuvaierele din jurul gâtului.

— Dar în ochii mei... Niciodată n-aţi fost mai frumoasă decât acum!

Sabran se uită la ea.

— Crezi, spuse ea, că prinţul Aubrecht mă va găsi astfel?

— Alteţa Sa Regală e prost sau neghiob dacă nu vă găseşte aşa!

Privirile li se despărţiră când Roslain reveni în încăpere. Se apropie de Sabran şi se apucă să-i desprindă corsetul.

— Ead, spuse ea, cămaşa de noapte.

— Da, doamnă.

În timp ce Ead găsi o oală ca să încălzească veşmântul, Sabran ridică braţele, în- găduindu-i lui Roslain să-i treacă peste cap cămaşa de noapte. Cele două Doamne din Dormitor îşi duseră regina la chiuvetă, unde-o curăţată din cap până-n picioare. În timp ce-i netezea cămaşa de noapte, Ead îi aruncă o privire pe furiş.

Dezbrăcată de veşmintele regale, Sabran Berethnet nu arăta ca urmaşa niciunui sfânt, fie el adevărat sau mincinos. Era muritoare. Tot impunătoare, tot graţioasă, dar ceva mai firavă.

Avea un trup ca o clepsidră. Şolduri rotunde, o talie subţire şi sâni plini, cu sfârcuri ascuţite. Picioare lungi, puternice de la călărit. Când văzu amurgul între ele, pe Ead o trecu repede un fior.

îşi îndreptă cu forţa atenţia înapoi spre sarcina ei. Inyshienii se fereau să vorbească despre goliciune. Ea nu mai văzuse de ani întregi un trup dezbrăcat care să nu fi fost al ei.

— Ros, spuse Sabran, o să doară?

Roslain îi mângâia pielea cu in uscat şi curat.

— Poate durea puţin la început, dar nu mult. Şi nu dacă Alteţa Sa Regală e... cu băgare de seamă.

Sabran privea ţintă în cameră, fără să pară a vedea. îşi răsuci verigheta.

— Şi dacă nu pot zămisli?

În liniştea care urmă întrebării, nici măcar un şoarece n-ar fi putut răsufla neauzit.

— Sabran, rosti Katryen, cu blândeţe, bineînţeles că vei zămisli.

Ead păstră tăcerea. Părea o discuţie doar pentru urechile celor apropiaţi, dar nimeni nu-i poruncise să plece.

— Bunica mea n-a putut mulţi ani, murmură Sabran. Inalţii Apuseni şi-au luat zborul, Yscalinul m-a trădat. Dacă Fyredel şi Sigoso invadează Inysul, iar eu n-am niciun moştenitor...

— Vei avea un moştenitor. Regina Jillian a dat naştere unei fiice minunate, mama ta. Şi, în curând, vei fi şi tu mamă.

Roslain îşi sprijini bărbia de umărul lui Sabran.

— După ce se încheie, stai liniştită o vreme şi dormi pe spate.

Sabran se sprijini pe ea.

— îmi doresc să fi fost şi Loth aici, spuse ea. El ar fi trebuit să-mi fie dătător. I-am făgăduit.

Cum nu mai avea pudră, cearcănele ca nişte vânătăi de sub ochi erau mai vizibile ca niciodată.

— Acum s-a... pierdut. Undeva în Cârscaro. Iar eu n-am putere s-ajung la el.

— Loth va fi bine. Am încredere că se va întoarce acasă în curând. Şi când se întoarce, va aduce veşti despre tatăl tău.

— Un alt chip care lipseşte. Loth, şi tata... şi Bella. Credincioasa Bella, care-a slujit trei regine.

Sabran închise ochii.

— E semn rău că a murit atât de aproape de această zi. În acelaşi pat în care...

— Sabran, replică Roslain, aceasta este noaptea nunţii tale. Nu trebuie să ai asemenea gânduri negre, căci vor spurca sămânţa!

Ead goli oala în vatră. Se întreba dacă inyshienii cunoşteau ceva de trebuinţă despre zămislirea pruncilor sau dacă doctorii lor nu făceau altceva decât să-şi dea mereu cu presupusul.

Pe măsură ce se apropia ceasul, regina devenea tot mai tăcută. Roslain o călăuzea şoptindu-i la ureche, iar Katryen îi pieptăna fiecare petală din păr.

O îmbrăcară în cămaşa de noapte şi într-un halat căptuşit cu blană. Katryen îi ridică părul de sub guler.

— Ead, spuse Sabran în timp ce se întorceau cu faţa spre uşă, aşa se face în Ersyr?

Se încruntă. Aceeaşi încruntătură care-i apăruse când îşi zugrăvise în cuvinte coşmarul. Ead se trezi vrând s-o netezească.

— Cam la fel, doamnă, răspunse ea.

Undeva afară, un artificiu se îndreptă fluierând spre cer. începea sărbătoarea în oraş.

O conduseră pe Sabran afară din Camera de Retragere. Tremura, dar ţinea capul sus.

O regină nu putea arăta că se teme.

Când se văzură uşile Dormitorului Regal, Roslain şi Katryen se apropiară mai mult de suverana lor. Sir Tharian Lintley şi doi dintre Cavalerii Corpului, care stătuseră de pază, îngenuncheată în clipa aceea înaintea ei.

— Majestate, spuse Lintley, de dragul cuviincioşiei, nu pot să vă păzesc camera în această noapte, noaptea nunţii voastre. Las ocrotirea voastră în seama tovarăşului şi a Doamnelor voastre din Dormitor.

Sabran îi puse o mână pe cap.

— Bunule sir Tharian, rosti ea, Cavaleriţa Cuviincioşiei vă zâmbeşte.

Bărbatul se ridică, apoi el şi cavalerii săi se plecară în faţa ei. Când cei trei se pierdură din vedere, Katryen luă cheia de la Roslain şi descuie uşile.

La piciorul patului stătea Arhisanctarianul, cu o carte de rugăciuni în mână, murmurând. Aubrecht Lievelyn aştepta alături de Domnii Camerei Lăuntrice. Cămaşa lui de noapte, cu margini negre, se desfăcu şi-i scoase la iveală claviculele.

— Majestate, spuse el.

La lumina flăcărilor, ochii-i erau precum nişte călimări.

Sabran plecă abia vizibil capul.

— Alteţa Ta Regală.

Arhisanctarianul făcu semnul săbiei.

— Sfântul binecuvântează patul acesta! Fie ca el să poarte rodul mlădiţei sale nesfârşite!

închise cartea de rugăciuni.

— Iar acum, a venit timpul ca prietenii să plece, astfel încât aceşti noi prieteni să ajungă să se cunoască. Sfântul să ne dea tuturor o noapte bună, căci el ne veghează în întuneric!

— El ne veghează în întuneric, urmă ecoul.

Ead nu o repetă laolaltă cu ceilalţi.

Doamnele şi domnii făcură plecăciuni. În timp ce Roslain se îndreptă de spate, Sabran şopti:

— Ros!

Roslain o privi în ochi. Departe de ochii bărbaţilor, o strânse atât de tare de mână pe Sabran, încât li se albiră amândurora degetele.

Katryen o conduse pe Roslain afară. În timp ce Ead ieşea înapoi pe uşă pe urmele lor, privi în urmă, spre regină, iar privirile li se întâlniră.

Pentru întâia oară, o vedea pe Sabran Berethnet drept cine era pe sub mască: o femeie tânără şi plăpândă, care ducea pe umeri o

moştenire de o mie de ani. O regină a cărei putere era desăvârşită numai atâta vreme cât putea da naştere unei fiice. Nesăbuita din Ead voia s-o ia de mână şi s-o scoată din acea cameră, dar nesăbuita aceea era o laşă prea mare ca să poată să acţioneze. O lăsă pe Sabran singură, aşa cum făcuseră toate celelalte.

Margret şi Linora aşteptau. Cele cinci se adunară în întuneric.

— Părea în apele ei? întrebă Margret încet.

Roslain îşi trecu mâinile peste partea din faţă a rochiei.

— Nu ştiu.

Se plimba de colo-colo.

— Pentru prima dată în viaţa mea, nu pot să-mi dau seama.

— E firesc să fie neliniştită.

Katryen vorbea în şoaptă.

— Tu cum te-ai simţit cu Cal?

— Acolo a fost altceva. Cal şi cu mine am fost logodiţi de când eram copii, răspunse Roslain. El nu era un străin. Şi soarta unor naţii nu depindea de rodul împreunării noastre.

Stăteau de veghe, cu urechile ciulite după orice schimbare din Dormitorul Regal. După un sfert de ceas, Katryen îşi lipi urechea de uşă.

— El vorbeşte de Brygstad.

— Lasă-i să vorbească, îi ceru Ead pe o voce scăzută. De-abia se cunosc unul pe altul.

— Dar ce ne facem dacă împreunarea nu are loc?

— Sabran va avea grijă de asta.

Roslain privea în gol.

— Ştie că asta e datoria ei prin lege.

Aşteptarea se prelungea. Linora, care se aşezase pe podea, moţăia lipită de perete. în cele din urmă, Roslain, care stătuse stană de piatră până atunci, începu iar să se plimbe de colo-colo.

— Dacă...

îşi frânse mâinile.

— Dacă el e o fiară?

Katryen păşi spre ea.

— Ros...

— Ştiţi, mama mi-a spus că Sabran a VIII-a a fost siluită de tovarăşul ei. Bea, preacurvea şi-i spunea lucruri crude. Nu s-a plâns nimănui. Nici măcar slujnicelor ei. Apoi, într-o noapte — îşi lipi palma de corset —, nenorocitul a *lovit-o.* I-a spart pometele şi i-a rupt încheietura mâinii...

— Şi a fost osândit la moarte pentru asta.

Katryen o strânse la piept.

— Ascultă-mă! N-o să i se-ntâmple nimic lui Sabran. Am văzut cum se poartă Lievelyn cu surorile lui. E ca un mieluşel.

— O fi el întruchiparea unui mieluşel, interveni Ead, dar fiarele au adesea chipuri blânde. Ştiu cum să se-ascundă. Le privi pe amândouă în ochi şi continuă: O să fim cu ochii pe ea. O să o ascultăm cu băgare de seamă. Amintiţi-vă de ce purtăm şi arme, şi giuvaiere.

Roslain o privi ţintă, apoi încuviinţă încet din cap. O clipă mai târziu, la fel făcu şi Katryen. Ead îşi dădu atunci seama că aveau să facă orice pentru Sabran. Aveau să ia viaţa cuiva sau s-o dea pe-a lor. Orice.

După ce trecu un ceas, ceva se schimbă în Dormitorul Regal. Linora se trezi din somn şi-şi dusese mâna la gură.

Ead se apropie de uşă. Chiar dacă era groasă, auzea destul cât să înţeleagă bine ce se întâmpla înăuntru. Când se încheie, făcu un semn din cap către Doamnele din Dormitor.

Sabran îşi îndeplinise datoria.

Dimineaţă, Lievelyn plecă din Dormitorul Regal imediat după ora nouă. Abia după ce Uşa Mică se închise în urma lui, se putură întoarce slujnicele la regina lor.

Sabran stătea întinsă în pat, cu cearşafurile strânse în jurul sânilor. Ea sau Lievelyn trăsese perdelele, însă cerul era încărcat, oferind puţină lumină.

Aruncă o privire peste umăr când intrară. Roslain se grăbi să o urmeze.

— Sunteţi bine, Majestate?

— Da.

Sabran părea obosită.

— Cred că sunt bine, Ros!

Roslain îi sărută mâna.

Când Sabran se ridică, Katryen fu numaidecât lângă ea cu o mantie. În vreme ce Ead se îndreptă către pat alături de Margret şi de Linora, cele două Doamne din Dormitor o conduseră pe Sabran spre scaunul de lângă foc.

— Astăzi am să rămân în apartamentele mele, anunţă Sabran. îşi dădu o şuviţă de păr după ureche şi adăugă: Mi-e poftă de fructe.

— Lady Linora, spuse Katryen, adu-i Majestăţii Sale nişte mure şi pere. Şi-un pahar de fiertură, te rog!

Linora plecă, pârând foarte ţâfnoasă din pricina faptului că

fusese trimisă de-acolo. Imediat ce se-nchise uşa, Roslain îngenunche în faţa lui Sabran, în- foindu-şi fustele.

— Vai, Sab, ce m-am...

Clătină din cap.

— A fost totul bine cu Alteţa Sa Regală?

— Desăvârşit, răspunse Sabran.

— Într-adevăr?

— Într-adevăr. Mi s-a părut ciudat, dar Alteţa Sa Regală a fost... grijuliu.

îşi puse o mână pe burtă.

— Oare oi fi rămas deja grea?

Era puţin probabil după o singură noapte, însă inyshienii cunoşteau puţine despre trup şi tainele sale.

— Trebuie să aştepţi până când trupul tău de femeie îşi va urma cursul său natural, răspunse Roslain în timp ce se ridica, mereu impunătoare. Dacă nu curge sânge, eşti grea cu prunc.

— Nu neapărat, interveni Ead.

Când Sabran şi ambele Doamne din Dormitor priviră spre ea, făcu o plecăciune scurtă.

— Uneori, trupul joacă feste, Majestate. I se spune sarcină falsă.

Margret încuviinţă din cap.

— E greu să-ţi dai seama până nu-ncepe pruncul să mişte.

— Dar, desigur, adăugă Katryen, avem toată încrederea că vei rămâne grea cu prunc foarte curând.

Sabran se prinse de braţele jilţului.

— Atunci va trebui să mă culc iarăşi cu Aubrecht, spuse ea. Până când sunt sigură.

— Un prunc va veni la vremea potrivită.

Roslain o sărută pe cap.

— Deocamdată, gândeşte-te doar la cum să-ţi faci căsnicia fericită. Poate că tu şi prinţul Aubrecht aţi putea pleca într-o lună de miere. Castelul Glowan e minunat în acest moment al anului.

— Nu pot părăsi capitala, se opuse Sabran. Nu atâta vreme cât un înalt Apusean îşi face mendrele.

— Hai să nu vorbim despre Inalţi Apuseni!

Roslain îi netezi părul.

— Nu acum.

Margret nu se lăsă rugată.

— Dacă tot căutăm un subiect nou, se băgă ea, cu o sclipire jucăuşă în ochi, nu ne spui tu despre noaptea nunţii *tale,* Ros?

Katryen chicoti, iar Roslain zâmbi uşor, în timp ce Sabran îi

arunca o privire cu subînţeles.

Linora se întoarse cu fructele, în vreme ce Roslain povestea despre căsătoria ei cu lordul Calidor Stillwater. Odată patul făcut, se mutară toate în Camera de Retragere, unde Katryen o dădu cu gralpomadă în păr şi îi oferi apă de trandafiri ca să-şi clătească gura. La cererea ei, Margret cântă la virginale.

— Domniţă Duryan, spuse Katryen, ajut-o pe Majestatea Sa să se clătească pe păr, dacă binevoieşti! Eu trebuie să mă duc la Lordul Şambelan.

— Bineînţeles!

Katryen luă coşul de răchită şi plecă. Ead, între timp, i se alătură lui Roslain la chiuvetă.

Vărsă apă din ulcior, spălându-i spuma cu mireasmă dulce. În timp ce se întindea după cârpa de in, Sabran o prinse de încheietura mâinii.

Ead rămase complet nemişcată. Unei Cameriste de Rând nu-i era îngăduit să o atingă pe regină, iar de data aceasta, Roslain nu făgăduise să treacă cu vederea.

— Trandafirul mirosea minunat, domniţă Duryan.

Sabran îşi împleti degetele cu ale ei. Crezând că voia să spună mai multe, Ead se aplecă să asculte — dar, în schimb, Sabran o sărută pe obraz.

Avea buzele moi ca puful de lebădă. Lui Ead i se făcu toată pielea de găină şi se luptă cu nevoia de-a-şi da afară toată suflarea.

— Mulţumesc! spuse Sabran. A fost mărinimos din partea ta!

Ead îi aruncă o privire lui Roslain, care părea ca lovită.

— A fost plăcerea mea, doamnă! zise ea.

Afară, domeniul era învăluit în ceaţă. Ploaia aluneca pe ferestrele aburite ale Camerei de Retragere.

Regina se aşeză pe scaun de parcă ar fi fost tronul ei.

— Ros, zise ea, când se întoarce Kate, spune-i să meargă înapoi la Lordul Şambelan. Să-i dea de veste că domniţa Ead Duryan a fost înălţată la rangul de Doamnă din Dormitor.

II
NU ÎNDRĂZNESC A GRĂI

Gândiţi-vă la cum s-a dus, La laţul cel cumplit, Ce singură ea şi l-a strâns, Voit ori nevoit...[7]

— Marion Angus

7 Fragment din poemul „Alas! Poor Queen”, de Marion Angus (1865-1946) (n. tr.).

23
Miazăzi

Cârligul toiagului pentru gheaţă se înfipse în zăpadă, în timp ce lor- dul Arteloth Beck îşi ţinea capul plecat în faţa vântului care vuia prin Ţepuşe. Sub mănuşi, degetele-i erau roşii de parcă le-ar fi înmuiat în roibă. Pe umăr avea leşul unei oi de munte.

Lacrimile-i îngheţaseră pe obraji zile-ntregi, dar în clipa aceasta, frigul îi pătrunsese până-n oase. Nu se putea gândi mult timp la Kit câtă vreme fiecare pas era un chin. O îndurare din partea Sfântului.

Se lăsase noaptea. Barba-i era albită de zăpadă. Trecu un pârâiaş de lavă care curgea dintr-o despicătură din versantul muntelui şi se târî în peşteră, unde dormi şi se trezi de mai multe ori. Când îşi găsi puterea, se sili să aranjeze lemnele de foc şi vreascurile pe care le adunase. Lovi cremenea şi suflă, îndemnând flacăra să crească. Apoi, călindu-se, se apucă să jupoaie oaia. Când jupuise primul animal, în a treia noapte, vărsase şi plânsese până răguşise. Acum, mâinile lui erau deja deprinse bine cu mişcările necesare pentru a supravieţui.

Imediat ce termină, îşi încropi un proţap. La început, se temuse c-aveau să-i vadă wyrmii focurile şi să zboare spre ele ca moliile la opaiţ, dar n-o făcuseră.

îşi curăţă mâinile în zăpada de la ieşirea din peşteră, apoi mai îngrămădi nişte zăpadă peste sânge, ca să acopere mirosul. La adăpost, începu să înfulece din carnea de oaie şi-o rugă pe Cavaleriţa Cuviincioşiei să-şi îndrepte privirea-n altă parte. După ce mâncă pe cât putu şi desprinse părţile care se mai puteau mânca, Loth îngropă leşul şi îşi vârî din nou mâinile-n mănuşi. Când îşi văzu degetele cu vârfurile roşii, i se făcu greaţă.

Roşeaţa începea deja să-i apară pe spate — cel puţin aşa credea. Nu avea de unde şti dacă mâncărimea era adevărată sau exista doar în închipuirea lui. Donmata Marosa nu-i spusese întocmai cât timp mai avea, fără îndoială ca să-l împiedice să numere zilele.

Tremurând, se întoarse la foc şi îşi puse capul pe raniţă. Avea să se odihnească preţ de câteva ceasuri şi să pornească din nou.

În timp ce stătea întins acolo, înfăşurat cu mantia, se uită la busola care îi atârna de un şnur la gât. Donmata îi spusese să se ducă spre sud-est până când ajungea în deşert. Avea să traverseze capitala ersyriană Rauca şi să se alăture unei caravane spre Rumelabar, unde Chassar uq-Ispad locuia pe un domeniu întins. Ead crescuse acolo sub aripa lui.

Avea să fie un drum anevoios, iar dacă voia să se ferească de bolnavi, trebuia să se grăbească şi mai tare. Nu avea hartă în raniţă, dar descoperi o pungă cu sori de aur şi de argint. Fiecare purta imaginea lui Jantar cel Preafrumos, regele Ersyrului.

Loth îşi îndesă busola la loc sub cămaşă. Febra-i ardea fruntea. De când mâinile începuseră să i se înroşească, se trezea din vise lac de sudoare. II visa pe Kit, înmormântat în sticlă roşie ca sângele, prins de-a pururi între lumea aceasta şi cealaltă. O visa pe Sabran pe patul pentru zămislirea pruncilor, murind, iar el nu avea putere să-i împiedice moartea. Şi o visa, deşi nu-şi putea explica motivul, pe donmata Marosa, dansând în Ascalon, înainte să fie ferecată în tumul ei, Ia mila păpuşii în care i se preschimbase tatăl.

Când îşi veni în fire, auzi un foşnet la gura peşterii. Cu urechile ciulite, rămase nemişcat şi aşteptă.

Se auziră gheare râcâind pe piatră. Focul se stinsese, din el mai rămânând doar o pulbere de tăciune, însă lumina era suficientă pentru ca Loth să vadă cu coada ochiului arătarea.

Avea penele albe ca osul şi picioare roz, solzoase. Câte trei degete la fiecare picior. O creastă cărnoasă deasupra unui cioc. Loth nu mai văzuse niciodată ceva atât de hidos, de *sucit.* O chemă pe Cavaleriţa Curajului, dar nu găsi decât un hău de groază.

Era o cocatrice.

Scoase un croncănit gutural din fundul gâtului, iar guşa i se umplu de bale. Ochii-i erau ca două băşici cu sânge în cap. Nemişcat în umbre, Loth îi văzu aripa ferfeniţită şi însângerată şi murdăria de pe pene. O limbă ca un melc fără cochilie lingea cu asprime rănile.

Amorţit de frică, Loth îşi trecu peste piept cureaua raniţei şi apucă toiagul pentru gheaţă. În timp ce cocatricea-şi lingea rănile,

scoase sabia şi se îndreptă spre gura peşterii, agăţându-se de peretele cel mai apropiat.

Cocatricea smuci capu-n sus. Scoase un ţipăt asurzitor şi se ridică-n picioare, sprijinindu-se-n gheare. Loth se năpusti în faţă şi o apucă de coadă, apoi alergă cum nu mai alergase în viaţa lui, ieşind din peşteră şi coborând pe pante, cu cizmele alunecându-i pe gheaţă. În graba lui orbească, îşi pierdu echilibrul şi se rostogoli la vale, ţinându-se de raniţă de parc-ar fi fost însăşi mâna Sfântului.

De deasupra, nişte gheare i se înfipseră în umăr. Strigă, în timp ce pământul se îndepărta năvalnic. Sabia-i scăpă din strânsoare, dar prinse toiagul cu vârfurile degetelor.

Cocatricea fâlfâi din aripi şi-şi luă zborul peste-o râpă. Trupul ei se apleca spre aripa rănită. Loth dădu din picioare şi se zbătu, până când îşi dădu seama, prin negura fricii, că doar cocatricea îl ţinea ca să nu-şi piardă viaţa-n cădere. Se lăsă moale în ghearele fiarei, iar aceasta croncăni a biruinţă.

Pământul tare le veni iute în întâmpinare. În clipa-n care ghearele se lăsară moi, Loth îşi smuci umărul şi se rostogoli. Ciocnirea-i zdruncină toate oscioarele din trup.

Fiara-l dusese pe vârful unui munte nu foarte înalt. Gâfâind, Loth se ridică brusc de la pământ şi apucă toiagul pentru gheaţă. Vânase adesea călare alături de Sabran, dar nu el fusese vânatul la vremea aceea.

O coadă albă, solzoasă, îl lovi cu putere-n burtă. Zbură cât colo în spate şi se lovi cu capul de-o grămadă de pietre, cu stomacul bolborosindu-i a protest, dar îşi ţinu arma-n mână.

Să moară aici, dacă trebuia, dar fiara o va lua cu el.

Ingreţoşat în urma loviturii, lovi cu toiagul. Cocatricea bătu din picioare, îşi zburli penele de la gât şi se îndreptă în goană spre el. Loth aruncă toiagul pentru gheaţă ca o suliţă. Cocatricea se făcu mică pentru a se feri de el şi singura lui armă se prăvăli în râpă.

De data aceasta, lovitura cozii aproape că-l aruncă pe Loth în prăpastie. Cocatricea-l ajunse din urmă cu un şir de cotcodăceli din fundul gâtlejului. Ghearele ţăcăniră. El se făcu ghem şi îşi încleştă dinţii atât de tare, că îl duru falca. Simţea o căldură îmbibându-i nădragii.

Un picior greoi îi strivi spinarea. Un cioc îi sfâşie mantia. încercă, în timp ce un suspin îi străbătea trupul, să se agaţe de un grăunte de bucurie. Prima amintire care-i veni fu ziua în care se născuse Margret şi cât era ea de frumoasă, cu ochii ei mari şi

mânuţele minuscule. Dansurile cu Ead de la fiecare Sărbătoare a Tovărăşiei. Vânătoarea din zori şi până-n seară alături de Sabran. Cum stătea în Biblioteca Regală cu Kit şi-i citea poeziile.

Se auzi un alt sunet, iar piciorul dispăru. Loth deschise ochii şi văzu cocatricea împleticindu-se precum un uriaş cherchelit. Se lupta cu o altă arătare, care însă era îmblănită, neavând pene şi solzi, cum avea cocatricea. Fiara Draconică ţipa, croncănea şi şfichiuia din coadă, dar se chinuia în zadar — nou-venitul îi sfâşie gâtlejul.

Cocatricea se prăbuşi grămadă. Sângele şiroia din leşul ei. învingătorul ei slobozi un lătrat şi-o azvârli în prăpastie.

Cum se făcuse linişte, Loth putea vedea ce anume era izbăvitorul lui. Avea înfăţişarea unei manguste, cu o coadă stufoasă şi o blană maronie care se deschidea spre alb la bot şi labe — dar era *uriaş* ca un urs de la miazănoapte. Avea botul negru de sânge.

Un ihneumon. Duşmanul de moarte al wyvemilor. Se vorbea despre ei în multe legende de-ale inyshienilor, însă el nu şi-ar fi închipuit niciodată că mai existau.

Sfântul se întâlnise cu o asemenea făptură, pe drumul dinspre Inys spre Lasia. O purtase pe Domniţă în spinare, când ea era prea slăbită ca să meargă mai departe.

Ihneumonul se curăţă lingându-şi dinţii. Când îl privi, şi-i dezveli din nou.

Avea ochii rotunzi, de culoarea chihlimbarului, ca de lup, înconjuraţi de piele neagră. În vârful cozii avea dungi albe. În clipa aceea, faţa-i era plină de mănunchiuri însângerate de pene. Se îndreptă spre Loth, ager pentru mărimea lui, şi-i adulmecă mantia.

Sfios, Loth întinse mâna. Când îi amuşină mănuşa, ihneumonul mârâi. Pesemne că simţise mirosul molimei din el, mirosul duşmanului său din vechime. Loth rămase nemişcat, în timp ce răsuflarea fierbinte-i atingea obrazul. După o vreme, ihneumonul îşi îndoi picioarele din faţă şi slobozi un lătrat.

— Ce e, prietene? întrebă Loth. Ce vrei să fac?

Putea să jure că oftase. îşi băgă capul sub braţul lui.

— Nu. Am molima.

Avea glasul slăbit de osteneală.

— Nu te apropia.

îşi dădu seama că nu mai auzise de vreun animal care să se molipsească de molima draconică. Din blana lui ieşea căldură — o căldură blândă, ca de animal, nu pârjolul fierbinte al focului wyrmilor.

Când îşi recăpătă puterea, Loth îşi luă raniţa pe umăr. Se prinse cu degetele de blana deasă şi se urcă pe ihneumon.

— Doresc să merg în Rauca, rosti el, dacă-mi arăţi calea.

Ihneumonul lătră din nou şi sări de pe versantul muntelui. În timp ce alerga, cu labele iuţi ca vântul, Loth şopti o rugăciune de mulţumire către Domniţă şi Sfânt. Ştia, în clipa aceea, că ei îl puseseră pe această cale şi avea de gând să se ţină de ea până-n pânzele albe.

În zori, ihneumonul se opri brusc pe o formaţiune stâncoasă. Loth simţea mirosul pământului copt de soare şi al florilor. În faţa lor se întindeau poalele dealurilor prăfuite ale Ţepuşelor — iar dincolo de acestea, un deşert mare cât vedeai cu ochii, praf de aur sclipind în soare. Aproape că semăna cu o nălucire din pricina căldurii, dar el ştia că e adevărat.

În ciuda sorţii, privea spre Deşertul Visului Neliniştit.

24
Apus

Toamna timpurie era dulce-amăruie. Ead aştepta vorbă de la Chassar, să afle dacă Abatesa avea să-i mai îngăduie să rămână în Inys ceva vreme, dar nu veni nicio solie.

Cum vântul sufla tot mai rece, iar hainele de vară erau înlocuite cu cele îmblănite, roşii şi maronii, cei de la curte se îndrăgostiră de prinţul consort. Spre mirarea tuturor, el şi Sabran începură să se uite împreună la spectacole cu măşti şi la piese de teatru în Camera Prezenţei. Astfel de spectacole aveau loc întotdeauna, dar regina nu mai lua parte la ele de ani de zile, cu excepţia petrecerilor de logodnă. Chema bufonii şi râdea de comicăriile lor. Le ruga pe domnişoarele de onoare să-i dănţuiască. Uneori, îşi lua tovarăşul de mână şi-şi zâmbeau unul altuia de parcă n-ar mai fi existat nimeni altcineva pe lume.

Ead stătea aproape în timp ce se petreceau toate acestea. Rareori mai era văzută acum departe de regină.

La puţin timp după căsătorie, Sabran se trezi şi găsi sânge pe

aşternuturi. Se înfurie într-un asemenea hal, încât Roslain îşi frânse mâinile, iar ceilalţi curteni se făcură mici în faţa ei. Până şi prinţul Aubrecht se retrase în ziua respectivă ca să vâneze în pădurea Chesten.

Ead se gândea că era de aşteptat. Sabran era regină, se născuse aşteptându-se că lumea avea datoria de-a-i oferi ce dorea, *când* dorea — dar nu-i putea porunci propriului pântece să poarte rod.

— Astăzi m-am trezit cu o mare poftă de cireşe, o anunţă Sabran pe Ead într-o dimineaţă. Ce crezi că înseamnă lucrul ăsta?

— Nu mai e vremea cireşelor, doamnă, răspunse Ead. V-o fi dor de roadele bogate ale verii.

Regina se zbârli niţel, dar nu mai adăugă nimic. Ead continuă să-i perie mantia.

Nu avea de gând să-i cânte în strună lui Sabran. Katryen şi Roslain îi spuneau lui Sabran ce voia să audă, dar Ead era hotărâtă să îi spună ceea ce avea nevoie să ştie.

Sabran nu fusese niciodată o femeie răbdătoare. Curând, îşi pierdu din tragerea de inimă în a i se alătura tovarăşului ei în pat, rămânând cu doamnele ei să joace cărţi până târziu în noapte. Ziua, era obosită şi iritată. Katryen îi împărtăşi, îngrijorată, lui Roslain faptul că o asemenea gândire putea face pântecele mai puţin primitor, ceea ce-o făcu pe Ead să-şi dorească să-i dea cu ceva în cap.

Pesemne că nu doar lipsa unui copil o tulbura pe Sabran. Apărarea Mentendo- nului de wyrmii din Ţepuşe era deja o povară mult mai mare decât era de aşteptat din punct de vedere financiar. Lievelyn venise cu o zestre, dar avea să se termine curând.

Ead afla acum mult mai multe informaţii. Informaţii apropiate, tainice. Ştia că Sabran stătea uneori ceasuri întregi la pat, ţintuită acolo de o suferinţă care curgea prin stirpea ei. Ştia că avea o cicatrice pe coapsa stângă, dobândită când căzuse dintr-un copac pe vremea când avea doisprezece ani. Şi ştia că nădăjduia să rămână grea, dar se şi temea de ea mai mult decât de orice.

Poate că Sabran numea Casa Măceşului cuibul ei, dar în clipa de faţă semăna mai mult cu o cuşcă. Zvonurile-i bântuiau coridoarele şi alcovurile. Pereţii înşişi păreau a-şi ţine răsuflarea.

Ead însăşi nu era străină de zvonuri. Nimeni nu se putea stăpâni să-şi dea cu presupusul despre ceea ce făcuse o convertită de rang jos ca să devină o Doamnă din Dormitor. Nici măcar ea nu avea habar de ce Sabran o alesese în locul nenumăratelor nobile din Casa de Sus. Linora îi arunca multe priviri urâte, însă Ead n-o băga

în seamă. Îi îndurase pe curtenii cei cu minte înceată vreme de opt ani.

Într-o dimineaţă, se îmbrăcă cu una dintre rochiile ei de toamnă şi plecă să ia o gură de aer înainte ca Sabran să se trezească. Acum, trebuia să se trezească odată cu ciocârliile dacă voia să aibă un pic de timp singură cu gândurile ei. Petrecea cea mai mare parte a fiecărei zile cu Sabran, iar apropierea de regină nu cunoştea aproape nicio graniţă.

Aerul zorilor era proaspăt şi răcoros, iar în chilii era, din fericire, linişte. Singurul sunet era uguitul unui guguştiuc. Ead scotoci în gulerul îmblănit al mantiei în timp ce trecea pe lângă statuia lui Glorian a IlI-a, regina care cârmuise Inysul în vremea Marii Năpaste. O reprezenta călărind în armură, stând să plesnească de grea ce era cu pruncul, cu sabia ridicată în semn de sfidare.

Glorian ajunsese la putere în ziua în care Fyredel îi ucisese părinţii. Războiul fusese neaşteptat, dar Glorian Pavăza-Inimii nu dăduse înapoi. Se căsătorise cu bătrânul duce de Corvugar şi-şi logodise copila nenăscută cu Haynrick Vatten de Mentendon, conducând în acelaşi timp apărarea Inysului. În ziua în care se născuse fiica ei, îşi dusese copila pe câmpul de luptă, ca să arate armatelor ei că exista nădejde. Ead nu se putea hotărî dacă era nebunie sau curaj.

Mai existau poveşti ca a ei. Poveştile altor regine care jertfiseră multe pentru Inys. Acelea erau femeile a căror moştenire o purta Sabran Berethnet pe umeri.

Ead coti la dreapta pe o pasarelă şi o luă pe un drum pietruit străjuit de castani sălbatici. În capătul drumului, dincolo de zidurile domeniului palatului, se afla pădurea Chesten, străveche precum însuşi Inysul.

Pe domeniu se afla o seră, construită din fontă şi sticlă. Un măcăleandru zbură de pe acoperiş chiar în clipa în care Sabran intra în căldura ca de supă fierbinte a băii.

Într-o piscină pluteau crini. Când găsi şofranul de toamnă, se ghemui şi desprinse o foarfecă de la cingătoare. La Abaţie, femeile luau şofran zile întregi înainte de-a încerca să rămână grele.

— Domniţă Duryan.

Ridică privirea, surprinsă. Aubrecht Lievelyn stătea în apropiere, înveşmântat într-o mantie arămie.

— Alteţa Voastră Regală.

Ea se ridică şi făcu o plecăciune, strecurând şofranul în mantie.

— Fie-mi cu iertare! Nu v-am văzut.

— Ba dimpotrivă, îmi pare rău că v-am tulburat! Nu mă gândeam că se mai trezeşte cineva atât de devreme.

— Nu întotdeauna, dar îmi place lumina dinainte de răsărit.

— Mie îmi place liniştea. Mare forfotă mai e şi Ia curtea asta!

— Oare-i atât de diferită viaţa de curte în Brygstad?

— Pesemne că nu. Există ochi şi şoapte la fiecare curte, dar şoaptele de-aici sunt... Mă rog, n-ar trebui să mă plâng.

Îi zâmbi blând.

— Pot să vă-ntreb ce faceţi?

Avea un simţământ că trebuia să fie cu băgare de seamă în privinţa curiozităţii lui, dar Lievelyn nu i se păruse niciodată genul de om viclean.

— Sunt sigură că ştiţi că Majestatea Sa suferă din pricina coşmarurilor, răspunse ea. Căutam nişte lavandă ca să-i macin şi să-i pun sub pernă.

— Lavandă?

— Ajută la un somn liniştit.

El încuviinţă din cap.

— Puteţi să căutaţi în Grădina cu Leacuri, spuse el. Pot să mă alătur şi eu.

O surprinse că voia să facă asta, dar nu-l putea refuza.

— Da, desigur, Alteţă!

Ieşiră din seră chiar când raza cea mai de sus a soarelui ajungea deasupra orizontului. Ead se întrebă dacă ar fi trebuit să încerce să înceapă o discuţie, însă Lievelyn părea că se mulţumeşte să se bucure de frumuseţea de gheaţă a domeniilor în timp ce mergeau unul lângă altul. Garda lui Regală îi urmărea de la distanţă.

— Este adevărat că Majestatea Sa nu doarme bine, rosti el în cele din urmă, îndatoririle ei o apasă puternic.

— La fel cum vă apasă, pesemne, ale dumneavoastră.

— Ah, dar mie îmi este mai uşor. Sabran e cea care-o va purta în pântece pe fiica noastră. Sabran e cea care-i va da viaţă.

Chinuindu-se să zâmbească din nou, făcu un semn spre pădurea Chesten.

— Spuneţi-mi, domniţă Duryan. S-a spus vreodată că Doamna din Pădure umblă printre aceşti copaci?

Un fior o străfulgeră pe Ead.

— Aceea-i o legendă foarte veche, Alteţă. îmi mărturisesc mirarea că aţi auzit de ea.

— Unul dintre noii mei însoţitori inyshieni mi-a spus-o. L-am

întrebat dacă mă poate lumina în privinţa unor poveşti şi obiceiuri din această ţară. Avem şi noi spiriduşi-de-pădure, lupi roşii şi altele asemenea în Mentendon, bineînţeles — dar asta cu vrăjitoarea care ucidea copii mi se pare o poveste deosebit de sângeroasă.

— Inys a fost cândva o ţară sângeroasă.

— Într-adevăr. Slavă Sfântului că nu mai este!

Ead privi spre pădure.

— Din câte cunosc eu, nu s-a ştiut niciodată că Doamna din Pădure ar fi pe-aici. Crângul ei farmăcat se află la miazănoapte, aproape de Goldenbirch, locul unde s-a născut Sfântul. Se intră în el doar primăvara, când merge lumea în pelerinaj.

— Ah! exclamă el, chicotind. Ce uşurare! Mă gândeam că s-ar putea să privesc într-o dimineaţă pe fereastră şi s-o văd stând acolo.

— N-aveţi de ce vă teme, Alteţă.

Ajunseră curând în Grădina cu Leacuri. Aceasta se afla într-o curte lângă Bucătăria Mare, unde se aprindeau cuptoarele.

— îmi acordaţi mie onoarea? întrebă Lievelyn.

Ead îi dădu foarfecă ei.

— Desigur.

— Mulţumesc!

îngenuncheată lângă lavandă, iar Lievelyn îşi scoase mănuşile, cu un zâmbet de băieţel pe buze. Poate că i se părea exasperant să poată face atât de puţine cu mâinile lui. Domnii Camerei Dinlăuntru erau nevoiţi să aibă grijă de tot, de la servirea hranei la spălatul părului lui.

— Alteţa Voastră Regală, spuse Ead, iertaţi-mi necunoştinţa, dar cine cârmu- ieşte Mentendonul în lipsa dumneavoastră?

— Prinţesa Ermuna îmi ţine locul cât mă aflu în Inys. Bineînţeles, nădăjduiesc că Sabran şi cu mine să ajungem la o înţelegere prin care eu să pot petrece mai mult timp acasă. Atunci pot să fiu şi consort, şi conducător.

îşi trecu o tulpină printre degete.

— Sora mea este o forţă a naturii, dar mă tem pentru ea. Mentendonul este un ţinut delicat, iar casa noastră regală e tânără.

Ead îi privi faţa în timp ce vorbea. El îşi privea verigheta.

— Şi acesta este un tărâm delicat, Alteţă, spuse ea.

— După cum îmi dau seama.

Tăie lavanda şi i-o dădu. Ead se ridică şi-şi scutură fusta de praf, dar Lievelyn nu părea a se grăbi să plece.

— Am înţeles că v-aţi născut la Răsărit, continuă el.

— Da, Alteţă. Sunt o rudă îndepărtată a lui Chassar uq-Ispad, ambasador al regelui Jantar şi al reginei Saiyma, şi am crescut sub ocrotirea lui.

Era o minciună pe care o zicea deja de opt ani, aşa că îi veni firesc.

— Ah! făcu Lievelyn. Rumelabar, atunci.

— Da.

Lievelyn îşi trase mănuşile înapoi pe mâini. Privi în urmă, spre locul în care Garda lui Regală aştepta lângă intrarea în grădină.

— Domniţă Duryan, reluă el mai blând, mă bucur că am dat de dumneavoastră în dimineaţa aceasta, pentru că am nevoie de sfatul dumneavoastră într-o chestiune privată, dac-aţi binevoi să mi-l daţi!

— În ce calitate, Alteţă?

— În calitate de Doamnă din Dormitor.

îşi drese glasul.

— Mi-aş dori să o duc pe Majestatea Sa pe străzi, ca să dea de pomană cetăţenilor Ascalonului, în vederea asigurării unei suite de ieşiri la vară. înţeleg că n-a făcut nicio vizită oficială în provinciile ei. înainte să vorbesc despre asta cu ea... Mă întrebam dacă ştiţi dumneavoastră de ce.

Un prinţ îi cerea ei sfatul. Cum se schimbaseră lucrurile!

— Majestatea Sa n-a umblat printre oameni de când a fost încoronată, răspunse Ead. Din pricina... reginei Rosarian.

Lievelyn se încruntă auzind acestea.

— Ştiu că Regina Mamă a fost ucisă cu cruzime, spuse el, dar asta s-a întâmplat în palatul ei, nu pe străzi.

Ead îi privi cu băgare de seamă expresia plină de sinceritate. Era ceva la faţa lui care-o împingea să îi vorbească franc.

— Există oameni care nu-s în toate minţile în Ascalon, care s-au îmbătat cu acelaşi rău care-a spurcat Yscalinul şi care tânjesc după întoarcerea Nenumitului, răspunse Ead. Oameni care ar fi în stare să dărâme Casa Berethnet ca să se înfăptuiască acest lucru. Unii dintre ei au reuşit să pătrundă în palatul Ascalon. Asasini şi asasine.

Lievelyn tăcu o vreme scurtă.

— Nu ştiam despre asta.

Părea tulburat, iar Ead se întrebă despre ce vorbise Sabran cu el.

— Cât de aproape au ajuns de ea?

— Aproape. Ultima a venit în vară, dar nu am nicio îndoială că stăpânul ei urzeşte mai departe împotriva Majestăţii Sale.

Maxilarul lui se încleştă.

— Am înţeles. Desigur, nu doresc s-o pun pe Majestatea Sa în primejdie. Şi totuşi — pentru oamenii din întinderea Virtuţilor, este o rază de speranţă. Acum că s-a întors un înalt Apusean, ei *trebuie* să-şi readucă aminte de dragostea reginei faţă de ei, de devotamentul reginei faţă de ei. Mai ales dacă va fi silită, să zicem, să mărească birurile pentru a construi noi corăbii şi arme.

Chiar vorbea serios.

— Alteţă, spuse Ead, vă implor, aşteptaţi până când veţi avea o fiică pentru a-i spune Majestăţii Sale toate acestea. O prinţesă le va oferi oamenilor de rând toată liniştea şi încurajările de care au nevoie.

— Din păcate, copiii nu pot fi siliţi să vină pe lume doar din dorinţa noastră înflăcărată de-a-i avea. S-ar putea să treacă multă vreme până să vină o moştenitoare, domniţă Duryan.

Lievelyn răsuflă pe nas.

— Drept consort al ei, eu ar trebui s-o cunosc cel mai bine, dar mireasa mea e urmaşa de sânge a Sfântului. Ce muritor o poate cunoaşte vreodată?

— O veţi cunoaşte, răspunse Ead. N-am văzut-o privind ţintă pe nimeni cum vă priveşte pe dumneavoastră.

— Nici măcar pe lordul Arteloth Beck?

Numele o făcu să amuţească.

— Alteţă?

— Am auzit zvonurile. Se şuşotea despre o idilă, urmă Lievelyn, după o scurtă şovăială. Am cerut-o pe regina Sabran în ciuda lor... Dar, din când în când, mă întreb dacă nu cumva...

îşi drese glasul, părând jenat.

— Lordul Arteloth îi este foarte drag Majestăţii Sale, replică Ead. Sunt prieteni din copilărie, şi se iubesc ca un frate şi o soră. Asta e tot.

Nu-şi dezlipi privirea de a lui.

— N-are nicio însemnătate căror zvonuri le daţi crezare.

Expresia i se îmblânzi, iar el zâmbi din nou.

— Cred c-ar trebui să fiu mai cu băgare de seamă şi să nu mai plec urechea la toate bârfele. Fără îndoială că umblă nenumărate şi despre mine, spuse Lievelyn. Lordul Seyton îmi zice că lordul Arteloth se află acum în Yscalin. Trebuie să fie foarte curajos dacă se-avântă atât de necugetat în mijlocul primejdiei.

— Da, Alteţă, zise Ead, încet. Chiar este.

Între ei urmă o tăcere scurtă, presărată cu cântecele

păsărelelor.

— Vă mulţumesc pentru sfaturile dumneavoastră, domniţă Duryan! A fost mărinimos din partea dumneavoastră că mi le-aţi oferit!

Lievelyn îşi atinse broşa ocrotitoare de pe mână, întocmai la fel cu a ei.

— înţeleg de ce vorbeşte Majestatea Sa atât de frumos despre dumneavoastră.

Ead făcu o plecăciune.

— Sunteţi prea binevoitor, Alteţa Voastră Regală! La fel cum e şi Majestatea Sa.

Cu o plecăciune politicoasă, o lăsă singură.

Aubrecht Lievelyn nu era un chiţcan. Era destul de ambiţios, încât să dorească să facă schimbări, şi avea o slăbiciune firească pentru mentezi faţă de lucrurile primejdioase. Ead se ruga ca el să-i asculte sfatul. Ar fi fost o nebunie din partea lui Sabran să se arate în văzul lumii când viaţa-i era-n primejdie.

În apartamentele regale, Ead o găsi pe regină trează şi cerând o partidă de vânătoare. Cum nu avea un cal iute de picior care să fie al ei, lui Ead i se aduse un cal de soi bun din Grajdurile Regale.

Truyde utt Zeedeur, care preluase funcţia Iui Ead de Cameristă de Rând, avea să fie în alaiul de vânătoare. Când ajunseră faţă-n faţă, Ead ridică din sprâncene. Fata se întoarse cu spatele, fără nicio expresie, şi urcă pe calul ei castaniu.

Pesemne că îşi pierdea nădejdea în ibovnicul ei. Dacă Sulyard i-ar fi scris, de bună seamă că n-ar mai fi fost atât de posomorâtă.

Sabran nu voia cu niciun chip să vâneze cu copoi. Trebuia să-şi ucidă vânatul curat sau deloc. Pe măsură ce alaiul intra călare în pădurea Chesten, Ead simţi deodată o sete de vânătoare. Se bucura de vântul care îi flutura părul. O mâncau degetele să întindă coarda unui arc.

Stăpânirea de sine era de căpătâi. Prea multă pradă ucisă ar fi ridicat întrebarea de unde învăţase să tragă atât de bine. La început, rămase-n urmă, privindu-i pe ceilalţi.

Roslain, despre care umbla vorba că se pricepea la vânătoarea cu şoimi, se încurca-n propriile degete când venea vorba de trasul cu arcul. îşi ieşi din fire după niciun ceas. Truyde utt Zeedeur doborî un sitar de pădure. Margret era cea mai bună ţintaşă dintre slujnice — şi ea, şi Loth, erau vânători ageri —, dar pe regină nu o întrecea nimeni. Gonacii se străduiau din răsputeri să ţină pasul cu ea în timp ce galopa prin pădure. Avea o grămăjoară de iepuri până

la ora prânzului.

Când zări un căprior printre copaci, Ead aproape că-l lăsă să plece. O slujnică din fire cumpătată ar fi lăsat-o pe regină să ia prada, dar poate c-ar fi putut să ucidă *un* animal fără să trezească bănuieli.

Săgeata ei zbură. Cerbul se prăbuşi. Margret, călare pe calul ei, fu prima care-ajunse la el.

— Sab! strigă ea.

Ead o luă la trap pe urmele reginei spre luminiş. Săgeata nimerise cerbul drept în ochi.

întocmai unde ţintise ea.

Truyde utt Zeedeur ajunse următoarea la cerb. Privi leşul cu trăsăturile încordate.

— Pare-se că vom avea came de vânat la cină!

Sabran avea obrajii roz de frig.

— Aveam impresia că nu vânezi prea des, Ead.

Ead înclină capul.

— Unii dintre noi au deprinderi înnăscute, Majestate.

Sabran zâmbi. Ead se trezi zâmbind şi ea.

— Hai să vedem dacă mai ai şi alte *deprinderi* înnăscute.

Sabran întoarse calul.

— Hai, doamnelor — ne întrecem până la Casa Măceşului. Invingătoarea primeşte o pungă cu galbeni.

Cu urale, femeile dădură pinteni cailor în urma ei, lăsându-i pe domni să le adune prada.

Ieşiră din pădure şi porniră la galop prin iarbă. Curând, Ead ajunse lângă regină, şi râdeau de rămaseră fără aer, niciuna nereuşind s-o depăşească pe cealaltă. Cu părul răvăşit de vânt şi ochii lucind de fiorul vânătorii, Sabran Berethnet arăta aproape fără griji — şi, pentru prima oară după multi ani, Ead îşi simţi şi ea grijile ridicate de pe umeri. Precum seminţele unei păpădii.

Sabran fu binedispusă tot restul zilei. Seara, le îngădui tuturor slujnicelor să se retragă, astfel încât ea să poată să se ocupe de probleme ale statului în Biblioteca Iatacului.

Ead moştenise un apartament dublu din partea Arbellei Glenn, mai aproape de apartamentele regale decât vechea ei odaie. Acesta era alcătuit din două camere alăturate, cu pardoseală de lemn, plin de tapiserii, şi se fudulea cu un pat cu baldachin. Ferestrele cu minoun aveau vedere spre domeniu.

Servitorii aprinseseră deja un foc. Ead îşi scoase mantia de

călărie şi îşi ştergea sudoarea folosindu-se de o cârpă.

La ora opt, se auzi o bătaie în uşă. Afară se afla Tallys, tânăra şi drăguţa ajutoare de bucătar.

— Cina dumneavoastră, domniţă Duryan.

Făcu o plecăciune scurtă. Fără să ia în seamă de câte ori îi spusese Ead că nu era nevoie, ea tot stăruia s-o facă.

— Pâinea e bună şi caldă. Zice-se c-are să vină un ger crunt.

— Mulţumesc, Tallys! zise Ead, luând platoul cu mâncare. Spune-mi, copilă, cum le merge alor tăi?

— Lucrurile nu merg prea bine cu mama, recunoscu Tallys. Şi-a rupt mâna şi nu poate munci o vreme, iar proprietarul e tare aspru. Îi trimit tot ce câştig, însă... Un ajutor de bucătar nu câştigă mare lucru. Se grăbi să adauge: Nu c-aş vrea să mă plâng, doamnă, sunt tare norocoasă să pot lucra aici. E o lună mai grea, atâta tot.

Ead băgă mâna-n pungă.

— Uite-aici!

Îi dădu nişte monede lui Tallys.

— Ăştia ar trebui să-ţi ajungă să plăteşti chiria până târziu în iarnă.

Tallys le privi ţintă.

— Vai, domniţă Duryan, n-aş fi în stare să...

— Te rog! Am destui bani puşi deoparte, şi nu e nevoie să-i cheltuiesc. Pe lângă asta, nu trebuie să dăm dovadă de mărinimie?

Tallys încuviinţă din cap, cu buzele tremurând.

— Mulţumesc! şopti ea.

După ce plecă, Ead îşi luă cina la masă. Pâine proaspătă, bere cu unt şi un terci garnisit cu salvie proaspătă.

Ceva ciocăni în geam.

Un vultur de nisip stătea afară, cu ochiu-i galben aţintit asupra ei. Penajul îi era de un auriu precum untul de migdale, iar vârfurile aripilor aveau o culoare mai închisă, fiind aproape cafenii. Ead se grăbi să-i deschidă fereastra.

— Sarsun!

Pasărea ţopăi înăuntru şi-şi răsuci capul. Ead îi netezi penele ciufulite cu vârfurile degetelor.

— A trecut multă vreme, prietene, rosti ea în selinyeză. Văd că te-ai ferit de Şoimul de Noapte.

El ciripi.

— Taci! O să ajungi în aviar, cu caraghioasele-alea de turturele.

El îi împinse palma cu capul. Ead zâmbi şi-i mângâie aripile până când pasărea întinse un picior. Cu blândeţe, luă pergamentul

prins de el. Sarsun se îndreptă în zbor spre patul ei.

— Te rog, fa-te comod!

El o ignoră, începând să se cureţe.

Pergamentul era întreg. Combe putea intercepta orice venea cu un curier sau cu un porumbel de stâncă, dar Sarsun era destul de isteţ cât să-i scape printre degete. Ead citi mesajul ascuns.

Abatesa îţi îngăduie să rămâi în Inys până când regina dă naştere unei fiice. Imediat ce vestea naşterii ajunge la noi, voi veni la tine.

Nu mă contrazice data viitoare!

Chassar reuşise.

Osteneala o copleşi din nou. Aruncă scrisoarea în foc. Când se băgă sub aşternuturi, Sarsun se cuibări sub braţul ei, precum un pui proaspăt ieşit din găoace. Ead îl mângâie pe cap cu un deget.

Citind acea solie, se umpluse şi de tristeţe, şi de uşurare. I se oferise pe tavă un prilej de-a merge acasă — dar iat-o tot aici, după cum singură alesese, în acelaşi loc din care tânjise ani de-a rândul să scape. Pe de altă parte, asta însemna că anii petrecuţi la curte n-aveau să fie în zadar. Avea să poată rămâne alături de Sabran până la naşterea pruncului ei.

La urma urmei, nu conta cât rămânea. Îi era sortit să îmbrace mantia roşie. Nimic nu avea să schimbe asta.

Se gândi la atingerea rece a lui Sabran pe mâna ei. Când adormi, visă un trandafir roşu ca sângele lipit de buzele ei.

Ead se îmbrăcase şi pornise spre apartamentele regale în zori, pregătită pentru Sărbătoarea Toamnei Timpurii. Sarsun îşi luase zborul pe timpul nopţii. II aştepta o călătorie lungă.

După ce trecu de Cavalerii Corpului şi intră în Iatac, Ead o găsi pe Sabran deja trează. Regina era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte din mătase castanie cu mâneci cu fir de aur, iar părul împletit îi era prins cu o plasă de culoarea topazului.

— Majestate!

Ead făcu o plecăciune.

— N-am ştiut că v-aţi trezit.

— M-au trezit cântecele păsărelelor.

Sabran lăsă cartea deoparte.

— Haide. Stai lângă mine.

Ead i se alătură pe divan.

— Sunt bucuroasă c-ai venit! continuă Sabran. Trebuie să-ţi spun

ceva de natură intimă înainte de ospăţ.

Zâmbetul o dădu de gol.

— Am rămas grea.

Un sentiment de precauţie îi veni primul în minte lui Ead.

— Sunteţi sigură, Majestate?

— Mai mult ca sigură. Mi-a trecut demult vremea celor ale femeii!

În sfârşit!

— Doamnă, e minunat! spuse Ead, cu căldură. Felicitări! Mă bucur foarte tare pentru dumneavoastră şi prinţul Aubrecht!

— Mulţumesc!

În timp ce Sabran privi în jos, spre burtă, zâmbetul îi dispăru. Ead o văzu încruntându-se.

— Să nu spui nimănui încă, reluă regina, venindu-şi în fire. Nici Aubrecht n-are habar. Numai Meg, Ducii Spirituali şi Doamnele mele din Dormitor ştiu despre asta. Sfetnicii mei s-au înţeles că o să dăm de veste când o să înceapă să se vadă.

— Când aveţi de gând să-i spuneţi Alteţei Sale Regale?

— Curând. Vreau să-l iau prin surprindere.

— Să aveţi grijă să fie un scaun pentru el prin apropiere când îi spuneţi.

Sabran zâmbi din nou auzind acestea.

— Aşa am să fac. Va trebui să mă port blând cu chiţcanul meu.

Un copil avea să-i asigure locul la curte. Avea să fie cel mai fericit om din lume.

La ora zece, Lievelyn se întâlni cu regina la uşile Casei Banchetelor. O pojghiţă argintie facea să lucească domeniul. Prinţul consort purta o tunică grea, tivită cu blană de lup, care-l facea să pară mai mătăhălos decât era de fapt. Se plecă în faţa lui Sabran, dar acolo, în văzul tuturor, ea-l prinse de ceafa şi-l sărută.

Lui Ead i se făcu deodată frig. II privi pe Lievelyn cum o cuprinde pe Sabran cu braţele şi o lipeşte de el.

Domnişoarele de onoare erau toate numai chicoteli. Când cei doi se despărţiră în cele din urmă, Lievelyn zâmbi şi o sărută pe Sabran pe frunte.

— Bună dimineaţa, Majestate! spuse el, apoi merseră braţ la braţ.

Sabran se sprijini de tovarăşul ei, astfel încât mantiile li se contopeau precum cerneala.

— Ead, zise Margret. Eşti bine?

Ead încuviinţă din cap. Simţământul din pieptul ei amorţise deja, dar îi lăsase o umbră fără nume înlăuntru.

Când Sabran şi Lievelyn intrară în Casa Banchetelor, o mulţime de curteni se ridicară să le iasă în întâmpinare. Cuplul regal se duse la Masa cea Mare alături de Ducii Spirituali, iar slujnicele se îndreptară spre bănci. Ead nu-i văzuse niciodată pe Ducii Spirituali atât de încântaţi. Igrain Crest zâmbea, iar Seyton Combe, care întuneca de obicei fiecare prag pe care-l călca, părea să nu se mai poată stăpâni să-şi frece mâinile.

Sărbătoarea Toamnei Timpurii era o chestiune extravagantă. Vinul negru curgea gârlă, gros, greu şi dulce, iar lui Lievelyn îi fu dăruit un tort uriaş îmbibat în rom — favoritul lui din copilărie —, care fusese refăcut după o reţetă menteză faimoasă.

Pe masă, bogăţiile anotimpului umpleau farfurii de aramă suflate cu aur. Păun alb cu ciocul în foiţă de aur, prăjit şi îmbibat în miere şi sos de ceapă. Penele-i fuseseră apoi cusute la loc, ca să pară viu. Prune gogoneţe umplute şi date prin apă de trandafiri. Jumătăţi de măr într-un jeleu roşu. Plăcintă cu afine şi o coajă striată, şi tarte micuţe cu came de vânat. Ead şi Margret ţâţâiau a compătimire în timp ce Katryen deplângea pierderea admiratorului ei de taină, ale cărui scrisori încetaseră să mai sosească.

— V-a dat Sabran vestea? întrebă Katryen, cu o voce scăzută. A vrut să ştiţi amândouă.

— Da. Slavă Domniţei pentru îndurările ei! spuse Margret. începusem să cred c-aveam să mor de nervi dacă mai spunea cineva că Majestatea Sa *arată foarte bine* de-o vreme încoace.

Ead aruncă o privire în urmă ca să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea.

— Katryen, murmură ea, tu eşti sigură că lui Sabran nu i-a mai curs sânge?

— Da. Nu-ţi bate tu capul, Ead.

Katryen îşi sorbi vinul de măceşe.

— în curând, Majestatea Sa va trebui să înceapă să-şi pună la punct casa pentru prinţesă.

— Sfinte! O să-nceapă toată lumea să se umfle-n pene mai ceva ca la înmormântarea bietei Arbella, rosti sec Margret.

— Casa.

Ead ridică dintr-o sprânceană.

— Are un copil trebuinţă de casa lui?

— O, da. O regină nu are timp să crească un copil. Bine, adăugă Katryen, Carnelian a Ilî-a a stăruit să-şi crească singură fiica, dacă

stau să mă gândesc, dar aşa ceva nu se întâmplă des. Prinţesa va avea nevoie de doici, o guvernantă, dascăli şi aşa mai departe.

— Câţi oameni vor fi în această casă?

— Pe la vreo două sute.

O casă atât de mare părea exagerată. Însă, la urma urmei, totul părea exagerat în Inys.

— Spuneţi-mi, continuă Ead, tot curioasă, ce s-ar întâmpla dacă Majestatea Sa ar avea un fiu?

Auzind acestea, Katryen înclină capul.

— Presupun că n-ar avea vreo însemnătate, comentă ea, dar nu s-a întâmplat niciodată, în toată istoria Casei Berethnet. E limpede că Sfântul a hotărât ca această insulă să fie cârmuită numai de regine.

Când vasele fură în sfârşit strânse şi începură sporovăielile, supraveghetorul bătu cu toiagul în podea.

— Majestatea Sa, strigă el, Regina Sabran!

Lievelyn se ridică şi întinse mâna spre tovarăşa lui. Regina o luă, se ridică, şi toţi curtenii se ridicară alături de ea.

— Curteni, începu ea, vă urăm bun-venit la Sărbătoarea Toamnei Timpurii! Vremea Recoltei, iubită cum nu e niciuna de către Cavalerul Mărinimiei. Din această zi înainte, iama îşi începe înceata apropiere de Inys. E o vreme pe care wyrmii o urăsc, deoarece căldura e cea care aţâţă focul dinlăuntrul lor.

Aplauze.

— Astăzi, urmă ea, dăm de veste o altă pricină de sărbătoare. Anul acesta, pentru a însemna cum se cuvine Sărbătoarea Mărinimiei, vom face o vizită în Ascalon.

Murmurele răsunară până la tavan. Seyton Combe se înecă cu vinul îndoit.

— Pe durata acestei vizite, continuă Sabran cu o privire hotărâtă, ne vom ruga la Sanctuarul Domniţei, vom da de pomană săracilor şi-i vom alina pe cei ale căror case şi vieţi au fost distruse de Fyredel. Infaţişându-ne poporului, îi vom aduce aminte că stăm uniţi sub Adevărata Sabie şi că niciun înalt Apusean nu ne va frânge sufletele.

Ead îl privi pe Lievelyn. El îşi feri privirea de a et.

Sfatul ei nu fusese suficient de puternic. Ar fi trebuit să facă mai multe ca să-i bage primejdia în capul ăla sec.

Erau nişte neghiobi, şi el, şi Sabran. Neghiobi încoronaţi.

— Asta e tot.

Regina se întoarse la locul ei.

— Cred că mai e un fel de mâncare.

În Casa Banchetelor izbucniră uralele. Imediat, servitorii apărură cu şi mai multe platouri, iar grijile se pierdură în faţa ospăţului.

Ead nu se atinse de nimic altceva. Nu era ghicitoare, dar chiar şi cineva care nu era-n toate minţile şi-ar fi putut da seama că povestea asta avea să se termine cu o baie de sânge.

25
RĂSĂRIT

DUPĂ SOSIREA LUI LIPSITĂ DE GLORIE ÎN GINURA, NICLAYS ROOS ERA UN OAS- pete de onoare în casa Moyaka. Până când Despotul catadicsea să-l primească, era liber să facă după cum dorea, atâta vreme cât îi avea alături pe cei doi însoţitori seiikinezi. Din fericire, Eizaru şi Purume erau bucuroşi să joace acest rol.

Cei trei se alăturară unei mari mulţimi adunate în stradă pentru Festivalul Sfârşitului de Vară, care sărbătorea începutul toamnei. Mulţi cetăţeni seiikinezi călătoreau spre Ginura pentru ceea ce toată lumea cunoştea ca fiind cel mai spectaculos dintre toate cele patru festivaluri ale copacilor. Negustorii prăjeau peşte-spadă pe grătare, fierbeau bucăţi de dovleac dulce în zeamă şi ofereau tuturor vin şi ceai cald, ca să alunge frigul. Oamenii mâncau afară, sub frunzele aurii care se desprindeau precum seminţele de arţar de crengi, iar după ce căzu ultima frunză, urmăriră altele înmugurind şi ieşind la iveală, roşii ca răsăritul, toată noaptea.

Pentru Niclays, fiecare zi era un nou prilej de-a-şi trăi viaţa. Prietenii lui îl duseră la plimbare pe plajă. Îi arătară Orfanul îndoliat, cea mai mare formaţiune de stânci vulcanice de la Răsărit, care forma un singur dinte în gura golfului. Şi se uitară la delfini în mare cu ocheanul.

Şi încet, *primejdios,* Niclays îşi îngădui să viseze la un viitor în acest oraş. Poate că autorităţile seiikineze aveau să uite de existenţa lui. Poate că, de vreme ce se purtase atât de frumos, aveau să-l lase să-şi trăiască restul exilului dincolo de Orisima. Era o rază de speranţă, şi se agăţă de ea precum un marinar gata să se

înece de o bucată plutitoare de lemn.

Panaya îi trimise cărţile de pe Orisima cu un bilet din partea lui Muşte, care-i spunea că prietenii lui de la avanpostul comercial îi transmiteau cele mai călduroase salutări şi că nădăjduiau că avea să se întoarcă în curând. Niclays ar fi putut fi mişcat dacă i-ar fi considerat pe oricare dintre ei prietenii lui sau dacă i-ar fi păsat de salutările lor, călduroase sau oricum altfel ar fi fost ele. Cum prinsese gustul libertăţii, gândul de-a se întoarce pe Orisima, la aceleaşi douăzeci de feţe şi aceeaşi reţea de străzi, îi părea cu neputinţă de îndurat.

Corabia menteză *Gadeltha* andocă la poarta debarcaderului, aducând cu ea un vraf de scrisori de-acasă. Niclays primi două.

Prima scrisoare era sigilată cu pecetea Casei Lievelyn. Se chinui s-o desfacă şi citi rândurile scrise îngrijit, de mână.

> *Din Brygstad, Statul Liber al Mentendonului, prin Autoritatea Portuară Ostendeur Primăvara Târzie, 1005 AP.*
>
> *Domnule,*
>
> *Din scrierile răposatului meu străuncbi am înţeles că aţi vrea să rămâneţi în exil în portul nostru comercial, Orisima, şi că aţi depus o cerere de îndurare din partea Casei Lievelyn. Cercetându-vă cazul, conchid cu părere de rău că nu vă pot îngădui să vă întoarceţi în Mentendon. Purtarea dumneavoastră a pricinuit o mare jignire Reginei Sabran a Inysului, iar dacă v-aş pofti înapoi la curte în clipa aceasta, n-aş face altceva decât să-i stârnesc ranchiuna.*
>
> *Dacă vă vine în minte vreo cale de-a o îmbuna pe regina Sabran, mă voi răzgândi cu mare bucurie în privinţa acestei nefericite concluzii.*
>
> *Al dumneavoastră slujitor,*
>
> *Aubrecht al II-lea, înalt Prinţ al Mentendonului, Arhiduce de Brygstad, Apărător al Virtuţilor, Ocrotitor al Suveranităţii Mentendonului &r.*

Niclays strivi scrisoarea în mână. Trebuia să fie vreo pricină politică pentru care noul înalt Prinţ nu dorea s-o stârnească pe

Sabran. Măcar era curtenitor şi dornic să revină asupra acelei chestiuni dacă Niclays reuşea să găsească vreo cale de-a o îmbuna pe Prea-Acreala Sa. Sau poate chiar pe Lievelyn însuşi. Chiar şi el ar fi putut fi ispitit de elixirul vieţii.

Deschise a doua scrisoare, cu inima bubuind. Aceasta fusese scrisă cu mai bine de un an înainte.

Din Ascalon, Reginatul Inys,
Prin Vama Zeedeur,
Vara Timpurie, 1004 AT.

Dragă unchiule Niclays,

Te rog să mă ierţi că nu ţi~am scris de ceva vreme! Îndatoririle din Casa de Sus mă ţin ocupată & nu am voie să merg nicăieri fără un însoţitor. Curtea inyshiană se preocupă foarte mult de timpul liber al tinerelor sale doamne. Mă rog ca această scrisoare să ajungă în Ostendeur înainte de primul transport spre răsărit.

Te rog să-mi dai de veste cum o duci pe Orisima! M-am îndeletnicit între timp cu cititul cărţilor pe care mi le-ai lăsat, păstrate în clipa aceasta în Sala de Mătase. Am o teorie & sunt sigură de faptul că înţelesul unui anume obiect a fost scăpat din vedere. Poţi să-mi scrii tot ce ştii despre Tăbliţa din Rumelabarp Ai vreun răspuns la cimilitura ei?

Cu toată dragostea, Truyde!

(Notă către Vama Zeedeur: aş dori să trimiteţi asta cât mai grabnic cu putinţă către Autoritatea Portuară Ostendeur. Cu cele mai bune urări, a voastră marchiză!)

Niclays citi din nou scrisoarea, zâmbind pe jumătate şi simţind că-l ustură ochii.

Ar fi trebuit să primească această scrisoare cu mult timp înainte de sosirea lui Sulyard. Ea ar fi putut să-l prevină să se aştepte la apariţia băiatului, dar lordul Seyton Combe putea descifra orice cod.

El trimisese răspunsuri la scrisorile ei de la început, dar bănuia că fuseseră distruse. Exilaţilor nu li se îngăduia să scrie acasă. Chiar dacă ar fi *reuşit* să dea de ea, nu avea veşti bune.

În seara aceea, Purume şi Eizaru îl duseră la râu ca să vadă bâtlanii de noapte. A doua zi, Niclays alese să rămână în camera lui şi să-şi pună gheaţă la gleznă. În timp ce se lupta cu o durere de cap pricinuită de nelinişte, se trezi gândindu-se la Sulyard.

Ar fi trebuit să-i fie ruşine că se simţea bine în vreme ce băiatul putrezea în închisoare, mai cu seamă când credea că Niclays îi termina misia. O misie întemeiată pe o cimilitură nedezlegată şi pe primejdioasa patimă pe care Truyde o moştenise de la Jannart.

Patima adevărului. O cimilitură care nu mai voia să-i dea pace lui Niclays. În miezul zilei, ceru servitorilor o cutie de scris şi

aşternu cuvintele, cu litere destul de mici ca să le vadă pe pagină:

Ce e deasupra trebuie ţinut în echilibru cu ce e dedesubt, iar în aceasta se vădeşte precizia universului.

Focul urcă din pământ, lumina coboară din cer.
Prea mult dintr-una o aţâţă pe cealaltă, iar în aceasta se întrevede stingerea universului.

Niclays se duse cu gândul la ziua în care auzise pentru prima dată de cimilitură la universitate. Era de pe Tăbliţa din Rumelabar, găsită cu multe veacuri înainte în munţii Sarras.

Minerii ersyrieni descoperiseră un templu subpământean în acei munţi. Pe tavanul templului fuseseră cioplite stele, iar pe podea fuseseră ciopliţi copaci înflăcăraţi. O bucată de piatra-cerului fusese aşezată în miezul lui, iar cuvintele săpate în ea, scrise cu slovele primei civilizaţii de la Miazăzi, fascinaseră minţile academicienilor din întreaga lume.

Niclays sublinie o parte din cimilitură şi cugetă la înţelesul ei.

Focul urcă din pământ.

Wyrmii, pesemne. Se spunea despre Nenumit şi despre urmaşii lui că veneau din Pântecele de Foc din miezul lumii.

Sublinie mai departe.

Lumina coboară din cer.

Ploaia de stele. Cea care încheiase Marea Năpastă, îi slăbise pe wyrmi şi le oferise putere dragonilor de la Răsărit.

Prea mult dintr-una o aţâţă pe cealaltă, iar în asta se întrevede stingerea universului.

Un avertisment de dezechilibru. Această teorie susţinea că universul depindea cu totul de echilibrul dintre foc şi lumina stelelor, cântărit într-o balanţă cosmică. Prea mult dintr-unul ar fi înclinat balanţa.

Stingerea universului.

Clipa în care lumea se apropiase cel mai tare de sfârşit era aceea a sosirii Nenumitului şi a urmaşilor lui. Oare acele fiinţe fuseseră *zămislite* de un soi de dezechilibru în univers?

Soarele-i ardea ceafa. Se simţi moleşit dintr-odată. Când îl trezi Eizaru, avea obrazul lipit de pergament şi se simţea greu ca un sac de grâu măcinat.

— Ziua-bună, prietene!

Eizaru chicoti.

— Lucrai la ceva?

— Eizaru!

Dregându-şi glasul, Niclays îşi dezlipi faţa de pergament.

— Nu, nu. Un flecuşteţ, atâta tot.

— Am înţeles. Ei, continuă Eizaru, dac-ai isprăvit, mă-ntrebam dac-ai vrea să vii cu mine în oraş. Au adus pescarii o grămadă de crab argintiu din Marea Nesfârşită, dar se vinde repede la piaţă. Trebuie neapărat să-l încerci înainte să te întorci pe Orisima.

— Nădăjduiesc din inimă să nu mă mai *întorc* niciodată pe Orisima.

Prietenul lui şovăi.

— Eizaru, spuse Niclays, cu băgare de seamă. Ce este?

Eizaru băgă mâna între faldurile robei, fără a spune nimic, de unde scoase un pergament şi i-l dădu. Pecetea era ruptă, dar Niclays putea vedea că-i aparţinea viceregelui de pe Orisima.

— Am primit asta azi, răspunse Eizaru. După întrevederea cu onoratul Despot, te vei întoarce pe Orisima. O lectică o să vină să te ta.

Deodată, pergamentul cântărea mat mult decât un bolovan. I-ar fi putut fi osândirea la moarte.

— Nu te lăsa pradă deznădejdii, Niclays.

Eizaru îi puse o mână pe umăr.

— Onorata regină Sabran se va îndura de tine. Până atunci, Purume şi cu mine vom căuta să dobândim îngăduinţa de-a veni să te vizităm.

Niclays avu nevoie de toată puterea Iui pentru a-şi înghiţi dezamăgirea. Parc-ar fi înghiţit ghimpi.

— Ar fi minunat!

Se chinui să zâmbească.

— Haidem, dar! De bună seamă c-ar trebui să mă bucur de oraş cât mai pot.

Purume era prinsă cu punerea Ia loc a unui os, aşa că imediat ce se îmbrăcă, Niclays pomi alături de Eizaru spre piaţa de peşte. Marea trimitea un vânt usturător prin tot oraşul, aburindu-i ochelarii, iar gălbejit cum era la faţă, privirile de care avea parte păreau mai bănuitoare ca oricând. În timp ce treceau pe lângă un magazin de robe, proprietăreasa-i aruncă o căutătură urâtă.

— Purtător de boală ce eşti! se răsti ea.

Niclays era prea amărât ca să-i răspundă. Eizaru îi aruncă o privire tăioasă femeii, peste ochelari, aşa că ea îşi feri privirea.

În clipa în care atenţia-i fu distrasă, Niclays se împiedică de un picior încălţat cu o cizmă.

Auzi o răsuflare. Eizaru îl prinse la timp, astfel încât să nu cadă prea tare, dar tânăra seiikineză căreia-i zdrobise piciorul nu fu la fel de norocoasă. Dărâmă cu cotul o vază, care se făcu bucăţi pe pavaj.

Afurisite fie toate, era ca un elefant într-o ceainărie!

— Fie-mi cu iertare, onorabilă doamnă! spuse Niclays, şi se plecă adânc. Nu eram cu băgare de seamă.

Negustoreasa se uită urât la cioburi. încet, femeia peste care dăduse se întoarse cu faţa spre Niclays.

Avea părul negru prins într-un coc în creştetul capului. Purta pantaloni cu pliuri, o tunică de mătase albastru-închis şi o vestă de catifea. O sabie de calitate îi atârna la şold. Când văzu luciul tunicii, Niclays nu izbuti să nu caşte gura. Dacă nu se înşela, era *mătase-de-apă.* O denumire greşită, întrucât nu era câtuşi de puţin vorba de mătase, ci de păr. Coamă de dragon, mai precis. Respingea umezeala precum uleiul.

Femeia făcu un pas spre el. Avea faţa ascuţită şi maronie, şi buzele crăpate. Perlele-dănţuitoare-i împodobeau gâtul.

Dar ceea ce i se întipări adânc în memorie în cele câteva clipe în care privirile li se întâlniră era cicatricea. Îi cresta pometele stâng, apoi se curba spre coada ochiului.

întocmai ca un cârlig de pescuit.

— Intrusule, murmură ea.

Niclays îşi dădu seama că mulţimea din jurul lui tăcuse aproape de tot. I se zbârli părul de la ceafa. Avea simţământul că făcuse mai mult decât o simplă gafa.

— Onorabile cetăţean, ce caută acest om în Ginura? Ar trebui să fie pe Orisima, alături de ceilalţi colonişti mentezi.

— Onorată Miduchi!

Eizaru făcu o plecăciune.

— Ne cerem umil iertare că v-am întrerupt ziua! Acesta este luminatul doctor Roos, anatomist din Statul Liber al Mentendonului. Se află aici ca să-l vadă pe Preaonoratul Despot.

Femeia îşi plimba privirea tăioasă între cei doi. Avea o asprime în privire care trăda multe nopţi nedormite.

— Cum te numeşti? îl întrebă ea pe Eizaru.

— Moyaka Eizaru, onorată Miduchi.

— Să nu-l scapi pe omul acesta din ochi, onorabile Moyaka! Trebuie să fie mereu însoţit.

— Am înţeles.

Îi aruncă o ultimă privire lui Niclays, apoi se îndepărtă cu paşi mari. În timp ce se întorcea, zări cu coada ochiului un dragon pe partea din spate a hainei ei.

„Avea părul lung, de culoare închisă, şi o cicatrice în partea de sus a obrazului stâng. Ca un cârlig de pescuit."

Pe numele Sfântului, ea *trebuia* să fie!

Eizaru îi plăti negustorului paguba şi îl conduse pe Niclays pe o alee pietruită.

— Cine era acea femeie, Eizaru? întrebă Niclays în menteză.

— Onorata lady Tane. Este din clanul Miduchi. Călăreaţa măreţei Nayimathun din Nămeţii Adânci.

Eizaru îşi şterse gâtul cu o cârpă.

— Trebuia să fac o plecăciune mai adâncă.

— O să-ţi plătesc vaza, ăăă, cândva.

— Face doar câteva monede, Niclays. Cunoştinţele pe care mi le-ai dăruit pe Orisima sunt mult mai de preţ.

Eizaru, hotărî Niclays, era aproape lipsit de cusur.

Cei trei ajunseră chiar la timp în piaţa de peşte. Crabii argintii se revărsau din plase de paie, sclipind precum platoşele cavalerilor. Niclays aproape că-i pierdu urma lui Eizaru în harababura care se iscă, dar prietenul lui ieşi triumfător, cu ochelarii strâmbi.

Soarele aproape apusese când se întoarseră amândoi acasă. Niclays se prefăcu iar că are o durere de cap şi se retrase în camera lui, unde se aşeză lângă felinar şi începu să-şi frece fruntea.

Se mândrise mereu cu creierul lui, dar se cam lăsase pe tânjală în ultima vreme. Venise timpul să-l pună la treabă.

Tane Miduchi era, fără îndoială, femeia pe care Niclays o văzuse pe plajă. O trăda cicatricea. Adusese un străin în Capul Hisan în acea noapte fatidică şi îl dăduse pe mâna unei cântăreţe, care se chinuia în clipa aceasta-n închisoare. Sau îşi pierduse deja capul.

Pisica bearcă îi sări în poală, torcând. Niclays o scărpină între urechi, dus pe gânduri.

Marele Edict le cerea locuitorilor de pe insulă să anunţe intruşii autorităţilor fără întârziere. Miduchi ar fi trebuit să facă asta. De ce, în schimb, ceruse ajutorul unei prietene care să-l ascundă în avanpostul comercial mentez?

Când îşi dădu seama, Niclays scăpă un „Ha!" atât de zgomotos, încât pisica-i sări din poală, speriată.

Clopotele.

Clopotele sunaseră în ziua următoare, dând de veste despre ceremonia care avea să deschidă drumul lui Miduchi spre a deveni cavaler. Dacă ar fi fost descoperit un intrus în Capul Hisan cu o noapte înainte, portul ar fi fost închis, pentru a se asigura că nu va exista nicio urmă de boală roşie. Miduchi îl ascunsese pe Sulyard pe Orisima — izolată de restul oraşului —, ca să nu tulbure ceremonia. îşi pusese ambiţia înaintea legii.

Niclays îşi cântări opţiunile.

Sulyard alesese să le spună torţionarilor despre femeia cu cicatricea ca un cârlig de pescuit. O făcuse, într-adevăr, însă nu-şi dăduse nimeni seama despre cine era vorba. Sau nu băgase nimeni în seamă cuvântul unui intrus. Totuşi, Niclays era ocrotit de alianţa dintre Seiiki şi Mentendon. Asta-l mai apărase de pedeapsă şi înainte, şi părea c-avea să-l ajute să scape şi acum.

încă l-ar mai putea scăpa pe Sulyard. Dac-ar putea să-şi adune curajul pentru a o învinui pe Miduchi pe durata întrevederii cu Despotul, cu martori de faţă, Casa Nadama ar fi nevoită să ia măsuri, altminteri ar risca să pară că-şi dă la o parte partenerii mentezi.

Niclays era sigur că trebuia să existe o cale de *a* preschimba asta într-un avantaj. De-ar putea să şi afle care era aia, tare bine-ar fi fost.

Purume veni acasă la căderea nopţii, cu ochii împăienjeniţi, iar servitorii pregătiră crabul argintiu cu legume tăiate subţire şi orez aburind cu castane. Carnea
albă, sfărâmicioasă, era delicioasă, dar Niclays era prea adâncit în gânduri ca să se poată bucura ca lumea de ea. Când terminară, Purume se retrase, iar Niclays rămase la masă cu Eizaru.

— Prietene, începu Niclays, fîe-mi cu iertare dacă pun o întrebare de om neştiutor!

— Numai cei neştiutori *nu* pun întrebări.

Niclays îşi drese glasul.

— Călăreaţa aceasta, lady Tane, zise el. Din câte-mi dau eu seama, călăreţii sunt la fel de preţuiţi precum dragonii. E corect?

Prietenul lui se gândi o vreme.

— Nu sunt zei, spuse el. Nu există altare în numele lor — dar sunt cinstiţi. Preaonoratul Despot se trage dintr-un călăreţ care-a luptat în Marea Suferinţă, după cum ştii. Dragonii-şi văd călăreţii ca pe egalii lor din lumea oamenilor, ceea ce e cea mai mare onoare.

— Având în vedere acest lucru, reluă Niclays, încercând să pară degajat, dacă ai şti că unul dintre ei a comis o fărădelege, ce ai face?

— Dac-aş şti fără nicio umbră de îndoială că e adevărat, l-aş anunţa pe comandantul lor, onoratul Amiral, la Castelul Florilor de Sare.

Eizaru înclină capul.

— De ce întrebi, prietene? Crezi că unul dintre ei *chiar* a comis o fărădelege?

Niclays zâmbi ca pentru sine.

— Nu, Eizaru, răspunse. îmi dădeam şi eu cu presupusul. Schimbă vorba apoi: Am auzit că şanţul din jurul castelului Ginura e plin de peşti cu trupurile ca de sticlă. Că, atunci când strălucesc noaptea, se poate vedea prin oasele lor. Spune-mi, e adevărat?

Chiar îi plăcea la nebunie când simţea că-i vine o idee bună.

Tane găsi o piatră pe care să-şi sprijine piciorul şi se împinse cu toată puterea în ea, întinzându-se după o stâncă ieşită în afară. Sub ea, marea se izbea de nişte stânci împrăştiate.

Se afla la jumătatea formaţiunii de roci vulcanice care se ridica din mare în gura golfului Ginura. Se numea Orfanul îndoliat pentru că stătea singură, ca un copil ai cărui părinţi naufragiaseră. În timp ce vârfurile degetelor ei dădură de piatră, cealaltă mână îi alunecă din pricina muşchiului de mare.

I se zgâlţâi stomacul. Pentru o clipă, crezu că avea să cadă şi să-şi sfărâme fiecare oscior — apoi se trase în sus, se prinse de stâncă şi rămase ţinându-se ca scaiul de ea. Cu un ultim efort colosal, ajunse pe marginea de deasupra şi rămase întinsă acolo, răsuflând greoi. Fusese necugetat din partea ei să urce fată mănuşi, dar vrusese să-şi dovedească ei însăşi că era în stare.

Mintea i se tot întorcea Ia mentezul acela de pe stradă şi Ia felul în care-o privise. De parcă ar fi *recunoscut-o.* Era cu neputinţă, bineînţeles — ea nu-I mai văzuse niciodată. Dar de ce privirea aceea uluită?

Era un bărbat solid. Lat în umeri, pieptos, cu burta mare. Avea nişte ochi precum cuişoarele, lăsaţi din pricina vârstei, înfundaţi pe o faţă pământie, boantă. Părul cărunt avea nuanţe de arămiu. O gură în jurul căreia era gravată o întreagă istorie a râsului. Ochelari rotunzi.

Roos.

În sfârşit, îi veni în minte.

Roos. Un nume pe care Susa i-l şoptise atât de scurt, încât aproape că fusese luat şi dus de vânt.

El era cel care-l ascunsese pe intrus.

N-avea nicio pricină pentru care să se afle în Ginura. Doar dacă nu cumva era aici ca să depună mărturie despre noaptea aceea. Gândul îi tăie răsuflarea. îşi aduse aminte de privirea lui ageră din stradă şi o trecu un fior.

Cu maxilarul încleştat, se întinse spre următoarea margine. Orice credea Roos că ştie despre ea şi despre Susa, nu avea nicio dovadă. Iar străinul trebuia deja să fie mort.

Când ajunse în vârf, se ridică în picioare, cu palmele însângerate. Măta- sea-de-apă era ca penele — se scutura o singură dată şi se usca imediat.

Vedea toată Ginura de-aici. Castelul Florilor de Sare lucea în ultimele raze ale soarelui.

Dragoniţa o aştepta într-un adăpost natural. Numele ei era cu neputinţă de rostit pentru oameni, aşa că le era cunoscută ca Nayimathun. Ieşită din găoace cu multă vreme în urmă, în Lacul Nămeţilor Adânci, purta în clipa aceea nenumărate cicatrici din vremea Marii Năpaste. Tane urca în fiecare noapte spre adăpost şi rămânea lângă dragoniţa ei până răsărea soarele. La asta visase dintotdeauna.

Îi fusese greu să vorbească la început. Nayimathun nu voia s-o audă pe Tane folosind limbajul cuviincios cuvenit unui zeu. Aveau să fie egale, spusese ea. Ca nişte surori. Altminteri, n-aveau să poată zbura împreună. Dragonul şi călăreţul trebuiau să împărtăşească o singură inimă.

La început, Tane nu ştiuse cum să facă faţă acestei reguli. Toată viaţa vorbise cuviincios cu mai-marii ei, iar acum, o *zeiţă* voia să vorbească de parc-ar fi fost prietenele cele mai apropiate. încet, cu greu, îi spusese dragoniţei povestea copilăriei ei din Ampiki, a focului care-i răpise părinţii şi a anilor ei de pregătire în Casa de Miazăzi. Nayimathun o ascultase răbdătoare.

Acum, când oceanul înghiţea soarele, Tane se îndreptă desculţă spre drago- niţă, care avea capul răsucit şi lipit de gât. Poziţia o ducea pe Tane cu gândul la o raţă adormită.

Ingenunche lângă Nayimathun şi-i puse palma desfăcută pe solzi. Dragonii nu auzeau întocmai ca oamenii. Atingerea îi ajuta să simtă vibraţia unei voci.

— Bună seara, Nayimathun!

— Tane.

Nayimathun deschise pe jumătate un ochi.

— Stai cu mine!

Avea glasul ca o goarnă de război, ca un cântec de balenă şi ca uruitul îndepărtat al unei furtuni, toate acestea netezindu-se în chip de cuvinte precum sticla plămădită de mare. Ascultând-o, Tane părea cuprinsă de moleşeală.

Se aşeză şi se sprijini de solzii mereu umezi ai dragoniţei. Erau minunat de răcoroşi.

Nayimathun adulmecă.

— Eşti rănită.

Sângele încă-i picura din mână. Tane strânse pumnul.

— Un pic, răspunse ea. Am plecat în grabă şi mi-am uitat mănuşile.

— N-ai de ce să te grăbeşti, micuţo. Noaptea abia s-a lăsat.

O răsuflare prelungă străbătu trupul dragoniţei cât era de lung.

— Mă gândeam să vorbim despre stele.

Tane privi spre cer, unde ochişorii de argint începuseră să se iţească rând pe rând.

— Stele, Nayimathun?

— Da. Vă învaţă legendele despre stele în Casele de învăţătură?

— Puţin. În Casa de Miazăzi, dascălii ne-au spus numele constelaţiilor şi cum să le desluşim. După o clipă de şovăială, Tane continuă: În satul în care m-am născut, se spune că stelele sunt spiritele oamenilor care au fugit de Nenumit. Au urcat pe scări şi s-au ascuns în ceruri, unde aşteaptă ca fiecare scuipător de flăcări să zacă mort pe fundul mării.

— Sătenii pot fi mai înţelepţi decât cărturarii.

Nayimathun coborî privirea spre ea.

— Acum eşti călăreaţa mea, Tane. Prin urmare, ai dreptul la cunoştinţele neamului meu.

Niciunul dintre dascălii ei nu-i spusese că aşa avea să se întâmple.

— Va fi o onoare pentru mine să le primesc! spuse ea.

Nayimathun îşi îndreptă privirea spre cer. Ochii începură să-i strălucească mai tare, de parcă ar fi fost oglinzi ale lunii.

— Lumina stelelor, spuse ea, a fost cea care ne-a dat naştere. Toţi dragonii de la Răsărit au venit mai întâi din ceruri.

În timp ce stătea lângă dragoniţă, Tane îi admiră coamele strălucitoare, creasta spinoasă de sub falcă şi coroana, albastră ca

o vânătaie proaspătă. Acela era organul care-i îngăduia să zboare.

Nayimathun o văzu uitându-se la ea.

— Această parte din mine arată locul în care strămoşii mei au căzut şi s-au lovit cu capul de fundul mării, replică ea.

— Credeam...

Tane îşi umezi buzele.

— Nayimathun, fie-mi cu iertare, dar credeam că dragonii vin din ouă.

Ştia că dragonii veneau din ouă. Din ouă precum sticla tulbure, netede şi ude, fiecare cu un luciu iridescent. Puteau sta veacuri întregi în apă până când ieşea din ele un dragon, o fiinţă mică şi plăpândă. Totuşi, faptul că lua o zeiţă la întrebări îi aduse un tremur în voce.

— Acum, da, răspunse Nayimathun. Dar nu a fost mereu aşa.

Ridică din nou capul cu faţa spre cer.

— Strămoşii noştri au venit din cometa pe care voi o numiţi Felinarul lui Kwiriki, înainte ca pe lume să vină vreun copil întrupat. Ea a făcut să plouă cu raze de lumină în apă, iar din acea apă a ieşit neamul dragonilor.

Tane o privi ţintă.

— Dar, Nayimathun, întrebă ea, cum poate o cometă să dea naştere unui dragon?

— Lasă în urmă o substanţă. Lumină a stelelor topită, care se revarsă în mare şi-n lacuri. Cât despre felul în care această substanţă a ajuns să se preschimbe în dragoni, acestea sunt cunoştinţe pe care eu încă nu le stăpânesc. Cometa vine din planul ceresc, pe care încă nu l-am ocupat. Când trece cometa, urmă Nayimathun, suntem în culmea puterii. Depunem ouă, iar odată clocite, ne recăpătăm darurile cu care eram cândva înzestraţi. Dar, încetul cu încetul, puterile noastre slăbesc. Şi trebuie să aşteptăm următoarea venire a cometei ca să ne revină.

— Nu există nicio altă cale de-a vă recăpăta puterile?

Nayimathun o privi cu ochii aceia străvechi. Tane se simţi mică de tot sub privirea ei.

— S-ar putea ca alţi dragoni să nu împărtăşească darul acesta cu călăreţii lor, Miduchi Tane, mârâi ea, dar am să-ţi dăruiesc alte cunoştinţe.

— Mulţumesc!

O trecură toţi fiorii. Cu siguranţă, nimeni care era în viaţă nu era vrednic de atâtea cunoştinţe din partea unei zeiţe.

— Cometa a pus capăt Marii Năpaste, însă a mai venit de multe

ori pe această lume, continuă Nayimathun. Cândva, cu multe luni celeste în urmă, a lăsat două giuvaiere cereşti, fiecare plin de puterea ei. Bucăţi solide din ea. Cu ele, strămoşii noştri se puteau face stăpâni peste talazuri. Avându-le cu noi, ni se îngăduia să ne păstrăm puterea mai mult decât reuşeam înainte.

Simţind amărăciunea dragoniţei, Tane îi mângâie solzii cu o mână. Deşi sclipeau precum solzii unui peşte, erau ciopârţiţi de cicatrici, sfâşiaţi de colţi şi gheare.

— Cum de s-au pierdut asemenea lucruri de preţ? întrebă ea.

Naiymathun slobozi un şuierat uşor printre dinţi.

— Cu-aproape o mie de ani în urmă, un om Ie-a folosit ca să prăvălească marea peste Nenumit, grăi ea. Aşa a fost înfrânt. După aceea, cele două giuvaiere s-au făcut nevăzute din istorie, de parcă nici n-ar fi existat.

Tane clătină din cap.

— Un om, repetă ea.

îşi aduse aminte de legendele din Apus.

— Se numea cumva Berethnet?

— Nu. Era o femeie din Răsărit.

Rămaseră tăcute o vreme. Apa picura de pe stânca de deasupra capetelor lor.

— Multe puteri străvechi am avut cândva, Tane, reluă Nayimathun. Ne puteam lepăda pieile, precum şerpii, şi ne puteam schimba înfăţişările. Ai auzit legenda seiikineză a lui Kwiriki şi a Domniţei care Umbla prin Zăpadă?

— Da.

Tane o auzise de multe ori în Casa de Miazăzi. Era una dintre cele mai vechi poveşti din Seiiki.

> Demult, pe când abia ieşiseră dintre valuri, dragonii din Marea Soarelui Dănţuitor s-au înţeles să lege prietenie cu copiii întrupaţi ale căror focuri le văzuseră pe o plajă din apropiere. Le-au adus în dar peşti aurii ca să-şi dovedească bunăvoinţa — dar locuitorii de pe insulă, bănuitori şi temători, au aruncat cu suliţe-n dragoni, iar aceştia s-au făcut, din nefericire, nevăzuţi în adâncurile mării, de unde n-au mai ieşit cu anii.
>
> Totuşi, o tânără a fost martoră la venirea dragonilor şi a început să le deplângă lipsa. În fiecare zi, hălăduia prin pădurea mare şi-şi cânta jelania faţă de frumoasele făpturi care poposiseră pentru o scurtă vreme pe insulă.

În poveste, ea n-avea nume, cum n-aveau multe dintre femeile din poveştile de demult. Era doar *Domniţa care Umbla prin Zăpadă.*

Într-o dimineaţă plină de amărăciune, Domniţa care Umbla prin Zăpadă a găsit o pasăre rănită într-un pârâu. I-a oblojit aripa şi a hrănit-o cu picături de lapte. După un an în grija ei, pasărea a prins putere, iar ea a dus-o pe stânci ca să-i dea voie să-şi ia zborul.

Atunci, pasărea s-a preschimbat în Kwiriki, înaltul Bătrân, care fusese rănit pe mare şi-şi schimbase înfăţişarea pentru a scăpa. Domniţa care Umbla prin Zăpadă s-a bucurat nespus, şi la fel a făcut şi marele Kwiriki, pentru că acum ştia că în copiii întrupaţi exista şi bine.

Ca să-i mulţumească Domniţei care Umbla prin Zăpadă că se îngrijise de el, marele Kwiriki i-a cioplit un tron chiar din cornul lui, care se numea Tronul Curcubeului, şi i-a făcut un consort frumos din spuma mării, pe Prinţul care Dănţuia Noaptea. Domniţa care Umbla prin Zăpadă a devenit astfel prima împărătească a Seiikiului, şi a zburat pe deasupra insulei cu marele Kwiriki, învăţând oamenii să iubească dragonii şi să nu se mai teamă de ei. Stirpea ei a condus Seiiki până când a pierit în Marea Suferinţă, iar întâiul Despot a pornit la luptă ca să îi răzbune.

— Povestea este adevărată. Kwiriki chiar a luat chipul unei păsări. Cu trecerea timpului, am învăţat să luăm multe înfăţişări, spuse Nayimathun. Ne puteam schimba forma, puteam ţese năluciri, puteam dărui vise — atât de mare era puterea noastră.

Dar acum nu mai era aşa.

Tane asculta marea de dedesubt. Se închipui pe sine ca pe o goarnă, care purta acel urlet în pântece. În timp ce pleoapele i se îngreunau, Nayimathun îşi coborî privirea spre ea.

— Te tulbură ceva.

Tane se încordă.

— Nu, o contrazise ea. Mă gândeam doar la cât de fericită sunt. Am tot ce mi-am dorit vreodată!

Nayimathun mârâi, iar din nări îi ieşi ceaţă.

— Nu e nimic ce să nu-mi poţi spune.

Tane nu-i putu întâlni privirea. Fiecare bucăţică din fiinţa ei îi

spunea să nu mintă în prezenţa unei zeiţe, dar *nu* putea spune adevărul despre intrus. Pentru această fărădelege, dragonul ei o putea alunga.

Mai degrabă ar fî murit decât să îngăduie să se întâmple una ca asta.

Nu spuse decât:

— Ştiu.

Pupila ochiului dragoniţei se mări cât o băltoacă de întuneric. Tane îşi vedea faţa în ea.

— Aveam de gând să te duc înapoi la castel, spuse Nayimathun, dar trebuie să mă odihnesc în seara asta.

— Am înţeles.

Un mârâit gros străbătu trupul lui Nayimathun. Vorbi ca pentru sine:

— El se mişcă. Umbra se lasă grea asupra Apusului.

— Cine se mişcă?

Dragoniţa închise ochii şi-şi lipi iar capul de gât.

— Rămâi cu mine până răsare soarele, Tane!

— Bineînţeles!

Tane se întinse pe o parte. Nayimathun se mută mai aproape şi se încolăci în jurul ei.

— Dormi! o îndemnă. Ne vor veghea stelele.

Trupul ei ţinea piept vântului. În timp ce Tane se moleşea lipindu-se de dragonul la care visase dintotdeauna, legănată de bătăile inimii ei, căpătă ciudatul simţământ că era din nou în pântece.

Avea şi simţământul că se strânge ceva în jurul ei. Ca un năvod în jurul unui peşte care se zvârcoleşte.

26
APUS

VEŞTILE DESPRE VIZITA REGALĂ ÎN ASCALON SE RĂSPÂNDIRĂ PRIN TOT INYSUL, dincolo de Golful Farului, până la întinderile ceţoase şi străjuite de stânci ale Ţinuturilor de Jos. După paisprezece ani îndelungaţi, Sabran avea să se arate poporului din capitală, iar capitala se pregătea s-o întâmpine. înainte să apuce Ead să se dumirească, ziua cea mare veni.

În timp ce se îmbrăca, îşi ascunse pumnalele. Două ajunseră sub fuste, unul fu înghesuit sub corset, un al patrulea într-o cizmă. Pumnalul ornamental pe care-l purtau toate Doamnele din Dormitor era singurul pe care avea voie să-l ţină la vedere.

La ora cinci, i se alătură lui Katryen în apartamentele regale şi se duse împreună cu ea să le trezească pe Sabran şi pe Roslain.

Pentru prima înfăţişare în văzul lumii de la încoronare, slujnicele trebuiau s-o facă pe regină mai mult decât frumoasă. Trebuiau s-o facă divină. Era înveşmântată în catifea albastru-închis ca miezul nopţii, cu o cingătoare cu carneole şi un şal din blană neagră, care-o facea să sară în ochi pe lângă satinul cu betealã arămie şi blănurile maronii din jurul ei. Astfel, avea să trezească amintiri despre regina Rosarian, căreia-i plăcuse la nebunie să poarte albastru.

O broşă în formă de sabie-i era agăţată de corset. Numai ea, în toată întinderea Virtuţilor, îl avea pe Sfântul însuşi ca ocrotitor.

Roslain, al cărei păr era împodobit cu mărgele din sticlă chihlimbarie şi de culoarea merişorului, se ocupă de alegerea

giuvaierelor. Ead luă un pieptene în mână. Ţinând-o pe Sabran de umăr, trecu dinţii pieptenelui prin părul negru revărsat până când fiecare şuviţă îi alunecă printre degete.

Sabran stătea dreaptă ca un stâlp. Avea ochii roşii de nesomn.

Ead o perie mai blând. Sabran îşi înclină capul, simţindu-i atingerea. Cu fiecare mângâiere a pieptenelui, postura-i devenea mai puţin încordată, iar maxilarul i se descleşta. În timp ce lucra, Ead îşi puse vârfurile degetelor în locul neacoperit de păr de după urechea lui Sabran, ţinând-o nemişcată.

— Eşti foarte frumoasă azi, Ead! o lăudă Sabran.

Era prima oară când vorbea de când se trezise.

— Majestatea Voastră e mărinimoasă că spune asta!

Ead trase de un nod îndărătnic.

— Sunteţi nerăbdătoare să vedeţi oraşul?

Sabran nu răspunse o vreme. Ead o pieptănă mai departe.

— Sunt nerăbdătoare să-mi văd oamenii, rosti Sabran în cele din urmă. Tata m-a încurajat întotdeauna să merg printre ei... Dar eu n-am putut.

Pesemne că se gândea la mama ei. Pricina pentru care văzuse doar partea dinlăuntru, sclipitoare, a palatelor ei, vreme de paisprezece ani.

— Mi-aş dori să le pot spune că am rămas grea, continuă ea şi-şi atinse corsetul bătut cu giuvaiere. Doctorul Regal m-a sfătuit să aştept până se mişcă fiica mea.

— Ei vor să vă vadă pe *dumneavoastră.* Fie că burta vă e mare sau nu, spuse Ead. În orice caz, o să le puteţi spune peste câteva săptămâni. Şi gândiţi-vă cât o să fie de încântaţi să audă asta atunci.

Regina îi cercetă chipul. Pe urmă, pe neaşteptate, o luă de mână.

— Ia să-mi spui tu mie, Ead, zise ea, cum se face că ştii întotdeauna cum să mă linişteşti?

înainte ca Ead să poată răspunde, Roslain se apropie. Ead făcu un pas în spate, iar mâna lui Sabran scăpă din a ei, dar tot îi simţi urma ca o nălucă. Oasele delicate. Asprimea nodurilor degetelor.

Sabran îşi lăsă doamnele s-o conducă la chiuvetă. Katryen se însărcină cu înroşitul buzelor ei, în timp ce Ead împleti şase părţi din părul ei şi i le aranjă în formă de rozetă la ceafa, lăsând restul părului să fluture, desfăcut. La urmă, veni o coroană de argint.

Odată ce isprăvi, regina se privi în oglindă. Roslain îi îndreptă

coroana.

— Un ultim retuş, adăugă ea şi-i puse un colan Ia gât lui Sabran.

Safire şi perle dispuse în ordinea mărimii şi un pandantiv în formă de căluţ de mare.

— Ţi-ai adus aminte.

— Bineînţeles!

Sabran urmări cu degetul conturul pandantivului, cu o expresie pierdută.

— Mama mi l-a dăruit.

Roslain îi puse o mână pe umăr.

— Las-o să-ţi fie alături acum. Ar fi atât de mândră!

Regina Inysului se mai uită o clipă în oglindă. În cele din urmă, îşi trase sufletul şi se întoarse.

— Doamnele mele, spuse ea, cum arăt?

Katryen îi vârî o şuviţă de păr sub coroană şi încuviinţă din cap.

— Precum urmaşa Sfântului, Majestate.

La ora zece, cerul era deja de un albastru orbitor. Slujnicele o conduseră pe Sabran spre porţile Casei Măceşului, unde Aubrecht Lievelyn aştepta îmbrăcat cu o mantie groasă, alături de cei şase Duci Spirituali. Seyton Combe, ca de obicei, avea un zâmbet binevoitor pe buze. Ead ardea de nerăbdare să i-l şteargă.

Părea el mulţumit de sine, însă era limpede că nu mai aflase nimic în legătură cu asasinii. Nici Ead nu mai aflase nimic, spre marea-i nemulţumire. Oricât ar fi vrut să cerceteze, îndatoririle îi lăsau prea puţin timp.

Dacă ucigaşii aveau să lovească din nou, tocmai astăzi aveau s-o facă.

În timp ce Sabran era ajutată să urce în trăsura regală, Igram Crest întinse mâna spre nepoata ei.

— Roslain, rosti ea, zâmbind. Ce frumoasă eşti azi, copilă! Giuvaierul lumii mele!

— Vai, bunico, eşti mult prea mărinimoasă!

Roslain făcu o plecăciune şi o sărută pe obraz.

— O zi bună!

— Nu putem decât să nădăjduim că va fi într-adevăr o zi bună, lady Roslain, bombăni lordul Ritshard Eller. Nu-mi place gândul că regina umblă printre oamenii de rând.

— Totul va fi bine, răspunse Combe.

Gulerul livrelei lui oglindea lumina soarelui.

— Majestatea Sa şi Alteţa Sa Regală sunt bine apăraţi. Nu-i aşa,

sir Tharian?

— Niciodată n-au fost mai bine apăraţi decât o să fie astăzi, înălţime, replică Lintley, cu o plecăciune elegantă.

— Hm!

Eller nu părea convins.

— Prea bine, sir Tharian!

Ead mergea în aceeaşi trăsură cu Roslain şi Katryen. În timp ce se îndepărtau hurducându-se de palat, spre centrul oraşului, ea privi pe fereastră.

Ascalon era întâia şi singura capitală a Inysului. Străzile sale pietruite găzduiau mii de oameni din toate colţurile întinderii Virtuţilor şi de dincolo de ea. înainte ca Galian să se întoarcă pe aceste insule, fuseseră nişte teritorii ciopârţite, mereu în război unele cu celelalte, conduse de o suită de despoţi şi prinţişori. Galian îi unise pe toţi sub o singură coroană. A lui.

Capitala clădită de el, botezată după propria sabie, fusese, din spusele tuturor, un paradis. Acum, colcăia de pungaşi şi de mizerie, ca orice alt oraş de rând.

Cele mai multe dintre clădiri erau din piatră. După Marea Năpastă, când focurile năpădiseră Inysul, fusese dată o lege prin care acoperişurile din stuf erau interzise. Doar o mână de case din lemn, proiectate de Rosarian a Il-a, rămăseseră, pentru frumuseţea lor. Lemnul închis la culoare, aranjat în modele luxoase, forma un contrast puternic cu albul fundaţiilor lor.

Cartierele mai bogate erau într-adevăr bogate. Cartierul Reginei se lăuda cu cincizeci de aurari şi de două ori mai mulţi argintari. Strada Hend era pentru ateliere, unde inventatorii construiau noi arme pentru apărarea Inysului. Pe Insula Knells, Aleea Pounce era pentru poeţi şi dramaturgi, iar Aleea Brazen, pentru librari. Bunurile din alte părţi ale lumii erau vândute la marele târg din piaţa Werald. Aramă lasiană lucioasă, ceramică şi bijuterii din aur. Picturi menteze, produse din lemn cu intarsii şi ceramică vitrată cu sare. Sticlă rară de culoarea merişoruiui din vechea Republică Senină a Carmentumului. Cădelniţe şi piatra-cerului din Ersyr.

În cartierele mai sărace pe care alaiul regal avea să le viziteze în ziua aceea, cum erau Fundătura Kine sau Setts, viaţa nu mai era la fel de frumoasă. În aceste cartiere se aflau cocioabele, bordelurile — deghizate-n hanuri ca să nu trezească bănuielile Ordinului Sanctarienilor — şi cârciumile unde bandiţii-şi numărau banii furaţi.

Zeci de mii de inyshieni ieşiseră cu mic, cu mare, aşteptând să-şi

zărească regina. La vederea lor, Ead se neliniști. De la nuntă nu mai apăruseră asasini, însă era sigură că primejdia nu trecuse încă.

Procesiunea regală se opri în faţa Sanctuarului Doamnei Tuturor, despre care se credea că găzduia mormântul lui Cleolind (Ead ştia că se înşelau cu toţii). Era cea mai înaltă clădire din Inys, mai înaltă chiar şi decât Tumul de Alabastru, fiind construită din piatră pală care strălucea în lumina soarelui.

Ead ieşi din trăsură la lumină. Trecuse mult timp de când se plimbase pe străzile din Ascalon, dar le ştia bine. înainte ca Chassar să o înfăţişeze lui Sabran, petrecuse o lună învăţând fiecare vinişoară şi muşchi al oraşului, ca să-şi poată croi drum prin el dacă era nevoită să fugă de la curte.

O gloată se adunase la treptele sanctuarului, disperaţi să fie băgaţi în seamă de regina lor. Imprăştiaseră floarea-reginei şi crini regali pe piatra cubică. În timp ce domnişoarele de onoare şi Cameristele Extraordinare ieşeau din trăsuri alături de Oliva Marchyn, Ead cercetă mulţimea cu privirea.

— Nu o văd pe lady Tmyde, îi spuse ea lui Katryen.

— O doare capul.

Katryen strânse din buze auzind-o.

— Bună zi şi-a mai găsit pentru aşa ceva!

Margret se apropie de ele.

— Mă aşteptam să văd mulţi oameni, spuse ea, dar, pentru numele Sfântului, cred c-a venit tot oraşul!

Făcu un semn din cap spre trăsura regală.

— Şi-am pornit.

Ead se pregăti sufleteşte.

Când ieşi Lievelyn, inyshienii aclamară de-ai fi zis că revenise însuşi Sfântul. Netulburat, acesta ridică mâna în semn de salut, apoi i-o întinse lui Sabran, care coborî demn ca o regină.

Urletul mulţimii deveni iute atât de puternic, încât lui Ead i se păru că depăşea forţa unui simplu sunet şi putea fi simţit trupeşte. Îi smulse răsuflarea din piept şi o lovi în miezul măruntaielor. O simţi pe Katryen tremurând de încântare lângă ea şi o văzu pe Margaret holbându-se, în timp ce inyshienii căzdeau în genunchi în faţa reginei lor. Se scoaseră pălării, se vărsată lacrimi, iar ei i se păru că uralele aveau să smulgă Sanctuarul Doamnei Tuturor din temelii. Sabran rămase ca lovită de trăsnet. Ead o urmări cercetând totul cu privirea. Din ziua în care fusese încoronată, se ascunsese în palatele ei. Uitase ce era ea pentru oamenii ei. întruchiparea vie a nădejdii. Pavăza şi mântuirea lor.

îşi reveni repede. Deşi nu făcu niciun semn cu mâna, zâmbi şi i-o oferi lui Lievelyn. Rămaseră unul lângă altul o vreme, lăsându-şi supuşii să-i preamărească.

Căpitanul Lintley mergea în faţă, cu mâna pe mânerul de trestie al săbiei. Cavalerii Corpului şi vreo trei sute de străji, postaţi pe drumul pe care aveau să apuce şi ei, fuseseră chemaţi s-o apere pe regină şi pe prinţul consort în turul oraşului.

în timp ce mergea pe urmele lui Sabran, privirea lui Ead fugea de la un chip la altul, de la o mână la alta. Niciun ucigaş bun n-ar fi nesocotit un asemenea prilej.

Sanctuarul Doamnei Tuturor era la fel de măreţ pe dinăuntru ca pe dinafară. Ferestrele în formă de trifoi tronau deasupra, aruncând aşchii de lumină purpurie asupra alaiului. Străjerii aşteptau afară.

Sabran şi Lievelyn se îndreptară spre mormânt. Acesta era un bloc impunător din marmură, prins într-un alcov din spatele altarului. Se credea că Domniţa odihnea înăuntru, neatinsă de putreziciune, într-o încăpere boltită, încuiată. Nu exista nicio efigie.

Cuplul regal îngenunche pe pernele din faţa mormântului şi apoi îşi plecară capetele. După o vreme, Lievelyn făcu un pas înapoi ca să-i dea voie lui Sabran să spună o rugăciune de una singură. Doamnele din Dormitor veniră să îngenuncheze în jurul ei.

— Binecuvântată Fecioară, spuse Sabran mormântului. Eu sunt Sabran a IX-a. A mea e coroana ta, al meu e reginatul tău, şi-n fiecare zi tânjesc să aduc slavă casei Berethnet. Tânjesc să fiu înzestrată cu milostenia ta, curajul tău şi stăpânirea ta de sine! închise ochii, iar glasu-i deveni năluca unei răsuflări: Mărturisesc că nu mă asemăn prea mult cu tine. Am fost nerăbdătoare şi mândră! Prea adesea mi-am nesocotit îndatorirea faţă de acest ţinut, nevrând să dăruiesc poporului meu o prinţesă, şi, în schimb, am căutat mijloace nefireşti pentru a-mi prelungi viaţa.

Ead îi aruncă o privire. Regina îşi scoase mănuşa căptuşită cu blană şi puse mâna pe marmură. Se ruga la un mormânt gol.

— îţi cer un lucru, ca urmaşa ta iubitoare. Lasă-mă să-mi port fiica până-mi vine sorocul! Să fie îndrăzneaţă şi aprigă! Lasă-mă să ofer nădejde oamenilor din întinderea Virtuţilor. Aş face orice pentru asta. Mi-aş da şi viaţa ca să-mi aduc fiica pe lume. Aş jertfi orice altceva de dragul ei — dar nu îngădui ca această casă să se sfârşească odată cu mine!

Avea glasul hotărât, dar chipul îi era ca o odă închinată ostenelii. Ead se gândi, apoi întinse mâna spre ea.

La început, Sabran încremeni. Apoi, degetele li se împreunară şi se prinseră de mâini.

Nicio femeie n-ar fi trebuit făcută să se teamă că nu era îndeajuns.

Când Sabran se ridică, la fel procedară şi doamnele ei. Ead se pregăti. Următoarea parte a călătoriei avea să fie cea mai primejdioasă. Sabran şi Lievelyn urmau să-i întâlnească pe nefericiţii din Ascalon şi să le dea de pomană pungi cu aur. În timp ce coborau treptele sanctuarului, Sabran rămase aproape de tovarăşul ei.

De-acolo aveau să meargă mai departe pe jos. Merseră pe Mila Berethnet prin oraş, flancaţi de străji. La jumătatea ei, traversară piaţa Marian, iar un căldărar strigă:

— Las-o grea sau du-te înapoi în Mentendon!

Lievelyn rămase liniştit, dar Sabran îşi încleştă maxilarul. În timp ce bărbatul era luat de străjeri, ea-l prinse pe Lievelyn de mână.

Ca să ajungă în Fundătura Kine, trebuiau să treacă prin cartierul Sylvan-de-lângă-Râu, unde străzile erau umbrite de plante perene, iar teatrul Carnelian trona în faţa tarabelor. Zgomotul era ca un tunet, văzduhul fremă- tând de anticipare.

Când Sabran se opri să admire o bucată de stofa, ceva o făcu pe Ead să arunce o privire spre brutăria de peste stradă. Pe balconul ei stătea o siluetă ghemuită, cu o cârpă la nas şi la gură. în timp ce Ead privea, bărbatul ridică braţul.

Un pistol luci în lumina soarelui.

— Moarte Casei Berethnet! strigă el.

Timpul parcă încetinise. Sabran ridică iute privirea, iar cineva scăpă un strigăt de groază, dar Ead era deja acolo. Se ciocni de Sabran şi o prinse de mijloc cu un braţ, apoi căzură pe pavaj, în timp ce pistolul se descărcă făcând un zgomot de parcă se rupea lumea-n două. Din mulţime izbucniră ţipete, în timp ce un bătrân căzu zvârcolindu-se, lovit de glonţul menit pentru regină.

Ead căzu dur pe şold şi se ghemui peste Sabran, care o strângea şi ea, cu o mână peste burtă. Ead o luă în braţe şi o împinse spre Lievelyn. El o suci, apă- rând-o de focurile de armă.

— Regina! răcni căpitanul Lintley! Toate săbiile, la regină!

— Acolo, sus! arătă Ead. Omorâţi-1!

Trăgătorul sărise deja pe următorul balcon. Lintley îl ţinti cu arbaleta, dar săgeata îl ră tă la mustaţă. înjură şi o reîncărcă.

Ead se băgă în faţa lui Sabran. Lievelyn îşi scoase sabia şi-i păzi

spatele. Celelalte slujnice se împrăştiată în jurul reginei. în timp ce privirea ei îl urmărea pe trăgător, care sărea precum o antilopă de pe un acoperiş pe altul, pe Ead o trecu un fior. Privi spre cealaltă parte a străzii.

Nu purtau viziere. Nu precum asasinii de la palat. În schimb, aveau feţele acoperite de măşti contra molimei, de soiul celor pe care le foloseau doctorii ca să se apere pe vremea Marii Năpaste. În vreme ce primul dintre ei se desprinse din mulţime şi se năpusti spre alaiul regal, Ead aruncă pumnalul de la cingătoare. II nimeri pe cel mai apropiat atacator în gât.

Mulţimea se împrăştie. În haosul care urmă, atacatorul ajunse brusc lângă ei.

— Moarte şi distrugere Casei Berethnet! zbieră el la Sabran.

O izbi pe una dintre Cavalerii Corpului, care-l respinse imediat şi-şi înfipse sabia în el.

— Slavă Nenumitului!

— Zeul Muntelui!

Chemarea răsună în apropiere.

— Vie împărăţia lui!

Proroci ai năpastei. Într-o clipită, Lintley schimbă arbaleta pe sabie şi-l tăie pe cel mai apropiat duşman. Curtenitorul cavaler dispăruse, înlocuit de un bărbat care fusese ales pe sprânceană s-o apere pe regina Inysului. Următoarea atacatoare se opri în loc, iar când Lintley se repezi spre ea, aceasta se întoarse şi fugi. O muschetă se descărcă şi-i vărsă măruntaiele pe pavaj.

În haosul creat, Ead îl căută pe Şoimul de Noapte, dar era prea mare nebunie, erau prea multe trupuri. Sabran rămase încremenită în loc, cu pumnii încleştaţi pe lângă corp, neclintită.

Un calm nefiresc puse stăpânire pe Ead. În timp ce scotea două pumnale, uită că Doamnele din Dormitor nu erau instruite în tainele luptelor. Lăsă mantia tainică în care fusese înveşmântată atâţia ani să cadă. Nu mai ştia decât de datoria ei. Să o ţină pe Sabran în viaţă.

Dansul războiului o chema. Aşa cum făcuse prima oară când vânase un ba- zilisc. Precum vântul care purta flăcări, trecu fulgerător prin următorul val de atacatori, rotindu-şi pumnalele, iar aceştia căzură fără suflare în jurul ei.

Ead dădu înapoi de pe marginea prăpastiei. Lintley o privea ţintă, cu faţa pătată de sânge. Un ţipăt îl făcu să întoarcă privirea. Linora. Scâncea de spaimă, cerşind îndurare, în timp ce doi proroci ai năpastei o puneau la pământ. Ead şi Lintley fugiră amândoi spre

ea în acelaşi timp, dar un cuţit îi spintecă gâtul, împroşcând sânge, şi era prea târziu, căci pentru ea nu se mai putea face nimic.

Ead încercă să-şi domolească spaima, dar o amărăciune de fiere îi umplu gâtlejul. Sabran îşi privea ţintă doamna muribundă. Cavalerii Corpului făcură cerc în jurul reginei, însă erau împresuraţi, primejdia era peste tot. O altă siluetă mascată se năpusti asupra cuplului regal, dar Roslain, mai fioroasă decât o văzuse Ead vreodată, îi înfipse pumnalul în coapsă. Un strigăt răsună din spatele măştii.

— Nenumitul se va ridica! rosti o voce, gâfâind. Lui îi jurăm credinţă!

Ceaţa ascundea găurile pentru ochi.

— Moarte Casei Berethnet!

Roslain i se repezi la beregată, dar el o izbi cu pumnul în cap, dându-i-l pe spate. Sabran scoase un strigăt plin de furie. Ead se desprinse din încăierare şi se năpusti spre el chiar în timp ce pungaşul lovea cu pumnalul către Lievelyn, care ridică sabia la ţanc pentru a para.

încăierarea care urmă fu scurtă şi aprigă. Lievelyn era cel mai puternic, anii de pregătire i se vedeau în fiecare mişcare. Cu o tăietură necruţătoare de jos în sus, totul se termină.

Sabran dădu înapoi din faţa leşului. Tovarăşul ei îşi privi propria sabie şi înghiţi în sec. De pe tăiş îi picura sânge.

— Majestate, Alteţa Voastră Regală, urmaţi-mă!

Un Cavaler al Corpului se desprinsese din încăierare. Platoşa din aramă-i era mai roşie ca înainte.

— Cunosc un loc sigur în acest cartier. Căpitanul Lintley mi-a poruncit să vă conduc! Trebuie să mergem acum!

Ead îndreptă unul dintre cuţite spre el. Cei mai mulţi Cavaleri ai Corpului purtau coifuri strânse în aer liber, iar vocea de sub acesta era înfundată.

— Să nu te apropii! îi porunci ea. Cine eşti?

— Sir Grance Lambren.

— Scoate-ţi coiful!

— Fii pe pace, domniţă Duryan. Îi recunosc glasul, spuse Lievelyn. Nu e sigur ca sir Grance să-şi scoată coiful.

— Ros...

Sabran se chinuia să ajungă la Doamna ei Şefa.

— Aubrecht, du-o-n braţe, te rog!

Ead le căută pe Margret şi Katryen, dar nu văzu nici urmă de ele. Linora zăcea într-o baltă de sânge, cu ochii goi şi morţi, lipsiţi

de strălucire.

Lievelyn o cuprinse pe Roslain în braţe şi îl urmă pe sir Grance Lambren, care o ducea în grabă pe Sabran de-acolo. Injurându-l copios pe Lievelyn pentru încrederea lui, Ead alergă după ei. Ceilalţi Cavaleri ai Corpului se străduiră să se alăture reginei lor, dar fură copleşiţi.

Oare cum ticluise cineva aşa un puhoi de oameni?

Îi ajunse din urmă pe Sabran şi Lievelyn exact în clipa în care Lambren îi ducea după un colţ, depăşind Mila Berethnet. Îi conduse printr-un ţintirim năpădit de buruieni de pe Aleea Tolbei, spre un sanctuar căzut în paragină. îşi mână protejaţi! regali înăuntru, dar când Ead vru să intre, i se băgă în faţă.

— Trebuie să le găsiţi pe celelalte doamne, domniţă.

— Am s-o urmez pe regină, domnule, spuse Ead, sau nici dumneata n-ai s-o urmezi!

Lambren nu se clinti. Ead îşi apucă mai strâns cuţitele.

— Ead, zise Sabran. Ead, unde eşti?

Cavalerul rămase ca o stană de piatră o clipă, apoi se dădu la o parte. După ce trecu Ead, îşi vârî sabia în teacă şi încuie uşile în urma lor. Când îşi scoase coiful, Ead văzu faţa roşie a lui sir Grance Lambren. Acesta îi aruncă o privire de un total dispreţ.

Pe dinlăuntru, sanctuarul arăta la fel de sălbatic precum ţintirimul. Buruie- nile-şi croiseră drum prin ferestrele sparte. Roslain zăcea pe altar, nemişcată în afară de pieptul ce i se ridica şi cobora. Sabran, care-o acoperise chiar cu mantia ei, stătea lângă ea, părând stăpână pe sine din afară şi ţinând-o de mâna moale.

Lievelyn se plimba de colo-colo.

— Bietele suflete de-afară! Lady Linora..., făcu el, cu obrazul mânjit de sânge. Sabran, trebuie să mă întorc neapărat în stradă şi să-i dau o mână de ajutor căpitanului Lintley. Tu rămâi cu sir Grance şi cu domniţa Duryan.

Imediat, Sabran se îndreptă spre el.

— Nu.

II prinse de coate.

— Îţi poruncesc să rămâi!

— Sabia mea e la fel de trebuincioasă ca oricare alta, îi spuse Lievelyn. Straja mea regală...

— Şi Cavalerii Corpului sunt afară, îl întrerupse Sabran, dar dacă noi murim, strădania lor de-a ne apăra va fi fost în van. Vor fi nevoiţi să se gândească şi la ei, şi la noi.

Lievelyn îi cuprinse faţa-n mâini.

— Dulceaţă, insistă el. Voi fi bine!

Pentru prima oară, Ead văzu cât era de îndrăgostit de Sabran şi se tulbură.

— Fir-ai blestemat să fii, îmi eşti tovarăş! Cu tine-am împărtăşit patul meu. Trupul meu. Inima... inima mea! se răsti Sabran la el.

Chipu-i era chinuit, vocea, răguşită.

— Şi n-ai să ne laşi fiica fără tată, Aubrecht Lievelyn! N-ai să ne laşi aici să te jelim!

Chipul lui trecu fulgerător de la o expresie la alta. Speranţa-i aprinse o lumină în ochi.

— Este adevărat?

Privindu-l ţintă, Sabran îi luă mâna într-a ei şi i-o duse la pântece.

— Este adevărat, rosti ea, foarte încet.

Lievelyn dădu aerul afară. Un zâmbet i se lăţi pe faţă, iar el o mângâie cu degetul mare pe obraz.

— Atunci, sunt cel mai norocos dintre toţi prinţii! şopti el. Şi ţi-o jur, copilul nostru va fi cea mai iubită prinţesă din câte-au vieţuit vreodată!

Dând iar aerul afară, o strânse pe Sabran la piept.

— Regina mea. Binecuvântarea mea. Vă voi iubi pe amândouă până când voi fi vrednic de norocul meu!

— Eşti deja vrednic!

Sabran îi sărută maxilarul.

— Nu porţi verigheta mea?

îşi lăsă bărbia pe umărul lui. Mâinile ei îl mângâiau pe spinare, în sus şi-n jos, iar ea închise ochii în timp ce el îi atingea tâmpla cu buzele. Orice încordare ar fi existat dispăru. Ca o flacără silită să nu mai existe, în timp ce golul dintre trupurile lor se umplea.

Nişte pumni izbiră în uşi.

— Sabran! strigă un glas. Majestate, sunt Kate, cu Margret! Vă rugăm, lă- saţi-ne să intrăm!

— Kate, Meg...

Sabran se desprinse imediat de Lievelyn.

— Lăsaţi-le să intre! se răsti ea la Lambren. Degrabă, sir Grance!

Prea încet, Ead auzi păcăleala. Nu era lady Katryen Withy după uşă. Era o imitaţie. Batjocura unui imitator.

— Nu! se răsti ea. Opriţi-vă!

— Cum îndrăzneşti să-mi nesocoteşti ordinele? întrebă Sabran,

apropiin- du-se de ea. Cine ţi-a dat puterea?

Era roşie de furie, dar Ead îşi păstră curajul.

— Majestate, nu e Katryen...

— Cred că-i cunosc glasul!

Sabran făcu un semn din cap către Lambren.

— Daţi-le drumul doamnelor mele înăuntru! Acum!

Era un Cavaler al Corpului, aşa că se supuse.

Ead nu pierdu vremea. Unul dintre cuţitele sale cresta deja aerul când Lambren descuie uşile şi cineva dădu buzna în sanctuar. Intrusul se feri de moartea ce venea învârtindu-se cu o singură mişcare abilă, apoi trase cu un pistol în Lambren, după care îl îndreptă spre Ead.

Lambren se prăbuşi cu zdrăngănit de platoşă pe piatră. Glonţul i se înfipsese între ochi.

— Nu mişca, ersyrianco! porunci un glas.

Pistolul fumega.

— Lasă cuţitul ăla jos.

— Ca s-o omori pe regina Inysului?

Ead rămase nemişcată.

— Mai degrabă ai aţinti pistolul ăla spre inima *mea* — dar bănuiesc că ai un singur glonţ, c-altfel am fi cu toţii morţi.

Asasina nu dădu niciun răspuns.

— Cine te-a trimis?

Sabran îşi îndreptă umerii.

— Cine urzeşte să încheie stirpea Sfântului?

— Paharnicul nu vă doreşte răul, Majestate, decât dacă nu înţelegeţi de vorbă bună. Decât dacă dumneavoastră călăuziţi Inysul pe cărări pe care n-ar trebui să umble.

Paharnicul.

— Cărări, continuă femeia, cu glasul astupat de masca împotriva molimei, care vor împinge Inysul spre păcat.

În timp ce pistolul se îndreptă cu iuţeală spre membrii casei regale, Ead îşi aruncă ultimul cuţit. II nimeri pe asasin în inimă chiar în timp ce pistolul se descărca.

Sabran tresări. Ead umplu golul dintre ele şi-i pipăi corsetul ca să simtă dacă era umed, dar nu întâlni sânge. Rochia era încă Iară de pată.

În spatele lor, Aubrecht Lievelyn căzu într-un genunchi. îşi ducea mâinile Ia jiletcă, unde o pată închisă la culoare începea să se întindă.

— Sabran, murmură el.

— Nu! spuse ea, cu o voce răguşită. Aubrecht...

Ead urmări, ca de Ia mare depărtare, cum regina Inysului se apropie de tovarăşul ei şi-l coboară alături de ea la podea, strigându-i numele cu răsuflarea tăiată, în timp ce sângele din inima Iui îi îmbiba fustele. Cum îl ţine strâns la piept şi îl imploră să rămână cu ea, chiar în timp ce începea să se stingă. Cum se apleacă deasupra lui şi-i ţine capul în poală.

Cum rămâne nemişcat.

— Aubrecht.

Sabran ridică privirea, cu ochii plini de lacrimi.

— Ead! Ead, ajută-l, te rog...!

Ead nu avu timp să meargă la ea. Uşile se deschiseră din nou şi un al doilea asasin dădu buzna în sanctuar, gâfâind. Imediat, Ead îl lăsă pe Lambren cel mort fără sabie şi lipi asasinul de perete.

— Scoate-ţi masca, rosti ea, printre dinţi, că jur că-ţi despic faţa de sub ea!

Două mâini înmănuşate scoaseră la iveală o faţă palidă. Truyde utt Zeedeur privea ţintă la înaltul Prinţ al Mentendonului cel fără de suflare.

— N-am avut de gând ca el să moară! şopti ea. Am vrut doar să vă ajut, Majestate. Am vrut doar să mă ascultaţi.

27
RĂSĂRIT

NICLAYS ROOS ERA *VICLEAN.* ŞI ERA UN PLAN ATÂT DE PRIMEJDIOS ŞI DE ÎNdrăzneţ, încât aproape că se întreba cum avea să-l ducă la bun sfârşit, ca un laş desăvârşit ce era el.

Avea să prepare elixirul şi să îşi cumpere drumul înapoi spre Apus chiar de l-ar fi ucis. Lucru perfect posibil, de altfel. Ca să scape de pe Orisima pentru totdeauna şi să reinsufle viaţă muncii lui, trebuia să rişte. Trebuia să pună mâna pe ceea ce legea răsăriteană îi tăgăduise.

Îi trebuia sângele unui dragon, ca să vadă cum se reînnoiau zeii.

Şi ştia întocmai de unde să înceapă.

Servitorii trebăluiau de zor în bucătărie.

— Cu ce vă putem fi de folos, luminate doctor Roos? întrebă una dintre ei când Niclays apăru în prag.

— Trebuie să trimit o solie.

înainte ca Niclays să-şi piardă grăuntele de curaj care-i mai rămăsese, întinse scrisoarea.

— Trebuie să ajungă la onorata lady Tane, la Castelul Florilor de Sare, până la apusul soarelui. Puteţi s-o trimiteţi la curieri în numele meu?

— Da, luminate doctor Roos. Aşa vom face.

— Să nu-i spuneţi cine-a trimis-o, adăugă el, încet.

Ea părea nesigură, dar îi făgădui că nu avea s-o facă. El îi dădu destui bani ca să plătească un curier şi plecă.

Nu-i mai rămânea decât să aştepte.

Din fericire, aşteptarea însemna că avea mai mult timp pentru citit. În timp ce Eizaru era plecat la piaţă, iar Purume purta de grijă bolnavilor, Niclays stătea în camera lui, cu pisica bearcă torcând lângă el, şi răsfoia *Preţul aurului,* textul lui de căpătâi despre alchimie. Exemplarul lui era extrem de ponosit.

În timp ce dădea pagina la un nou capitol în după-amiaza aceasta, o fâşie de mătase delicată ieşi fluturând dintre pagini.

I se tăie răsuflarea. Luă bucata de la podea şi o netezi, înainte ca pisica să apuce s-o facă franjuri cu ghearele. Trecuseră ani întregi de când îl lăsase inima să privească spre cea mai mare taină din viaţa lui.

Cele mai multe dintre cărţile şi documentele pe care le avea îi aparţinuseră cândva lui Jannart, care-i lăsase jumătate din biblioteca sa lui Niclays, plus sfera armilară, un ceas lacustrin cu lumânări şi o grămadă de alte curiozităţi. Fuseseră multe volume minunate în acea colecţie — manuscrise iluminate, tratate rare, cărţi de rugăciuni în miniatură —, dar nimic nu-l obsedase pe Niclays mai mult decât fâşiuţa aceea de mătase. Nu doar pentru că pe ea era scris într-o limbă pe care nu o putea înţelege, şi nu pentru că era limpede că era foarte veche — ci pentru că, încercând să-i desluşească taina, Jannart îşi pierduse viaţa.

Aleidine, văduva lui, i-o dăduse lui Truyde, care-şi jelise bunicul căpătând o adevărată obsesie faţă de bunurile lui. Copila păstrase fâşia într-un pandantiv vreme de un an.

Chiar înainte ca Niclays să plece spre Inys, Truyde venise la casa lui din Brygstad. Purta un guleraş, iar părul — părul lui

Jannart — îi cădea în bucle pe umeri.

„Unchiule Niclays”, spusese ea pe un ton grav, „ştiu că pleci în curând.” Bunicul meu avea în mână foaia asta de hârtie când a murit. Am încercat să-mi dau seama ce scrie pe ea, dar şcoala pregătitoare nu m-a învăţat suficiente lucruri.”

I-o dăduse cu o mână înmănuşată.

„Tata spune că eşti foarte deştept. Cred că tu vei reuşi să-ţi dai seama ce scrie pe ea.”

„Asta-ţi aparţine, copilă”, spusese el, chiar dacă tânjea din toată inima s-o ia. „Bunica ta ţi-a dat-o.”

„Cred că ţie îţi era menită. Vreau să ţi-o dau. Doar să-mi scrii şi să-mi spui dacă reuşeşti să-ţi dai seama ce înseamnă.”

Nu mai apucase să-i trimită veşti bune. Ţinând cont de scris şi de material, fragmentul provenea cu siguranţă din Răsăritul străvechi, însă doar atât reuşise Jannart să afle despre el înaintea să moară. Trecuseră ani întregi, iar Niclays tot nu ştia de ce-l strângea la piept pe patul de moarte.

Acum îl împături cu grijă şi-l băgă în cutia frumoasă pe care Eizaru i-o ofense în dar. îşi şterse ochii, răsuflă adânc şi deschise din nou *Preţul aurului.*

În seara aceea, Niclays cină cu Eizaru şi Purume, apoi se prefăcu că adoarme. La căderea nopţii, ieşi pe furiş din cameră şi-şi puse o pălărie care-i aparţinea lui Eizaru. Apoi, se strecură în întuneric.

Cunoştea drumul spre plajă. Ferindu-se de santinele, trecu în grabă pe lângă pieţele de noapte, cu capul plecat şi cu bastonul în mână.

Nu existau lampioane care să-i dea de gol sosirea pe plajă. Era pustie, în afară de ea.

Tane Miduchi aştepta lângă o grămadă de stânci. Marginea unui coif îi învăluia faţa în umbră. Niclays rămase la o anumită distanţă de ea.

— Mă onorezi cu prezenţa dumitale, lady Tane!

Trecu ceva vreme până când ea răspunse:

— Vorbeşti seiikineză.

— Bineînţeles.

— Ce doreşti?

— O favoare.

— Nu-ţi sunt datoare cu nicio favoare.

Avea o voce rece şi scăzută.

— Aş putea să te omor chiar aici.

— Bănuiam c-ai să mă ameninţi, de aceea am şi lăsat un bilet cu fărădelegea ta luminatului doctor Moyaka.

Era o minciună, dar ea nu avea de unde să ştie asta.

— Toţi cei ai casei lui dorm acum — dar dacă nu mă întorc să ard acel bilet, vor afla cu toţii ceea ce ai făcut. Mă îndoiesc că Amiralul îţi va îngădui să rămâi printre călăreţii lui — pe dumneata, care poate că ai adus boala roşie în Seiiki.

— Judeci greşit ce sunt în stare să fac pentru a păstra acel loc.

Niclays chicoti.

— Ai lăsat un nevinovat şi o tânără să moară în căcatul şi pişatul dintr-o închisoare, numai ca să-ţi meargă ceremonia aia de mare fast cum ai vrut dumneata, îi reaminti el. Nu, lady Tane! Nu te-am judecat greşit. Mi se pare că te cunosc cât se poate de bine.

Ea tăcu o vreme. Apoi:

— Ai spus *tânără.*

Bineînţeles, nu avea de unde să aibă habar.

— Mă îndoiesc că-ţi pasă prea tare de bietul Sulyard, continuă Niclays, dar a fost arestată şi prietena ta de la teatru. Mă trec fiorii numai când mă gândesc la ce-au fost în stare să o supună numai ca să-ţi smulgă numele de la ea.

— Minţi!

Niclays îi văzu buzele lipindu-se strâns. Atât vedea din faţa ei.

— Vreau să fac un târg cinstit cu dumneata, continuă el. Voi pleca de-aici în seara aceasta şi nu voi spune nimic despre implicarea dumitale alături de Sulyard. În schimbul tăcerii mele, îmi vei aduce sânge şi solz de la dragonul dumitale.

Ea se mişcă precum o pasăre ce-şi lua zborul. Deodată, un pumnal cu tăişul ascuţit îi fu pus la gât.

— Sânge, şopti ea. Şi solz.

Mâna îi tremura. Instinctul lui Niclays urla să se facă mic, dar se trezi încremenind în loc.

— Vrei să ciopârţesc un dragon. Să pângăresc un trup de zeu, rosti călăreaţa dragonului.

Îi vedea ochii, care tăiau mai adânc decât pumnalul.

— Autorităţile-au să-ţi facă mai rău decât să te scurteze de cap. Ai să fii ars de viu. Apa din tine e prea murdară ca să se mai poată curăţi.

— Mă întreb dacă pe *tine* te vor arde pentru fărădelegile *dumitale.* Complicitate cu un intrus. Nesocotirea opreliştii de-a umbla pe mare. Primejduirea întregului Seiiki.

Niclays scrâşni din dinţi când cuţitul ei îi ciupi pielea gâtului.

— Sulyard îmi va întări spusele. Şi-a adus aminte de faţa dumitale cu lux de amănunte, mă tem, până la cicatrice. Bineînţeles, nu l-a ascultat nimeni, dar dacă glasul meu se alătură glasului său...

Acum tremura şi ea.

— Deci, concluzionă ea, mă ameninţi. Dar nu ca să-l scapi pe Sulyard. Te foloseşti de suferinţa altora spre binele tău. Eşti un slujitor al Nenumitului.

— Nici chiar atât de palpitant, lady Tane. Sunt doar un bătrân singuratic, care vrea să plece de pe insula asta ca să poată muri în ţara Iui.

Sângele cald îi îmbiba gulerul.

— îmi închipui că vei avea nevoie de ceva timp ca să obţii ce-mi doresc. Voi fi pe-această plajă peste patru zile, la amurg. Dacă nu vii, te sfătuiesc să pleci din Ginura cât poţi de repede.

Făcu o plecăciune şi o lăsă acolo, singură în lumina stelelor.

Soarele parcă se scurgea precum sângele dintr-o rană. Tane stătea pe stânca aceea cu vedere la golful Ginura, privind cum valurile se spărgeau în cristale albe de stâncile de dedesubt.

Îi zvâcnea umărul acolo unde i-l spintecase Turosa. Bău vinul pe care-l luase din bucătărie, iar acesta o arse din cerul gurii până în piept.

Erau ultimele ei ceasuri ca lady Tane din clanul Miduchi. La doar câteva zile după ce-şi primise noul nume, avea să fie lipsită de el.

Tane urmări cu degetul conturul cicatricii de pe propriul obraz, cea care-l făcuse pe Sulyard s-o ţină minte. Cicatricea pe care-o căpătase când o salvase pe Susa. Nu era singura ei cicatrice — mai avea un semn, mai adânc, pe coastă. Pe acela nu-şi amintea când îl căpătase.

Se gândi la Susa, care se chinuia în închisoare. Apoi se gândi la ceea ce voia Roos să facă, iar stomacul începu să i se zbată precum un peşte pe uscat.

Până şi desfigurarea imaginii unui dragon era o fărădelege pedepsită cu moartea. Să furi sângele şi platoşa unui zeu era mai mult decât o fărădelege. Existau piraţi care foloseau nor-de-foc pentru a adormi dragonii, după care îi încărcau în corăbii pentru comori furate şi luau de pe ei tot ce puteau vinde pe piaţa neagră din Kawontay, de Ia dinţi, până la grăsimea de sub solzi. Era cea mai cumplită fărădelege din Răsărit, iar despre Despoţii vremurilor

trecute se ştia că îi pedepseau pe cei găsiţi vinovaţi executându-i în mod brutal în faţa tuturor.

Ea nu voia să înfăptuiască o asemenea cruzime. După toate luptele pe care trebuia să le fi dus Nayimathun pe vremea Marii Suferinţe, nu mai voia şi Tane s-o ciopârţească. Orice-ar fi vrut să facă Roos cu sângele ei preasfânt, nu era semn bun pentru Seiiki.

Şi totuşi, nu se putea juca cu viaţa Susei — nu atât timp cât ea fusese cea care-şi târâse prietena în această afacere tenebroasă.

Tane îşi scărpină scalpul cu degetele, smulgându-şi părul aşa cum făcea uneori când era mică. Dascălii o plesneau mereu peste mâini ca s-o oprească.

Nu. Nu avea să facă ceea ce voia Roos. Avea să meargă la Amiral şi să-i mărturisească fapta comisă. Avea să rămână fără Nayimathun şi fără locul ei între călăreţii dragonilor. Avea să rămână fără tot ceea ce câştigase după ce muncise pentru a Ie câştiga încă de când era copilă — însă era ceea ce merita, şi astfel şi-ar fi putut scăpa singura prietenă de sabie.

— Tane.

Ridică privirea.

Nayimathun plutea pe marginea stâncii. Coroana-i lucea în lumină.

— Mărită Nayimathun, începu Tane cu un glasul răguşit.

Nayimathun înclină capul. Trupu-i plutea în bătaia vântului, de parc-ar fi fost la fel de uşoară ca hârtia. Tane puse mâinile-n faţa ei şi-şi lipi fruntea de pământ.

— În seara asta n-ai venit la Orfanul îndoliat, zise Nayimathun.

— Iartă-mă!

întrucât nu putea atinge dragoniţa, Tane rosti cuvintele prin semne cu mâinile.

— Nu mai pot să te văd. Adevăr grăiesc, mărită Nayimathun, îmi pare rău!

Vocea i se frângea precum lemnul putregăit sub apăsare.

— Trebuie neapărat să merg la onoratul Amiral. Am ceva de mărturisit.

— Aş vrea să zbori alături de mine, Tane. Vom vorbi despre ceea ce te tulbură.

— Te-aş necinsti.

— Mă şi nesocoteşti, copil întrupat?

Acei ochi erau inele învăpăiate de foc, iar acei dinţi nu lăsau loc de tăgadă. Tane nu putea nesocoti o zeiţă. Trupul ei era un vas cu apă, şi toată apa era a lor.

Era primejdios, dar cu putinţă, să călăreşti pe spinarea unui dragon fără şa. Ea se ridică şi se îndreptă către marginea stâncii. O trecură fiorii când Nayimathun lăsă capul în jos, îngăduindu-i lui Tane să se prindă de coama ei, să-i pună piciorul pe gât şi să stea călare pe ea.

Nayimathun se îndepărtă plutind de castel — şi plonjă.

Un fior îi făcu trupul lui Tane să cânte în timp ce se îndreptau cu viteză spre mare. Nu putea răsufla de groază şi de bucurie. Era de parcă i-ar fi fost smulsă inima prin gură cu un cârlig, de parc-ar fi fost un peşte prins în undiţă.

Un şir de stânci ascuţite le ieşi în întâmpinare. Vântu-i vuia în urechi. Chiar înainte să atingă apa, din instinct, lăsă iute capu-n jos.

Când lovi apa, aproape căzu de pe dragoniţă. Apa-i năvăli în gură şi-n nas. O dureau coapsele şi i se-ncordau degetele de efort în timp ce se ţinea de Nayimathun, care înota, dând din coadă, agăţându-se cu picioarele, ageră ca o orcă. Tane se sili să deschidă ochii. Umărul îi ardea de focul vindecător pe care numai marea-l putea aprinde.

Bulele pluteau ca nişte luni-de-mare în jurul ei. Nayimathun ajunse la suprafaţă, iar Tane o urmă.

— Sus, întrebă Nayimathun, sau jos?

— Sus.

Muşchii şi solzii se încordară dedesubtul lui Tane. Strânse bine mâinile în coama dragoniţei. Cu un salt enorm, Nayimathun ajunse sus, deasupra golfului, trimiţând o ploaie de stropi peste valuri.

Tane se întoarse ca să arunce o privire peste umăr. Ginura rămăsese mult sub ele. Părea o pictură, adevărată şi neadevărată, o lume plutitoare, la marginea mării. Se simţea vie, *cu adevărat* vie, de parcă n-ar fi răsuflat niciodată cu adevărat până în clipa aceea. Acolo, ea nu mai era lady Tane din clanul Miduchi, nu mai era nimeni, de fapt. Era fără de chip în oglindirea apei. O suflare de vânt deasupra mării.

Aşa avea să fie moartea ei. Ţestoasele argintii aveau să vină şi să-i conducă spiritul spre Palatul Perlelor Fără de Număr, iar trupul ei avea să fie încredinţat valurilor. N-avea să mai rămână din el decât spuma.

Cel puţin aşa ar fi trebuit să se întâmple dacă nu călca strâmb. Numai călăreţii odihneau alături de dragonii lor. În schimb, ea avea să bântuie oceanul pentru vecie.

Sângele-i era încărcat de apă. Nayimathun se înălţă şi mai mult,

cântând într-o limbă străveche. Răsuflarea dragoniţei şi a omului formau un nor.

Dedesubtul lor, marea era nemărginită. Tane se cuibări sub coama lui Nayimathun, acolo unde vântul abia o putea atinge. Nenumărate stele sclipeau deasupra lor, limpezi precum cristalul, fără vreun nor care să le-acopere. Ochii dragonilor încă nenăscuţi. Când dormea, Ie visa, o armie prăvălită din ceruri ca să alunge umbrele. Visa că era cât o sămânţă de mică şi că tuturor speranţelor ei le creşteau ramuri, asemeni unui copac.

Se foi, încălzită şi neliniştită, cu o uşoară durere la tâmple.

Îi luă ceva vreme să se trezească întru totul, atât de adânc visa. În timp ce-şi amintea totul, pielea i se răci din nou şi-şi dădu seama că stătea întinsă pe stâncă.

Se rostogoli pe un şold. În întuneric, abia distingea silueta dragoniţei ei.

— Unde ne aflăm, Nayimathun?

Solzii se frecară de stâncă.

— Undeva, mârâi dragoniţa. Nicăieri.

Se aflau într-o peşteră săpată de valuri. Apa intra în ea dinafară. Acolo unde se lovea de stâncă, lumini pale apăreau şi dispăreau, precum micii calamari strălucitori ce erau uneori aduşi de valuri pe plajele Capului Hisan.

— Spune-mi, reluă Nayimathun, cum ne-ai necinstit.

Tane îşi cuprinse genunchii cu un braţ. Dacă-i mai rămăsese ceva curaj, nu era suficient ca să-i spună „nu” unui dragon de două ori.

Vorbi încet. Nu exista nicio taină. În timp ce povestea tot ce se întâmplase de când intrusul dăduse buzna pe acea plajă, Nayimathun nu zise nici „pâs”. Tane îşi lipi fruntea de pământ, aşteptând să fie judecată.

— Ridică-te! îi ceru Nayimathun.

Tane se supuse.

— Ceea ce s-a întâmplat nu mă necinsteşte pe mine, replică dragoniţa. Necinsteşte întreaga lume.

Tane îşi feri capul. îşi făgăduise că n-avea să mai plângă.

— Ştiu că nu pot fi iertată, mărită Nayimathun.

Privea ţintă spre propriile cizme, dar falca-i tremura.

— Am să merg de dimineaţă la onoratul Amiral. P-poţi să-ţi alegi un alt călăreţ.

— Nu, copil întrupat. Eşti călăreaţa mea, *ai făcut* jurământ în faţa mării. Şi ai dreptate când spui că nu poţi fi iertată, dar asta

doar pentru că n-a avut loc nicio fărădelege.

Tane ridică privirea, uitându-se ţintă la Nayimathun.

— A *existat o* fărădelege, o contrazise ea, cu vocea tremurândă. Am încălcat izolarea. Am ascuns un intrus. Am nesocotit Marele Edict.

— Nu.

Un şuierat răsună prin toată peştera.

— La Apus sau la Răsărit, la Miazănoapte sau la Miazăzi — pentru văpaie n-are nicio însemnătate. Primejdia vine de dedesubt, nu din depărtare.

Dragoniţa stătea întinsă, lipită de pământ, astfel încât ochii să-i fie cât mai aproape de ai lui Tane.

— L-ai ascuns pe băiat. L-ai cruţat de sabie.

— Nu am facut-o din bunătate, spuse Tane. Am facut-o pentru că...

I se întoarse stomacul pe dos.

— Pentru că am vrut ca viaţa mea să meargă lin. Şi am crezut că el ar putea strica asta.

— Asta mă dezamăgeşte. Te necinsteşte. Dar nu eşti dincolo de iertare.

Nayimathun înclină capul.

— Spune-mi, surioară! De ce venise inyshianul în Seiiki?

— Voia să-l vadă pe preaonoratul Despot.

Tane îşi umezi buzele.

— Părea disperat.

— Atunci, Despotul trebuie să-l primească. împăratul celor Douăsprezece Lacuri trebuie să-i asculte şi el cuvintele. Ţepii de pe spate i se zbârliră când adăugă: Pământul se va cutremura sub mare. El se mişcă.

Tane nu îndrăzni să întrebe la cine se referea.

— Ce trebuie să fac, Nayimathun?

— Nu aceasta e-ntrebarea pe care trebuie să o pui. Trebuie să întrebi ce trebuie *sa facem.*

28
MIAZĂZI

CAPITALA ERSYRULUI, RAUCA, ERA CEA MAI MARE AŞEZARE CARE RĂMĂSESE LA miazăzi. În timp ce-şi croia drum prin labirintul de cărări împrejmuite cu ziduri înalte, Loth se trezi la mila simţurilor. Mormane de mirodenii de toate culorile, grădini cu flori care înmiresmau străzile, turnuri de vânt înalte, împodobite cu sticlă albastră — nimic nu semăna cu ce cunoştea el.

În înghesuiala din oraş, ihneumonul de lângă el avea parte doar de priviri fugare. Pesemne că nu erau văzuţi atât de rar în Ersyr cât erau mai la miazănoapte. Totuşi, spre deosebire de făpturile din legende, acesta nu părea să fie în stare să vorbească.

Loth îşi croi drum prin mulţime. În ciuda căldurii, se acoperise cu mantia până la gât, dar tot îl treceau fiorii de câte ori venea cineva prea aproape.

Palatul de Fildeş, cetatea de scaun a Casei Taumargam, trona peste oraş ca un zeu tăcut. Porumbeii zburătăceau în jurul lui, purtând solii de la un locuitor al oraşului la altul. Domurile sale aruncau luciri de aur, argint şi bronz, la fel de luminoase ca soarele pe care-l oglindeau, iar pereţii erau de un alb imaculat, cu ferestre boltite tăiate-n ei ca nişte modele în dantelă.

Casa Taumargam era cea pentru care Chassar uq-Ispad lucra ca ambasador. Loth încercă să se îndrepte spre palat, dar ihneumonului îi era gândul la altele, aşa că îl conduse pe Loth printr-o piaţă acoperită, unde aerul era la fel de dulce ca budinca.

— Eu chiar nu ştiu unde ţi se năzare ţie să mergi, spuse Loth, cu buzele crăpate, căci era sigur că animalul îl înţelegea. Am putea să ne oprim să bem o gură de apă, rogu-vă, domnule?

Mai bine şi-ar fi ţinut gura la cât îi folosise că vorbise. Când trecură pe lângă o grămadă de ploşti, toate pline-ochi cu apă cristalină, nu se mai putu stăpâni. Scotoci după punga cu bani din raniţă. Ihneumonul privi în urmă spre el şi mârâi.

— Te rog! spuse Loth, cu osteneală în glas.

Ihneumonul pufni, dar se aşeză pe labele din spate. Loth se întoarse spre negustor şi arătă spre cea mai mică sticlă, făcută din sticlă iridescentă. Bărbatul îi răspunse pe limba lui.

— Eu nu vorbesc ersyriană, domnule, rosti Loth, cu amărăciune în glas.

— Ah, sunteţi inyshian. Fie-mi cu iertare!

Negustorul zâmbi, iar în colţurile ochilor îi apărură riduri. Asemeni celor mai mulţi dintre ersyrieni, avea pielea aurie şi părul negru.

— Opt sori face.

Loth şovăi. Bogat fiind, nu era obişnuit să se târguiască cu negustorii.

— Pare... tare scump! zise, ştiind că avea puţini bani la el.

— Ai mei sunt cei mai buni sticlari din Rauca. Nu pot să ne fac renumele de ruşine, prietene, să-mi vând priceperea pe bani puţini!

— Prea bine!

Loth se şterse pe frunte, fiindu-i prea cald ca să răspundă.

— Am văzut că oamenii poartă cârpe pe faţă. De unde pot să cumpăr şi eu una?

— Ai venit fără *pargh* — păi, ai noroc că nu ai orbit de-atât nisip!

Plescăind din limbă, negustorul scutură o bucată de cârpă albă.

— Ia de-aici! Asta să fie darul meu pentru tine!

— Sunteţi mult prea mărinimos!

Loth întinse mâna după cârpă. Se temea atât de tare că molima roşie s-ar fi putut strecura prin mănuşă, încât fu gata s-o scape pe jos. Imediat ce *pargh-ul* îi acoperi tot în afară de ochi, îi dădu omului o mână de monede de aur din pungă.

— Zorii să lumineze asupra ta, prietene! îi ură negustorul.

— Şi asupra dumitale! spuse Loth, cu stângăcie. Ai fost deja atât de mărinimos, dar mă întreb dacă ai putea să mă ajuţi. Mă aflu în Ersyr ca să dau de Excelenţa Sa, Chassar uq-Ispad, care e ambasadorul regelui Jantar şi al reginei Saiyma. Oare-o fi acasă, la Palatul de Fildeş?

— Ha! Ai avea noroc dacă l-ai găsi. Excelenţa Sa e plecat adesea în străinătate, răspunse negustorul, chicotind, dar dacă e undeva în perioada asta, acel loc ar fi domeniul său din Rumelabar.

Îi dădu lui Loth plosca.

— Caravanele vor pleca din Piaţa Porumbeilor în zori.

— Aş putea să trimit o scrisoare de-acolo?

— Bineînţeles!

— Mulţumesc! O zi bună, domnule!

Loth se îndepărtă şi-şi goli plosca din trei înghiţituri prelungi. Gâfâind, se şterse la gură.

— Piaţa Porumbeilor! îi zise ihneumonului. Ce frumos sună! Mă poţi duce acolo, prietene?

Ihneumonul îl duse la ceea ce trebuia să fie partea de mijloc a pieţei, unde tarabele ofereau saci cu petale de trandafiri uscate, boluri de zahăr amestecat şi ceai de safir, proaspăt scos din ceainic. Când ajunseră ei, soarele se lăsa deja către orizont, iar felinarele cu vitralii se aprindeau.

Era cu neputinţă ca Piaţa Porumbeilor să scape din vedere. Cu dale roz pe deasupra, era împrejmuită de un zid care înconjura patru cuşti impunătoare de porumbei, dispuse în formă de stupi. Loth îşi dădu seama că aceea care era cea mai apropiată era pentru corespondenţa care se îndrepta către Apus. Intră în fagurele răcoros, unde mii de porumbei albi de stâncă se cuibăreau prin colţuri.

În ultima lui noapte în Cârscaro, îi scrisese lui Margret o scrisoare. Şi avea o idee cum să facă să nu fie interceptată de către Combe. Un îngrijitor de păsări i-o luă, cu tot cu banii necesari, şi îi făgădui c-avea să fie trimisă în zori.

Ostenit până în măduva oaselor, Loth îl lăsă pe ihneumon să-l conducă departe de colivia cu porumbei şi-l îndemnă să se îndrepte spre o clădire cu aceleaşi ferestre cu zăbrele ca palatul. Deşi ersyrianca dinăuntru nu vorbea inyshiană, cu ajutorul gesturilor înflăcărate şi-al zâmbetelor ce dădeau dureri de falei, reuşi să-i transmită că voia să rămână o noapte acolo.

Ihneumonul rămase afară. Loth întinse mâna să-l scarpine între urechi.

— Să m-aştepţi, prietene, murmură el. Ţi-aş preţui nespus tovărăşia-n alt pustiu!

Un lătrat scurt fu singurul răspuns al acestuia. Ultimul lucru văzut din ihneumon fu coada ce se făcea nevăzută pe o alee.

Lângă acea alee stătea o femeie. Se sprijinea de un stâlp, cu braţele încrucişate. Avea faţa ascunsă de o mască din bronz. Purta pantaloni evazaţi, băgaţi în cizme cu degetele la vedere, şi o tunică din brocart până în talie. Tulburat de privirea ei, Loth se întoarse şi

intră înapoi în han.

Găsi o cămăruţă cu vedere la o curte, unde lămâii dulci înconjurau o piscină. II cuprinse ameţeala când simţi acel miros înecăcios. Privi patul necunoscut, plin de peme-burlan şi aşternuturi din mătase de neghină, şi nu-şi dori decât să doarmă.

În schimb, îngenunche lângă fereastră şi-l plânse pe Kitston Glade.

Sfântul îi dădu somn când nu mai putu să plângă. Se trezi devreme. Ochii-i erau umflaţi şi-l dureau, iar o vezică umflată-i cerea să-i poarte de grijă. Imediat ce se uşură, îşi croi drum pe pipăite spre cameră.

Gândul la Kit îi sfâşie pieptu-n două. Durerea dădu năvală prin el, secătuin- du-l de toate gândurile bune.

Afară, porumbeii se culcaseră. Domurile arămii ale Palatului de Fildeş erau scăldate în lumini şi pâlpâiau ca lumânările. Deasupra lor, stelele-şi croiau drum prin beznă.

Nu se mai afla în Apus. Acesta era un ţinut care nu jurase credinţă întinderii Virtuţilor, ci unui proroc mincinos. Ead îi mărturisise că învăţăturile Celui ce

Cântă în Zori i se păruseră frumoase în copilărie, însă pe Loth îl trecuseră fiorii. Nu-şi putea închipui cum o fi fost să trăieşti fără liniştea şi ordinea celor Şase Virtuţi. Se bucura că ea se convertise când venise la curte.

O briză-i răcorea pielea. Tânjea după o baie, dar se temea că molima ar fi otrăvit apa. Avea să ardă aştemuturile când se trezea, de dimineaţă, şi să-i plătească hangiţei paguba.

Spinarea îl mânca precum focul. Mâinile-i deveneau solzoase şi putea purta mănuşi doar o bucată de vreme fără să trezească bănuieli. Se ruga ca ambasadorul Chassar uq-Ispad să aibă într-adevăr leacul.

Cavaleriţa Tovărăşiei îi trimisese ihneumonul. Nu avea cum să-i fie menit să aibă parte de o asemenea moarte.

Adormi din nou, căzând într-un somn fără vise, până când se trezi iar.

Mâinile şi picioarele-i tremurau nestăpânit. Frigurile-l năpădiseră, dar era sigur că altceva-l făcuse să se foiască. Scotoci după sabie, dar îşi aminti că o pierduse.

— Cine-i acolo?

Simţi gustul sării pe buze.

— Ead?

O umbră se mişcă în lumina lunii. O mască de bronz se aplecă ameninţător deasupra lui, apoi totul se întunecă.

29
RĂSĂRIT

PLOAIA CĂDEA DIN NOU ASUPRA CAPITALEI. TANE ÎNGENUNCHE LA MASA DIN camera ei din Castelul Florilor de Sare. După mărturisirea ei, Nayimathun o adusese înapoi la castel, unde rămase singură. Dragoniţa îi spusese că avea să se întoarcă în Capul Hisan după Sulyard. Dacă avea parte de ocrotirea unui zeu, plângerea lui trebuia ascultată la tribunal. Nayimathun avea să poruncească şi ca Susa să fie eliberată imediat din închisoare. Urmau să se întâlnească la răsăritul soarelui pe plajă, apoi să meargă la onoratul Amiral şi să-i mărturisească totul.

Tane încercă să-şi mănânce cina, dar mâinile îi tremurau prea tare. Cei mai mulţi dintre călăreţii dragonilor fuseseră chemaţi să ajute înalta Strajă a Mării la aşezarea de pe coastă Sidupi. Flota Ochiului de Tigru atacase cu mai bine de o sută de piraţi, care prăduiau după pofta inimii.

Ceru ceai. Îi fii adus de unul dintre servitorii ei personali, care stătea pe-aproape ori de câte ori avea nevoie să fie servită.

Dormitorul ei dinăuntrul castelului era mai frumos decât şi-ar fi închipuit vreodată că poate fi, cu un tavan cu un model ca o plasă şi saltele înmiresmate. Foiţa de aur lucea de pe pereţii cu picturi complicate, iar aştemuturile cele mai moi aşteptau s-o îmbrăţişeze.

În tot acel lux, ea nu putea mânca sau dormi.

Mâinile-i tremurau în timp ce termina ceaiul. De-ar fi reuşit să adoarmă, Nayimathun avea să fie acolo când se trezea.

Tane făcuse un pas spre pat, când podeaua se zgâlţâi, iar un tunet răsună dedesubtul castelului. Forţa cutremurului o făcu să se împiedice în propriile picioare şi să cadă pe saltele cu membrele răşchirate.

Felinarul pâlpâi. Trei dintre servitorii ei veniră în cameră în fugă. Unul în- genunche lângă ea, alţi doi o prinseră de coate şi o ridicară în picioare. I se tăie răsuflarea când îşi lăsă greutatea pe glezna stângă, iar ei se grăbiră cu ea spre pat.

— Lady Tane, sunteţi rănită?

— Mi-am scrântit glezna, răspunse Tane. Atâta tot.

— O să vă aducem ceva să vă treacă durerea, spuse cel mai tânăr dintre servitori. Aşteptaţi-ne aici, onorată Miduchi!

Cei trei se retraseră.

Strigăte îndepărtate, confuze, răsunară prin fereastra deschisă. În Seiiki se produceau cutremure, însă de multă vreme nu mai avusese loc unul.

Servitorii îi aduseră un bol cu gheaţă. Tane înfăşură nişte gheaţă într-o cârpă şi o apăsă pe glezna care-o durea. Căderea-i reaprinsese durerea din umăr şi din partea stângă, unde avea o cicatrice mai veche.

Când gheaţa aproape se topi, stinse lampa şi se întinse, încercând să-şi găsească o poziţie comodă. O dureau coastele de parc-ar fi fost lovită de copita unui cal. Chiar şi în timp ce o cuprindea somnul, îi zvâcnea ca o a doua inimă.

O bătaie în uşă o trezi brusc. Preţ de o clipă, crezu că se afla din nou în Casa de Miazăzi şi întârziase la ore.

— Lady Tane!

Nu era vocea niciunuia dintre servitorii ei. Durerea din coaste devenise cumplită. Cu ochii cârpiţi, se ridică, încercând să nu-şi zgâlţâie glezna.

Şase soldaţi mascaţi aşteptau în faţa uşii ei. Toţi purtau uniforma verde a armatei terestre.

— Lady Tane, spuse unul dintre ei, cu o plecăciune, fie-ne cu iertare că vă tulburăm, dar trebuie să veniţi cu noi numaidecât!

Era neobişnuit pentru orice soldat din armata terestră să calce în Castelul Florilor de Sare.

— E-n puterea nopţii! încercă Tane să sune poruncitoare. Cine mă cheamă, onorabile soldat?

— Onorata Guvernatoare din Ginura.

Cel mai puternic oficial din regiune. Magistrat-şef în Seiiki, răspunzător de aducerea în faţa Dreptăţii a celor de rang înalt.

Deodată, Tane deveni conştientă de fiecare strop de sânge din propriile vine. Trupul parcă i se desprinse de pământ, iar mintea-i forfotea de posibilităţi care mai de care mai cumplite, între care de frunte era aceea ca Roos să se fi dus deja la autorităţi. Poate că cel mai bine era să o ia uşor, s-o facă pe nevinovata. Dacă fugea acum, s-ar fi putut considera că era o recunoaştere a vinovăţiei.

Nayimathun avea să se întoarcă. Orice avea să se-ntâmple, oriunde-avea să fie dusă, dragoniţa ei avea să vină după ea.

— Prea bine!

Soldatul se mai destinse niţel.

— Vă mulţumim, lady Tane! Vă vom trimite servitorii să vă ajute să vă îmbrăcaţi.

Servitorii îi aduseră uniforma. Îi puseră tunica lungă pe umeri şi-i legară o eşarfa albastră în jurul taliei. Imediat ce se-mbrăcă, iar ei se întoarseră cu spatele să plece, luă un pumnal de sub pernă şi şi-l strecură în mânecă.

Soldaţii o conduseră pe coridor. De fiecare dată când piciorul stâng atingea podeaua, durerea o săgeta pe coapsă în sus. O conduseră prin castelul aproape părăsit, în puterea nopţii.

O lectică o aştepta în poartă. Se opri. Toate simţurile-i spuneau să nu urce în ea.

— Lady Tane, rosti unul dintre soldaţi, nu puteţi refuza această chemare din partea onoratei guvernatoare!

O mişcare îi atrase atenţia. Onren se întorcea la castel, alături de Kanperu. Văzând-o pe Tane, porniră cu paşi mari spre ea.

— Ca membră a clanului Miduchi, îi zise Tane soldatului, căpătând îndrăzneală, cred că pot să fac aşa cum poftesc!

Sub masca de bronz, ochii lui licăriră.

Onren şi Kanperu ajunseseră lângă ea.

— Onorabilă Tane, spuse cel din urmă, s-a întâmplat ceva?

Avea o voce răguşită şi puternică. O sabie ieşi uşor din teacă. În faţa a încă doi călăreţi, soldaţii începură să-şi mute greutatea de pe-un picior pe altul.

— Aceşti soldaţi doresc să mă ducă la Castelul Râului Alb, onorate Kanperu, răspunse Tane. Nu-mi pot spune de ce sunt chemată.

Kanperu îl privi pe căpitan cu o încruntătură. Era cu aproape un cap mai înalt decât toţi ceilalţi soldaţi.

— Cu ce drept chemaţi voi o călăreaţă a dragonilor fără pricină? întrebă el. Lady Tane este aleasa zeilor, iar voi o luaţi din castelul ăsta de parcă ar fi o hoaţă de rând.

— Onoratul Amiral a luat la cunoştinţă, lord Kanperu.

Onren ridică din sprâncene.

— Într-adevăr, spuse ea. O să am grijă să-mi întărească asta când se întoarce.

Soldaţii nu spuseră nimic. Aruncându-Ie o căutătură aspră, Onren o luă pe Tane deoparte.

— Să nu-ţi faci griji! rosti ea pe un ton coborât. De bună seamă că e o chestiune neînsemnată. Am auzit că onoratei guvernatoare îi place să-şi facă puterea cunoscută chiar şi clanului Miduchi.

Se opri.

— Tane, nu arăţi deloc bine.

Tane înghiţi în sec.

— Dacă nu mă întorc într-un ceas, spuse ea, îi dai tu de veste măritei Nayimathun?

— Bineînţeles, răspunse Onren zâmbi. Orice-ar fi, se va lămuri. Ne vedem mâine.

Tane încuviinţă din cap şi încercă să-i răspundă cu un zâmbet. Onren o urmări urcând în lectică şi părăsind domeniul castelului.

Era o călăreaţă de dragon. Nu avea de ce se teme.

Soldaţii o purtată pe străzi, trecând de piaţa de seară şi de copacii anotimpurilor. Din tavernele ticsite răsunau hohote de râs. Abia după ce trecură de Teatrul Imperial îşi dădu Tane seama că nu mergeau la Castelul Râului Alb, unde locuia guvematoarea din Ginura. Se îndreptau către marginile de miazăzi ale oraşului.

Teama o apucă strâns de piept. întinse mâna spre uşa lecticii, dar era zăvorâtă dinafară.

— Aceasta nu e calea cea dreaptă! strigă ea. Unde mă duceţi?

Niciun răspuns.

— Sunt din clanul Miduchi. Sunt călăreaţa măritei Nayimathun, din Nămeţii Adânci!

Vocea i se frânse.

— Cum îndrăzniţi să vă purtaţi aşa cu mine?

Nu auzi decât paşi.

Când lectica se opri în cele din urmă şi-şi dădu seama unde se află, i se întoarse stomacul pe dos.

— Onorată Miduchi, rosti unul dintre soldaţi, vă rog să mă urmaţi!

— îndrăzniţi..., spuse Tane în şoaptă. îndrăzniţi să mă aduceţi într-un loc de teapa ăstuia!

Un miros de putreziciune-i intră în nări, amphficându-i teama. Işt irosise prilejul de-a fugi. Nici măcar călăreţul unui dragon nu se

putea lupta cu toate santinelele de-acolo, nu fără o sabie, şi oricum n-avea unde pleca. Coborî din lectică şi pomi, cu bărbia ridicată, cu coastele zvâcnind la fiecare pas şi cu pumnii strânşi.

Era imposibil s-o fi adus aici ca s-o omoare. Nu fără judecată. Nu fără Nayimathun. Era aleasă de zei, ocrotită, la adăpost.

în timp ce soldaţii o duceau spre închisoarea Ginura, bâzâitul insectelor îi îndreptă privirea în sus. Trei căpăţâni năpădite de muşte şi umflate de putreziciune priveau strada de pe poarta de deasupra.

Tane o privi ţintă pe cea mai proaspătă dintre ele. Claia de păr, plină de sânge, limba umflată după moarte. Trăsăturile i se lăsaseră deja, dar îl recunoştea pe bărbat. Sulyard. încercă să-şi păstreze stăpânirea de sine, dar i se încordă şira spinării, i se întoarse stomacul pe dos, iar gura i se uscă precum sarea.

Auzise că departe, în Inys, de unde venise năluca apei, lumea se aduna în pieţe ca să vadă execuţii. Nu la fel se proceda şi în Seiiki. Cei mai mulţi cetăţeni habar n-aveau că, în închisoare, o tânără de şaptesprezece ani stătea în genunchi lângă un şanţ, cu mâinile legate cu o frânghie la spate, aşteptându-şi sfârşitul. Părul lung îi fusese deja ras.

Soldaţii o conduseră pe Tane spre prizonieră şi o ţinură pe loc. Vorbea un oficial, dar ea nu-l auzea din pricina sângelui care-i năvălea în urechi. Femeia ridicase privirea auzind paşi, iar Tane îşi dorea să n-o *ft* făcut, căci o cunoştea.

— Nu! se împotrivi Tane, cu glasul frângându-i-se. Nu! Vă poruncesc să opriţi asta!

Susa o privea şi ea ţintă. Ochii i se umpluseră de speranţă, dar durerea o copleşise cu totul.

— Sunt aleasă de zei! ţipă Tane la călău. Ea se află sub ocrotirea mea! Mărita Nayimathun o să vă pogoare cerul în cap pentru asta!

Călăul parcă era de piatră.

— Nu a fost ea. Eu am fost. E vina *mea,* fărădelegea mea...

Susa clătină din cap, cu buzele tremurând. Avea stropi de ploaie pe gene.

— Tane, rosti ea, cu glasul înecat, fereşte-ţi privirea.

— Susa...

Suspinele o gâtuiau. *A fost o greşeala. Opriţi asta!*

Nişte degete i se înfipseră în braţe în timp ce se zbătea, şi tot mai multe mâini o apucară.

Opriţi-vă!

N-o vedea decât pe Susa în copilărie, cu creştetul capului plin de

fulgi de zăpadă, şi zâmbetul ei când Tane o lua de mână.

Călăul ridică sabia. Când capul se rostogoli în şanţ, Tane se prăbuşi în genunchi.

„Te voi păstra mereu în siguranţă.”

Când călăreaţa dragonului nu veni pe plajă la ora cuvenită, Niclays presupuse cu mărinimie că fusese reţinută în pofida propriei voinţe, aşa că se făcu comod. îşi adusese cu el o traistă în care avea câteva cărţi şi pergamente, printre care şi fragmentul pe care i-l dăduse Truyde, pe care începu să-l răsfoiască la lumina unui felinar din fier.

Ceasul său de buzunar era deschis, lângă el. Ceasul — simbolul modern al Cavalerului Cumpătării. Un simbol al regulilor, al cumpătării, al stăpânirii de sine. Era virtutea blegilor, dar şi a cărturarilor şi a filosofilor, care credeau că încuraja cercetarea sinelui şi căutarea înţelepciunii. În mod sigur era cea mai apropiată de cugetul raţional dintre cele Şase Virtuţi.

Ar fi trebuit să-i fie virtute de căpătâi. În schimb, la a douăsprezecea aniversare, o alesese pe Cavalenţa Curajului.

Broşa lui ruginea pe undeva prin Brygstad. Şi-o smulsese în ziua în care fusese trimis în exil.

Trecu un ceas, apoi încă unul. Adevărul era de netăgăduit.

Lady Tane se prinsese că juca la cacealma.

Făgăduinţa zorilor se ivea la orizont. Niclays îşi închise ceasul. Se dusese şi prilejul lui de-a se întoarce cu mare pompă în Ostendeur cu un elixir al vieţii proaspăt fiert.

Purume şi Eizaru aveau să fie îngroziţi dacă urmau să afle ce-i ceruse el călăreţe! dragoniţei să facă. Asta însemna că nu era cu nimic mai presus de un pirat, dar blestematul ăsta de elixir era singura lui cale de-a ajunge acasă, unicul mod de-a se târgui cu casele regale de peste Hău.

Oftă. Ca să-l scape pe Sulyard, trebuia să-i spună Despotului despre Tane Miduchi şi fărădelegea ei împotriva Seiikiului. Aşa ar fi făcut de îndată dac-ar fi fost un om mai ca lumea.

În timp ce-şi târşâia picioarele înapoi spre plajă, se opri. Pentru o clipă, crezu că stelele se stinseseră. Când privi mai cu băgare de seamă şi zări licărul de lumină, încremeni.

Cobora ceva.

Ceva uriaş.

Se mişca de parcă s-ar fi scufundat în apă. Era un stindard verde-irides- cent, plin de cicatrici. Un organ de forma unei băşici îi

acoperea aproape tot capul, lucind într-un albastru pâlpâitor. Aceeaşi pâlpâire-i zvâcnea şi sub solzi.

Un dragon lacustrin.

Niclays îl privi cu nesaţ în timp ce ateriza pe nisip, graţios ca o pasăre.

O stâncă mare, bătută de vreme, ieşea din nisip ca un umăr lăsat. Se ascunse după ea, nedezlipindu-şi ochii de la dragon. După cum întorcea capul, sigur căuta ceva.

Niclays se chirci şi stinse felinarul. Privi făptura târându-se precum un şarpe spre ţărm, mai aproape de ascunzătoarea lui.

Făptura vorbi:

— Tane.

Picioarele ei mari din faţă înaintau prin apă. Niclays mai că era destul de aproape ca să-i atingă un solz. Cheia muncii sale, aproape de vârful degetelor. Rămase ghemuit în spatele stâncii, întinzând gâtul ca să privească. Ochii-i erau ca nişte morişti.

— Tane, băiatul a murit, glăsui făptura, în seiikineză. La fel şi prietena ta. îşi dezveli dinţii.

— Tane, unde eşti?

Deci aceea era fiara ei. Dragonul adulmecă, iar nările i se umflată.

În clipa aceea, simţi răceala unui tăiş la gât, iar o mână îi acoperi gura. Niclays scoase un sunet înăbuşit.

Dragonul smuci capul spre stâncă.

Niclays se cutremură. Nu auzea nimic din propriul trup, nici bătăile inimii, nici răsuflarea, dar îşi putea închipui sabia de la gâtul lui cu lux de amănunte. Tăişul curbat. Suficient de ascuţit ca să scurgă viaţa din el dacă mişca un centimetru.

Un *sâsâit* răsună în noapte. Apoi încă unul.

Şi încă unul.

Dragonul slobozi un mârâit. Gheara se lovi cu zgomot de piatră, precum o sabie de alta.

Fumul negru înghiţi plaja. Avea un miros înecăcios, ca de păr ars şi pucioasă. Şi praf de puşcă. *Nor-de-foc.*

Deodată, Niclays fu ridicat în picioare — apoi se trezi împleticindu-se printre trâmbele de fum, înecându-se cu ele, târât de o siluetă înveşmântată în pânză. Nisipul îi alunecă sub picioare, şi fiecare pas i-o luă razna.

— Stai! spuse el către cine-l prinsese, gâfâind. Stai, fir-ai tu să fii de…

O coadă şfichiui prin fum şi-l lovi cu o intensitate feroce în

burtă. Zbură înapoi pe nisip, unde zăcu, amorţit şi năucit, cu ochelarii atâmându-i de-o ureche.

Pluti, ca beat, pe norul negru. Îi năvăli în nări, apoi ieşi din nou.

Un sunet de jale, ca o balenă pe moarte. O bubuitură care cutremură pământul. II văzu pe Jannart mergând desculţ pe plajă, cu un zâmbet discret pe buze.

— Jan, răsuflă el, însă acesta dispăruse deja.

Două picioare încălţate cu cizme călcată apăsat pe nisip.

— Oferă-mi un motiv, rosti un glas în seiikineză, şi s-ar putea să nu te spintec.

Un cuţit cu mânerul de os îi trecu precum o străfulgerare prin faţa ochilor.

— Ai ceva de dat Flotei Ochiului de Tigru?

încercă să vorbească, dar parcă fusese înţepat de-o albină în limbă. *Alchimist,* vru să spună. *Sunt alchimist. Cruţaţi-mi viaţa!*

Cineva îi ridică traista. Timpul se făcu ţăndări când mâinile pline de cicatrici începură să-i scotocească printre cărţi şi pergamente. Apoi, mânerul cuţitului îl pocni în tâmplă, iar un val negru îi mătură toate grijile.

30
Apus

Truyde utt Zeedeur era închisă în Turnul Dearn. Amenințată cu masa de tortură, mărturisise nenumărate fărădelegi. După ce se dăduse de veste despre vizita regală, se apropiase de o trupă de actori numită Slujitorii Adevărului, o așa-numită trupă fără stăpân, lipsită de ocrotirea cuiva și socotită o șleahtă de vagabonzi de către autorități. Truyde făgăduise că avea să-i ia sub aripa ei și să ofere bani familiilor lor în schimbul ajutorului.

Falsul atac fusese pus la cale cu scopul de-a o convinge pe Sabran că se afla într-o primejdie de moarte, atât din partea Yscalinului, cât și a Nenumitului. Truyde avusese de gând să se folosească de el ca punct de pornire al cerem de-a deschide tratativele cu Răsăritul.

Nu fusese nevoie de prea multă istețime ca să pună cap la cap ce se întâmplase mai departe. Cei care urau cu adevărat Casa Berethnet preluaseră controlul asupra spectacolului. Unul dintre aceștia — Bess Weald, a cărei casă din Cartierul Reginei fusese umplută de pamflete scrise de prorocii năpastei — îl omorâse pe Lievelyn. Câțiva membri nevinovați ai Slujitorilor Adevărului fuseseră și ei uciși în încăierare, laolaltă cu câteva străji ale orașului, doi Cavaleri ai Corpului și Linora Payling, ai cărei părinți copleșiți de durere veniseră deja după ea.

Poate că Truyde nu avusese de gând să omoare pe nimeni, dar bunele ei intenții fuseseră în zadar.

Ead îi scrisese deja lui Chassar ca să-i spună ce se întâmplase. Abatesa nu avea să fie deloc mulțumită de faptul că Sabran și

pruncul ei nenăscut se aflaseră atât de aproape de moarte.

Casa Măceşului era înveşmântată în samitul cenuşiu de doliu. Sabran se închise în Iatac. Lievelyn fu pus să odihnească în Sanctuaml Doamnei Tuturor până când avea să sosească o corabie care să-I ducă acasă. Sora lui, Ermuna, avea să fie încoronată, iar prinţesa Bedona avea să devină moştenitoarea de drept.

La câteva zile după ce fusese răpus Lievelyn, Ead îşi croi drum spre apartamentele regale. De obicei, dimineaţa devreme era linişte, dar nu putea scăpa de încordarea pe care o simţea în spinare.

Tharian Lintley o urmărise luând patru vieţi pe durata ambuscadei. Pesemne că-şi dăduse seama că avea pregătire. Se îndoia că mai văzuse cineva lupta sângeroasă şi era limpede că Lintley nu anunţase că era pricepută la lupta cu pumnalele, dar avea de gând să rămână discretă o vreme.

Era mai uşor de spus decât de făcut ca Doamnă din Dormitor. Mai ales că şi regina o văzuse ucigând.

— Ead.

Se întoarse şi o văzu pe Margret, cu răsuflarea tăiată, care-o prinse de braţ.

— E vorba de Loth, şopti prietena ei. Mi-a trimis o scrisoare.

— Ce?

— Hai cu mine, repede!

Cu inima bubuind, Ead intră după ea într-o cameră nefolosită.

— Cum a reuşit Loth să facă să treacă o scrisoare de Combe?

— A trimis-o unui dramaturg pe care-l sprijină mama. A reuşit să mi-o dea mie într-o vizită în Ascalon.

Margret scoase un bilet mototolit dintre faldurile fustei.

— Uite.

Ead recunoscu imediat scrisul.

> *Draga mea M, nu pot să spun mai multe pentru că mă tem că acest bilet va fi interceptat. Lucrurile nu sunt ceea ce par în Cârscaro. Kit e mort şi mă tem că Zăpada e-n primejdie. Fereşte~te de Paharnic!*

— Lordul Kitston e mort, murmură Ead. Cum?

Margret înghiţi în sec.

— Mă rog să se înşele, dar... Kit ar face orice pentru fratele meu.

Atinse pecetea.

— Ead, asta a fost trimisă din Piaţa Porumbeilor.

— Rauca, completă Ead, uluită. A plecat din Cârscaro.

— Sau a *scăpat.* Poate aşa a reuşit Kit să…

Margret arătă spre ultimul rând.

— Uită-te-aici. N-ai zis tu că femeia care l-a împuşcat pe Lievelyn a pomenit de-un paharnic?

— Ba da.

Ead citi din nou biletul.

— Zăpadă e Sabran, bănuiesc.

— Da. Loth îi zicea Prinţesa Zăpadă când erau copii, spuse Margret, dar să mor dacă-nţeleg toate urzelile-astea. Nu *există* niciun paharnic al reginei.

— Loth a fost trimis să-I găsească pe prinţul Wilstan. Wilstan cerceta moartea reginei Rosarian, spuse Ead, în barbă. Poate că există vreo legătură între ele.

— Poate, se arătă de acord Margret, a cărei frunte era scăldată în sudoare. Of, Ead, îmi doresc atât de mult să-i spun lui Sabran că Loth e în viaţă, dar Combe va afla cum am primit biletul. Mă tem să-i închid uşa asta lui Loth.

— îl jeleşte pe Lievelyn. Nu-i da speranţe false că prietenul ei se va întoarce.

Ead o strânse de mână.

— Lasă-l pe Paharnic în seama mea. Am de gând să-l scot la iveală.

Răsuflând adânc, Margret încuviinţă din cap.

— Mai e şi-o altă scrisoare, de la tata.

Clătină din cap.

— Mama spune că devine neliniştit. Tot insistă că are ceva de mare însemnătate de transmis moştenitorului de la Goldenbirch. Dacă Loth nu se-ntoarce…

— Să fie de la ceaţa-minţii?

— Poate. Mama spune că n-ar trebui să-l ascult. Am să mă întorc curând, dar eu vreau să mai rămân.

Margret ascunse scrisoarea în faldurile fustei.

— Trebuie să plec. Poate ne vedem la cină.

— Da.

Se despărţiră.

Loth riscase foarte mult trimiţând acel bilet. Ead avea de gând să ia în seamă prevenirea lui. Sabran se apropiase prea mult de moarte în oraş, dar nu avea să se mai întâmple aşa.

Nu cât timp o păzea ea.

Sarcina o facea să se simtă rău pe Sabran. Roslain se trezise odată cu revărsatul zorilor ca să îi ţină părul cât vărsa într-o oală de noapte. În unele nopţi, Katryen dormea lângă ele pe un pat dublu.

Despre copil ştiau tot o mână de oameni. Nu era vremea potrivită, nu în această clipă de doliu.

În fiecare zi, regina ieşea din Dormitorul Regal în care-şi petrecuse noaptea nunţii părând şi mai muncită de griji decât în cea dinainte. În fiecare zi, cearcănele de sub ochi îi păreau şi mai negre. În rarele dăţi când vorbea, o facea pe un ton tăios.

Aşa că, atunci când vorbi într-o seară fără s-o îndemne nimeni, Katryen aproape că-şi scăpă uneltele de brodat din mână.

— Ead, spuse regina Inysului, tu vei fi tovarăşa mea de pat în această seară.

La ora nouă, Doamnele din Dormitor o dezbrăcată, dar, pentru prima oară, Ead se schimbă şi ea în cămaşa de noapte. Roslain o luă deoparte.

— Trebuie neapărat să fie lumină în cameră toată noaptea, îi spuse ea. Sabran se va teme dacă se trezeşte pe întuneric. Cel mai uşor îmi e să ţin o lumânare care arde pe noptieră.

Ead încuviinţă din cap.

— O să am grijă să aibă una.

— Bine!

Roslain părea că ar vrea să spună mai multe, dar se abţinu. Imediat ce fu încuiat Dormitorul Regal, le mână pe celelalte slujnice afară şi încuie uşile.

Sabran se întinsese în pat. Ead urcă lângă ea şi se acoperi cu plapuma.

O vreme lungă, tăcură. Katryen ştia cum s-o ţină pe Sabran binedispusă, iar Roslain ştia să-i dea sfaturi. Ead se întreba ce rol avea să joace ea. Poate acela de a asculta.

Sau acela de a-i spune adevărul. Poate asta preţuia Sabran cel mai mult.

Trecuseră ani întregi de când dormise atât de aproape de cineva. O vedea foarte bine pe Sabran. Genele-i fluturânde, acoperite parcă de funingine. Căldura trupului ei. Pieptul ce i se ridica şi-i cobora.

— Am avut multe coşmaruri în ultima vreme, rupse tăcerea glasul reginei. Leacul tău a fost de ajutor, dar doctorul Boum îmi spune să nu iau nimic cât sunt grea. Nici măcar apa-somnului.

— Nu doresc să-l contrazic pe doctorul Boum, spuse Ead, dar poate-aţi putea folosi apa de trandafiri într-o alifie. Vă va linişti

pielea şi ar putea să vă alunge coşmarurile.

Încuviinţând din cap, Sabran îşi puse mâna pe burtă,

— O voi cere mâine. Poate că prezenţa ta va alunga coşmarurile la noapte. Chiar dacă apa de trandafiri n-o poate face.

Avea părul dezlegat, desfăcut ca nişte perdele de după care i se iţeau umerii.

— Nu am apucat să-ţi mulţumesc. Pentru tot ce-ai făcut pe Aleea Tolbei, preciză ea. Deşi aveam dureri, am văzut cât de bine te-ai luptat ca să mă aperi. Ridică bărbia şi adăugă: Tu i-ai omorât pe ceilalţi asasini? Tu eşti paznicul din noapte?

Expresia sa era de nepătruns. Ead voia să facă aşa cum hotărâse — să spună adevărul —, dar riscul era prea mare. Dacă ar fi aflat Combe, ar fi fost silită să plece de la curte.

— Nu, doamnă, răspunse. Poate că paznicul l-ar fi putut apăra pe prinţul Aubrecht, lucru pe care eu nu l-am reuşit.

— Nu era de datoria ta să-l aperi pe prinţ, o contrazise Sabran.

Silueta ei era jumătate umbră, jumătate aur.

— Din vina mea a murit Aubrecht. Tu mi-ai cerut să nu deschid uşa.

— Asasinul şi-ar fi găsit calea spre el într-un fel sau altul, replică Ead. Cineva i-a plătit lui Bess Weald o sumă frumoasă ca să se asigure că prinţul Aubrecht avea să moară. Soarta lui era deja pecetluită.

— O fi adevărat, dar ar fi trebuit să te ascult. Tu nu m-ai minţit niciodată. Nu pot să-i cer iertare lui Aubrecht, dar... îţi cer ţie, Ead Duryan!

Fu nevoie să se străduiască din răsputeri pentru a o putea privi în ochi. Habar n-avea cât de mult o minţise într-adevăr Ead.

— Desigur! spuse Ead.

Sabran dădu aerul afară pe nas. Pentru prima dată după opt ani, Ead simţi un junghi de remuşcare pentru minciunile pe care le scornise.

— Truyde utt Zeedeur trebuie să plătească preţul trădării ei, n-are nicio însemnătate cât e de tânără, continuă Sabran. După lege, ar trebui să cer ca înalta Prinţesă Ermuna să o osândească la moarte. Sau poate ţi-ar plăcea mai mult să dau dovadă de milostenie, Ead, că tot îi găseşti gustul atât de liniştitor.

— Trebuie să faceţi cum doriţi cu ea.

Adevărul era că Ead n-o voia moartă pe fată. Era o proastă primejdioasă, iar prostia ei pricinuise un şir de morţi, însă avea doar şaptesprezece ani. Avea timp să schimbe lucrurile.

Se aşternu din nou tăcerea înainte ca regina să se întoarcă spre ea. Fiind atât de aproape, Ead putea vedea cearcănele negre şi groase care-i înconjurau irişii, întunecate pe lângă verdele lor izbitor.

— Ead, spuse ea, eu nu pot să vorbesc cu Ros sau cu Kate despre asta, dar am să vorbesc cu tine. Simt că tu nu ţi-ai schimba părerea despre mine. Că... M-ai înţelege.

Ead îşi împleti degetele cu ale reginei.

— întotdeauna puteţi vorbi liber cu mine.

Sabran se mută mai aproape. Avea mâna rece şi delicată, iar degetele îi erau goale, fără bijuterii. îşi îngropase verigheta în Grădinile Scufundate, ca să însemneze locul unui mausoleu.

— M-ai întrebat, înainte să-l iau pe Aubrecht de consort, dacă vreau să mă căsătoresc, spuse ea aproape prea încet ca să se-audă. Îţi spun acum, şi numai ţie, că nu voiam. Şi... tot nu vreau.

Dezvăluirea rămase atârnând greu între ele. Erau vorbe primejdioase. Cum cotropirea ameninţa, Ducii Spirituali aveau să o îndemne în curând pe Sabran să-şi aleagă alt tovarăş, chiar şi cu moştenitoarea în pântece.

— N-am crezut niciodată că o să rostesc cuvintele astea cu voce tare.

Răsuflarea era gata să i se preschimbe-n râs.

— Ştiu că Inysul e pe picior de război. Ştiu că făpturile draconice se trezesc în toate colţurile lumii. Ştiu că mâna mea ar întări oricare dintre alianţele pe care le avem şi că ţările celelalte din întinderea Virtuţilor au fost aduse laolaltă prin sfânta taină a tovărăşiei.

Ead încuviinţă din cap.

— Dar?

— Mă tem de asta.

— De ce?

Sabran tăcu o vreme. O mână-i rămase pe burtă, în vreme ce Ead o ţinea de cealaltă.

— Aubrecht a fost atent cu mine. Blând şi binevoitor, continuă ea, cu o voce din fundul gâtului, dar când m-a pătruns, chiar şi când am găsit plăcere în asta, mi s-a părut...

închise ochii.

— Mi s-a părut că trupul meu nu-mi aparţinea întru totul. Şi... la fel mi se pare şi acum.

Privirea i se plecă asupra umflăturii abia văzute, acoperite de catifeaua mătăsoasă a cămăşii ei de noapte.

— Alianţele au fost întotdeauna făurite şi întărite prin căsătorii regale, reluă regina. În vreme ce Inysul are cea mai mare flotă din Apus, ducem lipsa unei armate terestre bine pregătite. Dacă suntem cotropiţi, o să avem nevoie de tot sprijinul pe care-l putem primi... dar fiecare naţie din întinderea Virtuţilor o să se vadă datoare să îşi apere mai întâi propriile ţărmuri. Totuşi, o căsătorie vine cu nişte cereri ale legii. Garanţii ale sprijinului militar.

Ead păstră tăcerea.

— Nu am avut niciodată vreo mare aplecare spre căsătorie, Ead. Nu spre soiul de căsătorie care Ie este de trebuinţă celor de sânge regesc — născută nu din dragoste, ci din teama de singurătate, murmură Sabran. Şi totuşi, dacă mă feresc, lumea mă va judeca. Prea mândră ca să-mi unesc ţara cu alta. Prea egoistă ca să-i ofer fiicei mele un tată care s-o iubească dacă eu pier. Aşa o să fiu privită. Cine s-ar ridica în apărarea unui asemenea monarh?

— Cei care-o numesc Sabran cea Măreaţă. Cei care-au văzut-o înfrângându-l pe Fyredel.

— Vor uita curând de această faptă când corăbiile duşmanilor vor întuneca zarea, replică Sabran. Sângele meu nu poate ţine-n loc armiile Yscalmului.

Pleoapele i se lăsară.

— Nu mă aştept să spui nimic cu care să mă alini, Ead. Mi-ai dat voie să mă despovărez, deşi temerile mele sunt egoiste. Domniţa mi-a dăruit copilul pe care i l-am cerut cu rugi fierbinţi, iar eu nu pot decât să... tremur.

Deşi focul vuia în vatră, i se făcuse pielea de găină.

— De unde vin eu, spuse Ead, n-am spune că e *egoist* să faci aşa cum aţi făcut dumneavoastră.

Sabran o privi.

— Tocmai v-aţi pierdut tovarăşul. Îi purtaţi copilul. Sigur că vă simţiţi fără putere. Ead îi strânse mâna şi adăugă: Nu e mereu uşor să dai naştere pruncilor. Mie mi se pare că aceasta e taina cel mai bine păzită din toate câte există. Vorbim de ea de parcă n-ar exista nimic mai dulce pe lume, dar adevărul e mult mai încurcat. Nimeni nu vorbeşte deschis despre greutăţi. Despre neplăceri. Despre nesiguranţă. Acum, că simţiţi greutatea stării dumneavoastră, vă credeţi singură în ea. Şi aţi luat vina asupra dumneavoastră.

Auzind acestea, Sabran înghiţi în sec.

— Frica dumneavoastră e firească.

Ead o privi ţintă.

— Să nu lăsaţi pe nimeni să vă convingă de contrariu!

Pentru prima oară de la ambuscadă, regina Inysului surâse.
— Ead, spuse ea, nu ştiu ce m-aş face fără tine!

31
RĂSĂRIT

CASTELUL RÂULUI ALB NU-ŞI LUASE NUMELE DE LA UN RÂU, CI DE LA ŞANŢUL plin cu scoici care înconjura domeniul. în spatele său se afla străvechea Pădure a Păsării Rănite, iar dincolo de ea, necruţătorul şi mohorâtul Munte Tego. Cu un an înaintea Zilei Alegerii, toţi învăţăceii fuseseră provocaţi să urce pe vârful piscului, acolo unde se spunea că spiritul marelui Kwiriki se pogora ca să-i binecuvânteze pe cei vrednici.

Dintre toţi învăţăceii din Casa de Miazăzi, numai Tane reuşise să ajungă până în vârf. Pe jumătate îngheţată, cu rău de munte, se târâse pe ultima pantă, vomitând sânge pe zăpadă.

Nu mai fusese om în acel ultim ceas. Ci doar un felinar de hârtie, subţire şi purtat de vânt, agăţându-se de rămăşiţele licărinde ale unui suflet. Şi totuşi, când nu mai avusese de urcat şi privise în sus şi nu văzuse nimic altceva în afară de cumplita frumuseţe a cerului, găsise puterea de-a se ridica. Şi ştiuse că marele Kwiriki era cu ea, înlăuntrul ei.

în clipa aceasta, simţământul nu i se păruse nicicând mai departe. Era din nou felinarul, din nou ferfeniţă. Abia trăia.

Nu era sigură cât timp o ţinuseră în închisoare. Timpul devenise o baltă fără fund. Rămăsese întinsă, cu mâinile făcute căuş în jurul urechilor, pentru a nu mai auzi decât marea.

Apoi, alţi străjeri o urcară într-o lectică. Fu condusă pe lângă un tum de pază, într-o încăpere cu tavan înalt şi pereţi pictaţi cu scene din vremea Marii Suferinţe şi pe un balcon cu acoperiş.

Guvematoarea din Ginura le ceru soldaţilor să plece. Se ridică în

picioare cât era de înaltă, cu o privire tăioasă, scârbită.

— Lady Tane, rosti ea cu răceală.

Tane făcu o plecăciune şi îngenunche pe preşuri. Titlul suna deja de parc-ar fi fost din altă viaţă.

Afară, o pasăre-a-jalei striga. *Hâc-hâc-hâc-ul* ei, ca al unui copil răguşit, înnebunise, din câte se spunea, o împărătească. Tane se întreba dacă avea s-o înnebunească şi pe ea dacă asculta cu destul de multă băgare de seamă.

Sau poate că deja îşi pierduse minţile.

— În urmă cu câteva zile, reluă guvematoarea, un prizonier te-a învinuit de o fărădelege deosebit de gravă. A fost adus în afara legii în Seiiki din Mentendon. Potrivit Marelui Edict, a fost osândit la moarte.

O căpăţână sus pe poartă, cu părul năclăit de sânge.

— Prizonierul le-a povestit magistraţilor din Capul Hisan că, atunci când a sosit aici, o femeie l-a găsit pe plajă. A descris cicatricea de sub ochiul ei.

Tane îşi lipi palmele transpirate de coapse.

— Spune-mi, urmă guvematoarea, de ce un învăţăcel cu un trecut fără pată, care s-a ridicat din nimic, care-a primit rarul prilej de a fi ales de zei, ar risca totul — până şi siguranţa fiecărui cetăţean al acestei insulei — făcând asta.

Lui Tane îi luă ceva vreme să-şi regăsească glasul. II lăsase într-un şanţ pătat de sânge.

— S-a tot şuşotit. Că aceia care încălcau izolarea aveau să fie răsplătiţi. Măcar o dată, am vrut să fiu neînfricată. Să risc.

Nu vorbea deloc ca de obicei.

— El... a ieşit din mare.

— De ce nu ai dat de veste autorităţilor?

— Credeam că n-o să mai aibă loc ceremonia. Credeam c-o să se închidă portul şi că zeii o să rămână pe dinafară. Că nu o să mai am prilejul de-a călări.

Câtă trufie fusese-n vorbele ei. Cât fusese de egoistă şi de nesimţitoare. Când îi explicase lui Nayimathun, dragoniţa înţelesese. În clipa de faţă, ruşinea era zdrobitoare.

— Mi-a părut a fi o solie. Din partea zeilor.

Abia putea vorbi.

— Am fost norocoasă. Toată viaţa mea, marele Kwiriki a fost mult prea îngăduitor cu mine. În fiecare zi, am aşteptat ca harul lui să se facă nevăzut. Când a venit străinul, am ştiut că venise vremea. Dar nu eram pregătită. Trebuia să... retez legătura cu el.

Să-l ascund undeva până când obţineam ceea ce voiam.

Nu-şi vedea decât mâinile, cu unghiile roase până la sânge, pline de cicatrici abia vizibile.

— Marele Kwiriki *chiar* s-a îndurat de tine, lady Tane.

Guvernatoarei aproape că părea să-i fie milă.

— Dacă ai fi făcut o altă alegere în noaptea aceea, îndurarea ar fi putut fi în continuare a dumitale.

Pasărea se-auzea afară, *hâc-hâc-hâc.* Un prunc veşnic nealinat.

— Susa era nevinovată, doamnă guvernator, spuse Tane. Eu am silit-o să m-ajute.

— Ba nu. Am cercetat santinela pe care-a convins-o să o lase să intre pe Orisima. A luat parte de bunăvoie la asta. Ţi-a fost credincioasă ţie mai mult decât a fost credincioasă Seiikiului.

Guvematoarea îşi ţuguie buzele.

— Am aflat că un dragon a cerut îndurare pentru ea. Din nefericire, vestea a ajuns la mine prea târziu.

— Nayimathun, şopti Tane. Unde este?

— Astfel ajung la a doua chestiune, şi mai gravă. Aproape de revărsatul zorilor, un grup de vânători a andocat în Golful Ginura.

— Vânători?

— Flota Ochiului de Tigru. Mărita Nayimathun din Nămeţii Adânci a fost... luată.

Tane fii secătuită de toate simţămintele. Mâinile i se strânseră în pumni, um- plându-se de sudoare.

— înalta Strajă a Mării va face tot ce-i stă în putere pentru a o aduce înapoi, dar rar se întâmplă ca zeii noştri să fie cruţaţi de măcelul care-i aşteaptă în Kawontay.

Guvematoarea încleştă maxilarul o clipă.

— Mă doare să spun asta, dar se prea poate să nu putem ajunge la mărita Nayimathun.

Tane fu străbătută de un fior. Stomacul era ca o otravă înlăuntrul ei. încercă să nu-şi închipuie ce trebuia să îndure Nayimathun. Gândul era de neîndurat, într-o asemenea măsură, încât ochii i se înceţoşară, iar buzele începură să-i tremure.

Era sortită pieirii, şi nu avea ce să facă şi nici pe cine să mai piardă. Poate la sfârşit, avea să scurgă ceva din nemernicia din Seiiki dinlăuntru! ei.

— Mai e cineva implicat în această poveste, rosti ea, încet. Roos. Un chirurg din Orisima. A încercat să mă şantajeze. Mi-a spus să-i aduc solzi şi sânge de dragon, ca să lucreze cu ele. Nu există nimic cinstit sau bun în el. Căldura-i înţepă ochii când zise: Pesemne că

el i-a ajutat s-o ia pe mărita Nayimathun. Nu mai permiteţi să rănească şi alţi dragoni. Să răspundă în faţa legii.

Guvematoarea o cercetă cu băgare de seamă o vreme.

— Roos a fost declarat ca dispărut, răspunse în cele din urmă.

Tane o privea ţintă.

— S-a dus aseară la plajă, din spusele prietenilor săi. Credem că e posibil să fi scăpat de pe insulă.

Dacă Roos era cu Flota Ochiului de Tigru, era deja mort. Unul de teapa lui avea să supere curând pe cine nu trebuia.

Tane nu simţi nicio alinare. Duşmanul ei dispăruse, dar la fel şi dragoniţa ei. Şi prietena ei. Şi visul pe care nu-l meritase niciodată.

— Am făcut o greşeală.

Atât îi mai rămăsese.

— O greşeală groaznică!

— Într-adevăr!

Tăcerea căscă o prăpastie enormă între ele.

— Potrivit legii, ar trebui să fii executată, adăugă guvematoarea. Egoismul şi lăcomia ta ar fi putut distruge Seiiki. Totuşi, din respect pentru mărita Nayimathun şi pentru ceea ce ai fi putut să devii, voi da dovadă de îndurare în această zi. Vei trăi câte zile ţi-au mai rămas pe Insula Penelor. Acolo, ai putea să-n veţi să-l slujeşti cum trebuie pe marele Kwinki.

Tane se ridică şi făcu o plecăciune, iar soldaţii o duseră înapoi la lectică. Crezuse c-avea să plângă, să implore sau să ceară iertare, dar în clipa cea de pe urmă, nu simţise nimic.

32
Miazăzi

Oglindirea apei dănţuia pe un tavan boltit. Aerul era răcoros, dar nu destul de rece cât să-i facă pielea de găină. Loth băgă de seamă toate aceste lucruri la puţin timp după ce-şi dădu seama că era dezbrăcat.

Stătea întins pe un covor ţesut. În dreapta lui se afla o piscină cu patru laturi, iar în stânga, o scobitură în stâncă, unde lumina o lampă cu ulei.

Deodată, durerea ascuţită ca o gheară îi străbătu spinarea. Se întoarse pe burtă şi vărsă, apoi îl copleşi.

Fierbinţeala sângelui.

Fusese un coşmar îndepărtat în Inys. O poveste de spus la gura focului în nopţi întunecoase. În clipa aceasta ştia cu ce se confruntase toată lumea în vremea Marii Năpaste. Ştia de ce Răsăritul îşi încuiase porţile.

însuşi sângele său era ulei clocotit. Urlă în bezna propriului cazan, iar bezna îi răspunse cu un urlet. Un dig se sparse undeva înlăuntrul său, iar un roi de albine turbate îi năvăli în măruntaie, dându-le foc. Şi în timp ce oasele-i pocneau de la căldură, în timp ce lacrimile-i topeau obrajii, tot ce-şi dorea pe lume era să moară.

O amintire îl străfulgeră. Prin pâcla roşie, îşi dădu seama că trebuia neapărat să ajungă la piscina pe care-o văzuse şi să ostoiască focul dinlăuntrul său. Dădu să se ridice, mişcându-se ca pe un pat de cărbuni fierbinţi, dar o mână rece îi atinse fruntea.

— Nu!

— Cine eşti? vorbi un glas, unul precum lumina soarelui.

— Lord Arteloth Beck, răspunse. Rogu-vă, st-staţi departe! Am

molima.

— Unde-ai găsit cutia din fier?

— Donmata Marosa.

Se cutremură.

— Vă rog...

Teama-l făcu să suspine, dar, curând, altcineva ajunse lângă el şi-i duse la buze o carafa. Bău din ea.

Când se trezi mai târziu, se afla într-un pat, deşi era tot gol, în aceeaşi încăpere de sub pământ ca înainte.

Trecu multă vreme până când îndrăzni să se mişte. Nu-l durea nimic, iar ro- şeaţa de pe mâini îi dispăruse.

Loth făcu semnul săbiei pe piept. Sfântul, în milostivirea lui, considerase de cuviinţă să-l cruţe.

Rămase nemişcat o vreme, cu urechile ciulite după paşi sau glasuri. În cele din urmă, se ridică pe picioare tremurânde, ameţit de slăbit ce era. Vânătăile căpătate de la cocatrice erau acoperite cu alifie. Chiar şi amintirea chinului pe care-l îndurase îl secătuia, dar un suflet bun îl îngrijise şi-i oferise ospitalitatea lui, aşa că voia să arate bine când îl întâmpina.

Se cufundă în piscină. Podeaua netedă era o desfătare pentru călcâiele lui ostenite.

Nu-şi mai aducea aminte nimic de după sosirea în Rauca. O amintire vagă cu o piaţă îi reveni: îşi aduse aminte că era în mişcare, apoi la han. După aceea, vid total.

Barba-i crescuse prea deasă pentru gustul lui, dar nu vedea niciun brici pe nicăieri. După ce se învioră, se ridică şi îşi trase pe el cămaşa de noapte care fusese lăsată pe noptieră.

Tresări când o văzu. O femeie cu o mantie verde, care ţinea o lampă în palmă. Avea pielea de un maroniu închis, la fel ca ochii, iar părul îi cădea în cârlionţi în jurul feţei.

— Trebuie să vii cu mine!

Vorbea inyshiană cu un accent lasian.

Pe Loth îl trecu un fior.

— Cine sunteţi, domniţă?

— Chassar uq-Ispad te pofteşte la masa lui.

Deci ambasadorul îl găsise cumva. Loth voia să întrebe mai multe, dar nu avea îndrăzneala necesară să o ia la întrebări pe această femeie, care-l privea cu răceală, fără să clipească.

O luă pe urmele ei printr-un şir de pasaje fără ferestre, cioplit din piatră trandafirie şi luminat de lămpi cu ulei. Pesemne că acolo

locuia ambasadorul, deşi nu semăna deloc cu locul în care spusese Ead că ar fi copilărit. Nu exista nicio pasarelă în aer liber şi nicio privelişte izbitoare a munţilor Sarras. Doar câte-un alcov pe ici, pe colo, care adăpostea câte-o statuetă de bronz cu o femeie care ţinea o sabie şi o sferă.

Călăuza lui se opri sub o boltă, de care atârna o perdea translucidă.

— Pe-aici, spuse ea.

Se îndepărtă, luându-şi lampa cu ea.

Camera de dincolo de văl era mică şi avea tavanul jos. Un bărbat ersyrian înalt stătea la o masă. Purta un turban argintiu pe cap. Când Loth intră, acesta ridică privirea.

Chassar uq-Ispad.

— Lord Arteloth.

Ambasadorul făcu un gest spre un alt scaun.

— Rogu-te, stai jos! Trebuie să fii peste măsură de ostenit.

Masa era doldora de fructe. Loth se aşeză pe scaunul de vizavi.

— Domnule ambasador uq-Ispad, începu el, un pic cam răguşit. Dumneavoastră ar trebui să vă mulţumesc pentru că mi-aţi salvat viaţa?

— Eu am pus o vorbă bună pentru dumneata, dar nu, veni răspunsul. Acesta nu este domeniul meu, iar leacul pe care l-ai luat nu era al meu. Totuşi, în spiritul ospitalităţii ersyriene, poţi să-mi spui Chassar.

Vocea lui nu era aşa cum şi-o închipuise Loth. Chassar uq-Ispad pe care îl cunoscuse el la curte râdea mai mereu, nu era de un calm tulburător.

— Eşti foarte norocos că stai la masa asta, spuse Chassar. Puţini sunt aceia care caută Abaţia şi apucă s-o şi vadă.

Un alt bărbat îi turnă lui Loth un pahar de vin pal.

— Abaţia, Excelenţă? întrebă Loth, zăpăcit.

— Te afli în Abaţia Portocalului, lord Arteloth. În Lasia.

Lasia. Chiar n-avea cum.

— Eu eram în Rauca, spuse el, şi mai zăpăcit. Cum e cu putinţă una ca asta?

— Ihneumonul.

Chassar îşi turnă de băut.

— Sunt prieteni vechi ai Abaţiei.

Loth nu se dumirise câtuşi de puţin.

— Aralaq te-a găsit în munţi. Puse paharul jos şi preciză: El a chemat una dintre surori să te ia.

Abaţia. Surorile.

— Aralaq, repetă Loth.

Ihneumonul.

Chassar îşi sorbi băutura. Loth băgă pentru prima oară de seamă că un vultur de nisip stătea cocoţat în apropiere, cu capul înclinat. Ead lăudase acele păsări de pradă pentru agerimea lor.

— Pari confuz, lord Arteloth, reluă Chassar, uşor. O să te lămuresc. Ca să pot face asta, trebuie mai întâi să-ţi spun o poveste.

Era cea mai ciudată întâmpinare din lume.

— Cunoşti povestea Domniţei şi a Sfântului. Ştii cum un cavaler a salvat o prinţesă de un dragon şi a dus-o departe, într-un regat de peste mare. Ştii că au întemeiat un oraş măreţ şi că au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Zâmbi.

— Tot ceea ce ştii este neadevărat.

Era o asemenea tăcere în încăpere, încât Loth auzea vulturul de nisip foşnin- du-şi penele.

— Sunteţi un urmaş al Celui ce Cântă în Zori, Excelenţă, spuse Loth, în cele din urmă, dar am să vă rog să nu huliţi în faţa mea!

— Cei din casa Berethnet sunt hulitorii. *Ei* sunt mincinoşii.

Loth tăcu, uluit. Ştia că Chassar uq-Ispad era necredincios, dar rămase înmărmurit auzind aceste cuvinte.

— Când Nenumitul a venit în miazăzi, în oraşul Yikala, continuă Chassar, înaltul Conducător Selinu a încercat să-l îmbuneze punând la cale o tragere la sorţi a vieţilor. Până şi copiii erau jertfiţi dacă sorţii le erau împotrivă. Singura lui fiică, prinţesa Cleolind, i-a jurat tatălui ei că avea să ucidă fiara, dar Selinu nu i-a îngăduit. Cleolind a fost silită să privească suferinţa poporului ei. Dar, într-o bună zi, a fost ea aleasă ca jertfa.

— Aşa o spune sanctarianul, zise Loth.

— Taci şi bagă ceva la cap!

Chassar alese un fruct purpuriu din bol.

— În ziua în care Cleolind era sortită să moară, un cavaler apusean trecea călare prin oraş. Purta o sabie cu numele de Ascalon.

— întocmai…

— Taci, că-ţi tai limba!

Loth închise gura.

— Acest cavaler *curtenitor,* continuă Chassar, cu vocea mustind de dispreţ, a făgăduit să-l ucidă pe Nenumit cu sabia lui fermecată.

Dar avea două cerinţe. Prima era s-o ia pe Cleolind de soţie, iar ea să se întoarcă alături de el în Inysca, drept regină consoartă. A doua era ca poporul ei să se convertească la cele Şase Virtuţi ale Cavalerismului — un cod al cavalerilor pe care el se hotărâse să-l preschimbe într-o religie, avându-l pe el ca zeu suprem. O credinţă închipuită.

Să-l audă pe Sfânt descris ca un nebun care umbla pe coclauri era prea mult ca să poată îndura. Auzi la el, *credinţă închipuitul* Cele Şase Virtuţi erau codul după care se călăuzeau toţi cavalerii inyshieni ai acelor vremuri. Loth deschise gura, îşi aduse aminte de avertisment şi-o închise la loc.

— În ciuda fricii lor, urmă Chassar, lasienii nu au *vrut* să treacă la noua religie. Cleolind i-a spus cavalerului asta şi i-a refuzat ambele cereri. Dar Galian a fost atât de stăpânit de lăcomie şi de poftă trupească, încât s-a luptat cu fiara, chiar şi-aşa.

Loth aproape că se înecă.

— Inima lui nu era stăpânită de poftă trupească. Dragostea lui pentru prinţesa Cleolind era curată.

— încearcă să nu fii enervant, milord! Galian înşelătorul a fost o brută. O brută egoistă, însetată de putere. Pentru el, Lasia era doar un câmp din care să-şi ia o mireasă de sânge regesc şi o armată de adepţi ai unei religii întemeiate de el. Avea de gând să se numească pe sine însuşi zeu şi să unească Inysca sub coroana lui.

Chassar îşi mai turnă vin, în vreme ce Loth clocotea de furie.

— Bineînţeles, preaiubitu-ţi Sfânt a căzut aproape numaidecât, rănit uşor, şi s-a pişat pe el. Iar Cleolind, femeie curajoasă, i-a luat sabia. Ea a luat-o pe urmele Nenumitului în adâncul Bazinului Lasian, acolo unde acesta-şi făcuse cuibul. Puţini îndrăzneră să intre în pădure, căci marea ei de copaci era întinsă şi neumblată. A luat urma fiarei până când a ajuns într-o vale enormă. În valea aceea, creştea un portocal de o înălţime uluitoare şi o frumuseţe nemaivăzută. Nenumitul era încolăcit în jurul copacului, precum un şarpe. S-au luptat prin toată valea şi, deşi Cleolind era o războinică puternică, fiara i-a dat foc. În chinuri, ea s-a târât spre copac. Nenumitul şi-a cârâit biruinţa şi a deschis gura ca s-o ardă din nou — dar cât timp era sub ramurile copacului, focul lui nu o putea atinge. Chiar în timp ce Cleolind se minuna, portocalul a dat rod. Când a mâncat din fructul lui, a fost vindecată — nu doar vindecată, ci *schimbată.* Auzea şoaptele pământului. Dansul vântului. A renăscut ca o flacără vie. A luptat din nou cu fiara şi a înfipt-o pe Ascalon sub unul dintre solzii ei. Grav rănit, Nenumitul

s-a îndepărtat târându-se. Cleolind s-a întors biruitoare în Yikala şi l-a alungat pe sir Galian Berethnet de pe tărâmul ei, înapoindu-i sabia ca să nu se mai întoarcă niciodată după ea. A fugit înapoi în insulele Inyscăi şi a povestit o variantă falsă a întâmplărilor, iar locuitorii l-au încoronat rege al...

Loth izbi cu pumnul în masă. Vulturul de nisip ţipă a protest.

— N-am de gând să stau la masa ta şi să te-ascult cum îmi pângăreşti credinţa, spuse Loth, încet. Cleolind a plecat *cu el* în Inys, iar reginele din casa Berethnet sunt urmaşele ei.

— Cleolind şi-a lepădat bogăţiile, continuă Chassar, de parcă Loth nici nu ar fi grăit, şi a călătorit înapoi spre Bazinul Lasian, cu slujnicele ei. Acolo, a întemeiat Abaţia Portocalului, o casă a femeilor binecuvântate cu flacăra sfântă. O casă, lord Arteloth, a magilor.

Vrăjitorie.

— Ţelul Abaţiei este acela de a nimici wyrmi şi de a proteja Miazăzi de puterea draconică. Este condusă de Abatesă — preaiubita Maicii. Şi mă tem, lord Arteloth, că această măreaţă doamnă crede că s-ar putea ca tu să-i fi ucis una dintre fiice.

Cum expresia lui Loth rămase neschimbată, Chassar se aplecă în faţă, cu o privire hotărâtă.

— Aveai asupra ta o cutie de fier văzută ultima dată la o femeie pe nume Jondu.

— Nu sunt ucigaş. Jondu a fost capturată de yscalezi, stărui Loth. înainte de a muri, i-a încredinţat cutia donmatei Yscalinului, care mi-a dat-o mie.

Pipăi partea din spate a scaunului şi se ridică.

— M-a implorat să ţi-o aduc. Tu o ai acum, spuse el, disperat. Trebuie să plec de-aici!

— Deci Jondu a murit. Stai jos, lord Arteloth! spuse Chassar, cu răceală. Ai să rămâi.

— Ca să-mi jigneşti în continuare credinţa?

— Pentru că oricine caută Abaţia nu mai poate pleca dintre zidurile ei.

Loth îngheţă.

— Mi-e greu să-ţi spun lucrul acesta, lord Arteloth. O cunosc pe mama ta şi mă îndurerează gândul că nu-şi va mai vedea niciodată fiul... Dar nu e cu putinţă să pleci. Niciun străin nu poate pleca. E un risc prea mare să spui cuiva despre Abaţie.

— Tu...

Loth clătină din cap.

— Nu poţi — asta-i o *nebuniei*

— E o viaţă plăcută. Nu la fel de plăcută precum viaţa ta din Inys, recunoscu Chassar, dar vei fi în siguranţă aici, departe de ochii lumii.

— Sunt moştenitorul Casei Goldenbirch. Sunt prieten al reginei Sabran a IX-a! Nu o să îngădui să fiu batjocorit într-un asemenea hal!

Lovi peretele cu spatele.

— Ead spunea mereu că eşti un om cu mare haz. Dacă asta e o glumă, Excelenţă, spune acum!

— Ah! exclamă Chassar, oftând. Mi-a vorbit despre prietenia voastră.

Ceva se schimbă înlăuntrul lui Loth. Şi, încetul cu încetul, începu să priceapă.

Nu Ead, ci *Eadaz.* Simţământul luminii soarelui. Tainele ei. Copilăria ei ascunsă. Dar nu, *nu* se putea să fie adevărat... Ead trecuse la Cele Şase Virtuţi. Se ruga la Sanctuar de două ori pe zi. Nu se putea, pur şi simplu, *nu se putea* să fie o eretică, o practicantă a artelor interzise.

— Femeia pe care tu o cunoşti drept Ead Duryan este o minciună, Arteloth. Eu i-am ticluit acea identitate. Numele ei adevărat este Eadaz du Zâla uq-Năra şi este soră a Abaţiei. Eu am trimis-o în Inys, la porunca ultimei Abatese, pentru a o apăra pe Sabran a IX-a.

— Nu.

Ead, care împărţise vinul cu el, care dansase cu el la fiecare Sărbătoare a Tovărăşiei de când el avea douăzeci şi doi de ani. Ead, femeia cu care tatăl lui îi spusese că avea să se căsătorească.

Ead Duryan.

— Este mag. Unul dintre cei mai înzestraţi, spuse Chassar. Se va întoarce aici de-ndată ce Sabran dă naştere pruncului ei.

Fiecare cuvânt înfigea şi mai adânc în el cuţitul trădării. Nu mai putea îndura, împinse perdeaua Ia o parte şi dădu buzna pe coridor, dar ajunse faţă-n faţă cu femeia. Şi văzu atunci că ea nu ţinea o lampă cu ulei în mână.

Ţinea foc.

— Maica este cu tine, Arteloth. Îi zâmbi când rosti: Dormi!

33
RĂSĂRIT

Erau ascunşi în camera cea mai de sus a palatului Brygstad, unde stăteau uneori noaptea pe furiş când înaltul Prinţ era plecat. Pereţii erau plini de tapiserii, iar fereastra se aburise de la căldura flăcărilor. Acolo aveau să zămislească vlăstarele regeşti prunc. Sub o boltă înstelată.

În alte nopţi, se ascundeau în Cartierul Vechi, într-o cameră pe care Jannart o păstra la un han numit Soarele Strălucitor, cunoscut pentru discreţia sa. Adăpostise mulţi îndrăgostiţi care fugeau de legile Cavaleriţei Tovărăşiei. Unii, precum Jannart, erau prinşi în căsătorii pe care nu ei le aleseseră. Alţii erau necăsătoriţi. Alţii se îndrăgostiseră de oameni care erau mult deasupra sau sub rangul lor. Cu toţii iubeau într-un fel care avea să-i silească să plătească un preţ în întinderea Virtuţilor.

În ziua aceea, Edvart pornise cu jumătate de curte, împreună cu fiica lui şi cu nepotul lui, spre locuinţa de vară din Pădurea Miresei. Jannart îi făgăduise Iui Edvart că aveau să i se alăture ca să vâneze legendarul lup Sangyn, care prăduia prin partea de miazănoapte a Mentendonului.

Niclays nu fusese niciodată sigur dacă Edvart ştia sau nu adevărul despre legătura lui cu Jannart. Poate că închisese ochii la ea. Dacă afla toată lumea, înaltul Prinţ nu avea să aibă de ales decât să-l alunge pe Jannart, prietenul său cel mai apropiat, pentru că îşi încălcase jurământul faţă de Cavaleriţa Tovărăşiei.

Un buştean se prăbuşi în foc. Lângă el, Jannart îşi răsfoia manuscrisele, răsfirate pe covorul din faţa lui. În ultimii câţiva ani, lăsase deoparte picturile pentru a-şi urma dragostea pentru istorie.

Fusese mereu tulburat de pierderea uriaşă de cunoştinţe din vremea Marii Năpaste — arderea bibliotecilor, distrugerea arhivelor, năruirea completă a clădirilor străvechi —, iar acum, când fiul său, Oscarde, prelua nişte îndatoriri la ducat, se putea pierde în sfârşit în umplerea golurilor din istorie.

Niclays stătea întins în pat, gol, privind stelele pictate. Cineva se străduise din răsputeri să le facă să oglindească adevăratul cer.

— Ce e?

Jannart nici măcar nu avu nevoie să ridice privirea ca să-şi dea seama că ceva era nelalocul lui. Niclays oftă din greu.

— Un wyvem aproape de capitala noastră ar trebui să te tulbure până şi pe tine.

Cu trei zile înainte, doi bărbaţi cutezaseră să pătrundă într-o peşteră la apus de Brygstad şi găsiseră din întâmplare un wyvem adormit. Se ştia bine că făpturile draconice găsiseră locuri în care să doarmă în toate colţurile lumii după Marea Năpastă, iar dacă te uitai cu destulă băgare de seamă, în orice ţară puteai găsi unul.

În Statul Liber al Mentendonului, legea spunea că dacă erau întâlnite, aceste fiare trebuiau lăsate-n pace, altfel osânda era moartea. Exista o frică răspândită peste tot că trezirea unuia avea să trezească şi mai mulţi — dar oamenii aceia se crezuseră mai presus de lege. Imbătându-se cu visuri cavalereşti, scoseseră săbiile şi încercaseră să ucidă fiara. Nefiind încântată de o asemenea trezire dură, aceasta îşi mâncase atacatorii şi ieşise din peşteră zgâriind totul în jur cu ghearele, orbită de furie. Având somnul prea tulburat ca să poată sufla foc, tot reuşise să sfâşie vreo câţiva locuitori ai unui oraş din apropiere până să-i înfigă un suflet brav o săgeată-n inimă.

— Clay, spuse Jannart, erau doi băieţi îngâmfaţi care-o au făcut o mare neghiobie. Ed o să se-asigure că nu se va mai întâmpla.

— Poate că ducilor le scapă din vedere asemenea lucruri, dar proşti îngâmfaţi există peste tot.

Niclays îşi turnă un pahar de vin negru.

— Era o mină părăsită, nu departe de Rozentun, ştii tu unde. Umbla vorba printre copii că acolo era o cocatrice care făcuse un cuib plin de ouă de aur înainte de a adormi. O fată pe care-o cunoşteam eu îşi rupsese spinarea încercând să ajungă la el. Un băiat se rătăcise în întuneric. N-a mai fost găsit niciodată. Proşti îngâmfaţi, amândoi.

— Mă uimeşte faptul că, după atâţia ani, eu încă aflu lucruri noi despre copilăria ta.

Jannart ridică dintr-o sprânceană, schiţând o grimasă.

— Tu ai căutat vreodată cuibul de aur?

Niclays pufni.

— Lauzi idee! Aaa, m-am dus o dată, de două ori, tiptil, până la intrare, dar dragostea vieţii tale era un laş abject chiar şi în copilărie. Mă tem prea tare de moarte ca să o caut.

— Ei, nu pot decât să fiu recunoscător pentru moliciunea şirei spinării tale. Mărturisesc că şi eu m-am temut pentru moartea ta.

— Îţi readuc aminte că eşti cu doi ani mai în vârstă decât mine şi că aritmetica morţii e împotriva ta.

Jannart zâmbi.

— Hai să nu vorbim de moarte când avem atâta viaţă de trăit!

Se ridică în picioare, iar Niclays îi sorbi din priviri conturul puternic al trupului, sculptat de anii de scrimă. La cincizeci de ani, era la fel de chipeş cum fusese şi-n ziua în care se întâlniseră pentru prima oară. Părul îi ajungea până în talie, iar cu timpul se închisese până la un arămiu bogat, argintiu la rădăcină. Niclays tot n-avea habar cum reuşise să rămână în inima acestui om atâţia ani.

— Foarte curând, am de gând să fug cu tine-n Laguna Laptelui, unde ne vom trăi viaţa fără nume şi titluri.

Jannart urcă în pat, înconjurându-l pe Niclays cu braţele, şi-l sărută.

— Pe lângă asta, se prea poate să mori tu înaintea mea în ritmul ăsta. Poate dac-ai înceta să mă mai înşeli cu vinul lui Ed...

Mâna i se îndreptă pe furiş spre pahar.

— Tu, cu cărţile tale prăfuite. Eu, cu vinul.

Chicotind, Niclays îl ţinu aşa încât să nu ajungă la el.

— Ne-am înţeles.

— Pricep.

încercă din nou să-l înhaţe, în joacă.

— Şi când ne-am înţeles noi în legătură cu asta?

— Astăzi. S-ar putea ca tu să fi adormit.

Jannart cedă şi urcă în pat, alături de el. Niclays încercă să nu bage-n seamă remuşcările.

De-a lungul anilor, se certaseră de nenumărate ori din pricina slăbiciunii lui pentru vin. îşi domolise patima băuturii destul cât să nu-şi mai piardă memoria ore-ntregi, ca în tinereţe, dar dacă stătea prea mult fără să bea un pahar, începeau să-i tremure mâinile. În ultima vreme, Jannart părea prea sătul de acel subiect ca să se mai certe cu el. Pe Niclays îl durea să-l dezamăgească pe singurul om care-l iubea.

Vinul negru era alinarea lui. Dulceaţa lui densă umplea golul care se căsca ori de câte ori îşi privea degetul, lipsit de verighetă. Îi amorţea durerea de-a trăi în minciună.

— Chiar crezi că există Laguna Laptelui? murmură el.

Un loc din legende şi cântece de leagăn. Adăpostul îndrăgostiţilor.

Jannart îşi înconjură buricul cu un deget.

— Da, cred, răspunse el. Am adunat destule dovezi, încât să cred că exista cel puţin dinainte de Marea Năpastă. Ed a auzit că urmaşii familiei Nerafriss ce-au mai rămas în viaţă ştiu unde e, însă le spun doar celor vrednici.

— Atunci, eu nu mă număr printre ei. Ar fi bine să te duci singur.

— Nu scapi tu aşa uşor de mine, Niclays Roos!

Jannart îşi mută capul mai aproape, astfel încât nasurile li se atinseră în treacăt. — Iar dacă nu găsim Laguna Laptelui, putem merge altundeva.

— Unde?

— Poate altundeva la Miazăzi. Oriunde n-are putere Cavaleriţa Tovărăşiei, răspunse Jannart. Există locuri neumblate dincolo de Poarta lui Ungulus. Poate şi alte continente.

— Dar eu nu-s vreun explorator!

— Ai putea fi, Clay. Ai putea fi orice, şi să nu gândeşti niciodată altfel!

Jannart îşi trecu un deget peste obrazul lui Niclays.

— Dacă m-aş fi convins pe mine însumi că nu sunt un păcătos, n-aş fi sărutat niciodată buzele pe care tânjeam să le sărut. Buzele unui bărbat cu părul trandafi- riu-auriu, al cărui rang din naştere, stabilit după legile unui cavaler mort demult, îl facea nedemn de iubirea mea.

Niclays încercă să nu se holbeze ca un neghiob în ochii aceia cenuşii ai neamului Vatten. Chiar şi acum, după atâţia ani, când se uita la acest om, rămânea cu răsuflarea tăiată.

— Şi cu Aleidine cum rămâne? întrebă el.

încercă să pară curios, nu ranchiunos. Lui Jannart îi era greu, pentru că petrecuse zeci de ani furişându-se între tovarăşă şi iubit şi punându-şi enorm de mult în primejdie trecerea la curte. Niclays n-avea asemenea griji. Nu se căsătorise niciodată, şi nici nu încercase nimeni să-l silească.

— Ally o să fie bine, replică Jannart, chiar dacă se încruntă. O să fie Ducesa Văduvă de Zeedeur, bogată şi puternică la rândul ei.

Jannart ţinea la Aleidine. Chiar dacă n-o iubise niciodată cum se

iubeau tovarăşii, nutriseră o prietenie apropiată pe durata căsniciei lor de treizeci de ani. Ea se îngrijise de afacerile lui, îi purtase în pântece copilul, condusese Ducatul de Zeedeur alături de el şi, trecând prin toate acestea, îl iubise necondiţionat.

Când vor pleca, Niclays îşi dădu seama că Jannart avea să-i ducă dorul. Avea să ducă dorul familiei pe care şi-o întemeiaseră — dar în ochii lui, el le dăduse tinereţea lui. Acum, voia să-şi trăiască ultimii ani alături de bărbatul pe care-l iubea.

Niclays îl luă de mână, de mâna pe care purta o verighetă de argint.

— Hai să plecăm curând, spuse el, uşor, ca să-i ia gândul de la toate astea. Tot ascunzându-mă aşa, încep să-mbătrânesc.

— Bătrâneţea te prinde bine, vulpoiul meu de aur!

Jannart îl sărută.

— Vom pleca. Iti făgăduiesc!

— Când?

— Vreau să mai petrec câţiva ani lângă Truyde. Ca să-şi ţină minte întru câtva bunicul.

Copila n-avea decât cinci ani, şi deja frunzărea cu mânuţele ei dolofane orice volum îi punea Jannart în faţă, cu buza de jos scoasă în afară, a hotărâre. Îi semăna la păr.

— Mincinosule ce eşti! spuse Niclays. Vrei să fii sigur c-o să-ţi ducă moştenirea de pictor mai departe, dat fiind că Oscarde n-are deprinderi de artist.

Niclays scoase un hohot de râs sănătos.

— Posibil!

Rămaseră nemişcaţi o vreme, cu degetele împreunate. Lumina soarelui scălda camera în auriul său.

Curând, aveau să rămână singuri. Niclays îşi spuse că era adevărat, aşa cum îşi spusese în fiecare zi, an după an. încă un an, poate doi, până ce Truyde avea să mai crească niţel. Apoi, aveau să lase în urmă întinderea Virtuţilor.

Când Niclays se întoarse să-l privească, Jannart zâmbi — zâmbetul ăla ştrengăresc care-i apărea într-un colţ al gurii. Acum, că îmbătrânise, îi rida obrazul într-un mod care-l facea şi mai frumos. Niclays înălţă capul ca să-l sărute, iar Jannart îi luă capul în ambele mâini, de parcă i-ar fi înrămat un portret. Niclays trase o linie pe şevaletul alb al burţii lui Jannart, făcându-i trupul să se apropie, arcuindu-se, şi să se încordeze. Şi, deşi se ştiau întru totul unul pe celălalt, îmbrăţişarea aceasta li se păru ceva nou.

În amurg, stăteau deja întinşi în faţa focului, îmbrăţişaţi, cu

pleoapele grele şi alunecoşi din pricina sudorii. Niclays îşi trecea degetele prin părul lui Jannart.

— Clay, murmură el, eu trebuie să plec o vreme.

Niclays privi în sus.

— Poftim?

— Te-ntrebi ce fac toată ziua în camera mea de studiu, răspunse Jannart. Acum câteva săptămâni, am moştenit un fragment de text de la mătuşa mea, vice- regina Orisimei timp de patruzeci de ani.

Niclays oftă. Odată ce Jannart pornea pe urmele unui mister, era precum corbul la leş, împins de firea lui să-l cureţe până la fiecare os. Aşa cum Niclays tânjea după alchimie şi după vin, Jannart tânjea după descoperirea cunoştinţelor.

— Spune-mi mai multe, îi ceru Niclays cât de hotărât putea.

— Fragmentul e vechi de câteva veacuri. Mai că mi-e frică să şi pun mâna pe el, să nu se destrame. Potrivit jurnalului ei, mătuşa mea l-a primit de la un bărbat care i-a spus să-l ducă departe de Răsărit şi să nu-l mai aducă niciodată înapoi.

— Ce misterios!

Niclays îşi sprijini capul pe braţe.

— Şi ce-are asta cu plecarea ta?

— Nu ştiu să citesc textul. Trebuie să plec la Universitatea din Ostendeur, să văd dacă ştie cineva limba. Cred că e o formă străveche de seiikineză, dar mi se pare ceva ciudat în legătură cu caracterele. Unele sunt mai mari, altele mai mici, iar altele sunt despărţite în chipuri ciudate.

Avea o expresie pierdută.

— E un mesaj ascuns în el, Clay. Intuiţia îmi spune că e vorba de un document istoric de mare importanţă. Ceva mai însemnat decât tot ce-am cercetat eu până acum. Am auzit de o bibliotecă în care aş putea face asta.

— Unde se află, mai precis, acest loc? Face parte din Universitate?

— Nu. Este... destul de izolat. La câţiva kilometri de Wilgastrom.

— Aaa, *IVilgăstrom!* Interesant!

Era un orăşel liniştit de pe râul Lint. Unde nu existau wyvemi.

— Păi, să te-ntorci repede! Cum pleci, Ed încearcă să mă convingă să iau parte la vânătoare, la badminton sau la orice alt mod de petrecere a timpului liber care presupune să *stai de vorbă cu cei de la curte.*

Jannart se trase şi mai aproape de el.

— O să supravieţuieşti.

Zâmbetul îi pieri şi, pentru o clipă, privirea i se întunecă.

— Nu te-aş lăsa niciodată fără un motiv întemeiat, Clay. Pe cuvântul meu!

— Am să ţin seama de asta, Zeedeur!

Era un tărâm între vis şi trezie, iar Niclays era captiv pe el. În timp ce se foia, o lacrimă i se scurse din colţul ochiului.

Ploaia-i mângâia faţa. Se afla într-o barcă cu vâsle, legănat ca un prunc. În jurul lui stăteau chircite siluete care schimbau vorbe, iar gâtu-i era pârjolit de-o sete cumplită.

În adâncul minţii îi umblau amintiri înceţoşate. Mâini care-l târau. Mâncare care-i era băgată cu sila pe gât, aproape înecându-l. O cârpă peste nas şi gură.

Găsi pe pipăite marginea bărcii şi vomă în apă. În jurul acesteia se vedeau doar valuri verzi, limpezi precum sticla de pădure.

— Sfinte...

Gura îi era complet uscată.

— Apă! ceru el în seiikineză. Vă rog!

Nu-i răspunse nimeni.

Era amurg. Sau revărsatul zorilor. Cerul era acoperit de nori vineţii, dar soarele lăsase pe el o dâră de culoarea mierii. Niclays clipi ca să scape de stropii de ploaie din ochi şi privi pânzele portocalii precum focul care atârnau deasupra bărcii, luminate de zeci de felinare. O navă fantomă, învăluită în ceaţa mării. Unul dintre cei care-l capturaseră îl plesni peste cap şi-i lătră ceva în lacustrină.

— Bine! murmură Niclays. Bine!

Fu ridicat de frânghiile cu care-i erau legate încheieturile mâinilor şi silit să urce o scară sub ameninţarea cuţitului. Când văzu nava, rămase cu gura căscată şi îi pieri şi ultima fărâmă de toropeală.

Un galion cu nouă catarge, cu coca împlătoşată cu fier, cel puţin de două ori mai lung decât un înalt Apusean. Niclays nu mai văzuse niciodată o corabie la fel de uriaşă ca aceasta, nici măcar în apele inyshiene. îşi puse picioarele goale pe treptele din lemn şi urcă, urmărit de strigăte şi batjocuri.

Fără îndoială, se găsea printre piraţi. După verdele-jad al valurilor, cel mai sigur era Marea Soarelui Dănţuitor, care se vărsa în Hău — oceanul întunecat ce despărţea Răsăritul de Apus, Miazănoapte şi Miazăzi. Era marea pe care-o trecuse când navigase spre Seiiki, cu atâţia ani înainte.

Avea să fie şi marea în care urma să moară. Piraţii nu erau cunoscuţi pentru mila lor sau pentru faptul că se purtau cuviincios cu ostaticii. Era de mirare că reuşise să ajungă atât de departe fără să-i reteze careva beregata.

Ajuns sus, îl târâră de funii pe punte. Peste tot în jurul lui se aflau bărbaţi şi femei de Ia răsărit, plus o mână de oameni de la miazăzi printre ei. Câţiva piraţi îi aruncară priviri bănuitoare, în timp ce alţii nici nu-l băgară-n seamă. Mulţi aveau câte-un cuvânt seiikinez scris cu cerneală pe frunte — *omor, furt, incendiere, hulă* —, fărădelegile pentru care fuseseră pedepsiţi.

Niclays fu legat de unul dintre catarge, unde cugetă la halul în care ajunsese. Pesemne că aceasta era cea mai mare corabie din câte existau, ceea ce însemna că trebuia să fi fost prins de Flota Ochiului de Tigru: piraţi care se îndeletniceau cu negoţul pe piaţa neagră cu părţi ale corpului luate de la dragoni. De asemenea, ca toţi piraţii, se îndeletniceau cu multe alte fărădelegi.

Îi luaseră toate bunurile, chiar şi textul pentru care murise Jannart — fragmentul care n-ar fi trebuit să se întoarcă niciodată în răsărit. Era ultima bucată din viaţa lui pe care Niclays o mai avea şi, afurisit să-i fie sufletul, o pierduse. Gândul îl făcea să-i vină să plângă, dar trebuia să-i convingă pe aceşti piraţi că au nevoie de un bătrân. Dacă plângea de groază, nu avea să reuşească.

Părea că trecuseră luni întregi până se apropie cineva de el. Deja răsărea soarele.

O femeie lacustrină veni şi se opri în faţa lui. Avea buzele vopsite cu o culoare închisă. Peste părul cărunt, purta o tiară, grea şi aurie, cu ornamente foarte ascuţite, fiecare o operă de artă în sine. La şold avea o sabie la fel de aurie şi de două ori mai ascuţită. Ridurile săpate în pielea-i brună trădau nenumăraţii ani petrecuţi sub soare.

Era flancată de şase piraţi, printre care se număra şi-o namilă mustăcioasă de sepulian, al cărui piept dezgolit era atât de plin de tatuaje, că nu mai exista nicio bucată de piele neatinsă pe el. Tigri uriaşi sfâşiau dragoni pe burta lui, iar sângele se-amesteca pe umerii lui cu spuma mării. O perlă-i stătea chiar pe inimă.

Conducătoarea — căci fără îndoială ea era conducătoare — purta o haină lungă de mătase-de-apă neagră. Braţul drept, care-i lipsea, fusese înlocuit cu unul din lemn, articulat, cu tot cu cot, degete şi-un policar, prins cu o cutie peste umăr şi strâns cu o curea peste piept. Niclays se îndoia că-i folosea la ceva în focul bătăliei, dar era o invenţie deosebită, care nu semăna cu nimic din

ceea ce văzuse el în Apus.

Femeia-i aruncă o privire lui Niclays, apoi se îndreptă cu paşi hotărâţi înapoi spre gloata de piraţi, care se dădu la o parte ca să-i facă loc. Uriaşul desfăcu frânghiile şi îl înghesui pe Niclays în cabina ei, împodobită cu săbii şi steaguri însângerate.

Doi oameni stăteau într-un colţ. O femeie îndesată, cu pielea brună şi pistruiată şi riduri în jurul gurii, şi-un bărbat numai piele şi oase, care, sincer, părea născut la începutul lunii. O tunică din mătase roşie făcută ferfeniţă îi trecea de genunchi.

Piratesa se tolăni pe un tron, luă o pipă din lemn şi aramă de la bărbat şi trase pe nas aburii din ea. II cercetă pe Niclays cu băgare de seamă printr-o pâclă albăstruie, apoi îi vorbi în lacustrină. Avea o voce groasă şi măsurată.

— Piraţii mei nu iau de obicei ostatici, tălmăci femeia pistruiată în seiikineză, decât atunci când rămânem fără marinari.

Ridică din sprânceană către Niclays.

— Eşti deosebit!

El avu destulă minte cât să nu vorbească fără a i se fi îngăduit, dar înclină din cap. Tălmăcitoarea aşteptă până când femeia vorbi din nou.

— Ai fost găsit pe plaja din Ginura, purtând cu tine anumite documente, urmă tălmăcitoarea. Unul dintre ele face parte dintr-un manuscris străvechi. Cum ai ajuns să deţii acel document?

Niclays făcu o plecăciune adâncă.

— Preaonorată doamnă căpitan, se adresă el femeii lacustrine, mi-a fost lăsat de un prieten drag după moartea lui. L-am adus cu mine când am venit în Seiiki din Statul Liber al Mentendonului, sperând să găsesc vreun înţeles în spatele lui.

Vorbele lui fură transmise mai departe femeii în lacustrină.

— Şi l-ai găsit? veni răspunsul.

— încă nu.

Ochii ei erau ca nişte cioburi de sticlă vulcanică.

— Ai lucrul ăsta de zece ani şi îl porţi după tine ca pe-un talisman, dar spui că nu ştii nimic despre el. Fascinant lucru! remarcă tălmăcitoarea după ce vorbi femeia-căpitan. Poate te-o-mpinge-o cotonogeală să spui adevărul. Când borăşte sânge, omul varsă şi secrete din el.

Sudoarea-i scălda spinarea.

— Vă rog, spuse el, chiar *spun* adevărul! Fie-vă milă!

Ea râse încet în timp ce-i răspundea:

— N-am devenit stăpâna tuturor piraţilor arătându-mă miloasă

cu hoţii mincinoşi.

Stăpâna tuturor piraţilor.

Nu era orice căpitan de piraţi. Era temuta suverană a Mării Soarelui Dănţuitor, cuceritoarea a mii de corăbii, o stăpână a haosului cu patruzeci de mii de piraţi sub porunca ei. Era împărăteasa de Aur, duşmanca ordinii, care se ridicase, luptând aprig, din sărăcie şi-şi clădise propria naţie pe valuri — o naţie dincolo de stăpânirea dragonilor.

— Preaonorată împărătească de Aur, se prosternă Niclays. Iertaţi-mă că nu v-am arătat respectul cuvenit! N-am ştiut cine sunteţi!

II dureau genunchii de-i venea să urle, dar rămase cu fruntea lipită de podea.

— Lăsaţi-mă să navighez cu dumneavoastră. Vă voi dărui priceperea mea ca anatomist, cunoştinţele mele, fidelitatea mea! Fac orice-mi cereţi. Doar cruţaţi-mi viaţa!

împărăteasa de Aur îşi luă din nou pipa.

— Te-aş fi-ntrebat cum te cheamă dacă-mi dovedeai c-ai şira spinării, fu răspunsul ei, dar te vei numi Lună-de-Mare de-acum înainte.

Piraţii de la uşă râdeau în hohote. Niclays făcu o grimasă. *Lună~de~mare* era termenul seiikinez pentru meduză — o gelatină fără şira spinării, care plutea dusă de curenţi.

— Spui că eşti anatomist, îi spuse tălmăcitoarea lui Niclays, oprindu-se la fiecare câteva clipe ca să asculte ce spunea căpitanul. Se întâmplă să am nevoie de un chirurg pe corabia asta. Ultima s-a crezut pricepută la otrăvuri. Voia răzbunare că i-am distrus satul, un morman de rahat, aşa că mi-a aruncat viermele-de-mătase auriu în vin. împărăteasa de Aur trase din nou din pipă, apoi suflă un rotocol de fum şi-l anunţă pe Niclays: A-nvăţat că şi apa sărată te omoară la fel.

Niclays înghiţi în sec.

— Mie nu-mi place să fac risipă de ceea ce pot folosi. Dovedeşte-ţi priceperea, rosti împărăteasa de Aur către el, şi poate mai vorbim.

— Vă mulţumesc!

Vocea i se frânse.

— Vă mulţumesc, preaonorată doamnă căpitan! Pentru îndurarea dumneavoastră!

— Asta nu-i îndurare, Lună-de-Mare. E o târguială. Se lăsă pe scaun şi vorbi din nou: Vezi să-mi fii credincios. Nu există o a doua şansă în Flota Ochiului de Tigru.

— Am înţeles.

Niclays îşi adună curajul.

— Preaonorată împărăteasă de Aur, continuă el, mai am o întrebare de pus, dacă se poate.

Femeia-i aruncă o privire fugară.

— Unde este dragonul pe care l-aţi luat de pe plajă?

— Sub punte, veni tălmăcirea. Ameţit cu nor-de-foc. Dar nu pentru multă vreme.

II sfredeli cu privirea.

— O să mai vorbim noi, curând, Lună-de-Mare. Deocamdată, ai prima operaţie de făcut.

34
APUS

CÂND SE DĂDU DE VESTE CĂ REGINA SABRAN RĂMĂSESE GREA, POPORUL ÎNCETĂ să mai jelească şi sărbători pe străzi. Prinţul Aubrecht murise, însă dându-le în dar următorul conducător al întinderii Virtuţilor, le oferise încă o generaţie de siguranţă în faţa Nenumitului.

Deşi, de obicei, rămânea în Casa Măceşului timp de jumătate de an, nimeni nu bombăni când Sabran hotărî că toată curtea avea să se înapoieze la palatul Ascalon pentru perioada care mai rămăsese din sarcina ei. Fiecare coridor din reşedinţa de iarnă era ticsit de amintiri despre prinţul consort, şi toată lumea fu de acord că era mai bine ca regina Sabran să aibă parte de un nou peisaj.

Se croită rochii noi, care să se potrivească stării ei. Camera de lăuzie fu aerisită pentru prima dată. Palatul fremăta de sporovăieli, iar la fiecare masă, curtenii ridicau paharele în cinstea reginei. Râsetele răsunau, vesele şi puternice precum clopotele.

Ei nu vedeau ceea ce vedeau Doamnele din Dormitor. Boala care-o chinuia mereu. Osteneala neîncetată. Cum stătea trează nopţile, neobişnuită cu schimbarea din trupul ei.

Acum, Roslain le spunea slujnicelor, între patru ochi, că aceasta era cea mai primejdioasă perioadă a sarcinii. Sabran nu avea voie să se ostenească. Nu avea voie să vâneze sau să meargă la plimbări

lungi, ori să aibă gânduri tulburătoare. Aveau să fie nevoite să colaboreze toate pentru a o menţine liniştită şi binedispusă.

Viaţa pruncului venea înaintea celei a mamei, pentru că nu existau dovezi că femeile Casei Berethnet puteau zămisli mai mult de o singură dată. Nu era de mirare că Sabran fusese retrasă în ultima vreme. Patul pentru zămislirea pruncilor era singurul loc în care puterea ei divină n-avea s-o ocrotească, şi cu fiecare zi, se apropia tot mai mult de el.

Dacă mai era nevoie să fie subliniate primejdiile care-o păşteau, Ducii Spirituali considerau de cuviinţă să-i aducă aminte în fiecare zi.

— Trebuie neapărat să ne hotărâm ce-avem de făcut, e o chestiune de viaţă şi de moarte. Yscalinul ne-ar putea cotropi de pe-o zi pe alta, îi spuse Igrain Crest într-o dimineaţă. întăririle noastre de pe coastă au devenit mai puternice de când a venit Fyredel, conform poruncii dumneavoastră, dar e nevoie să facem mai mult. Am primit de veste că Regele întrupat îşi construieşte o flotă nouă în Golful Qu- arlilor. Deja au fost construite vreo cincizeci de nave.

Trecu o clipă până când Sabran vorbi:

— O flotă de cotropire.

Avea nişte cearcăne ca nişte potcoave sub ochi.

— Mă tem că aşa e, Majestate, confirmă Crest, ceva mai blând. Şi aşa se teme şi vărul dumneavoastră, lordul Amiral.

Ducesa Dreptăţii sosise în timp ce Sabran lua micul dejun. Stătea chiar în bătaia unei raze de soare, care sclipea pe broşa ei ocrotitoare.

— O să deschidem numaidecât negocierile cu Hroth. Blănurile de lup vor băga spaima-n Sigoso. Ca să ne crească şansele de-a primi ajutor, vom da, bineînţeles, de veste că Majestatea Voastră a primit în sfârşit oferta Căpeteniei Askrda- lului, cea de demult. De îndată ce regele Raunus află că...

— Nu voi primi nicio ofertă din partea Askrdalului, o întrerupse Sabran. Regele Raunus este suveran în întinderea Virtuţilor şi ruda mea îndepărtată. Hai să vedem câţi soldaţi *ne* dă el înainte să îi facem noi o ofertă.

Katryen răsuflă adânc. Lui Sabran nu-i stătea în fire să o întrerupă pe Crest.

Şi Crest părea să fi fost luată prin surprindere. Cu toate acestea, zâmbi.

— Majestate, continuă ea. înţeleg că s-ar putea să vă fie greu,

dată fiind recenta moarte a prinţului Aubrecht. Dar sunt sigură că vă aduceţi aminte ce v-am spus în ziua dinaintea încoronării dumneavoastră. După cum sabia trebuie unsă, şi prietenia trebuie reînnoită. Şi cel mai bine e că nu sunteţi o rudă îndepărtată a regelui Raunus, ci una apropiată şi îndrăgită. Trebuie să vă căsătoriţi din nou.

Sabran privi pe fereastră.

— Nu văd de ce e nevoie de asta acum.

Crest lăsă zâmbetul să-i piară. îşi îndreptă repede privirea spre Katryen, apoi spre Ead.

— Majestate, reluă ea, pe un ton măsurat, poate-ar fi mai bine să continuăm această discuţie între patru ochi.

— De ce, Igrain? întrebă Sabran, calmă.

— Pentru că e o problemă diplomatică sensibilă. După o pauză delicată, adăugă: Fie-ne cu iertare, lady Katryen, domniţă Duryan. Aş dori să vorbesc cu regina Sabran între patru ochi!

Ead făcu o plecăciune şi dădu să plece, şi la fel făcu şi Katryen, dar Sabran spuse:

— Nu, Ead, Katryen, rămâneţi pe Ioc!

După o clipă, amândouă se întoarseră la locurile lor. Sabran se îndreptă în scaun şi-şi puse mâinile pe braţele lui.

— înălţime, îi spuse ea lui Crest, orice-aţi dori să-mi spuneţi în legătură cu această chestiune, o puteţi spune în faţa doamnelor mele. Dacă nu aş avea încredere deplină în ele, nu ar sta în această încăpere.

Ead făcu un schimb de priviri cu Katryen.

Crest se sili din nou să zâmbească.

— În ceea ce-l priveşte pe regele Raunus, urmă ea, trebuie *neapărat* să avem confirmarea faptului că Majestatea Sa va face legământ să apere Inysul. II voi trimite numaidecât pe ambasadorul Sterbein în Elding, dar dacă ar şti că s-a primit această împreunare, ar putea negocia de pe altă poziţie.

Auzind acestea, Sabran îşi duse mâna la pântece.

— Igrain, spuse ea, cu o voce scăzută, mi-ai tot întărit nevoia de un moştenitor. Datoria mea, prin lege. Pentru a ţine seama de asta, nu-mi voi mai lua tovarăş şi nici nu mă voi mai gândi la asta cât timp sunt grea, pentru ca tot chinul legat de povestea asta să nu pricinuiască vreo vătămare fiicei mele.

Expresia îi era extrem de pătrunzătoare.

— Daţi-i lui Raunus orice altceva. Şi vedeţi ce vă dă în schimb.

Scăpase cu abilitate din încurcătură. Crest n-o putea contrazice

fată să pară că punea la îndoială bunăstarea moştenitoarei.

— Majestate, rosti ea, cu dezamăgirea întipărită pe chip. Eu nu pot decât să vă sfătuiesc. Alegerea, ca şi urmările ei, vă aparţin.

Făcu o plecăciune şi ieşi din Iatac. Sabran se uită după ea fără niciun fel de expresie.

— Stăruie prea mult, spuse ea încet, după ce se închiseră uşile. Nu mi-am dat niciodată seama, când eram mai tânără. O preamăream prea mult ca să văd cât de mult urăşte să nu obţină un lucru.

— E vorba doar de faptul că înălţimea Sa crede că ştie cel mai bine ce şi cum, răspunse Katryen. Şi are o încăpăţânare care-o întrece pe-a ta.

— încăpăţânarea mea n-a fost întotdeauna cum e acum. Cândva, eram ca sticla topită, gata să fiu turnată în formă. Simt că am luat o formă care ei nu-i place.

— Nu fi caraghioasă!

Katryen se aşeză pe braţul tronului ei.

— Las-o pe înălţimea Sa să-şi înghită amărăciunea preţ de câteva zile. O să se dea pe brazdă, aşa cum s-a dat şi când l-ai ales pe prinţul Aubrecht.

O mângâie pe Sabran pe burtă cât putu de blând.

— Acum trebuie să te gândeşti numai la asta!

Două zile mai târziu, se trase cu o săgeată cu foc în Perchling, prevenind pe toată lumea de primejdia de pe coastă. Sabran îl primi pe vărul ei, lordul Lemand Fynch, cât era încă în cămaşa de noapte.

— Majestate, îmi pare rău să îţi aduc Ia cunoştinţă faptul că *Anbaura* a fost văzută în Strâmtoarea Lebedelor azi-dimineaţă, începu el. Deşi n-a atacat, în mod clar Casa Vetalda ne măsoară întăririle de pe coastă. Ca Lord Amiral, am poruncit flotei tale să ţină orice iscoade la depărtare — dar, te implor, verişoară, cere sprijinul regelui Raunus! Corăbiile lui ne-ar fi de mare ajutor ca să ne păzim coasta de răsărit.

— Ambasadorul Sterbein se află deja în drum spre Elding. Am cerut şi pâr- jolitoare din partea înaltei Prinţese Ermuna, în schimbul sprijinului inyshian la graniţa cu Yscalinul, răspunse Sabran. Dacă Regele întrupat mai dă din limbă spre coasta noastră, te rog să-i aduci aminte de ce flota inyshiană e cea mai măreaţă din lume.

— Da, Majestate!

— Ai să trimiţi şi nişte mercenari în Golful Quarlilor. Mă aştept

să fie aleşi pe sprânceană şi să fie credincioşi Inysului dincolo de orice îndoială.

Avea o privire tăioasă ca diamantul.

— Vreau să-i daţi foc la flotă.

Vărul ei se gândi la asta.

— Dacă ne avântăm pe teritoriu draconic, riscăm să stârnim un atac armat.

— Cavaleriţa Curajului ne îndeamnă să mergem înainte chiar şi în primejdia cea mai mare şi să apărăm întinderea Virtuţilor, înălţime. Nu văd nicio pricină pentru care să aştept să se verse sânge înainte să apăr această insulă, replică Sabran. Daţi-i de ştire lui Sigoso. Dacă vrea să dănţuiască în flăcări, el să fie cel care-o să ardă.

Fynch făcu o plecăciune.

— Majestate, am să mă îngrijesc să se întâmple asta!

Ieşi din nou, cu paşi hotărâri. Doi dintre Cavalerii Corpului închiseră uşile-n urma lui.

— Dacă Yscalinul caută război, mă văd silită să li-l dau, dar trebuie neapărat să fim pregătiţi, murmură Sabran. Dacă Raunus n-are chef să fie darnic, s-ar putea să fiu sortită să primesc căsătoria asta cu Căpetenia Askrdalului. Pentru Inys.

O căsătorie cu un bărbat suficient de bătrân ca să-i fie bunic. Chiar şi Katryen, care avea vechime într-ale Cuviincioşiei, strâmbă din nas cu scârbă. Sabran îşi încrucişă braţele peste burtă.

— Haide!

Ead îi puse o mână pe spate.

— Să luăm o gură de aer cât e zăpada proaspătă.

— O, *dai*

Katryen profită cu mare bucurie de ocazia ivită.

— Am putea să culegem nişte prune gogoneţe şi nişte afine. Şi ştii, Sabran, Meg a văzut un arici mic şi drăguţ acum câteva zile. Poate reuşim să ajutăm servitorii să gonească bietele făpturi de sub ruguri.

Sabran încuviinţă din cap, dar chipul îi era doar o mască. Iar Ead îşi dădu seama că, în mintea ei, era şi ea prinsă sub un rug, aşteptând doar ca o mână nevăzută să aprindă vreascurile.

La scurtă vreme după anunţ, Ead se trezi din nou în Iatac, brodând trandafiri pe o scufie de bebeluş. Pentru că parfumul trandafirilor îi ţinuse coşmarurile la depărtare, Sabran îl voia pe orice avea să poarte fiica ei în primele sale zile de viaţă.

Regina stătea întinsă în pat, într-o cămaşă de noapte căptuşită. Pierduse în greutate în zilele de după ambuscada din Ascalon, ceea ce facea cu neputinţă să-i scape din vedere burta.

— Nu simt nimic, spuse ea. De ce nu se mişcă?

— E firesc, Majestate.

Roslain cosea un capăt al unei pături de înfăşat. Margret lucra la celălalt.

— S-ar putea să n-o simţi mişcând o vreme.

Sabran îşi tot atingea micul rotund din burtă cu degetele.

— Cred, spuse ea, că am un nume pentru fiica mea.

Doamna Şefa ridică privirea atât de repede, încât pesemne că-şi setând gâtul. Uitară de pătură şi se grăbiră amândouă să se aşeze de-o parte şi de alta a lui Sabran. Numai Ead rămase la locul ei.

— E o veste minunată, Sab!

Zâmbind, Katryen puse o mână pe mâna ei.

— Ce nume ai ales?

Erau şase nume istorice pentru reginele Casei Berethnet, Sabran şi Jillian fiind cele mai populare.

— Sylvan, răspunse ea. După Sylvan-de-lângă-Râu, unde-a murit tatăl ei.

Acest nume nu era unul dintre ele.

Roslain şi Katryen schimbară priviri îngrijorate.

— Sabran, spuse Katryen, nu e potrivit datinii. Nu cred că poporul tău l-ar primi bine.

— Dar nu sunt eu regina lui?

— Superstiţia n-are conducători.

Sabran privi cu răceală pe fereastră.

— Kate?

— Sunt de acord, Majestate. Să nu aibă copila umbra morţii asupra patului ei.

— Dar tu, Ead?

Ead voia să o sprijine. Ar fi trebuit să aibă dreptul de-a-şi numi copilul după bunul plac, dar inyshienilor nu le plăcea schimbarea.

— Sunt de acord.

îşi trecu acul prin ţesătură.

— Sylvan este un nume frumos, Majestate, dar ar putea-o mohorî pe fiica ta. Mai degrabă ar trebui s-o numeşti după una dintre strămoaşele tale de sânge regesc.

Auzind acestea, Sabran păru istovită. Se întoarse pe-o parte şi îşi lipi obrazul de pernă.

— Glorian, atunci.

Un nume măreţ, într-adevăr. De la moartea lui Glorian Pavăza-

Inimii nu mai fusese dat niciunei prinţese.

Katryen şi Roslain scoaseră amândouă murmure de încuviinţare.

— Alteţa Sa Regală, Prinţesa Glorian, glăsui Katryen, cu aerul unui crainic care-i anunţa intrarea. Deja i se potriveşte. Ce nădejde şi curaj va da supuşilor tăi!

Roslain încuviinţă din cap, cu o mină înţeleaptă.

— E vremea ca un nume atât de măreţ să fie readus la viaţă!

Sabran privi spre tavan de parc-ar fi fost un hău fără fund.

După o zi, vestea se răspândise deja prin capitală. Erau plănuite deja petreceri pentru ziua de naştere a prinţesei, iar Ordinul Sanctarienilor profeţea puterea lui Glorian a IV-a, care avea să conducă Inysul spre un Ev de Aur.

Ead urmărea totul cu o detaşare ostenită. Curând, Abatesa avea s-o cheme acasă. O parte din ea tânjea să se afle iar printre surorile ei, unită cu ele întru laude aduse Maicii. O altă parte din ea nu-şi dorea altceva decât să rămână.

Trebuia neapărat s-o zdrobească.

Ead avea ceva de făcut înainte de-a pleca. Într-o seară, când celelalte doamne erau ocupate şi Sabran se odihnea, ea se îndreptă spre Tumul Deam, unde Truyde utt Zeedeur stătea în continuare închisă.

Străjile erau cu ochii-n patru, dar nu avea nevoie de siden ca să ajungă în locuri interzise. În timp ce ceasul din turn bătea ora unsprezece, ajunse la cel mai înalt nivel.

îmbrăcată doar într-un jupon murdar, marchiza de Zeedeur era doar o umbră din frumuseţea care fusese până nu demult. Buclele-i erau răsucite şi pline de unsoare, iar pometii îi întindeau pielea feţei. Un lanţ şerpuia între glezna ei şi perete.

— Domniţă Duryan.

Privirea îi era la fel de tulburătoare ca întotdeauna.

— Ai venit să te umfli-n pene în faţa mea?

Plânsese când îşi văzuse prinţul mort. Părea că durerea i se preschimbase în răceală.

— N-ar fi de bună-cuviinţă, răspunse Ead. Şi numai Cavaleriţa Dreptăţii te poate judeca.

— Tu n-ai Sfânt, rătăcito!

— Asta-i bună, trădătoareo!

Ead privi cu băgare de seamă paiele îmbibate în pişat.

— Nu pare că te-ai teme.

— De ce ar trebui să mă tem?

— Eşti răspunzătoare de moartea prinţului consort. Asta înseamnă înaltă trădare.

— Află că sunt ocrotită aici, în virtutea cetăţeniei mele menteze, replică Truyde. înalta Prinţesă mă va judeca în Brygstad, dar am toată încrederea că nu mă va osândi la moarte. Sunt *atât* de tânără, la urma urmei!

Avea buzele crăpate. Ead scoase un burduf din corset, iar după o clipă, Truyde bău din el.

— Am venit să te-ntreb, reluă Ead, ce-ai crezut că reuşeşti?

Truyde înghiţi berea.

— Ştii deja, îi răspunse, ştergându-se la gură. N-am să-ţi repet.

— Ai vrut ca Sabran să se teamă pentru viaţa ei. Ai vrut să simtă că are de dus prea multe bătălii de una singură. Ţi-ai închipuit că asta o s-o facă să caute ajutor la răsărit, spuse Ead. Tot tu ai fost cea care-a dat drumul asasinilor în palatul Ascalon?

— Asasini?

Ca domnişoară de onoare, nu avea de unde şti.

— A mai încercat careva să o omoare? stărui Truyde.

Ead încuviinţă din cap.

— Ştii cine e acel Paharnic de care-a adus vorba trăgătorul?

— Nu. După cum i-am spus şi Şoimului de Noapte. Spune c-o să afle el numele, într-un fel sau altul.

Ead îşi dădu seama că avea încredere în neştiinţa ei. Orice cusururi ar fi avut, fata chiar îşi dorea să apere Inysul.

— Nenumitul se va ridica, aşa cum au făcut şi slugile lui, continuă Truyde. Că-i o regină-n Inys, că-i soarele pe cer, tot se va ridica.

Lanţul îi rosese glezna până la sânge.

— Eşti o vrăjitoare. O eretică. *Tu* chiar crezi că tot ce leagă fiara e Casa Berethnet?

Ead închise burduful şi se aşeză.

— Nu sunt vrăjitoare, o contrazise ea. Sunt mag. Practic ceea ce s-ar putea să numeşti magie.

— Magia nu e adevărată.

— Ba este, spuse Ead, şi se cheamă *siden.* M-am folosit de ea pentru a o apăra pe Sabran de Fyredel. Poate că asta o să-ţi întărească faptul că ne aflăm de aceeaşi parte, chiar dacă metodele noastre nu seamănă între ele. Şi chiar dacă tu eşti o habotnică primejdioasă a cărei prostie a omorât un prinţ.

— Nu am vrut ca el să moară. Totul a fost doar de faţadă. Chiar dacă nişte străini cu idei greşite au otrăvit-o.

Truyde se întrerupse şi tuşi jalnic.

— Totuşi, moartea prinţului Aubrecht *chiar* deschide o cale pentru o alianţă cu răsăritul. Sabran s-ar putea căsători cu un nobil de la Răsărit — poate cu împăratul Neîncetat al celor Douăsprezece Lacuri. Daţi-i mâna prin căsătorie şi puneţi stăpânire pe o armată cu care să nimiciţi fiecare wyrm!

Ead pufni în râs.

— Mai degrab-ar înghiţi otravă decât să-mpartă patul cu un iubitor de wyrmi.

— Aşteaptă numai s-apară Nenumitul în Inys. Aşteaptă numai ca oamenii ei să vadă că toată Casa Berethnet e clădită pe o minciună. Pesemne că unii dintre ei o şi cred deja.

Truyde ridică din sprâncene.

— Au văzut un înalt Apusean. Văd că Yscalinul prinde curaj. Sigoso cunoaşte adevărul.

Ead îi întinse din nou burduful.

— Ai primejduit multe pentru... credinţa asta a ta, spuse ea în timp ce Truyde înghiţea. Pesemne că e mai mult decât o bănuială. Spune-mi, ce anume ţi-a sădit-o în minte?

Truyde dădu înapoi şi, preţ de câteva clipe lungi, Ead crezu că nu avea să-i răspundă.

— Îţi spun asta, rosti ea în cele din urmă, numai pentru că ştiu că nimeni nu o să asculte cuvântul unei trădătoare. Poate va sădi o sămânţă şi în tine.

îşi cuprinse genunchii cu un braţ.

— Eşti de loc din Rumelabar. Cred că ai auzit de tăbliţa din piatra-cerului care-a fost descoperită în minele de-acolo.

— Ştiu despre ea, spuse Ead. Un obiect căutat de alchimişti.

— Am citit întâia oară despre ea în biblioteca lui Niclays Roos, cel mai drag prieten al bunicului meu. Când el a fost alungat, mi-a încredinţat mie cele mai multe dintre cărţile lui, spuse Truyde. Tăbliţa din Rumelabar vorbeşte despre un echilibru între foc şi lumina stelelor. Nimeni nu a reuşit s-o tălmăcească vreodată. Alchimiştii şi cărturarii au venit cu tot felul de teorii cum că echilibrul simbolizează cele lumeşti şi cele tainice, furia şi cumpătarea, umanitatea şi divinitatea — însă eu cred că acele cuvinte ar trebui luate aşa cum sunt.

— *Crezi.*

Ead zâmbi.

— Şi te crezi cu mult mai deşteaptă decât alchimiştii care s-au chinuit veacuri la rând s-o descurce?

— Poate că nu, recunoscu Truyde, dar istoria se laudă cu mulţi cărturari care nu-s decât nişte oameni de rând la minte. Nu, nu mai deşteaptă... ci mai dispusă să mă pun în primejdie.

— Şi-n ce primejdie te-ai pus tu?

— Am fost în Gulthaga.

Oraşul care stătuse cândva în umbra Muntelui Groazei, îngropat acum sub cenuşă.

— Bunicul meu mi-a spus că se ducea să vadă Wilgastrom, spuse Truyde, dar a murit de molima draconică, căpătată în Gulthaga. Tatăl meu mi-a spus adevărul când aveam cincisprezece ani. Am mers eu însămi călare până în Oraşul îngropat. Ca să văd ce l-a împins pe bunicul meu într-acolo.

Lumea credea că răposatul Duce de Zeedeur murise de vărsat. Fără îndoială, familiei i se poruncise să susţină minciuna, ca să nu răspândească teama.

— În Gulthaga nu s-au făcut niciodată săpături, dar se poate trece de tuf, ca să ajungi la ruine, continuă Truyde. Au rămas nişte texte străvechi. Le-am găsit pe cele pe care le cerceta bunicul meu.

— Te-ai dus în Gulthaga, ştiind că molima draconică bântuia pe-acolo. Eşti nebună, copilă!

— De aceea am fost trimisă în Inys. Ca să învăţ ce înseamnă cumpătarea — dar, aşa cum ai văzut şi dumneata, domniţă Duryan, Cavalerul Cumpătării nu e cavalerul meu ocrotitor.

Truyde zâmbi.

— A mea e cea a Curajului.

Ead aşteptă.

— Strămoaşa mea a fost vicereginăpe Orisima. Din jurnalul ei, am aflat despre cometa care-a încheiat Marea Năpastă — provocând prăbuşirea wyrmi- lor — că e cea care le-a dat putere dragonilor de la Răsărit, adăugă Truyde, cu ochii lucind. Bunicul meu ştia puţin din străvechea limbă din Gulthaga. Tălmăcise câteva dintre scrierile astronomice. Ele i-au dezvăluit faptul că această cometă, Steaua Pletoasă, pricinuieşte o ploaie de stele ori de câte ori trece.

— Şi ce legătură are *asta* cu orice altceva, spune-mi, rogu-te?

— Cred că are legătură cu Tăbliţa din Rumelabar. De bună seamă, cometa ţine în frâu focul din adâncurile lumii, răspunse Truyde. Focul se înteţeşte odată cu trecerea timpului, iar ploaia de stele îl răcoreşte. înainte să devină prea puternic.

— Dar acum, focul se înteţeşte. Unde ţi-e cometa?

— Asta e problema. Cred că în istorie, cândva, ceva a tulburat

ciclul. Acum, focul devine prea puternic, prea repede. Prea repede ca să-l poată ostoi cometa.

— *Crezi,* spuse Ead, frustrată.

— Aşa cum alţii cred în zei. Adesea, cu mai puţine dovezi, întări Truyde. Am avut noroc cu Marea Năpastă. Venirea Stelei Pletoase a avut loc în acelaşi timp cu ridicarea Armiei Draconice. Atunci, cometa ne-a scăpat — dar până va veni din nou, Fyredel va fi pus deja stăpânire pe omenire.

O apucă pe Ead de încheietura mâinii, cu ochii scăpărând.

— Focul se va înălţa din nou, aşa cum a făcut şi atunci când Nenumitul a venit pe lume. Până când ne va mistui pe toţi.

Avea convingerea întipărită pe chip, iar maxilarul, încleştat.

— *De-asta,* concluziona ea, triumfătoare, cred eu că se va întoarce. Şi de-asta cred că n-are Casa Berethnet nimic de-a face cu asta.

Se priviră ţintă multă vreme.

Ead îşi desprinse încheietura mâinii din strânsoarea ei.

— Aş vrea să-mi fie milă de tine, copilă, spuse ea, dar mi-e inima rece. Ai pescuit prin apele istoriei şi-ai pus cap la cap nişte bucăţi, alcătuind o imagine care dă morţii bunicului tău un înţeles — dar faptul că eşti hotărâtă să faci din acea imagine un adevăr nu înseamnă că aşa şi este.

— Este adevărul *meu.*

— Au murit mulţi pentru adevărul tău, lady Truyde. Nădăjduiesc, spuse Ead, că poţi trăi cu gândul ăsta!

Un curent trecu prin deschizătura cât o gaură de săgeată. Truyde se întoarse cu spatele la frig, frecându-se pe braţe.

— Du-te la regina Sabran, Ead! Lasă-mă cu credinţa mea şi eu te las cu-a ta, spuse ea. Om vedea cât de curând al cui adevăr e cel adevărat.

În timp ce se îndrepta din nou spre Tumul Reginei, Ead îşi scotoci prin amintiri după cuvintele exacte care fuseseră cioplite în Tăbliţa din Rumelabar. Primele două rânduri îi scăpau, dar îşi amintea restul.

...Focul urcă din pământ, lumina coboară din cer. Prea mult dintr-una o aţâţă pe cealaltă, iar în aceasta se întrevede stingerea universului.

O cimilitură. Soiul de prostie pe care alchimiştii se gâlceveau când n-aveau altceva mai cu folos de făcut. Plictisită de traiul ei de huzur, copila alesese ce-nţe- lesese ea din acele cuvinte.

Şi totuşi, Ead se trezi rămânând cu gândul la ele. La urma urmei, focul *chiar* urca din pământ — prin wyrmi şi prin portocal. Magii mâncau din fructul lui, devenind purtători ai flăcării.

Oare oamenii din Miazăzi din vremurile demult apuse cunoscuseră vreun adevăr care se făcuse nevăzut din istorie?

Nesiguranţa îi înceţoşa gândurile. Dacă *exista* într-adevăr vreo legătură între copac, cometă şi Nenumit, cu siguranţă Abaţia avea cunoştinţă de ea. Însă atâtea cunoştinţe se pierduseră de-a lungul veacurilor, atâtea scrieri fuseseră distruse...

Ead alungă acest gând în timp *ce* intra în apartamentele regale. Nu avea să se mai gândească la fata din turn.

În Dormitorul Mare, regina Inysului stătea în capul oaselor în pat şi bea o cană de lapte de migdale. În timp ce Ead stătea lângă foc, împletindu-şi părul, simţi privirea lui Sabran pătrunzând-o ca vârful unui cuţit.

— Le-ai luat partea.

Ead se opri.

— Doamnă?

— Ai fost de acord cu Ros şi Kate în privinţa numelui.

Trecuseră câteva zile de la acea discuţie. Pesemne cuvintele clocotiseră-n ea de-atunci.

— Voiam ca fetiţa să poarte o parte din tatăl ei, rosti Sabran cu amărăciune. O fi fost trist, dar e locul unde am fost pentru ultima oară împreună. Unde el a aflat că urma să avem o fiică. Unde mi-a jurat că avea să fie iubită.

Remuşcările o cuprinseră pe Ead.

— Am vrut să te sprijin, spuse ea, dar am crezut că lady Roslain avea dreptate în legătură cu desprinderea de tradiţie. Şi cred mai departe asta.

îşi legă părul.

— lartă-mă, Majestate!

Oftând, Sabran bătu uşor cu palma în pat.

— Haide! Noaptea e friguroasă.

Ead se ridică, încuviinţând din cap. Palatul Ascalon nu păstra căldura la fel de bine cum o făcea Casa Măceşului. Suflă în toate lumânările, în afară de două, apoi se băgă sub aşternuturi.

— Nu eşti în apele tale.

Sabran băgase de seamă.

— Ce te tulbură?

O fată cu capul doldora de idei.

— Numai faptul că se tot vorbeşte de cotropire în ultima vreme, răspunse Ead. Trăim vremuri nesigure.

— Vremuri înşelătoare. Sigoso nu l-a trădat numai pe Sfânt, ci şi toată omenirea.

Sabran strânse şi mai tare cana.

— Inys a supravieţuit Marii Năpaste, dar a reuşit cu greu. Satentregi s-au făcut scrum, oraşe întregi au ars. Populaţia noastră a fost decimată, şi chiar şi după câteva veacuri, orice armii aş fi în stare să adun, tot n-ar fi Ia fel de puternice precum acelea pe care le-am avut înainte. Puse cana deoparte şi continuă: Nu pot să mă gândesc la asta acum. Trebuie s-o... aduc pe lume pe Glorian. Chiar dacă toţi cei trei Inalţi Apuseni îşi conduc forţele spre împărăţia mea, sub niciun chip Nenumitul nu trebuie să li se alăture.

Cămaşa de noapte-i era trasă şi-i dezvelea burta, de parc-ar fi vrut să lase pruncul să răsufle. În părţi, avea vinişoare albastre.

— M-am rugat la Domniţă, cerându-i să-mi umple pântecele.

Sabran răsuflă adânc.

— Nu sunt în stare să fiu o regină bună. O mamă bună. Astăzi, pentru prima oară.... Aproape că i-am purtat pică.

— Domniţei?

— Niciodată. Domniţa face ceea ce trebuie să facă.

O mână palidă i se opri pe umflătură.

— Port pică... pruncului meu nenăscut. Un suflet neprihănit.

Glasul i se frânse.

— Poporul o priveşte deja ca pe următoarea regină, Ead. Vorbeşte deja de frumuseţea şi de măreţia ei. Nu mă aşteptam la asta. E prea dintr-odată. După ce se va naşte ea, eu îmi voi fi făcut datoria.

— Doamnă, rosti Ead, cu blândeţe, nu este adevărat.

— Oare nu este?

Sabran îşi frecă burta.

— Glorian va împlini în curând vârsta potrivită pentru a domni, iar de la mine se va aştepta, mai devreme sau mai târziu, să abdic ca să-i fac ei loc. Atunci când lumea mă va socoti prea bătrână.

— Nu toate reginele Berethnet au abdicat. Tronul e al tău atât timp cât doreşti.

— Se crede că dacă ţii prea mult la tron, e lăcomie. Până şi Glorian Pavăza-Inimii a abdicat, în ciuda faptului că avea trecere printre oameni.

— Poate până când creşte fiica ta, vei fi pregătită să laşi deoparte tronul. Să duci o viaţă mai liniştită.

— Poate. Sau poate că nu. Fie că trăiesc sau mor la naştere, voi fi dată la o parte. Ca o coajă de ou.

— Sabran.

Până să-şi dea seama ce făcea, Ead întinse mâna şi-i atinse obrazul. Sabran o privi.

— Vor exista neghiobi şi linguşitori care vor pleca de lângă tine ca să se gudure pe lângă un nou-născut. N-au decât să o facă. Lasă-i să facă ce vor!

O ţintui pe Sabran cu privirea.

— Ţi-am spus că frica este firească, dar tu nu trebuie s-o laşi să te mistuie. Nu când sunt atâtea în joc.

Pielea pe care-o atinse cu palma era rece şi moale ca o petală. Răsuflarea cal- dă-i mângâia încheietura mâinii.

— Fii lângă mine la naştere. Şi după aceea, murmură Sabran. Trebuie neapărat să rămâi cu mine mereu, Ead Duryan!

Chassar avea să se întoarcă după ea peste jumătate de an.

— Am să rămân cu tine cât de mult am să pot, o linişti Ead.

Atât îi putea făgădui.

încuviinţând din cap, Sabran se apropie de ea şi-şi sprijini capul pe umărul lui Ead. Ead rămase nemişcată — îngăduindu-şi să se obişnuiască cu silueta ei, cu apropierea ei.

Pielea-i era toată numai fiori. Simţea mirosul dulceag, lăptos al gralpome- zii din părul reginei, îi simţea umflătura pântecelui. Ead se temea să nu zgâlţâie pruncul în somn, aşa că se-ntoarseră până când Sabran rămase cu spatele la ea, potrivindu-se astfel ca ghinda şi coaja. Sabran se întinse după mâna lui Ead şi-şi cuprinse mijlocul cu ea. Curând, regina adormi buştean.

Strânsoarea ei era uşoară, dar Ead tot simţea bătaia unei inimi cu degetele. îşi închipui ce-ar fi spus Abatesa dac-ar fi văzut-o. Fără îndoială, ar fi dispreţuit-o. Era o soră a Abaţiei, sortită să nimicească wyrmi, iar ea stătea acolo şi alina o amărâtă de Berethnet.

Ceva se schimba în ea. Un simţământ, plăpând ca un boboc.de trandafir, îşi deschidea petalele.

Nu fusese sortită să nutrească altceva în afară de nepăsare faţă de această femeie. Şi totuşi, ştia în clipa aceea că atunci când Chassar avea să se întoarcă, o să-i fie greu să plece. Sabran o să aibă atunci nevoie de o prietenă mai mult ca oricând. Roslain şi Katryen o să fie preocupate cu nou-născutul şi n-o să mai vorbească decât de păturI, leagăne şi doici luni la rând. Lui Sabran n-avea să-i fie uşor la vremea aceea. Avea să treacă de la a fi soarele curţii ei

la a fi umbra lăsată de un copil.

Ead adormi cu obrazul lipit de un val de păr negru. Când se trezi, Sabran era liniştită lângă ea.

Tâmpla-i bubuia ca o tobă. Sidenul îi dormea, dar simţurile i se treziseră.

Ceva nu era în regulă.

Focul era scăzut, lumânările aproape că se stinseseră. Ead se ridică să taie fitilurile.

— Nu, şopti Sabran. Sângele.

După expresia chinuită de pe chipul ei, visa. Visa, pare-se, cu Doamna din Pădure.

Kalyba nu era un mag obişnuit Din puţinele lucruri pe care şi le-amintea Ead despre ea, fusese înzestrată cu daruri necunoscute Abaţiei, printre care se număra şi nemurirea. Poate că şi datul viselor era unul dintre ele. Dar de ce să fi fost preocupată Kalyba s-o chinuiască pe regina Inysului?

Ead se duse înapoi la Sabran şi îi puse o mână pe frunte. Cămaşa de noapte îi era una cu trupul, iar şuviţele de păr i se lipiseră de frunte. Cu inima strânsă, Sabran îi puse mâna pe frunte, să vadă dacă avea fierbinţeala febrei, dar pielea îi era rece ca gheaţa. Cuvinte fără noimă-i ieşeau de pe buze.

— Linişteşte-te!

Ead întinse mâna după pahar şi i-l duse la buze.

— Bea, Sabran.

Sabran luă o înghiţitură de lapte şi se lăsă înapoi pe perne, zvârcolindu-se ca un pisoi apucat de ceafa. De parcă ar fi încercat mai departe să scape din coşmarul ei. Ead se aşeză lângă ea şi-i mângâie părul slinos.

Pesemne pentru că Sabran era atât de rece, Ead îşi dădu seama că pielea ei se încălzea.

O făptură draconică era prin apropiere.

Ead se strădui să rămână liniştită. Când Sabran rămase nemişcată, îi şterse sudoarea cu buretele şi-i aranja aştemuturile, astfel încât doar faţa să-i fie întoarsă spre noapte. Nu putea chema în ajutor pe nimeni, căci şi-ar fi dat de gol darurile.

N-avea ce să facă decât să aştepte.

Primul avertisment fu reprezentat de strigătele de pe zidurile palatului. Într-o clipită, Ead se afla în picioare.

— Sabran, iute!

O prinse pe regină pe după talie.

— Trebuie să vii imediat cu mine!

Ochii ei se deschiseră deodată.

— Ead, spuse ea, ce se întâmplă?

Ead o ajută să-şi ia papucii şi cămaşa de noapte.

— Trebuie să ajungi imediat la crame!

Cheia se întoarse în uşă. Căpitanul Lintley îşi făcu apariţia, înarmat cu arbaleta.

— Majestate, spuse el, cu o plecăciune ţeapănă, se apropie un stol de făpturi draconice, cu un înalt Apusean în frunte. Forţele noastre sunt pregătite, dar trebuie să veniţi neapărat cu noi acum, până nu sparg zidurile.

— Un stol, repetă Sabran.

— Da.

Ead o urmări şovăind. Aceasta era femeia care ieşise să-l înfrunte pe Fyredel. Nu-i stătea în fire să se ascundă.

— Majestate, o îndemnă Lintley. Vă rugăm! Siguranţa dumneavoastră este mai presus de orice.

Sabran încuviinţă din cap.

— Prea bine!

Ead îşi înfăşură cea mai grea plapumă în jurul umerilor. Roslain apăru la uşă, cu faţa luminată de felinarul din mână.

— Sabran, spuse ea, grăbeşte-te, trebuie neapărat să te grăbeşti...

Aruncându-i lui Ead o ultimă privire indescifrabilă, Sabran fu condusă afară de către Lintley şi sir Gules Heath, care-i ţinea o mână pe şale, ca s-o liniştească. Ead aşteptă ca ei să iasă din Dormitorul Mare, apoi o rupse la fugă.

Ajunsă în odăile ei, se schimbă şi-şi luă iute o mantie cu glugă, apoi îşi luă arcul mare. Avea să fie nevoită să ţintească bine. Numai anumite părţi din trupul unui înalt Apusean puteau fi străpunse.

Săgeţile erau uriaşe. Le luă şi-şi vârî braţul într-o apărătoare din piele. Trecuseră doisprezece ani de când se luptase cu un wyrm fără siden, dar dintre toţi oamenii din acest oraş, ea avea cele mai mari şanse să alunge un înalt Apusean.

Îi trebuia un loc de unde să poată ochi bine. Casa Carnelian, unde locuiau mulţi dintre curteni, avea să-i ofere o ţintă clară.

Urcă pe Scara Florell, care lega al treilea nivel de scara principală a Turnului Reginei. Îi auzea pe Cavalerii Corpului coborând pe ea.

Iuţi pasul. Treptele erau dispuse într-o spirală ameţitoare dedesubtul ei. Curând, ieşi în frigul muşcător al nopţii. Iute de picior, nevăzută de străji, se apropie de marginea Grădinii cu Ceas

Solar şi, cu un salt mare, se prinse de o boltă nevăzută de pe partea Casei Camelian îndreptată spre miazănoapte. Fiecare protuberanţă din zid îi oferea un punct de sprijin.

Un vânt crâncen îi răvăşea părul în timp ce urca. Trupul nu-i mai era atât de puternic pe cât fusese în Lasia şi nu-şi mai pusese mâinile şi picioarele la încercare în felul acesta de luni întregi. O dureau toate când ajunse să se caţăre pe acoperiş.

Cavalerii Corpului şi slujnicele ieşiră din Tumul Reginei şi se adunară în- tr-un grup ocrotitor în jurul lui Sabran şi Heath. Grupul ieşi din vestibul şi traversă Grădina cu Ceas Solar.

Când ajunseră la jumătatea drumului, Ead văzu o privelişte care-ar fi fost de neînchipuit cu o jumătate de an înainte.

Wyvernii veneau spre palatul Ascalon, ţipând precum corbii care înconjurau un leş.

Nu mai văzuse în viaţa ei aşa ceva. Nu erau făpturi cu ochii cârpiţi, smulse din somn, care prădau vite. Parcă veneau să îi provoace la luptă. Nu doar că aceşti wyverni erau destul de îndrăzneţi ca să se arate în capitală, ci veneau în *stol.* Cum groaza ameninţa s-o încremenească, gândurile o purtată înapoi la lecţiile din Abaţie.

Wyvernii zburau de obicei într-un asemenea număr numai dacă erau uniţi de un înalt Apusean. Dacă le ucidea stăpânul, aveau să se împrăştie.

Răsuflarea i se preschimbă în abur. înaltul Apusean încă nu se arătase, dar îi simţi duhoarea spurcată în vânt, precum fumurile unui vulcan. Scoase o săgeată din tolbă.

Maica făurise acele săgeţi. Destul de lungi cât să poată străpunge şi cea mai groasă platoşă draconică, făcute din metal de pe Muntele Groazei, îngheţau la cea mai mică atingere a zăpezii sau chiciurii.

O înţepau degetele. Duhoarea de pucioasă era purtată de vânt prin curte, iar zăpada i se dezgheţa pe lângă cizme.

Cunoştea cadenţa aripilor când o auzea. Tunătoare ca paşii unui uriaş.

Cu fiecare*fâl,* se cutremura pământul. Năpasta se apropia într-un ritm ameninţător, ca de tobă.

înaltul Apusean înainta iute prin noapte. Aproape Ia fel de mare ca Fyredel, avea solzii pali ca osul. Se lăsă să cadă lângă turnul cu ceas şi, cu o şfichiuire din coadă care-ar fi sfărâmat oase, aruncă un grup de străji prin curte. Şi mai multe străji se năpustiră asupră-i cu săbii şi lănci. Cum arătarea aceasta le bloca drumul,

Lintley şi Cavalerii Corpului nu puteau ajunge la intrarea în crame.

în zilele de după venirea lui Fyredel, câteva arme de pe zidurile palatului Ascalon fuseseră montate pe suporţi de lemn, ca să poată fi rotite. Tunurile trăgeau cu ghiulele în intrus. Două-l loviră în flanc, încă una-n coapsă — destul de tare ca să-i rupă oasele unui wyvern —, dar nu făcură decât să-l întărâte pe Marele Apusean. Scrijeli zidurile cu coada-i ghimpată, măturând străjile care încărcau un harpon. Ţipetele lor se stinseră la fel de repede pe cât fuseseră scoase.

Ead târî săgeata prin zăpadă, îngheţând-o, apoi o puse în arc. O văzuse pe Jondu doborând un wyvem dintr-o singură lovitură bine ţintită, dar acesta era un înalt Apusean, iar braţul ei nu mai era suficient de puternic ca să poată trage cu toată forţa. Anii de croşetat o secătuiseră de putere. Fără asta şi fată sidenul ei, avea puţine şanse să îl nimerească.

Expiră adânc. Dădu drumul arcului şi, cu un *zbârrr,* săgeata se îndreptă spre wyrm. Acesta se mişcă în ultima clipă, iar săgeata îi trecu la mustaţă pe lângă flanc. Ead îl zări pe Lintley în colţul de nord-vest al Grădinii cu Ceas Solar trimiţân- du-şi în grabă oamenii să se adăpostească în Galeria de Marmură.

Dacă se retrăgeau spre Tumul Reginei, n-ar fi făcut decât să o aducă pe Sabran exact în calea wyrmului. Erau prinşi în capcană. Dacă Ead ar fi putut distrage atenţia monstrului şi dacă ei s-ar fi mişcat suficient de iute, atunci poate că s-ar fi putut strecura neobservaţi şi să capete cale liberă spre crame.

O altă săgeată ajunse o clipă mai târziu în mâna ei, pusă-n arc, cu coarda trasă. De data aceasta, o îndreptă spre-o parte mai moale a feţei, înainte să îi dea drumul. Zdrăngăni şi se lovi de-o pleoapă solzoasă.

Pupila se strânse, iar înaltul Apusean se întoarse cu faţa spre ea. Acum, toată atenţia era îndreptată spre ea.

îngheţă o a treia săgeată.

Mai repede, Lintley!

— Wyrmule! strigă ea în selinyeză. Sunt Eadaz du Zăla uq-Năra, slujitoare a lui Cleolind. Sunt purtătoare a flăcării sfinte. Lasă neatins acest oraş, sau o să am grijă să fii doborât!

Cavalerii Corpului ajunseseră la capătul Galeriei. Wyrmul o privi cu nişte ochi verzi ca salcia. Nu mai văzuse ochi de-o asemenea culoare la o făptură draconică.

— Magule, rosti arătarea în aceeaşi limbă, focul ţi-e slăbit. Soseşte Zeul Muntelui.

Vocea-i scrâşnea precum o piatră de moară prin palat. Ead nici nu tresări.

— Intreabă-l pe Fyredel cât de slăbit mi-e focul, răspunse ea.

Wyrmul sâsâi.

Cele mai multe făpturi draconice erau uşor de distras. Nu şi aceasta. Privirea i se îndreptă cu iuţeală spre locul în care apăruseră Cavalerii Corpului. Platoşa lor de aramă oglindea flăcările, atrăgându-i atenţia.

— Sabran!

Ead simţi un fior pătrunzându-i în oase. Wyrmul îi rostise numele cu o anume blândeţe. Cu o anume apropiere.

Blândeţea nu dură mult. Cu dinţii dezgoliţi, fiara dădu capul pe spate şi vorbi în limba draconică. În timp ce dinspre wyyemi ploua cu mingi de foc, Cavalerii Corpului, îngroziţi, se despărţiră. Jumătate dintre ei se retraseră în Galeria de Marmură, iar alţii fugiră spre Casa Banchetelor. Lintley era unul dintre cei din urmă. La fel era şi Margret. La fel era şi Heath, mereu neînfricat. Ead îl vedea cu scutul ridicat, ocrotind-o pe Sabran cu braţul în care ţinea sabia. Ea era aplecată, pentru a-şi proteja burta.

Wyrmul deschise fălcile. Galeria de Marmură se topi sub răsuflarea-i de foc, prăjindu-i pe cavalerii dinăuntru.

Ead dădu drumul corzii arcului. Cu o forţă nimicitoare, săgeata zbură prin golul dintre mag şi wyrm.

Săgeata ajunse la ţintă.

Urletul de durere fu asurzitor. II lovise acolo unde-i arătase Jondu, în platoşa subţire de sub aripă. Sângele-i curgea din aripă şi clocotea în jurul săgeţii îngheţate.

Un ochi verde o străpunse pe Ead. Se simţi gravată în acel ochi. În amintirile lui.

Apoi, se întâmplă. În timp ce-şi lua zborul, sângerând şi furios, wyrmul lovi cu ciada ghimpată — iar vestibulul şi Tumul Deam, cu temeliile deja slăbite de Fyredel, se prăbuşiră în curte. La fel făcură şi statuile Marilor Regine de deasupra lor. Ead privi în jos, la timp pentru a-l vedea pe Heath lovit de-o bucată de piatră şi pe Sabran căzând din braţele lui, înainte ca un nor de praf să-i înghită pe amândoi.

Liniştea se lăsă ca o răsuflare ţinută. Răsuna de-o taină de nerostit.

Ead îşi dădu drumul de pe acoperiş asemeni unei umbre şi fugi aşa cum nu mai fugise în viaţa ei.

Sabran.

Se ghemuise, precum o pană smulsă de la o pasăre, lângă trupul lui sir Gules Heath. Avea ochii închişi. încă răsufla. Abia răsufla. Ead o cuprinse pe regina Inysului în braţe şi o ridică în timp ce întunericul se strecura prin cămaşa ei de noapte, iţindu-i-se dintre coapse.

Capul de piatră al lui Glorian Pavăza-Inimii o privea cum sângerează.

35
RĂSĂRIT

IN MARE, PRIMA OPERAŢIE A LUI DE PE *CĂUTAREA* - NAVA-AMIRAL A FLOTEI Ochiului de Tigru — decursese mai bine decât se aşteptase Niclays. îi fusese adus în faţă un lacustrin care fusese înţepat de o meduză cu franjuri strălucitoare, rar văzută prin apele acelea. Bietul om zbierase în chinuri, în timp ce piciorul începea să-i semene a carne crudă.

Dintr-un noroc chior, Eizaru îi spusese lui Niclays întocmai cum să aline o înţepătură din partea acelei meduze. Niclays adunase ingredientele, le-amestecase la voia întâmplării şi, să vezi şi să nu crezi, piratul scăpase de durere, chiar dacă rămăsese schilodit pe viaţă. Avea să se întoarcă în curând la prăduit şi ucis.

Primind de veste că seiikinezii trimiseseră înalta Strajă a Mării să pună din nou mâna pe dragoniţă, împărăteasa de Aur poruncise flotei să se împrăştie ca- re-încotro. *Căutarea* avea să se apropie de marginea Hăului, apoi să navigheze spre Marea Neadormită şi să-şi descarce încărcătura interzisă în oraşul nelegiuit Kawontay. Dragonii răsăriteni se temeau de Hău şi intrau cu greu în el.

În noaptea aceea, Niclays se trezi tremurând în ploaie, pe partea de aproape un metru de punte pe care-i fusese îngăduit să doarmă. Câţiva piraţi îl loviseră în fluierele picioarelor în trecere. Se întreba, vlăguit, dacă se simţise cineva mai rău decât se simţea el în clipa aceea.

Aceasta era viaţa lui de acum. Ar fi trebuit să fie recunoscător pentru căscioara lui de pe Orisima. Deodată, i se făcu dor de vatra

joasă cu cârlig de agăţat vase, de aştemuturile pe care le lăsa să se usuce la soare, de pereţii întunecaţi şi de preşurile ţesute. Nu-i aparţinuse de drept, dar îi ţinuse un acoperiş deasupra capului.

Două picioare încălţate cu cizme apărură-n faţa lui. Se făcu mic, aşteptând o altă lovitură.

— Plânge-te-ar zeii! Uită-te-n ce hal eşti!

Tălmăcitoarea stătea deasupra lui, cu o mână-n şold. De data aceasta, purta un şal şi nişte mănuşi care-l faceau să se topească pe picioare de pizmă. Un nor de păr negru, înspicat cu cenuşiu, i se iţea în cârlionţi mici în jurul feţei. O fâşie de mătase i-l ţinea să nu intre în ochi.

— încă te ţii bine pe picioare pe mare, Bătrâne Roşcovan, din câte văd, remarcă femeia.

Niclays clipi. Vorbea desăvârşit limba lui. Puţini afară de mentezi vorbeau menteza.

— N-aş zice că te simţi în stare să iei cina, dar m-am gândit să ţi-o aduc.

Cu un zâmbet larg, îi aduse o farfurie.

— Mi-a zis împărăteasa de Aur să-ţi spun că de-acuma-i eşti meşter chirurg. Trebuie să fii gata oricând să te-ngrijeşti de marinarii ei.

— Atunci, meduza a fost o încercare, concluzionă el, posomorât.

— Mi-e teamă c-ai dreptate!

Se aplecă să-l sărute pe obraz.

— Laya Yidage. Bine-ai venit la bord *Căutării!*

— Niclays Roos. Mi-aş dori să te pot întâmpina într-o stare mai acătării, domniţă dragă!

Miji ochii la mâncare. Orez şi boţuri de came rozalie.

— Sfinte! Asta-i ţipar crud!

— Bucură-te că nu mai mişcă! Ultimul ostatic a fost nevoit să-i muşte capul, înainte să rămână şi *el* Iară cap, bineînţeles!

Laya se înghesui lângă el.

— Mai oblojeşte tu câţiva piraţi şi s-ar putea să-l primeşti gătit. Şi un loc ceva mai primitor în care să dormi.

— Bagi de seamă că mai degrab-aş putea să omor pe vreunul dintre ei, nu? Eu am diplomă-n anatomie, dar meşter chirurg nu sunt.

— Eu aş zice să te prefaci că eşti!

Aruncă o parte din propria mantie peste el.

— Ia de-aici! E caldă.

— Mulţumesc!

Niclays o trase mai aproape şi zâmbi ostenit.

— Te rog să-mi iei gândul de la această aşa-zisă masă. Povesteşte-mi cum ai ajuns să cutreieri mările alături de temuta împărăteasă de Aur!

În timp ce el culegea boabele curate din orezul pătat de sânge, ea-i povesti.

Laya se născuse în frumosul oraş Kumenga, cunoscut pentru academiile sale, pentru vinul-soarelui şi pentru apele limpezi. În copilărie, fusese însetată de cunoaşterea lumii, interesul fiindu-i hrănit de tatăl ei, explorator, care-o învăţase mai multe limbi.

— Într-o bună zi, a plecat spre Răsărit, hotărât să devină primul om din Miazăzi care să calce acolo după veacuri, spuse ea. Nu s-a mai întors, bineînţeles.

Nimeni nu se întoarce. După ani întregi, am plătit piraţii de pe Marea Carmen- tum ca să mă ducă dincolo de Hău, să-l văd.

Ploaia i se scurse pe obraz.

— Am fost loviţi de o corabie din flota asta. Au murit cu toţii, dar eu am implorat, în lacustrină, să-mi cruţe viaţa, lucru care l-a surprins pe căpitan. M-a dus la împărăteasa de Aur şi am devenit tălmăcitoarea ei. Ori asta, ori sabia.

— De cât timp lucrezi pentru ea?

— De prea mult! oftă ea.

— Pesemne că-ţi doreşti să te întorci în miazăzi.

— Bineînţeles, răspunse femeia, dar aş fi o neghioabă dac-aş încerca să scap. Nu sunt navigatoare, Bătrâne Roşcovan, iar Hăul e mare.

Avea dreptate.

— Credeţi, doamnă Yidage...

— Laya.

— Laya. Crezi că împărăteasa de Aur o să mă lase să văd dragonul de sub punte?

Laya ridică din sprâncene.

Cel mai sigur ar fi fost să o ţină doar pentru el. La urma urmei, mulţi se temeau sau îşi băteau joc de alchimie — dar îşi închipuia că Laya, care petrecuse ani întregi pe o corabie de piraţi, n-avea să fie uşor de speriat.

— Sunt alchimist, îi răspunse, abia auzit. Nu sunt vreunul însemnat — de fapt, sunt un amator —, dar am încercat, în ultimii zece ani, să fac un elixir al nemuririi.

Sprâncenele ei se ridicară şi mai mult.

— Am dat greş în această încercare, mai ales datorită lipsei unor

ingrediente ca lumea. Dat fiind faptul că dragonii pot trăi veacuri întregi, speram să-l... cercetez pe cel de jos. înainte să ajungem în Kawontay.

— înainte să-i fie vândute toate părţile trupului.

Laya încuviinţă din cap.

— În mod normal, ţi-aş cere să nu vorbeşti despre asta.

— Dar?

— împărăteasa de Aur caută cu mare interes nemurirea. Faptul că te pricepi la alchimie ar putea-o face să prindă drag de tine.

Se apropie de el, astfel încât răsuflările lor alcătuiau un singur fuior.

— Există un motiv pentru care corabia asta se numeşte *Căutarea,* Niclays. Ai auzit vreodată povestea dudului?

Niclays se încruntă.

— A *dudului?*

— E o legendă puţin cunoscută de la Răsărit. Mai mult mit decât istorie.

Laya se sprijini de copastie.

— Cu veacuri în urmă, se spune că o vrăjitoare stăpânea o insulă numită Komoridu. Porumbeii negri şi corbii albi veneau la ea în stoluri, căci ea era mama proscrişilor. Povestea e spusă din perspectiva unei femei nenumite, de care locuitorii din Ginura se feresc. Ea aude şuşotindu-se despre Komoridu, unde toată lumea-i bine-venită, şi se hotărăşte să ajungă acolo cu orice preţ. Când reuşeşte, în sfârşit, se duce s-o vadă pe legendara vrăjitoare, a cărei putere se trage dintr-un dud. Un izvor de viaţă veşnică.

Inima lui bubuia ca un tabor.

— Deşi legenda a dăinuit, continuă Laya, nimeni n-a reuşit vreodată să găsească insula Komoridu. Veacuri întregi, pergamentul cu povestea ei a fost păstrat pe Insula Penelor. Cineva a furat-o din arhivele sfinte şi i-a dat-o împărătesei de Aur... Dar, curând, s-a descoperit că din ea lipsea o parte. O parte pe care ea o vede ca fiind de căpătâi.

Niclays rămăsese ca trăsnit

„Mătuşa l-a primit de la un bărbat care i-a spus să-l ducă departe de răsărit şi să nu-l mai aducă niciodată înapoi.”

— Da. Tu i-ai adus-o.

Văzându-i faţa uluită, Laya zâmbi.

— Ultima bucată din mozaic.

Dm mozaic.

Jannart.

Un uruit răsună în măruntaiele corăbiei. *Căutarea* se înclină, izbindu-l pe Niclays de Laya.

— Să fie vreo furtună? întrebă el cu o voce o idee mai ascuţită decât de obicei.

— Şşş-'

Următorul sunet fu un ecou al primului. Incruntându-se, Laya se ridică în picioare. Niclays îşi dezmorţi picioarele frecându-le şi o urmă. împărăteasa de Aur era pe punte.

Se aflau în pragul Hăului, locul în care până şi dragonii se temeau să meargă. Iar suprafaţa nu era tulburată nici măcar de o undă.

În această mare negrăit de întinsă, fiecare stea, fiecare constelaţie, fiecare colţ şi spirală a cosmosului se oglindeau. De parcă ar fi fost tăriile cerului, iar corabia lor ar fi fost o corabie fantomă ce plutea între două lumi. Marea se făcuse ca de sticlă, astfel încât cerurile să se poată oglindi în sfârşit în ele însele.

— Ai mai văzut aşa ceva? murmură Niclays.

Laya clătină din cap.

— Asta numai lucru firesc nu e.

Nici măcar un val nu se sparse de flotă. Fiecare dintre corăbii era la fel de liniştită de parc-ar fi fost pe uscat. Echipajul *Căutării* stătea într-o linişte completă,
dar Niclays Roos era calm, parcă înrobit de vederea unui univers cu două feţe. O lume în echilibru, precum cea descrisă în Tăbliţa din Rumelabar.

Ce e deasupra trebuie ţinut în echilibru cu ce e dedesubt, iar în aceasta se vădeşte precizia universului.

Cuvinte pe care niciun om viu nu le înţelesese. Cuvinte care-o împinseseră pe Truyde să-şi trimită iubitul peste mare, cu o rugă de ajutor care avea să rămână neascultată. Un iubit care de bună seamă că acum era mort.

Voci strigau într-o mie de limbi. Niclays făcu un pas împleticit înapoi, în timp ce valurile împroşcau puntea, îmbibându-i păru-n apă fierbinte. Clipa lui de linişte se nărui.

Bulele roiau în jurul cocii. Laya îl prinse de mână. Alergă cu el către cel mai apropiat catarg şi se prinse de corzi.

— Laya, strigă el către ea, ce se petrece?

— Nu ştiu! Ţine-te ca lumea!

Niclays clipi ca să-şi scoată apa sărată din ochi, cu răsuflarea tăiată. Strigă, în timp ce apa se revărsa asupra flotei, nimicind o barcă cu vâsle şi măturând piraţii de pe punţi. Urletele lor fură

acoperite de un sunet ce i se păru, la început, ca fiind un tunet.

Apoi, în timp ce marea se înălţa într-o parte a *Căutării,* apăru. Un maldăr de solzi roşii ca focul. Niclays se holbă, nevenindu-i a crede, la coada ce se termina cu spini ascuţiţi, la aripile ce-ar fi putut alcătui un pod peste râul Bugen. Dincolo de urletul mării şi de vuietul vântului, un înalt Apusean zbură jos deasupra flotei şi urlă triumfător.

— STĂPÂNE! ţipă el. CURÂND, CURÂND, CURÂND.

36
Apus

Privighetorile uitaseră să mai cânte. Ead stătea întinsă pe o parte pe patul mare, ascultând cum răsufla Sabran.

Adesea, de când venise wyrmul, se înecase în vise despre ceea ce se întâmplase în noaptea aceea. Cum o dusese pe Sabran în braţe la Doctorul Regal. Cum îi scosese spinul hidos din burtă. Sângele. Silueta înfaşurată-n pătură pe care-o duseseră de-acolo. Sabran, nemişcată pe pat, de parc s-ar fi aflat pe patul de moarte.

O briză străbătu Dormitorul Mare. Ead se întoarse pe cealaltă parte.

Deşi-l urmărise pe doctorul Boum şi pe ajutoarele sale ca să se-asigure că tot ce-o atingea pe Sabran era fiert mai întâi, tot nu fusese suficient. Infecţia se instalase. Febra o copleşise, iar ea fusese la un pas de moarte zile întregi — dar luptase. Luptase pentru viaţa ei precum Glorian Pavăza-Inimii.

În cele din urmă, răzbise, ieşind din groapă, secătuită trupeşte şi sufleteşte. Imediat ce-i scăzuse febra, Doctorul Regal conchisese că spinul pe care i-l smulsese venea de la înaltul Apusean. Temându-se că ar fi putut fi purtător de molimă, trimisese după un specialist mentez în anatomia draconică. Concluzia era de nerostit.

Regina Inysului nu avea molima, dar nu mai avea să dea niciodată naştere unui prunc viu.

Un alt curent intră în cameră. Ead se ridică din pat şi închise geamul.

Stelele umpleau cerul la miezul nopţii. Dedesubtul lor, Ascalonul licărea la lumina torţelor. Unii dintre locuitorii săi se treziseră deja

şi se rugau pentru ocrotire de ceea ce oamenii de rând numeau Wyrmul Alb.

Nu aveau aceleaşi cunoştinţe care-i bântuiau pe Ducii Spirituali şi pe Doamnele din Dormitor. Pe lângă Doctorul Regal, doar ei mai cunoşteau cea mai primejdioasă taină din lume.

Casa Berethnet avea să se încheie cu Sabran a IX-a.

Ead tăie fitilul uneia dintre lumânări şi o reaprinse. De când venise Wyrmul Alb, teama de întuneric a lui Sabran nu făcuse decât să crească.

Fragmente de dovezi istorice din toată lumea întăreau faptul că existaseră cinci Inalţi Apuseni. Erau imagini cu ei în peşterile din Mentendon şi în bestiariile întocmite după Marea Năpastă.

Potrivit acelor dovezi, niciunul dintre acei Inalţi Apuseni nu avusese ochii verzi.

— Ead.

Aruncă o privire peste umăr. Sabran era o siluetă în spatele perdelelor transparente din jurul patului ei.

— Majestate.

— Deschide fereastra!

Ead puse lumânarea pe şemineu.

— O să răceşti.

— Oi fi eu stearpă, îi scăpă Iui Sabran, dar până la ultima mea suflare, tot regina ta sunt. Faci cum îţi spun!

— încă te vindeci. Dacă pieri de frig, Secretarul Principal o să-mi ia capul.

— Fir-ai blestemată de căpoasă afurisită ce eşti! Îţi iau *eu* capul dacă nu faci cum îţi spun!

— Chiar te rog! Mă-ndoiesc c-o să mai am ce face cu el după ce mi s-o desprinde de gât.

Sabran se întoarse cu faţa spre ea.

— Te omor!

Vinele de la gât i se încordară.

— Nu pot să vă sufăr! Vă dispreţuiesc, ciori croncănitoare ce-mi sunteţi! Toate sunteţi cu gândul numai la cum să mai ciuguliţi ceva de la mine! O rentă, conace, un moştenitor...

Glasul i se frânse.

— Fir-aţi voi să fiţi afurisite! Mai degrabă m-aş azvârli din Tumul de Alabastru, decât să mai înghit o linguriţă din mila voastră!

— Ajunge! se răsti Ead. Nu eşti copil! încetează cu văicăreala

asta!

— Deschide fereastra!

— Hai de-o deschide tu!

Sabran slobozi un hohot de râs scurt şi sinistru.

— Aş putea să te ard pentru o asemenea obrăznicie!

— Dacă asta te-ar scula din pat, aş dănţui bucuroasă pe rug!

Ceasul din turn bătu o dată. Tremurând, Sabran se lăsă înapoi pe perne.

— Ar fi trebuit să mor la naştere, şopti ea. Ar fi trebuit să îi dau viaţă lui Glorian. Şi să o dau pe a mea.

Sânii-i curseseră zile la rând după ce pierduse sarcina, iar pântecele-i era tot rotund. Chiar de încerca să se vindece, însuşi trupu-i deschidea rana.

Ead mai aprinse două lumânări. îi era milă de Sabran, într-atât, încât simţea c-aveau să i se rupă coastele de-atâta milă, dar nu-i putea face hatârul când o apuca ura de sine. Suveranele casei de Berethnet sufereau de ceea ce inyshienii numeau *capsuferind,* adică o tristeţe cu sau fără o pricină limpede. Despre Carnelian a V-a, cunoscută drept Porumbiţa îndoliată, se zvonea că şi-ar fi luat zilele intrând într-un râu. Combe le însărcinase pe Doamnele din Dormitor să se asigure că Sabran nu avea să apuce pe aceeaşi cale.

Şi-ar fi dorit să fie o molie pe fereastra Camerei Sfatului în seara aceea. Unii dintre Ducii Spirituali susţineau că adevărul nu trebuia să iasă niciodată la iveală. Căptuşeală pe sub rochii. Un prunc orfan cu părul negru şi ochi de jad. Unii membri ai Sfatului s-ar fi putut gândi la asemenea idei, dar cei mai mulţi n-aveau să se dea în vânt după gândul că ar fi trebuit să se închine oricui altcuiva decât unei Berethnet.

— Am fost sigură...

Sabran se prinse cu pumnii de păr.

— Sfântul trebuia să mă iubească. L-am alungat pe Fyredel. De ce sunt părăsită acum?

Ead îşi înăbuşi un val de vinovăţie. Vrăjile ei hrăniseră minciuna.

— Doamnă, spuse ea, trebuie să-ţi păstrezi credinţa! Nu se cade să tot...

Un alt hohot de râs lipsit de veselie o întrerupse.

— Parcă eşti Ros. Nu-mi trebuie încă o Ros!

Sabran îşi împreună mâinile strâns.

— Poate-ar trebui să mă gândesc la ceva mai vesel. Ea aşa mi-ar spune. La ce, oare, să mă gândesc, Ead? La tovarăşul meu mort, la pântecele meu sterp sau la făptui că ştiu că se apropie Nenumitul?

Ead se sili să îngenuncheze şi să aţâţe focul.

Sabran vorbise puţin zile la rând, dar tot ceea ce spusese avea menirea de a răni. Se răstise la Roslain pentru că era prea tăcută. Le batjocorise pe domnişoarele de onoare când îi serviseră mesele. îi spusese unei fete-paj să piară din ochii ei, facând-o să izbucnească în lacrimi.

— Eu voi fi ultima Berethnet. Sunt nimicitoarea casei mele.

Strânse cearşafurile în pumni.

— Mi-am facut-o cu mâna mea. Pentru c-am dispreţuit zămislirea de prunci atâta vreme. Pentru c-am încercat să mă feresc de ea.

Lăsă capu-n faţă.

Ead se apropie de regina Inysului. Dădu la o parte perdeaua şi se aşeză pe marginea patului. Sabran era pe jumătate aşezată, chircită peste burta învineţită.

— Am fost egoistă. Am vrut...

Sabran expiră pe nas.

— I-am cerut lui Niclays Roos să-mi facă un elixir, ceva care să-mi păstreze tinereţea, ca să nu fiu nevoită să rămân grea. Când n-a reuşit, şopti ea, l-am alungat în Răsărit.

— Sabran...

— I-am întors spatele Cavalerului Mărinimiei pentru tot ce-mi dăruise. I-am purtat pică pentru că a trebuit să dăruiesc şi eu ceva la schimb o dată.

— încetează cu asta! îi ceru Ead, cu hotărâre. Ai avut o povară mare de dus şi ai dus-o cu vitejie.

— E o chemare divină.

Obrajii-i sclipeau de lacrimi.

— Peste o mie de ani sub aceeaşi ocârmuire. Treizeci şi şase de femei din Casa Berethnet au dat naştere fiicelor în numele Inysului. Eu de ce nu am reuşit?

Duse o mână la burtă.

— De ce a trebuit să se întâmple aşa ceva?

Auzind acestea, Ead o luă cu blândeţe de bărbie.

— *Nu* este vina ta, spuse ea. Asta s-o ţii minte, Sabran! Nimic din toate astea nu are legătură cu tine.

Sabran se feri de atingerea ei.

— Sfatul Virtuţilor va încerca totul, dar oamenii mei nu sunt nişte neghiobi, continuă regina. Adevărul va ieşi la iveală. întinderea Virtuţilor se va prăbuşi fără temelia ei. Credinţa în Sfânt va fi nimicită. Sanctuarele vor rămâne goale.

Profeţia suna fidelă adevărului. Chiar şi Ead ştia că prăbuşirea întinderii Virtuţilor avea să pricinuiască tulburări. Era unul dintre motivele pentru care fusese trimisă aici. Ca să păstreze ordinea.

Dăduse greş.

— Nu am Ioc la curtea cerească, spuse Sabran. Când voi zăcea putrezind în pământ, Ducii Spirituali, al căror sânge se trage din Sfânta Suită, vor încerca fiecare să pună stăpânire pe tronul meu.

îi scăpă un hohot de râs fără veselie.

— Poate că nici măcar n-o să aştepte să mor ca să înceapă să se lupte între ei. Credeau că puterea mea îl ţinea înlănţuit pe Nenumit, dar acea putere se va sfârşi odată cu moartea mea.

— Atunci cu siguranţă cel mai bine pentru ei e să te păstreze în siguranţă.

Ead încerca s-o liniştească pe regină cu ajutorul cuvintelor.

— Ca să câştige timp pentru a se pregăti pentru întoarcerea Iui.

— În siguranţă, poate, dar nu pe tron. Unii dintre ei se vor întreba, chiar în clipa aceasta, dacă trebuie să ia frâiele-n mână de îndată. Să aleagă un nou conducător înainte să se întoarcă Fyredel.

Sabran povestea toate acestea pe un ton sec.

— Au să se-ntrebe cu toţii dacă povestea divinităţii mele a fost vreodată adevărată. Şi eu mi-am pus aceeaşi întrebare.

Mâna i se îndreptă, pe nesimţite, înapoi spre burtă.

— Am arătat că sunt doar din came şi oase.

Ead clătină din cap.

— Mă vor sili să-l numesc urmaş pe unul dintre ei. Chiar dacă aş face asta, ceilalţi s-ar opune, spuse Sabran. Nobilii îşi vor ridica stindardele pentru unul dintre pretendenţi. Inysul se va împărţi. Cât timp el este slab, armata draconică se va întoarce. Iar Yscalinul stă pregătit să-i sară în ajutor.

închise ochii.

— Nu pot să văd asta, Ead. Nu pot să văd acest reginat căzând!

Pesemne că se temuse de la bun început de o asemenea urmare.

— Era atât de... plăpândă! Glorian, rosti Sabran cu o voce răguşită. Precum vinişoarele unei frunze. Partea aia plăpândă care rămâne când se pierde verdele.

Privea în gol.

— Au încercat s-o ascundă de mine, dar am văzut.

O altă slujnică i-ar fi spus că acel copil era în siguranţă în curtea cerească. Roslain i-ar fi zugrăvit o imagine a unui bebeluş cu părul negru, înfaşat, în braţele lui Galian Berethnet, zâmbind de-a pururi într-un castel din cer

Ead nu o făcu. O asemenea imagine nu avea s-o aline pe Sabran în suferinţa ei. Nu încă.

Se întinse după mâna ei rece şi o încălzi între ale ei. Tremurând în patul uriaş, Sabran părea mai mult un copil pierdut decât o regină.

— Ead, reluă ea. E o pungă cu aur în cufăr.

Arătă cu capul spre cufărul în care îi erau păstrate giuvaierele.

— Du-te în oraş. Pe piaţa neagră. Acolo se vinde o otravă căreia-i zice apa văduvei.

Ead rămase fără suflare.

— Nu fi netoată! şopti ea.

— îndrăzneşti s-o faci netoată pe ultima mlădiţă a Casei Berethnet!

— Bineînţeles, când vorbeşti ca una.

— Îţi cer asta, spuse Sabran, nu ca regină, ci ca o păcătoasă care se căieşte.

Era trasă la faţă, iar falca-i tremura.

— Nu pot să trăiesc ştiind că oamenii mei sunt osândiţi la moarte de războiul civil sau de Nenumit. N-aş putea să trăiesc în pace cu mine însămi niciodată.

îşi retrase mâna.

— Credeam c-o să mă înţelegi. Credeam c-o să mă ajuţi.

— înţeleg mai mult decât ştii tu.

Ead îi luă obrajii în palme.

— Ai încercat să te preschimbi în stană de piatră. Nu-ţi fie teamă să descoperi că nu eşti. Oi fi regină, dar eşti alcătuită din came şi oase.

Sabran zâmbi într-un mod care îi frânse inima.

— Asta înseamnă să fii regină, Ead, spuse ea. Trupul şi ţinutul sunt unul şi acelaşi.

— Atunci nu poţi ucide trupul de dragul ţinutului.

Ead o ţintui cu privirea.

— Deci nu, Sabran Berethnet. Nu am să-ţi aduc otravă. Nici acum, şi nici vreodatăl

Cuvintele veniră dintr-un loc pe care încercase să-l ţină ferecat. Locul în care crescuse un trandafir.

Sabran o privi cu o expresie pe care n-o mai văzuse niciodată. Toată tristeţea dispăruse, lăsând-o curioasă şi atentă. Ead vedea fiecare licăr de verde din ochii ei, fiecare geană, lumina lumânărilor prinsă în ei. Flăcările îi jucau pe umeri. În timp ce Ead le urmărea cu degetele, Sabran se aplecă, lăsându-se atinsă de ea.

— Ead, spuse ea, rămâi cu mine.

Vocea-i era aproape prea înceată ca să se-audă, dar Ead simţea fiecare cuvânt până în came.

Buzele le erau apropiate, la o răsuflare. Ead nu îndrăznea să mişte, de teamă c-ar fi putut face bucăţi clipa. O durea pielea, tânjea după Sabran lipită de ea.

Sabran îi cuprinse faţa în mâini. În privirea ei se citea şi o întrebare, şi teama ei de răspuns.

În timp ce părul negru-i atingea uşor clavicula, Ead se gândi la Abatesă şi la portocal. Se gândi la ce-ar fi spus Chassar dac-ar fi văzut că sângele ei cânta pentru prefăcută, pentru cea care se ruga la mormântul gol al Maicii. Urmaşa lui Galian înşelătorul. Sabran o trase aproape, iar Ead o sărută pe regina Inysului de parc-ar fi sărutat o ibovnică.

Avea trupul ca din sticlă turnată. O floare abia deschisă lumii. Când Sabran îi despărţi buzele cu ale ei, Ead înţelese, cu o putere care-i smulse răsuflarea, că lucrul pe care şi-l dorise luni la rând era să o cuprindă astfel. După ce se întinsese lângă Sabran şi îi ascultase tainele. După ce pusese trandafirul sub pernă. Faptul că-şi dădea seama de asta o străpunse până-n miezul fiinţei.

Rămaseră nemişcate. Buzele le rămaseră la fel, abia atingându-se.

Inima-i era prea iute, prea plină. La început, nu îndrăzni nici să răsufle — şi cea mai mică mişcare le-ar fi putut face praf —, dar apoi, Sabran o îmbrăţişă, cu glasul frângându-i-se în timp ce-i rostea numele. Ead simţi bătaia unei inimi lângă a ei. Fără zgomot şi iute ca un fluture.

Era pierdută, găsită şi rătăcită în acelaşi timp. Cu un picior în lumea viselor, şi totuşi, cumva, mai trează ca niciodată. Degetele ei urmăreau conturul lui Sabran, desenau pe pielea ei, călăuzite de simţiri. Urmau cicatricea de pe coapsă, i se încurcau în păr, umblau pe sub sânii ei umflaţi.

Sabran dădu înapoi ca să se uite la ea. Cu coada ochiului, Ead îi zări faţa în lumina lumânărilor — fruntea netedă, ochii negri şi hotărâţi — apoi se alipiră din nou, iar sărutarea fu fierbinte, nouă şi de lumi născătoare, cu scânteia naşterii stelelor pe buzele lor. Erau ca nişte faguri plini de locuri de taină, plăpânzi şi plini de detalii minuscule. Ead se înfioră în timp ce noaptea-i îmbrăţişa pielea.

Simţi cum lui Sabran i se făcea toată pielea de găină. Cămaşa de noapte îi alunecă de pe umăr, tot mai jos, până ajunse în jurul şoldurilor, pentru ca Ead să-i poată urmări conturul şirei spinării şi

să-i cuprindă cu braţele partea arcuită a spatelui. O sărută pe gât şi pe locul gol de după ureche, iar Sabran îi şopti numele, dând capul pe spate ca să îşi arate scobitura gâtului. Lumina lunii o umplu ca laptele.

Liniştea din Dormitorul Mare era nemărginită. Nemărginită ca noaptea şi ca toate stelele ei. Ead auzea fiecare foşnet al mătăsii, fiecare frecare a mâinilor pe piele şi pe aşternuturi. Răsuflau abia auzit, aşteptând o bătaie în uşă, o cheie în lacăt şi-o torţă care să le dea de gol împreunarea. Avea să dea naştere unei scântei de scandal, iar focul avea să crească până le ardea pe amândouă, fără să lase nimic în urmă.

Dar Ead socotea focul ca pe un prieten, şi s-ar fi avântat chiar şi-n cuptor pentru Sabran Berethnet, pentru doar o noapte cu ea. N-aveau decât să vină toţi, cu tot cu săbii şi cu torţe. N-aveau decât să vină.

Mai târziu, stăteau întinse la lumina lunii sângerii. Pentru prima oară după ani mulţi, regina Inysului dormi fără o lumânare.

Ead privea spre bolta înstelată. În clipa aceea, ştia un singur lucru, care-i ştergea tot ce mai avea în minte.

Orice şi-ar fi dorit Abaţia, nu o putea părăsi pe Sabran.

În timp ce se foia în somnul ei adânc, Ead îi inspiră mirosul. Gralpomadă şi liliac, amestecate cu cuişoarele din cutia ei cu pomadă. îşi închipuia cum ar fi fost să fugă cu ea în Laguna Laptelui, acel tărâm de poveste, unde numele ei n-avea s-o găsească în veci.

Nu se putea aşa ceva.

O fantă de lumină lucea în Dormitorul Mare. Incet-încet, Ead deveni conştientă de sine. Şi de Sabran. Păr negru revărsat pe pernă. Piele peste piele peste piele. Lumina soarelui nu ajunsese încă la pat, dar simţea o căldură de parcă ajunsese.

Nu simţea nicio părere de rău. Da, zăpăceală, da, fluturi în stomac, dar nicio dorinţă de-a da timpul înapoi.

Urmă o bătaie în uşă, şi se simţi de parcă un nor acoperise soarele.

— Majestate.

— Katryen.

Sabran înălţă capul. Privi mai întâi spre Katryen, cu pleoapele grele, apoi spre uşi.

— Ce este, Kate?

Avea glasul îngreunat de somn.

— Mă întrebam dacă ai vrea să faci o baie în dimineaţa aceasta. A fost tare frig azi-noapte.

încercase să-şi convingă regina să iasă din cameră de două zile.

— Pregăteşte baia! îi ceru Sabran. Ead o să bată la uşă când sunt pregătită.

— Da, doamnă.

Paşii se retraseră. Sabran se întoarse pe partea cealaltă, iar Ead îi întâlni privirea nesigură. Cum răsărise soarele, se măsurată din priviri de parcă atunci s-ar fi întâlnit pentru prima oară.

— Ead, spuse Sabran, încet, nu trebuie să te simţi silită să-mi fii mai departe tovarăşă de pat.

încet, se ridică în capul oaselor.

— îndatoririle unei Doamne din Dormitor nu acoperă şi ceea ce-am făcut noi azi-noapte.

Ead ridică din sprâncene.

— Crezi c-am facut-o dintr-un simţ al datoriei?

Sabran îşi trase genunchii la piept şi-şi feri privirea. Iritată, Ead se dădu jos din pat.

— Te înşeli, Majestate!

îşi luă cămaşa de noapte şi apucă o mantie de pe scaun.

— Ar trebui să te ridici. Te aşteaptă Kate.

Sabran privi pe fereastră. Lumina soarelui împrumuta ochilor ei verdele pal al berilului.

— Este aproape cu neputinţă pentru o regină să-şi dea seama ce vine din curtoazie şi ce vine din inimă.

Ochii aceia îi căutată pe-ai ei.

— Spune-mi care este adevărul, Ead. A fost alegerea ta să te culci cu mine azi-noapte sau te-ai simţit silită să o faci din pricina rangului meu?

Părul îi era încâlcit pe umeri. Ead se îmblânzi.

— Neghioabă ce eşti! spuse ea. Nu m-aş lăsa silită de tine şi de nimeni altcineva. Nu ţi-am spus eu întotdeauna adevărul?

Sabran zâmbi auzind acestea.

— Ba chiar prea mult adevăr, răspunse. Tu eşti singura care mi-I spune.

Ead se aplecă s-o sărute pe frunte, dar înainte să apuce s-o facă, Sabran îi luă faţa în mâini şi-şi lipi buzele despărţite de ale ei. Când se dezlipiră în sfârşit, Sabran zâmbi, un zâmbet sincer, rar precum un trandafir de deşert.

— Haide!

Ead îşi acoperi umerii cu mantia.

— Astăzi vreau să te văd plimbându-te la soare.

Viaţa la curte începu a fremăta din nou în dimineaţa aceea. Sabran îi chemă pe Ducii Spirituali în Iatacul ei. Avea să le arate că, deşi era rănită trupeşte şi sufleteşte, era cât se poate de vie. Avea să pună la cale aducerea unor noi soldaţi, să plătească mercenari şi să crească fondurile către inventatori, nădăjduind ca ei să poată face arme mai bune. Când aveau să se întoarcă Inalţii Apuseni, aveau să-i muşte şi ei.

Din câte-şi dădea seama Ead, Ducii Spirituali încă nu aduseseră vorba despre un urmaş, însă era doar o chestiune de timp. Aveau să privească spre viitor, spre războiul cu Yscalinul şi cei doi Inalţi Apuseni care stăteau gata să se trezească şi să unească Armia Draconică. Nu era niciun moştenitor, şi niciun prilej s-apară vreunul. Nenumitul venea.

Ead reveni la îndatoririle ei. Dar nopţile-i erau dăruite lui Sabran. Taina lor era precum vinul pentru ea. Când se aflau în spatele perdelelor patului, uitau de toate.

În Iatac, Sabran cânta la virginale. Era prea slăbită ca să mai facă şi altceva, şi existau puţine lucruri pe care le mai putea face ca să-i treacă timpul. Doctorul Bourn spusese că nu avea să fie în stare să vâneze cel puţin un an.

Ead stătea prin apropiere, ascultând. Roslain şi Katryen păstrau tăcerea lângă ea, absorbite de croşetat. Făceau daruri brodate cu iniţialele regale, ca să fie oferite locuitorilor oraşului, pentru a-i linişti.

— Majestate.

Capetele tuturor se întoarseră. Sir Marke Birchen, unul dintre Cavalerii Corpului, era la uşă, în platoşa de aramă.

— Bună seara, sir Marke! spuse Sabran.

— Ducesa Curajului a cerut să vă vadă, Majestate. Are documente de stat pe care trebuie neapărat să le iscăliţi.

— Bineînţeles!

Sabran se ridică. În timp ce o facea, se clătină primejdios şi agăţă virginalele.

— Majestate...

Sir Marke se îndreptă spre ea, însă Ead, cea mai apropiată de ea, reuşise deja s-o pună pe picioare. Roslain şi Katryen se grăbiră să li se alăture.

— Sabran, nu te simţi bine?

Roslain îi atinse fruntea.

— Stai să-l aduc pe doctorul Bourn.

— Fii pe pace!

Sabran îşi puse o mână pe mijloc şi răsuflă adânc.

— Doamnelor, lăsaţi-mă singură să iscălesc hârtiile-astea pentru înălţimea Sa, dar să vă-ntoarceţi până la unsprezece, ca să-mi ajutaţi să mă dezbrac.

Roslain făcu gura pungă.

— O să-l aduc pe doctorul Boum când se întoarce, zise ea. Lasă-l să te vadă, şi gata, Sab, te rog!

Sabran încuviinţă din cap.

În timp ce plecau cu toţii, Ead se uită în urmă, iar privirile li se întâlniră.

În cele mai multe zile, Camera Prezenţei era ticsită de curteni, care-o aşteptau cu toţii pe Sabran ca să-i poată înainta cereri. Acum, era linişte, ca de fiecare dată de când Sabran fusese dusă în camerele ei. Roslain se duse să-şi vadă bunica, iar Katryen se întoarse în camerele ei să ia cina. Nefiindu-i încă foame şi neavând nimic cu care să-şi ia gândul de la Sabran, Ead găsi o masă la Biblioteca Regală.

Pe măsură ce întunericul se apropia, se gândi, pentru prima oară după câteva zile, la ce-avea de făcut.

Trebuia să-i spună lui Chassar adevărul. Dacă Sabran avea dreptate în legătură cu ce avea să se întâmple mai departe în Inys, Ead trebuia să rămână acolo şi să o ocrotească, şi să-l lămurească pe Chassar în persoană. După ce cugetă îndelung, înmuie pana în cerneală şi scrise:

Din Ascalon, Regatul Inysului,
Prin Vama Zeedeur
Toamnă târzie, 1005 AE.

Excelenţă,

A trecut prea multă vreme de când am aflat vreo veste din partea dumneavoastră. Fără îndoială sunteţi preocupat de munca sârguincioasă pentru regele Jantar şi regina Saiyrna. Veţi mai trece prin Inys în curând?

Prietena dumneavoastră credincioasă şi preaumilă protejată, Ead Duryan

Adresă scrisoarea Ambasadorului Chassar uq-Ispad. O scrisoare politicoasă, cu întrebări despre sănătate, din partea protejatei sale.

Biroul Stăpânului Misivelor era alăturat bibliotecii. Ead îl găsi gol. Băgă scrisoarea într-o cutie pentru sortat, cu tot cu suficiente monede ca să poată plăti trimiterea ei cu o pasăre. Dacă o vedea Combe drept lipsită de cuvinte care să dea de bănuit, o pasăre urma să ducă scrisoarea în Zeedeur, o alta la Oficiul Poştal din Brygstad. Apoi, urma s-ajungă mai departe în Piaţa Porumbeilor şi, în cele din urmă, să treacă deşertul cu un poştalion.

Chassar urma să primească scrisoarea ei de chemare în toiul iemii. Abatesa n-avea să fie încântată auzindu-i cererea, dar, odată ce îşi dădea seama de primejdie, avea să înţeleagă.

Era întuneric când Ead plecă de la bibliotecă, chiar în clipa în care sir Tharian Lintley intra din nou.

— Domniţă Duryan.

înclină capul.

— Bună seara! Nădăjduiam să vă găsesc aici.

— Căpitane Lindey.

Ead îi întoarse gestul.

— Cum vă merge?

— Destul de bine, răspunse el, dar se zărea un rid de îngrijorare pe fruntea lui. Fie-mi cu iertare că vă tulbur, Ead, dar lordul Seyton Combe mi-a cerut să vă duc la el!

— Lordul Seyton.

Inima i-o luă la goană.

— Majestatea Sa mi-a cerut să mă întorc în apartamentele regale până la ora unsprezece.

— Majestatea Sa s-a retras deja să se culce. Din porunca doctorului Boum.

Lintley îi aruncă o privire plină de părere de rău.

— Şi... nu cred că era vorba despre o rugăminte.

Bineînţeles. Şoimul de Noapte nu ştia ce-s alea rugăminţi.

— Foarte bine, spuse Ead, şi se sili să zâmbească. Mergeţi înainte!

37
APUS

SECRETARUL PRINCIPAL ÎŞI ŢINEA UN BIROU ORDONAT LA NIVELUL DE SUB SALA Sfatului. *Bârlog,* îi spuneau unii, deşi camera era aproape dezamăgitoare prin cât era de temă. Era departe de splendoarea de care Combe se bucura pesemne în casa lui părintească din castelul Strathum.

Coridorul care ducea la birou fusese umplut de paznici. Cu toţii purtau broşa Cavaleriţei Cuviincioşiei, cu aripile care-i vădeau drept servitorii stirpei ei.

— Domniţa Ead Duryan, înălţimea Voastră.

Lintley făcu o plecăciune.

— O Doamnă din Dormitor.

Ead se lăsă într-o plecăciune.

— Mulţumesc, sir Tharian!

Combe scria la o masă.

— Asta-i tot!

Lintley închise uşa-n urma lui. Combe ridică privirea spre Ead şi-şi scoase ochelarii.

Tăcerea continuă până când un buştean se nărui în flăcări.

— Domniţă Duryan, rosti Combe, cu părere de rău vă aduc la cunoştinţă faptul că regina Sabran nu mai are nevoie de serviciile dumneavoastră ca Doamnă din Dormitor. Lordul Şambelan te-a eliberat oficial din Casa de Sus şi ţi-a revocat privilegiile cuvenite funcţiei.

Ea simţi fiori în ceafa.

— Alteţă, spuse ea, nu ştiam că am jignit-o cu ceva pe Majestatea

Sa.

Combe se sili să zâmbească.

— Ei, haide, domniţă Duryan, spuse el. Vă citesc perfect. Cât sunteţi de isteaţă şi cât de tare mă dispreţuiţi. Ştiţi de ce vă aflaţi aici. Când ea nu spuse nimic, el urmă: În după-amiaza aceasta, am primit un comunicat, spuse el. Cum că... eraţi dezbrăcată, în chip necuviincios azi-noapte, în Dormitorul Mare. La fel ca Majestatea Sa.

Chiar dacă picioarele începeau să-i amorţească, Ead îşi păstră stăpânirea de sine.

— Cine v-a anunţat de lucrul ăsta? întrebă ea.

— Eu am ochi în fiecare cameră. Până şi-n apartamentele regale, răspunse Combe. Unul dintre Cavalerii Corpului, fără a ţine seama de cât îi e de credincios Majestăţii Sale, îmi dă socoteală mie.

Ead închise ochii. Sabran o ameţise atât de tare, încât uitase să mai fie şi cu băgare de seamă.

— Spune-mi, Combe, reluă ea, ce însemnătate o mai fi având acum pentru tine ce se întâmplă în patul ei?

— Pentru că patul ei este tăria acestui ţinut. Sau nimicirea acelei tării. Patul ei, domniţă Duryan, este singurul lucru care stă între Inys şi haos.

Ead îl ţintui cu privirea.

— Majestatea Sa trebuie neapărat să se recăsătorească. Pentru a da de înţeles că se străduieşte să zămislească moştenitoarea care va scăpa Inysul, urmă Combe. Asta i-ar putea aduce încă mulţi ani pe tron. Aşadar, nu-şi poate îngădui să-şi facă ibovnice din slujnice.

— Presupun că tot aşa l-ai chemat şi pe lordul Arteloth, replică Ead. În puterea nopţii, când Sabran dormea.

— Nu l-am chemat în persoană. Am marele noroc de-a avea o suită de oameni credincioşi, care fac lucruri în numele meu. Totuşi, adăugă Combe, cu amărăciune, vorba despre îndeletnicirile mele pe timp de noapte umblă cu o iuţeală nemaiîntâlnită. Ştiu bine cum mi se spune la curte.

— Ţi se potriveşte.

Şemineul pâlpâi în dreapta lui, aruncându-i cealaltă parte a feţei în umbre.

— Am scăpat curtea de câţiva oameni în anii mei ca Secretar Principal. înaintaşa mea îi plătea pe cei pe care-i voia plecaţi, dar eu nu sunt la fel de risipitor. Eu prefer să mă pot folosi de exilaţii mei. Ei îmi devin iscoade, iar dacă-mi oferă ceea ce le cer, s-ar putea să-i poftesc înapoi acasă. Astfel încât să ne fie bine tuturor.

Combe îşi împreună degetele noduroase.

— Şi aşa-mi şopteşte reţeaua mea.

— Reţeaua ta ţi-a mai şoptit minciuni până acum. Am cunoscut-o pe Sabran trupeşte, spuse Ead, dar Loth n-a cunoscut-o niciodată.

Chiar şi-n timp ce vorbea, îşi plănuia ieşirea. Trebuia neapărat să ajungă la Sabran.

— Lordul Arteloth *chiar* era altfel, recunoscu Combe. Un om cuvios. Credincios Majestăţii Sale. Pentru prima oară, m-a durut ceea ce-am fost nevoit să fac.

— Să mă ierţi dacă nu mă mişcă deloc compasiunea ta!

— Aaa, nu mă aştept la milă, Domniţă. Noi, pumnalele din umbra coroanei — torţionarii, prinzătorii de şobolani, iscoadele şi călăii —, n-avem adesea parte de ea.

— Şi totuşi, reluă Ead, eşti urmaşul Cavaleriţei Cuviincioşiei. Ciudat îţi stă!

— Deloc. Prin munca mea din umbre, se îngăduie păstrarea Cuviincioşiei la curte.

Combe o cercetă câteva clipe cu privirea.

— Am spus sincer ceea ce ţi-am spus la dans. Ai în mine un prieten. Admir modul în care ai urcat fără a-i călca în picioare pe ceilalţi... dar ai trecut peste o linie peste care nu se trece. Nu cu ea.

Aproape că-i părea rău.

— Mi-aş dori să fie altfel!

— Dacă mă smulgi de lângă ea, o să-şi *dea seama.* Şi o să găsească ea un mijloc să se descotorosească de tine.

— Sper că te înşeli, domniţă Duryan, de dragul ei! Mă tem că nu îţi dai seama cât de tare i-a slăbit domnia acum, că nu mai e nicio nădejde să existe vreun moştenitor.

Combe o ţintui cu privirea.

— Are nevoie de mine mai mult ca oricând. Eu îi sunt credincios pentru însuşirile sale bune de conducătoare şi pentru moştenirea casei ei, însă unii dintre semenii mei, Ducii Spirituali, nu o văd cu ochi buni pe tronul ăla. Nu acum, când n-a reuşit să-şi ducă la îndeplinire datoria de căpătâi ca regină Berethnet.

Ead îşi păstră cu grijă expresia seacă, dar în piept îi bubuia o tobă de război.

— Cine?

— Am eu bănuielile mele în legătură cu cine o să iasă primul la înaintare. Am de gând să-i fiu pavăză în zilele care vor urma, urmă

Combe. Tu, din nefericire, nu mai faci parte din planurile mele. Le pui în primejdie.

„Poate că nici nu vor aştepta să mor până să înceapă să se lupte între ei.”

— Falden, spuse Combe, mai tare, vrei să intri?

Uşa se deschise, iar unul dintre membrii suitei lui intră.

— Binevoieşte s-o conduci pe domniţa Duryan la trăsură!

— Da, înălţimea Voastră!

Bărbatul o apucă pe Ead de umăr. În timp ce o conducea spre uşă, Combe adăugă:

— Aşteaptă, domnule Falden! M-am răzgândit.

Chipul îi era lipsit de expresie.

— Omoar-o!

Ead încremeni. Imediat, paznicul o apucă de păr şi trase, punându-i la gât cuţitul scos din teacă.

Căldura îi aprinse mâinile. Răsuci braţul care-o ţinea, iar paznicul căzu la pământ, într-un amalgam de braţe şi picioare, urlând de durere, cu umărul sărit din încheietură.

— Iată! zise Combe, încet.

Paznicul gâfâia, ţinându-se strâns de braţ. În faţa unei ameninţări, ultimul ei strop de siden, ascuns în adâncurile fiinţei ei, se căznise să iasă Ia suprafaţă.

— Lady Truyde a răspândit zvonuri despre puterile tale vrăjitoreşti cu ceva vreme în urmă.

Combe îi privi cu băgare de seamă degetele care luminau.

— Bineînţeles, nu le-am băgat în seamă. Cuvinte pizmuitoare din partea unei tinere curtezane, nimic mai mult. Apoi am auzit de... *curioasa* ta dibăcie în mânuirea pumnalelor pe durata ambuscadei.

— Am învăţat de una singură ca s-o pot apăra pe regina Sabran, replică Ead, calmă pe dinafară, dar cu sângele clocotindu-i.

— Observ.

Combe răsuflă pe nas.

— Tu eşti paznicul din noapte.

îşi arătase firea adevărată. Nu mai avea cale de întoarcere.

— Eu nu cred în vrăjitorie, domniţă Duryan. Poate că ai alchimie în mâini. Ce cred în schimb e faptul că n-ai venit aici din dorinţa de-a-i sluji reginei Sabran, aşa cum ai pretins. Mai degrabă aş înclina să cred că ambasadorul Chassar uq-Ispad te-a trimis aici ca iscoadă. Motiv şi mai întemeiat să te trimit departe de curte.

Ead făcu un pas spre el. Şoimul de Noapte nu se mişcă, nici nu

tresări.

— M-am tot întrebat, rosti Ead, încet, dacă tu eşti Paharnicul. Dacă tu ai pus la cale venirea asasinilor... ca s-o sperie şi s-o determine să se mărite cu Lievelyn. Dacă de-asta vrei să te descotoroseşti de mine. De ocrotitoarea ei. La urma urmei, ce altceva-i un paharnic dacă nu un slujitor de încredere-al coroanei, care poate otrăvi vinul în orice clipă?

Combe se sili din răsputeri să-i zâmbească.

— Cât de uşor ar fi pentru dumneata să-mi arunci vina pentru toate relele în prag, domniţă Duryan, murmură el. Paharnicul *chiar e* aproape, n-am nicio îndoială în legătură cu asta. Dar eu sunt doar Şoimul de Noapte.

Se lăsă pe spate.

— O trăsură te-aşteaptă la porţile palatului.

— Şi unde-are să mă ducă?

— Undeva unde să pot să stau ca lumea cu ochii pe tine. Până când văd cum se-aşază piesele, răspunse el. Cunoşti cea mai mare taină din întinderea Virtuţilor. Dai o dată din limbă şi gata, Inysul e în genunchi!

— Şi-ai să mă reduci la tăcere cu închisoarea.

Ead se opri.

— Ori ai cumva de gând să te descotoroseşti de mine într-un chip şi mai fără de întoarcere?

Colţul gurii lui se zbătu.

— Mă răneşti. Omorul nu e o dovadă de curtoazie.

Avea s-o ţină undeva unde nici Sabran, nici Abaţia n-aveau s-o poată găsi. Nu trebuia să se urce în trăsura aceea, altminteri n-avea să mai vadă vreodată lumina zilei.

De data aceasta, o apucară multe perechi de mâini. Lumina din degete i se stinse în timp ce suita o conducea afară.

Nu avea de gând să-l lase pe Combe să o închidă. Sau s-o elimine, cu un cuţit în spate. În timp ce plecau din Tumul de Alabastru, băgă repede mâna sub mantie şi-şi desfăcu mânecile. Suita o conducea în pas de marş spre porţile palatului.

Iute ca săgeata, îşi desprinse braţele de mantie. înainte ca suita s-o poată prinde, sărise deja peste cel mai apropiat zid şi intrase-n Grădina Iatacului. Răsunară strigăte de mirare.

Inima-i izbea coastele. Deasupra ei, o fereastră era deschisă. Turnul Reginei avea ziduri netede, cu neputinţă de urcat, dar mlădiţa agăţătoare şerpuia pe el, destul de groasă ca să-i poată ţine greutatea. Ead îşi propti piciorul pe-o liană noduroasă.

Vântul îi sufla părul în ochi pe măsură ce urca. Lianele scârţâiau sinistru. Una subţire-i pocni între degete, făcând-o să simtă un gol în stomac, dar se prinse de o nouă margine şi continuă să suie. În cele din urmă, se strecură prin fereastra deschisă, aterizând în tăcere.

Intră pe coridoarele părăsite. Urcă treptele către apartamentele regale. În faţa Camerei Prezenţei, unde era aproape beznă, stăteau un şir de străjeri care purtau tunici negre. Pe fiecare tunică erau brodate cele două pocale ale Ducesei Dreptăţii.

— Doresc s-o văd pe regină, rosti Ead dintr-o suflare. De îndată.

— Majestatea Sa este în pat, domniţă Duryan, şi a început schimbul de noapte, răspunse-o femeie.

— Atunci, pe lady Roslain.

— Uşile Dormitorului Mare sunt încuiate, veni răspunsul scurt, şi nu vor fi descuiate până dimineaţă.

— Trebuie *neapărat* să o văd pe regină! ceru Ead, frustrată. Este o chestiune de cea mai mare însemnătate!

Străjerii făcură schimb de priviri. În sfârşit, unul dintre ei, vădit neliniştit, luă o lumânare şi pomi prin întuneric.

Cu inima bubuind, Ead îşi trase sufletul. Nici nu ştia ce-avea să-i spună lui Sabran. Ştia doar că trebuia s-o facă să-şi dea seama ce făcea Combe.

O Roslain cu ochii cârpiţi apăru în cămaşa de noapte. Şuviţele de păr îi ieşeau din împletitură.

— Ead, spuse ea, cu o voce încordată de nerăbdare, ce s-a întâmplat?

— Trebuie neapărat s-o văd pe Sabran!

Cu gura pungă, Roslain o luă deoparte.

— Majestatea Sa are friguri.

Avea o faţă sumbră.

— Doctorul Bourn spune că o să-i treacă dacă stă la pat şi se odihneşte, dar bunica mea şi-a pus suita aici ca să fie şi mai bine apărată până se-nzdrăveneşte. Voi rămâne aici s-o îngrijesc.

— Trebuie neapărat să-i spui!

Ead o apucă de braţ.

— Roslain, Combe mă trimite în exil. Tu trebuie să...

— Domniţă Duryan!

Roslain tresări. Străjerii care purtau cartea înaripată se aflau în capătul coridorului, în frunte cu doi Cavaleri ai Corpului.

— Puneţi mâna pe ea! strigă sir Marke Birchen. Ead Duryan, eşti arestată! Opreşte-te numaidecât!

Ead deschise repede cea mai apropiată uşă şi fugi afară.

— Ead! strigă Roslain după ea, înmărmurită de groază. Sir Marke, ce înseamnă asta?

Un şir de balcoane o conduseră pe Ead spre o altă uşă deschisă. Alergă orbeşte pe coridoare, până când trecu precum tăvălugul pe uşa Bucătăriei Iatacului, acolo unde Tallys, ajutorul de bucătar, stătea ghemuită în colţ, mâncând o tartă cu cremă. Când Ead dădu buzna înăuntru, aceasta rămase cu gura căscată.

— Domniţă Duryan!

Părea îngrozită.

— Domniţă, eu doar...

Ead duse un deget la buze.

— Tallys, spuse ea, există vreo cale de ieşire?

Ajutorul de bucătar încuviinţă numaidecât din cap. O luă pe Ead de mână şi o duse la o uşă, ascunsă după o perdea.

— Pe-aici. Pe Scara Servitorilor, şopti ea. Plecaţi pentru totdeauna?

— Deocamdată plec, răspunse Ead.

— De ce?

— Nu pot să-ţi spun, copilă!

Ead o privi ţintă în ochi.

— Să nu spui nimănui că m-ai văzut! Jură-mi pe cinstea ta de doamnă!

Tallys înghiţi în sec.

— Jur!

Afară se-auziră paşi. Ead se băgă pe uşă, iar Tallys o zăvori după ea.

Coborî în grabă scara. Dacă voia să plece din palat, îi trebuia un cal şi-o deghizare. Mai rămăsese un singur om care i le-ar fi putut da.

În camera ei, Margret Beck stătea în cămaşa de noapte. Ridică privirea, cu gura căscată, când Ead intră.

— Ce înseamnă...

Se ridică în picioare.

— Ead?

Ead închise uşa în urma ei.

— Meg, nu am timp. Trebuie neapărat să...

Aproape numaidecât ce-i ieşiră cuvintele pe gură, urmă un ciocănit metalic în uşă, sunetul unui pumn înmănuşat în platoşă.

— Lady Margret.

Cioc.

— Lady Margret, sunt dame Joan Dale, din Cavalerii Corpului.

Un alt ciocănit.

— Milady, vin cu treburi urgente. Deschideţi uşa!

Margret îi făcu semn lui Ead să se ducă la patul ei nefacut. Ead se băgă sub el şi lăsă cuvertura să cadă peste ea. O auzi pe Margret păşind pe dalele de piatră.

— Iertare, domnişoară Joan, dormeam!

Avea vocea molcomă şi răguşită.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Lady Margret, Secretarul Principal a poruncit arestarea domniţei Ead Duryan. Aţi văzut-o?

— Pe Ead?

Margret se aşeză pe pat, părând uluită.

— Aşa ceva e cu neputinţă. Pe ce temei?

Era o actriţă desăvârşită. Vocea-i şovăia la răscrucea dintre uluire şi neîncredere.

— Nu am libertatea de-a vorbi mai multe cu dumneavoastră în legătură cu acest lucru.

Picioarele ei învelite în armură traversară încăperea.

— Dac-o vedeţi pe domniţa Duryan, să sunaţi numaidecât alarma!

— Bineînţeles!

Cavaleriţa Corpului plecă, închizând uşa după ea. Margret trase zăvorul şi perdelele, apoi o scoase pe Ead de sub pat.

— Ead, şopti ea, ce-ai făcut?

— M-am apropiat prea mult de Sabran. Cum a făcut Loth.

— Nu.

Margret o privi ţintă.

— Tu, care păşeai cu-atâta *grijă* pe la curte, Ead...

— Ştiu. Iartă-mă!

Stinse lumânările şi aruncă, pe furiş, o privire pe după perdele. Străji şi paji înarmaţi umblau pe tot domeniul.

— Meg, am nevoie de ajutorul tău. Trebuie neapărat să mă întorc în Ersyr, altfel Combe mă omoară.

— N-ar îndrăzni una ca asta.

— N-are cum să mă lase să plec de la palat vie. Nu atât timp cât ştie...

Ead se întoarse din nou cu faţa spre ea.

— Ai să auzi lucruri despre mine, lucruri care te vor face să ai îndoieli cu privire la mine, dar trebuie neapărat să ştii că o iubesc

pe regină. Şi că sunt sigură că e într-o mare primejdie.

— Din partea Paharnicului?

— Şi a propriilor Duci Spirituali. Cred că au de gând să se întoarcă împotriva ei, răspunse Ead. Combe are şi el un rol în treaba asta, sunt sigură. Tu trebuie *neapărat* să rămâi cu ochii pe Sabran, Meg. Rămâi aproape de ea!

Margret se scărpină pe faţă.

— Până când te întorci?

Ead îi întâlni privirea nerăbdătoare. Orice făgăduinţă i-ar fi făcut în clipa aceea lui Ead era una pe care cu siguranţă n-avea să şi-o poată ţine.

— Până când mă întorc, răspunse, în cele din urmă.

Părea că acele cuvinte o îndârjesc pe Margret. Cu maxilarul încleştat, se duse la dulapul ei şi aruncă pe pat o mantie de lână, o bluză şifonată şi o fustă.

— N-ai să ajungi foarte departe cu toate hainele-alea de lux, spuse ea. Norocul tău e că avem aceeaşi înălţime.

Ead se dezbrăcă de cămaşă şi-şi luă hainele noi pe ea, aducând mulţumire Maicii pentru Margret Beck. Imediat ce legă mantia şi îi trase gluga, Margret o conduse la uşă.

— Jos, există un portret al domniţei Brilda Glade. În spatele Iui se află o scară care duce spre baraca străjilor. De-acolo, poţi să dai ocol şi să ajungi în Grădina Iatacului, spre grajduri. Ia-l pe Vitejie.

Calul acela era bucuria şi mândria ei.

— Meg, zise Ead, apucând-o de mâini, vor şti că tu m-ai ajutat!

— Aşa să fie!

Îi dădu Iui Ead o pungă de mătase.

— Ia de-aici. E suficient ca să-ţi asiguri trecerea spre Zeedeur.

— Am să ţin minte fapta aceasta de milostenie, Margret!

Margret o îmbrăţişă atât de strâns, încât lui Ead i se tăie răsuflarea.

— Ştiu că sunt puţine şanse să se întâmple asta, spuse ea, dar de-oi da în drumul tău peste Loth...

— Ştiu.

— Te iubesc ca pe însăşi sora mea, Ead Duryan! *Neapărat* ne vom întâlni din nou!

O sărută apăsat pe obraz.

— Sfântul să te însoţească!

— Eu nu am niciun Sfânt, spuse Ead, cu sinceritate, şi văzu zăpăceala lui Margret, dar primesc binecuvântarea ta, Meg!

Plecă din cameră şi se grăbi pe coridoare, ferindu-se de străji.

Când găsi portretul, coborî pe scara din spatele lui şi ieşi într-un pasaj cu o fereastră în capăt. O luă la goană prin el şi ieşi în noapte.

În Grajdurile Regale era întuneric deplin. Vitejie, un dar din partea tatălui ei pentru a douăzecea aniversare a fiicei sale, era pizma fiecărui călăreţ de la curte. Umplea grajdul, la înălţimea de optsprezece palme. Ead îi puse o mână pe trupul pag-sângeriu.

Vitejie fomăi în timp ce ea-i punea şaua. Dacă zvonurile erau adevărate, întrecea chiar şi caii lui Sabran.

Ead îşi vârî piciorul în scara şeii, încălecă şi pocni repede din frâie. Numaidecât, Vitejie se năpusti prin grajd şi ieşi în goană pe uşile deschise. Ieşiră pe porţile palatului Ascalon înainte ca Ead să audă strigătul, dar deja nu mai aveau cum s-o prindă. O ploaie de săgeţi căzu în urma ei. Vitejie slobozi un nechezat, dar ea îi şopti în selinyeză, dându-i ghes.

În timp ce arcaşii lăsau jos arcurile, Ead privi în urmă spre locul ce-i fusese casă şi închisoare vreme de opt ani. Locul în care-i cunoscuse pe Loth şi pe Margret, doi oameni cu care nu se aşteptase să se împrietenească. Locul în care ajunsese să ţină la sămânţa înşelătorului.

Străjile porniră după ea. Vânau o nălucă, pentru că Ead Duryan nu mai era.

Călări din răsputeri pe polei, şase zile şi şase nopţi, oprindu-se doar cât să se odihnească Vitejie. Trebuia să rămână în faţa crainicilor. Dacă era după Combe, aceştia dădeau deja vestea fugii ei pe tot întinsul ţării.

În loc să o ia prin Trecătoarea de Miazăzi, alese drumuri de ţară şi câmpuri. Zăpada începu să cadă iar în a patra zi. Călătoria o purtă prin îmbelşugatele meleaguri din Ţinuturile de Jos, unde lord şi lady Honeybrook îşi aveau cetatea de scaun la Curtea cea Dulce, spre oraşul Dumbrava Corbilor. II adăpă pe Vitejie şi-şi umplu burduful, apoi pomi din nou la drum la adăpostul întunericului.

îşi îndreptă gândul spre orice altceva-n afara lui Sabran, dar până şi călăntul cel mai iute lăsa loc gândurilor prădalnice. Bolnavă fiind, era mai vulnerabilă ca oricând.

În timp ce Ead dădea ghes calului jugănit pe lângă o fermă, îşi blestema neghiobia. Curtea inyshiană îi înmuiase inima.

Nu-i putea spune Abatesei ce şi cum se întâmplase cu Sabran. Era posibil ca nici măcar Chassar să nu înţeleagă. Tot ce ştia era că nu o putea lăsa pe Sabran la mila Ducilor Spirituali.

La revărsatul zorilor celei de-a şaptea zile, marea învineţea

zarea. Ochiul nepregătit ar fi văzut pur şi simplu stâncile prăbuşindu-se, uscatul contopindu-se pe nesimţite cu apa. Puteai privi într-acolo fără să vezi că între acestea stătea un oraş.

În zilele-acelea, fumul îi trăda prezenţa. Era mai mult decât fumul de pe hornuri. Călări până la marginea stâncilor şi cercetă acoperişurile clădirilor de dedesubt.

— Haide, Vitejie! murmură ea, şi descălecă, apoi îl conduse spre primul şir de trepte.

Perchlingul se transformase într-o ruină. Pavajul era împroşcat cu sânge. Oasele pârlite şi carnea mistuită răspândeau în vânt un miros înecăcios. Viii plângeau aplecaţi deasupra rămăşiţelor morţilor lor sau stăteau năuciţi, neştiind ce să facă. N-o băgă nimeni în seamă pe Ead.

O femeie cu părul negru stătea în faţa a ceea ce mai rămăsese dintr-o brutărie.

— Tu de colo! o interpelă Ead. Ce s-a întâmplat aici?

Femeia tremura.

— Au venit pe timp de noapte! Slujitorii Inalţilor Apuseni, şopti ea. I-au alungat maşinăriile de război, dar nu înainte să facă... asta!

O lacrimă-i picură pe falcă.

— Pân' la finalul anului, o s-avem parte de încă o Mare Năpastă!

— Nu şi dacă am eu un cuvânt de spus în legătură cu asta, rosti Ead, prea încet ca ea s-o audă.

II conduse pe Vitejie pe trepte-n jos, către plajă. Catapultele şi-alte maşinării de război zăceau sfărâmate în nisip. Leşuri fumegânde erau împrăştiate pe ici, pe colo — soldaţi şi wyrmi, prinşi întru veşnică bătălie, chiar şi după moarte. Coca- trici şi bazilisci zăceau aruncate care-ncotro, încurcaţi în chipuri scârbavnice, cu limbile pe-afară, cu ochii ciuguliţi de pescăruşi. Ead mergea pe lângă cal.

— Taci! îi ceru ea când acesta necheză uşor. Taci, Vitejie! Morţii şi-au aşternut locurile de veci pe-aceste nisipuri.

La cum arăta totul, făpturile draconice care avuseseră de-a face cu acest atac fuseseră omorâte, fie de maşinăriile de război, fie de sabie. Sabran avea să afle. Din fericire pentru ea, flota-i era răspândită prin porturi de pe tot cuprinsul Inysului, altfel ar fi putut arde cu totul.

Ead traversă plaja. Vântul îi sufla gluga, răcindu-i sudoarea frunţii. De obicei, Perchling era ticsit de corăbii, dar fiecare corabie luase foc. Cele neatinse de flăcări urmau să aibă nevoie de reparaţii înainte să poată pomi pe mări. Doar o barcă cu vâsle părea cu totul

neatinsă.

— Te-ai rătăcit, aşa-i?

Apucă un cuţit înainte să se dumirească şi se întoarse iute, gata să-l arunce. O femeie stătea cu mâinile ridicate.

— Uşurel!

Purta o pălărie cu boruri largi.

— Uşurel!

— Tu cine eşti, yscalezo?

— Estina Melaugo. De pe *Trandafirul Veşnic.*

Femeia ridică dintr-o sprânceană.

— Cam târziu ai venit ca să urci pe-o corabie!

— Văd. Presupun că barca-i a ta.

— A mea-i.

— Mă iei şi pe mine?

Ead vârî cuţitu-n teacă.

— Vreau s-ajung în Zeedeur.

Melaugo o cercetă din cap până-n picioare.

— Cum să-ţi zic?

— Meg.

— Meg.

Zâmbetul ei spunea că ştia foarte bine că e un nume fals.

— La cât de jegoasă ţi-e mantia aia, eu aş zice că ai tot călărit vreme de câteva zile. Şi la cum arăţi, nici n-ai prea dormit!

— Şi tu ai călări fără oprire dacă Şoimul de Noapte ţi-ar vrea căpăţâna.

Melaugo zâmbi larg, arătându-şi o mică strungăreaţă.

— Alt duşman al Şoimului de Noapte. Asta ar trebui să-nceapă să ne plătească, chiar aşa!

— Ce vrei să spui cu asta?

— Aă, nimica!

Melaugo făcu un semn spre zare.

— Acolo-i nava. De obicei, aştept plată ca să te trec în siguranţă — dar poate cum sunt atâţia wyrmi pe cer, ar trebui să fim mai buni unii cu alţii!

— Dulce vorbă ai pentru o piratesă!

— D-apăi, la mine, pirateria a fost mai degrabă de nevoie, Meg.

Melaugo puse ochii pe Vitejie.

— N-ai voie cu calu-ăla!

— Calul, spuse Ead, merge oriunde merg şi eu.

— Să nu mă faci să te las în urmă, Meg!

Când Ead rămase cu mâna pe Vitejie, Melaugo îşi încrucişă

braţele şi oftă.

— O să trebuiască s-aducem corabia în oraş. Căpitanul o să vrea bani în plus pentru chestia asta, dacă nu pentru tine.

Ead îi azvârli punga. Banii inyshieni n-aveau să-i folosească la nimic în Miazăzi.

— N-am nevoie de milă, pirateso!

N-avea să-i ia mult să ajungă în Mentendon. Ead rămânea întinsă în cabina ei şi se străduia să doarmă. Când dormea, era vizitată de vise neliniştitoare despre Sabran şi Paharnicul cel fără de chip. Când nu dormea, se îndrepta cu pas legănat spre punte şi privea deasupra pânzelor corăbiei spre stele, lăsându-le să-i liniştească mintea.

Căpitanul, Gian Harlowe, ieşi din cabină ca să-şi fumeze pipa. Acesta era bărbatul care-o iubise pe Regina Mamă, dacă era să se dea crezare zvonurilor. Ochi negri, o gură crâncenă, ciupit de vărsat pe frunte şi pe obraji. Arăta de parcă ar fi fost cioplit de vântul mării.

Privirile li se întâlniră de la un capăt la altul al corăbiei, iar Harlowe încuviinţă din cap. Ead îi întoarse gestul.

La prima geană de lumină, pe cer apăru o dâră ca de cenuşă, iar Zeedeurul se ivi în zare. Acolo-şi petrecuse Truyde copilăria, acolo-i veniseră întâia oară ideile primejdioase. Acolo fusese scrisă în stele moartea lui Aubrecht Lievelyn.

Estina Melaugo i se alătură lui Ead la proră.

— Să ai grijă pe-acolo! zise ea. E greu de călărit de aici şi până-n Ersyr, şi-s wyrmi prin munţii aceia!

— Nu mi-e mie teamă de niciun wyrm.

Ead încuviinţă din cap spre ea.

— Îţi mulţumesc, Melaugo! Rămâi cu bine!

— Rămâi cu bine, Meg.

Melaugo-şi trase borul pălăriei în jos şi îi întoarse spatele.

— Drum bun să ai!

împrejmuit de mare şi de fluviul Hundert, Portul Zeedeur avea forma unui vârf de săgeată. Canalele împânzeau cartierul de miazănoapte, străjuite de case elegante şi de ulmi. Ead mai trecuse o singură dată prin oraş, când ea şi Chassar naviga- seră spre Inys. Casele de-acolo erau construite după datina menteză, cu frontoane în formă de clopote. Turla strâmbă a Sanctuarului Portului se înălţa din inima oraşului.

Era ultimul sanctuar pe care-avea să-l mai vadă o vreme.

Incălecă pe Vitejie şi-i dădu pinteni, apoi trecu pe lângă pieţe şi pe lângă neguţătorii de cărţi, spre drumul de sare care-avea s-o conducă spre capitală. În câteva zile, avea să fie în Brygstad, apoi avea să pornească spre Ersyr — departe de curtea pe care o înşelase atâţia ani la rând. Departe de Apus.

Şi de Sabran.

III
PE VRĂJITOARE S-O LĂSAŢI SĂ TRĂIASCĂ

La noi sunt veştezi bozii,
Din cer cad ploi de stele-nspâimântate.[8]

— William Shakespeare.

8 William Shakespeare, *Richard al II-lca,* Actul 2, Scena IV, editura Adevărul Holding, Bucureşti, 2009, trad. Mihnea Gheorghiu, p. 319 (n. red.).

38
RĂSĂRIT

UN CLOPOT SUNA DIN TOATE PUTERILE ÎN FIECARE DIMINEAŢĂ LA REVĂRSATUL zorilor. De cum îl auzeau, cărturarii de pe Insula Penelor îşi împătureau aşternuturile şi purcedeau către baie. După ce se spălau, mâncau împreună, apoi, înainte să se deştepte bătrânii, aveau un ceas pentru rugăciune şi cugetare. Acel ceas îi plăcea ei cel mai mult din zi.

Ingenunche în faţa întruchipării marelui Kwiriki. Apa picura pe pereţii grotei subpământene în jos şi se scurgea într-un bazin. Doar un felinar ţinea piept întunericului.

Această statuie a înaltului Bătrân nu era precum cele înaintea cărora se rugase în trecut în Seiiki. Aceasta îl arăta cu părţi din câteva dintre înfăţişările pe care le luase de când trăia: coame de cerb, gheare de pasăre şi coadă de şarpe.

Trecu ceva vreme până când Tane băgă de seamă r/ang-ul unui picior de fier pe stâncă. Se ridică şi-l văzu pe Bătrânul Vara stând la intrarea-n grotă.

— Cărturăreasă Tane, începu el, înclinând din cap. Fie-mi cu iertare că-ţi tulbur cugetarea!

Ea îi răspunse printr-o plecăciune.

Bătrânul Vara era văzut drept un soi de om ciudat de cei mai mulţi dintre locuitorii Casei Vane. Un bărbat slab, cu pielea bătută de vreme şi cu laba-gâştei în jurul ochilor, avea mereu un zâmbet şi-o vorbă bună pentru ea. îndatorirea lui cea mai însemnată era aceea de a ocroti şi drămui arhiva, dar lucra şi ca vindecător atunci când nevoia i-o cerea.

— Aş fi onorat dacă mi te-ai alătura la arhivă în dimineaţa aceasta! continuă el. Se va îngriji altcineva de îndatoririle tale. Şi te rog, adăugă el, nu te grăbi!

Tane şovăi.

— Nu mi se îngăduie să intru în arhivă.

— Ei, azi ţi se îngăduie.

Plecă înainte ca ea să apuce să-i răspundă. încet, tânăra îngenunche din nou.

Această cavernă era singurul Ioc în care putea uita de sine însăşi. Era una dintr-un şir de grote dispuse precum un fagure, în spatele unei cascade, care erau împărţite între cărturarii seiikinezi de pe această parte-a insulei.

împrăştie tămâia şi se închină în faţa statuii. Ochii ei de giuvaier îşi aruncau sclipirile spre ea.

În capătul treptelor, ieşi la lumina zilei. Cerul era de culoarea gălbuie a mătăsii nealbite. îşi croi drum, desculţă, pe treptele din piatră.

Insula Penelor, singuratică şi aspră, se afla departe de orice loc. Versanţii-i abrupţi şi norii prezenţi la tot pasul erau o privelişte impunătoare pentru orice corabie ce îndrăznea să se apropie. Şerpii leneveau pe plajele sale pietruite. Aici locuiau oameni din tot răsăritul — şi zăceau oasele marelui Kwiriki, despre care se spunea că-şi dăduse duhul pe fundul râpei ce despărţea insula în două, care se numea Poteca Bătrânului. Se mai spunea şi că oasele sale păstrau insula învăluită în ceaţă, căci un dragon continua să atragă apa multă vreme după ce murea. De aceea era Seiiki atât de ceţoasă.

Seiiki.

Casa Vântului stătea pe Capul Penei, la miazănoapte, în timp ce Casa Vane, cea mai mică — unde fusese trimisă Tane —, era aflată sus pe un vulcan demult adormit, împrejmuit de pădure. Chiar în spatele lui se găseau peşteri de gheaţă, unde, cândva, cursese lavă. Ca să ajungi de la o mănăstire la alta trebuia să treci un pod şubred aflat peste râpă.

Nu mai existau alte aşezări. Cărturarii erau singuri în nemărginirea mării.

Mănăstirea era doldora de cunoaştere. Fiecare grăunte de înţelepciune era dobândit cu preţul înţelegerii celuilalt. Ascunsă pe holurile ei, Tane aflase pentru prima oară despre foc şi apă. Focul, elementul demonilor înaripaţi, cerea să fie hrănit mereu. Era elementul războiului, lăcomiei şi răzbunării — pururi flămând,

nicicând mulţumit.

Apa n-avea nevoie de cărbuni sau de iască pentru a exista. Putea lua forma oricărui spaţiu. Hrănea trupurile şi pământul fără să ceară nimic în schimb. De aceea, dragonii de la răsărit, stăpânii ploii, lacurilor şi mărilor, aveau să biruiască întotdeauna scuipătorii de foc. Când oceanul avea să înghită lumea şi omenirea avea să fie luată de ape, ei aveau să dăinuie.

Un şoim-pescar înhăţă o boarţă din râu. Un vânt rece sufla printre copaci. Dragoniţa de Toamnă avea să se întoarcă în curând la somnul ei, iar Dragoniţa de lamă avea să se trezească în al doisprezecelea lac.

În timp ce mergea pe pasarela acoperită care ducea înapoi la mănăstire, Tane îşi înfăşură gluga de pânză în jurul părului, pe care şi-l tunsese scurt înainte să plece din Ginura, astfel încât îi atingea claviculele. Miduchi Tane avea părul lung. Stafia în care se preschimbase nu-l avea.

După ce cugeta, mătura de obicei podelele, ajuta la culesul fructelor din pădure, curăţa mormintele de frunze sau hrănea găinile. Nu existau servitori pe Insula Penelor, aşa că munca de jos se împărţea între cărturari, iar *cei* mai tineri şi mai în putere dintre ei îndeplineau cele mai multe dintre sarcini. Era ciudat că Bătrânul Vara o chemase în arhivă, unde erau păstrate cele mai însemnate documente.

Când sosise pe Insula Penelor, se retrăsese în camera ei şi rămăsese acolo zile întregi. Nu mâncase nici măcar o îmbucătură şi nu rostise niciun cuvânt. O lăsaseră fără arme în Ginura, aşa că ea se sfâşiase-n bucăţi pe dinăuntru. Nu mai voia decât să-şi plângă visul până când rămânea fără aer.

Bătrânul Vara fusese cel care-i adusese un strop din viaţa ei aşa cum era înainte. Când simţise că se stingea de foame, o scosese la lumina soarelui. Îi arătase flori pe care ea nu le mai văzuse niciodată. În ziua următoare, îi pregătise o masă, iar ea nu vrusese să-l dezamăgească lăsând-o neatinsă.

Acum, ceilalţi cărturari o numeau Năluca din Casa Vane. Putea mânca, citi şi dormi laolaltă cu ei toţi, dar privirea ei rămânea pururea îndreptată spre o lume în care Susa încă trăia.

Tane ieşi de pe pasarelă şi se îndreptă spre arhivă. De obicei, numai bătrânilor li se îngăduia să intre în ea. În timp ce se apropia de ea, Insula Penelor urui. În vreme ce cutremurul zgâlţâia mănăstirea, ea scoase un şuierat de durere, simţind o durere subită.

Nodul din coasta ei era ca un vârf de cuţit. Durere rece — muşcătura gheţii pe pielea goală, pişcătura gerului în măruntaie. Lacrimile-i ţâşniră din ochi, în vreme ce valurile de durere cumplită o loveau.

Pesemne că-şi pierduse cunoştinţa câteva clipe. O voce blândă o strigă pe nume:

— Tane.

Mâini uscate precum hârtia o apucară de braţe.

— Cărturăreasă Tane, poţi să vorbeşti?

Da, încercă ea să spună, dar nu scoase un cuvânt.

Cutremurul încetase. Durerea, nu. Bătrânul Vara o luase-n braţele sale osoase. Nu-i făcea plăcere să fie ridicată în braţe asemeni unui copil, dar durerea era mai mare decât putea să îndure.

O duse în curtea din spatele arhivei şi o aşeză pe o bancă din piatră, lângă heleşteu. Un ibric aştepta la marginea ei.

— Voiam să te duc la o plimbare pe stânci azi, spuse el, dar înţeleg că ai nevoie de odihnă. Altădată.

Tumă ceai pentru amândoi.

' — Te doare?

Parcă avea cutia toracică doldora de gheaţă.

— O rană de demult. Nu-i nimic, Bătrâne Vara.

Avea glasul răguşit.

— Cutremurele astea vin atât de des acum!

— Da. E de parcă lumea ar vrea să-şi schimbe înfăţişarea, precum dragonii din vechime.

Ea îşi aduse aminte de discuţiile sale cu mărita Nayimathun. În timp ce încerca să îşi domolească răsuflarea, Bătrânul Vara luă loc lângă ea.

— Mă tem de cutremure, mărturisi el. Când încă locuiam în Seiiki, mama şi cu mine ne ghemuiam în căsuţa noastră din Basai când se cutremura pământul şi ne spuneam unul altuia poveşti ca să ne luăm gândul de la cutremur.

Tane încercă să zâmbească.

— Nu-mi aduc aminte ca mama să fi făcut şi ea la fel.

În timp ce vorbea, pământul se cutremură din nou.

— Ei, zise Bătrânul Vara, poate-aş putea să-ţi spun eu o poveste. Aşa, ca să ţinem datina.

— Bineînţeles!

Îi dădu o ceaşcă aburindă. Tane o primi în tăcere.

— În vremurile dinaintea Marii Suferinţe, un scuipător de foc a

zburat în Imperiul celor Douăsprezece Lacuri şi a smuls perla de la gâtul Dragoniţei Primăverii, cea care aduce florile şi ploile blânde. Nimic nu le place mai mult demonilor înaripaţi decât să adune hulpav comori, şi nicio comoară nu e mai de preţ ca perla unui dragon. Deşi era grav rănită, Dragoniţa Primăverii le-a interzis tuturor să urmărească hoţul, temându-se să nu fie şi ei răniţi — însă o fată s-a hotărât să meargă. Avea doisprezece ani, era micuţă şi ageră, şi-atât de iute de picior, încât fraţii ei îi spuneau Fetiţa-Umbră. În vreme ce Dragoniţa Primăverii-şi jelea perla, o iarnă nefirească s-a abătut asupra ţinutului. Deşi frigul îi muşca pielea şi n-avea nici încălţăminte, Fetiţa-Umbră s-a dus pe muntele unde scuipătorul de foc îşi strânsese comorile. În vreme ce fiara era plecată la vânătoare, s-a strecurat în peştera ei şi i-a luat înapoi perla Dragoniţei Primăverii.

Era o comoară greu de cărat. Cea mai mică perlă a dragonului era mare cât o căpăţână de om.

— Scuipătorul-de-foc s-a întors chiar când fetiţa punea mâna pe perlă. Furios, a clămpănit din fălci către hoţul care îndrăznise să îi pătrundă-n bârlog şi i-a smuls o bucată de came de pe coapsă. Fata a sărit în râu, iar curenţii au purtat-o departe de peşteră. A fugit cu perla — dar când a reuşit să iasă din apă, n-a găsit pe nimeni care să-i poată coase rana, căci sângele îi facea pe oameni să se teamă că avea boala roşie.

Tane îl privi pe Bătrânul Vara prin fuioare de abur.

— Ce s-a întâmplat cu fata?

— A murit la picioarele Dragoniţei Primăverii. Şi pe măsură ce florile au înflorit din nou, iar soarele a topit zăpada, Dragoniţa Primăverii a hotărât că râul în care a înotat Fetiţa-Umbră avea să fie numit în cinstea ei, căci fetiţa îi readusese
perla care-i slujea drept inimă. Se spune că năluca ei hălăduieşte pe ţărmurile râului, ocrotindu-i pe călători.

Nicicând nu mai auzise Tane o poveste atât de frumoasă despre curajul unui om de rând.

— Există oameni care găsesc povestea tristă. Alţii văd în ea o pildă frumoasă despre jertfirea de sine, spuse Bătrânul Vara.

Un alt tremur străbătu pământul, iar înlăuntrul lui Tane, ceva strigă drept răspuns. încercă să nu-şi întipărească durerea pe faţă, dar Bătrânul Vara avea ochii prea ageri.

— Tane, zise el, pot să văd rana ta de demult?

Tane îşi ridică tunica întocmai cât el să poată vedea cicatricea. La lumina zilei, sărea în ochi mai mult ca de obicei.

— Am voie? întrebă Bătrânul Vara.

Când ea încuviinţă din cap, el o atinse cu un deget şi se încruntă.

— E-o umflătură pe dedesubt.

Era tare ca o piatră.

— Dascălul meu a zis că s-a întâmplat în copilărie, răspunse Tane. înainte să vin la Casele de învăţătură.

— Atunci, nu te-ai dus la niciun doctor, să vezi dacă se poate face ceva?

Ea clătină din cap şi-şi acoperi cicatricea.

— Cred c-ar trebui să-ţi desfacem coastele, Tane, decise Bătrânul Vara, pe un ton hotărât. Ingăduie-mi să trimit după doctorul seiikinez care se îngrijeşte de noi. Cele mai multe tumori de soiul ăsta nu fac niciun rău, dar, din când în când, pot roade trupul dinlăuntru. N-am vrea să mori fără rost, copilă, precum Fetiţa-Umbră.

— Ea n-a murit fără rost, replică Tane, cu o privire goală. Cu ultima suflare, a readus bucuria unui dragon şi, astfel, a readus lumea la starea ei de la început. Există vreun lucru mai onorabil pe care e cu putinţă să-l faci cu viaţa ta?

39
Miazăzi

O caravană de patruzeci de suflete îşi croia drum prin deşert. În lu- mina slabă a amurgului, nisipul sclipea.

Călare pe-o cămilă, Eadaz uq-Năra privea cum cerul devenea de un roşu-în- chis. Pielea-i era arsă de soare, de un maroniu-închis, iar părul, tuns până la umeri, era acoperit cu un *pargh* alb.

Caravana, căreia i se alăturase în Piaţa Porumbeilor, călătorea acum prin părţile de miazănoapte ale fâşiei Burlah — fâşia de deşert care mergea până către Rume- labar. Fâşia Burlah era domeniul triburilor Nuram. Caravana îşi încrucişase deja drumul cu câţiva negustori de-ai lor, care-şi împărtăşiseră deja proviziile şi-i preveniseră pe toţi că fuseseră văzuţi wyrmi îndrăznind să treacă munţii, îmboldiţi, fără îndoială, de zvonurile potrivit cărora alt înalt Apusean fusese văzut în răsărit.

Ead se oprise la Oraşul îngropat în drumul ei spre Rauca. Muntele Groazei, locul naşterii neamului wyrmilor, i se păruse la fel de cumplit pe cât şi-l închipuise, înălţându-se spre cer precum o sabie frântă. Odată sau de două ori, în timp ce mergea printre stâlpi fărâmaţi, văzuse în depărtare fâlfâit de aripi în vârful lui. Wyvemii se adunau în stol la leagănul vieţii lor.

În umbra muntelui se găseau rămăşiţele cândva măreţului oraş Gulthaga. Puţinul care mai rămăsese la suprafaţă nu făcea dreptate structurii de dedesubt. Undeva înăuntru, Jannart utt Zeedeur îşi găsise sfârşitul în căutarea cunoaşterii.

Ead se gândise să o apuce pe urmele lui, ca să vadă dacă putea afla mai multe despre acea Stea Pletoasă, cometa care ţinea lumea în echilibru. Cercetase ruinele ca să vadă traseul pe care o luase el

ca să sape pe sub cenuşa împietrită. După ceasuri întregi de căutări, fusese aproape de a se lăsa păgubaşă, când văzuse un tunel, care abia era destul de lat încât să se poată târî prin el. Era blocat de nişte pietre prăbuşite.

N-avea rost să se-apuce să cerceteze. La urma urmei, nu cunoştea gulthagani- ană — dar profeţia lui Truyde îi rodea urechea precum un vierme.

Crezuse că întoarcerea în miazăzi avea s-o retrezească la viaţă. Într-adevăr, primul ei pas în Deşertul Visului Neliniştit i se păruse precum o renaştere. Lăsându-l pe Vitejie la adăpost în trecătoarea Harmur, pornise în drumeţie printre nisipuri, spre Rauca. Revăzând oraşul, îşi mai recăpătă din putere, dar aceasta-i fu smulsă curând de către vânturile care vuiau prin strâmtoarea Burlah.

Pielea ei uitase atingerea deşertului. Acum, nu mai era decât un alt drumeţ prăfuit, iar amintirile-i erau miraje. În unele zile, credea că nici nu purtase vreodată mătăsuri fine şi giuvaiere la curtea reginei apusene. Că nici nu fusese vreodată Ead Duryan.

Un scorpion o luă la goană pe lângă cămila ei. Ceilalţi călători cântau ca să le treacă vremea. Ead ascultă în tăcere. Trecuse o viaţă de om de când nu mai auzise pe cineva cântând în ersyriană.

> O *pasăre cântătoare într-un chiparos stătea, Şi fiind singură tare, mândru soţ ea-şi căuta, „Dănţuim mereu pe dune”, neîncetat ea cânta, „Haide, hai, acum, iubite, şi zborul ni-l vom lua!”*

Rumelabarul era încă atât de departe! Avea să dureze săptămâni întregi ca strâmtoarea Burlah să fie străbătută de caravană pe timp de iarnă, când nopţile crâncene puteau face moarte de om cu o iuţeală la fel de mare precum soarele. Se întreba dacă Chassar primise de veste despre plecarea ei din Inys, care avea să aibă urmări diplomatice pentru Ersyr.

— Ne vom îndrepta către tabăra Nuram! strigă căpetenia caravanei. Se-apro- pie o furtună.

Solia fu dată mai departe în şir. Ead strânse mai tare frâiele, furioasă. Nu avea timp de pierdut în timp ce furtuna urla din strâmtoarea Burlah.

— Eadaz.

Se întoarse în şa. O altă cămilă o ajunsese din urmă. Ragab era un curier călit, care se îndrepta spre miazăzi cu un sac plin cu scrisori.

— Furtună de nisip, rosti el, cu vocea groasă, ostenită. Cred că n-o să se mai sfârşească niciodată călătoria asta.

Lui Ead îi facea plăcere să călărească alături de Ragab, care era doldora de istorisiri interesante din călătoriile sale şi care spunea că trecuse deşertul de aproape o sută de ori. Supravieţuise unui atac al unui bazilisc asupra satului său, atac care-i ucisese familia, îl lăsase fără un ochi şi-l umpluse de cicatrici pe tot trupul. Ceilalţi călători îl priveau cu milă.

Şi pe Ead tot cu milă o priveau. Îi auzise şuşotind că ea este un spirit rătăcitor în trupul unei femei, prins între lumi. Numai Ragab îndrăznise să se apropie.

— Uitasem ce aspră e strâmtoarea Burlah, spuse Ead. Ce mohorâtă e!

— Ai mai trecut-o vreodată?

— De două ori.

— Când ai să faci trecerea de-atâta ori de câte-am facut-o eu, ai să-ncepi să vezi frumuseţea din mohorâte. Deşi, dintre toate deserturile noastre din Ersyr, cel care-mi place cel mai mult va fi mereu Deşertul Visului Neliniştit. Povestea mea favorită, în copilărie, era cea a felului în care şi-a căpătat numele.

— Aceea-i o poveste foarte tristă.

— Pentru mine, e frumoasă. E o poveste de dragoste.

Ead luă plosca din şa.

— Multă vreme-a trecut de când am auzit-o.

Scoase dopul.

— Poate mi-o spui şi mie.

— Dacă doreşti, răspunse Ragab. Avem drum destul de lung de străbătut.

II lăsă pe Ragab să soarbă din plosca ei, apoi bău şi ea. Bărbatul îşi drese glasul.

— A fost odată un rege iubit de poporul său. Ocârmuia dintr-un palat din sticlă albastră din Rauca. Mireasa lui, Regina Fluture, pe care-o iubise mai mult decât orice pe lume, murise tânără, iar el o jelise de ţi se rupea sufletul, nu alta. Dregătorii lui au ocârmuit în locul lui, iar el a căzut într-o închisoare plăsmuită chiar de el, înconjurat de-o avere pe care-o dispreţuia. Niciun giuvaier şi nici munţii cu bani nu-i puteau aduce înapoi iubirea pierdută. Şi aşa a ajuns să fie cunoscut drept Regele Trist. Într-o dimineaţă, s-a ridicat din pat, pentru prima oară după un an, ca să privească luna roşie. Când a privit de la fereastră în jos... păi, nu şi-a putut crede ochilor, nu alta. Regina lui se afla în grădinile palatului, îmbrăcată

cu aceleaşi haine pe care le purtase în ziua când o luase de soaţă, strigându-l să i se alăture pe nisipuri. Îi râdeau ochii şi ţinea în mână trandafirul pe care i-l dăduse el prima oară când se întâlniseră. Crezând că visa, regele a plecat din palat, a trecut oraşul şi a ajuns în deşert — fără hrană sau apă, fără o robă şi chiar fără încălţări. Şi s-a dus şi s-a tot dus, luându-se după umbra din depărtare. Chiar şi în vreme ce frigul îi pătrundea pe furiş pe sub piele, chiar şi-n vreme ce se topea pe picioare de sete, iar nălucile începeau să-i urmărească paşii, el şi-a spus, iar şi iar: „Nu-i decât un vis, nu-i decât un vis”. A continuat pe urmele iubirii lui, ştiind că avea să ajungă la ea şi să mai petreacă doar o noapte cu ea, apoi să se trezească singur în patul lui.

Ead îşi amintea următoarea parte a poveştii. O străbătu un fior.

— Bineînţeles, reluă Ragab, Regele Trist nu visa câtuşi de puţin, ci se lua după un miraj. Deşertul îi jucase un renghi. A murit acolo, iar oasele i-au rămas pierdute în nisipuri. Iar deşertul i-a luat, astfel, numele.

îşi mângâie cămila când aceasta fomăi.

— Dragostea şi teama fac lucruri ciudate sufletelor noastre. Visele pe care ni le-aduc, visele-acelea care ne lasă leoarcă de apă sărată şi căscând gurile după aer de parcă am fi pe moarte — acelora le zicem vise neliniştite. Şi numai mireasma unui trandafir le poate ţine departe.

Lui Ead i se făcu pielea de găină când îşi aduse aminte de un alt trandafir pus sub o altă pernă.

Caravana ajunse în tabără chiar când furtuna de nisip se apropia de zare. Călătorii fură băgaţi în grabă într-un cort din mijloc, unde Ead se aşeză pe perne alături de Ragab, iar cei din tribul Nuram, cărora le plăceau oaspeţii, împărţită cu ei brânza şi pâinea cu sare. Trecură dintr-o mână în alta şi o pipă cu apă, pe care Ead o refuză, deşi Ragab o acceptă cu mare bucurie pe-a lui.

— Niciunul dintre noi n-are să doarmă bine la noapte.

El scoase un vălătuc înmiresmat.

— Odată ce se încheie furtuna, ar trebui s-ajungem la oaza Gaudaya în trei zile, după socoteala mea. Apoi, ne-aşteaptă drumul lung.

Ead privi spre lună.

— Cât ţin furtunile-astea? îl întrebă pe Ragab.

Ragab clătină din cap.

— Greu de spus. Pot ţine câteva minute, un ceas sau câteva ceasuri.

Ead rupse-n jumătate o lipie rotundă cu degetele, în timp ce o

femeie Nuram le turnă un ceai roz. Până şi deşertul urzea împotriva ei. Îi venea să plece din caravană şi să călărească atât cât trebuia ca să ajungă la Chassar — dar ea nu era Regele Trist. Teama n-avea s-o facă să-şi iasă din fire. Nu era destul de mândră să creadă că era în stare să treacă de una singură strâmtoarea Burlah.

În timp ce ceilalţi călători ascultau povestea Hoţului de Sticlă Albastră din Drayasta, ea-şi scuturã hainele de nisip şi mestecă o surcea moale ca să-şi cureţe dinţii, apoi găsi un loc în care să doarmă, după o perdea.

Cei din tribul Nuram dormeau adesea sub cerul liber, dar acum, în timp ce furtuna de nisip le vuia pe deasupra capetelor, se închiseră în corturi. Incet-în- cet, nomazii şi oaspeţii lor începură să meargă la culcare, iar lămpile cu ulei fură stinse.

Ead se acoperi cu o pătură ţesută. întunericul o învălui, iar ea se visă întoarsă la Sabran. O durea carnea după amintirea atingerii ei. Apoi, Maica se îndură, iar ea căzu într-un somn fără vise.

O trezi un *buf.*

Deschise ochii brusc. Cortul se cutremura cu ea, dar dincolo de freamăt, auzea ceva afară. Ceva care călca apăsat. Scoase un pumnal din raniţă şi ieşi în noaptea din deşert.

Nisipul zbura nebuneşte prin tabără. Ead îşi ţinu *pargh-ul* peste gură. Când văzu silueta, şfichiui cu pumnalul în sus, crezând că era un wyverlandru — dar apoi, făptura intră, în toată măreţia ei, prin colbul strâmtorii Burlah.

Ea zâmbi.

Parspa era ultima pasăre *hawiz* cunoscută. Albe, afară de aripile lor cu vârfuri arămii, aceste păsări puteau creşte până la mărimea unui wyvem, iar wyvemii se împerecheaseră cu ele ca să dea naştere cocatricilor. Chassar, care-avea o slăbiciune pentru păsări, o găsise pe Parspa când era încă în ou şi o adusese la Abaţie. Numai lui îi dădea ascultare. Ead îşi adună lucrurile şi urcă în spinarea păsării, iar tabăra rămase curând în urmă.

Fugeau de soarele ce răsărea. Ead îşi dădu seama că se apropiau în clipa în care văzu tamariscul iţindu-se prin nisip, apoi, numaidecât, ajunseră deasupra Domeniului Lasiei.

Ţinutul ei de baştină era un tărâm al deşerturilor roşii şi al piscurilor aspre, al peşterilor ascunse şi al cascadelor tunătoare, al plajelor aurii înspumate de valurile Mării Halassa. În cea mai mare parte, ţara era aridă, precum Ersyrul — însă prin Lasia curgeau fluvii mari, iar plantele verzi creşteau pe lângă ele. Privind câmpiile

de dedesubtul ei, Ead simţi în sfârşit că i se stinge dorul de casă. N-avea nicio însemnătate cât vedea din lume, mereu avea să creadă că acestea erau cele mai frumoase meleaguri din toată lumea.

Curând, Parspa ajunse să zboare deasupra ruinelor Yikalei. Ead şi Jondu se duseseră adesea la scotocit acolo, în copilărie, dornice să găsească tot soiul de rămăşiţe din vremea Maicii.

Parspa coti spre Bazinul Lasian. Această pădure întinsă şi străveche, udată de fluviul Minara, adăpostea Abaţia. Până să răsară soarele, Parspa plutea deja deasupra copacilor pădurii, iar umbra ei trecea peste coronamentul des.

Pasărea coborî în sfârşit, atingând pământul într-unul dintre puţinele luminişuri din pădure. Ead coborî de pe spinarea ei.

— Mulţumesc, prietenă! rosti ea în selinyeză. De-aici, ştiu drumul.

Parspa îşi luă zborul fără un sunet.

Ead pomi cu paşi mari printre copaci, simţindu-se la fel de mică precum una dintre frunzele lor. Ficuşi căţărători li se căţărau pe trunchiuri. Picioarele ei ostenite ţineau minte drumul, chiar dacă mintea sa îl rătăcise. Gura peşterii era undeva în apropiere, păzită de vrăji puternice, ascunsă în frunzişul cel mai des. Avea s-o ducă adânc sub pământ, în labirintul sălilor tăinuite.

Auzi o şoaptă-n sânge. Se întoarse. O femeie stătea scăldată în lumina soarelui, cu burta umflată de prunc.

— Nairuj, spuse Ead.

— Eadaz, răspunse femeia. Bine-ai venit acasă!

Aşchii de lumină pătrundeau prin ferestre boltite cu zăbrele. Ead îşi dădu seama că se afla într-un pat, cu capul sprijinit de perne de mătase. Tălpile-i luaseră foc după atâtea zile pe drum.

Un urlet înăbuşit o făcu să se ridice-n capul oaselor. Răsuflând greu, căută pe pipăite o armă.

— Eadaz.

Nişte mâini aspre le prinseră pe-ale ei, speriind-o.

— Eadaz, linişteşte-te!

Privi ţintă chipul bărbos din faţa sa. Ochii negri, cu colţurile îndreptate în sus, ca ai ei.

— Chassar, şopti ea. Chassar. Aici e...

— Da.

El zâmbi.

— Eşti acasă, preaiubito.

îşi lipi faţa de pieptul lui. Robele lui îi şterseră stropii de pe

gene.

— Lung drum ai bătut!

Mâna lui trecu prin părul ei plin de nisip.

— De mi-ai fi scris când ai plecat din Ascalon, aş fi putut s-o trimit mai repede pe Parspa.

Ead îl apucă de braţ.

— Nu am avut vreme, Chassar. Trebuie neapărat să-ţi spun. Sabran e în primejdie — Ducii Spirituali, cred că au de gând să se lupte pentru tronul ei...

— Nimic din Inys nu mai are însemnătate acum. Abatesa va vorbi în curând cu tine.

Adormi din nou. Când se trezi, cerul era roşiatic precum tăciunii stinşi. Lasia se menţinea călduroasă în cea mai mare parte-a anului, dar vântul de seară rămânea rece. Se ridică şi se înfăşură într-o robă din brocart înainte de-a se îndrepta spre balcon. Şi-l privi.

Portocalul.

Se înălţa din inima Bazinului Lasian, mai mare şi mai frumos decât în toate visele ei din Inys. Crengile-i erau presărate cu flori albe. Era împrejmuit de Valea Sângelui, de locul în care Maica îl înfrânsese pe Nenumit. Ead răsuflă adânc.

Era acasă.

Camerele subpământene se încheiau în acea vale. Doar acele odăi — odăi- le-soarelui — aveau privilegiul de-a avea vedere spre el. Abatesa-i făcuse o mare cinste îngăduindu-i să se odihnească într-una. De obicei, erau rezervate rugăciunii şi naşterii de prunci.

O mie de metri de apă neîntreruptă curgeau asurzitor de deasupra. Acela era vuietul pe care-l auzise ea. Siyăti uq-Năra numise cascada Bocetul lui Galian, pentru a-i lua în derâdere laşitatea. Mult dedesubtul ei, fluviul Minara năvălea prin vale, hrănind rădăcinile copacului.

Privirea i se îndreptă repede dincolo de labirintul lui de crengi. Fructele se cuibăriseră pe ici, pe colo, îmbietoare. Văzându-le, i se uscă gura. Nicio apă n-ar fi putut ostoi setea care ardea înlăuntrul ei.

Când se întoarse în odaie, îşi lipi fruntea de piatra rece, de culoarea trandafirului, din prag.

Acasă.

Un mârâit scăzut îi ridică părul pe ceafă. Se întoarse şi văzu un ihneumon adult în prag.

— Aralaq?

— Eadaz.

Glasul lui era jos şi bolovănos.

— Erai un puiandru ultima oară când te-am văzut.

Nu-i venea să creadă cât era de mare. Cândva, fusese destul de mic ca să-i încapă-n poală. Acum, era uriaş şi pieptos, cu un cap mai înalt decât ea.

— Şi tu erai la fel.

Pe chipul ei apăru un zâmbet plin de căldură.

— M-ai păzit toată ziua?

— Trei zile.

Îi pieri zâmbetul.

— Trei, murmură. Pesemne c-am fost mai ostenită decât credeam.

— Ai stat mult prea mult fără portocal.

Aralaq se îndreptă cu pas legănat spre ea şi-i atinse mâna cu botul. Ead chicoti când limba lui aspră o linse pe faţă. Şi-l amintea ca pe un ghemotoc de blană chiţăitor, tot numai ochi şi amuşinări, care se-mpiedica mereu de coada-i lungă.

Una dintre surori îl găsise orfan în Ersyr, de unde-l adusese în Abaţie, unde ea şi Jondu fuseseră însărcinate cu îngrijirea lui. II hrăniseră cu lapte şi cu bucăţele de came de şarpe.

— Ar trebui să faci o baie.

Aralaq îi linse degetele.

— Miroşi a cămilă.

Ead ţâţâi.

— Îţi mulţumesc! Şi tu ai un miros destul de înţepător, să ştii.

Luă lampa cu ulei de pe poliţă şi pomi în urma lui.

O conduse prin tuneluri şi pe şiruri de scări. Trecură pe lângă doi bărbaţi la- sieni — Fiii lui Siyăti, care le însoţeau pe surori. Amândoi înclinară capetele când Ead trecu pe lângă ei.

Când ajunseră la baie, Aralaq îi dădu un ghiont în şold.

— Du-te! După aceea, un servitor te va duce la Abatesă.

Ochii-i aurii o fixară solemn.

— Păşeşte cu grijă pe lângă ea, fiică a Zălei!

Mătura cu coada în urma lui în timp ce pleca. II urmări plecând, apoi trecu pragul, pătrunzând într-o încăpere luminată de lumânări.

Baia aceasta, precum odăile-soarelui, se afla în partea deschisă a Abaţiei. O briză transforma în rotocoale aburul de la suprafaţă, la fel cum se întâmpla cu rămăşiţele purtate de valurile mării. Ead lăsă jos lampa cu ulei şi-şi dădu mantia de pe umeri, apoi coborî în bazin. Cu fiecare pas, scăpa de nisip şi de sudoare, rămânând alunecoasă, ca nouă.

Se folosi de săpun cu cenuşă ca să-şi cureţe pielea. Odată scos

nisipul din păr, lăsă căldura să îi aline oasele obosite de drum.

„Păşeşte cu grijă.”

Ihneumonii nu dădeau avertismente în van. Abatesa urma s-o întrebe de ce stăruise într-atât să rămână în Inys.

„Trebuie să rămâi mereu cu mine, Ead Duryan.”

— Soră.

întoarse capul.

Unul dintre Fiii lui Siyăti stătea în prag.

— Abatesa te pofteşte să i te alături la masa de seară, o anunţă el. Te-aşteaptă veşmintele.

— Mulţumesc!

În odaia ei, se îmbrăcă pe îndelete. Veşmintele ce-i fuseseră lăsate nu erau formale, dar se potriveau noului ei rang de novice. Fiind iniţiată când plecase din Inys, îndeplinise o sarcină însemnată pentru Abaţie, ceea ce-o făcea vrednică să fie aleasă drept Domniţă Roşie. Numai Abatesa putea să hotărască dacă era vrednică de-această cinste.

Mai întâi, era o mantie din mătasea-mării, care lucea precum firul de aur şi o acoperea până la buric. Urma o fustă albă brodată. O brăţară din sticlă îi înconjura o încheietură — încheietura mâinii cu care ţinea sabia —, iar la gât avea şiraguri de mărgele din lemn. îşi lăsă părul dezlegat şi umed.

Noua Abatesă n-o mai văzuse de când avea şaptesprezece ani. În timp ce-şi tuma nişte vin ca să capete curaj, se văzu oglindită în latul cuţitului de care se ajuta la masă.

Buze cărnoase. Ochi precum mierea de stejar, sprâncene aşezate jos şi drept deasupra lor. Avea un nas subţire spre punte, lat spre vârf. Toate acestea le recunoştea. Şi totuşi, acum vedea pentru prima oară cum se schimbase de când devenise femeie. Îi ieşiseră la iveală pometii, iar rotunjimile din tinereţe îi dispăruseră. Era şi oarecum trasă la faţă, de-o foame pe care numai războinicele Abaţiei o înţelegeau.

Arăta precum femeile în care tânjise să se transforme pe vremea când era copilă. Arăta ca făcută din piatră.

— Eşti gata, soră?

Bărbatul se întorsese. Ead îşi netezi fusta.

— Da, răspunse. Du-mă la *ea!*

Când Cleolind Onjenyu întemeiase Abaţia Portocalului, îşi lăsase în urmă viaţa de prinţesă din Miazăzi şi se făcuse nevăzută alături de slujnicele ei în Valea Sângelui. îşi numiseră adăpostul aşa pentru a-l sfida pe Galian. La vremea sosirii lui, cavalerii din Insulele Inyscăi

îşi rosteau jurămintele în clădiri numite abaţii. Galian avusese de gând să întemeieze prima abaţie de la miazăzi în Yikala.

„Eu am să întemeiez o abaţie de un alt soi”, spusese Cleolind, „şi niciun îngălat de cavaler n-o să-i pângărească pământul.”

Maica însăşi fusese prima Abatesă. A doua fusese Siyăti uq-Năra, din care mulţi fraţi şi surori din cadrul abaţiei, printre care se număra şi Ead, pretindeau a se trage. După moartea fiecărei Abatese, următoarea era aleasă de Domniţele Roşii.

Abatesa era aşezată la o masă alături de Chassar. Văzând-o pe Ead, se ridică şi o luă de mâini.

— Preaiubită fiică! o întâmpină ea şi apoi o sărută pe obraz. Bine-ai revenit în Lasia!

Ead îi întoarse gestul.

— Flacăra Maicii să vă ţină tare, Abatesă!

— Şi pe tine!

Ochii ei căprui o priveau, băgând de seamă schimbările prin care trecuse, apoi femeia mai în vârstă se întoarse la locul ei.

Mita Yedanya, fostă *munguna* — presupusa moştenitoare —, trebuia să fi trecut deja în al cincilea deceniu al vieţii. Era clădită ca o sabie mare, cu umeri lăţi şi cu trup prelung. La fel ca Ead, era şi lasiancă, şi ersyriancă la obârşie, cu pielea ca nisipul scăldat de apa mării. Părul negru, înspicat cu argintiu, îi era prins cu o agrafa din lemn.

Sarsun ciripi a întâmpinare de pe stinghia lui. Chassar tocmai mâncase pe jumătate un amestec de yogush cu miel marinat. Se opri ca să-i zâmbească. Ead se aşeză lângă el, iar un Fiu al lui Siyăti îi aşeză în faţă o farfurie cu tocană de arahide.

Platouri cu mâncare dădeau ocol mesei. Brânză albă, curmale date prin miere, mere-de-palmier şi caise, lipie caldă cu mazăre bătută, orez amestecat cu ceapă şi roşii, peşte uscat la soare, scoici aburinde, banane roşii feliate şi date cu mirodenii. Gusturi după care tânjise aproape un deceniu.

— Ne-a lăsat o fată, s-a întors o femeie, reluă Abatesa, în timp ce Fiul Iui Siyăti o servea pe Ead cu câtă mâncare-i putea pune-n farfurie. Nu-mi place să te zoresc, dar trebuie să cunoaştem împrejurările în care ai plecat din Inys. Chassar mi-a povestit că ai fost exilată.

— Am fugit ca să scap de arest.

— Ce s-a întâmplat, fiică?

Ead îşi turnă vin de palmier dintr-o carafa, dându-şi răgaz să gândească.

începu cu Truyde utt Zeedeur şi cu povestea ei de dragoste cu

pajul. Le povesti despre Triam Sulyard şi despre trecerea lui către răsărit. Le povesti despre Tăbliţa din Rumelabar şi despre teoria pe care Truyde o formulase după ce-o studiase. O poveste despre echilibrul cosmic — despre foc şi stele.

— S-ar putea ca povestea aceasta să aibă o anume însemnătate, Abatesă, spuse Chassar, căzut pe gânduri. Chiar *sunt* vremuri îmbelşugate, când portocalul e darnic cu roadele sale — aşa cum e acum —, şi vremuri în care dă roade mai puţine. Au existat două asemenea perioade de sărăcie în roade, una chiar după Marea Năpastă. Această teorie a echilibrului cosmic o lămureşte oarecum.

Abatesa păru că se gândea la asta, dar nu dădu glas gândurilor ei.

— Mergi mai departe, Eadaz!

Ead o ascultă. Le spuse despre căsătorie, crimă, prunc şi pierderea lui. Despre Ducii Spirituali şi ceea ce dăduse Combe de înţeles în legătură cu ce-aveau de gând cu Sabran.

Bineînţeles, lăsă nespuse unele lucruri.

— Acum, că nu mai poate zămisli, dreptul ei de a domni e pus la îndoială. Cel puţin un om din palat, acest Paharnic, a încercat să o omoare, sau cel puţin s-o sperie, încheie Ead. Trebuie să trimitem mai multe surori, altfel cred că Ducii Spirituali vor încerca să pună mâna pe tron! Acum, că ei îi ştiu taina, e la mila lor. Ar putea-o folosi ca să o şantajeze. Sau doar ca să-i ia tronul.

— Război civil.

Abatesa făcu gura pungă.

— Eu i-am spus celeilalte Abatese că lucrul ăsta avea să se întâmple, mai devreme sau mai târziu, dar ea nici n-a vrut s-audă.

Tăie o felie de pepene-moscat.

— Nu ne mai amestecăm în socotelile inyshienilor.

Ead era sigură că trebuie să fi auzit greşit.

— Abatesă, spuse ea, vă pot întreba ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun întocmai ceea ce am spus. Că Abaţia nu se va mai amesteca în Inys.

Zăpăcită, Ead privi spre Chassar, care, deodată, părea foarte absorbit de mâncarea lui.

— Abatesă...

Se luptă să-şi stăpânească glasul.

— Doar n-aveţi de gând să lăsaţi întinderea Virtuţilor de *izbelişte* în faţa acestei sorţi nesigure!

Niciun răspuns.

— Dacă se dezvăluie faptul că Sabran nu e în stare să poarte în pântece o fiică, nu va fi doar război civil în Inys, ci o schismă

primejdioasă va diviza întinderea Virtuţilor. Feluritele adunări vor fi de partea câte unui membru al Ducilor Spirituali. Chiar şi Conţii Provinciali s-ar putea să încerce să ajungă la tron. Proorocii năpastei vor da iama prin oraşe. Şi, în toată această nebunie, Fyredel va prelua puterea.

Abatesa înmuie degetele într-un vas cu apă, spălând zeama pepenelui-moscat.

— Eadaz, spuse ea, Abaţia Portocalului este bastionul împotriva neamului wyrmilor. Aşa a fost o mie de ani.

O privi pe Ead în ochi.

— Ea nu există ca să susţină monarhii care se prăbuşesc. Sau ca să se amestece în războaie străine. Nu suntem politicieni, gărzi de corp ori mercenari. Suntem vase ale flăcării sfinte.

Ead aşteptă.

— Aşa cum spunea Chassar, există scrieri care vorbesc de vremuri grele în Abaţie. Dacă au înţeles cărturarii noştri ceea ce trebuia, vor mai urma în curând. S-ar putea să fim în război cu Armia Draconică până la şi dincolo de acele vremuri. Poate chiar cu însuşi Nenumitul, urmă Abatesa. Trebuie să fim pregătiţi pentru cea mai crâncenă luptă de la Marea Năpastă încoace. Prin urmare, trebuie să ne îndreptăm străduania către Miazăzi şi să păstrăm resursele cât de mult putem. Trebuie *neapărat* să ţinem piept acestei urgii.

— Bineînţeles, dar...

— Aşadar, o întrerupse Abatesa, nu o să trimit *nicio* soră în fălcile unui război civil în întinderea Virtuţilor ca să scap o regină ca şi căzută. Nici n-am să risc să fie osândite pentru erezie. Nu atâta vreme cât ar putea vâna Inalţii Apuseni. Sau când i-ar putea sprijini pe vechii noştri prieteni de la curţile din Miazăzi.

— Abatesă, rosti Ead, frustrată, cu siguranţă, ţelul Abaţiei este acela de a apăra omenirea!

— înfrângând răul wyrmilor din lume.

— Dacă avem de gând să înfrângem acel rău, este nevoie de stabilitate în lume. Abaţia este întâiul scuţ împotriva wyrmilor, dar nu putem izbândi singuri, întări Ead. întinderea Virtuţilor are putere militară şi navală foarte mare. Singura cale de-a o ţine laolaltă şi de-a o împiedica să se năruie dinlăuntru e să o ţinem pe Sabran Berethnet în viaţă şi pe tro...

— Destul!

Ead nu mai zise nimic. În încăpere se lăsă o linişte care păru a se-ntinde peste câteva ceasuri.

— Eşti tare din fire, Eadaz. Cum era şi Zăla, spuse Abatesa, cu o voce ceva mai blândă. Am respectat hotărârea ultimei Abatese de a te trimite în Inys. Ea credea că asta era voia Maicii... dar eu cred altfel. E vremea să ne pregătim. Vremea s-avem grijă de oamenii noştri şi să ne pregătim de război.

Clătină din cap.

— N-o să te mai văd scoţând pe gură rugăciuni respingătoare în Ascalon încă un anotimp.

— Atunci totul a fost în zadar! Ani de schimbat aşternuturi, adăugă Ead cu amărăciune, în zadar.

Privirea pe care i-o aruncă Abatesa îi umplu sufletul de fiori. Chassar îşi drese glasul.

— Mai vreţi vin, Abatesă?

Ea încuviinţă uşor din cap, iar el îi turnă.

— Nu a fost în zadar.

Abatesa îl opri când paharul îi era aproape plin.

— înaintaşa mea a crezut că pretenţia casei de Berethnet are temei şi că acea posibilitate le făcea reginele să fie vrednice de ocrotire — însă fie că sunt sau nu sunt vrednice, ne-ai spus că Sabran e ultima din stirpea ei. întinderea Virtuţilor *chiar* se va prăbuşi, fie acum, fie în viitor, când se va da în vileag că este stearpă.

— Iar Abaţia nu va încerca *deloc* să atenueze această cădere.

Ead nu putea îndura să audă aşa ceva.

— Aveţi de gând să staţi şi să ne lăsaţi să vedem cum o jumătate de lume se prăbuşeşte-n haos!

— Nu ţine de noi să schimbăm cursul firesc al istoriei.

Abatesa ridică paharul.

— Acum, trebuie să privim către Miazăzi, Eadaz. Către ţelul nostru.

Ead se îndreptă de spate în scaun.

Se gândi la Loth şi Margret. La copiii nevinovaţi, precum Tallys. La Sabran, îndurerată şi singură în acel turn. Cu toţii erau pierduţi.

Ultima Abatesă n-ar fi îndurat o asemenea nepăsare. Crezuse mereu că Maica voise ca Abaţia să ocrotească şi să sprijine neamul oamenilor din toate colţurile lumii.

— Fyredel s-a trezit acum, reluă Abatesa, în vreme ce Ead îşi încleşta maxilarul. Iar fraţii săi, Valeysa şi Orsul, au fost văzuţi — cea dintâi în Miazăzi, cel din urmă aici, în Miazănoapte. Ne-ai vorbit de acel Wyrm Alb, despre care trebuie să presupunem că e o nouă putere în cârdăşie cu toate celelalte. Trebuie să-i nimicim pe

toţi patru ca să stingem flacăra din Armia Draconică.

Chassar încuviinţă din cap.

— Unde anume în Miazăzi se află Orsul? întrebă Ead când reuşi să vorbească fără să răbufnească.

— Ultima oară a fost văzut aproape de Poarta lui Ungulus.

Abatesa se şterse la colţul gurii cu un şervet din in. Un Fiu al Iui Siyăti îi luă farfuria.

— Eadaz, continuă ea, tu ai dus la îndeplinire o sarcină însemnată pentru Abaţie. Fiică, e vremea să iei asupra ta mantia unei Domniţe Roşii. Nu am nicio îndoială că ai să fii una dintre cele mai bune războinice ale noastre.

Mita Yedanya era o femeie dintr-o bucată, care făcea totul repede. Îi oferise lui Ead visul ei de parc-ar fi fost o bucată de fruct pe un platou. Anii petrecuţi în Inys nu făcuseră decât să o apropie şi mai mult de acea mantie.

Dar momentul fusese ales cu bună-ştiinţă, lucru care o înfuria. Abatesa se folosea de asta pentru a o linişti, de parcă ar fi fost un copil cu minţile luate de un flecuşteţ.

— Vă mulţumesc! rosti Ead. Sunt onorată!

Ead şi Chassar mâncară în linişte o vreme, iar Ead sorbi vinul tulbure.

— Abatesă, adăugă ea în sfârşit, după o vreme, trebuie să vă întreb, ce s-a ales de Jondu? S-a mai întors în Lasia?

Când Abatesa îşi feri privirea, cu gura ca o linie neagră, Chassar clătină din cap.

— Nu, preaiubite.

Puse o mână peste a ei.

— Jondu e de-acum cu Maica.

Inlăuntrul lui Ead muri ceva. Fusese sigură, *sigură,* că Jondu avea să-şi găsească drumul înapoi spre Abaţie. Jondu cea iute de picior, aprigă şi neînfricată. Mentor, soră, prietenă de-a pururi.

— Eşti sigur? întrebă ea.

— Da.

O durere ascuţită îi înflori în mijloc. închise ochii, îşi închipui acea durere ca pe-o lumânare şi o stinse.

Mai târziu. O să lase durerea să ardă atunci când o să aibă loc să răsufle.

— Nu a murit în van, urmă Chassar. A pomit în căutarea săbiei lui Galian înşelătorul. Nu a găsit-o pe Ascalon în Inys — în schimb, a găsit altceva.

Sarsun ciocăni cu o gheară în stinghia lui. Amorţită de veste, Ead privi spre obiectul de lângă el.

O cutie.

— Nu ştim cum s-o deschidem, recunoscu Chassar, în timp ce ea se ridica în picioare.

încet, Ead se apropie de cutie şi îşi trecu un deget peste ridicăturile de pe suprafaţa ei. Ceea ce un ochi nepregătit ar fi văzut drept simple podoabe, ea recunoscu ca fiind selinyeză, limba străveche de la Miazăzi, cu literele curbate şi întrepătrunse, ceea ce le facea greu de citit.

> O *cheie făr-de lacăt ori zăvor, Ce marea-nalţă-n*
> *încercări cumplite, Ascunsă-n miez de abur şi de nor,*
> *Cu un cuţit de aur se deschide.*

— Bănuiesc c-aţi încercat toate cuţitele din Abaţie, spuse Ead.

— Bineînţeles!

— Atunci, poate că se referă la Ascalon.

— Despre Ascalon s-a spus că ar avea tăişul argintiu.

Chassar oftă.

— Fiii Iui Siyăti caută prin arhive după un răspuns.

— Trebuie neapărat să ne rugăm să-l găsească, spuse Abatesa. Dacă Jondu a fost în stare să moară pentru ca această cutie să ajungă pe mâinile noastre, trebuia să fi simţit că suntem în stare să o deschidem. Credincioasă până Ia capăt!

Privi din nou spre Ead.

— Deocamdată, Eadaz, trebuie să mergi şi să te înfrupţi din copac. După opt ani, ştiu că focul tău s-a stins.

Se opri.

— Ai vrea să meargă vreuna dintre surori cu tine?

— Nu, răspunse Ead, mă duc singură.

Seara se preschimbă în noapte. Când se-aprinseră stelele peste Valea Sângelui, Ead începu coborârea.

O mie de trepte o duseră tocmai la baza văii. Picioarele goale i se afundară în iarbă şi argilă. Se opri o clipă, ca să tragă în piept aerul nopţii, apoi îşi lăsă roba să cadă.

Valea era înţesată de flori albe. Se apropia tot mai mult de portocal, care-avea crengile întinse ca nişte mâini deschise. Fiecare pas făcut spre el îi pricinuia usturimi în gât. Străbătuse jumătate de lume ca să se întoarcă acolo, la izvorul puterii sale.

Noaptea părea c-o îmbrăţişează în timp ce se lăsa în genunchi. În timp ce degetele i se afundau în pământ, lacrimile de uşurare

începură să-i şiroiască, iar fiecare răsuflare-i veni ca un scrijelit de cuţit pe gât. Uită de toţi oamenii pe care-i cunoscuse vreodată. Mai era doar copacul. Dătătorul focului. Era singurul ei ţel, pricina pentru care trăia. Şi o chema, după opt ani, fagăduindu-i flacăra sfântă.

Undeva, în apropiere, Abatesa sau una dintre surori o urmărea mai mult ca sigur. Voiau să ştie sigur că încă mai era vrednică de o asemenea onoare. Doar copacul putea decide cine era demn sau nu.

Ead îşi întoarse palmele în sus şi aşteptă, la fel cum grânele aşteaptă ploaia.

Umple-mă iar cu focul tău. Păstra ruga în suflet. *Lasă-mă să te slujesc.*

Noaptea încremeni cu totul. Apoi — încetişor, ca şi cum s-ar fi cufundat prin apă —, un fruct auriu căzu din înălţimi.

II prinse cu ambele mâini. Suspinând, cu răsuflarea tăiată, îşi înfipse dinţii în pulpa fructului.

Un simţământ de parc-ar fi murit şi-ar fi revenit la viaţă. Seva copacului i se răspândea pe limbă, îi ostoia flacăra din gâtlej. Vinele i se preschimbau în aur. Pe cât de repede stinse un foc, pe-atât de repede aprinse un altul, un foc care-i pârjolea întreaga fiinţă. Iar căldura o crăpă, precum lutul care era, şi-i făcu trupul să strige întregii lumi.

Şi, în jurul ei, lumea răspunse.

40
RĂSĂRIT

PLOAIA BĂTEA ÎN MAREA SOARELUI DĂNŢUITOR. ERA ÎNAINTEA PRÂNZULUI, dar Flota Ochiului de Tigru îşi ţinea felinarele aprinse.

Laya Yidage traversa cu paşi mari puntea *Căutării.* În timp ce-o urma, tremurând în mantia lui udă leoarcă, Niclays nu putu să se stăpânească să privească spre cerul vineţiu, aşa cum făcuse atâtea zile la rând, săptămâni întregi.

Valeysa Răvăşitoarea se trezise. Imaginea ei deasupra navelor,

croncănind, cumplită, îi rămase ca însemnată cu fierul roşu-n minte pentru totdeauna.

Văzuse destule picturi cu ea ca să o recunoască. Avea solzii de un portocaliu precum focul şi spini aurii, fiind o adevărată flacără vie şi atât de strălucitoare, încât ai fi zis că doar ce-ar fi fost azvârlită afară din Muntele Groazei.

Acum, că se întorsese, ar fi putut reapărea dintr-o clipă în alta şi să preschimbe *Căutarea* într-un morman de cenuşă. Măcar aşa ar fi fost mai iute decât orice moarte cumplită aveau piraţii de gând să-i născocească dacă Niclays avea cumva nenorocul de a-i supăra. Se afla deja de săptămâni întregi pe corabia care căuta comori şi reuşise să nu rămână fără limbă sau fără vreo mână, dar tot trăia aşteptându-se la o asemenea soartă.

Privirea i se îndreptă către zare. Trei corăbii seiikineze din fier îi urmăriseră zile de-a rândul, dar, întocmai cum prezisese împărăteasa de Aur, nu se apropiaseră suficient ca să-i atace. În clipa de faţă, *Căutarea* se îndrepta din nou către Răsărit, către Kawontay, unde piraţii aveau să vândă dragonul lacustrin. Niclays îşi dorea să fi ştiut ce aveau de gând să-i facă.

Ploaia-i stropise ochelarii. Îi frecă, fată sorţi de izbândă însă, şi se grăbi pe urmele Layei.

împărăteasa de Aur îi chemase pe amândoi în cabina ei, unde o plită ţinea piept frigului. Se aşezase în capul mesei, purtând o haină căptuşită şi o căciulă din blană de vidră.

— Lună-de-Mare, îl întâmpină ea, ia un loc, rogu-te!

Niclays rareori deschidea gura, întrucât Valeysa îl speriase de moarte, însă acum se trezi spunând brusc:

— Vorbiţi seiikineză, onorată doamnă căpitan?

— Fireşte că vorbesc afurisita de seiikineză!

Privirea ei era îndreptată asupra mesei, pe care era zugrăvită o hartă amănunţită a Răsăritului.

— Ce-ai crezut, că-s proastă?

— Păi, ăăă, nu. Dar prezenţa tălmăcitoarei dumneavoastră m-a făcut să cred că...

— Am tălmăcitoare ca să mă creadă ostaticii proastă! Yidage s-a descurcat prost?

— Nu, nu! spuse Niclays, înspăimântat. Nu, preaonorată împărăteasă de Aur! S-a descurcat foarte bine!

— Deci tu chiar mă crezi proastă!

Rămas fără cuvinte, tăcu din gură. Ea ridică în sfârşit privirea spre el.

— Şezi!

Şezu. Cu ochii pe el, împărăteasa de Aur luă un cuţit de masă de la cingătoare şi îi băgă vârful sub unghiile lungi de doi centimetri şi jumătate, fiecare fiind vopsită în negru.

— Am petrecut treizeci de ani în largul mării, continuă ea. Am avut de-a face cu toate soiurile de oameni, de la pescari, la viceregi. Am învăţat pe cine trebuie să chinui, pe cine trebuie să omor şi cine-şi zice tainele şi-şi dă averile fără vreo vărsare de sânge.

învârti cuţitul în mână.

— înainte să fiu luată ostatică de către piraţi, aveam un bordel în Xothu. Ştiu mai multe despre oameni decât ştiu ei înşişi! Ştiu femei. Ştiu şi bărbaţi, de la minte, pân' la mădular. Şi ştiu ce părere să-mi formez despre ei, aproape de la prima vedere!

Niclays înghiţi în sec.

— De s-ar putea, mi-aş dori să lăsăm mădularele deoparte în povestea asta.

Zâmbi chinuit.

— Aşa bătrân cum o fi al meu, tot ţin la el.

Auzind acestea, împărăteasa de Aur scoase un hohot de râs ca un lătrat.

— Că haios mai eşti, Lună-de-Mare! Voi, ăştia de dincolo de Hău, sunteţi tot într-o veselie! Nici nu e de mirare c-aveţi atâţia bufoni pe la curţi!

Ochii aceia negri îl pătrunseră cu totul.

— Te citesc bine. Ştiu ce vrei. Şi n-are treabă cu mădularul tău. Are treabă cu dragonul de l-am luat din Ginura.

Niclays crezu de cuviinţă să-şi ţină gura deocamdată. Cu o nebună înarmată nu era de glumă.

— Ce vrei de la el? întrebă ea. Salivă, pesemne, să parfumezi vreo iubită? Creieri, să nu te mai uşurezi cu sânge?

— Orice.

Niclays îşi drese glasul.

— Vedeţi dumneavoastră, preaonorată împărătească de Aur, eu sunt alchimist.

— Alchimist.

Avea un ton dispreţuitor.

— Da, răspunse Niclays, cu mare înflăcărare. Sunt un maestru în această disciplină. Am studiat-o la universitate.

— înţelesesem că ai studiat anatomia! De-aia ţi-am dat un loc aici. De-aia te-am lăsat să trăieşti!

— *O, da,* confirmă Niclays. Chiar *sunt* anatomist. Unul excelent,

vă asigur, un uriaş în domeniul meu — dar am urmat şi calea alchimiei, din pasiune pentru subiect. Deşi încă nu am reuşit să prepar un elixir, cred că dragonii răsăriteni mi-ar putea fi de ajutor. Trupurile lor îmbătrânesc în mii de ani, iar dacă aş reuşi doar să reproduc asta...

Se opri, aşteptându-i judecata. Nu-şi dezlipise privirea de el.

— Carevasăzică, reluă ea, tu vrei să mă convingi că nu ţi-e şi creierul la fel de moale ca şira spinării. Pun rămăşag că mi-ar fi mai uşor să-ţi spintec vârful capului ca să aflu.

Niclays nu îndrăzni să răspundă.

— Eu cred că noi doi am putea să cădem la o-nţelegere. Poate că eşti într-ade- văr soiul de om care le are cu înţelegerile.

împărăteasa de Aur băgă mâna în buzunarul tunicii lungi.

— Tu spui că lucrul ăsta ţi-a fost lăsat de un prieten. Zi-mi mai multe despre el!

Scoase o bucată de hârtie cu un scris cunoscut. În mâna ei se afla ultima bucată din Jannart.

— Vreau să ştiu, reluă ea, cine ţi-a dat asta.

Când el tăcu, ea apropie hârtia spre plită.

— Răspunde-mi!

— Iubirea vieţii mele, zise Niclays, cu inima bubuind. Jannart, duce de Zeedeur.

— Ai habar ce e?

— Nu. Ştiu doar că mi-a lăsat-o mie.

— De ce?

— Aş vrea şi eu să ştiu răspunsul.

împărăteasa de Aur miji ochii.

— Te rog! insistă Niclays, cu glasul răguşit. Bucata aia de hârtie scrisă e tot ce mai am de la el. Tot ce mi-a mai rămas.

Colţul gurii ei se ridică. Puse bucata de hârtie pe masă. Blândeţea cu care-o ţinea în mână îi dădu de înţeles lui Niclays că nu avusese nicio clipă de gând să-i dea foc.

Neghiobule ce eşti! cugetă el. *Nu-ţi arăta niciodată slăbiciunea!*

— Scrierea asta, continuă împărăteasa de Aur, face parte dintr-un text răsăritean din vremurile de demult. Spune ceva de-un izvor al vieţii veşnice. Un dud.

Mângâie bucata de hârtie.

— Am căutat bucata asta care lipsea mulţi ani. M-aşteptam să găsesc pe ea indicaţii, dar nu-mi zice unde-i acest copac! Nu face decât să-ntregească povestea!

— Asta nu e doar.... o legendă, preaonorată împărătească de Aur?

— Toate legendele au în ele un sâmbure de adevăr. Ştiu bine cum vine asta, spuse ea. Unii zic c-am mâncat o inimă de tigru şi-am înnebunit. Unii zic că-s o nălucă de apă. Ce-i adevărat e că-i dispreţuiesc pe aşa-zişii zei de la Răsărit. Toate zvonurile care mă-nconjoară de-acolo se trag.

Ciocăni cu un deget în text.

— Mă-ndoiesc că dudul ăsta a crescut din miezul lumii, cum se zice-n poveste. Ce *nu* mă-ndoiesc e c-ascunde taina vieţii veşnice. Deci, vezi tu, n-o să fie nevoie să vatămi un dragon.

Lui Niclays nu îi venea a crede. Jannart moştenise cheia alchimiei.

împărăteasa de Aur îl măsura cu atenţie. Atunci observă şi el, pentru prima oară, şirul de scrijelituri de pe braţul ei de lemn. Femeia o chemă pe Laya, care scosese o cutie de lemn aurită de sub tron.

— Uite ce-ţi ofer eu. Dacă ne-ajuţi să dezlegăm cimilitura asta şi ne găseşti drumul spre dud, îl anunţă împărăteasa de Aur, te las să bei din elixirul vieţii, împărţi prada cu noi.

Laya-i aduse cutia lui Niclays şi ridică de capac. înăuntru, cuibărită în măta- se-de-apă, stătea o carte subţire. Pe coperta ei din lemn luceau rămăşiţele unui dud cu frunza aurie. Cu pioşenie, Niclays o luă în mână. Era legată după datina seiiki- neză, cu paginile cusute pe un cotor deschis. Fiecare pagină era făcută din mătase. Cel care-o făcuse vrusese să prindă multe veacuri, şi întocmai aşa se şi întâmplase.

Aceasta era cartea pe care Jannart ar fi visat să o vadă.

— Am citit cuvintele-alea în seiikineză cu toate înţelesurile cu putinţă, şi n-am găsit decât o poveste! spuse împărăteasa de Aur. Poate că mintea unui mentez o vede altfel. Sau poate că iubirea vieţii tale ţi-o fi trimis vreo solie de care încă n-ai auzit. Adu-mi un răspuns până peste trei zile, la răsărit, că s-ar putea să mă satur de chirurgul meu ăla nou. Şi când mă satur de ceva, ăla nu mai face mulţi purici pe-aici!

Cu un gol în stomac, Niclays răsfoi cartea.

— Da, preaonorată împărătească de Aur! murmură el, apoi Laya îl conduse afară.

Afară, aerul era aprig şi rece.

— Ei, spuse Niclays, oftând din greu, bănuiesc că asta o să fie printre ultimele noastre întâlniri, Laya.

Ea se încruntă.

— Te dai bătut, Niclays?

— N-am cum să desluşesc taina asta în *trei zile,* Laya. Nici trei

sute de zile dac-aş avea, n-aş putea.

Laya îl apucă de umeri, iar forţa cu care-o făcu îl opri în loc.

— Jannart ăsta — bărbatul pe care-l iubeşti, spuse ea, privindu-l ţintă în ochi. Crezi că el ar vrea să te dai bătut, sau să mergi mai departe?

— Nu *vreau* să merg mai departe! Nu pricepi! Nu pricepe nimeni de pe lumea asta, fir-aţi voi afurisiţi să fiţi? Nu mai e nimeni chinuit sufleteşte?

Un tremur de furie îi pătrunse în glas.

— Tot ceea ce-am făcut — tot ceea ce am fost —, tot ceea ce sunt i se datorează lui. El a fost cineva înaintea mea. Fără el, sunt un nimeni. M-a lăsat pentru cartea aia şi, în numele Sfântului, îi port pică pentru asta. Îi port pică în fiecare clipă din fiecare zi.

Glasul lui se frânse.

— Voi, lasienii, credeţi în viaţa de apoi, nu-i aşa?

Laya încuviinţă din cap.

— Unii dintre noi credem, da. Livada Zeilor, spuse ea. Poate că te-aşteaptă acolo, sau la Masa cea Mare a Sfântului. Sau poate că nu e nicăieri. Orice s-ar fi ales de el, *tu* eşti încă aici. Şi eşti aici cu un motiv.

Îi lipi o palmă plină de bătături pe obraz.

— Ai o nălucă, Niclays. Nu te preschimba şi tu într-o nălucă.

Oare câţi ani trecuseră de când îi atinsese cineva faţa sau de când se uitase cineva la el cu compasiune?

— Noapte bună! îi ură el. Şi-ţi mulţumesc, Laya!

O lăsă acolo.

Pe bucata Iui de podea, se întoarse pe o parte şi-şi apăsă gura cu pumnul. Fugise din Mentendon. Fugise din Apus. Oricât de departe fugea, năluca îl urmărea mereu.

Era prea târziu. înnebunise de durere. Era nebun de ani întregi. îşi pierduse minţile când îl găsise pe Jannart mort la Soarele Splendid, hanul ce Ie fusese cui- buşor de nebunii.

Trecuse o săptămână de când ar fi trebuit ca Jannart să se întoarcă din călătoria lui, dar nimeni nu-l văzuse. Nereuşind să-l găsească la curte şi primind de la Aleidine veşti cum că nu ar fi fost în Zeedeur, Niclays plecase să-l caute în singurul loc în care s-ar fi putut afla.

Mai întâi îl izbise mirosul de oţet. Un doctor cu o mască împotriva molimei era afară, desenând aripi roşii pe uşă. Iar când Niclays îşi făcuse loc cu forţa pe lângă ea, îl găsise pe Jannart, care zăcea ca adormit, cu mâinile roşii încrucişate pe piept.

Jannart minţise pe toată lumea. Biblioteca în care nădăjduise să afle răspunsuri nu se afla în Wilgastrom, ci în Gulthaga, oraşul ras de pe faţa pământului la erupţia Muntelui Groazei. Fără îndoială, crezuse că ruinele aveau să fie în siguranţă, dar pesemne că ştiuse că reprezenta un risc. îşi minţise familia şi pe bărbatul pe care-l iubea. Totul, de dragul umplerii unui gol istoric.

Un wyvem dormise pe coridoarele demult înţepenite din Gulthaga. Fusese nevoie doar de-o muşcătură.

Nu exista niciun leac. Jannart ştiuse asta şi vrusese să plece înainte să înceapă să-i ardă sângele şi să-i fie pârjolit sufletul. Aşa că se dusese deghizat la piaţa neagră şi cumpărase o otravă numită praful veşniciei. Aceasta oferea o moarte liniştită.

Niclays se cutremură. Vedea şi-acum scena, amănunţită ca într-o pictură. Jannart în pat, în patul *lor.* Într-o mână ţinea medalionul pe care Niclays i-l dăduse în dimineaţa primului lor sărut, cu fragmentul înăuntru. În cealaltă, o fiolă goală.

Fusese nevoie de doctor, de hangiu şi de alţi patru bărbaţi ca să-l ţină pe Niclays în frâu. Incă-şi auzea urletele de negare, simţea gustul lacrimilor, mireasma dulce a otrăvii.

„Neghiobule!" zbierase el. „Pe mă-ta de neghiob egoist! Te-am aşteptat. Treizeci de ani te-am aşteptat..."

Oare îndrăgostiţi! ajungeau vreodată în Laguna Laptelui sau doar visau s-ajungă acolo?

îşi prinse capu-n mâini. Odată cu moartea lui Jannart, pierduse o jumătate din el. Partea pentru care merita să trăiască. închise ochii. Capu-l durea, pieptul îi tresălta — iar când căzu într-un somn agitat, visă camera din vârful Palatului Brygstad.

„E un mesaj ascuns în el, Clay."

Simţi pe limbă gustul vinului negru.

„Intuiţia-mi spune că e un document istoric de temelie."

Simţi căldura focului pe piele. Văzu stelele, ca o pictură frumoasă, în constelaţiile lor, de parcă al lor cuibuşor de nebunii se deschisese pe cer.

„Ceva mi se pare ciudat în legătură cu caracterele. Unele sunt mai mari, altele sunt mai mici, iar altele sunt despărţite în chipuri ciudate."

Deschise ochii deodată.

— Jan, spuse el, abia răsuflând. Of, Jan! Vulpoiul tău şi-a păstrat viclenia!

41
Miazăzi

Ead zăcea în culcuşul ei, sclipind de sudoare. Sângele-i curgea fierbinte şi năvalnic.

Se mai întâmplase aşa ceva. Febra. O ceaţă o înconjurase vreme de opt ani, amorţindu-i simţurile, iar acum, soarele i-o arsese. Fiecare suflare a vântului era precum atingerea unui deget pe piele.

Sunetul cascadei era limpede precum cleştarul. Auzea cântecele păsărilor-călă- uză, ale păsărilor-nectar şi ale gaiţelor din pădure. Simţea miros de ihneumoni, de orhidee albe şi mireasma portocalului.

Îi ducea dorul lui Sabran. Cum pielea-i era atât de plăpândă, amintirea ei era un chin. îşi strecură o mână între picioare şi-şi închipui o atingere răcoroasă pe tmp, nişte buze mătăsoase, dulceaţa vinului. Zvâcni o dată din şolduri, apoi se lăsă la loc în pat.

După aceea, zăcu în tăcere, arzând.

Trebuia să fie aproape de revărsatul zorilor. încă o zi în care Sabran era singură în Inys, cu lupii care-i dădeau târcoale. Margret nu avea să poată face mare lucru ca s-o ţină în siguranţă. Era ea ageră la minte, însă nu era cine ştie ce războinică.

Trebuia să existe vreo cale de-a o convinge pe Abatesă să apere tronul inyshian.

Servitorii lăsaseră un platou cu fineţe şi un cuţit pe noptiera ei. O vreme, avea să mănânce destul pentru trei bărbaţi în putere. Luă o rodie de pe platou.

Dând să taie fructul, mâna-i alunecă, slăbită de febră. Tăişul sfâşie cealaltă încheietură, iar sângele se scurse din rană. O picătură i se prelinse pe cot în jos.

Ead o privi timp îndelungat, chibzuind. Apoi îşi luă o robă pe ea şi aprinse o lampă cu ulei pocnind din degete. O idee-i încolţea în minte.

Coridoarele erau tăcute în noaptea aceasta. Pe drumul spre

bucătărie, se opri brusc lângă una dintre acele uşi.

îşi aduse aminte cum fugise cu Jondu pe acele pasarele, ducându-l cu ea pe un Aralaq care chiţăia. Cum se temuse de coridorul acela, ştiind că acolo-şi dăduse mama ei bună ultima suflare.

Zăla du Agriya uq-Năra, care fusese *munguna* înainte de Mita Yedanya. În spatele acelei uşi se afla camera în care murise.

Existau multe surori intrate în legendă în Abaţie, însă Zăla îşi făcuse un adevărat obicei din a intra în legendă. La nouăsprezece ani, în a doua lună de sarcină, răspunsese unei chemări din partea tinerei Sahar Taumargam, viitoare regină a Yscalinului, pe-atunci prinţesă a Ersyrului. Un trib nuram trezise, fără să vrea, o pereche de wyverni în Munţii cei Mici. Zăla găsise nu două, ci şase făpturi hărţuindu-i pe nomazi, şi, împotriva sorţilor, îi ucisese pe toţi cu mâinile goale. Apoi se scuturase de praf şi mersese călare tocmai până la piaţa din Zirin, ca să-şi ostoiască pofta de fondante de trandafiri.

Ead se născuse o jumătate de an mai târziu, înainte de vreme. „Erai destul de mică, încât să încapi într-o palmă”, îi spusese Chassar cândva, chicotind, „dar plânsul tău dărâma şi munţii, preaiubite.” Surorile n-ar fi trebuit să se bage prea mult în creşterea copiilor lor, pentru că Abaţia era o singură familie, dar Zăla îi strecura adesea fursecuri cu miere lui Ead şi o strângea la piept când nu se uita nimeni.

„Ead a mea”, îi şoptea, şi-i trăgea pe nări mirosul de bebeluş al capului ei. „Luceafărul meu de seară! De s-ar stinge soarele mâine, flacăra ta ar da lumii lumină!”

Amintirea o făcu pe Ead să-i fie un dor cumplit să fie luată în braţe. Avea şase ani când Zăla murise în patul ei.

Puse o mână pe uşă şi merse mai departe.

Fie ca flacăra să ţi se înalţe şi să aprindă copacul!

Sala de mese era întunecoasă şi tăcută. Numai Sarsun era acolo, cu capul băgat în piept. Când ea călcă pe podea, el se trezi deodată.

— Şşş!

Sarsun îşi înfoie penele.

Ead puse lampa cu ulei lângă stinghia lui. De parcă ar fi simţit ce avea de gând, el sări de pe stinghie ca să cerceteze cutia cu cimilitură. Când ea îndreptă cuţitul spre piele, Sarsun slobozi un ţipăt scurt. Ea se tăie în palmă, destul de adânc ca sângele să curgă din belşug, şi puse mâna pe capacul cutiei.

Ascunsă-n miez de abur şi de nor,

Cu un cuţit de aur se deschide.

— Siyăti uq-Năra a spus cândva că sângele de mag e auriu, vezi bine, îi spuse ea lui Sarsun. Ca să am un cuţit de aur, trebuie să vărs sânge cu el.

N-ar fi crezut niciodată că o pasăre ar putea avea o faţă neîncrezătoare până când nu văzu faţa lui.

— Ştiu. Nu e *chiar* de aur.

Sarsun lăsă capu-n jos.

Literele gravate se umplură în cele din urmă, de parc-ar fi fost incrustate cu rubine. Ead aşteptă. Când sângele ajunse la sfârşitul ultimului cuvânt, cutia cu cimilitură se împărţi în două. Ead tresări şi dădu înapoi, iar Sarsun se îndreptă fluturând din aripi spre stinghia lui, în timp ce cutia se deschise precum o floare care înflorea noaptea.

În ea, găsi o cheie.

Ead o luă de pe patul ei de satin. Era de aceeaşi lungime ca degetul ei arătător, cu un capăt de forma unei flori cu cinci petale. Un mugur de floare de portocal. Semnul Abaţiei.

— Necredinciosule! îi aruncă Ead lui Sarsun.

Acesta o ciupi de mânecă şi se îndreptă spre pragul uşii, unde se aşeză şi-o privi. — Da?

Se uita fix la ea cu nişte ochi precum mărgelele.

Ead îl urmări până la o uşă, pe un şir de trepte şerpuite. Avea nişte amintiri tulburi legate de acest loc. Cineva o dusese aici când era foarte mică.

Ajunsă la baza scărilor, se trezi într-o încăpere neluminată, boltită.

În faţa ei stătea Maica.

Ead ridică lampa spre efigie.

Nu era domniţa leşinată din legenda inyshiană. Era Maica, aşa cum fusese în viaţă. Cu părul scurt lipit de cap, cu o secure într-o mână şi o sabie în cealaltă. Rochia-i era croită ca pentru luptă, în stilul care le plăcea războinicilor din Casa Onjenyu. Ocrotitoare, luptătoare şi conducătoare înnăscută — aceasta era adevărata Cleolind din Lasia, fiica Iui Selinu, Păstrătorul Jurământului. Între picioarele ei se afla o figurină cu Washtu, zeiţa focului.

Cleolind nu fusese înmormântată în Sanctuarul Doamnei Tuturor. Oasele-i odihneau aici, în ţara ei preaiubită, într-un coşciug cioplit din piatră sub statuie. Cele mai multe efigii erau

întinse pe spate, dar nu şi aceasta. Ead întinse mâna să atingă sabia, înainte să ridice privirea spre Sarsun.

— Ei?

El înclină capul. Ead coborî lampa, căutând ceea ce trebuia să găsească.

Sicriul era ridicat pe o platformă. În faţa acelei platforme se afla o gaură a cheii cu o scobitură pătrată în jurul ei. Aruncându-i o privire lui Sarsun, care ţăcăni cu gheara, Ead îngenunche şi vârî cheia la locul ei.

Când se suci, sudoarea îi udă cu totul ceafa. Trase adânc aer în piept şi scoase cheia.

De sub sicriu ieşi un compartiment. înăuntru se mai afla o cutie din fier. Ead roti mânerul în formă de mugure de portocal şi o deschise.

În faţa ei se-afla un giuvaier. Avea suprafaţa albă precum o perlă sau precum ceaţa prinsă într-un ciob de sticlă.

Sarsun ciripi. Lângă giuvaier era un pergament cât degetul ei mic, dar Ead abia-l văzu. Vrăjită de lumina care dănţuia în giuvaier, se întinse s-o prindă între degete.

Imediat ce-o atinse, un ţipăt îi scăpă de pe buze. Sarsun scoase şi el un ţipăt, în timp ce Ead se prăbuşi înaintea Maicii, cu degetele prinse de giuvaier precum o limbă de gheaţă. Ultimul lucru pe care-l auzi fu zbâmâitul aripilor sale.

— Uite, preaiubito.

Chassar îi dădu Iui Ead o cană cu lapte de migdale. Aralaq stătea întins de partea cealaltă a patului ei, cu botul pe labele din faţă.

Giuvaierul stătea pe masă. Nu-l mai atinsese nimeni de când Chassar, anunţat de Sarsun, găsind-o fără simţire, o dusese înapoi în odaia-soarelui. Degetele ei dăduseră drumul giuvaierului de-abia când se trezise.

În clipa de faţă, citea tălmăcirea pergamentului care fusese în cutie. Pecetea fusese deja ruptă. Scris pe o hârtie sfărâmicioasă, cu o strălucire ciudată, cărturarii văzuseră mesajul ca fiind în seiikineză veche, presărată cu câte-un cuvânt în selinyeză.

Plecăciune ţie, onorabilă Siyâti, preaiubită soră a preaonoratei şi luminatei Cleolind.

În această a treia zi de primăvară din al douăzecilea an al domniei preaonoratei Împărătesc Mokwo, eu, împreună cu

Cleolind, l-am legat pe Nenumit cu două giuvaiere sacre. Nu l-am putut nimici, căci inima lui cea aprigă n-a fost străpunsă cu sabia. O mie de ani va fi ţinut, şi nici măcar un răsărit de soare mai mult.

Cu durere, îţi trimit rămăşiţele prietenei noastre şi giuvaierul ei care se stinge ca să îl păstrezi până la întoarcerea lui. Vei găsi celălalt giuvaier pe Komoridu şi îţi trimit şi o hartă a stelelor care să îţi conducă urmaşii într-acolo. Trebuie să folosească şi giuvaierele, şi sabia împotriva lui. Giuvaierele se vor lipi de magul care le atinge, şi numai moartea le poate schimba stăpânul. Mă rog ca ai noştri copii, peste veacuri de-acum înainte, să primească povara cu inimi dornice.

Eu sunt,
Neporo, regina Komoridului

— Toţi aceşti ani, avertismentul era cu Maica. Adevărul era chiar sub picioarele noastre, spuse Abatesa, cu o voce subţiată. De ce o soră din vremurile trecute a mers într-atât de departe pentru a-l ascunde? De ce a ascuns cheia mormântului şi a îngropat-o în *Inys,* dintre toate locurile cu putinţă?

— Poate pentru a o apăra, răspunse Chassar. De Kalyba.

Liniştea era răsunătoare.

— Să nu rosteşti numele acesta! îi ceru Abatesa, foarte încet. Nu aici, Chassar! Chassar lăsă capu-n jos, umil.

— Sunt sigur, reluă el, că o soră ne-ar fi lăsat mai multe, dar în arhive. înainte de viitură.

Abatesa se plimba încolo şi-ncoace, în cămaşa ei de noapte roşie.

— Nu am găsit nicio hartă a stelelor în cutie. îşi trecu o mână peste colierul de aur şi continuă: Şi totuşi... am aflat o mulţime de lucruri din acest mesaj. Dacă-i putem da crezare acestei Neporo de Komoridu, Maica nu a reuşit să străpungă inima Nenumitului. În anii ei pierduţi, a reuşit cumva să-l vatăme destul de tare cât să-l *lege,* dar nu a fost suficient ca să-l împiedice să se ridice iar.

O *mie de ani va fi ţinut, şi niciun răsărit de soare mai mult.*

Absenţa lui nu avusese niciodată de-a face cu Sabran.

— Nenumitul se va întoarce, spuse Abatesa, aproape ca pentru sine însăşi, dar putem afla o dată precisă din acest bilet. La o mie de ani de la a treia zi de primăvară din al *douăzecilea* an al împărătesei Mokwo din Seiiki...

Pomi spre uşă.

— Trebuie să trimit neapărat după cărturarii noştri. Să aflu când a domnit Mokwo. Şi s-ar putea să fi auzit şi ei ceva legende despre aceste giuvaiere.

Ead abia era în stare să gândească. Îi era un frig de parcă o scosese cineva din Marea de Cenuşă.

Chassar băgă de seamă.

— Mai dormi un pic, Eadaz.

O sărută în creştetul capului.

— Şi, deocamdată, nu te mai atinge de giuvaier!

— Sunt băgăcioasă, bombăni Ead, nu netoată!

După ce el plecă, Ead se lipi de blana caldă a lui Aralaq, cu gândurile învălmăşite.

— Eadaz, zise Aralaq.

— Da?

— Nu te mai lua după păsări proaste prin cotloane întunecate!

O visă pe Jondu într-o odaie întunecată. O auzi urlând, în timp ce-o gheară roşie îi zdrelea carnea. Aralaq o trezi atingând-o cu botul.

— Visai, mârâi el.

Lacrimile-i udau obrajii. El o atinse cu botul, iar ea se cuibări în blana lui.

Se spunea că regele Yscalinului avea o cameră de tortură undeva în măruntaiele acelui palat. Jondu îşi găsise, de bună seamă, moartea acolo. În tot acest timp, Ead stătuse la strălucitoarea curte din Inys, unde primea plată şi era îmbrăcată în straie scumpe. Avea să poarte durerea aceasta după ea până la sfârşitul zilelor.

Giuvaierul încetase să mai strălucească. II privi cu băgare de seamă, în timp ce sorbea ceaiul de safir care-i fusese lăsat.

Abatesa intră valvârtej în odaia-soarelui.

— N-avem *nimic* despre această Neporo de Komoridu în arhive, anunţă ea, fără a ţine seama de vreun protocol. Sau despre acest giuvaier. Orice-ar fi, nu e soiul nostru de magie.

Se opri lângă patul ei.

— E ceva... necunoscut. Primejdios.

Ead îşi lăsă paharul jos.

— N-o să vă placă s-auziţi asta, Abatesă, răspunse ea, dar Kalyba ar cunoaşte asta.

Abatesa încremeni din nou auzind numele. încordarea maxilarului îi trăda neplăcerea.

— Vrăjitoarea din Inysca a faurit-o pe Ascalon. Un obiect înzestrat cu mare putere. Acest giuvaier ar putea fi o altă plăsmuire de-ale ei, spuse Ead. Kalyba e pe-acest pământ dinainte cu mult ca Maica să-şi dea prima suflare.

— Aşa este. S-a preumblat pe coridoarele Abaţiei. Ea ţi-a ucis mama bună.

— Cu toate-acestea, cunoaşte multe lucruri pe care noi nu le cunoaştem.

— Zece ani în Inys ţi-au tulburat minţile? rosti Abatesa, tăios. Nu se poate să te încrezi în vrăjitoare!

— S-ar putea să vină Nenumitul! Ţelul nostru, ca surori ale Abaţiei, este să apărăm lumea de el. Dacă trebuie să ne înţelegem cu duşmani mai mici ca să putem face asta, atunci aşa să fie.

Abatesa o privi.

— Ţi-am spus, Eadaz, spuse ea. Ţelul nostru de-acum e să apărăm Miazăzi. Nu lumea.

— Păi, lăsaţi-mă să apăr Miazăzi!

Cu un oftat scos pe nas, Abatesa îşi lăsă mâinile pe balustradă.

— Mai există un motiv pentru care cred că trebuie să o abordăm pe Kalyba, insistă Ead. Sabran visa adesea Alcovul Veşniciei. Bineînţeles, nu ştia ce este, dar mi-a spus că văzuse o poartă cu flori de sabra şi un loc cumplit dincolo de ea. Aş dori să ştiu de ce o bântuia pe o regină inyshiană.

Abatesa rămase la fereastră vreme îndelungată, încremenită ca un turn.

— Nu trebuie să o poftiţi pe Kalyba aici, continuă Ead. Lăsaţi-mă pe mine să merg la ea. Pot să-l iau pe Aralaq.

Abatesa strânse din buze.

— Du-te-atunci, cedă ea, dar mă îndoiesc că-ţi va putea sau va voi să-ţi spună ceva. De când a fost alungată, mult amar a adunat în ea.

Se folosi de-o bucată de cârpă ca să ridice giuvaierul.

— Asta am să-l păstrez aici.

Ead simţi un neaşteptat fior de nelinişte.

— S-ar putea să am nevoie de el. Kalyba este un mag mai puternic decât am să fiu eu vreodată.

— Nu! N-am să risc să ajungă pe mâna ei.

Abatesa băgă giuvaierul într-o pungă aflată la şoldul ei.

— O să ai arme. Kalyba e puternică — nimeni nu poate tăgădui acest lucru —, însă n-a mai mâncat din fructul copacului de ani întregi. Am încredere că vei ieşi biruitoare, Eadaz uq-Năra.

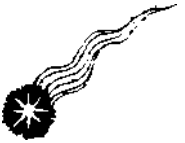

42
RĂSĂRIT

SUDOAREA-I TREMURA PE VÂRFUL NASULUI. ÎN TIMP CE NICLAYS ÎŞI UDA PENsula şi ţinea mâna căuş sub ea, nevrând să verse cerneală peste capodopera lui, Laya aduse o farfurie cu zeamă.

— Eu nu vreau să te-ntrerup, Bătrâne Roşcovan, dar n-ai mâncat nimic de câteva ceasuri, spuse Laya. Dacă pici în nas, hărtuliţa asta a ta o să fie vraişte înainte s-apuce doamna căpitan să scuipe pe ea!

— *Hărtuliţa* asta, Laya, e taina nemuririi.

— Mie mi se pare-o nebunie.

— Toţi alchimiştii au nebunia în sânge. De-aia, doamnă scumpă, facem noi treabă.

Stătuse cocoşat deasupra mesei preţ de ceea ce părea o viaţă de om, copiind caracterele mici şi pe cele mari din *Povestea insulei Komoridu* pe un sul uriaş de mătase, neţinând seama de cele de mărime mijlocie. Dacă se dovedea a fi o muncă în zadar, cel mai sigur avea să ajungă pe fundul mării Ia revărsatul zorilor.

Imediat ce-şi adusese aminte de bolta înstelată de Ia palatul Brygstad, îşi dăduse seama. Mai întâi, încercase să aranjeze caracterele ciudate într-un cerc, cum faceau astronomii mentezi, dar îi ieşiseră numai baliverne. Cu nişte muncă de lămurire, Padar, navigatorul sepulian, renunţase şi el la hărţile sale ale stelelor, care erau dreptunghiulare. Niclays merse mai departe din acel punct, cu tălmăcirea fiecărei pagini din text pe un chenar pe care-l desenase pe mătase, păstrându-le în ordinea în care apăreau în carte.

Imediat ce chenarele se umpluseră cu caracterele mari şi mici, deveni sigur că urmau să alcătuiască o parte dintr-o hartă a cerului. Bănuia că mărimea caracterului era o măsură a strălucirii

stelei corespunzătoare, cele mai mari fiind cele mai strălucitoare.

Undeva dedesubt, dragonul pomi a se zbate iar ca un peşte pe uscat, zgâl- ţâind corabia.

— Afurisită arătare!

Niclays însemnă poziţia următorului caracter.

— Nu vrea să tacă?

— I-or lipsi adoratorii.

Laya îi întinse firul de mătase. În timp ce lucra, îi cercetă faţa.

— Niclays, murmură ea, cum a murit Jannart?

Gâtul i se umplu de durerea cu care era obişnuit, dar îi era mai uşor să înghită când avea ceva cu care să-şi ocupe mintea.

— De molimă, zise el.

— îmi pare rău!

— Nu pe cât îmi pare mie!

Nu mai vorbise cu nimeni despre Jannart. Cum ar fi putut, când nimeni nu ştia cât fuseseră de apropiaţi? Chiar şi-n clipa de faţă, simţea fluturi în stomac, dar Laya nu facea parte din nicio curte din întinderea Virtuţilor, şi se trezi că deja avea încredere-n ea. Avea să-i păstreze tainele.

— Ţi-ar fi plăcut de el. Iar lui i-ar fi plăcut de tine, completă Niclays cu glas îngroşat. Jannart iubea la nebunie limbile străine. Mai ales pe cele străvechi şi pe cele moarte. Era îndrăgostit de cunoaştere.

Ea zâmbi.

— Voi, mentezii, nu sunteţi cu toţii un pic îndrăgostiţi de cunoaştere?

— Spre marea scârbă a rubedeniilor noastre din întinderea Virtuţilor. De multe ori se întreabă cum putem să punem la îndoială temelia credinţei noastre adoptate, deşi ea este alcătuită dintr-o singură stirpe care nu străluceşte prin nimic, lucru care nu pare-a fi din cale-afară de chibzu...

Uşa se deschise deodată, lăsând să pătrundă o rafală de vânt. Se grăbiră să prindă paginile împrăştiate, în timp ce intră împărăteasa de Aur, urmată de Padar, cu faţa şi pieptul mustind de sânge, şi de Ghonra, autointitulata Prinţesă a Mării Soarelui Dănţuitor şi căpitan al *Corbului Alb.* Laya îi dezvăluise lui Niclays că frumuseţea ei rară ascundea şi-o sete de sânge la fel de rară. Tatuajul de pe fruntea ei era o taină pe care încă nu o dezlegaseră; scria, simplu, *dragoste.*

Niclays ţinu capul plecat până trecu ea. împărăteasa de Aur se servi cu o cupă cu vin.

— Nădăjduiesc că aproape ai isprăvit, Lună-de-Mare!

— Da, preaonorată împărătească de Aur, răspunse Niclays, vesel. Curând, voi şti cam pe unde se află copacul.

Se concentră din răsputeri, avându-i pe Padar şi pe Ghonra aproape, suflân- du-i practic în ceafa. După ce copie ultimul caracter, suflă uşor în cerneală. împărăteasa de Aur îşi aduse cupa cu vin la masă (Niclays se rugă cât putu de fierbinte să nu o verse) şi-şi cercetă creaţia.

— Ce-i asta?

El îi făcu o plecăciune.

— Preaonorată împărătească de Aur, răspunse, cred că aceste caractere din *Povestea Insulei Komoridu* întruchipează stelele — cea mai străveche cale a noastră de navigaţie. Dacă pot fi potrivite cu o hartă a stelelor care să existe, cred că vă vor conduce la dud.

II cercetă pe sub partea din faţă a podoabei ei pentru cap. Mărgelele acesteia-i aruncau umbre pe frunte.

— Yidage, îi zise împărăteasa de Aur Layei, tu ştii, oare, ceva seiikineză veche?

— Ceva, preaonorată doamnă căpitan!

— Ia citeşte caracterele!

— Eu cred că ele nu trebuie citite ca nişte cuvinte, îndrăzni Niclays, ci ca...

— Tu *crezi,* Lună-de-mare, îl întrerupse împărăteasa de Aur. Pe mine mă plictisesc cei ce gândesc. Hai, citeşte, Yidage!

Niclays îşi ţinu gura. Laya îşi trecu degetul peste fiecare caracter.

— Niclays.

Un rid îi răsări pe frunte.

— Eu cred că *trebuie* citite ca nişte cuvinte. Aici e un mesaj.

Nervii lui se risipiră.

— Chiar aşa?

îşi împinse ochelarii pe nas.

— Păi, şi ce zice mesajul ăsta?

— *Calea Proscrişilor,* citi Laya, cu voce tare, *începe în al nouălea ceas al nopţii. Giuva- ierul... care înalţă* — miji ochii. Da, *giuvaierul care înalţă — este sădit în pământul de pe insula Komoridu. De sub Ochiul Coţofenei, luaţi-o spre miazăzi şi către Steaua Viselor, şi căutaţi sub...*

Când ajunse la ultimul caracter din ultimul chenar, expiră adânc.

— Aha! Astea-s caracterele pentru *dud.*

— Hărţile stelelor, spuse Niclays, cu răsuflarea tăiată. Oare tiparele-astea s-or potrivi cu cerul?

împărăteasa de Aur privi spre Padar, care îşi întinse hărţile stelelor pe podea. După ce le cercetă o vreme, luă pensula încă udă şi uni câteva dintre caracterele scrise pe mătase. Niclays tresări la prima frecare a pensulei, apoi îşi dădu seama ce alcătuiau.

Constelaţii.

Inima-i bubui cu o putere ca de topor care lovea lemnul. Când Padar termină, lăsă pensula jos şi căzu pe gânduri.

— O înţelegi, Padar? întrebă împărăteasa de Aur.

— O înţeleg.

încet, el încuviinţă din cap.

— Da. Fiecare chenar înfăţişează cerul într-o perioadă a anului.

— Şi asta.

Niclays arătă către ultimul chenar.

— Cum îi spune constelaţiei ăsteia?

împărăteasa de Aur făcu un schimb de priviri cu navigatorul ei, care-şi muşca buzele.

— Seiikinezii, răspunse ea, îi spun Coţofana. Caracterele pentru *dud* îi alcătuiesc ochiul.

De sub ochiul Coţofenei, luaţi~o spre miazăzi şi spre Steaua Viselor, şi căutaţi sub dud.

— Da!

Padar dădu ocol mesei, cu paşi mari.

— Cartea ne-a oferit un punct fix. Cum stelele se mişcă în fiecare noapte, trebuie să ne începem călătoria în clipa în care ne aflăm drept sub ochiul Coţofenei, într-al nouălea ceas al nopţii, în perioada dată a anului.

Niclays abia mai putea sta locului.

— Care e?

— Sfârşitul iernii. După aceea, trebuie să cârmim corabia între Steaua Viselor şi Steaua de Miazăzi.

Se lăsă o linişte adâncă, încordată de nerăbdare, iar împărăteasa de Aur zâmbi. Niclays îşi simţi genunchii tremurându-i cu putere, ori de oboseală, ori din pricina eliberării subite de sub spaima îndurată zile de-a rândul.

Din mormânt, Jannart le arătase steaua de care aveau nevoie ca punct de navigaţie. Fără ea, împărăteasa de Aur n-ar fi ştiut niciodată cum să ajungă Ia locul cu pricina.

Apăru din nou un licăr de îndoială. Pesemne că n-ar fi trebuit să-i arate. Cineva se străduise din răsputeri să ţină ascunse acele cunoştinţe faţă de cei din Răsărit, iar el le dăduse pe mâinile nelegiuiţilor.

— Yidage, ai zis tu ceva de un giuvaier, spuse împărăteasa de Aur, cu o sclipire în ochi. Un giuvaier care înalţă.

Laya clătină din cap.

— E o descriere poetică a unui sâmbure, cred. Un sâmbure care devine un copac.

— Sau o comoară, completă Padar.

Făcu un schimb de priviri lacome cu Ghonra.

— O comoară îngropată.

— Padar, spuse împărăteasa de Aur, cere-Ie membrilor echipajului să fie gata de vânătoarea vieţii lor. Ne-ndreptăm către Kawontay, să ne reumplem cu provizii, iar dup-aia pornim către dud. Ghonra, dă de ştire echipajelor *Corbului Alb* şi *Porumbelului Negru.* Avem drum lung în faţă.

Cei doi plecară numaidecât.

— Sunteţi...

Niclays îşi drese glasul.

— Sunteţi mulţumită de soluţia asta, preaonorată doamnă căpitan?

— Deocamdată, răspunse împărăteasa de Aur, dar dacă nu ne-aşteaptă nimic Ia capăt de drum, atunci o să ştiu cine ne-a tras în piept.

— Nu am de gând să vă trag în piept.

— Nădăjduiesc c-aşa e.

Ea băgă mâna sub masă şi-i dădu ceea ce părea a fi o bucată lungă de lemn de cedru.

— Toţi oamenii mei sunt înarmaţi. Toiagu-ăsta o să fie al tău. Foloseşte-l cu cap!

El îl luă de la ea. Era uşor, însă era convins că putea da o lovitură zdrobitoare. — Vă mulţumesc! spuse el, făcând o plecăciune. Preaonorată doamnă căpitan! — Ne-aşteaptă viaţa veşnică, adăugă ea, dar dacă tot mai vrei să vezi dragonul şi să iei ce parte-i vrea din el, să te duci acum! Poate-aşa mai aflăm ceva şi despre acel giuvaier din *Povestea Insulei Kotnoridu* sau despre insulă, zise ea. Yidage, ia-l de-aici!

Plecară din cabină. În clipa-n care uşa se-nchise după ei, Laya-l apucă pe Niclays de gât şi-I îmbrăţişă. îşi strivi nasul de umărul ei, iar mărgelele ei îi intrară în piept, dar, deodată, se puse şi el pe râs la fel de tare ca ea, şi hohoti până rămase fără aer.

Lacrimile îi şiroiau pe faţă. Era ca beat de uşurare, dar şi de încântarea de-a fi reuşit să dezlege un mozaic. În toţi anii pe care-i petrecuse pe Orisima, nu găsise nicio cheie pentru prepararea

elixirului, iar acum descoperise calea spre el. Dusese la bun sfârşit ceea ce începuse Jannart.

Îi creştea inima în piept. Laya îi luă capu-n mâini şi-i zâmbi larg, într-un fel care-i făcu sufletul să crească.

— Eşti un geniu, Lună-de-Mare! îl lăudă ea. Strălucit, chiar strălucit!

Piraţii umpluseră toate punţile. Padar îşi urla poruncile către ei în lacustrină. Stelele străluceau puternic pe un cer senin, chemându-i către zare.

— Nu sunt un geniu, recunoscu Niclays, căruia i se-nmuiaseră picioarele. Sunt doar nebun. Şi norocos.

O mângâie pe braţ.

— Îţi mulţumesc, Laya! Pentru că m-ai ajutat şi pentru că ai crezut în mine. Poate că vom cina amândoi gustând din fructul nemuririi.

Ea-I privi deodată cu băgare de seamă.

— Poate.

Silindu-se să-i zâmbească, îi puse o mână între umeri şi-l conduse prin învălmăşeala piraţilor.

— Haide! E vremea să-ţi primeşti răsplata.

În cea mai adâncă parte-a *Căutării,* un dragon lacustrin era legat de la bot şi până la vârful cozii. Niclays îl găsise măreţ când îl văzuse pentru prima oară pe plajă. Acum, i se părea aproape plăpând.

Laya aştepta alături de el, în umbre.

— Eu trebuie să mă întorc, îi spuse ea. Te descurci?

El se sprijini în toiagul lui nou.

— Bineînţeles. Fiara-i legată.

Avea gura uscată.

— Tu du-te!

Ea-i aruncă dragoniţei o ultimă privire, apoi vârî mâna între faldurile hainei. Dinlăuntru, scoase un cuţit într-o teacă de piele.

— Asta-i datul meu.

1-l întinse ţinându-l de tăiş.

— Dacă ţi-o trebui.

Niclays îl luă. Avusese o sabie în Mentendon, însă n-o folosise decât la lecţiile de scrimă cu Edvart, care-l dezarmase mereu în câteva clipe. înainte s-apuce el să-i mulţumească, Laya urca deja înapoi pe trepte.

Dragoniţa părea adormită. O coamă încâlcită i se revărsa în jurul

coamelor. Avea o faţă mai latră decât feţele ca de şerpi ale wyrmilor şi mai arătoasă, împodobită cu nişte cute.

Nayimatbun, aşa-i spusese Laya. Un nume fără o obârşie clară.

Niclays se îndreptă spre fiară, ferindu-se de capul ei. Falca de jos îi era deschisă în somn, dezvăluind nişte dinţi cât un antebraţ de lungi.

Domul de pe cap îi era stins. Panaya îi vorbise despre el în noaptea în care Niclays văzuse pentru prima oară un dragon. Când se lumina, domul chema planul ceresc, ridicând dragonul către stele. Spre deosebire de wyrmi, dragonii nu aveau nevoie de aripi ca să zboare.

încercase să se lămurească săptămâni întregi. Luni întregi. Poate că domul era un soi de magnetit, atras de particule din aer sau de miezurile unor lumi îndepărtate. Poate că dragonii aveau oasele goale, care le îngăduiau să zboare prin văzduh. Alchimistul din el venea cu teorii. Cu toate acestea, ştiuse în adâncul fiinţei lui că dacă n-avea să despice un dragon, să-l vadă cu ochi de anatomist, avea să rămână nelămurit. Magie în toată puterea cuvântului.

Chiar în timp ce el cerceta fiara, ochiul acesteia se deschise deodată şi, deşi nu-i stătea-n fire, Niclays dădu înapoi. În ochiul făpturii se-ascundeau cunoştinţe cât pentru un cosmos întreg: gheaţă şi hăuri şi constelaţii — şi nu era nici pe departe omenesc. Avea o pupilă mare cât un scut, înconjurată de un albastru strălucitor.

Un timp îndelungat, se priviră ţintă. Un om de la Apus şi un dragon de la Răsărit. Niclays se trezi copleşit de nevoia de-a cădea în genunchi, dar nu făcu decât să-şi apuce bastonul.

— Tu!

Vocea îi era rece şi susurătoare. Precum foşnetul pânzei unei bărci.

— Tu eşti cel care s-a târguit pentru solzii şi sângele meu.

O limbă albastru-închis îi şfichiui printre dinţi.

— Eşti Roos.

Vorbea în seiikineză. Fiecare cuvânt era prelungit precum o umbră la răsăritul soarelui.

— Eu sunt, întări Niclays. Iar tu eşti măreaţa Nayimathun. Sau poate, adăugă el, nu eşti atât de măreaţă.

Nayimathun îi privi gura în timp ce vorbea. Pe uscat, îi spusese Panaya, dragonii auzeau cum auzeau oamenii sub apă.

— Cel ce poartă lanţurile e de o mie de ori mai măreţ decât cel ce le mânuieşte, răspunse Nayimathun. Lanţurile sunt dovada

laşităţii.

Un uruit umplu cabina cavernoasă.

— Unde este Tane?

— În Seiiki, pesemne. De-abia o cunosc pe fată.

— Ai cunoscut-o destul de bine ca să o ameninţi. Să încerci să te foloseşti de ea pentru a te căpătui!

— Lumea asta-i necruţătoare, fiară ce eşti! Eu n-am făcut decât negoţ, spuse Niclays. Aveam nevoie de solzii şi de sângele tău pentru a-mi duce munca la bun sfârşit, pentru a desluşi taina nemuririi tale. Am vrut ca lumea să aibă un prilej de supravieţuire într-o lume stăpânită de uriaşi.

— Am vrut să vă apărăm în timpul Marii Suferinţe.

Ochiul i se închise o clipă, cufundând împrejurimile în întuneric.

— Mulţi dintre voi au pierit. Dar noi am încercat.

— Poate că soiul vostru nu e atât de sângeros precum Armia Draconică, răspunse Niclays, dar tot aveţi voi grijă ca oamenii să se închine imaginii voastre şi să se roage de voi să daţi ploi care cresc recoltele. De parcă omul n-ar fi şi el destul de minunat ca să fie adulat.

Dragoniţa pufni abur pe nări.

Niclays se hotărî în clipa aceea. Chiar dacă uneltele Iui alchimice se pierduseră, chiar dacă era pe cale să descopere o fântână a vieţii veşnice, avea să ia ceea ce-i fusese tăgăduit de multă vreme.

îşi lăsă toiagul jos şi scoase cuţitul pe care i-l dăruise Laya din teacă. Avea mânerul lăcuit, iar lama-i era zimţată într-o parte. Privi cu băgare de seamă numeroşii solzi ai dragonului. Când găsi o porţiune cu solzi neatinşi, puse mâna pe ea.

Dragoniţa era rece şi netedă precum un peşte. Niclays folosi cuţitul pentru a smulge solzul, dezvăluind pojghiţa de carne argintie de dedesubt.

— Nu eşti menit să trăieşti o veşnicie.

Niclays aruncă o privire dispreţuitoare spre capul făpturii.

— Vezi tu, eu cred în posibilitate. Chiar dacă nu reuşesc să găsesc elixirul vieţii în trupul tău, împărăteasa de Aur se află în drum spre Insula Komoridu. Acolo, va găsi dudul şi giuvaierul de sub el.

Ochiul se deschise larg, scânteind.

— Giuvaier.

Dragoniţa slobozi un şuierat.

— Vorbeşti de giuvaierele cereşti.

— Giuvaiere, repetă Niclays. Da. De giuvaierul care înalţă.

îşi îmblânzi glasul.

— Ce ştii despre ele?

Nayimathun păstră tăcerea. Niclays smuci tăişul în sus, sfârtecând solzii, iar dragoniţa tresări în lanţuri.

— N-am să-ţi spun nimic, răspunse făptură. Doar că nu trebuie să cadă pe mâinile piraţilor, fiu al Mentendonului.

„Potrivit jurnalului ei, mătuşa mea l-a primit de la un bărbat care i-a spus să-l ducă departe de Răsărit, şi să nu-l mai aducă niciodată înapoi.”

Cuvintele lui Jannart se tot întorceau la el, învâttindu-i-se prin minte asemenea unui titirez.

„Să nu-l mai aducă niciodată înapoi.”

— Nu mă aştept să-ţi opreşti căutarea. E prea târziu pentru asta, continuă dragoniţa, dar să nu îngădui ca giuvaierul să cadă pe mâinile celor care l-ar folosi ca să nimicească puţinul care-a mai rămas din lume. Apa din tine a ajuns stătută, Roos, dar tot se mai poate curăţi.

Niclay strângea mânerul cuţitului, gâfâind.

„Stătută.”

Dragoniţa grăia adevărul. Totul se oprise în jurul lui. Viaţa lui încremenise, precum un ceas în apă, în clipa în care Sabran Berethnet îl trimisese pe Orisima. Nu mai reuşise să dezlege nicio taină de-atunci. Nici taina vieţii veşnice. Nici motivul pentru care murise Jannart.

Era alchimist, dezlegător de taine. Şi n-avea să mai fie stătut.

— Destul cu astea! şuieră el, apoi tăie în came vie.

43
Miazăzi

Armurierul îi dăduse lui Ead un arc din osdemon, o sabie din fier, o secure pe care erau gravate rugăciuni în selinyeză şi un pumnal subţire, cu mâner din lemn. În locul mantiei măslinii din copilărie, acum purta albul cuvenit unei novice. Chassar, care venise alături de Sarsun să o conducă, îi puse mâinile pe umeri.

— Zăla ar fi atât de mândră să te vadă! spuse el. Curând, mantia roşie va fi a ta.

— Dacă mă întorc în viaţă.

— Te vei întoarce. Kalyba este o făptură cumplită, dar nu mai e atât de puternică pe cât era pe vremuri. Nu s-a mai înfruptat din portocal de douăzeci de ani, aşa că n-o să mai aibă siden.

— Are ea altă magie.

— Am încredere-n tine c-o vei birui, preaiubito. Sau că te vei întoarce, dacă riscul devine prea mare.

Mângâie ihneumonul de lângă ea.

— Să ai grijă să mi-o aduci întreagă înapoi, Aralaq!

— Eu nu-s vreo tâmpită de pasăre, răspunse Aralaq. Ihneumonii nu-şi conduc surioarele spre primejdii.

Sarsun cârâi, ofuscat.

Când fusese alungată, Kalyba fugise într-o parte a pădurii pe care-o numise Alcovul Veşniciei. Se spunea că aruncase asupra ei o vrajă care înşela privirile. Nimeni nu ştia cum îşi ţesea nălucirile.

Soarele era la asfinţit în clipa în care Ead pomi alături de Aralaq din Valea Sângelui, înapoi prin pădure. Ihneumonii puteau alerga mai iute decât caii, chiar şi decât leoparzii de pradă care vieţuiseră

cândva în Lasia. Ead ţinu capul jos în timp ce el dădea buzna printre liane, se strecura pe sub rădăcini şi sărea peste numeroasele pâraie care erau afluenţi ai fluviului Minara.

Aralaq obosi chiar înainte de răsăritul soarelui, aşa că făcură tabără într-o peşteră din apropiere. Aralaq se făcu neyăzut ca să vâneze, iar Ead se răcori în balta de dedesubt. În timp ce urca din nou spre peşteră, îşi aduse aminte de vremea când Kalyba fusese la Abaţie.

Ead îşi aducea aminte de Kalyba ca fiind o roşcată cu ochii negri ca două hăuri fără fund. Sosise la Abaţie când Ead avea doi ani, pretinzând că mai vizitase Abaţia de câteva ori în decursul veacurilor ei de viaţă — căci mai susţinea şi că era nemuritoare. Sidenul îi fusese dăruit nu de portocal, ci de un păducel care se aflase cândva pe insula inyshiană Nurtha.

Abatesa o primise cu braţele deschise. Surorile-i ziceau Sora-Păducel ori Lim- bă-lungă, depindea dacă-i credeau sau nu povestea. Cele mai multe dintre ele se ţinus'eră departe de ea, căci Kalyba avea daruri tulburătoare. Daruri pe care nu le primise de la niciun copac.

Odată, Kalyba dăduse peste Ead şi Jondu în vreme ce se jucau sub soare, şi zâmbise într-un fel care-o făcuse pe Ead să aibă încredere deplină în ea.

„În ce v-aţi preschimba, surioarelor, dacă v-aţi putea preschimba în orice v-aţi dori?”

„Într-o pasăre”, răspunsese Jondu, „ca să pot să merg unde-mi doresc.”

„Şi eu”, răspunsese Ead, pentru că mereu făcuse la fel ca Jondu. „I-aş putea doborî pe wyrmi pentru Maică, din zbor, chiar.”

„Priviţi”, zisese Kalyba.

Aici i se înceţoşau amintirile, însă Ead era sigură că degetele Kalybei se preschimbaseră în aripi. Cu siguranţă făcuse ceva care le fermecase pe Jondu şi pe Ead şi le convinsese că ea era cea mai sfântă dintre slujnice.

Motivele pentru care fusese alungată nu fuseseră niciodată lămurite, dar se zvonea că ea era cea care o otrăvise pe Zăla în somn.

Poate că atunci Abatesa îşi dăduse seama că ea era Doamna din Pădure, spaima legendelor inyshiene, cunoscută pentru setea ei de sânge.

În timp ce Ead îşi ştergea sabia, Aralaq ieşi prin cascadă. Îi aruncă o privire sictirită.

— Eşti o neghioabă că te-ai avântat în călătoria asta! Vrăjitoarea din Inysca o să se înfrupte din tine.

— Din ce-am auzit eu, Kalybei îi place să se joace cu prada ei.

Ead îşi lustruia acum sabia cu mantia.

— Pe lângă asta, vrăjitoarea e din cale-afară de curioasă. O să vrea să ştie de ce-am venit la ea.

— O să-ţi spună numai minciuni.

— Sau o să se dea mare cu câte ştie. Şi ştie destule.

Cu un oftat îndurerat, se întinse după arc.

— Mă gândesc că va trebui să-mi vânez singură ceva pentru cină!

Aralaq mârâi înainte să treacă din nou prin cascadă, iar Ead zâmbi. Avea să-i prindă el ceva. Ihneumonii aveau obiceiul de-a fi credincioşi, oricât de ursuzi erau în mod normal.

Ea adună puţinele vreascuri pe care le putu găsi prin tufişuri şi făcu un foc în peşteră. Când Aralaq se întoarse din nou, aruncă un peşte pătat.

— Asta-i doar pentru că m-ai hrănit cât eram puiandru, spuse el, şi se ghemui în întuneric.

— Îţi mulţumesc, Aralaq!

El scoase un mormăit de nemulţumire.

Ead înfăşură peştele într-o frunză de bananier şi-l ţinu deasupra focului. În vreme ce se prăjea, gândurile i se îndreptară către Inys, parcă purtate într-acolo de vânturile de miazăzi.

Sabran dormea în clipa aceea, cu Roslain sau Katryen alături. Pesemne, aiura de la febră. Sau poate că-şi revenise. Poate că alesese deja o altă Doamnă din Dormitor — sau poate că-i fusese aleasă o alta. Acum, că Ducii Spirituali dădeau târcoale tronului, cu siguranţă avea să fie o altă femeie din familiile lor, ca s-o poată iscodi mai pe îndelete.

Oare ce-i spuseseră reginei Inysului despre Ead? Fără îndoială, îi spuseseră că e o vrăjitoare şi o trădătoare. Dacă Sabran crezuse, în adâncul sufletului ei, asta era altă poveste. Nu voia să accepte — dar cum îi putea provoca pe Ducii Spirituali, când ei îi cunoşteau taina; când o puteau nimici cu un singur cuvânt?

Oare Sabran mai avea încredere în ea? Nu merita. împărţiseră patul, îşi împărtăşiseră trupurile, dar Ead nu-i spusese niciodată adevărul despre cine era ea de fapt. Sabran nici măcar nu-i ştiuse adevăratul nume.

Aralaq avea să se trezească în curând. Se întinse lângă el, destul de aproape de cascadă, încât stropii să-i răcorească pielea, şi

încercă să se odihnească puţin. înfruntarea cu Kalyba avea s-o golească de energie. Când Aralaq se foi, ea îşi adună toate armele şi i se urcă din nou în spinare.

Călătoriră prin pădure până la prânz. Când ajunseră la gura fluviului Minata, Ead îşi feri privirea de soare. Era o apă necruţătoare, rapidă şi adâncă. Aralaq sărea printre pietre în apa mică, iar când n-avea ce altceva să facă, înota, cu Ead agăţată de blana lui.

O ploaie caldă începu să cadă când ajunseră pe partea cealaltă a fluviului, li- pindu-i cârlionţii de faţă şi de gât. Mâncă nişte kaki, în timp ce Aralaq intra mai adânc în pădure. De-abia când soarele reîncepea să coboare, se opri.

— Alcovul e aproape.

Adulmecă.

— Dacă nu te-ntorci într-un ceas, vin după tine.

— Prea bine!

Ead alunecă jos din spinarea lui.

— Ţine minte, Eadaz, spuse Aralaq, toate cele ce le vezi aici sunt năluciri!

— Ştiu.

îşi prinse braţul într-o apărătoare.

— Ne vedem curând.

Aralaq mârâi a neplăcere. Cu securea-n mână, Ead păşi în negură.

O boltă răsucită din crengi, presărate cu flori, alcătuia uşa. Flori de culoarea norilor de furtună.

„Visez la un alcov umbros în pădure, unde lumina soarelui scaldă iarba. Intrarea e o boltă din flori albastre — pare-mi-se că sunt flori de sabra.”

Ead ridică mâna şi, pentru prima oară după ani buni, chemă focul-magului. Dănţuia de pe degetele ei şi ardea florile, dezvăluind spinii de după năluciri.

Strânse pumnii. Flacăra albastră a focului-magului avea să desfacă vraja dacă ardea suficient, însă trebuia să fie cumpătată când îl folosea dacă voia să păstreze destulă putere ca să se apere. Cu o ultimă privire aruncată lui Aralaq, îşi croi drum printre spini, hăcuindu-i cu securea, şi ieşi nevătămată în luminişul de dedesubt.

Se afla în Livada Zeilor. În timp ce păşea în faţă, un miros veni din verdeaţă, atât de puternic şi de înecăcios, că mai că nu-l simţea pe limbă. O lumină aurie scălda o iarbă care îi ajungea până la glezne.

Aici, copacii erau foarte apropiaţi unii de ceilalţi. Dincolo de ei răsunau voci — aproape şi departe, în acelaşi timp, dănţuind pe susurul apei.

Oare chiar se aflau acolo sau erau parte din vrajă?

Din pai, domniţă mică, te-amjăcutu, Cumu~i guzganu-n lanu auritu, Şi cucuruzii cu tine~n pământu, Naltu o creşte, din sâmbur răsăritu.

O baltă mare, în care se vărsa izvorul, se ivi în faţa ei. Ead se trezi mergând spre ea. Cu fiecare pas, vocile răsunau tot mai puternic, iar capul i se învârtea precum o morişcă. Limba-n care cântau era învăluită-n ceaţa necunoscutului, dar unele cuvinte erau, fără îndoială, într-o formă veche de inyshiană. Vechi de când lumea. La fel de bătrâne precum crângul-farmăcat.

Din pai domniţă am săditu,
Da~n pântec prunc nu îmi hodine, Şi soţu-n crângu-ntoiegitu, Vânează ciute, nu pre mine.

Mâna-i era alunecoasă pe secure. Vocile vorbeau de-un ritual din zorii unui ev demult apus. În timp ce privea cu băgare de seamă crengile de deasupra capului, Ead se sili să şi le închipuie scăldate-n sânge şi glasurile atrăgând-o într-o cursă.

„În capătul cărării, găsesc o stâncă mare, şi ca să o ating, întind o mână care nu cred că este a mea. Stânca se sparge în două, iar înăuntru...”

— Bună!

Ead ridică privirea. Un băieţel stătea pe o cracă, deasupra ei.

— Bună! rosti el, din nou, în selinyeză.

Avea o voce ascuţită şi plăcută.

— Ai venit să te joci cu mine?

— Am venit s-o văd pe Doamna din Pădure. Poţi să mi-o aduci, copile?

Băiatul scoase un hohot de râs muzical. Într-o clipită, era acolo. În următoarea, se şi făcu nevăzut.

Ceva o făcu pe Ead să îndrepte privirea spre baltă. Sudoarea-i picura pe ceafă în timp ce urmărea orice undă de la suprafaţa apei.

Tocmai trăgea aer în piept, când din apă se iţi un cap. Ieşi o femeie, cu ochii migdalaţi şi goală.

— Eadaz du Zăla uq-Năra.

Kalyba păşi în luminiş.

— A trecut multă vreme.

Vrăjitoarea din Inysca. Doamna din Pădure. Glasul ei era la fel de profund şi de limpede cum îi era balta, cu un accent ciudat. Din partea de miazănoapte a Inysului, dar nu tocmai.

— Kalyba, spuse Ead.

— Ultima oară când te-am văzut, nu aveai mai mult de şase ani. Acum, eşti femeie, observă Kalyba. Cum trec anii! Omul mai şi uită, când timpul nu-i Iasă urme pe trup.

Acum, Ead îşi aminti bine chipul ei, pometii înalţi, buza de sus cărnoasă. Pielea-i era bronzată, braţele şi picioarele, lungi şi bine întreţinute. Părul arămiu îi curgea în valuri peste sâni. Oricine-ar fi privit-o ar fi putut jura că nu era trecută nici măcar cu-o zi de douăzeci şi cinci de ani. Era frumoasă, dar atinsă de aceeaşi goliciune pe care Ead o văzuse în oglindirea ei.

— Ultima care-a trecut să mă vadă a fost una dintre surorile tale, venită să-mi ia capul şi să-l ducă la Mita Yedanya drept pedeapsă pentru o fărădelege pe care nu eu am înfaptuit-o. Pesemne că şi tu eşti aici să faci la fel, cugetă Kalyba. Te-aş preveni să nu încerci, dar surorile Abaţiei s-au umplut de mândrie deşartă în anii care-au trecut de când am plecat de-acolo.

— Nu sunt aici ca să vă fac vreun rău.

— Atunci de ce vii la mine, dulce mag?

— Ca să învăţ.

Kalyba rămase nemişcată, cu chipul golit de orice expresie.

— Tocmai m-am întors din Inys, continuă Ead. Ultima Abatesă m-a trimis acolo ca să-i slujesc reginei Inysului. Cât eram în Ascalon, am auzit povestindu-se de marea putere a Doamnei din Pădure.

— Doamna din Pădure.

Kalyba închise ochii şi răsuflă pe nas, de parcă numele avea o mireasmă plăcută.

— Of, că *multă* vreme a mai trecut de când nu mi-a spus cineva aşa!

— Chiar şi acum sunteţi temută şi preamărită în Inys.

— Nu mă îndoiesc. Deşi e ciudat, căci eu am mers rareori în crâng, chiar şi-n copilărie, răspunse vrăjitoarea. Sătenii nu voiau să pună piciorul acolo de teama mea, dar eu mi-am petrecut cei mai mulţi ani departe de locurile mele natale. Le-a luat mult prea mult să-şi dea seama că locuiam în pădurea de păducel.

— Oamenii se tem de crâng din pricina dumneavoastră. Lin singur drum duce prin el şi cei care umblă pe-acel drum vorbesc de

lumânări pentru morţi şi de ţipete. Urme ale magiei dumneavoastră, zic ei.

Kalyba zâmbi uşor.

— Mita Yedanya m-a chemat înapoi în Lasia, dar mai degrabă mi-aş pune broşa în slujba unui mag mai puternic.

Ead făcu un pas spre ea.

— Am venit să mă ofer să vă fiu învăţăcel, doamnă. Să învăţ tot adevărul despre magie.

Chiar şi ei i se păru că vocea-i era străbătută de un fior. Dacă reuşise să-i păcălească pe cei de la curtea inyshiană aproape un deceniu, avea să reuşească să păcălească şi o vrăjitoare.

— Sunt măgulită, răspunse Kalyba, dar cu siguranţă Abatesa ta îţi poate spune adevărul.

— Mita Yedanya nu e precum înaintaşele ei. Ea priveşte înlăuntru, spuse Ead. Eu nu o fac.

Partea aceea, măcar, era adevărată,

— O soră care-şi vede dincolo de lungul nasului. Trebuie să admit că ăsta-i un lucru rar precum mierea argintie, spuse Kalyba. Nu te temi tu oare de poveştile ce se spun despre mine în ţara mea de baştină, Eadaz uq-Năra? Acolo sunt o hoaţă de copii, o cotoroanţă, o ucigaşă. O fiară din poveştile de demult.

— Poveşti menite să înspăimânte copiii rătăciţi. Eu nu mă tem de ceea ce nu înţeleg.

— Şi ce te face să crezi că eşti *vrednică* de puterea pe care eu am stăpânit-o de-a lungul vremurilor?

— Doamnă, nu sunt, spuse Ead, dar poate, călăuzită fiind de dumneavoastră, am să ajung să fiu. Dacă-mi faceţi marea cinste de-a-mi dărui cunoştinţele dumneavoastră!

Kalyba o privi cu băgare de seamă, întocmai cum lupul privea mielul.

— Ia să-mi spui tu mie, zise ea, ce face Sabran?

Pe Ead o trecură fiorii când auzi cât de familiar îi rostea vrăjitoarea numele, de parcă ar fi vorbit de o prietenă dragă.

— Regina Inysului este bine, răspunse Ead.

— Ceri ajutorul, însă chiar de pe buzele tale curge minciuna.

Ead îi întâlni privirea. Chipul parcă-i era cioplit, iar înscrisurile de pe el erau prea străvechi ca să poată fi tălmăcite.

— Regina Inysului este în primejdie, recunoscu ea.

— Ceva mai bine!

Kalyba înclină capul.

— Dacă dorinţa ta e sinceră, ai să-mi faci o fărâmă de bine şi-ai

să-mi dai armele. Când locuiam eu în Inysca, era socotit o mare jignire ca oaspeţii să aducă arme în pragul unei case.

Privirea i se îndreptă spre bolta din spini.

— Darămite peste el.

— Fie-mi cu iertare! Nu am vrut să vă jignesc!

Kalyba o privi fără expresie. Simţind că-şi iscălea osândirea la moarte, Ead se lipsi de arme şi le lăsă pe iarbă.

— Gata. Acum ţi-ai pus încrederea-n mine, spuse Kalyba, aproape cu blândeţe, şi, în schimb, n-am să-ţi fac niciun rău.

— Vă mulţumesc, doamnă!

Rămaseră una cu faţa spre cealaltă o vreme, cu o jumătate de luminiş între ele.

Nu era nicio pricină pentru care Kalyba să-i spună ceva. Ead ştia asta, şi la fel avea să-şi dea seama şi vrăjitoarea.

— Tu spui că eşti dornică de adevăr, însă adevărul este o ţesătură cu multe fire, spuse Kalyba. Tu ştii că eu sunt mag. O mânuitoare de siden, aşa cum eşti şi tu — sau am *fost,* înainte ca fosta Abatesă să nu mă mai lase să mă înfrupt din portocal. Toate astea pentru că Mita Yedanya îi spusese că eu ţi-am otrăvit mama bună.

Zâmbi.

— De parcă m-aş deda vreodată la otrăvuri.

Deci Mita însăşi era răspunzătoare de alungarea ei. Ultima Abatesă fusese o femeie blândă, dar uşor de influenţat de către cei din jurul ei, inclusiv de *munguna* ei.

— Sunt din Prima Stirpe. Am fost prima şi ultima care-a gustat din rodul păducelului, iar el mi-a dăruit viaţa veşnică. Dar bineînţeles, urmă Kalyba, tu n-ai venit aici ca să afli despre sidenul meu, căci sidenul îţi e şi ţie bine-cunoscut. Tu doreşti să afli izvorul *celeilalte* puteri ale mele — cea pe care nicio soră nu o înţelege. Puterea visului şi-a nălucirii. Puterea Ascalonului, a mea *htldisterron.*

Stea-de-război. Un termen poetic pentru sabie. Ead îl mai întâlnise, prin cărţile de rugăciuni — însă acum atinse o coardă înlăuntrul ei, iar când îşi dădu seama, parcă simţi şi o notă muzicală.

Focul urcă din pământ, lumina coboară din cer.

Lumină din cer.

Hildisterron.

Şi *Ascalon.* Un alt nume din străvechea limbă de pe Insulele Inyscăi. O altă formă a lui *astra* — alt cuvânt pentru stea — şi *Iun,*

pentru putere. Loth îi spusese asta.

Stea puternică.

— Când eram în Inys... mi-am adus aminte de textul Tăbliţei din Rumelabar. Care vorbea de un echilibru între foc şi lumina stelelor.

Chiar în timp ce Ead spunea astea, în mintea ei se desfăşură o lămurire care părea din ce în ce mai întemeiată.

— Copacii cu siden dăruiesc magilor foc. Mă întrebam dacă puterea dumneavoastră — *cealaltă* putere a dumneavoastră — vine din cer. De la Steaua Pletoasă.

Kalyba nu avea un chip pe care să se citească adesea uluirea, dar Ead o văzu. Un licăr în privirea ei.

— Bine! *O, foarte* bine!

Îi scăpă un râset ca un zbâmâit de coardă.

— Crezusem că numele ei s-a pierdut în negura timpurilor. Oare de unde-a auzit un mag de Steaua Pletoasă?

— Am fost în Gulthaga.

Truyde utt Zeedeur rostise acele cuvinte. Fata se purtase ca o neghioabă, dar instinctul n-o înşelase.

— Şi isteaţă, şi curajoasă, să-ndrăzneşti tu să te-avânţi în Oraşul îngropat.

Kalyba o privi cu atenţie.

— Ar fi plăcut să am tovărăşia cuiva în Alcovul meu, dacă tot mi se tăgăduieşte să fiu soră a Abaţiei. Şi cum ştii deja cea mai mare parte din adevăr... nu văd nimic rău în a-ţi spune şi ce-a mai rămas.

— Aş preţui aceste cunoştinţe!

— N-am nicio îndoială. Bineînţeles, reluă Kalyba ca pentru sine, ca să înţelegi puterea mea, ar trebui să cunoşti tot adevărul despre siden şi despre cele două ramuri ale magiei, iar Mita are foarte puţină înţelegere faţă de asemenea lucruri. Ea îşi ţine fiicele pe întuneric, învelite cu alinarea ce le vine din cărţi străvechi. Toate sunteţi îmbibate-n necunoaştere. Cunoaşterea mea — cunoaşterea *adevărată* — e un lucru de preţ.

Era următoarea mişcare dintr-un joc.

— S-ar putea spune chiar că e nepreţuită, încuviinţă Ead.

— Eu am plătit un preţ pentru ea. Aşa cum va trebui să plăteşti şi tu.

În cele din urmă, Kalyba se apropie. Îi picura apă din păr în timp ce-i dădea ocol lui Ead.

— Vreau un sărut, îi şopti ea la ureche. Am fost singură atâţia ani! Un sărut din partea ta, dulcea mea Ead, şi cunoaşterea mea va fi a ta.

Pielea ei purta un miros sălciu. Brusc, pentru o clipă ciudată, Ead simţi ceva în sânge — ceva vital — cântând ca răspuns la acel miros.

— Doamnă, murmură Ead, cum am să ştiu că dumneavoastră spuneţi adevărul?

— La fel o întrebi şi pe Mita Yedanya, sau ea primeşte încrederea ta nemărginită? Neprimind vreun răspuns, Kalyba continuă tot ea: Îţi dau cuvântul meu că voi grăi adevărul! Când eram tânără, cuvântul era un jurământ. Au trecut mulţi ani de-atunci, dar eu tot ţin la loc de mare cinste căile vremurilor străvechi.

Nu avea de ales decât să rişte. Pregătindu-se sufleteşte, Ead se apropie de ea şi o sărută pe obraz.

— Gata! zise Kalyba, a cărei răsuflare era ca de gheaţă. Preţul a fost plătit.

Ead dădu înapoi cât putu de repede. îşi opri un gând brusc îndreptat către Sabran.

— Există două ramuri ale magiei, începu Kalyba.

Lumina soarelui făcea să răsară fire aurii în părul ei şi scălda fiecare strop de apă.

— Surorile Abaţiei, după cum ştii şi tu, sunt practicante ale *sidenului* — magie pământeană. Ea vine din miezul lumii şi se răspândeşte prin copac. Cei care îi mănâncă fructul îi pot mânui magia. Cândva, existau cel puţin trei copaci cu siden — portocalul, păducelul şi dudul —, dar acum, din câte ştiu eu, a mai rămas doar unul. Dar sidenul, dragă Eadaz, are un opus, fireşte. Magie siderală, sau *sterren* — puterea stelelor. Acest soi de magie e rece şi rar, iute şi alunecos. îngăduie celui ce-o mânuieşte să arunce năluciri, să stăpânească apa... ba chiar să-şi schimbe şi înfăţişarea. E cu mult mai greu de stăpânit.

Ead nu mai era nevoită să mimeze o expresie curioasă.

— Când Steaua Pletoasă trece, lasă în urmă un lichid argintiu. Eu îi spun *puroi de stea,* continuă Kalyba. În puroiul de stea trăieşte sterrenul, aşa cum sidenul trăieşte în fruct.

— Pesemne că-i rar.

— Negrăit de rar. N-a mai existat nicio ploaie de stele de când s-a încheiat Marea Năpastă — şi înţelege, Eadaz, că acea ploaie *chiar* a reprezentatul sfârşitul Marii Năpaste. Nu a fost întâmplător c-a venit când s-au prăbuşit wyrmii. Răsă- ritenii credeau că acea cometă a fost trimisă de zeul lor dragon, Kwiriki.

Kalyba zâmbi.

— Ploaia a pus capăt unui ev în care sidenul era mai puternic şi i-a silit pe wyrmi, care sunt plăsmuiţi din el, să cadă în somnul lor.

— Apoi sterrenul a devenit mai puternic, concluzionă Ead.

— O vreme, întări Kalyba. Există un echilibru între cele două ramuri ale magiei. Se ţin una pe alta sub stăpânire. Când una se aprinde, cealaltă se stinge. Un Ev de Foc e urmat întotdeauna de un Ev al Luminii Stelelor. În clipa de faţă, sidenul e mult mai puternic, iar sterrenul e doar o umbră din ceea ce a fost. Dar când vine un meteor... Atunci sterrenul va arde din nou cu putere.

Lumea luase alchimiştii în râs pentru fascinaţia lor faţă de Tăbliţa din Rume- labar, dar aceştia se învârtiseră timp de veacuri întregi în jurul adevărului.

Şi chiar era adevăr. Ead o simţea în măruntaiele ei, în corzile inimii. N-ar fi crezut-o doar pe Kalyba, dar lămurirea ei alcătuia firul care ţinea laolaltă mărgelele. Steaua Pletoasă. Tăbliţa din Rumelabar. Prăbuşirea wyrmilor în vremea Marii Năpaste. Straniile daruri ale femeii care se afla acum în faţa ei.

Toate aveau legătură între ele. Toate porneau de la un singur adevăr: foc de dedesubt, lumină de deasupra. Un univers plăsmuit din acele două feţe.

— Tăbliţa din Rumelabar vorbeşte despre acest echilibru, spuse Ead, dar şi despre ceea ce se întâmplă atunci când echilibrul este tulburat.

— *Prea mult dintr-una o aţâţă pe cealaltă, iar în aceasta se întrevede stingerea Universului,* recită Kalyba. O prevenire sumbră. Acum ce — sau cine — o fi stingerea Universului?

Ead clătină din cap. Ştia prea bine răspunsul, dar era cel mai bine s-o facă pe proasta. Avea s-o ia pe vrăjitoare prin surprindere.

— Vai, Eadaz, şi ce bine te descurcai! Şi totuşi, spuse Kalyba, eşti tânără. Nu trebuie să te judec foarte aspru.

Ea se întoarse cu spatele. În timp ce se mişca, duse mâna în partea dreaptă a trupului. Era la fel de netedă şi fără vreun semn precum restul trupului ei, dar mersul îi trăda durerea pe care-o resimţea în ea.

— Sunteţi rănită, doamnă? întrebă Ead.

Kalyba nu răspunse.

— Cu mult timp în urmă, dualitatea cosmică a fost... tulburată.

Doar atât spuse.

Lui Ead i se păru că întrevede ceva cumplit în acei ochi. O umbră a urii.

— Sterrenul a devenit prea puternic în lume, iar, în schimb,

focul de sub noi a făurit o grozăvie. O *pocitanie* cu siden.

Stingerea Universului.

— Nenumitul, spuse Ead.

— Şi urmaşii săi. Ei sunt odraslele acelui dezechilibru. Ale haosului.

Kalyba se aşează pe un bolovan.

— Abatesă după Abatesă au văzut demult legătura dintre copac şi wyrmi, dar toate au tăgăduit-o, lor însele şi fiicelor lor. Magii pot plăsmui chiar şi foc draconic în Evuri de Foc cum e acesta... Dar, desigur, nu vă este îngăduit să-l folosiţi.

Toate surorile ştiau că au posibilitatea de-a fac foc de wyrm, însă nu li se dezvăluia acest lucru.

— Nălucirile dumneavoastră se trag din sterren, murmură Ead, deci sidenul le arde.

— Sidenul şi sterrenul se pot nimici unul pe celălalt în anumite împrejurări, încuviinţă Kalyba, dar se şi *atrag* unul pe celălalt. Ambele forme de magie sunt cele mai atrase de ele însele, dar şi de opusul lor.

Ochii ei negri luceau de curiozitate.

— Acum, dezlegătoarea mea de cimilituri. Dacă portocalul este purtătorul firesc al sidenului, care sunt purtătorii fireşti ai sterrenului?

Ead se gândi la asta.

— Dragonii din Răsărit, pesemne.

Din puţinele lucruri pe care le cunoştea despre ei, aceştia erau făpturi de apă. O spusese la ghici, dar Kalyba zâmbi.

— Foarte bine! Ei s-au născut din sterren. Când vine Steaua Pletoasă, ei pot să dea vise, să-şi schimbe înfăţişarea şi să ţeasă năluciri.

De parc-ar fi vrut să-i arate, vrăjitoarea-şi trecu o mână peste trup, cât era de lung. Deodată, purta o rochie inyshiană din samit maroniu şi o cingătoare bătută cu camelian şi perle. Crini Imperiali i se deschideau în păr. Oare goliciunea-i fusese năluciresa sau aceasta era?

— Demult, mi-am folosit focul ca să plăsmuiesc din nou puroiul de stea pe care l-am adunat.

Kalyba-şi trecu degetele prin păr.

— Ca să făuresc cea mai deosebită armă din câte s-au făurit vreodată.

— Ascalon.

— O sabie din sterren făurită cu siden. O îmbinare desăvârşită.

Când am privit-o — o sabie făurită din lacrimile unei comete —, am ştiut că nu eram doar un mag. Îi tresări colţul gurii când adăugă: Abaţia mă numeşte *vrăjitoare* datorită darurilor mele, dar mie-mi place mai mult *farmazoană.* Sună mai frumos!

Ead aflase mai mult decât s-ar fi aşteptat, dar venise să întrebe despre giuvaier.

— Doamnă, darurile dumneavoastră sunt într-adevăr minunate! Aţi mai făurit vreodată şi altceva din sterren?

— Niciodată. Am vrut ca Ascalon să nu semene cu nimic pe lume. Un dar pentru cel mai mare cavaler al vremurilor lui. Bineînţeles, adăugă Kalyba, prin asta nu vreau să spun că nu mai *există* şi alte obiecte... Însă ele nu au fost făcute de mâna mea. Iar dacă există, s-au pierdut de multă vreme.

Era ispitită să-i spună despre giuvaier, însă cel mai bine era ca ea să nu afle nimic despre el, pentru că ar fi fost în stare de orice pentru a pune mâna pe el.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să văd cu ochii mei sabia! Tot Inysul vorbeşte despre ea, spuse Ead. Mi-o arătaţi, doamnă?

Kalyba chicoti uşor.

— De-aş avea-o, aş fi într-adevăr fericită. Am căutat-o pe Ascalon veacuri la rând, dar Galian a ascuns-o bine.

— N-a dat nicicum de înţeles pe unde-ar putea fi?

— A spus doar că avea de gând s-o lase pe mâinile celor care-ar fi în stare să moară ca să ţină sabia departe de mine.

Zâmbetul îi pieri.

— Au căutat-o şi reginele Inysului, dat fiind că e sfântă pentru ele... dar n-o vor găsi. Dacă eu n-am putut, n-o să poată nimeni.

Toată Abaţia ştia că Ascalon fusese făurită de Kalyba pentru Galian Berethnet. Era o parte a motivului pentru care multe dintre surori nu aveau încredere în ea. Amândoi se născuseră cam la aceeaşi vreme, şi amândoi trăiseră în satul Golden- birch sau în împrejurimile lui, dar dincolo de aceste puţine lucruri, nu se ştia mai nimic despre natura legăturii lor.

— Regina Sabran visa acest Alcov al Veşniciei, zise Ead. Mi-a spus lucrul ăsta cât i-am fost slujnică. Numai dumneavoastră puteţi ţese vise, doamnă. Dumneavoastră aţi fost cea care i le-a trimis?

— Cunoştinţele acestea, răspunse Kalyba, cer un preţ mai mare.

Spunând acestea, vrăjitoarea coborî cu agerime de pe bolovan. Goală din nou, se întoarse pe-o parte, iar piatra de dedesubtul ei se preschimbă într-un pat de flori. Miroseau a cremă şi a miere.

— Vino la mine!

Netezi petalele cu o mână.

— Vino, culcă-te lângă mine, în Alcovul meu, şi-ţi voi cânta despre vise!

— Doamnă, răspunse Ead, nimic nu m-ar încânta mai mult decât să vă fac pe plac şi să-mi dovedesc loialitatea, dar inima mea este dăruită altcuiva..

— Taina ţeserii viselor merită fără îndoială preţul unei nopţi. Au trecut veacuri întregi de când n-am mai simţit blânda atingere a unei ibovnice.

Kalyba îşi trecu un deget peste mijloc, oprindu-se tocmai unde i se întâlneau coapsele.

— Dar... preţuiesc loialitatea. Deci am să primesc un alt dar din partea ta. În schimbul cunoştinţelor mele despre stele şi darurile *lor.*

— Orice.

— Vreme de douăzeci de ani, m-au ţinut departe de portocal. Odată ce un mag a gustat din flacără, arde de dorul ei pe veci. Foamea mă roade pe dinăuntru. Mi-aş dori foarte mult să-mi primesc înapoi flacăra!

Kalyba o privi ţintă.

— Adu-mi rodul copacului şi vei fi moştenitoare! Jură-mi-o, Eadaz du Zăla uq-Nâra! Jură-mi c-ai să-mi aduci ceea ce-mi doresc!

— Doamnă, spuse Ead, în numele Maieu, v-o jur!

— Şi nu a spus nimic despre giuvaiere, spuse Abatesa. Doar că nu le-a făcut ea.

Ead stătea în odaia-soarelui ei, cu faţa spre ea.

— Da, Abatesă. Ascalon este singura ei plăsmuire. Am crezut de cuviinţă să nu pomenesc nimic despre giuvaiere, de teamă să nu pornească pe urmele lor.

— Bine!

Chassar avea faţa cernită. Abatesa puse mâinile pe balustradă, iar inelul îi sclipi la soare.

— Două ramuri ale magiei. N-am mai auzit niciodată aşa ceva.

Trase aer în piept.

— Nu-mi place povestea asta. Vrăjitoarea este o mincinoasă din fire. Nu degeaba i se spune Limbă-lungă.

— O face ea adevărul să pară mai frumos decât e, interveni Chassar, dar oricât ar fi de însetată de sânge şi de rece, mie nu mi s-a părut niciodată o mincinoasă. În Inysca, pe vremea ei, călcarea

jurămintelor era oribil pedepsită.

— Uiţi, Chassar, că *a* minţit în legătură cu Zăla. A pretins că nu ea a otrăvit-o, dar numai cineva din afară ar fi putut să omoare o soră.

Chassar coborî privirea.

— Giuvaierele trebuie să fie din sterren, spuse Ead. Chiar dacă nu le-a făurit Kalyba. Dacă nu sunt din soiul nostru de magie, atunci trebuie să fie din celălalt soi.

Abatesa încuviinţă încet din cap.

— I-am jurat c-am să-i aduc fructul. Oare o să pornească pe urmele mele dacă nu i-l aduc?

— Mă îndoiesc că-şi va risipi magia pe o vânătoare. În orice caz, aici eşti ocrotită.

Abatesa privi soarele asfinţind.

— Să nu sufli o vorbă despre asta surorilor tale! Următoarea despre care trebuie să aflăm este această... Neporo.

— O răsăriteancă, preciză Ead. Cu siguranţă, acest lucru vă spune că Maica era interesată de lumea de dincolo de Miazăzi.

— Mă oboseşte deja subiectul ăsta, Eadaz.

Ead îşi muşcă limba. Chassar îi aruncă o privire prin care-o prevenea.

— Dacă Neporo a grăit adevărul, atunci, pentru a-I învinge pe duşmanul nostru, avem nevoie şi de Ascalon, şi de giuvaiere.

Abatesa îşi frecă tâmplele.

— Lasă-mă, Eadaz! Trebuie... să cuget la ceea ce-avem de făcut.

Ead înclină capul şi plecă.

întoarsă în odaia-soarelui, Ead îl găsi pe Aralaq moţăind la piciorul patului, ostenit după călătoria lor. Se aşeză pe pat, lângă el, şi-i mângâie urechile mătăsoase. Acesta tresări în somn.

Mintea sa era o învălmăşeală de foc şi stele. Nenumitul avea să se întoarcă, iar Abaţia avea doar una dintre cele trei unelte de trebuinţă pentru a-l nimici. Cu fiecare ceas care trecea, primejdia creştea tot mai mult în întinderea Virtuţilor, iar Sabran risca tot mai tare. între timp, Sigoso Vetalda îşi ridica o flotă de cotropire în Golful Quarlilor. Un Apus dezbinat nu avea să fie pregătit pentru Regele întrupat.

Ead se lipi de Aralaq şi închise ochii. Trebuia neapărat să găsească o cale de-a o ajuta.

— Eadaz.

Ridică privirea.

În prag stătea o femeie. Buclele strâns legate îi încununau faţa

maronie şi-i intrau în ochii căprui.

— Nairuj, spuse Ead, ridicându-se.

Fuseseră rivale din copilărie. Nairuj se întrecuse mereu cu Jondu pentru atenţia Abatesei, lucru care pe Ead, care-o iubea pe Jondu ca pe sora ei, o rănea foarte tare. Acum, Ead o luă totuşi pe Nairuj de mâini şi o sărută pe obraz.

— Mă bucur să te văd! rosti Ead. Faci cinste mantiei!

— Iar tu ne-ai făcut cinste nouă apărând-o pe Sabran atâta vreme! Mărturisesc c-am râs când te-am văzut dusă la curtea aia de caraghioşi, pe când eram tânără şi prostănacă, spuse Nairuj cu un zâmbet amar, dar acum înţeleg că toate lucrăm în chipuri felurite pentru a-i sluji Maicii.

— Văd că tu-i slujeşti chiar în timp ce vorbim.

Ead îi întoarse zâmbetul.

— Ţi-o fi venind sorocul.

— Dintr-o zi în alta.

Nairuj îşi puse mâna pe burtă.

— Am venit să te pregătesc pentru intrarea ta în rândul Domniţelor Roşii.

Ead simţi zâmbetul lărgindu-i-se.

— În seara asta?

— Da. În seara asta, chicoti Nairuj. Ce-ai crezut, că, după ce l-ai alungat pe Fyredel, n-aveai să fii înălţată în rang la întoarcerea aici?

O conduse pe Ead spre un scaun. Un băiat intră şi lăsă jos o tavă, apoi se retrase.

Ead îşi încrucişă mâinile în poală. Inima ei prinsese aripi, precum un stol de păsări.

Pentru o noapte, avea să lase deoparte tot ceea ce învăţase de Ia Kalyba. Avea să dea uitării tot ce se întâmplase în afara acestor ziduri. De când fusese destul de mare ca să-şi dea seama cine era, ştiuse că era sortită să devină Domniţă Roşie.

Visul îi era la îndemână. Avea de gând să-l trăiască din plin.

— Pentru tine, preciză Nairuj şi îi oferi o cupă. Din partea Abatesei.

Ead sorbi.

— Maică!

Un mănunchi de arome îmbietoare i se despleti pe limbă.

— Ce e ăsta?

— Vinul-soarelui. Din Kumenga. Are Abatesa pus deoparte, şopti Nairuj. Tulgus, de la bucătărie,, mă lasă uneori să gust. O să te lase

şi pe tine, dacă-i spui că te-am trimis eu. Numai să nu-i spui Abatesei.

— Niciodată!

Ead bău din nou. Avea un gust desăvârşit. Nairuj luă un pieptene din lemn de pe tavă.

— Eadaz, reluă ea. Voiam să-ţi transmit condoleanţele mele! Pentru Jondu. Nu ne-am prea înţeles noi, dar am preţuit-o foarte mult.

— Mulţumesc! răspunse Ead încet.

Clătină din cap ca să-şi alunge tristeţea.

— Haide, Nairuj, atunci. Spune-mi tot ce s-a întâmplat în ultimii opt ani.

— Am să-ţi spun, încuviinţă Nairuj, bătând cu pieptenele-n palmă, dacă fagă- duieşti că-mi spui şi tu toate tainele curţii inyshiene.

Se întinse după un bol cu ulei.

— Aud că viaţa pe-acolo-i ca mersul pe cărbuni. Că toţi cei de la curte se urcă unii peste alţii ca să se-apropie de regină. Că există mai multe urzeli la curtea lui Sabran a IX-a decât e piatra-cerului în Rumelabar.

Ead privi pe fereastră. Răsăreau stelele.

— Cu adevărat, răspunse ea, n-ai habar!

În timp ce Nairuj o pieptăna pe Ead, îi povesti despre trezirea înceată a wyrmilor la Miazăzi şi despre cum se străduiau din răsputeri Domniţele Roşii să ţină primejdia departe. Regele Jantar şi înalta Conducătoare Kagudo — singurii suverani care ştiau de Abaţie — ceruseră să fie puse mai multe surori în oraşele şi la curţile lor. Între timp, bărbaţii Abaţiei, care se ocupau de treburile de-acasă, aveau să fie, de bună seamă, nevoiţi să se pregătească să devină ucigaşi de monştri.

în schimb, Ead îi povesti despre faţetele cele mai strigătoare la cer ale Inysului. Despre duşmăniile meschine dintre curteni, ibovnici şi poeţi. Despre timpul petrecut de ea ca domnişoară de onoare sub Oliva Marchyn. Despre escrocii de doctori, care lecuiau frigurile cu bălegar şi durerile de cap cu lipitori. Despre cele optsprezece feluri de mâncare aduse în fiecare dimineaţă lui Sabran, din care ea mânca doar unul.

— Şi Sabran. Chiar e atât de mofturoasă pe cât se spune? întrebă Nairuj. Aud că într-o dimineaţă poate fi veselă ca o paradă, tristă ca un bocet şi furioasă ca o pisică sălbatică.

Ead nu răspunse o bună bucată de vreme.

— Este adevărat, răspunse, în cele din urmă.

Un trandafir sub o pernă. Mâinile pe virginale. Râsul ei când goneau pe urma vânatului.

— Cred că te poţi aştepta la mofturi din partea unei femei născute ca să stea pe un asemenea tron, dat fiind ce preţ presupune.

Nairuj îşi mângâie pântecele.

— E destul de greu şi Iară să mai atârne şi soarta unor naţii întregi asupra ei.

Ceasul ceremoniei se apropia. Ead o lăsă pe Nairuj şi pe alte trei surori s-o ajute să-şi îmbrace veşmintele. Odată ce-i fu aranjat părul, i-l împodobiră cu o coroniţă din muguri de portocal. Îi puseră brăţări din sticlă şi aur pe braţe. În sfârşit, Nairuj o apucă de umeri.

— Gata?

Ead încuviinţă din cap. Fusese pregătită toată viaţa ei.

— Te pizmuiesc, rosti Nairuj. Misia pe care urmează să ţi-o dea Abatesa pare...

— Misie?

Ead se uită la ea.

— Ce misie?

Nairuj flutură din mână.

— Nu am voie să spun mai multe. Vei afla în curând.

O luă pe Ead de braţ.

— Haide.

O conduseră la mormântul Maicii. Camera de îngropăciune fusese luminată cu o sută douăzeci de lumânări, numărul oamenilor jertfiţi prin tragere la sorţi înainte ca domnia sângelui să fie încheiată, în sfârşit, de Cleolind.

Abatesa aştepta în faţa statuii. Fiecare soră care nu fusese trimisă altundeva se afla acolo ca să o vadă pe fiica Zalei primindu-şi locul de Domniţă Roşie.

În Abaţie, ceremoniile ţineau puţin. Cleolind nu-şi dorise pompa şi sofisticarea curţilor pentru slujnicele sale. însemnătatea cea mai mare o avea apropierea. Apropierea dintre surori, care se sprijineau şi se lăudau una pe cealaltă. În întunecimea ca de pântece a camerei, cu privirea Maicii îndreptată asupra lor, a tuturor, Ead se simţi mai apropiată de ea decât fusese vreodată.

Chassar stătea în stânga Abatesei. Părea la fel de mândru ca şi

cum i-ar fi fost tată bun.

— Eadaz du Zăla uq-Năra, începu Abatesa, iar glasul îi răsună în încăpere. Ai slujit cu credinţă şi fără crâcnite Maicii. Te primim, ca soră şi prietenă, în rândurile Domniţelor Roşii!

— Eu sunt Eadaz du Zăla uq-Năra, rosti Ead. îmi jur din nou credinţa faţă de Maică, aşa cum am făcut şi în pruncia mea!

— Fie ca ea să-ţi ţină sabia pururi ascuţită şi mantia roşie de sânge, glăsuiră surorile laolaltă, şi fie ca Nenumitul să se teamă de lumina ta!

Datina cerea ca mama bună să-i dăruiască unei surori mantia. În lipsa Zălei, Chassar fu cel care-i puse mantia pe umeri. I-o prinse cu o broşă la scobitura gâtului, iar când îi luă obrazul în palmă, Ead îi întoarse zâmbetul.

întinse mâna dreaptă. Abatesa îi puse pe deget inelul argintiu cu floarea de piatra-soarelui cu cinci petale în vârf. Inelul pe care se închipuise purtându-l toată viaţa.

— Fie să poţi ieşi în lume, continuă Abatesa, şi să ţii piept focului celui neîndurător! Acum şi pururea!

Ead îşi lipi brocartul de piele. Roşul acela bogat era cu neputinţă de imitat. Numai sângele draconic îi putea da o asemenea culoare.

Abatesa întinse ambele mâini, cu palmele în sus, şi zâmbi. Ead o luă de mâini şi se ridică, apoi aplauzele răsunară în camera de îngropăciune. În timp ce Abatesa se întoarse cu faţa spre surorile ei, înfăţişând-o lor ca Domniţă Roşie, Ead privi din întâmplare spre Fiii lui Siyăti. Iar acolo, stând printre ei, se afla un bărbat al cărui chip îi era cunoscut.

Era mai înalt decât ea. Cu mâini şi picioare lungi, puternice. Cu o piele ne- gru-închis. Când înălţă capul, trăsăturile-i fură dezvăluite de lumina lumânărilor.

N-avea cum să vadă aşa ceva. Kalyba îi zăpăcise simţurile. Era mort. Era pierdut. Nu avea cum să fie acolo.

Şi totuşi... şi totuşi, acolo era.

Loth.

44
MIAZĂZI

EAD.

Se holba la el ca la o nălucă.

Luni întregi, hălăduise pe-acele coridoare, pe jumătate adormit. Bănuia că-i strecurau ceva în mâncare, ca să-l facă să uite de omul care fusese. începuse să nu-şi mai aducă aminte de trăsăturile feţei ei — ale prietenei lui de pe meleaguri îndepărtate.

Şi iat-o acum, aici, înveşmântată în roşu, plină de flori în păr. Şi părea... întreagă şi deplină, înnoită de foc. De parc-ar fi îndurat prea mult timp fără apă, iar acum înmugurea.

Ead îşi feri privirea. De parcă nu-l mai văzuse niciodată. Abatesa — căpetenia acestei secte — o conducea afară din încăpere. Trădarea-l ustură de cum o văzu pentru prima oară, dar ştiu, din clipa-n care-i văzu ochii înflăcărați şi buzele despărţite, că era la fel de mirată să-l vadă cum era şi el s-o vadă pe ea.

Indiferent de ce era ea acum, rămânea tot Ead Duryan, tot prietena lui. Cumva, trebuia neapărat să ajungă la ea.

Până când nu era prea târziu ca să-şi aducă aminte.

Chassar era în pat când Ead îl găsi citind la lumina lumânării, cu ochelarii pe puntea nasului. Bărbatul ridică privirea când ea dădu buzna în camera lui, precum o stihie.

— Ce caută lordul Arteloth aici?

Nu se strădui să-şi ţină glasul scăzut.

El încruntă sprâncenele-i mari.

— Eadaz, potoleşte-te!

Sarsun, care moţăia, scoase un croncănit ofuscat.

— Şoimul de Noapte I-a trimis pe Loth în Cârscaro, spuse Ead, cu răceală. Ce caută aici?

Chassar slobozi un oftat prelung.

— El a fost cel care ne-a adus cutia cu cimilitura. I-a fost dată de donmata Marosa. îşi scoase ochelarii şi adăugă: Ea i-a spus să mă caute. După ce s-a întâlnit cu Jondu.

— Donmata e de partea noastră?

— Aşa se pare.

Chassar îşi acoperi pieptul cu cămaşa de noapte şi-şi strânse cingătoarea.

— Lordul Arteloth n-ar fi trebuit să se afle-n camera de îngropăciune în seara aceasta.

— Atunci, l-ai ferit cu bună-ştiinţă din calea mea.

înşelătoria ar fi durut din partea oricui, dar din partea lui îi pricinuia cea mai multă suferinţă.

— Ştiam că n-ai să fii încântată, murmură Chassar. Am vrut să-ţi dau eu însumi vestea, după ceremonie. Ştii că, atunci când intruşii găsesc Abaţia, n-o mai pot părăsi niciodată.

— Are familie. Nu putem pur şi simplu să...

— Ba putem. De dragul Abaţiei.

încet, Chassar se ridică din pat.

— Dacă-l lăsăm să plece, îi va spune totul lui Sabran.

— Nu ai de ce să te temi de asta. Şoimul de Noapte nu-i va îngădui niciodată lui Loth să se întoarcă la curte, replică Ead.

— Eadaz, ascultă-mă! Arteloth Beck îl urmează pe înşelător. Poate că a fost bun cu tine, însă n-o să te poată înţelege niciodată! Mai ai un pic şi-mi spui că ai ajuns să ţii la Sabran Bereth...

— Şi dac-am ajuns, ce?

Chassar îi cercetă chipul. Gura-i era o deschizătură în desişul bărbii.

— Ai auzit hula inyshienilor. Ştii bine ce-au făcut amintirii Maicii!

— Tu mi-ai spus să mă apropii de ea. E de mirare c-am facut-o? îi aruncă Ead drept răspuns. M-ai lăsat zece ani să mă descurc la curtea aia. Am fost o intrusă. O convertită. Dacă n-aş fi găsit oameni de care să mă agăţ, pentru ca aşteptarea să fie mai uşor de îndurat...

— Ştiu. Şi-are să-mi pară rău pentru asta câte zile voi mai avea!

Puse cu blândeţe mâna pe umărul ei.

— Eşti obosită. Şi furioasă. Putem vorbi din nou dimineaţă.

Îi venea să-i răspundă, dar acesta era Chassar, care îi ajutase pe Fiii lui Siyăti s-o crească, Chassar, care-o facea să râdă-n hohote când era mică şi care-o ve- ghease după ce se prăpădise Zăla.

— Nairuj mi-a spus că Abatesa are să-mi dea o nouă misie în curând, continuă Ead. Vreau să ştiu care va fi acea misie!

Chassar îşi puse degetul între ochi şi se frecă îndelung. Ead rămase cu mâini- le-n şolduri, aşteptând.

— Ai apărat-o pe Sabran de Fyredel la aproape nouă ani după ce ai plecat din Lasia. Acea legătură profundă cu copacul — care trece dincolo de timp şi loc — e lucru rar. Foarte rar. Se lăsă înapoi pe pat şi îi spuse: Abatesa are de gând să profite de asta. Are de gând să te trimită în ţinuturile de dincolo de Poarta lui Ungulus.

Ead simţi cum începe să-i bubuie inima.

— Cu ce scop?

— O soră ne-a adus nişte veşti din Drayasta. Un grup de piraţi pretinde că Valeysa a depus un ou undeva în Eria după Marea Năpastă, răspunse Chassar. Abatesa vrea să-l găsească şi să-l distrugi. înainte s-apuce să iasă din găoace.

— Ungulus! exclamă Ead, care nu-şi mai simţea cea mai mare parte a corpului. Aş putea fi plecată ani întregi.

— Da.

Poarta lui Ungulus era marginea lumii cunoscute. Dincolo de ea, continentul dinspre Miazăzi era neumblat de picior omenesc. Puţinii exploratori care se avântaseră acolo povestiseră despre un pustiu fără de sfârşit, numit Eria — stânci de sare sclipitoare, un soare neîndurător şi niciun strop de apă. Dacă vreunul dintre ei ajunsese de partea cealaltă, nu scăpase nimeni cu viaţă ca să poată povesti.

— Au circulat mereu poveşti despre Drayasta.

Ead se îndreptă încet spre balcon.

— Pentru numele Maicii, ce am făcut de merit şi mai mult exil?

— Este o misie cu adevărat grabnică, spuse Chassar, dar eu simt că ea te-a ales pentru misia asta nu doar datorită tăriei tale, ci şi pentru că această misie ţi-ar îndrepta din nou gândul către Miazăzi.

— Adică vrei să spui că mi-e pusă la îndoială loialitatea.

— Nu, o contrazise Chassar, mai blând. Crede, pur şi simplu, că această că- lătorie-ţi va face bine. Îţi va da prilejul de-a cugeta la ţelul tău şi de-a te curăţi de tot ce este necurat.

Abatesa o voia cât mai departe de întinderea Virtuţilor cu

putinţă, astfel încât să nu poată vedea tulburările care-aveau să izbucnească în curând acolo. Nădăjduia ca, până să se întoarcă Ead, să nu mai creadă că mai avea şi altcineva însemnătate în afară de Miazăzi.

— Mai există o alegere.

Ead îi aruncă o privire peste umăr.

— Zi-o repede!

— Ai putea să-i dăruieşti un prunc.

Chassar o ţintui cu privirea.

— Ne trebuie mai mulţi războinici pentru Abaţie. Abatesa crede că orice copil al tău ar moşteni legătura cu copacul. Fă asta, şi s-ar putea s-o trimită pe Nairuj spre Miazăzi în schimb, imediat ce naşte.

O durea falca de strădania de-a-şi ţine în frâu un râs amar.

— Pentru mine, răspunse ea, asta numai alegere nu e!

Ieşi cu paşi mari din cameră.

— Eadaz! strigă Chassar după ea, dar nu se mai uită în urmă la el. Unde te duci?

— La Abatesă!

— Nu.

Traversă coridorul şi o ajunse din urmă în câteva clipe.

— Eadaz, uită-te la mine! Hotărârea a fost deja luată. Dacă i te opui, n-o să facă decât să prelungească timpul în care eşti plecată!

— Nu sunt copil, ca să trebuiască să mă trimită cineva departe, ca să mă gândesc cu ce am greşit! Sunt...

— Ce se întâmplă?

Ead se întoarse. Abatesa, într-o rochie splendidă de mătase de culoarea prunei, stătea la intrarea în coridor.

— Abatesă!

Ead se duse la ea.

— Rogu-vă, nu mă trimiteţi în misia asta dincolo de Ungulus!

— Deja s-a hotărât. Am bănuit de multă vreme că Inalţii Apuseni ar avea un cuib acolo, o informă Abatesa. Sora care-l va nimici trebuie să fie în stare să supravieţuiască fără fruct. Am încredere c-ai să poţi să faci asta pentru mine, fiică! Am încredere că vei sluji din nou Maicii!

— Nu aşa aveam eu de gând să-i slujesc Maicii!

— N-ai să primeşti decât încuviinţarea mea de-a te întoarce în Inys. Ţi-ai sădit acest ţel în inimă. Trebuie neapărat să mergi dincolo de Poarta lui Ungulus, ca să-ţi aduci aminte cine eşti.

— Ştiu foarte bine cine sunt! se răsti Ead. Ce nu ştiu însă e de

ce, în anii în care am lipsit, casa asta a noastră n-a mai reuşit să vadă şi dincolo de propriile ei probleme!

După tăcerea care urmă, îşi dădu seama că mersese prea departe.

Abatesa o privi timp îndelungat, aşa că la fel de bine-ar fi putut fi turnată din bronz.

— Dacă ai să ceri să fugi din nou din calea datoriei, replică ea într-un final, nu voi avea de ales decât să-ţi iau mantia înapoi.

Ead nu fii în stare să vorbească. Un fior rece o pătrunse cu totul.

Abatesa se ferecă în odaia-soarelui ei. Chassar îi aruncă lui Ead o privire plină de părere de rău, apoi se îndepărtă, lăsând-o să stea şi să tremure acolo.

O adunare atât de veche şi de tainică trebuia tratată cu grijă. Ea, Eadaz du Zăla uq-Năra, ştia în clipa aceea cum era să se folosească alţii de tine.

Drumul de întoarcere spre propria cameră deveni o ceaţă în mintea ei. Ieşi cu paşi mari pe balcon şi mai privi o dată spre Valea Sângelui. Portocalul era la fel de minunat ca întotdeauna. Desăvârşirea lui îi înfiora sufletul. Perfect şi înspăimântător, totodată.

Abatesa nu avea să oprească prăbuşirea Inysului. Imediat ce întinderea Virtuţilor avea să se năruiască, nimicită dinlăuntru, urma să devină o pradă uşoară pentru Regele întrupat şi Armia Draconică. Ead nu putea suferi gândul.

Vinul-soarelui se afla tot pe noptiera ei. Bău cât mai rămăsese din el, încercând să-şi stăpânească tremurul de furie. După ce goli cupa, se trezi privind-o cu băgare de seamă. Şi, în timp ce-o întorcea pe toate părţile, în amintirea ei se trezi ceva.

Cele două pocale. Străvechiul simbol al Cavaleriţei Dreptăţii. Şi al stirpei ei. Crest.

Urmaşa Cavaleriţei Dreptăţii. Cea care cântărea cupele vinovăţiei şi nevinovăţiei, sprijinului şi luptei, virtuţii şi păcatului. O slujitoare de încredere a coroanei.

Paharnicul.

Igrain Crest, care nu fusese niciodată de acord cu Aubrecht Lievelyn. A cărei suită pusese stăpânire pe Tumul Reginei, chiar în timp ce Ead fugea din el, chipurile ca s-o apere pe Sabran.

Ead apucă strâns balustrada. Loth trimisese un singur avertisment din Cârscaro. *Fereşte-te de Paharnic.* Cercetase dispariţia prinţului Wilstan, care, la rându-i, bănuise Casa Vetalda de implicarea în uciderea reginei Rosarian.

Oare Crest făcuse în aşa fel încât Rosarian Berethnet să moară înainte de vreme, lăsând o fată la conducerea Inysului?

O regină care avea nevoie de un ocrotitor înainte să împlinească vârsta potrivită pentru a conduce. O tânără prinţesă pe care Crest se băgase în faţă ca s-o modeleze...

Chiar şi în timp ce se gândea la asta, Ead ştia că instinctul ei îi spusese adevărul. Fusese atât de orbită de ura ei faţă de Combe, atât de hotărâtă să-l scoată răspunzător pentru toate cele întâmplate în Inys, încât nu văzuse ceea ce se afla chiar în faţa ochilor ei.

„Cât de uşor ar fi", spusese Combe, „să-mi arunci vina pentru toate relele în Prag'"

Dacă era într-adevăr Crest, era cu putinţă ca Roslain să ştie. Poate că loialitatea ei faţă de Sabran se stinsese odată cu copilul. Era posibil ca toată familia Crest să plănuiască să pună stăpânire pe tronul ei.

Şi aveau deja Tumul Reginei.

Ead se plimba de colo-colo prin întuneric. În pofida căldurii umede a Bazinului Lasian, îi era atât de frig, încât îi tremurau fălcile.

Dacă se întorcea în Inys, avea să fie exclusă din Abaţie. Cu numele nerostit, cu viaţa aruncată-n voia sorţii.

Dacă *nu* se întorcea în Inys, avea să lase de izbelişte toată întinderea Virtuţilor. Lui Ead, acest lucru i se părea o trădare a tot ce ştia că era corect şi a tot ceea ce era Abaţia. Îi era credincioasă Maicii, nu Mitei Yedanya.

Trebuia neapărat să urmeze flacăra din inima ei. Flacăra pe care i-o oferise copacul.

Când îşi dădu seama ce trebuia să facă, parcă i se rupse sufletul în bucăţi. Simţea un gust sălciu pe buze. Lacrimile-i şiroiau pe bărbie şi cădeau cu stropi mari.

În locul acesta se născuse. Aici îi era locul. Tot ce-şi dorise, toată viaţa ei, era o mantie roşie. Mantia pe care urma să fie nevoită să o lase în urmă.

Avea să ducă mai departe lucrarea Maicii. În Inys, putea să ducă la bun sfârşit ceea ce începuse Jondu.

Ascalon. Fără sabie, nu exista nicio speranţă de înfrângere a Nenumitului.

Domniţele Roşii o căutaseră. Kalyba o căutase. Fără sorţi de izbândă.

Niciuna dintre ele nu avea giuvaierul care stinge.

„Ambele forme de magie sunt cel mai atrase de ele însele, dar şi de celelalte.”

Giuvaierul trebuia să fie sterren. Ascalon ar fi putut să-i răspundă, iar giuvaierul, la rândul său, avea să-i răspundă numai ei.

Ead privi afară, spre copac, cu dureri în gât. Se lăsă în genunchi şi se rugă ca hotărârea dreaptă să fie cea luată de ea.

Aralaq o găsi acolo de dimineaţă, când soarele ardea pe cerul albastru ca perla.

— Eadaz.

întoarse capul ca să-l privească, îndurerată şi nedormită. Limba lui aspră-i linse obrazul.

— Prietene, spuse ea, am nevoie de ajutorul tău.

Îi luă faţa în palme.

— Îţi mai aduci aminte cum te-am hrănit eu, pe când erai un puiandru? Cum te-am îngrijit?

Ochii Iui de culoarea chihlimbarului păreau a prinde lumina soarelui.

— Da, îi răspunse.

Bineînţeles că-şi aducea aminte. Ihneumonii nu uitau niciodată prima mână care-i hrănea.

— Există pe-aici un bărbat, printre Fiii lui Siyăti. II cheamă Arteloth.

— Da. Eu l-am adus aici.

— Ai făcut bine că l-ai scăpat!

înghiţi ca să scape de nodul uriaş din gât.

— Am nevoie să-l scoţi din Abaţie, să-l duci Ia gura peşterii din pădure, după apusul soarelui.

El o cercetă cu privirea.

— Pleci.

— Trebuie neapărat să plec.

Nările lui despicate se umflată.

— O să se ia după tine.

— De aceea am nevoie de ajutorul tău, adăugă ea. Trebuie neapărat să descoperi unde ţine Abatesa giuvaierul alb din camera mea.

— Eşti o neghioabă!

Îi atinse fruntea cu botul.

— Fără copac, ai să te veştejeşti. Toate surorile păţesc la fel.

— Atunci, să mă veştejesc. Mai bine să păţesc aşa, decât să nu fac nimic!

El pufni.

— Mita are giuvaierul la ea, mârâi el. Miroase-a giuvaier. Şi-a mare.

Ead închise ochii.

— Voi găsi o cale.

45
RĂSĂRIT

PLAJELE INSULEI PENELOR ERAU NĂPĂDITE DE APELE MĂRII. TANE PETRECUSE câteva ceasuri alături de Bătrânul Vara în timp ce insula se cutremura, ceea ce facea să fie cu neputinţă să citească.

Bătrânul Vara nu se sinchisea, bineînţeles. Ar fi putut să vină şi sfârşitul lumii, că el tot ar fi găsit o cale de-a citi mai departe.

După venirea apelor, se lăsase o linişte cumplită. Fiecărei păsări din pădure-i pierise graiul. Atunci începuseră cărturarii să cerceteze pagubele făcute de cutremur. Cei mai mulţi dintre ei erau nevătămaţi, dar doi bărbaţi fuseseră aruncaţi de pe stânci. Marea nu le înapoiase trupurile — însă un alt trup fusese adus de valuri.

Trupul unui dragon.

La apusul soarelui, Tane se dusese cu Bătrânul Vara să vadă zeul neînsufleţit. Treptele erau greu de coborât pentru piciorul lui de fier, şi Ie luase multă vreme ca să ajungă la plajă, dar el fusese hotărât să meargă, iar Tane nu plecase de lângă el.

Găsiseră o tânără dragoniţă seiikineză ce murise cu fălcile căscate. Păsările-i ciuguliseră deja solzii sclipitori, iar ceaţa i se lipise de oase. Tane se înfiorase la vederea ei, iar în cele din urmă, când nu mai îndurase să vadă aşa ceva, se întorsese cu spatele, îndurerată.

Nu mai văzuse niciodată leşul unui dragon. Era cel mai cumplit lucru pe care-l văzuse vreodată. La început, crezuseră că mica femelă fusese măcelărită în Kawon- tay, iar rămăşiţele-i fuseseră lăsate Ia mila mării — Tane se dusese cu gândul la Nayimathun şi i

se făcuse rău —, însă leşul era întreg, cu tot cu solzi, dinţi şi gheare.

Zeii nu se puteau îneca. Erau una cu apa. În cele din urmă, bătrânii conduseseră că dragoniţa fusese fiartă.

Fiartă de vie de către însăşi marea.

Nu exista nimic mai nefiresc. Nicio prevestire nu putea fi mai înfiorătoare.

Nici dacă toţi cărturarii şi-ar fi unit forţele, n-ar fi putut umi dragoniţa din loc. Avea să fie lăsată să se topească, să se uite de existenţa ei. În cele din urmă, n-aveau să mai rămână decât oase iridescente din ea.

Chirurgul sosi când Tane mătura frunze alături de alţi trei cărturari, muncind în linişte. Unii plângeau în hohote. Dragoniţa moartă îi lăsase pe toţi într-o stare de şoc.

— Cărturăreasă Tane! o strigă Bătrânul Vara.

Ea îl urmă ca o umbră pe coridoare.

— A venit, în sfârşit, chirurgul. M-am gândit să se uite la coasta ta, spuse el. Luminatul doctor Moyaka practică medicina seiikineză şi menteză.

Tane încremeni.

Moyaka. Îi era cunoscut numele.

Bătrânul Vara se întoarse şi o privi cu sprâncenele încruntate.

— Cărturăreasă Tane, pari tulburată.

— Nu vreau să mă vadă acest doctor. Vă rog, luminate Bătrâne Vara! Doctorul Moyaka a...

Îi era rău.

— Cunoaşte pe cineva care m-a ameninţat. Mi-a ameninţat dragoniţa.

II vedea iarăşi pe Roos, pe plajă. Zâmbetul lui crud, în timp ce îi spunea că trebuie să-şi ciuntească dragonul sau să piardă tot. Moyaka îl lăsase pe acel monstru să stea în casa lui.

— Ştiu că ultimele tale zile în Seiiki au fost nefericite, Tane. Şi ştiu cât e de greu să te desprinzi de trecut. Dar aici, pe Insula Penelor, *trebuie* să te desprinzi.

Tane îi privi ţintă faţa ridată.

— Ce ştii? şopti ea.

— Totul.

— Cine mai ştie?

— Numai eu şi preaonoratul înalt Bătrân.

Cuvintele lui o făcură să se simtă de parcă ar fi fost dezbrăcată.

În adâncul sufletului, nădăjduise ca guvernatoarea Ginurei să nu mai spună nimănui altcuiva de ce fusese alungată din Seiiki.

— Dacă eşti sigură că nu vrei să te vadă luminatul doctor Moyaka, reluă Bătrânul Vara, mai spune-o o dată şi te duc în camera ta.

Nu-şi dorea câtuşi de puţin să-l vadă pe doctorul Moyaka, dar nu-şi dorea nici să-l facă de ruşine pe Bătrânul Vara purtându-se ca o copilă.

— Bine, să vină acel bărbat şi să mă vadă, cedă Tane.

— Ea, o corectă Bătrânul Vara.

O seiikineză bondoacă o aştepta în camera de tămăduire, unde bolborosea o fântână cu apă. Tane n-o mai văzuse, dar îi era limpede că e rudă cu doctorul Moyaka pe care-l întâlnise în Ginura.

— Ziua bună, onorabilă cărturăreasă!

Femeia făcu o plecăciune.

— înţeleg că ai o rană la coastă.

— Una veche, o lămuri Bătrânul Vara, în timp ce Tane nu făcu decât o plecăciune drept răspuns. E o umflătură pe care-o are din copilărie.

— Am înţeles.

Luminata Moyaka bătu uşor pe preşuri, unde fuseseră puse o pătură şi o pernă.

— Desfa-ţi tunica, rogu-te, onorabilă cărturăreasă, şi întinde-te!

Tane făcu după cum i se ceruse.

— Spune-mi, Purume, zise Bătrânul Vara către doctor, au mai avut loc atacuri ale Flotei Ochiului de Tigru în Seiiki?

— N-a mai fost niciunul din noaptea în care au venit în Ginura, din câte ştiu eu, răspunse Moyaka cu greutate. Dar se vor întoarce în curând. împărăteasa de Aur a prins curaj.

Tane avu nevoie de toată voinţa ca să nu se facă mică la atingerea ei. încă o durea umflătura.

— Aha, aici e!

Moyaka urmări forma umflăturii cu degetul.

— Câţi ani ai împlinit, onorabilă cărturăreasă?

— Douăzeci, răspunse Tane încet.

— Şi ai avut asta toată viaţa ta?

— De când eram copilă. Luminatul meu dascăl a spus că am avut coasta ruptă o dată.

— Te doare vreodată?

— Uneori.

— Hm.

Moyaka atinse umflătura cu două degete.

— La cum se simte, cel mai sigur e o aşchie de os — deci nimic pentru care să-ţi faci griji —, dar aş vrea să fac o mică incizie. Doar ca să fiu sigură.

Deschise o geantă din piele.

— O să ai nevoie de ceva pentru durere?

Vechea Tane ar fi tăgăduit, dar de când ajunsese acolo, nu-şi dorise decât să nu mai simtă nimic. Să uite de ea însăşi.

Unul dintre cărturarii mai tineri aduse gheaţă din peşteri, înfăşurată în lână ca să se păstreze rece. Moyaka prepară medicamentul, iar Tane îl trase printr-o pipă. Fumul o zgârie pe gât. Când ajunse la piept, îi suflă o alinare dulce, întunecată, prin sânge, iar trupul îi deveni jumătate pană, jumătate piatră, cufundându-se pe măsură ce gândurile i se făceau uşoare.

Greutatea ruşinii dispăru. Pentru prima oară după câteva săptămâni, putea răsufla uşurată.

Moyaka-i ţinea gheaţa pe coastă. Imediat ce Tane nu mai simţi mare lucru acolo, doctorul alese un instrument, îl spălă în apă fiartă şi-i trecu tăişul pe sub umflătură.

Simţi o durere vag îndepărtată. O umbră de durere. Tane îşi lipi palmele de podea.

— Eşti bine, copilă? întrebă Bătrânul Vara.

II vedea în trei exemplare. Tane încuviinţă din cap, iar întreaga lume păru a se învârti. Moyaka desfăcu incizia.

— Este...

Clipi.

— Ciudat! Foarte ciudat!

Tane încercă să ridice capul, dar gâtul îi era plăpând precum un fir de iarbă. Bătrânul Vara îi puse o mână pe umăr.

— Ce este, Purume?

— Nu pot să-mi dau seama ce e până când nu o scot, veni răspunsul mirat, dar... Ei, e aproape ca o...

Descoperirea ei fu întreruptă de un bubuit asurzitor de afară.

— Alt cutremur, spuse Bătrânul Vara.

Glasul lui părea îndepărtat.

— Nu mi s-a părut a fi un cutremur.

Moyaka încremeni.

— Mărite Kwiriki, scapă-ne...

O flacără ţâşni pe fereastră. Podeaua se cutremură, iar cineva strigă „foc”. Câteva clipe mai târziu, aceeaşi voce scoase un urlet înfiorător, care fu curmat brusc.

— Scuipători-de-foc!

Bătrânul Vara era deja în picioare.

— Repede, Tane! Trebuie să ne adăpostim în râpă.

Scuipători-ik-foc. Dar scuipători-de-foc nu mai fuseseră văzuţi în Răsărit de veacuri întregi...

Îi trecu braţul pe după umerii-i osoşi şi o ridică de pe preşuri. Tane se clătina. Mintea-i era ca pleava dusă de vânt, dar îşi păstrase suficiente simţuri ca să se poată mişca. Desculţă şi amorţită, merse alături de Bătrânul Vara şi de doctorul Moyaka pe coridoare, intrând în sala de mese, unde deschise uşa curţii. Alţi cărturari se îndreptau către pădure.

Mirosurile ploii şi pădurii se amestecaseră în jurul ei. Bătrânul Vara arătă spre pod.

— Treci podul. Există o peşteră de cealaltă parte — aşteaptă-mă înlăuntrul ei şi coborâm împreună, spuse Bătrânul Vara. Doctorul Moyaka şi cu mine trebuie neapărat să avem grijă să nu rămână nimeni în urmă.

Îi dădu un brânci.

— Du-te, Tane! Repede!

— Şi ţine apăsat pe rană! strigă doctorul Moyaka după ea.

Toate se mişcau ca prin apă. Tane o rupse la fugă, cu picioarele moi, dar simţea că mergea prin apă.

Podul se vedea dinspre Casa Vane. Se apropia de el, când o umbră înaripată trecu pe deasupra ei. Simţi o căldură pârjolitoare în spate. încercă să meargă mai repede, dar osteneala o făcu să se împleticească şi, cu fiecare pas, din incizie se scurgea şi mai mult sânge. Durerea izbea în platoşa căptuşită în care-o învelise medicamentul.

Podul trecea râpa din apropiere de Cascadele lui Kwiriki. Un bătrân mâna deja o ceată de cărturari peste el. Tane o luă de-a valma după ei, ţinându-se de coastă cu o mână.

Sub pod se afla o prăpastie care ducea pe Cărarea Bătrânului, în care oricine cădea, murea. Vârfurile copacilor se înălţau ca dintr-un bol cu ceaţă.

O altă umbră se prăvăli de sus. Ea încercă să strige către ceilalţi cărturari, ca să-i prevină, dar limba-i era un boţ de cârpă în gură. O minge de foc izbi partea de sus a podului. Câteva clipe mai târziu, o coadă ghimpată o preschimbă într-o explozie de aşchii. Lemnul scârţâi şi se frânse sub picioare. Tane aproape căzu când se opri din goana către el. Neputincioasă, văzu podul cutremurându-se, cu o gaură uriaşă căscată în mijloc. Un al treilea scuipător-de-foc izbi

unul dintre stâlpii care susţineau podul. Siluete fără chip strigară în timp ce se prăvăleau peste margine şi apoi se prăbuşiră.

Flacăra pârjoli lemn şi came deopotrivă. O altă parte din pod se nărui, ca un buştean care arsese prea mult. Vântul vuia în vâltoarea aripilor.

Nu avea de ales. Trebuia să sară. Tane alergă spre pod, cu ochii usturând-o din pricina fumului, în timp ce scuipătorii-de-foc dădeau un ocol pentru al doilea atac.

înainte să apuce s-ajungă la pod, genunchii i se îndoiră. Se rostogoli ca să-şi amortizeze căderea, iar pielea i se sfâşie precum hârtia udă. Suspinând de-o durere chinuitoare, duse mâna la coastă — iar umflătura, lucrul pe care-l purtase cu ea ani de zile, alunecă din gaura din trupul ei. Tremurând toată, se uită Ia ea.

Un giuvaier. îmbibat în sângele ei şi nu mai mare decât o castană. O stea ferecată într-o piatră.

Nu avea timp s-o facă pe uluita. Mai mulţi scuipători-de-foc se adunau în stoluri. Slăbită de durere, Tane cuprinse giuvaierul în pumnul strâns. În timp ce se chinuia să treacă podul, din ce în ce mai ameţită cu fiecare clipă ce trecea, ceva prăvăli acoperişul şi ateriză chiar în faţa ei.

Se trezi faţă-n faţă cu un coşmar.

Arăta şi mirosea precum rămăşiţele unei erupţii vulcanice. Avea cărbuni aprinşi acolo unde-ar fi trebuit să-i fie ochii. Solzi negri precum tăciunele. Aburul se înălţa din locurile în care ploaia-i picura pe piele. Două picioare musculoase-! susţineau aproape toată greutatea, iar încheieturile aripilor i se terminau cu nişte cârlige cumplite — şi ce mai *aripii* Aripi de liliac. În spate-i şfichiuia o coadă de şopârlă. Chiar şi cu capul plecat, o umbrea, cu dinţii dezgoliţi şi mânjiţi de sânge.

Tane se cutremură sub privirea lui. N-avea nici sabie, nici halebardă. N-avea nici măcar un pumnal cu care să-i poată scoate ochiul. Cândva, s-ar fi rugat, dar niciun zeu nu ascultă ruga unui călăreţ făcut de ruşine.

Scuipătorul-de-foc urlă, vrând s-o întărâte. O lumină pârjolitoare-i ieşi din gâtlej, iar Tane îşi dădu seama limpede că era pe cale să moară. Bătrânul Vara avea să-i găsească rămăşiţele fumegânde, şi asta avea să fie tot.

Nu se temea de moarte. Călăreţii dragonilor se puneau în primejdie de moarte în fiecare zi, şi de când era copil, ştiuse riscurile pe care avea să le aibă de înfruntat când se alătura clanului Miduchi. Cu un ceas înainte, poate chiar şi-ar fi îmbrăţişat

un asemenea sfârşit. Mai degrabă asta decât putregaiul ameţit al ruşinii.

Şi totuşi, când instinctul îi spuse să întindă giuvaierul — să lupte din răsputeri până-n ultima clipă —, îl ascultă.

Arse cu o flacără alburie-rece în palma *ei când* îl ridică în faţa fiarei. O lumină orbitoare ieşi deodată din el.

Ţinea în palma ei un răsărit de lună.

Cu un urlet, scuipătorul-de-foc se feri de lumina puternică. Ridicând repede aripa ca să-şi acopere faţa, scoase un croncănit răguşit, iar şi iar, aidoma unui corb ce întâmpina amurgul.

Cerul fremătă de răspunsuri asemănătoare.

Tânăra se apropie, ţinând tot timpul giuvaierul întins. Cu o ultimă privire plină de ură, scuipătorul de foc mai scoase un urlet, suflându-i părul de pe faţă, şi se avântă către cer. În timp ce cotea către mare, rudele sale se luară după el şi se făcură nevăzute-n noapte.

Cealaltă parte a podului se nărui în râpă, aruncând un nor de cenuşă în sus. Ochii i se umplură de lacrimi. Slăbită de durere, se târî înapoi spre Casa Vane. O jumătate din tunică era toată roşie.

Ingropă giuvaierul în pământul din curte. Orice-ar fi fost, trebuia neapărat să-l ţină ascuns. Aşa cum procedase toată viaţa.

Acoperişul casei de tămăduire se prăbuşise. Căută geanta lui Moyaka pe preşurile ude şi o găsi întoarsă cu susu-n jos într-un colţ. Aproape de fund, găsi un fir de cusut şi un ac îndoit.

Pipa cu medicamente fusese spartă. Când ridică mâna dinspre rană, sângele şiroi din ea.

Cu degete stângace, băgă aţa în ac. Curăţă tăietura pe cât putu de bine, dar pământul i se tot lipea de marginile rănii. Când o atingea, vedea pete negre. Cu capul învârtindu-se, cu gura uscată, pipăi iar în geanta cu ciudăţenii şi găsi o sticluţă chihlimbarie.

Ce era mai rău abia urma. Trebuia neapărat să rămână trează încă puţin. Nayimathun şi Susa suferiseră din pricina ei. Acum, îi venise rândul.

Acul îi pătrunse în piele.

46
Miazăzi

Bucătăriile se aflau în spatele cascadei, chiar dedesubtul odăilor-soarelui. în copilărie, Iui Ead îi plăcuse la nebunie să se furişeze înăuntru cu
Jondu şi să şterpelească fondante de trandafiri de la Tulgus, bucătarul-şef.

Bucătăria era scăldată în lumina soarelui şi mirosea mereu a mirodenii. Servitorii pregăteau orez perlat cu ceapă verde şi pui marinat în sos de lămâie pentru masa de seară.

II găsi pe Loth aranjând un platou cu fructe alături de Tulgus. Pleoapele-i erau grele.

Rădăcina-viselor. Pesemne că-ncercau să-l facă să uite.

— Ziua bună, soră! o întâmpină bucătarul cu părul alb.

Ead zâmbi, încercând să nu privească spre Loth.

— Mă mai ţii minte, Tulgus?

— Da, soră.

El îi răspunse tot cu un zâmbet.

— Ţin bine minte câtă mâncare mi-ai furat.

Avea ochii de un galben-pal, precum uleiul de arahide. Poate că el fusese cel care-i dăruise ochii lui Nairuj.

— Am crescut de-atunci. Acum o cer.

Ead coborî glasul şi se apropie şi mai mult.

— Nairuj mi-a spus că s-ar putea să mă laşi să gust un pic din vinul-soarelui Abatesei.

— Hm!

Tulgus îşi şterse mâinile pătate de bătrâneţe cu o cârpă.

— Un păhărel. Ia-l ca pe-un dar de bun-venit acasă din partea Fiilor lui Siyăti. Am să cer să-ţi fie adus în cameră.

— Mulţumesc!

Loth o privea ca pe-o străină. Ead avu nevoie de toată puterea ca să nu-l privească în ochi.

În timp ce se îndrepta din nou spre uşă, văzu urnele în care se

păstrau ierburile şi mirodeniile. Văzând că Tulgus era preocupat, Ead găsi borcanul care-i trebuia, luă un pumn zdravăn din praful dinăuntru şi îi dădu drumul într-o pungă.

Şterpeli un fursec cu miere de pe un platou înainte să plece. Avea să treacă multă vreme până să mai guste vreunul.

În restul zilei, făcu tot ce facea o Domniţă Roşie bună înainte să fie trimisă în- tr-o călătorie lungă. îşi exersă trasul cu arcul sub ochii ageri ai Domniţelor Argintii. Fiecare dintre săgeţi îşi atinse ţinta. Între trageri, Ead avu grijă să pară liniştită, fără grabă în a-şi potrivi săgeţile în arc. O broboană de sudoare o putea da de gol.

Când ajunse în odaia-soarelui ei, văzu că armele şi coburii ei nu mai erau acolo. Pesemne că le luase Aralaq.

O trecu un fior. Asta era.

Punctul fără de întoarcere.

Trase aer în piept, iar şira spinării i se preschimbă în fier. Maica n-ar fi stat cu mâinile-n sân în timp ce lumea se pârjolea. Zdrobind şi ultimele rămăşiţe de îndoială, Ead se schimbă în cămaşa de noapte şi se vârî în pat, unde se prefăcu a citi. Afară, lumina zilei se stingea.

Loth şi Aralaq trebuia deja s-o fi aşteptat. Când întunericul se lăsă de tot, iar o bătaie în uşă răsună, ea strigă:

— Intră!

Unul dintre bărbaţi intră cu un platou. Pe el se aflau două pahare şi-un urcior.

— Tulgus a spus că vrei să guşti din vinul-soarelui, soră, zise bărbatul.

— Da.

Făcu un semn spre noptieră.

— Lasă-l aici. Şi deschide, rogu-te, uşile!

Când el lăsă tava jos, Ead îşi păstră expresia feţei curată şi mai dădu o pagină din carte. În timp ce se îndrepta către uşile balconului, scoase pe furiş punga cu rădăcina-viselor din mânecă şi o goli într-unul dintre pahare. Până să se-ntoarcă bărbatul, avea deja celălalt pahar în mână, iar punga se făcuse nevăzută.

Vântul şuieră prin odaia-soarelui şi stinse lampa cu ulei. Ead se îmbrăcă în hainele de drum şi se încălţă cu cizmele, încă pline de nisip din strâmtoarea Burlah. Pesemne că Abatesa bea deja vinul îndoit cu praf.

Luă singurul cuţit pe care nu-l pusese deja în traistă şi-l băgă în teaca de la coapsă. Când ştiu sigur că nu era nimeni afară, îşi trase gluga peste ochi şi se făcu una cu întunericul.

Abatesa dormea în cea mai înaltă odaie a soarelui din Abaţie, în apropiere de culmea cascadei, unde putea vedea lumina zorilor revărsându-se peste Valea Sângelui. Ead se opri la intrarea boltită în coridor. Două Domniţe Roşii păzeau uşa.

Ceea ce făcu mai departe era un lucru delicat. O deprindere străveche, care nu se mai învăţa la Abaţie. „Lumânărire”, aşa o numise Jondu. Aprinderea celei mai mici flăcări pe care şi-ar fi putut-o închipui într-un trup viu, destul cât să nu mai poată răsufla. Era nevoie de cea mai delicată atingere posibilă.

Răsucind uşor degetele, aprinse câte-o lumânare în trupul fiecărei femei.

Trecuse multă vreme de când o soră se întorsese împotriva alor ei. Surorile erau nepregătite să simtă căldura seacă din gâturile lor. Fumul le ieşea în rotocoale din gură şi din nas şi le trimitea umbre întinse prin minte. În timp ce se lăsau la podea, Ead trecu în linişte pe lângă ele şi ascultă la uşă. Era linişte deplină.

înăuntru, luna arunca ace de lumină pe ferestre. Ead se strecură în umbrele adânci.

Abatesa era în pat, înconjurată de voaluri. Paharul se afla pe noptieră. Ead se apropie, cu inima bubuind, şi se uită în el.

Gol.

Privirea-i fugi spre Abatesă. Sudoarea-i picura din vârful unei şuviţe de păr de deasupra ochilor.

Îi luă câteva clipe ca să dea de giuvaier. Abatesa-l îndesase în argilă moale şi îl atârnase la gât de un şnur.

— M-oi fi crezând vreo proastă.'

Un fior o pătrunse pe Ead până în stomac, precum o suliţă aruncată. Abatesa se întoarse pe spate.

— Cumva, am simţit că nu trebuie să beau vinul în seara asta. O premoniţie din partea Maicii.

Strânse giuvaierul în mână.

— Pesemne că... rebeliunea dinlăuntrul tău nu e întru totul din vina ta. Era imposibil ca Inysul să nu te otrăvească.

Ead nu îndrăzni să mişte.

— Ai de gând să te întorci acolo. Să o aperi pe prefăcută, rosti Abatesa. Mama ta bună mişcă în tine. Şi Zăla credea că noi trebuie să ne sforţăm puterile mărginite pentru a ocroti toată omenirea. Şuşotea mereu în urechea fostei Aba- tese, spunându-i că trebuie să apărăm orice suveran de la orice curte — chiar şi pe cei de la Răsărit, unde lumea se-nchină la wyrmii mării. Unde-i preamăresc ca pe nişte *zei.* Aşa cum ar fi vrut Nenuijiitul să ne facă nouă. O,

da... Zăla ar fi vrut să-i apărăm şi pe ei.

Ceva din tonul ei i se părea lui Ead nelalocul lui. Ura cu care vorbea.

— Maica iubea tot ce ţinea de Miazăzi. Tot ce ţinea de Miazăzi căuta ea să apere de Nenumit, nu lumea, urmă ea, şi tot ce ţinea de Miazăzi am jurat şi eu să apăr în numele ei. Zăla ar fi vrut să deschidem braţele în faţa lumii şi, astfel, să ne dezgolim burţile în faţa săbiilor.

„Toate astea pentru că Mita Yedanya îi spusese că eu ţi-am otrăvit mama bună."

Kalyba avusese un zâmbet batjocoritor.

„De parcă eu m-aş deda la otrăvuri."

Mita o alungase pe vrăjitoare şi nu-i mai îngăduise niciodată să se întoarcă. La urma urmei, o străină era un ţap ispăşitor perfect.

— Nu vrăjitoarea a fost cea care-a omorât-o pe Zăla.

Ead strânse pumnalul în mână, iar acesta o umplu de curaj.

— *Tu* ai fost!

Frigul îi pătrunse până-n oase. Abatesa ridică din sprâncene.

— Oare ce vrei să spui cu asta, Eadaz?

— N-ai putut suferi faptul că Zăla dorea să apere toată lumea de dincolo de Miazăzi. Nu i-ai putut suferi puterea. Ai ştiut că n-o să facă decât să crească atunci când avea să fie numită Abatesă!

I se făcu pielea de găină.

— Ca să poţi pune stăpânire pe Abaţie... a trebuit să te descotoroseşti de ea!

— Am făcut-o de dragul Maicii.

Mărturisirea-i era la fel de directă precum era şi ea în orice privinţă.

— Ucigaşo! şopti Ead. Ai ucis o *soră!*

Fursecuri cu miere. îmbrăţişări calde. Toate amintirile ei tulburi cu Zăla o potopiră din nou, iar pleoapele i se-nfierbântară.

— Ca să-mi *apăr* surorile, şi ca să mă asigur că Miazăzi avea să aibă parte de apărarea de care avea nevoie, aş fi făcut orice.

Cu un oftat aproape sătul de toate, Abatesa se ridică în capul oaselor.

— I-am dăruit o moarte liniştită. Cei mai mulţi au osândit-o pe Kalyba înainte ca măcar să fi deschis eu gura. Faptul că ea a venit aici a fost o jignire faţă de Maică — ea, care-l iubeşte pe înşelător într-atât, încât să îi făurească sabia. Ea este duşmanca noastră!

Ead de-abia o mai auzea. Pentru prima oară, *simţea* focul draconic înlăuntru. Furia-i ardea ca un cuptor în pântece, iar

urletul ei copleşea toate celelalte sunete.

— Giuvaierul. Dă-mi-I, şi plec în linişte!

Vocea-i părea străină în propriile urechi.

— Îi pot folosi ca să o găsesc pe Ascalon. Lasă-mă să termin ceea ce a început Jondu şi să apăr întregimea întinderii Virtuţilor, şi n-am să suflu o vorbă despre fărădelegea ta!

— Cineva va mânui giuvaierul, veni răspunsul, dar aceea nu vei fi tu.

Mişcarea fii iute ca o muşcătură de viperă, prea iute ca să se poată feri de ea. O fierbinţeală cumplită-i şfichiui trupul. Ead dădu înapoi, cu o mână sub gât, unde sângele curgea mult şi repede.

Abatesa spintecă rămăşiţele vălului. Tăişul săbiei din mâna ei era mânjit cu roşu.

— Numai moartea poate schimba mânuitorul giuvaierului!

Ead îşi privi sângele de pe degete.

— Vrei să ucizi şi mama bună, şi copilul?

— N-am de gând să văd un dar din partea Maicii ajuns pe mâinile cuiva ca- re-ar părăsi-o atât de uşor, răspunse Mita cu un glas liniştit. Giuvaierul va rămâne sub osemintele ei până în clipa în care Nenumitul va primejdui poporul de la Miazăzi. *Nu* va fi folosit pentru a apăra o prefăcută de apuseancă!

Ridică pumnalul cu o mişcare curgătoare, ca o notă muzicală ce creştea.

— Nu, Eadaz, spuse ea. Nu e destul!

Ead privi în ochii aceia hotărâţi. Prinse cu degetele mânerul pumnalului.

— Amândouă-i slujim Maicii, Mita. Hai să vedem pe care dintre noi o priveşte cu îngăduinţă!

Coronamentul copacilor din Bazinul Lasian era atât de des, încât puţină lumină a lunii ajungea pe pământ. Loth se plimba de colo-colo prin beznă, ştergându-şi sudoarea de pe mâini de cămaşă şi tremurând de parc-ar fi fost cuprins de friguri.

Ihneumonul îl condusese printr-un labirint de pasaje, apoi se oprise acolo. De-abia când răsuflară aerul cald al pădurii înţelese Loth că era salvat. Puterea băuturii pe care i-o dăduseră trecea în sfârşit.

În clipa de faţă, ihneumonul era culcat pe o piatră din apropiere, cu privirea aţintită asupra gurii peşterii. Loth îşi prinsese cu chingi şaua pe care-o aduseseră afară. De ea erau legaţi saci ţesuţi şi ploşti cu apă.

— Unde-i Ead?

Nu fu băgat în seamă. Loth îşi şterse buza de sus cu o mână şi murmură o rugăciune către Cavaleriţa Curajului.

Nu uitase. încercaseră să-l facă să uite, dar Sfântul fusese mereu acolo, în inima lui. Tulgus îl prevenise să nu se împotrivească, aşa că se rugase şi aşteptase să fie izbăvit. Izbăvirea-i venise cu chipul femeii pe care-o cunoscuse cândva sub numele de Ead Duryan.

Ea avea să-i ducă înapoi în Inys. Se încredea în ea tot atât cât se încredea şi în Cavaleriţa Tovărăşiei.

Când ihneumonul se ridică în sfârşit, o făcu mârâind. Se îndepărtă cu pas săltat, ca să scotocească printre rădăcinile copacului, şi se întoarse cu o Ead istovită. Avea braţul petrecut pe după gâtul lui şi căra pe umăr un alt sac ţesut. Loth alergă spre ea.

— Ead!

Era năclăită de sânge şi sudoare, cu părul căzându-i pe umeri în bucle dese.

— Loth, spuse ea, trebuie să plecăm de îndată!

— Urc-o în spinarea mea, inyshianule!

Vocea groasă îl băgă în sperieţi pe Loth. Când văzu de unde venise, rămase cu gura căscată.

— Ştii să *vorbeşti,* scuipă el.

— Da, răspunse ihneumonul.

Ochii lui de lup se îndreptară ţintă către Ead.

— Sângerezi!

— S-o opri şi sângele. Trebuie neapărat să plecăm!

— Surorile din Abaţie vor veni după tine curând. Caii sunt înceţi. Şi proşti. N-ai cum să-ntreci un ihneumon dacă nu călăreşti unul.

Ea-şi lipi faţa de blana lui.

— Te vor măcelări dacă suntem prinşi! Rămâi aici, Aralaq! Te rog!

— Nu!

Urechile îi zvâcniră.

— Unde te duci tu, acolo mă duc şi eu!

Ihneumonul îşi îndoi picioarele din faţă. Ead ridică privirea spre Loth.

— Loth, spuse ea, cu glasul răguşit, mai ai încredere în mine?

El înghiţi în sec.

— Nu ştiu dacă am încredere în femeia care-ai devenit, spuse el, dar am încredere în femeia pe care o ştiam.

— Atunci, călăreşte alături de mine, spuse ea, luându-i obrazul în palmă, şi dacă-mi pierd cunoştinţa, călăreşte mai departe spre

nord-vest, spre Corvugar.

Degetele ei îi lăsară sânge pe faţă.

— Orice-ai face, Loth, să nu-i laşi să-ţi ia ăsta. Nici măcar de-o trebui să mă laşi în urmă!

Avea mâna încleştată pe ceva aflat la capătul unui şnur. O nestemată albă, rotundă, lipită de argilă.

— Ce e asta? murmură el.

Ead clătină din cap.

Adunându-şi toate puterile, Loth o săltă în şa. Urcă şi el, îşi petrecu un braţ în jurul ei şi o lipi de pieptul său cu o mână, ţinându-se de ihneumon cu cealaltă.

— Ţine-te de mine, îi zise el la ureche. O să am grijă să ajungem în Corvugar. Aşa cum şi tu ai avut grijă ca eu să ajung aici.

47
Miazăzi

Aralaq alerga cu putere prin pădure. Loth crezuse că-i ştia iuţeala în

Ţepuşe, dar se străduia din răsputeri să se ţină de ihneumon în timp ce acesta facea salturi peste rădăcini strâmbe şi pâraie şi printre copaci, ager precum o piatră ce ţopăia pe suprafaţa apei.

Aţipi, în timp ce Aralaq îi ducea tot mai spre miazănoapte, departe de desişul pădurii. Visele îl purtară mai întâi spre blestematul de tunel din Yscalin unde pesemne că zăcea mai departe Kit — apoi, mai departe, în camera cu hărţi a conacului, unde dascălul lui îi vorbea despre istoria Domeniului Lasia, iar Margret stătea lângă el. Fusese mereu o elevă silitoare, dornică să înveţe despre străvechile lor rădăcini de la Miazăzi.

Nu mai nădăjduise să-şi vadă vreodată sora. Acum, poate mai exista o şansă.

Răsăritul şi apusul soarelui. Tropotul labelor pe pământ. Când ihneumonul se opri în cele din urmă, Loth se trezi.

îşi frecă nisipul din ochi. Un lac se întindea peste o limbă prăfuită de pământ, ca o dâră de safir sub bolta cerului. Elefanţi-de-apă se scăldau în partea mai puţin adâncă. Dincolo de lac se vedeau măreţele piscuri stâncoase care străjuiau Nzene, toate de culoarea roşu-maroniu a argilei bătute de soare. Muntele Dinduru, cel mai mare, era aproape desăvârşit în simetria lui.

Până la prânz, ajunseră deja la poalele dealurilor. Aralaq urcă o cărare abruptă până la cel mai apropiat pisc. Când ajunseră destul de sus ca să-i tremure coapsele, Loth îndrăzni să privească în jos.

În faţa lor se întindea Nzene. Capitala lasiană era străjuită de Săbiile Zeilor şi împrejmuită de ziduri înalte de calcar. Munţii —

mai înalţi şi mai drepţi decât orice alţi munţi din lumea cunoscută — întretăiau străzile cu umbrele lor. Un drum imens se întindea dedesubtul ei, fără îndoială o rută de negoţ către Ersyr.

Străzile care sclipeau în lumina soarelui erau străjuite de şiruri de curmali şi de ienuperi. Loth cercetă cu băgare de seamă Biblioteca de Aur din Nzene, construită din calcar luat din ruinele oraşului Yikala, legată de o pasarelă care ducea până la Templul Visătorului. Deasupra tuturor se înălţa, impunător, Palatul Marii Onjenyu, unde înalta Conducătoare Kagudo locuia alături de familia ei, aflat la înălţime pe un promontoriu. Râul Lase se despica în jurul livezii sale sfinte.

Aralaq amuşină un adăpost pe dedesubtul unor pietre iţite din pământ, suficient de adânc, încât să-i apere de stihii.

— De ce ne oprim?

Loth se şterse pe faţă de sudoare.

— Ead ne-a spus să călărim mai departe până-n Corvugar.

Aralaq îşi îndoi picioarele din faţă pentru ca Loth să poată descăleca.

— Lama care-a tăiat-o era îmbibată într-o secreţie de la lipitoarea-de-gheaţă. împiedică sângele să se închege, spuse el. Vom găsi un leac în Nzene.

Loth o ridică pe Ead din şa.

— Cât o să vă ia?

Ihneumonul nu răspunse. O linse pe Ead pe frunte o dată, apoi se făcu nevăzut.

Când Ead se trezi din lumea umbrelor ei, era amurg. Capul îi era ca un ceaun în care cineva amestecase de trei ori. îşi dădu seama, ca prin ceaţă, că se afla într-o peşteră, însă nu-şi amintea câtuşi de puţin cum ajunsese acolo.

Duse repede mâna la clavicule. Simţind giuvaierul care stinge între ei, răsuflă din nou.

Faptul că-l luase înapoi o costase. îşi aduse aminte de oţelul lamei şi de usturimea pricinuită de spurcăciunea cu care fusese unsă când apucase giuvaierul de la Mita. Degetele-i scoseseră scântei, aprinzând patul, apoi se rostogolise peste balustradă şi ajunsese sub cerul liber.

Căzuse asemeni unei pisici şi ajunsese pe o margine în afara bucătăriei. Din fericire, fusese pustie, lăsându-i calea de scăpare liberă. Totuşi, nici nu apucase s-ajungă la Aralaq şi Loth, că o şi lăsaseră puterile.

Mita merita o moarte crudă pentru ceea ce-i făcuse Zalei, dar Ead nu avea de gând să o ducă la îndeplinire. Nu voia să se înjosească într-atât încât să ucidă o soră.

O limbă fierbinte-i dădu o şuviţă la o parte de pe frunte. Se trezi aproape nas în nas cu Aralaq.

— Unde? întrebă ea, cu un glas răguşit.

— La Săbiile Zeilor.

Nu.

Se ridică în capul oaselor, înăbuşindu-şi un geamăt când îi zvâcni mijlocul.

— V-aţi oprit[1]

Glasul îi era chinuit.

— Blestemaţi să fiţi de neghiobi ce sunteţi! Domniţele Roşii...

— Ori ne opream, ori te lăsam să sângerezi până când mureai!

Aralaq îi întinse cataplasma pe burtă cu botul.

— Nu ne-ai spus în luminiş că Abatesa şi-a îmbibat lama.

— Habar n-aveam!

Ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. Abatesa o voia moartă, însă nu era în stare să facă ea însăşi aşa ceva fără să stârnească bănuielile nimănui. Era mai bine s-o încetinească vărsându-i sângele, apoi să le spună Domniţelor Roşii că proaspăt revenita lor soră era o trădătoare şi să le poruncească s-o ucidă din această pricină. Iar mâinile ei aveau să fie curate.

Ead luă cataplasma. Rana o durea, dar florile de sabra zdrobite scurseseră otrava din ea.

— Aralaq, spuse ea, trecând la limba inyshiană, tu ştii cât de iute vânează Domniţele Roşii.

Faptul că Loth era acolo făcu graiul acela să-i vină iute pe limbă.

— Nu trebuia să te opreşti pentru nimic în lume!

— înalta Conducătoare Kagudo are un stoc din leac. Ihneumonii nu lasă surioarele să moară.

Ead se sili să răsufle, ca să se liniştească. Era greu de crezut că Domniţele Roşii aveau să caute prea curând pe la Săbiile Zeilor.

— Trebuie să mergem degrabă mai departe, spuse Aralaq, aruncându-i o privire lui Loth. Am să cercetez să văd dacă e sigur.

Liniştea căscă un adevărat hău după plecarea lui.

— Eşti furios, Loth? întrebă Ead în cele din urmă.

El aruncă o privire spre capitală. Pe străzi fuseseră aprinse torţe, care le făceau să strălucească precum tăciunii sub ei.

— Ar trebui să fiu, răspunse el. Ai minţit în legătură cu atâtea lucruri! Cu numele tău. Cu motivul pentru care ai venit în Inys. Cu

convertirea ta.

— Credinţele noastre se întrepătrund. Amândouă sunt potrivnice Nenumitului.

— Tu n-ai crezut niciodată în Sfânt. Bine, se îndreptă el, ai *crezut.* Dar ai crezut că era o brută meschină, care-a încercat să silească o ţară să primească o religie.

— Şi a cerut să se însoare cu prinţesa Cleolind înainte să ucidă fiara, da.

— Cum poţi să *spui* aşa ceva, Ead, când ai stat în sanctuar şi l-ai preamărit?

— Am facut-o pentru a supravieţui! Când el tot n-o privi, ea spuse: Mărturisesc că sunt ceea ce tu ai numi vrăjitoare, dar magia nu e rea. E ceea ce face din ea cel sau cea care-o mânuieşte.

El îndrăzni să-i arunce o privire încruntată.

— Şi ce ştii tu să faci?

— Pot să alung focul wyrmilor. Sunt călită la molima roşie. Pot să ridic bariere de apărare. Rănile mi se tămăduiesc cu repeziciune. Mă pot mişca printre umbre. Pot să fac metalul să cânte a moarte aşa cum n-a reuşit niciun cavaler vreodată.

— Poţi să faci şi tu foc?

— Da’

Deschise palma, iar o flacără pâlpâi, trezindu-se la viaţă.

— Viaţă firească.

Din nou, şi flacăra deveni argintie.

— Focul-magului, pentru dezlegarea vrăjilor.

Din nou, şi focul deveni atât de fierbinte, încât Loth începu să asude.

— Focul wyrmilor.

Loth făcu semnul săbiei.

Ead închise pumnul, stingând blestemăţia.

— Loth, continuă ea, trebuie neapărat să ne hotărâm acum dacă putem fi prieteni. Trebuie ca noi doi să fim prieteni cu Sabran dacă ne dorim ca lumea aceasta să scape cu viaţă!

— Ce vrei să spui cu asta?

— Există multe lucruri pe care tu nu le cunoşti.

Era, într-adevăr, puţin spus.

— Sabran a zămislit un prunc cu Aubrecht Lievelyn, înaltul Prinţ al Men- tendonului. El a fost omorât. Am să-ţi povestesc totul mai târziu, adăugă ea, când el o ţintui cu privirea. Curând după aceea, un înalt Apusean a venit la palatul Ascalon. Wytmul Alb, cum i s-a spus. După o scurtă ezitare, adăugă: Sabran a pierdut sarcina.

— Sfinte, spuse el. Sab...

Avea faţa chinuită de durere.

— îmi pare rău că nu am fost acolo!

— Mi-aş fi dorit să fii.

Ead îi privi chipul.

— Nu va mai fi niciun alt copil, Loth. Stirpea Berethnet s-a încheiat. Wyrmii se trezesc. Yscalinul e pe picior de război, iar Nenumitul se va ridica din nou, sunt sigură de asta.

Loth începea să arate ca şi cum i-ar fi fost rău.

— Nenumitul.

— Da. Va să vină, anunţă Ead, deşi nu din pricina lui Sabran. Nu are nicio legătură cu ea. C-o fi o regină în Inys sau un soare pe cer, el tot se va ridica.

Fruntea lui era toată numai broboane de sudoare.

— Cred că ştiu o cale de-a-l înfrânge pe Nenumit, însă, mai întâi, trebuie neapărat să apărăm întinderea Virtuţilor. Dacă se prăbuşeşte din pricina unui război civil, Armia Draconică şi Regele întrupat îi vor face de petrecanie. Ead îşi lipi cataplasma de burtă şi continuă: Unii dintre Ducii Spirituali şi-au folosit preaplinul de putere ani la rând. Acum, că ştiu că ea nu are niciun moştenitor, cred c-au să încerce s-o mânuiască după bunul plac pe Sabran sau chiar s-o înlăture de la putere.

— Pentru numele Sfântului! murmură Loth.

— Ai prevenit-o pe Meg despre Paharnic. Ştii cine este?

— Nu. N-am auzit de la Sigoso decât acele cuvinte!

— La început, am crezut că e Şoimul de Noapte, recunoscu Ead, dar acum sunt sigură că este Igrain Crest. Cele două pocale sunt pecetea ei.

— Lady Igrain. Dar lui Sab îi e dragă, spuse Loth, vădit uluit. Pe lângă asta, oricine o ia ca ocrotitoare pe Cavaleriţa Dreptăţii are ca pecete cele două pocale — iar Paharnicul a urzit împreună cu regele Sigoso uciderea reginei Rosarian. De ce ar face Crest una ca asta?

— Nu ştiu, răspunse Ead, cu sinceritate, dar ea a sfatuit-o pe Sabran să se mărite cu Căpetenia Askrdalului. Sabran l-a ales, în schimb, pe Lievelyn, apoi Lievelyn a fost ucis. Cât despre asasini...

— *Tu* ai fost cea care i-a omorât?

— Da, recunoscu Ead, căzută pe gânduri, dar mă întreb dacă aveau, de fapt, de gând să o ucidă. Pesemne Crest a plănuit de la bun început ca ei să fie prinşi. Fiecare atac o lăsa pe Sabran din ce în ce mai înspăimântată. Pedeapsa ei pentru că s-a opus zămislirii

de prunci a fost teama de moarte aproape neîncetată.

— Şi Regina Mamă?

— S-a zvonit mult timp pe la curte că regina Rosarian şi-a împărţit patul cu Gian Harlowe pe vremea când era căsătorită cu prinţul Wilstan, spuse Ead. Adulterul e împotriva învăţăturilor Cavaleriţei Tovărăşiei. Pesemne lui Crest îi place ca reginele ei să fie... supuse.

Auzind acestea, Loth încleşta maxilarul.

— Deci tu vrei ca noi să o înfruntăm pe Crest, conchise el. Să o apărăm pe Sabran.

— Da. Iar apoi, să înfruntăm un duşman mult mai vechi.

Ead aruncă o privire spre gura peşterii.

— Ascalon s-ar putea afla în Inys. Dacă reuşim să o găsim, putem să ne folosim de ea ca să-l slăbim pe Nenumit.

O pasăre ţipă de undeva de deasupra adăpostului lor. Loth îi dădu o ploscă din şa.

— Ead, spuse el, tu nu crezi în cele Şase Virtuţi. De ce să pui totul în primejdie de dragul lui Sabran?

Ead bău. Era o întrebare pe care ea însăşi ar fi trebuit să şi-o pună de multă vreme. Simţămintele ei veniseră ca o floare-ntr-un copac. Un mugur, care se forma — iar apoi, dintr-odată, o floare nemuritoare.

— Mi-am dat seama, spuse ea, după o perioadă de tăcere, că i-a fost băgată pe gât o poveste încă din ziua în care s-a născut. Nu mai fusese învăţată alt mod de-a trăi. Şi totuşi, am văzut că în ciuda tuturor acestor lucruri, o parte din ea e
plăsmuirea ei. Partea aceasta, oricât de mică o fi părut la început, a fost făurită chiar în focul puterii ei, aşa că s-a opus coliviei în care a fost închisă. Şi am înţeles... că partea aceasta era făcută din oţel. Partea aceasta era cine e ea cu adevărat, îl privi ţintă şi conchise: Ea va fi regina de care are Inysul nevoie în vremurile ce vor veni.

Loth se duse să se aşeze lângă ea. Când îi atinse cotul, ea ridică privirea spre el.

— Mă bucur că ne-am regăsit, Ead Duryan! Făcu o pauză, apoi se corectă: Eadaz uq-Năra.

Ead îşi puse capul pe umărul lui. Cu un oftat, el o cuprinse cu un braţ.

În clipa aceea, Aralaq se întoarse, speriindu-i pe amândoi.

— Pasărea cea mare şi-a luat zborul, anunţă el. Domniţele Roşii se apropie.

Loth se ridică imediat în picioare. O linişte ciudată o cuprinse pe

Ead în timp ce-şi lua arcul şi tolba.

— Aralaq, trecem ţinuturile pârjolite către Yscalin. Nu ne oprim, spuse ea, până nu ajungem în Corvugar.

Loth încălecă. Ea îi dădu mantia, iar când urcă, el îi înveli pe amândoi cu veşmântul.

Aralaq alunecă şi dădu din labe, îndreptându-se spre baza muntelui, apoi ieşi din umbra lui ca să arunce o privire spre lac. Parspa dădea târcoale pe deasupra lor în linişte.

Era destul de întuneric ca să le fie acoperită fuga. Mergeau prin spatele celorlalte Săbii ale Zeilor. Când nu mai avură unde să se-ascundă, Aralaq ieşi dintre munţi şi o luă la goană.

Ţinuturile pârjolite ale Lasiei, unde oraşul Jotenya se aflase cândva, se întindeau în partea de miazănoapte a ţării. Pe vremea Marii Năpaste, fuseseră arse de flăcări, dar ierburile crescuseră din nou, iar copacii cu frunze-înaripate, îndepărtaţi unul de altul, crescuseră din cenuşă.

Locurile începură să se schimbe. Aralaq crescu viteza, până când ajunse să zboare cu labele peste iarba galbenă. Ead se agăţă de blana lui. încă o durea burta, dar trebuia să rămână în gardă, să fie pregătită. De bună seamă că ceilalţi ihneu- moni le luaseră deja urma.

Stelele străluceau în spirală deasupra lor, ca tăciunii pe un cer precum cărbunele. Erau altfel decât cele care-i presărau nopţile în Inys.

Şi mai mulţi copaci răsăreau din pământ. Ei i se uscaseră ochii de la vuietul neostoit al vântului. În spatele său, Loth tremura. Ead strânse mantia mai tare în jurul lor, acoperindu-i mâinile, şi-şi îngădui să-şi închipuie corabia care-avea să-i ducă din Corvugar.

O săgeată zbâmâi pe lângă Aralaq, ratându-l la mustaţă. Ead se întoarse să vadă cu ce se confruntau.

Erau şase călăreţe. Fiecare era ca o flacără roşie, călare pe câte-un ihneumon. Cel alb era al lui Nairuj.

Aralaq mârâi şi grăbi şi mai mult pasul. Asta era. Adunându-şi forţele, Ead se desprinse de mantie, îl apucă pe Loth de umăr şi trecu repede în spatele lui, astfel încât spinarea ei era lipită de-a lui.

Cea mai bună şansă era să le rănească ihneumonii. Aralaq era iute, chiar şi pentru cei din neamul lui, dar cel alb îl putea întrece. În timp ce potrivea o săgeată în arc, îşi aduse aminte de o Nairuj mai tânără lăudându-se cu cât de iute putea trece animalul ei de povară Bazinul Lasian.

Mai întâi, îşi îngădui să se obişnuiască cu Aralaq. Când ajunse să-i ştie ritmul paşilor, ridică arcul. Loth întinse mâna-n spate şi o apucă de şolduri, de parcă i-ar fi fost teamă ca nu cumva să cadă.

Săgeata ei zbură iute peste ierburi, drept înainte. În ultima clipă, ihneumonul alb sări peste ea. A doua săgeată a ei o luă aiurea când Aralaq ocoli leşul unui câine sălbatic.

Nu puteau întrece aşa ceva. Nici nu puteau să se oprească şi să lupte. Ar fi putut ţine piept la doi magi, poate trei, dar nu la şase Domniţe Roşii, mai ales cu rana ei. Loth era prea încet, iar ceilalţi ihneumoni l-ar fi înfulecat cu totul pe Aralaq. În timp ce trăgea a treia oară de coarda arcului, înălţă o rugăciune către Maică.

Săgeata străpunse laba din faţă a unui ihneumon. Acesta se prăbuşi, luându-şi şi călăreaţa cu el.

Mai rămâneau cinci. Se pregătea să tragă din nou, când o săgeată-i pătrunse în picior, facând-o să scoată un ţipăt gâtuit.

— Ead!

În orice clipă, o săgeată l-ar fi putut schilodi pe Aralaq. Iar acela ar fi fost sfârşitul lor.

Nairuj dădu pinteni ihneumonului ei. Era destul de aproape pentru ca Ead să-i poată vedea ochii de culoarea ocrului şi linia fermă a gurii. Acei ochi n-aveau ură în ei. Doar hotărâre rece, în stare pură. Privirea unui vânător pornit după pradă. Ridică arcul şi îndreptă săgeata către Aralaq.

În clipa aceea, focul aprinse ţinuturile pârjolite.

Explozia de lumină aproape o orbi pe Ead. Cei mai apropiaţi copaci se aprinseră. Privi în sus, căutând punctul de pornire al flăcării, în timp ce Loth slobozi un strigăt fără cuvinte. Nişte umbre zburau pe deasupra lor cu iuţeală — umbre înaripate, cu cozile ca nişte bice.

Wyverlandri. Pesemne că se rătăciseră prin Munţii Mici, flămânzi de came după somnul lor de veacuri. Într-o clipită, Ead trimise o săgeată în ochiul celui mai apropiat dintre ei. Cu un ţipăt ce-ţi înfiora sufletul, acesta se prăbuşi cu capul înainte în iarbă, ratându-le la mustaţă pe Domniţele Roşii, care se despărţiră în jurul lui.

Trei dintre ele se uniră contra puilor de wyvemi, iar Nairuj şi încă una îşi continuată urmărirea. În timp ce o fiară scheletică se lăsă jos şi se năpusti asupra lor, Aralaq se împiedică. Ead se răsuci, cu inima săltându-i în gât, temându-se de-o muşcătură. O săgeată îi atinsese, în trecere, coasta.

— Ai să reuşeşti! îi vorbi ea în selinyeză. Aralaq, continuă să

alergi. Nu te opri...

Un alt wyverlandru se năpusti de deasupra şi izbi un copac-evantai din faţa lor. În timp ce cădea, iar rădăcinile smulse scrâşneau a protest, Aralaq se feri iute din drum şi trecu în goană pe lângă el. Ead simţi miros de pucioasă din carnea făpturii, în timp ce scotea un şuierat prelung, a moarte.

Una dintre călăreţe se apropia. Ihneumonul ei era negru, cu nişte dinţi precum nişte cuţite.

Văzură cu toţii prea târziu wyverlandrul. De deasupra, ploua cu foc, care-o mistui pe Domniţa Roşie, aprinzându-i mantia şi făcând-o să se rostogolească pe pământ ca să stingă focul. Focul pârli iarba şi se repezi spre Aralaq. Ead întinse mâna.

Vraja ei întoarse căldura aşa cum pavăza făcea cu lovitura buzduganului. Loth strigă când flăcările se îndreptară cu o iuţeală nebunească spre el. Wyverlandrul dădu un ocol şi scoase un strigăt, înghiţindu-şi focul. Domniţele Roşii erau înnebunite, hăituite şi sfâşiate, iar făpturile le dădeau târcoale. Ead se întoarse, cău- tând-o pe Nairuj.

Ihneumonul alb zăcea rănit. Un wyvem se apropia tot mai tare de Nairuj, cu botul năclăit de sângele animalului ei de povară. Fără a şovăi, Ead îşi potrivi ultima săgeată în arc.

Lovi wyvemul în inimă.

Loth o trase din nou pe şa. Cu coada ochiului, Ead o văzu pe Nairuj privind ţintă în urma lor, cu un braţ pe burtă, apoi Aralaq îi purtă cu iuţeală departe de copaci, în întuneric. Chiar şi din depărtare, tot vedea limbile de foc din ţinuturile pârjolite, lucind precum ochii Nenumitului.

Lăsă capu-n jos şi nu mai ştiu nimic.

Se trezi, cu Loth strigându-i numele. Iarba, focul şi copacii se făcuseră nevăzuţi. În locul lor se vedeau case construite din fâşii de corali. Pe acoperişuri se aflau corbi. Totul era învăluit în tăcere. O tăcere deplină.

Era un oraş care îngropase mai mulţi morţi decât mai avea suflete vii. O corabie cu pânzele spălăcite şi cu un gallon de forma unei păsări de mare în zbor aştepta în port — un port tăcut, la marginea Apusului. Zorii lăsau dâre de un rozaliu delicat pe cer, iar apele întunecate şi sărate se întindeau în faţa lor.

Corvugar.

48
RĂSĂRIT

COPACII DE PE INSULA PENELOR ÎNCETASERĂ ÎN SFÂRŞIT SÂ MAI ARDĂ. PLOAIA cădea cu stropi mari ca să le stingă ramurile, facându-le să scoată un fum galben, bolnăvicios. Fetiţa-Umbră plecă din locul în care fusese exilată şi îşi afundă mâinile în pământ.

„Cometa a pus capăt Marii Suferinţe, dar a mai venit de multe ori pe lumea aceasta. Cândva, cu multe luni în urmă, a lăsat două giuvaiere cereşti, fiecare plin de puterea ei. Bucăţi tari din ea.”

Ridică Giuvaierul pe care-l avusese împlântat în coastă, giuvaierul pe care-l ocrotise şi-l hrănise din însuşi trupul său, iar ploaia-I curăţă bine. Noroiul şi apa-i picurau la picioare.

„Cu ele, strămoşii noştri se puteau face stăpâni peste valuri. Prezenţa lor ne-a îngăduit să ne păstrăm puterile mai mult ca înainte.”

Giuvaierul lucea-n palmele ei făcute căuş. Era de un albastru la fel de închis ca hăul, ca inima ei.

„Au fost pierdute aproape o mie de ani.”

Nu pierdute. Ascunse.

Tane lipi giuvaierul de piept. În miezul furtunii, acolo unde făgăduinţe de neîncălcat fuseseră făcute în faţa zeilor în vremuri demult apuse, făcu un jurământ.

Că fie şi dacă-i lua până-n ziua morţii ei, avea să o găsească pe Nayimathun, să o elibereze şi să-i dea în dar acest giuvaier. Şi dacă avea să-i ia o viaţă de om, avea să-i înapoieze dragoniţei ceea ce-i fusese furat.

IV
Al tău este reginatul

De ce nu răsuflati miezul lunii şi stelelor, Vă păcălesc textele de aur spiritul?

— Lu Qingzi

49
Apus

Loth stătea pe puntea *Păsării Adevărului.* Îşi simţea inima ca de plumb văzând că se apropie Inysul.

Melancolie. Acesta era primul cuvânt care-i veni în minte când văzu coasta mohorâtă. Arăta de parcă n-ar fi văzut niciodată razele soarelui sau n-ar fi auzit niciodată vreun cântec vesel. Călătoreau spre Cuibul Albatrosului, cea mai apuseană aşezare din Inys, care reprezentase cândva inima negoţului cu Yscalinul. Dacă ar fi călărit repede, s-ar fi odihnit cât mai puţin cu putinţă şi nu s-ar fi întâlnit cu tâlhari, ar fi putut ajunge de-aici în Ascalon într-o săptămână.

Ead stătea de pază lângă el. Deja părea mai puţin vie decât fusese în Lasia.

Pasărea Adevărului trecuse pe lângă Golful Quarlilor în drum spre Inys. Era străjuită de corăbii ancorate, dar, printr-un ochean, văzură braţul naval al Armiei Draconice, care-ncepea să crească.

În curând, regele Sigoso avea să fie pregătit de cotropire. Iar Inysul trebuia să fie pregătit să îl respingă.

Ead nu spusese nimic văzând priveliştea. Nu făcuse decât să întindă mâna spre cele cinci corăbii ancorate — iar focul, iţit din nimic, le aprinsese cu mare vuiet catargele. Privise focul mistuindule cu totul, cu o lumină portocalie licărindu-i în ochi.

Loth fu readus în prezent când o rafală de vânt crâncen îl făcu să se cuibărească şi mai adânc în mantie.

— Inys.

Răsuflarea lui scotea aburi deşi şi albi.

— Nu mi-am închipuit c-am să-l mai văd vreodată.

Ead îi puse o mână pe braţ.

— Meg n-a încetat nicio clipă să creadă în tine, spuse ea. Şi nici Sabran.

După o clipă, îşi puse şi el mâna peste a ei.

La începutul călătoriei, între ei doi se înălţa un zid. Loth nu se simţea în largul lui pe lângă ea, iar Ead îl lăsă să stea posomorât. Totuşi, încet-încet, vechea lor căldură începu să revină. În amărâta lor de cabină de pe *Păsărea Adevărului,* începură să-şi împărtăşească poveşti din ultimele câteva luni.

Se feriră să mai aducă vorba despre religie. Era foarte posibil să nu reuşească niciodată să se înţeleagă în acea privinţă. Totuşi, acum aveau amândoi aceeaşi dorinţă de-a vedea întinderea Virtuţilor supravieţuind.

Loth se scărpină în barbă cu mâna liberă. Nu-i plăcea barba, dar Ead îi spusese că trebuie să se deghizeze pentru când vor ajunge în Ascalon, deoarece niciunul dintre ei nu avea voie să pună piciorul la curte.

— Mi-aş fi dorit să pot arde toate corăbiile-alea, zise Ead şi-şi încrucişă braţele. Trebuie să fiu cu băgare de seamă cu sidenul meu. S-ar putea să treacă ani întregi până să mai apuc să gust din rodul copacului.

— Ai ars cinci, zise Loth. Sigoso are cu cinci corăbii mai puţin.

— Pare că ţi-e mai puţin teamă de mine decât îţi era atunci.

Inelul în formă de mugur îi sclipea pe deget. El mai văzuse surori ale Abaţiei care purtau asemenea inele.

— Cu toţii avem umbre în noi, răspunse el. Eu le primesc pe-ale tale.

Puse mâna peste inelul ei.

— Şi nădăjduiesc ca şi tu să le primeşti pe ale mele.

Cu un zâmbet ostenit, ea-şi împreună degetele cu ale lui.

— Bucuroasă!

Mirosul de peşte şi de alge putrede se înălţă curând, purtat de vânt. *Pasărea Adevărului* întâmpină ceva greutăţi la andocarea în port, iar pasagerii ei obosiţi coborâtă anevoie pe chei. Loth întinse braţul pentru a o ajuta pe Ead. Şchiopătase doar câteva zile, deşi săgeata-i trecuse drept prin coapsă. Loth văzuse cavaleri rătăcitori care plângeau din pricina unor răni mult mai puţin însemnate.

Aralaq avea să coboare de pe navă imediat ce plecau cu toţii. Ead trebuia să-l cheme la timpul potrivit.

Porniră mai departe pe chei, în direcţia caselor. Când Loth văzu pungile cu dulciuri legănându-se în pragurile lor, se opri. Şi Ead se

uita la ele.

— Ce crezi că e în ele? întrebă ea.

— Flori uscate de păducel şi fructe de pădure. O datină de cu mult dinaintea întemeierii Ascalonului. Ca să alunge orice rău care-ar putea pângări o casă.

Loth îşi umezi buzele.

— De când mă ştiu, nu le-am văzut vreodată atârnând.

Mocirla li se lipea de cizme în timp ce mergeau mai departe. Curând, fiecare casă pe lângă care treceau avea o pungă cu dulciuri afară.

— Ai spus că e o datină străveche, zise Ead. *Care* era religia Inysului înaintea Celor Şase Virtuţi?

— Nu exista vreo religie de stat, dar din puţinele lucruri ştiute din arhive, oamenii de rând socoteau păducelul un copac sfânt.

Ead se afundă într-o tăcere posomorâtă. Trecură un zid din piatră fără mortar şi ajunseră pe strada principală pietruită.

Singurul grajd din acest aşezământ ţinea doi cai bolnăvicioşi. Călăriră unul lângă altul. Ploaia le biciuia spinările în timp ce treceau pe lângă câmpuri pe jumătate-ngheţate şi turme de oi ude până la piele. Cât timp se mai aflau încă în provincia Smârcurilor, unde tâlharii umblau arareori, hotărâtă să călărească mai departe toată noaptea. Până-n zori, pe Loth îl durea deja şezutul din pricina şeii, dar era treaz.

În faţa lui, Ead îşi menţinea calul la trap. Tot trupul ei părea muncit de nerăbdare.

Loth se întreba dacă avea dreptate. Dacă Igrain Crest chiar mânuise curtea din spatele tronului. Dacă o jucase pe Sabran pe degete până când o înnebunise de tot. Dacă o făcuse să-i fie teamă s-adoarmă pe întuneric. Dacă-i luase pe cineva drag pentru fiecare dintre păcatele ei. Gândul îi aţâţă un foc în măruntaie. Sabran căutase mereu sfatul lui Crest mai întâi când era copilă şi avusese încredere în ea.

Dădu pinteni calului, ca s-o ajungă pe Ead din urmă. Trecură printr-un sat pârjolit, unde un altar scuipa vălătuci de fum. Bieţii neghiobi îşi construiseră casele cu acoperişuri din stuf.

— Wyrmi, murmură Loth.

Ead îşi trecu degetele prin părul răvăşit de vânt.

— Fără îndoială, Inalţii Apuseni'le poruncesc slujitorilor lor s-o înspăimânte pe Sabran. Pesemne că-şi aşteaptă stăpânul, înainte să năvălească de-a binelea. De data aceasta, Nenumitul îşi va conduce singur armiile.

La apusul soarelui, ajunseră la un mic han muced de lângă râul Catkin. Loth era deja atât de ostenit, că abia mai era în stare să se ţină drept în şa. Băgară caii-n grajd şi-şi croiră drum spre han, tremurând şi uzi leoarcă.

Ead îşi ţinu gluga trasă şi se duse să discute cu hangiul. Loth ar fi preferat să rămână lângă focul care trosnea în hol, dar riscul să fie recunoscut era mult prea mare.

Când Ead reuşi să facă rost de o lumânare şi o cheie, Loth le luă şi urcă. Camera care Ie fusese oferită era înghesuită şi friguroasă, dar nici nu se compara cu cabina jegoasă de pe *Pasărea Adevărului.*

Ead intră cu cina lor. Era încruntată.

— Ce e? întrebă Loth.

— Am ascultat câteva discuţii jos. Sabran n-a mai fost văzută de ultima oară când a ieşit în văzul lumii cu Lievelyn, spuse ea. Din câte ştie poporul, încă-i grea... Dar puţinele veşti, alături de cotropirile draconice, au lăsat supuşilor ei o stare de nelinişte.

— Ai spus că sarcina-i înaintase deja când a pierdut-o. Dacă ar fi fost încă grea, până acum ar fi trebuit să stea în camera ei, lăuză, întări Loth. O pricină desăvârşită pentru lipsa ei.

— Da. Poate că s-a şi folosit de ea — însă nu cred că trădătorii din rândul Ducilor Spirituali au de gând s-o lase să domnească mai departe.

Ead lăsă cina jos şi-şi puse mantia la uscat pe un scaun.

— Sabran a prevăzut asta. E într-o primejdie de moarte, Loth.

— Tot rămâne ultima urmaşă în viaţă a Sfântului, spuse el. Oamenii nu s-ar aduna în jurul niciunuia dintre Ducii Spirituali atât timp cât trăieşte ea.

— A, ba eu cred că s-ar aduna. Dacă ar şti că nu le poate dărui o moştenitoare, oamenii de rând ar crede că Sabran e răspunzătoare pentru venirea Nenumitului. Ead se aşează la masă şi adăugă: Cicatricea aia de pe pântecele ei şi ceea ce întruchipează ea i-ar putea lua tot dreptul de a domni în ochii multora dintre ei.

— E încă o Berethnet.

— Şi ultima din stirpea ei.

Hangiul le dăduse două boluri cu tocană plină de zgârciuri. Loth îşi îndesă porţia pe gât şi o făcu să alunece mai uşor cu restul de bere.

— Mă duc să mă spăl, anunţă Ead.

Cât era ea plecată, Loth se întinse pe patul lui şi ascultă ploaia.

Igrain Crest i se agăţă de gânduri ca o căpuşă. În copilărie,

văzuse-n ea o prezenţă alinătoare. Severă, dar binevoitoare, îi dădea simţământul că totul avea să fie bine.

Şi totuşi, ştia că o împovărase pe Sabran în cei patru ani cât fusese minoră. Chiar şi înainte de ei, când fusese o tânără prinţesă, Crest îi băgase-n cap cu forţa o nevoie de cumpătare, de desăvârşire, de devotament faţă de datorie. În acei ani, Sabran nu avusese voie să stea de vorbă cu niciun alt copil în afară de Roslain şi Loth, iar Crest fusese mereu în apropiere, cu ochii pe ea. Deşi prinţul Wilstan fusese Ocrotitorul Tărâmului, durerea lui fusese prea mare ca să-şi mai poată creşte fiica. Crest îşi asumase această răspundere.

Şi se întâmplase ceva. înainte de moartea Reginei Mame.

îşi aduse aminte de o după-amiază friguroasă. Sabran, în vârstă de doisprezece ani, era la marginea pădurii Chesten, formând un bulgăre de zăpadă în mâinile înmănuşate, cu obrajii rozalii. Râdeau amândoi de-i durea burta. După aceea, se căţăraseră într-unul dintre stejarii încărcaţi de zăpadă şi se înghesuiseră împreună pe o cracă noduroasă, spre marea îngrijorare a Cavalerilor Corpului.

Aproape că urcaseră până-n vârful copacului. Atât de sus, încât puteau să vadă în Casa Măceşului. Iar acolo, la o fereastră, se afla regina Rosarian, vădit furioasă, cu o scrisoare strânsă în pumn.

Alături de era şi Igrain Crest, cu mâinile la spate. Rosarian plecase valvârtej. Singura pricină pentru care Loth îşi amintea atât de limpede totul era că Sabran căzuse din copac o clipă mai târziu.

Trecu ceva vreme până când se întoarse Ead, cu părul ud de la râu. îşi scoase cizmele şi se aşează pe celălalt pat.

— Ead, zise Loth, îţi pare rău că ai plecat de la Abaţie?

Privirea ei era aţintită în tavan.

— Nu am plecat, răspunse ea. Tot ceea ce fac, fac pentru Maică. Intru prea- slăvirea numelui ei. închise ochii şi adăugă: Dar nădăjduiesc — mă rog — ca propria-mi cale să se îndrepte cândva din nou către Miazăzi.

Neputând să îndure durerea din glasul ei, Loth întinse mâna spre ea. O mângâie grijuliu cu degetul mare pe obraz.

— Sunt fericit, rosti el, că a mea se îndreaptă astăzi către Apus.

Ead îi întoarse zâmbetul.

— Loth, mi-a fost foarte dor de tine!

Călăreau din nou înainte de răsăritul soarelui, şi o făceau deja de zile întregi. Se is- case un viscol care le încetinise caii, iar tâlharii se năpustiseră într-o noapte asupra lor, cerându-le toţi banii pe

care-i aveau la ei. Singur, Loth ar fî fost copleşit, dar Ead luptase atât de aprig, încât ei dăduseră înapoi.

Nu mai era timp de dormit. Ead era iarăşi în şa înainte ca tâlharii să se facă nevăzuţi; Loth se străduia din răsputeri să ţină pasul cu ea. Cotiră către nord- est, către Dumbrava Corbilor, şi pomiră-n galop prin Trecătoarea de Miazăzi, ţinând capetele plecate în timp ce se alăturau căruţelor, cailor de povară şi trăsurilor ce se-ndreptau spre Ascalon. Şi în cele din urmă, la lumina stelelor, ajunseră.

Loth încetini calul. Turlele negre ale Ascalonului se întrezăreau pe cerul serii. Chiar şi pe ploaie, oraşul acesta era farul sufletului său.

Călăriră până la Mila Berethnet. Zăpada proaspătă, neafânată, o acoperea ca o faţă de masă albă. În capătul ei, în depărtare, se vedeau, ameninţătoare, porţile de fier forjat ale palatului Ascalon. Chiar şi în beznă, Loth vedea stricăciunile pricinuite Turnului Deam. Aproape că nu-i venise să creadă că Fyredel se cocoţase sus pe el.

Simţea mirosul râului Limber. Clopotele de la Sanctuarul Doamnei Tuturor sunau.

— Vreau să trec călare pe lângă palat, anunţă Ead. Să văd dacă s-au mai pus întăriri.

Loth încuviinţă din cap.

Fiecare cartier al oraşului începea la porţile lui. Cartierul Reginei, cel mai aproape de palat, avea porţile cele mai impunătoare, înalte şi aurite, cu chipurile cioplite ale reginelor din vremurile de mult apuse. În timp ce se-apropiau de ea, strada, de obicei ticsită la ceasul amurgului de oameni ce se îmbulzeau ca s-ajungă la orasiuni, se umplu de linişte.

Zăpada de sub poartă avea pete de culoare închisă. Când Loth înălţă capul, îi amorţi faţa. Mult deasupra lor, două căpăţâni retezate erau trase în ţepi.

Lina era de nerecunoscut. Era cu puţin mai mult de o tigvă. Cealaltă fusese dată prin smoală şi fiartă, dar trăsăturile i se înmuiaseră din pricina putreziciunii. Din nas şi din urechi i se scurgea putregai. Pe pielea-i palidă roiau muştele.

De n-ar fi fost părul ei, n-ar fi recunoscut-o. Era lung şi roşcat, şi se revărsa asemeni sângelui.

— Truyde, şopti Ead, cu răsuflarea tăiată.

Loth nu-şi putea desprinde ochii de la căpăţână. De la părul ce se legăna în bătaia vântului, părând scârbos de viu.

Odată, el, Sabran şi Roslain se adunaseră lângă focul din Iatac, iar Arbella Glenn le povestise despre Sabran a V-a, singura tirană a Casei Berethnet, care împodobise fiecare vârf al porţilor palatului cu capetele celor ce nu îi faceau pe plac. Nicio regină nu îndrăznise să îi trezească năluca din morţi făcând ceea ce făcuse ea.

— Repede!

Ead îşi întoarse calul.

— Vino după mine!

Călăriră până-n cartierul Docurilor de Miazăzi, unde stăpâni erau neguţătorii de mătăsuri şi croitorii. Curând, ajunseră la Trandafirul şi Lumânarea, unul dintre cele mai bune hanuri din oraş, unde-şi dădură caii pe mâna unui grăjdar. Loth se opri ca să verse. Voma-i clocotea-n burtă.

— Loth.

Ead îl conduse înăuntru.

— Repede! O ştiu pe hangiţa de-aici. O să fim la loc sigur.

Loth nu mai ştia ce înseamnă siguranţa. Duhoarea de putregai îi rămăsese-n gât.

Un servitor îi conduse înăuntru şi ciocăni la o uşă. Le răspunse o femeie cu faţa bucălată şi cu o vestă groasă.

Când o văzu pe Ead, ridică iute din sprâncene.

— Ei, spuse ea, venindu-şi în fire, ar trebui să intri!

Îi conduse în odaia ei. Imediat ce se închise uşa, o îmbrăţişă pe Ead.

— Fată dragă! Multă vreme-a trecut! adăugă ea cu un glas abia auzit. Ce nudom cauţi pe străzi?

— N-am avut de ales.

Ead făcu un pas în spate.

— Prietenul nostru comun mi-a spus că ai să-mi oferi adăpost dacă o să am nevoie.

— Făgăduinţa a rămas. Femeia înclină capul spre Loth şi adăugă: Lord Arteloth. Bine-aţi venit la Trandafirul şi Lumânarea!

Loth se şterse la gură.

— Vă mulţumim pentru ospitalitate, preabună doamnă!

— Ne trebuie neapărat o cameră, spuse Ead. Ne puteţi ajuta?

— Pot. Dar de-abia ce-aţi sosit în Ascalon?

Când ei încuviinţară din cap, ea luă un sul de pergament de pe masă.

— Uitaţi aici.

Ead îl despături. Loth citi peste umărul ei.

în numele REGINEI SABRAN, *înălţimea Sa,* DUCESA DREPĂŢII *oferă o răsplată de optsprezece mii de coroane pentru prinderea lui Ead Duryan, o femeie de joasă speţă din Miazăzi deghizată în doamnă, dorită în viaţă pentru Erezie, înaltă Trădare contra* MAJESTĂŢII SALE. *Oricine o vede, să dea de ştire străjii oraşului. Are părul negru şi cârlionţat, ochii căprui-închis. Oricând o vedeţi, daţi de ştire unei străji a oraşului.*

— Crainicii ţi-au citit numele şi descrierea-n fiecare zi, o informă hangiţa. Am încredere-n cei cu care te-ai întâlnit în curte, dar n-ai voie să vorbeşti cu nimeni altcineva. Şi să pleci din acest oraş cât de repede poţi!

Fu străbătută de un fior.

— Ceva e nelalocul lui în palat. Au zis de copila aia că-i trădătoare, dar eu nu cred că regina Sabran ar osândi pe cineva atât de tânăr.

Ead îi dădu înapoi biletul.

— Erau două capete, spuse ea. Al cui era celălalt?

— Al lui Bess Weald. Bess Ticăloasa, cum i se spune-acuma.

Numele nu-i spunea nimic lui Loth, dar Ead încuviinţă din cap.

— Nu putem pleca din oraş. Avem aici treburi de mare însemnătate. Hangiţa răsuflă adânc.

— Ei, dacă vreţi să riscaţi să rămâneţi, i-am jurat ambasadorului că o să am grijă să v-ajut în călătoria voastră.

Luă în mână o lumânare. De pe hol răsunau muzică şi râsete. Hangiţa deschise o uşă şi îi dădu cheia lui Ead.

— Am să pun să vă fie aduse lucrurile sus.

— Îţi mulţumesc! N-am să uit asta, şi nici Excelenţa Sa n-are să uite, îi spuse Ead. Ne vor trebui şi haine. Şi arme, dacă ţi-e cu putinţă să ni le aduci.

— Bineînţeles!

Loth luă lumânarea de la hangiţă, apoi i se alătură lui Ead, care trase zăvorul la uşă. Camera se lăuda cu un pat, un foc ce pocnea vesel şi o baie din aramă, plină-ochi şi aburindă.

— Bess Weald a fost neguţătoarea care l-a împuşcat pe Lievelyn.

Ead înghiţi în sec.

— Aici e mâna lui Crest.

— De ce s-o fi omorât pe lady Truyde?

— Ca s-o facă să tacă. Numai Truyde, Sabran şi cu mine ştiam că Bess Weald lucra pentru cineva numit Paharnicul. Şi Combe,

adăugă ea, după o clipă.

— Crest îşi acoperă urmele. Şi capul meu tot acolo, sus, ar fi sfârşit, mai devreme sau mai târziu, dacă n-aş fi plecat de la curte.

începu să se plimbe de colo-colo prin cameră.

— Crest n-ar fi putut să o execute pe Truyde fără ştirea lui Sabran. Fără îndoială, osândirile la moarte trebuie să aibă o iscălitură regească.

— Nu. Iscălitura oricui are Ducatul Dreptăţii e valabilă şi pe o osândire la moarte, spuse Loth, însă numai dacă suveranul n-o poate iscăli cu mâna lui.

înţeleseră amândoi ce însemna asta, iar implicaţiile erau extrem de apăsătoare.

— Trebuie neapărat să pătrundem în palat, continuă Ead. La noapte, adăugă, simţind cum îi creşte frustrarea în glas. Trebuie să vorbesc cu cineva. Dintr-un alt cartier.

— Ead, nu! Tot *oraşul* ăsta te...

— Ştiu cum să mă feresc să fiu descoperită.

Ead îşi trase gluga înapoi pe cap.

— încuie uşa-n urma mea. Când mă-ntorc, facem un plan.

Se opri să-l sărute pe obraz când ieşi.

— Să nu te temi pentru mine, prietene!

Şi plecă.

Loth se dezbrăcă şi se afundă în cada de aramă. Nu se putea gândi decât la capetele trase în ţeapă în vârful porţilor. Făgăduinţa unui Inys pe care nu-l recunoştea. Un Inys văduvit de regina lui.

Se luptă cu somnul cât putu, dar zilele-ntregi de călărit în frig îşi spuseră cuvântul. Când se băgă împleticindu-se în pat, nu visă căpăţâni retezate, ci pe donmata Marosa. I se înfăţişă despuiată, cu ochii plini de cenuşă, iar sărutul ei avea gust de pelin.

„M-ai lăsat baltă", şopti ea. „M-ai lăsat să mor. Aşa cum ţi-ai lăsat şi prietenul."

Când în sfârşit răsună o bătaie în uşă, se trezi tresărind.

— Loth!

Pipăi după zăvor. Ead era afară. El se dădu la o parte ca să-i facă loc în cameră.

— Am găsit calea de intrare, îl anunţă. Mergem cu barcagiii.

Cercetară baqele şi şalupele care treceau râul Limber în fiecare zi, ducând oameni şi bunuri dintr-o parte în alta.

— Presupun c-ai mai mulţi prieteni printre ei.

— Unul, întări ea. Un transport cu vin va fi dus la Treapta Iatacului pentru Sărbătoarea Miezului Iernii. El a încuviinţat ca noi

să ne alăturăm luntraşilor. Aşa vom ajunge înăuntru.

— Şi când ajungem înăuntru?

— Am de gând s-o găsesc pe Sabran.

Ead se uită Ia el.

— Dacă preferi să rămâi aici, intru eu singură.

— Nu! hotărî Loth. Intrăm împreună.

Porniră la drum deghizaţi în negustori, înarmaţi până-n dinţi pe sub mantii. Curând, intrară în cartierul Fiswich-de-lângă-Pod şi urcară treptele docului din strada Delphin.

Treptele erau înghesuite lângă o tavernă, Cotoşmanul Cenuşiu, unde barcagiii beau după o zi lungă pe Limber.

Taverna era îndreptată cu faţa spre zidul de răsărit al palatului Ascalon. Loth o urmă pe Ead. Cizmele lor de călărie scrâşneau călcând scoicile de pe malul râului.

El nu pusese niciodată piciorul în această parte a oraşului. Cartierului Fiswich-de-lângă-Pod i se dusese buhul că era plin de pungaşi.

Ead se apropie de unul dintre bărbaţii din faţa tavernei.

— Prietene, spuse ea. Bine te-am găsit!

— Domniţă.

Bărbatul era murdar ca un şobolan, dar avea ochi ageri.

— Mai vreţi să veniţi cu noi?

— Dacă ne primiţi.

— Păi, am zis că vă primesc. Aruncă o privire spre tavernă şi le zise: Aşteptaţi acolo-aşa, lângă barjă. Trebuie să-i desprind p-ăştia de pahare.

În apropiere, barja cu pricina tocmai era încărcată cu butoaie cu vin. Loth se îndreptă spre marginea râului şi văzu lumânări aprinzându-se la ferestrele Turnului de Alabastru. Abia zărea vârful Turnului Reginei. Apartamentele regale erau cufundate în întuneric.

— Spune-mi, îi ceru el lui Ead, cum procedează ambasadorul uq-Ispad de-i face pe prietenii tăi să fie aşa nişte oameni de treabă?

— Îi plăteşte hangiţei pensia. Cât despre cel de-aici, i-a plătit datoriile la jocurile de noroc, răspunse ea. Îi numeşte Prietenii Abaţiei.

Marinarul îşi mână camarazii din tavernă. Când ultimul butoi cu vin fu încărcat în barjă, Loth şi Ead intrară şi-şi găsiră un loc pe o bancă.

Ead îşi puse o căciulă turtită şi-şi înghesui cârlionţii sub ea.

Fiecare marinar luă o vâslă şi vâsli.

Râul Limber era larg şi curgea iute. Le luă ceva să ajungă la debarcader.

Scara Iatacului ducea la o poternă în peretele palatului, construită drept cale tainică de părăsire a acestuia de către familia regală. Sabran nu-şi folosea niciodată barja de plăcere, dar mama ei mergea mereu pe râu, făcând cu mâna supuşilor şi trecându-şi degetele prin apă. Loth se trezi întrebându-se dacă regina Rosarian folosise vreodată scara ca să se facă nevăzută în timpul idilei ei cu Gian Harlowe.

Nu mai era sigur dacă ar fi trebuit să dea crezare acelor zvonuri. Toate lucrurile în care crezuse fuseseră date uitării. Poate că nimic din ceea ce crezuse despre această curte nu era adevărat.

Sau poate că era o încercare a credinţei.

Îi urmară pe marinari pe trepte. De cealaltă parte a zidului, Loth îi zări pentru prima oară cu coada ochiului pe cei trei cavaleri rătăcitori care le tăiaseră calea. Ead îl trase pe Loth într-un alcov din stânga şi se ghemuiră după fântână.

— Bună seara la toată lumea! rosti unul dintre cavalerii rătăcitori. Aveţi vinul?

— Da, domnilor, răspunse luntraşul-şef, scoţându-şi pălăria. Şaizeci de butoaie.

— Duceţi-le în Bucătăria Mare. Dar, mai întâi, oamenii voştri trebuie să nearate feţele. Cu toţii, lăsaţi-vă glugile şi scoateţi-vă pălăriile.

Luntraşii făcură cum li se poruncise.

— Bun. Vedeţi-vă de drum! spuse cavalerul rătăcitor.

Butoaiele fură duse de îndată pe scări în sus. Ead se furişă spre gura alcovului — apoi dădu înapoi.

Unul dintre cavalerii rătăcitori cobora treptele. Când vârî torţa în ascunzătoarea lor, un glas rosti:

— Ce-i asta?

Flacăra se apropie de ei.

— O nesocotim pe Cavaleriţa Tovărăşiei aici sau ce?

După care, cavalerul rătăcitor îl văzu pe Loth, apoi pe Ead, iar în umbra aruncată de coiful lui, Loth îl văzu căscând gura ca să dea semnalul de alarmă.

În clipa aceea, un cuţit îi reteză beregata. În timp ce sângele ţâşnea, Ead îl aruncă în fântână.

Trei bătăi de inimă mai târziu, ajunse la fiind.

50
Apus

Nădăjduise să nu ucidă pe nimeni în palat. Dac-ar fi avut mai mult timp, poate că Ead l-ar fi lumânărit pe om.

Luă torţa şi-i dădu drumul să cadă în fântână, apoi şterse sângele de pe cuţit.

— Găseşte-o pe Meg şi ascunde-te-n odaia ei, îi ceru ea, încet. Vreau să cercetez palatul.

Loth se holba la ea de parcă era o străină, aşa că-l înghionti pe trepte în sus.

— Grăbeşte-te! O să caute peste tot când o să găsească trupul neînsufleţit!

El plecă.

Ead îl urmă, apoi se îndepărtă pe furiş. Traversă curtea cu mărul şi-şi lipi spatele de zidul de calcar al Bucătăriei Mari. Aşteptă până când un şir de străjeri trecu pe-acolo, apoi se strecură în pasajul care ducea la Sanctuarul Regal.

Alţi doi cavaleri rătăcitori cu livrele negre, înarmaţi cu halebarde, stăteau la uşile acestuia.

Îi lumânări pe amândoi. Cu voia Maicii, aveau să se trezească prea ameţiţi ca să mai poată da de veste despre ce li se întâmplase. Ajunsă înăuntru, se ascunse în spatele unui stâlp şi aruncă o privire în beznă. Ca întotdeauna, mulţi curteni se adunaseră la orasiuni. Glasurile se înălţau către tavanul boltit.

Nici urmă de Sabran. Nici de Margret.

Ead băgă de seamă cum erau aşezaţi credincioşii. De obicei, stăteau înghesuiţi unul în altul pe bănci, în legea tovărăşiei. Cu

toate astea, în seara aceasta, exista un grup despărţit limpede de celelalte. Oameni din suită, în ţinută completă. Neagră cu purpuriu, cu cele două pocale brodate pe livrele.

„Cândva, îi vedeai pe membrii suitei lui Combe plimbându-se ţanţoşi în livreaua *lui”,* îi spusese Margret, „de parcă n-ar fi fost, întâi de toate, credincioşi reginei.”

— Acum, spuse Arhisanctarianul, odată încheiat imnul, ne rugăm Cavalerului Mărinimie! pentru Majestatea Sa, căreia-i place mai mult să se roage-n singurătatea odăii sale la acest ceas preasfânt. Ne rugăm pentru prinţesa din pântecele ei, care ne va fi cândva regină. Şi oferim mulţumire înălţimii Sale, Ducesa Dreptăţii, care le veghează cu atâta băgare de seamă pe amândouă!

Ead părăsi sanctuarul într-o tăcere la fel de deplină precum intrase în el. Văzuse destul.

Casa Camelian nu era departe de Scara Iatacului. Loth scăpă de doi oameni din suită, care purtau amândoi pecetea Ducesei Dreptăţii, şi se strecură pe uşa descuiată.

O luă la goană pe nişte trepte în spirală şi ieşi pe un coridor ce-i era bine-cu- noscut, ornat cu portretele Doamnelor din Dormitor care slujiseră sub regine care se prăpădiseră demult. Un nou portret, cu o lady Arbella Glenn tânără, apăruse într-un capăt.

Când ajunse la uşa care trebuia, ascultă. înăuntru era linişte. Răsuci clanţa şi intră în cameră.

Camera era luminată de lumânări. Sora lui era aplecată deasupra unei cărţi. Auzind sunetul uşii ce se deschidea, sări în picioare.

— În numele *Cuviincioşiei...* îşi înhăţă cuţitul de pe noptieră, făcând ochii mari şi adăugând: Du-te de-aici, pungăşiile ce eşti, că de nu, îţi spintec inima! Ce vânt te-aduce pe la uşa mea?

— Datoria de frate! îşi lăsă gluga jos şi completă: Şi teama cumplită de mânia ta dacă mai stăteam plecat o clipă.

Tânăra scăpă cuţitul din mână, iar ochii i se umplură de lacrimi. Dădu fuga la el şi—1 cuprinse cu braţele de gât.

— Loth.

I se scutura tot trupul de suspine.

— Loth...

O strânse în braţe şi aproape izbucni şi el în lacrimi. Abia când ajunse s-o ţină în braţe, îndrăzni să creadă cu adevărat că ajunsese acasă.

— Chiar că-mi vine să-ţi spintec inima din piept, Arteloth Beck! M-ai lăsat de izbelişte luni întregi, iar acum te furişezi aici ca o haimana...

Margret îi puse mâinile pe obraji. Ochii-i erau plini de lacrimi.

— Şi *ce* ai pe faţă?

— Trebuie să insist ca Şoimul de Noapte să poarte o parte din vina pentru lipsa mea! Deşi nu şi pentru barbă.

O sărută pe frunte.

— Am să-ţi povestesc totul mai târziu. Meg, Ead e aici...

— Ead...

O scânteie de bucurie-i licări în ochi, apoi se stinse.

— Nu. E prea primejdios pentru amândoi...

— Unde e Sab?

— În apartamentele regale, presupun.

Margret îl apucă de umăr cu o mână şi se şterse cu cealaltă la ochi.

— Se spune că s-a închis singură în odaia ei din pricina sarcinii. Roslain e singura căreia-i e îngăduit să-i poarte de grijă, iar oamenii lui Crest îi păzesc uşa.

— Şi unde e Combe în toate-acestea?

— Şoimul de Noapte şi-a luat zborul acum câteva zile. La fel au făcut şi Stillwater şi Fynch. Nu ştiu dacă au plecat de bunăvoie şi nesiliţi de nimeni.

— Şi cu ceilalţi Duci Spirituali cum rămâne?

— Par a o ajuta pe Crest.

Ea privi spre fereastră.

— Ai văzut că nu e lumină acolo sus?

Loth încuviinţă din cap, înţelegând prea bine ce voia să dea de înţeles.

— Sabran nu poate să doarmă pe întuneric.

— Da.

Margret se duse să tragă perdelele.

— Gândul că şi-ar putea aduce pruncul pe lume în odaia aia fără pic de voie bună...

— Meg!

Ea se întoarse.

— Nu va fi nicio prinţesă Glorian, anunţă Loth încet. Sabran nu e grea. Şi nu va mai rămâne grea niciodată.

Margret rămase cu totul nemişcată.

— Cum? întrebă ea, în cele din urmă.

— Pântecele i-a fost... străpuns. Când a venit Wyrmul Alb.

Sora lui pipăi după scaun.

— Acum, toate acestea încep să capete un înţeles.

Se aşeză.

— Crest n-are de gând să aştepte ca Sabran să moară înainte să pună stăpânire pe tron.

Răsuflarea-i era tremurândă.

Loth se duse şi se aşeză lângă ea, dându-i timp să înţeleagă toate cele ce se întâmplaseră.

— Nenumitul se va întoarce.

Margret îşi veni în fire.

— Pesemne că acum n-avem altceva de făcut decât să ne pregătim pentru asta.

— Şi nu avem cum să facem asta dacă Inysul este dezbinat, rosti un glas nou.

Loth se ridică, cu sabia trasă, şi o văzu pe Ead în prag. Margret scoase un oftat de uşurare şi se duse Ia ea. Se îmbrăţişară precum surorile.

— Pesemne că visez, zise Margret, cu faţa-ngropată în umărul ei. Te-ai întors!

— Mi-ai spus că ne vom reîntâlni.

Ead o strânse la piept.

— N-am vrut să te fac mincinoasă.

— Ai multe lămuriri de dat. Dar pot să mai aştepte.

Margret dădu înapoi.

— Ead, Sabran e în Tumul Reginei.

Margret îi repetă întocmai ce îi spusese şi lui Loth. În timp ce asculta, Ead stătea precum o statuie.

— Trebuie neapărat să ajungem la ea, hotărî în cele din urmă.

— Noi trei n-o să ajungem departe, murmură Loth.

— Unde sunt Cavalerii Corpului în toate acestea?

Credincioşii străjeri ai reginelor Inysului. Lui Loth nici nu-i trecuse prin cap să întrebe.

— Nu l-am mai văzut pe căpitanul Lintley de-o săptămână, recunoscu Margret. Unii dintre ceilalţi stau de pază în faţa Turnului Reginei.

— Nu-i de datoria lor s-o păzească pe Majestatea Sa?

— N-au nicio pricină de a bănui că Ducesa Dreptăţii îi face vreun rău. Ei cred că Sabran se odihneşte.

— Atunci, trebuie să le dăm de ştire că e ţinută acolo împotriva voinţei ei. Cavalerii Corpului sunt destoinici! Dacă am avea măcar jumătate dintre ei de partea noastră, am putea zdrobi rebeliunea,

spuse Ead. Ar trebui să încercăm să-l găsim pe Lintley. L-or fi băgat în sala paznicilor.

— Am putea-o lua pe calea ascunsă pe care v-arn arătat-o, propuse Margret.

Ead se îndreptă spre uşă.

— Bine!

— Stai!

Margret întinse o mână spre Loth.

— Imprumută-mi o armă, frate, c-altfel o să fiu folositoare ca focul într-o casă de gheaţă.

Renunţă la pumnal fără să se plângă.

Margret luă o lumânare şi pomi înaintea lor pe coridor. Îi aduse-n faţa portretului unei femei, iar când trase o parte de pe perete, dezvălui un pasaj. Ead urcă în el şi-i dădu mâna lui Margret. Loth închise portretul după ele.

O pală de vânt stinse lumânarea, lăsându-i pe întuneric. Loth nu auzea decât răsuflarea lor. Apoi, Ead pocni din degete, iar o flacără argintiu-albăstruie sări ca o scânteie dintr-un amnar. Loth făcu un schimb de priviri cu sora lui, în timp ce Ead ţinea flacăra în palma făcută căuş.

— Nu tot focul este de temut, spuse Ead.

Margret părea că se pregăteşte sufleteşte pentru ceva.

— Ar fi bine s-o faci pe Crest să-i fie teamă de el până-n zori.

Urcară un şir de trepte până ajunseră la o ieşire. Ead crăpă doar puţin uşa.

— Liber peste tot, murmură ea. Meg, care uşă?

— Cea mai apropiată, răspunse Margret imediat.

Când Loth ridică din sprâncene, ea îl călcă apăsat pe picior.

Ead intră în pasajul neluminat şi încercă să deschidă uşa, fără sorţi de izbândă.

— Căpitane Lintley? zise ea, încet.

Când nu-i răspunse nimeni, bătu la uşă.

— Sir Tharian?

O pauză, apoi:

— Cine-i acolo?

— Tharian, zise Margret şi i se alătură lui Ead la uşă. Tharian, sunt Meg.

— Meg...

Urmă o înjurătură înăbuşită.

— Margret, trebuie neapărat să pleci de-aici! Crest a pus să fiu ferecat înăuntru.

Fata plescăi din limbă.

— Asta-i o ocazie să te scot de-aici, zevzecule, nu să plec!

Loth aruncă o privire pe coridor. Dacă deschidea cineva uşa sălii paznicilor, nu aveau unde să se ascundă.

Ead îngenunche lângă uşă. Când întinse degetele, focul rămase lângă ea, ca o lumânare pentru mort. Cercetă cu băgare de seamă gaura cheii şi se folosi de cealaltă mână ca să-şi scoată o agrafa din păr şi s-o bage în broască. În clipa în care aceasta scoase un ţăcănit, Margret deschise încet uşa, având grijă să n-o lase să scârţâie.

În camera lui, căpitanul Lintley stătea îmbrăcat într-o cămaşă şi pantaloni. Fiecare lumânare din cameră arsese până când mai rămăsese doar un ciot din ea. El se duse drept la Margret şi îi prinse obrazul cu mâna făcută căuş.

— Margret, nu trebuie să...

Văzându-l pe Loth, tresări, apoi făcu o plecăciune, soldăţeşte, cum îi stătea lui în fire.

— Sfinte! Lord Arteloth! Habar n-aveam că v-aţi întors!

— Şi-

Schimbă ţinuta.

— Domniţă Duryan.

— Căpitane Lintley.

Ead încă-şi ţinea flacăra în mână.

— Ar trebui să mă aştept să încercaţi să mă arestaţi?

Lintley înghiţi în sec.

— Mă-ntrebam dacă nu sunteţi chiar Doamna din Pădure-n came şi oase, răspunse acesta. Oamenii Secretarului Principal umblau cu tot felul de poveşti cum că dumneavoastră faceţi vrăji.

— Fiţi pe pace!

Margret îi atinse braţul.

— încă nu-nţeleg nici eu toată povestea asta, dar Ead mi-e prietenă. Şi-a pus viaţa-n mare primejdie ca să se întoarcă şi să ne ajute. Şi mi l-a adus pe Loth înapoi.

O privire din partea ei fu de-ajuns ca Lintley să se înmoaie.

— Combe ne-a poruncit să vă arestăm în noaptea aceea, o lămuri el pe Ead. Oare să fie mână-n mână cu Crest?

— Asta nu ştiu. Ce ştiu sigur e că deşi caracterul lui lasă de dorit, s-ar putea ca nu el să fie adevăratul duşman.

Ead închise uşa.

— Noi bănuim că Majestatea Sa este ţinută acolo împotriva voinţei ei. Şi că nu avem prea mult timp ca să ajungem la ea.

— Am încercat deja. Lintley arăta de parcă l-ar fi abandonat toată nădejdea când adăugă: Şi-o să fiu alungat pentru asta.

— Ce s-a întâmplat?

— Umblau zvonuri că dumneavoastră aţi fi fost mână-n mână cu regele Sigoso şi că v-aţi fi întors la el, dar s-a întâmplat atât de curând după dispariţia lordului Arteloth, că am simţit în asta o încercare cu bună ştiinţă de-a o face pe Majestatea Sa să pară slabă.

— Continuaţi! îi ceru Ead.

— Majestatea Sa nu mai ieşise din Tumul Reginei de la venirea Wyrmului Alb, şi nu se vedea nicio lumină la fereastra ei. Dame Joan Dale şi cu mine am cerut să fim lăsaţi să intrăm în Dormitorul Mare, ca să ne asigurăm că e bine. Crest ne-a confiscat armurile pentru nesupunere, anunţă el, cu amărăciune. Acum, sunt închis aici.

— Şi cu ceilalţi Cavaleri ai Corpului cum rămâne? întrebă Margret.

— Trei dintre ei sunt aici, pentru că s-au opus.

— Nu pentru multă vreme, replică Ead. Cu câţi oameni de-ai lui Crest ne-am confrunta dacă am încerca să ajungem la ei în noaptea aceasta?

— Din cei treizeci şi şase de oameni din suită pe care Crest îi are la curte, cred că jumătate sunt înarmaţi. Are şi câţiva cavaleri rătăcitori.

Cavalerii Corpului erau printre cei mai buni războinici din Inys, aleşi pe sprânceană pentru priceperea lor în luptă. Puteau să învingă o adunătură de servitori.

— Oare ceilalţi or mai fi credincioşi? întrebă Ead.

— Bineînţeles! întâi de toate, îi rămân întotdeauna credincioşi Majestăţii Sale.

— Bine! făcu ea. Adunaţi-i şi porniţi pe urmele lui Crest. Imediat ce ea este prinsă, oamenii ei vor lăsa armele jos.

Ieşiră pe furiş din încăpere. Ead sparse încuietorile de la alte trei uşi, iar Lintley le şopti celorlalţi soldaţi planul său. Curând, stăteau alături de dame Joan Dale, dame Suzan Thatch şi sir Marke Birchen.

— Nu sunt mulţi străjeri în faţa armurăriei.

Ead îi dădu lui Lintley unul dintre pumnalele ei.

— Luaţi-vă armele, dar nu v-aş sfătui să vă luaţi şi armurile. O să vă încetinească şi-o să faceţi zgomot din pricina lor.

Lintley luă pumnalul.

— Dumneavoastră ce-o să faceţi?

— Eu am s-o găsesc pe Majestatea Sa.

— Mai mult ca sigur e înconjurată de oamenii în slujba lui Crest, spuse din nou Lintley. Ultima oară când am fost eu acolo, erau puşi să stea de pază la fiecare etaj al Turnului Reginei.

— Le pot ţine piept.

Lintley clătină din cap.

— Eu nu pot să-mi dau seama dacă ţi-ai ieşit din minţi, Ead, sau dacă eşti însăşi Cavaleriţa Curajului, întoarsă din morţi.

— Lasă-mă să merg cu tine! îi propuse Loth. Pot să te ajut.

— Dacă tu crezi că o mână de trădători o să mă ţină departe de ea, veni de-ndată răspunsul ei, te înşeli amarnic. Apoi, mai blând: Mă descurc singură.

Convingerea din cuvintele ei îl luă pe nepregătite. O văzuse doborând un wy- verlandru. Putea să facă faţă câtorva oameni din suită.

— Atunci, voi merge cu dumneata, sir Tharian, spuse el.

Lintley încuviinţă din cap.

— Aş fi onorat să lupt alături de dumneavoastră, lord Arteloth!

— Şi eu merg cu dumneavoastră, sări Margret. Dacă mă primiţi.

— Da, lady Margret, acceptă Lintley, zâmbind. Vă primesc.

Privirile lor se întâlniră o clipă mai mult decât ar fi fost nevoie. Loth îşi drese glasul, facându-l pe Lintley să-şi ferească privirea.

— Eu tot zic c-o să fiţi arestaţi înainte să ajungeţi la uşi, îi spuse, sumbru, unul dintre Cavalerii Corpului lui Ead.

— Spui lucrul ăsta de parc-ai fi ceva cu desăvârşire sigur.

Ead se ridică în picioare, cu braţele încrucişate.

— De vrea cineva să dea înapoi, să spună acum. Nu ne putem îngădui să fim laşi.

— La număr, suntem câţi au fost şi Sfântul cu Sfânta lui Suită, zise Margret cu hotărâre în glas. Dacă ei şapte au reuşit să întemeieze o religie, atunci nădăjduiesc sincer că noi şapte le putem veni de hac unor papă-lapte de pungaşi!

Ead urcă scara din mlădiţe până la Tumul Reginei, aşa cum mai făcuse şi înainte. Când se apropie de Bucătăria Iatacului, SC desprinse de zid şi se prinse de pervaz. Slăbite de ultima ei căţărate, mlădiţele se rupseră sub picioarele ei şi căzură pe sera cu acoperiş de sticlă de dedesubt.

Se săltă înăuntru şi rămase într-o poziţie ghemuită. Undeva, dedesubt, începu să sune un clopot. Pesemne că găsiseră trupul

neînsufleţit din fântână.

Pentru Lintley, semnalul de alarmă era un semn bun. El şi Cavalerii Corpului lui puteau să profite de harababură ca să-şi ia înapoi săbiile de la armurărie. Cu toate acestea, pentru Ead, viitorul arăta sumbru. Zgomotul avea să trezească fiecare om din suită aflat în Tumul Reginei.

Doar câteva camere mai stăteau acum între ea şi Sabran.

Galeria Sângelui Regesc era pustie. Trecu pe lângă portretele femeilor din Casa Berethnet. Ochi machiaţi cu verde păreau a o urmări în timp ce se apropia de scară. Existau deosebiri între regine — un cârlionţ în păr, o gropiţă, un maxilar bine conturat —, dar fiecare semăna atât de bine cu celelalte, că la fel de bine-ar fi putut fi surori.

Sidenul îi zbâmâi, reuşind astfel s-audă până la etajul următor. Se apropiau nişte paşi. În clipa în care un grup de oameni din suită se năpusti în jos pe trepte, ea era deja lipită de o tapiserie, nevăzută.

Clopotul îi făcuse să plece de lângă apartamentele regale. Era prilejul ei de-a ajunge la Sabran.

Sus, se afla coridorul în care locuise ca Doamnă din Dormitor. Ead se opri când auzi o voce de dedesubt.

— Spre Tumul Reginei!

Era Lintley.

— Cavaleri ai Corpului! Toate săbiile, la regină!

Fuseseră văzuţi, ba chiar prea devreme. Ead alergă către fereastră şi privi în jos.

Cu simţurile ei ascuţite, era în stare să vadă fiecare amănunt, oricât ar fi fost de mic, al ciocnirii. În Grădina cu Ceas Solar, oamenii din suita lui Crest îşi încrucişau armele cu Cavalerii înarmaţi ai Corpului. II văzu pe Loth, cu sabia lucind în mână. Margret stătea spate-n spate cu el.

Flacăra cerea să fie slobozită. Pentru prima oară de când era copilă, Ead chemă un pumn de flăcări draconice, roşii ca soarele dimineţii, şi-l aruncă spre Grădina cu Ceas Solar, în mijlocul trădătorilor. Spaima se instală acolo. Oamenii din suită se întoarseră, înnebuniţi, căutând sursa focului, fără îndoială crezând că asupra lor se năpustise vreun wyrm. Văzând un prilej de-a ataca, Loth îşi lovi inamicul cu cotul. Ead îi văzu expresia feţei înăsprindu-se, gâtul încordându-se şi pumnul strângându-se.

— Curteni, strigă el, la mine s-ascultaţi!

Harababura-i trezise deja pe toţi cei din palat. Se deschideau

ferestrele fiecărei clădiri.

— Sunt lordul Arteloth Beck, alungat de la curte pentru că am jurat credinţă coroanei.

Loth se îndreptă cu paşi mari spre centrul Grădinii cu Ceas Solar, în timp ce răcnea din toţi rărunchii peste zăngănitul săbiilor.

— Igrain Crest s-a întors împotriva reginei noastre! Le îngăduie oamenilor din suita ei să-i poarte culorile şi să poarte arme. Scuipă în faţa Cavaleriţei Tovărăşiei, îngăduind servitorilor ei să se bată între ei la curte precum nişte câini! Acestea sunt fapte de trădare!

Părea renăscut.

— Vă îndemn, întru tovărăşie şi credinţă, să ne ridicăm în numele Majestăţii Sale! strigă el. Ajutaţi-ne să ajungem la Tumul Reginei şi să ne asigurăm că e teafară!

De la ferestre răsunară strigăte de revoltă.

— Tu! Ce cauţi aici?

Ead se întoarse. Mai apăruseră doisprezece oameni din suită.

— Ea e! se răsti unul dintre ei, apoi alergară cu toţii spre ea.

— Ead Duryan, lasă armele!

Nu-i putea lumânări pe toţi.

Trebuia să verse sânge.

Avea deja două săbii în mâini. Făcu un salt şi ateriză în mijlocul lor, aidoma unei pisici, retezând degete şi tendoane, vărsând maţe aşa cum dintr-o pungă tăiată se revărsau gologani. Moartea se prăvăli asupra lor ca un vânt din deşert.

Tăişurile săbiilor îi erau la fel de roşii precum mantia pe care-o lepădase. Iar când morţii-i zăceau la picioare, ridică privirea, simţind gust de fier, cu mâinile acoperite de sânge ca de nişte mănuşi.

Lady Igrain Crest stătea în capătul coridorului, străjuită de doi cavaleri rătăcitori.

— Ajunge, înălţime!

Ead băgă săbiile în teacă.

— Ajunge!

Crest părea netulburată de măcel.

— Domniţă Duryan, rosti ea, cu sprâncenele ridicate. Cu sângele n-ajungi niciodată departe.

— Hai, că asta-i bună, zise Ead, din partea cuiva care are mâinile-mbibate în el!

Crest nici măcar nu tresări.

— De când te vezi tu judecătoarea reginelor? Ead făcu un pas spre ea şi continuă: De când le pedepseşti pentru că se

îndepărtează de orice cale-o vezi tu ca fiind dreaptă?

— Aiurezi, domniţă Duryan!

— Uciderea e împotriva învăţăturilor strămoaşei tale! Şi totuşi... le-ai judecat pe cele din Casa Berethnet şi ai găsit că lasă de dorit. Regina Rosarian şi-a luat un ţiitor în afara patului conjugal, aşa că-n ochii tăi, s-a pângărit. După o scurtă şovăială, adăugă: Rosarian e moartă din pricina ta.

Era o săgeată aruncată în întuneric, întemeiată pe puţine alte lucruri în afară de intuiţii. Şi totuşi, Crest zâmbi. Iar Ead îşi dădu seama.

— Regina Rosarian, spuse Ducesa Dreptăţii, a fost înlăturată de Sigoso Vetalda.

— Cu încuviinţarea ta. Cu ajutorul tău dinlăuntru! El a fost ţap ispăşitor şi armă, dar tu ai aţâţat totul, concluzionă Ead. Pesemne că în clipa în care-a început să meargă totul încet şi frumos, ai înţeles câtă putere aveai. Ai nădăjduit să o plămădeşti pe fiică într-o regină mai ascultătoare decât mama ei. Ai încercat s-o faci pe Sabran să depindă de sfaturile tale şi să te iubească precum pe-o a doua mamă.

Îi imită acel zâmbet uşor.

— Dar, desigur, Sabran a ajuns să aibă o voinţă a ei.

— Sunt moştenitoarea lui dame Lorian Crest, Cavaleriţa Dreptăţii, rosti Crest cu un glas măsurat. Cea care se asigura că marea confruntare a vieţii avea loc în mod cinstit, cea care cântărea cupele vinovăţiei şi nevinovăţiei, care-i pedepsea pe cei nevrednici şi care avea grijă ca drepţii să-i biruiască pe păcătoşi. Ea, preaiubită de către Sfânt, a cărei moştenire am trăit să o apăr.

Avea ochii aprinşi de ardoare.

— Sabran Berethnet, spuse ea, încet, a distrus casa. E stearpă. Născută din- tr-un bastard. Nu e o moştenitoare adevărată a lui Galian Berethnet. Cineva din Casa Crest trebuie să poarte coroana, pentru a-l preamări pe Sfânt.

— Sfântul n-ar îndura să ajungă tirani pe tronul Inysului, interveni o voce din spatele lui Ead.

Sir Tharian Lintley apăru lângă umărul ei, cu nouă dintre Cavalerii Corpului. O înconjurară pe Crest şi pe ocrotitorii ei.

— Igrain Crest, spuse Lintley, eşti arestată sub suspiciunea de înaltă trădare. Vei veni cu noi în Tumul Deam.

— Nu puteţi să arestaţi pe nimeni fără un mandat din partea Majestăţii Sale, spuse Crest, sau din partea mea.

Privi drept în faţă, de parcă i-ar fi văzut pe toţi cei de-acolo ca

fiind sub rangul ei.

— Cine sunteţi voi, de vă scoateţi săbiile la cineva cu sânge sfânt?

Lintley nu dădu însemnătate întrebării cu un răspuns.

— Mergeţi, o îndemnă el pe Ead. Mergeţi la Majestatea Sa!

Ead nu avu nevoie de vreun îndemn. Îi aruncă o ultimă privire lui Crest şi pomi spre capătul coridorului.

— Putem avea o trecere paşnică acum sau un război când adevărul o să iasă la iveală! strigă Crest după ea. Şi va ieşi, domniţă Duryan! Cei drepţi biruiesc mereu... în cele din urmă.

Cu maxilarul încleştat, Ead se îndepărtă cu paşi mari.

Imediat ce se făcu nevăzută în ochii tuturor, o rupse la fugă. Sângele picura în urma ei, în timp ce mergea pe drumul pe care mersese de nenumărate ori.

Alergă în Camera Prezenţei. Inlăuntrul ei era frig şi întuneric. Ajunse după un colţ şi dădu de uşile Dormitorului Mare. Uşile pe care intrase de-atâtea ori ca s-o găsească pe regina Inysului.

Ceva se mişcă în întuneric. Ead se opri în loc. Lumânarea ei arunca o lumină slabă asupra siluetei ghemuite lângă uşi. Cu ochii ca de cobalt şi cu părul negru precum o perdea.

Roslain.

— înapoi.

Un cuţit îi lucea în mână.

— Îţi retez beregata dacă te-atingi de ea! Bunico, mă jur...

— Roslain, sunt eu. Ead.

Doamna Şefa din Dormitor văzu în sfârşit dincolo de lumină.

— Ead.

Ţinea cuţitul ridicat, răsuflând greu.

— N-am dat eu crezare zvonurilor despre faptul că faci vrăjitorii... dar poate că *tu* eşti Doamna din Pădure.

— Sunt o vrăjitoare mai umilă decât ea, te asigur.

Ead se ghemui lângă Roslain şi îi luă mâna dreaptă, facând-o să tresară. Trei dintre degetele ei erau îndoite în chip hidos, cu o aşchie de os ieşindu-i deasupra verighetei.

— Bunica ta a făcut asta? o întrebă Ead încet. Sau eşti cumva mână-n mână cu ea?

Roslain slobozi un hohot de râs amar.

— *Sfinte,* Ead!

— Ai crescut în umbra unei regine. Poate că ai ajuns să-i porţi pică.

— Nu sunt în umbra ei. *Sunt* umbra ei. Şi pentru mine, lăsă

Roslain să-i scape, a fost un *privilegiu.*

Ead o privi cu băgare de seamă, dar pe faţa aceea udă de lacrimi nu se vedea nici urmă de prefăcătorie.

— Du-te la ea, o îndemnă Roslain, dar ţine seama! Dacă se întoarce bunica mea...

— Bunica ta-i arestată!

Auzind acestea, Roslain scoase un suspin, cu răsuflarea tăiată. Ead o strânse de umăr. Apoi se ridică în picioare şi, pentru prima oară după o veşnicie, se întoarse cu faţa către uşile Dormitorului Mare. Fiecare fibră a fiinţei sale era ca o coardă de arc întinsă la maximum.

înăuntru, întunericul se căsca precum un hău oribil. Flacăra i se desprinse de mână şi începu să plutească precum o lumină ruptă dintr-o nălucire, iar în licăru-i slab, Ead zări o siluetă la marginea patului.

— Sabran.

Silueta se foi.

— Dă-mi pace! ceru ea, cu glasul răguşit. Vreau să mă rog!

Ead era deja lângă Sabran, ridicându-i capul. Mâinile şi picioarele tremurânde se fereau de atingerea ei.

— Sabran.

Îi tremura glasul.

— Sabran, uită-te la mine!

Când Sabran ridică privirea, Ead îşi înghiţi un icnet. Trasă la faţă şi fără astâmpăr, încurcată în giulgiul propriului păr, semăna mai degrabă cu un leş decât cu o regină. Ochii ei, cândva limpezi, vedeau puţine lucruri, iar mirosul de trup nespălat de câteva zile i se lipise de cămaşa de noapte.

— Ead.

Degetele reginei se îndreptară spre faţa ei. Ead îşi lipi mâna îngheţată de obraz.

— Nu! Tu eşti un alt vis. Vii aici să mă chinuieşti!

Sabran se întoarse cu spatele la ea.

— Lasă-mă-n pace!

Ead o privi ţintă. Apoi râse pentru prima oară după săptămâni întregi, un râs ce-i venea din adâncul stomacului.

— Fir-ai să fii afurisită de neghioabă căpoasă ce eşti!

Aproape că se înecă de râs.

— Am trecut toată Miazăzi şi tot Apusul ca să ajung înapoi la tine, Sabran Berethnet, şi tu mă primeşti astfel?

Sabran o privi o clipă, expresia i se limpezi şi începu, deodată, să

plângă.

— Ead, spuse ea, cu glasul frânt, iar Ead o strânse cu putere la piept, cuprinzând cu braţele cât de mult putea din trupul ei, iar Sabran se ghemui ca o pisicuţă, lipindu-se de ea.

Nu mai rămăsese nimic din ea. Ead trase plapuma de pe pat şi o acoperi cu ea. Lămuririle puteau veni mai târziu. La fel putea veni şi răzbunarea. Deocamdată, nu voia decât să se simtă în siguranţă şi la căldură.

— A omorât-o pe Truyde utt Zeedeur.

Sabran tremura atât de tare, încât abia era în stare să vorbească.

— Mi-a băgat Cavalerii Corpului la închisoare, propriii mei oameni. Igrain. Am încercat... Am încercat...

— Taci!

Ead îi lipi un sărut pe frunte.

— Sunt aici. Loth e aici. Totul va fi bine!

51
RĂSĂRIT

TOCMAI TRECUSE DE REVĂRSATUL ZORILOR, IAR ÎN CURTEA CASEI VANE, BÂtrânul Vara-şi ungea cu ulei piciorul din fier. Tane se apropie de el. Gerul îi făcuse încheieturile pumnilor rozalii.

— Bună dimineaţa, Bătrâne Vara! îi ură ea, lăsând o tavă jos. Mă gândeam că ai putea dori să iei micul dejun.

— Tane, răspunse el cu un surâs ostenit. Câtă bunătate din partea ta! Oasele mele bătrâne ar fi recunoscătoare pentru căldură.

Ea se aşeză lângă el.

— Trebuie să-l ungi des cu ulei?

— O dată pe zi, când e umezeală, altfel începe să se depună rugina pe el.

Bătrânul Vara îşi bătu uşor piciorul.

— Cum făurarul care mi l-a făcut a murit, nu prea aş vrea să risc să-l pierd.

Tane se obişnuise să-i citească expresiile. De când cu atacul,

teama ajunsese să zăbovească tot timpul pe holurile Insulei Penelor, dar îngrijorarea întipărită pe faţa lui era proaspătă.

— E ceva nelalocul lui?

Bătrânul Vara îi aruncă o privire.

— Luminatul doctor Moyaka mi-a scris de îndată ce a ajuns în Seiiki, răspunse el. înalta Strajă a Mării bănuieşte că Flota Ochiului de Tigru ţine un dragon ostatic. Pare-se că au de gând să-l ţină în viaţă... ca să fie siguri că pot trece prin orice ape le pofteşte inima. Un plan nou şi înspăimântător, să ne ţină zeii drept răscumpărare.

Tane se sili să toarne ceaiul. Ura-i formă un nod în gât.

— Umblă un zvon cum că împărăteasa de Aur caută legendarul dud, urmă Bătrânul Vara. Pe insula pierdută Komoridu.

— Mai ştii ceva despre dragon? stărui Tane. Îi ştii numele?

— Tane, mă doare sufletul să-ţi spun asta, dar...

Bătrânul Vara oftă.

— Este preamărită Nayimathun.

Tane înghiţi în sec, simţind c-o doare gâtul.

— încă e în viaţă?

— Dacă zvonurile sunt adevărate.

Bătrânul Vara luă cu blândeţe ibricul.

— Dragonilor nu le prieşte să fie în afara apei, Tane, după cum bine ştii. Chiar dacă *este* în viaţă, preamărită Nayimathun nu mai are mult timp pe lumea aceasta.

Tane îşi plânsese dragoniţa. Acum, exista o posibilitate, oricât de mică ar fi fost, ca ea să fie încă în viaţă.

Această veste schimba totul.

— Trebuie să nădăjduim că înalta Strajă a Mării va găsi o cale de-a o elibera. Sunt destul de sigur că aşa va fi.

Bătrânul Vara îi dădu o ceaşcă.

— Dă-mi voie, rogu-te, să schimb vorba! Ai venit aici ca să mă întrebi ceva?

Cu greutate, Tane o împinse pe Nayimathun undeva în adâncul minţii ei, însă lumea ei continua să i se învârtă în cap.

— Mă întrebam, se sforţă ea să spună, dacă ţi-aş putea cere îngăduinţa de-a mă uita în arhivă. Aş dori să citesc despre giuvaierele cereşti.

Bătrânul Vara se încruntă.

— Acestea sunt, într-adevăr, cunoştinţe de taină. Credeam că numai bătrânii ştiu despre ele.

— Mărita Nayimathun mi-a spus.

— Ah! exclamă el, căzând pe gânduri. Păi, dacă doreşti, desigur.

Există puţine lucruri scrise despre giuvaierele cereşti — care erau numite, uneori, *giuvaierele mareei* sau *giuvaierele dorinţelor* însă poţi cerceta puţinele lucruri care se cunosc.

Făcu un semn către miazănoapte.

— O să-ţi fie de trebuinţă documente din vremea domniei Preaonoratei împărătesc Mokwo, păstrate în Casa Vântului. Am să te trimit cu o scrisoare, ca să ţi se îngăduie să pătrunzi acolo.

— Mulţumesc, Bătrâne Vara!

Tane se îmbrăcă în veşminte călduroase pentru drum. O haină căptuşită peste uniformă, o eşarfa în jurul capului şi feţei şi cizmele căptuşite cu blană pe care le primise pentru iarnă. Pe lângă un pergament adresat înaltului Cărturar din Casa Vântului, Bătrânul Vara îi dăduse şi o traistă cu merinde.

Avea să fie un drum lung, mai ales pe frig. Era nevoită să coboare pe Cărarea Bătrânului, să se caţăre pe stâncile din partea cealaltă şi să traverseze călduroasa Casă a Vânturilor. Când se pomi, începură să cadă fulgi de zăpadă.

Singura cale de-a coborî din partea aceea era să se folosească de stâncile aspre de lângă Cascadele lui Kwiriki. În timp ce cobora, inima îi bubuia cu atâta putere, încât i se făcu rău. Chiar în clipa aceasta, Nayimathun ar fi putut lupta pentru propria viaţă în măruntaiele unei corăbii de măcelari.

Şi cu siguranţă un giuvaier ceresc — dacă într-adevăr aşa ceva fusese prins în Tane cu o cusătură, precum un model pe o haină...

Cu siguranţă, aşa ceva putea elibera un dragon.

Era aproape ora prânzului când ajunse la poalele râpei, unde o poartă construită din lemne aduse de valuri însemna intrarea în locul cel mai sfânt de la Răsărit. Tane se spălă pe mâini în apa sărată şi intră pe poartă, călcând pe-o cărare pavată cu pietre.

Pe Cărarea Bătrânului, ceaţa era atât de deasă, încât acoperea cerul cu totul. Tane nu vedea nici măcar vârfurile cedrilor ce se înălţau spre cerul cenuşiu.

Nu era linişte deplină. Când şi când, frunzele foşneau, de parc-ar fi fost tulburate de o răsuflare.

Felinarele o călăuziră pe lângă mormintele cărturarilor şi ale conducătorilor din Răsăritul cel cu frică de dragoni, care ceruseră ca rămăşiţele lor să odihnească alături de acelea ale Marelui Bătrân. O parte dintre bucăţile de piatră erau atât de vechi, încât înscrisurile de pe ele se şterseseră, lăsându-şi adormirii fără nume.

Bătrânul Vara îi spusese să nu se gândească la trecut. Cu toate-

acestea, trecând pe-acolo, nu putu să nu se gândească la Susa. Trupurile neînsufleţite ale celor osândiţi la moarte erau lăsate să putrezească acolo, cu oasele abandonate-n voia sorţii.

Un cap într-un şanţ, un trup frânt din toate încheieturile. Vedea pete negre cu coada ochiului.

Îi luă o mare parte din zi ca să treacă prin ţintirim şi să se caţăre pe peretele de stâncă din capătul acestuia. Când ajunse să vadă Capul Penei — ca un braţ întins al insulei —, cerul devenise deja purpuriu, iar singura lumină era o dâră aurie în zare.

Curmalele atârnau precum nişte sori mici în curtea din faţă a Casei Vântului, care-avea vedere spre cap. Tane fu întâmpinată în prag de un bărbat lacustrin cu ţeasta rasă, care-i întărea rolul de închinător-la-oase. Aceşti cărturari îşi petreceau mare parte din fiecare zi pe Cărarea Bătrânului, îngrijind mormintele credincioşilor şi aducând laude osemintelor marelui Kwiriki.

— Onorabilă cărturăreasă.

El făcu o plecăciune, şi la fel făcu şi Tane.

— Bun venit la Casa Vânturilor!

— Mulţumesc, onorat închinător-la-oase!

îşi scoase cizmele şi le lăsă deoparte. Inchinătorul-la-oase o conduse în interiorul slab luminat al mănăstirii, unde o sobă cu cărbuni îi apăra de frig.

— Aşadar, spuse el, ce putem face pentru tine?

— Aduc o solie din partea luminatului Bătrân Vara, răspunse ea, întinzân- du-i-o. Vă cere să-mi îngăduiţi să pătrund în arhiva dumneavoastră.

Cu sprâncenele ridicate, tânărul luă solia.

— Trebuie să ţinem seama de dorinţele luminatului Bătrân Vara, dar pesemne că eşti ostenită de pe drum. Vrei să treci pe la arhivă acum sau să stai în odaia pentru oaspeţi până dimineaţă?

— Acum, zise Tane, dacă sunteţi dornic să mă conduceţi.

— Din câte ştim noi, Insula Penelor a fost singurul loc care-a rămas neatins în vremea Marii Suferinţe, îi spuse închinătorul-la-oase în timp ce mergeau. Multe documente străvechi au fost trimise-aici ca să fie ocrotite de distrugere. Din nefericire, de când s-au trezit scuipătorii-de-foc şi au descoperit unde ne aflăm, acele documente se află în primejdie.

— S-au pierdut vreunele în atac?

— Câteva. Noi ne întocmim arhivele după domnii. Ştii pe-a cui o cauţi?

— Pe-a preaonoratei împărătesc Neporo.

— Aaa, da. Un personaj înconjurat de taine. Se spunea că avea de gând să aducă laolaltă tot Răsăritul sub domnia Tronului de Curcubeu. Că avea un chip atât de frumos, încât toţi fluturii plângeau de pizmă.

Făcea gropiţe în obraji când zâmbea.

— Când istoria nu reuşeşte să arunce nicio lumină asupra adevărului, mitul îşi plăsmuieşte adevărul său.

Tane o luă în jos pe-o scară, printr-un tunel, în urma lui.

Arhiva în formă de roată străjuia ca o santinelă într-o peşteră din spatele schitului. Statuile Inalţilor Cărturari umpleau alcovurile din pereţi, iar nenumăratele raze de lumină albastră de forma unor lacrimi atârnau precum pânza de păianjen de tavan.

— Aici, jos, nu riscăm să ardă nimic, o informă închinătorul-la-oase. Din fericire, peştera-şi are lămpile ei.

Tane era ca vrăjită.

— Ce sunt astea?

— Stropi-de-lună. Ouă de licurici.

întoarse arhiva.

— Toate documentele noastre sunt tratate cu ulei şi cu coamă de dragon şi lăsate la uscat în peşterile cu gheaţă. Cărturăreasă Ishari trata cu ulei câteva dintre cele mai noi adăugiri ale noastre în arhivă când au venit scuipătorii-de-foc.

— Cărturăreasă Ishari, repetă Tane.

Simţi un gol în stomac.

— Este... în schit?

— Din nefericire, învăţata cărturăreasă a fost rănită în atac în timp ce încerca să scape documentele. A murit în urma rănilor ei.

Vorbea de moarte aşa cum numai închinătorii-la-oase o făceau, cu smerenie şi linişte în glas. Tane înghiţi cenuşa părerii de rău. Ishari avusese doar nouăsprezece ani, şi cea mai mare parte a lor şi-o petrecuse pregătindu-se pentru o viaţă pe care nu mai avusese prilejul să o trăiască.

Inchinătorul-la-oase deschise o uşă din arhivă.

— Documentele de-aici au legătură cu domnia Preaonoratei împărătesc Mokwo.

Nu erau multe.

— Te-aş ruga să le atingi cât mai puţin cu putinţă. Intră din nou oricând doreşti.

— Mulţumesc!

El făcu o plecăciune şi o lăsă singură. În lumina blândă şi

albastră, desfăcu primul pergament şi începu să citească, încercând din răsputeri să nu se gândească la Ishari.

Era o scrisoare din partea unui diplomat din Oraşul celor O Mie de Flori. Tane cunoştea bine limba lacustrină, dar documentul era scris în limba străveche a clerului. Tălmăcirea lui îi dădea dureri de cap.

> *Ne îndreptăm aici cuvintele către* Neporo, *autointitulata Regină a Insulei Komoridu, al cărei nume-l auzim acum pentru prima oară, ca să mulţumim că aţi trimis o ambasadă cu tribut. Deşi primim cu braţele deschise preţuirea voastră, cerinţa voastră neaşteptată de-a primi o bucată de pământ la Marea Nesfârşită a pricinuit o jignire vecinilor noştri din insula Seiiki, alături de locuitorii căreia suntem legaţi prin închinarea la dragoni. Ne pare rău că nu vă putem recunoaşte ca Regină de Drept cât timp Casa Noziken are o obiecţie împotriva acestei recunoaşteri. în schimb, vă oferim titlul de Lady de Komoridu, Prietenă a Lacustrinilor.*
> *Ne aşteptăm să cârmuiţi poporul nostru în pace şi să vă legaţi să fiţi credincioasă şi ascultătoare atât faţă de noi, cât şi faţă de Seiiki.*

Komoridu. Tane nu mai auzise niciodată de un asemenea loc. Nici de o conducătoare pe nume Neporo nu mai auzise.

Deschise un alt pergament. Această scrisoare era în seiikineza străveche, cu scrisul înghesuit şi mânjit, dar reuşi, cu chiu, cu vai, să o citească. Părea să fie adresată către însăşi preaonorata Noziken Mokwo.

> *Majestate, mă adresez din nou direct dumneavoastră. Neporo este în doliu, căci prietena ei, vrăjitoarea de dincolo de mare, a murit. Ele două au fost cele care,fo- losindu-se de lucrurile pe care vi le-am descris în ultima mea misivă — giuvaierul care stinge şi giuvaierul care înalţă —, au pricinuit marea tulburare din Hău în a treia zi de primăvară. Trupul neînsufleţit al vrăjitoarei lasiene va fi înapoiat acum în ţara ei de baştină, iar Neporo solicită ca doisprezece dintre supuşii ei s-o conducă pe ultimul drum, cu tot cu giuvaierul alb pe care vrăjitoarea-l purta adesea la piept. Cum Mărinimia Sa, marele Kwiriki, a mijlocit să avem parte de acest prilej, nu voi precupeţi nicio strădanie de a face aşa cum porunciţi.*

Celelalte documente erau toate catastife de la curte. Tane le cercetă până când ridul de pe fruntea ei ajunse să pară cioplit acolo cu un cuţit.

Aproape că adormi în lumina blândă a peşterii, cercetând iar şi iar toate documentele, căutând orice i-ar fi putut scăpa, privmdu-şi cu băgare de seamă tălmăcirile. Cu pleoapele grele de somn, se întoarse în cele din urmă în camera pentru oaspeţi, unde o aşteptau o masă şi o robă de dormit. Rămase timp îndelungat întinsă pe aşternuturi, privind ţintă în întuneric.

Era timpul să descopere ceea ce ascunsese. Să dezlănţuie orice putere ar fi zăcut înlăuntrul lui.

„Marea tulburare din Hău.”

Dar ce tulburare, şi pentru ce?

52
APUS

DACĂ NU VORBEŞTE UNUL DINTRE VOI, SPUSE REGINA ÎNYSULUI, VOM RÂmâne aici foarte multă vreme.

Loth făcu un schimb de priviri cu Ead. Aceasta stătea-n celălalt capăt al mesei, purtând o cămaşă şi pantaloni de culoarea fildeşului, cu părul pe jumătate tras de pe faţă.

Se aflau în Sala Sfatului, în vârful Turnului de Alabastru. O lumină gălbuie strălucea prin ferestre. Cu doar puţin ajutor la îmbrăcate şi la spălare, regina adunase la fel de mult curaj ca orice războinic pus pe fapte mari.

Eliberarea lui Sabran reprezentase prima izbândă a serii. Vestea că Ducesa Dreptăţii fusese arestată pentru înaltă trădare făcuse ca mai toţi oamenii din suita ei să-şi abandoneze armele. Cavalerii Corpului, cu ajutorul străjilor palatului, se străduiseră până la revărsatul zorilor să scoată la lumină ultimii trădători şi să-i oprească să fugă din palat.

Nelda Stillwater, Lemand Fynch şi Şoimul de Noapte sosiseră la curte nu mult după aceea, fiecare cu o mână de oameni din suită în urmă. Spuseseră că veniseră s-o elibereze pe regină din mâinile lui Crest, dar Sabran poruncise să fie închişi până când reuşea să descopere adevărul.

Ead pusese cap Ia cap tot ceea ce se întâmplase. În noaptea în care fusese silită să părăsească Inysul, Sabran căzuse bolnavă de friguri. Păruse a-şi reveni după câteva zile, dar apoi căzuse la pat.

Crest începuse, chipurile, să-i poarte de grijă, dar preţ de săptămâni întregi, în spatele uşilor Dormitorului Mare, stăruise pe lângă regina ei ca să iscălească un document ce se numea

Jurământul de Lepădare. Iscălitura ei pe acel document ar fi dat tronul Inysului pe mâna familiei Crest de la uscarea cernelii şi până la sfârşitul timpului. Crest o ameninţase că avea să dea de gol faptul că era stearpă, sau cu moartea, dacă refuza.

Sabran rămăsese sfidătoare. Chiar şi în timp ce era prea slăbită ca să se poată hrăni. Chiar şi când Crest o închisese-n întuneric.

— Constat că n-o să fie nevoie să aduc pe nimeni să vă smulgă limbile, spuse Sabran. Pare-se că vi le-aţi înghiţit.

Ead ţinea un pahar de bere. Era prima oară, după câteva ceasuri, când stătea la un metru şi ceva de Sabran.

— De unde-ar trebui să începem? întrebă ea pe un ton reţinut.

— Poţi să-ncepi, domniţă Duryan, prin a-mi mărturisi cine eşti. Mi s-a spus că eşti vrăjitoare, urmă Sabran. Că ai părăsit curtea mea ca să juri credinţă Regelui Întrupat.

— Şi tu ai crezut scornelile astea!

— Habar n-aveam ce să cred! Acum, când te-ntorci Ia mine, eşti îmbibată în sânge şi ai lăsat în urma ta un morman de trupuri neînsufleţite mai înalt decât un cal! Nu eşti o simplă slujitoare!

Ead îşi freca tâmpla cu un singur deget. În sfârşit, o privi drept în faţă pe Sabran.

— Numele meu, spuse ea, este Eadaz du Zăla uq-Năra.

Deşi vocea-i era potolită, ochii ei trădau o tulburare lăuntrică.

— Şi ţi-am fost adusă de Chassar uq-Ispad, ca gardă de corp.

— Şi ce a făcut ca Excelenţa Sa să creadă că tu eşti mai în măsură să mă aperi decât Cavalerii Corpului?

— Eu sunt mag. Mă îndeletnicesc cu o ramură a magiei care se numeşte siden. Izvorul ei este acelaşi portocal din Lasia care-a ocrotit-o pe Cleolind Onjenyu când l-a înfrânt pe Nenumit.

— Un portocal fermecat.

Sabran scăpă un pufnet de râs.

— Mai e puţin şi-ai să-mi spui că perele ştiu a cânta!

— Oare regina Inysului îşi bate joc de ceea ce nu înţelege?

Loth privea de la una la cealaltă. Ead abia schimbase vreo vorbă cu Sabran pe vremea când era el la curte. Acum, părea că putea s-o aţâţe pe regină şi să scape nepedepsită.

— Lord Arteloth, spuse Sabran, poate că mă poţi lumina *dumneata* în ce chip ai ajuns să pleci de la curte. Şi cum te-ai întâlnit cu domniţa Duryan în călătoria dumitale. Ea, pare-se, s-a tulburat la minte!

Ead pufni în pahar. Loth întinse mâna peste masă şi-şi turnă

bere dintr-o carafa.

— Lordul Seyton Combe ne-a trimis pe mine şi pe Kit în Carscaro. Mă vedea ca pe-o piedică în calea peţitorilor tăi, răspunse el. În Palatul Izbăvirii, am întâlnit-o pe donmata Marosa, care avea o misie pentru noi. Şi de-acolo mă tem că lucrurile nu fac decât să devină şi mai ciudate.

îi povesti totul. Despre mărturisirea Regelui întrupat că plănuise uciderea mamei ei. Despre misteriosul Paharnic, ale cărui mâini erau şi ele mânjite de sânge în urma acelui fapt. Îi povesti despre moartea lui Kit şi despre cutia de fier pe care-o dusese prin deşert, despre cum fusese luat prizonier în Abaţie şi despre îndrăzneaţă lui evadare spre Inys pe *Pasărea Adevărului.*

Ead mai completă şi ea pe ici, pe colo. îmbogăţi şi umflă povestea, spunându-i lui Sabran despre alungarea ei şi despre vizita în oraşul ruinat Gulthaga. Despre Steaua Pletoasă şi despre Tăbliţa din Rumelabar. Îi povesti cu lux de amănunte despre întemeierea Abaţiei Portocalului şi despre credinţele sale, dar şi despre motivul pentru care fusese trimisă în Inys. Sabran nu se mişcă nici măcar o dată în timp ce asculta. Numai privirea care i se plimba iute de colo-colo îi trăda gândurile despre fiecare descoperire.

— Dacă Sabran I-a nu s-a născut din Cleolind, spuse ea, în cele din urmă, şi nu spun asta pentru că o cred, Ead — atunci cine a/ott mama ei? Cine a fost prima regină a Inysului.

— Nu ştiu.

Sabran ridică din sprâncene.

— Când eram în Lasia, am aflat mai multe despre Tăbliţa din Rumelabar, urmă Ead. Ca să înţeleg mai multe din tainele sale, am trecut pe la Kalyba, Vrăjitoarea din Inysca. Aruncă o privire spre Loth şi continuă: Aici este cunoscută drept Doamna din Pădure. A faurit-o pe Ascalon pentru Galian Berethnet.

Ead nu pomenise nimic despre asta pe corabie.

— Doamna din Pădure este reală? întrebă Loth.

— Da, este reală.

El înghiţi în sec.

— Iar tu spui că *ea* a făurit Sabia cea Adevărată, spuse Sabran. Spaima crângului-farmăcat.

— Una şi-aceeaşi, răspunse Ead imperturbabilă. Ascalon a fost făurită atât cu siden, cât şi cu magie siderală — sterren —, care vine dintr-o substanţă lăsată în urmă de Steaua Pletoasă. Aceste două ramuri ale puterii au fost descrise de Tăbliţa din Rumelabar.

Când una se-aprinde, cealaltă se stinge.

Sabran purta aceeaşi mască a nepăsării pe care o purta adesea în Camera Prezenţei.

— Ca să înţeleg mai bine, spuse ea, cu glasul sugrumat, crezi că strămoşul meu — binecuvântatul Sfânt — a fost un lăudăros însetat de putere care-a încercat să silească o ţară să primească o religie, a mânuit o sabie ce i-a fost dăruită de o vrăjitoare şi nici nu l-a înfrânt vreodată pe Nenumit.

— Şi a furat recunoaşterea pentru această faptă de la prinţesa Cleolind, da.

— Tu crezi că eu sunt din sămânţa unui astfel de om.

— Şi din seminţe stricate au crescut trandafiri frumoşi.

— Ceea ce ai făcut pentru mine nu îţi dă dreptul să huleşti în faţa mea.

— Deci ai vrea ca noul tău Sfat al Virtuţilor să îţi spună numai ceea ce-ţi doreşti să auzi.

Ead ridică paharul.

— Prea bine, Majestate! Loth poate fi Ducele Linguşelii, iar eu pot fi Ducesa înşelătoriei!

— Ajunge! se răsti Sabran.

— Liniştiţi-vă! se băgă Loth. Vă rog!

Niciuna dintre ele nu vorbi.

— Nu avem voie să ne certăm. Acum trebuie să fim uniţi. Din pricina a...

I se uscase gura.

— Din pricina a ceea ce va să vină.

— Şi *a* va să vină?

Loth încercă să o spună, dar rămase fără cuvinte. Îi aruncă lui Ead o privire de om înfrânt.

— Sabran, răspunse Ead, încet, Nenumitul se va întoarce.

Timp îndelungat, Sabran păru a se închide în lumea ei. încet, se ridică, pomi către balcon şi se opri în el, scăldată de lumina soarelui.

— Este adevărat, spuse Ead, în cele din urmă. O scrisoare către Abaţie din partea unei femei pe nume Neporo m-a convins. Cleolind a luptat alături de ea ca să-l lege pe Nenumit — dar numai pentru o mie de ani. Şi acea mie de ani e foarte aproape de-a se încheia.

Sabran puse mâinile pe balustradă. O briză-i răsfiră câteva şuviţe din păr.

— Deci, spuse ea, e aşa cum a spus strămoaşa mea. Atunci când se încheie Casa Berethnet... Nenumitul se va întoarce.

— N-are nimic de-a face cu tine, replică Ead. Sau cu strămoşii tăi. Se prea poate ca Galian să fi spus asta ca să-şi întărească proaspăt dobândita putere şi să se socotească un zeu în ochii poporului său. Şi-a aruncat urmaşii în fălcile minciunii lui.

Sabran nu zise nimic.

Loth voia să o aline, însă nimic nu putea îndulci asemenea veşti.

— Nenumitul a fost legat în a treia zi de primăvară, în cel de-al douăzecilea an al domniei lui Mokwo, împărăteasa din Seiiki, spuse Ead, dar nu ştiu când a domnit Mokwo. Trebuie să-i ceri înaltei Prinţese Ermuna să afle data. Este Arhiducesă de Ostendeur, acolo unde sunt ţinute documentele despre Răsărit.

Când Sabran rămase la fel de tăcută, Ead oftă.

— Ştiu că pentru tine, aceasta-i erezie. Dar dacă o iubeşti pe femeia cunoscută drept Domniţa — dacă *ai o* umbră de preţuire pentru amintirea lui Cleolind Onjenyu, atunci ai să faci asta.

Sabran ridică bărbia.

— Şi dacă aflăm data? Atunci, ce se-ntâmplă?

Ead băgă mâna sub guler şi scoase giuvaierul pal pe care-l luase din Abaţie.

— Acesta este giuvaierul care stinge. Face parte dintr-o pereche. II aşează pe masă şi continuă: Este făurit din sterren. Geamănul lui se află aproape sigur în Răsărit. În scrisoare scria că ne trebuie amândouă.

Sabran se uită la el peste umăr.

Lumina soarelui sclipea în giuvaierul care stinge. Apropierea de el îi dădea lui Loth un simţământ de linişte rece — întocmai opusul celui pe care-l avea întotdeauna în preajma lui Ead. Ea era flacăra vie a luminii soarelui. Aceasta era lumina stelelor.

— După ce Cleolind l-a rănit pe Nenumit, pare să fi călătorit spre Răsărit, continuă Ead. Acolo, s-a întâlnit cu Neporo de Komoridu, iar împreună l-au legat pe Nenumit în Hău. Bătu uşor în giuvaier şi conchise: Trebuie să facem iar ceea ce a fost făcut acum o mie de ani — dar, de data aceasta, trebuie să-l ducem la bun sfârşit. Şi pentru a face asta, avem nevoie şi de Ascalon.

Sabran îşi întoarse din nou privirea către zare.

— Fiecare regină Berethnet a căutat Sabia cea Adevărată, fără sorţi de izbândă.

— Niciuna n-a avut un giuvaier care să o cheme.

Ead şi-l atârnă din nou la gât.

— Kalyba mi-a spus că Galian voia să o lase pe Ascalon pe mâinile celor care ar fi fost în stare să moară ca s-o ţină ascunsă.

Ştim c-avea o suită de oameni credincioşi, dar ne vine, oare, cineva în minte?

— Edrig de Arondine, răspunse Loth fără să stea pe gânduri. Sfântul i-a fost paj până când a devenit el însuşi cavaler. 11 socotea asemeni unui tată.

— Unde locuia el?

Loth zâmbi.

— De fapt, spuse el, face parte dintre întemeietorii familiei Beck.

Ead ridică din sprâncene.

— Goldenbirch, spuse ea. Poate că-mi voi începe căutările de-acolo — alături de tine şi de Meg, de-mi veţi ţine tovărăşie. Oricum tatăl tău voia să stea de vorbă cu ea.

— Chiar crezi c-ar putea fi în Goldenbirch?

— E un punct de început la fel de bun ca oricare altul.

Loth se gândi la noaptea dinainte.

— Unul dintre noi ar trebui să rămână, spuse el. Meg ar trebui să meargă cu tine.

În sfârşit, Sabran se reîntoarse cu faţa spre ei.

— Fie că legenda asta e sau nu adevărată, spuse ea, nu-mi rămâne decât să am încredere în tine, Ead.

Expresia feţei ei se înăspri.

— Duşmanul amândurora se va ridica. Ambele noastre credinţe întăresc acest fapt. Vreau ca noi să-i ţinem piept. Vreau să conduc Inysul spre izbândă, aşa cum a făcut şi Glorian Shieldheart.

— Eu am încredere că poţi, spuse Ead.

Sabran reveni la locul ei.

— Pentru că nu sunt corăbii care să se îndrepte către miazănoapte în noaptea aceasta, zise ea, vreau să luaţi parte la Sărbătoarea Miezului Iernii. Şi tu, Loth.

Loth se încruntă.

— Sărbătoarea va avea totuşi loc?

— Cred că acum e o nevoie de ea mai mare ca oricând. Pregătirile ar trebui să fie deja făcute.

— Oamenii vor vedea că nu eşti grea.

Loth şovăi.

— Ai să le spui că eşti stearpă?

Sabran coborî privirea spre pântecele ei.

— Stearpă, repetă ea, zâmbind slab. Cred că trebuie să găsim un alt cuvânt pentru asta. Acesta mă face să par un câmp secătuit de roade. Lin pustiu care nu mai are nimic de oferit.

Avea dreptate. Era un mod crud de-a zugrăvi pe cineva în

cuvinte.

— Iertare! zise Loth.

Sabran încuviinţă din cap.

— Am să le spun curtenilor că am pierdut copilul, dar ei vor şti că pot zămisli altul.

Avea să îşi îndurereze supuşii, dar să le îngăduie şi o rază de speranţă.

— Ead, spuse Sabran, aş dori să te numesc membră a Cavalerilor Burlaci.

— Nu-mi doresc titluri!

— Vei primi, altminteri te vei afla într-o primejdie prea mare ca să rămâi la curte. Crest a spus tuturor că eşti o vrăjitoare. Această veste va spulbera nădejdea tuturor că eu te consider de încredere.

— Aprob! o susţinu Loth.

Ead abia încuviinţă din cap.

— Atunci, voi fi o dame, acceptă ea după o scurtă ezitare.

Tăcerea se căscă precum un hău între ei. Se aflau cu toţii de aceeaşi parte, însă acum păreau că stau pe sticlă, o sticlă crăpată de religie şi moştenire.

— Am să mă duc şi am să-i spun Iui Margret de călătoria noastră, continuă Ead şi se ridică. A, şi, Sabran, n-am să mai port haine de curteancă. M-am săturat până peste cap să încerc să te apăr într-un jupon.

Plecă fără a aştepta să i se îngăduie să plece. Sabran privi în urma ei cu o expresie ciudată.

— Eşti bine? o întrebă Loth, încet.

— Acum, că te-ai întors.

Zâmbiră amândoi, iar Sabran îi acoperi mâna cu a ei. Rece, ca de obicei, cu unghiile de culoarea liliacului. O tachina în legătură cu asta când erau copii. *Prinţesa de Zăpadă.*

— Nu ţi-am mulţumit pentru toate cele ce le-ai făcut pentru a mă elibera, spuse ea. Am înţeles că tu ai ridicat curtenii în apărarea mea.

Îi strânse mâna.

— Eşti regina mea. Şi prietena mea.

— Când am auzit că ai plecat, am crezut c-o să înnebunesc... Ştiam că n-aveai cum să pleci de bunăvoie, însă n-aveam dovezi. La curtea mea, n-aveam nicio putere.

— Ştiu.

Îi prinse din nou mâna.

— Deocamdată, spuse ea, îţi încredinţez îndatoririle Ducesei

Dreptăţii. Tu ai să hotărăşti dacă Fynch, Combe şi Stillwater chiar se întorceau să mă ajute.

— Este o îndatorire grea. Menită cuiva cu sânge sfânt. Sigur unul dintre Conţii Provinciali s-ar descurca mai bine.

— Eu numai în tine am încredere!

împinse o bucată de pergament pe masă.

— Iată Jurământul de Lepădare pe care Crest voia să mă silească să-l iscălesc. Cu iscălitura mea, acest document ar fi dat tronul pe mâna familiei ei.

Loth îl citi. I se uscă gâtul când văzu pecetea din ceară cu cele două pocale gravate pe ea.

— Frigurile şi durerea m-au slăbit prea tare ca să înţeleg mare lucru din ceea ce mi se întâmpla. Eram hotărâtă să supravieţuiesc, spuse Sabran. Dar, odată, am auzit-o pe Crest certându-se cu Roslain, spunând că Jurământul de Lepădare avea s-o facă regină într-o bună zi, apoi pe fiica ei, şi că era o nerecunoscătoare pentru că se opunea. Iar Ros... Ros a spus că mai degrabă ar muri decât să-mi ia tronul.

Loth zâmbi. Nici nu s-ar fi aşteptat la altceva din partea lui Roslain.

— În noaptea dinainte să sosiţi voi, urmă Sabran, m-am trezit că nu puteam sufla. Crest.îmi pusese o pernă peste faţă. Tot şoptea că sunt nevrednică, precum mama dinaintea mea. Că stirpea era otrăvită. Că până şi reginele Berethnet trebuiau să răspundă chemării dreptăţii.

Mâna i se îndreptă pe nevăzute spre gură.

— Ros şi-a rupt degetele smulgând-o de pe mine.

Atât de multă suferinţă, toată în zadar!

— Crest trebuie neapărat să moară, conchise Sabran. Pentru că nu au reuşit să se ridice împotriva ei, îi voi închide pe Eller şi Withy în castelele lor, asta-i dorinţa mea. Am să le iau ducatele şi-am să le dau moştenitorilor lor.

Se întunecă la faţă.

— Atât vă spun. Sânge sfânt sau nu, o să am grijă ca, pentru ceea ce a făcut, Crest să ardă pe rug.

Altcândva, Loth s-ar fi opus unei pedepse atât de necruţătoare, însă Crest nu merita să aibă parte de milă.

— O vreme, aproape c-am crezut că ar *trebui* să las tronul. Şi că ea, Crest, voia tot ce era mai bine pentru ţară. Sabran ridică bărbia şi încheie: Dar trebuie să fim uniţi în faţa primejdiei draconice. Mă voi agăţa de tron şi voi vedea ce se va întâmpla mai departe.

Vorbea mai mult ca niciodată ca o regină.

— Loth, adăugă ea, mai încet, tu ai fost cu Ead în acea... Abaţie a Portocalului. Ai văzut adevărul despre ea. II privi ţintă şi întrebă: Mai ai încredere-n ea?

Loth mai turnă bere pentru amândoi.

— Abaţia m-a făcut să pun la îndoială temeliile lumii noastre, recunoscu el, dar pe toată durata călătoriei, am avut încredere în Ead. Mi-a salvat viaţa, punân- du-şi-o pe-a ei în mare primejdie.

Îi dădu o cupă.

— Vrea să te ţină în viaţă, Sab. Cred că vrea lucrul ăsta mai mult decât orice.

Ceva se schimbă la chipul ei.

— Trebuie neapărat să-i scriu Ermunei. Te-aşteaptă odăile tale, spuse ea, dar bagă de seamă să nu întârzii Ia ospăţ.

Când ridică privirea spre el, Loth văzu o sclipire din Sabran cea din vremurile de demult în ochii ei.

— Bine-ai venit înapoi la curte, lord Arteloth!

La cel mai înalt etaj al Turnului Deam, în celula în care Truyde utt Zeedeur îşi petrecuse ultimele zile, Igrain Crest se ruga. Doar o fantă cât o săgeată lăsa să pătrundă lumina în celula ei. Când Loth intră, ea nici nu înălţă capul, nici nu-şi desfăcu mâinile împreunate.

— Lady Igrain, rosti Loth, însă ea rămase nemişcată. Dacă binevoiţi, am venit să vă pun nişte întrebări.

— Am să răspund pentru ceea ce am făcut, răspunse Crest, numai în Halgalant.

— N-o să vedeţi curtea cerească! replică Loth, încet. Deci să începem de-aici.

53
APUS

SĂRBĂTOAREA MIEZULUI IERNII ÎNCEPU ÎN CASA BANCHETELOR DIN PALATUL Ascalon la ora şase. Ca de obicei, avea să fie urmată de muzică şi dansuri în Camera Prezenţei.

În vreme ce clopotele sunau în tumul cu ceas, Ead se privi în oglindă. Rochia ei din mătase era de un albastru cât se putea de pal, cu mărgele din perle albe şi gulerul făcut din dantelă albă.

încă o noapte, avea să se îmbrace în haine de curteancă. Surorile ei aveau s-o socotească o trădătoare şi mai mare pentru că primise un titlu din partea reginei Inysului. Cu toate acestea, dacă voia să supravieţuiască, părea să nu aibă de ales.

Un ciocănit în uşă şi Margret intră. Purta o rochie din satin de culoarea fildeşului şi o cingătoare argintie, iar attifetul îi era bătut cu piatra-lunii.

— Tocmai am venit de la Sabran, anunţă ea. Am să fiu numită Doamnă din Dormitor.

Lăsă lumânarea jos.

— Mă gândeam că nu vrei să mergi singură în Casa Banchetelor.

— Te gândeai bine! Ca de obicei.

Ead îi întâlni privirea în oglindă.

— Meg, ce ţi-a zis Loth despre mine?

— Totul.

Margret o apucă de umeri.

— Ştii că eu o iau pe Cavaleriţa Curajului ca ocrotitoare. E nevoie de curaj ca să ai mintea deschisă, şi să gândeşti cu capul tău. Dacă tu eşti vrăjitoare, atunci poate că, până la urmă,

vrăjitoarele nu sunt chiar atât de rele. Redeveni serioasă când zise: Acum, o întrebare. Ţi-ar plăcea mai mult să-ţi spun Eadaz?

— Nu. Dar îţi mulţumesc că m-ai întrebat!

Ead era mişcată.

— Poţi să-mi spui Ead, aşa cum eu îţi spun ţie Meg.

— Foarte bine!

Margret o prinse de braţ.

— Acum, hai să te înfăţişez din nou la curte, Ead!

Zăpada se aşezase pe fiecare margine şi pe fiecare treaptă. Curtenii ieşeau de prin tot palatul, atraşi de lumina de la ferestrele Casei Banchetelor. În timp ce intrau, crainicul strigă:

— Lady Margret Beck şi domniţa Ead Duryan!

Vechiul ei nume. Numele ei neadevărat.

În Casa Banchetelor se aşternu o tăcere aproape desăvârşită. Sute de ochi se întoarseră ca s-o privească pe vrăjitoare. Margret îşi înteţi strânsoarea în jurul braţului ei.

Loth era singur la masa cea înaltă, stând de-a stânga tronului. Le chemă cu un semn al mâmit.

Merseră printre rândurile de mese. Când Margret se îndreptă către scaunul aflat de cealaltă parte a tronului, Ead se aşeză lângă ea. Nu mâncase niciodată Ia masa cea înaltă, care fusese mereu păstrată pentru regină, pentru Ducii Spirituali şi pentru alţi doi oaspeţi de onoare. În ultimii ani, acei doi oaspeţi de onoare fuseseră, de obicei, Loth şi Roslain.

— Şi într-un ţintirim am văzut mai multă veselie, bombăni Margret. Loth, ai vorbit cu Roslain?

— Da, veni răspunsul lui. După ce-a venit felcerul să sengnjească de mâna ei. Pare-se c-ai simţit tu bine, Ead. Crest se crede judecătoarea reginelor.

Ead nu găsea nicio plăcere în asta.

— Nu sunt sigur când a cuprins-o nebunia, urmă Loth, dar pe vremea când încă trăia regina Rosarian, una dintre Doamnele ei din Dormitor i-a dat de ştire lui Crest că aceasta îl luase pe Gian Harlowe de ibovnic. Crest a văzut-o pe Rosarian drept... o curvă, nevrednică de a fi regină. A pedepsit-o în câteva feluri. Apoi, s-a hotărât că nu mai avea cum să se îndrepte.

Ead vedea bine pe faţa lui că se chinuia să înghită acel amar adevăr. Crezuse prea mult timp în prefăcătoria delicată a curţii. În clipa aceea, frunzele aşternute cu dibăcie fuseseră duse de vânt, dezvăluind dinţii sclipitori ai cursei.

— A prevenit-o pe regina Rosarian, urmă Loth, încruntat, dar

aventura cu Harlowe a mers mai departe. Chiar şi... Aruncă o privire spre uşi şi încheie: Chiar şi după naşterea lui Sab.

Margret ridică din sprâncene.

— Deci Sab ar putea fi fiica *lui!*

— Dacă într-adevăr Crest spune adevărul. Şi eu cred că îl spune. De îndată ce-a început să vorbească, părea aproape disperată să-mi împărtăşească fiecare amănunt al... faptelor ei.

O altă taină care trebuia păstrată. O altă crăpătură în tronul de marmură.

— Odată ce Sab a înaintat suficient în vârstă ca să poată zămisli prunci, continuă Loth, Crest a căutat ajutor din partea regelui Sigoso. Ştia că el o dispreţuia pe Rosarian pentru că nu-i primise mâna, aşa că au urzit împreună s-o omoare, iar Crest nădăjduia că o parte din vină avea să cadă în cârca Yscalinului.

— Şi Crest încă se socotea pioasă? pufni Margret. După ce-a omorât o Berethnet?

— Foamea de putere îi preschimbă pe cei pioşi în nişte fiare, răspunse Ead. Pot suci orice învăţătură pentru a-şi îndreptăţi faptele.

Mai văzuse aşa ceva. Mita era încredinţată că slujea Maicii în clipa în care o executase pe Zăla.

— Apoi, Crest a aşteptat. A aşteptat să vadă dacă Sabran avea să ajungă să fie mai credincioasă decât mama ei. Când Sab s-a opus patului pentru zămislirea de prunci, Crest a luat-o ca pe o răzvrătire. A mituit oameni ca să intre cu săbii în Tumul Reginei şi să o înspăimânte. Ead, este întocmai aşa cum ai bănuit tu. Asasinii trebuiau prinşi. Crest a făgăduit familiilor lor să Ie răsplătească.

— Şi a intervenit în planul lui Truyde ca să-l ucidă pe Lievelyn? întrebă Margret, iar Loth încuviinţă din cap. Dar *de ce"!*

— Lievelyn facea negoţ cu Seiiki. Asta-i pricina de care mi-a spus mie. II vedea şi ca pe o pagubă pentru Inys — dar, de fapt, cred că nu putea îndura faptul că Sabran dispreţuia tovarăşul pe care i-l alesese ea. Că începea să asculte de altcineva în afară de ea.

— Sab chiar părea să ţină seama de spusele lui Lievelyn, recunoscu Margret. A ieşit din palat pentru prima oară după paisprezece ani, pentru că i-a cerut el să facă asta.

— Tocmai. Lin păcătos îndrăzneţ, cu prea multă putere. Odată ce şi-a atins ţelul, iar Sabran a rămas grea, a trebuit să moară.

Loth clătină din cap.

— Când doctorul i-a spus că Sabran nu mai poate zămisli prunci, lui Crest i s-a dovedit, odată pentru totdeauna, că era dintr-o

sămânţă spurcată, iar Casa Berethnet nu mai era potrivită pentru a sluji Sfântului. A hotărât că tronul trebuia să treacă, în cele din urmă, la singurii urmaşi vrednici ai Sfintei Suite. La urmaşul ei.

— Mărturisirea trebuia să fi fost suficientă pentru a o osândi pe Crest, spuse Ead.

Loth părea sinistru de mulţumit.

— Chiar cred că aşa e.

În clipa aceea, crainicul bătu cu toiagul în podea.

— Majestatea Sa, Regina Sabran!

Curtenii amuţiră în timp ce se ridicau în picioare. Când Sabran veni la lumina lumânărilor, cu Cavalerii Corpului înveşmântaţi în argintiu în urma ei, li se tăie tuturor răsuflarea.

Ead nu o mai văzuse niciodată atât de desăvârşit de singură. De obicei, venea în Sala Banchetelor alături de doamnele ei, de Seyton Combe sau de orice altă persoană însemnată.

Nu purta pudră pe faţă. Niciun giuvaier, în afară de inelul ei de încoronare. Avea o rochie din catifea neagră, cu mânecile şi partea din faţă în cenuşiul de doliu. Oricine-avea o fărâmă de minte-n cap putea pricepe că nu era grea.

În sală răsunară murmure de nedumerire. Datina spunea că o regină trebuia să fie însoţită de fiica ei înfăşată prima oară după ce iese din izolare.

Loth se ridică pentru a o lăsa pe Sabran să se aşeze pe tron. Ea se lăsă pe el, sub ochii curtenilor ei.

— Domniţă Lidden, rosti ea, cu glas pătrunzător, nu cântaţi pentru noi?

Cavalerii Corpului îşi ocupară locurile la masa cea înaltă. Lintley nu-şi luă o clipă mâna de pe sabie. Cântăreţii de la curte începură să cânte la instrumente, iar Jillet Lidden se supuse dorinţei reginei.

Din Bucătăria Mare fură aduse farfurii argintii cu mâncare şi întinse pe mese, dezvăluind toate roadele Inysului din miezul iernii. Plăcintă cu came de lebădă, sitari de pădure, gâscă prăjită, vânat la cuptor într-un sos gros de cuişoare, mihalţ presărat cu fulgi de migdale şi foiţă de argint, varză albă şi păstâmac dat prin miere, stridii călite în unt şi oţet din vin roşu. Discuţiile se mutară încet înapoi în sală, dar nimeni nu părea pregătit să-şi dezlipească privirile de la regină.

Un paj le umplu pocalele cu vin de la gheaţă din Hroth. Ead primi câteva stridii şi o felie de came de gâscă. În timp ce mânca, îi aruncă lui Sabran o privire piezişă.

Recunoscu expresia feţei ei. Delicateţe ascunsă în spatele

puterii. În timp ce Sabran duse pocalul la gură, numai Ead îi băgă de seamă tremuratul mâinii.

Fursecuri, prune, pere cu mirodenii şi plăcinte cu merişor, comuri umplute cu o frişcă albă ca zăpada şi tarte albe cu mere, pe lângă alte bunătăţuri, urmară după felul principal. Când Sabran se ridică, iar crainicul îi rosti numele, se lăsă din nou o tăcere ca de moarte.

Sabran nu vorbi o vreme. Se ridică în picioare, strângându-se cu mâinile de burtă.

— Oameni buni, spuse ea după o vreme, ştim că la curte s-au întâmplat lucruri tulburătoare în ultima vreme şi că lipsa noastră trebuie să vă fi pricinuit tulburare.

Cumva, în ciuda glasului său scăzut, reuşi să se facă auzită.

— Unii oameni din această curte au urzit, în ultima vreme, să frângă spiritul tovărăşiei care a unit întotdeauna oamenii întinderii Virtuţilor.

Faţa-i era precum o uşă ferecată. Curtenii aşteptau ca adevărul să iasă la lumină.

— Veţi rămâne uluiţi când veţi afla că, pe durata bolii noastre survenite de curând, am fost închisă în Tumul Reginei chiar de către una dintre sfetnicii noştri, care a încercat să pună mâna pe puterea dăruită nouă de Sfânt.

Prin toată sala răsunară murmure.

— Acest sfetnic s-a folosit de lipsa noastră ca să-şi urmărească ţelul de a ne fura tronul. Cineva cu sânge sfânt.

Ead simţi cuvintele până în miezul sufletului, şi îşi dădu seama că la fel le simţeau şi ceilalţi. Loviseră ca un val. Nu lăsau pe nimeni neatins.

— Din pricina faptelor ei, suntem nevoite să vă aducem veşti dureroase.

Sabran puse o mână pe pântece.

— Cât am zăcut bolnavă... am pierdut pruncul.

Liniştea se lăsă iar. Şi iar.

Şi iar.

Apoi, una dintre domnişoarele de onoare scăpă un suspin, care răsună ca un tunet. Casa Banchetelor izbucni în jurul ei.

Sabran rămase nemişcată şi fată vreo expresie. Sala răsuna de strigăte ca vinovăţii să plătească. Crainicul bătu cu toiagul, strigând, fără sorţi de izbândă, să se facă linişte, până ce Sabran ridică mâna.

De îndată, freamătul încetă.

— Acestea sunt vremuri tulburi, continuă Sabran, şi nu ne putem îngădui să ne pierdem minţile de durere. O umbră a căzut asupra ţinutului nostru. Făpturile Draconice se trezesc, iar aripile lor au adus un vânt de teamă. Vedem teama aceasta pe feţele voastre, ale tuturor. O vedem chiar şi pe faţa noastră.

Ead urmări mulţimea. Cuvintele ajungeau la ei. Lăsându-i să vadă o parte de slăbiciune — o crăpătură mică în armura ei —, Sabran le arăta că e de-a lor.

— Dar tocmai în asemenea vremuri, trebuie să ne îndreptăm mai mult ca oricând privirea către Sfânt, ca el să ne călăuzească, spuse Sabran. El îşi deschide braţele către cei ce se tem. Ne ocroteşte cu însuşi scutul lui. Iar dragostea Iui, precum o sabie în mână, ne întăreşte. Cât timp stăm laolaltă în marea Za a întinderii Virtuţilor, nu putem fi înfrânţi. Avem de gând să făurim din nou, cu dragoste, ceea ce lăcomia a stricat. În această zi, a Sărbătorii Miezului Iernii, îi iertăm pe toţi cei care s-au grăbit într-atât să slujească stăpânei lor, încât au trecut cu vederea, în graba şi teama lor, slujirea reginei lor. Nu vor fi executaţi. Vor cunoaşte balsamul îndurării. Însă femeia care s-a folosit de ei nu poate fi iertată. Lăcomia ei de putere şi abuzul deşănţat de puterea care i s-a dat deja au fost cele care i-au împins pe ceilalţi să-i facă voile.

Toţi cei din sală încuviinţau din cap.

— Şi-a nesocotit sângele sfânt. Şi-a dispreţuit virtutea de căpătâi — căci Igrain Crest nu cunoştea dreptatea în prefăcătoria şi răutatea ei.

Numele ei trimise un val de nelinişte de-a lungul meselor.

— Prin faptele ei, Crest nu a facut-o de ruşine numai pe Cavaleriţa Dreptăţii, ci şi pe binecuvântatul Sfânt şi pe urmaşii acestuia. Prin urmare, ne aşteptăm ca ea să fie găsită vinovată de înaltă trădare.

Sabran făcu semnul săbiei, iar curtenii o imitară cu toţii.

— Toţi Ducii Spirituali sunt cercetaţi în clipa de faţă. Nădejdea noastră cea mai arzătoare e că aceia care-au mai rămas vor fi găsiţi nevinovaţi, dar ne vom pleca în faţa dovezilor.

Fiecare cuvânt rostit de ea era asemeni unei pietricele care ţopăia pe suprafaţa unui lac, stârnind un freamăt de emoţie. Regina Inysului nu putea ţese năluciri, dar vocea şi purtarea ei din această seară o preschimbaseră într-o farmazoană.

— Stăm aici cu dragoste. Cu credinţă. Şi cu sfidare. Sfidarea celor ce-au crezut că ne vor întoarce feţele de la valorile noastre. Sfidarea urii draconice. Ne ridicăm şi înfruntăm stihiile fricii, şi, în

numele Sfântului, le vom dezlănţui, la rându-ne, asupra duşmanilor noştri.

Traversă postamentul înălţat, iar ochii fiecărui curtean o urmăriră.

— încă nu avem o moştenitoare, căci fiica noastră odihneşte în braţele Sfântului — dar regina voastră este cât se poate de vie. Şi vom merge călare spre orice luptă, aşa cum a mers Glorian Pavăza-Inimii pentru oamenii ei. Orice va fi să fie!

În clipa aceea, răsună un murmur de încuviinţare în întreaga sală. Oamenii încuviinţau din cap şi strigau „Regina Sabran!”

— Vom dovedi întregii lumi că niciun wyrm nu-i face să tremure pe oamenii din întinderea Virtuţilor!

— întinderea Virtuţilor! răsunară glasurile tuturor. întinderea Virtuţilor!

Cu toţii se ridicaseră în picioare. Cu ochii lucind de bucuria nebună a preamăririi reginei lor. Strângând cupe în pumnii cu încheieturile încordate.

Îi smulsese din hăurile deznădejdii şi-i adusese pe culmile adulaţiei.

Sabran avea limba aurită.

— Acum, cu aceeaşi sfidare pe care acest ţinut o proclamă de mai bine de o mie de ani, strigă ea, ne bucurăm de Sărbătoarea Miezului Iernii — şi ne pregătim pentru primăvară, anotimpul schimbării! Anotimpul mărinimiei. Iar ceea ce ne dă, nu vom strânge cu lăcomie pentru noi, ci vă vom da vouă.

Apucă pocalul de pe masă şi-l ridică mult deasupra capului.

— Pentru întinderea Virtuţilor!

— ÎNTINDEREA VIRTUŢILOR! urlă curtea-ntreagă drept răspuns. ÎNTINDEREA VIRTUŢILOR! ÎNTINDEREA VIRTUŢILOR!

Sărbătoarea merse mai departe până târziu în noapte. Deşi afară ardeau focuri, curtenii păreau recunoscători că se află în Camera Prezenţei, acolo unde Sabran stătea pe tronul ei de marmură, iar flăcările vuiau în vatra uriaşă.

Ead stătea alături de Margret într-un colţ.

În timp ce-şi sorbea vinul îndoit, văzu o scânteie roşie. Mâna i se îndreptă repede către cuţitul de la cingătoare.

— Ead.

Margret îi atinse cotul.

— Ce e?

Păr roşcat. Părul roşcat al ambasadorului mentez, nu o mantie

— şi totuşi, Ead nu se linişti. Surorile ei poate că renunţaseră deocamdată, dar tot aveau să vină la un moment dat.

— Nimic. lartă-mă! spuse Ead. Ce spuneai?

— Spune-mi ce e.

— Nu e nimic în care să trebuiască să te bagi tu.

— Nu m-am băgat în nimic. Bine, poate m-am băgat un pic. Trebuie să fii un pic băgăcios la curte, altfel n-ai ce vorbi.

Ead zâmbi.

— Eşti pregătită pentru călătoria noastră către Goldenbirch de mâine?

— Da. Corabia noastră pleacă la revărsatul zorilor. Margret se opri, apoi adăugă: Ead, mă gândesc că nu ai reuşit să îl aduci pe Vitejie acasă.

Nădejdea se citea în ochii ei.

— E la o familie ersyriană în care am încredere, pe un domeniu din trecătoa- rea Harmur, răspunse Ead. N-am putut să-l duc în deşert. Îţi făgăduiesc că-l vei primi înapoi!

— Mulţumesc!

Cineva se opri lângă Margret şi o atinse pe umăr. Katryen Withy, care purta o rochie din mătasea-norilor. Perle inctustate-n argint îi luceau în părul împletit.

— Kate.

Margret o îmbrăţişă.

— Kate, cum îţi merge?

— Mi-a mers şi mai rău!

Katryen o sărută pe obraz, apoi se întoarse către Ead.

— Vai, Ead, ce mă bucur că te-ai întors!

— Katryen!

Ead o cercetă din cap până-n picioare. Avea o vânătaie ştearsă sub ochi şi falca umflată.

— Ce-ai păţit?

— Am încercat să ajung la Sabran. îşi atinse uşor vânătaia şi continuă: Crest m-a încuiat în odaia mea. Străjerul ei mi-a făcut asta când m-am luptat cu el.

Margret clătină din cap.

— Dacă tirana aia ar fi ajuns pe tron...

— Slavă Domniţei că n-are s-ajungă!

Sabran, care fusese adâncită-n vorbă cu Loth, se ridică, iar în cameră se aşternu liniştea. Venise vremea ca ea să-i răsplătească pe cei care se dovediseră a fi cei mai credincioşi reginei lor.

Deşi scurtă, ceremonia nu fu mai puţin impresionantă. Mai întâi,

Margret fu numită, formal, Doamnă din Dormitor, în timp ce Cavalerii Corpului erau lăudaţi pentru devotamentul lor nestrămutat faţă de coroană. Altora care li se-ală- turaseră le fură oferite pământuri şi giuvaiere, apoi:

— Domniţă Ead Duryan.

Ead se desprinse din mulţime. Paşii-i erau urmăriţi de şoapte şi priviri.

— Prin harul celor Şase Virtuţi, citi crainicul, Majestăţii Sale-i face plăcere să vă numească dame Eadaz uq-Năra, vicontesă de Nurtha. Membră a Sfatului Virtuţilor.

În Camera Prezenţei răsună un murmur. *Vicontesă* era un titlu de onoare în Inys, folosit pentru a ridica o femeie care nu era de sânge nobil sau sfânt. Niciodată nu fusese dăruit cuiva care nu era supus *al* Inysului.

Sabran luă sabia ceremonială de la Loth. Ead rămase nemişcată, în timp ce latul săbiei îi atingea fiecare umăr. Acest al doilea titlu n-avea să facă decât să-i adâncească simţământul trădării în ochii surorilor sale — dar putea să-l poarte dacă o apăra destulă vreme ca să o găsească pe Ascalon.

— Ridică-te! îi ceru Sabran. Milady.

Ead se ridică şi o privi în ochi.

— Mulţumesc! Făcu o plecăciune scurtă şi adăugă: Majestate.

Luă pecetea pentru scrisori de la crainic. Oamenii şopteau „milady”, în timp ce ea se întorcea la Margret.

Nu mai era domniţa Duryan.

Mai trebuia acordat un titlu de onoare. Pentru curajul său, sir Tharian Lintley, care era om de rând, după sânge, în aceeaşi măsură precum Ead, primi şi el un titlu nou. Fu numit vicontele Morwe.

— Acum, lord Morwe, reluă Sabran, ridicând uşor tonul, imediat ce Lintley îşi primi titlul nobiliar, considerăm că eşti de rangul potrivit pentru a te căsători cu una dintre fiicele Conţilor Provinciali. Rogu-te, spune-mi... Ţi-e gândul la vreuna?

Izbucniră cu toţii într-un râs de care era mare nevoie.

Lintley înghiţi în sec. Arăta ca un om căruia-i fuseseră îndeplinite toate dorinţele vieţii.

— Da, răspunse el, privind prin încăpere. Da, Majestate, mi-e gândul la una. Doar că mi-ar pica mai bine să vorbesc întâi cu domniţa între patru ochi. Ca să fiu sigur că asta-şi doreşte inima ei.

Margret, care-l urmărise cu buzele strânse, ridică dintr-o sprânceană.

— Ai vorbit destul, sir Tharian! strigă ea. Acum e vremea să treci la fapte!

Şi mai multe râsete.

Lintley chicoti, şi la fel făcu şi ea. Lumina lumânărilor îi juca în privire. Traversă încăperea şi-l luă de mâna întinsă.

— Majestate, rosti Lintley. Cer îngăduinţa dumneavoastră, şi pe-aceea a Cavaleriţei Tovărăşiei, s-o iau pe această femeie de tovarăşă în zilele ce vor veni!

La cum o privea, ai fi zis că era un răsărit de soare după ani întregi de noapte.

— Ca să o pot iubi după cum a meritat dintotdeauna!

Margret privi spre tron. înghiţi în sec, dar Sabran înclinase deja capul.

— Ai îngăduinţa noastră, răspunse ea. Cu drag ţi-o acordăm!

Uralele umplură Camera Prezenţei. Loth, spre mulţumirea lui Ead, aplauda la fel de entuziast precum toţi ceilalţi.

— Acum, reluă Sabran, cred că a venit vremea dănţuitului.

Făcu un semn către consort.

— Haideţi, cântaţi Pavana Regelui Submare!

De data aceasta, aplauzele fură asurzitoare. Lintley murmură ceva către Margret, care zâmbi şi-l sărută pe obraz. În timp ce dansatorii-şi ocupau locurile, Loth coborî de la locul lui şi-i făcu o plecăciune lui Ead.

— Vicontesă, spuse el, cu o mină sobră prefăcută. îmi acordaţi onoarea acestui dans?

— V-o acord, milord.

Ead puse o mână peste a lui, iar el o conduse spre mijlocul încăperii.

— Ce părere ai de pereche? îl întrebă ea, văzându-I că-i arunca o privire lui Margret.

— îmi place foarte mult! Lintley e om bun.

Pavana Regelui Submare era liniştită la început. începea precum oceanul într-o zi liniştită, devenind tumultoasă pe măsură ce ritmul muzicii creştea. Era un dans complicat, dar Ead şi Loth îl ştiau şi cu ochii închişi.

— Părinţii mei vor fi primit deja de veste până ajungi tu în Goldenbirch, spuse Loth, în timp ce ţopăiau în rând cu ceilalţi. Mama o să fie şi mai supărată că eu nu m-am însurat.

— Cred c-o să fie prea uşurată să descopere că eşti în viaţă ca să îi pese de asta, replică Ead. În plus, s-ar putea să-ţi pice mai bine să nu te însori niciodată.

— Drept conte de Goldenbirch, asta se aşteaptă de la mine. Şi am tânjit mereu după tovărăşie.

Loth coborî privirea spre ea.

— Şi cu tine cum rămâne?

— Cu mine?

Ead se îndreptă uşor spre dreapta, iar el o urmă.

— Adică dacă mi-aş căuta vreodată un tovarăş?

— Nu te poţi întoarce acasă. Poate ai putea... să-ţi clădeşti o viaţă aici. Alături de cineva. Privirea-i era blândă când adăugă: Asta dacă n-ai facut-o deja.

I se strânse pieptul. Dansul îi despărţi o clipă, în timp ce alcătuiau un vârtej laolaltă cu celelalte perechi. Când ajunseră din nou unul la celălalt, Loth spuse:

— Mi-a zis Crest. Bag de seamă c-a auzit de la Şoimul de Noapte.

Era primejdios să afirme aşa ceva cu voce tare. O ştia foarte bine.

— Nădăjduiesc că nu ai ascuns lucrul ăsta de mine de teamă că te-aş putea judeca, murmură Loth.

Se întoarseră amândoi pe loc.

— îmi eşti cea mai dragă prietenă! Vreau să fii fericită!

— Chiar de-o fac de ruşine pe Cavaleriţa Tovărăşiei.

Ead ridică din sprâncene.

— Nu suntem căsătoriţi.

— Aş fi crezut asta pe vremuri, recunoscu el. Acum, înţeleg că există şi lucruri mai însemnate.

Ead zâmbi.

— Chiar te-ai schimbat cu adevărat!

îşi dădură din nou mâinile, în vreme ce pavana iuţea ritmul.

— Nu am vrut să te împovărez cu griji cât pentru amândoi. Îţi faci prea multe griji-

— E felul meu de-a fi, răspunse el, dar ar fi o povară mult mai mare pentru mine să ştiu că prietena mea a simţit că nu-şi poate deschide sufletul în faţa mea.

El o strânse de mână.

— Sunt aici pentru tine! Mereu.

— Şi eu pentru tine! răspunse Ead.

Nădăjduia că era adevărat.

În timp ce pavana se apropia de sfârşit, ea se întreba dacă aveau să mai stea întinşi sub măr, fără griji, împărţind nişte vin şi

discutând până-n zori, după toate prin câte trecuseră. Loth îi făcu o plecăciune, cu un zâmbet care-i încreţi pielea din jurul ochilor. Apoi se întoarse şi dădu să se strecoare în camera ei — doar că dădu tocmai peste Sabran, aşteptând.

Ead privi cum se golea sala. La fel făcură şi restul curtenilor.

— Cântaţi un dans cu lumânări! ceru Sabran.

De data aceasta, răsunară oftaturi de încântare din partea curtenilor. Regina nu dănţuise nici măcar o dată în văzul lumii pe vremea când Ead locuise la curte. Loth îi mărturisise, demult, că Sabran încetase să mai dănţuiască în ziua în care murise mama ei.

Mulţi curteni nu aveau cum să fi văzut acel dans, dar cei mai în vârstă dintre ei, care trebuie s-o fi văzut pe regina Rosarian luând parte la el, luară lumânări din sfeşnicele din cameră. Curând, le ţinură isonul şi ceilalţi servitori. O lumânare îi fu oferită lui Sabran, cealaltă lui Ead. Loth, care era suficient de aproape de ele ca să fie implicat şi el, îi oferi o mână lui Katryen.

Ansamblul de instrumente pomi o melodie de jale, iar Jillet Lidden se puse pe cântat. Trei oameni îşi uniră vocile cu a ei.

Ead îi făcu o plecăciune adâncă lui Sabran, care procedă la fel. Chiar şi acest mic gest îi făcu lumânarea să pâlpâie.

începură să umble în cerc una în jurul celeilalte. Ţineau lumânările în mâinile drepte, iar mâinile stângi le ţineau spate-n spate, aproape-atingându-se. Şase rotiri una în jurul celeilalte, uitându-se ochi în ochi, apoi muzica o trimise pe fiecare în alt capăt al rândului. Ead îi dădu ocol lui Katryen, apoi se întoarse la Sabran.

Partenera ei era o dănţuitoare neîntrecută. Fiecare pas era precis, dar alunecos precum catifeaua. În toţi anii aceia, în care nu dănţuise niciodată pentru curtenii *ei,* pesemne că se pregătise de una singură. Se roti în jurul lui Ead precum limba unui ceas, niciun pas mai încet decât celălalt. Când Ead întoarse capul, frunţile li se lipiră şi se şterseră cu umerii, apoi se despărţiră din nou. Undeva, pe drum, Ead rămăsese cu răsuflarea tăiată.

Niciodată nu fuseseră atât de apropiate în văzul lumii. Mirosul ei, căldura care trecuse repede, erau un chin pe care nu-l mai văzuse nimeni. Ead îi dădu ocol lui Loth, apoi se apropie din nou de Sabran, iar sângele-i vui la fel de tare ca muzica, ba chiar mai tare.

Dansul merse mai departe preţ de ceea ce li se păru o veşnicie. Era pierdută într-un vis cu voci tulburătoare, în cântul dulce al flautelor şi oboaielor, şi în Sabran, ascunsă pe jumătate în umbre.

Abia băgă de seamă când încetă muzica. Nu auzea decât toba ce-i bubuia în piept. Urmă o linişte ca o vrajă, apoi toată curtea

irupse în aplauze.

Sabran făcu mâna căuş în jurul propriei lumânări şi suflă în ea ca s-o stingă.

— Ne vom retrage la culcare.

O domnişoară de onoare îi luă lumânarea.

— Pe voi, ceilalţi, vă rog să rămâneţi şi să vă bucuraţi de sărbătoare! Seara bună!

— Seara bună, Majestate! răspunseră curtenii, făcând plecăciuni, în timp ce regina lor se îndepărta.

La uşa Iatacului, Sabran aruncă o privire spre Ead, în urmă.

Corsetul i se părea mai strâns. O durere dulce-i înmugurea în pântece. Rămase puţină vreme în mulţime, urmărindu-i pe Loth şi Margret dănţuind o săltată, apoi ieşi din Camera Prezenţei. Cavalerii Corpului se dădură la o parte ca să-i facă loc.

Iatacul era rece şi întunecat. Ead trecu prin el, amintindu-şi de muzica virginalelor, şi deschise uşile Dormitorului Mare.

Sabran aştepta lângă foc. Nu purta nimic în afară de corsetul ei ţeapăn şi de cămaşa de noapte.

— Să-ţi fie limpede, o informă ea, că sunt furioasă pe tine!

Ead stătea în prag.

— Ţi-am împărtăşit toate tainele mele, Ead. Abia i se-auzi glasul când rosti: M-ai văzut cum mă vede noaptea. M-ai văzut cu cel mai sincer chip al meu. După o scurtă şovăială, adăugă: Tu ai fost cea care l-a alungat pe Fyredel.

— Da.

Sabran închise ochii.

— Nimic din viaţa mea n-a fost adevărat. Până şi încercările de-a-mi *lua* viaţa au fost puse-n scenă, făcute să încerce să mă influenţeze şi să mă joace pe degete. Dar tu, Ead — am crezut că tu eşti altfel. L-am făcut mincinos pe Combe când mi-a spus că nu eşti ceea ce pari. Acum, mă-ntreb dacă tot ce-a fost între noi a făcut parte din numărul tău. Din însărcinarea ta.

Ead căută cuvintele potrivite.

— Răspunde-mi! ceru Sabran, cu glasul gâtuit. Sunt regina ta!

— Oi fi o regină, dar nu eşti regina *meal* Eu nu-ţi sunt supusă, Sabran.

Ead intră în cameră şi închise uşile.

— Şi, de aceea, poţi fi sigură că tot ce a fost între noi a fost adevărat.

Sabran privea în foc.

— Ţi-am arătat cât de mult am putut din mine însămi, continuă

Ead. Dacă-ţi arătam mai mult, aş fi ajuns să fiu executată.

— Mă crezi vreo tirană?

— Te cred o neghioabă făţarnică, ce are un cap mai tare ca piatra! Şi nu te-aş schimba pentru nimic în lume!

Sabran o privi în sfârşit.

— Ia să-mi spui tu mie, Eadaz uq-Năra, spuse ea încet, eu sunt o neghioabă şi mai mare pentru că încă te doresc?

Ead trecu prin golul dintre ele.

— Nu eşti o neghioabă mai mare decât sunt eu, răspunse ea, pentru că te iubesc atât de mult!

Se întinse spre Sabran, dându-i o şuviţă de păr după o ureche. Sabran o privi în ochi.

Stăteau faţă-n faţă, de-abia atingându-se. În cele din urmă, Sabran îi luă mâinile lui Ead şi i le puse pe mijlocul ei. Ead le trecu în partea din faţă şi se-apucă să-i desprindă corsetul.

Sabran o privi. Ead îşi dorea ca acesta să fie un alt dans al lumânărilor, ca să guste din plin din urcuşul îndelungat spre apropierea dintre ele, dar avea prea mare nevoie de ea. Degetele ei se prinseră pe dedesubtul dantelei şi trase cu ele de agăţătoare, una după alta, până când, în sfârşit, corsetul se deschise şi căzu, lăsând-o pe Sabran în cămaşa de noapte. Ead îi dădu jos veşmântul de mătase de pe umeri şi o prinse de şolduri.

Stătea goală în umbre. Ead îi sorbi din priviri membrele, părul, ochii ca focul-vulpii.

Golul dintre ele dispăru. Sabran era acum cea care desfăcea corsetul lui Ead. Ead închise ochii şi se lăsă dezbrăcată.

Se îmbrăţişară ca nişte tovarăşi în prima noapte. Când Sabran îi dădu o sărutare pe gât, chiar în spatele pavilionului urechii, Ead lăsă capul să-i alunece într-o parte. Sabran îşi trecu mâinile peste partea de sus a spinării ei.

Ead o lăsă pe pat. Buzele-i flămânde se lipiră de ale ei, iar Sabran îi şopti numele, cu răsuflarea tăiată. Parcă trecuseră veacuri întregi de când se aflaseră ultima oară acolo.

Se împreunară printre blănuri şi aşternuturi, cu răsuflarea tăiată, fără să mai ţină cont de nimic. Ead tremura de nerăbdare, în timp ce învăţa din nou fiecare amănunt despre femeia pe care-o lăsase în urmă. Pometii ei şi nasul ridicat în vânt. Fruntea netedă. Gâtul ca un pilastru şi micul pocal de la baza lui. Cele două adâncituri în partea de jos a spinării ei, precum urmele lăsate de vârfurile unor degete. Sabran îi dezlegă buzele cu ale ei, iar Ead o sărută de parcă ar fi fost ultima lor faptă pe Pământ. De parcă

această singură îmbrăţişare l-ar fi putut ţine sub control pe Nenumit.

Limbile lor dănţuiau aceeaşi pavană precum şoldurile lor. Ead lăsă capul în jos şi-şi atinse buzele de fiecare dintre claviculele ei fine, de vârfurile sânilor ei precum nişte boboci de trandafiri. O sărută pe pântece, de pe care vânătaia începuse în cele din urmă să se şteargă. Singura urmă a adevărului era o dungă dedesubtul buricului ei.

Sabran îi luă faţa în mâini. Ead privi în ochii care-o bântuiseră, ochii care încă o chemau. Degetele ei trecură uşor peste-o cicatrice ce i se întindea pe o coapsă şi dădură de stropii ca de rouă adunaţi acolo unde o întâlnea pe cealaltă.

Apoi, Sabran o întoarse pe-o parte, cu un zâmbet ştrengăresc. Părul ei acoperea lumina lumânărilor. Ead îşi trecu mâinile peste mijlocul ei de forma unei sticluţe, îşi întrepătrunse degetele în partea de jos a spinării ei şi o trase între picioarele ei.

Ardea mocnit de dorinţă. Sabran o mângâie cu o mână pe dosul coapsei şi-i depuse un sărut uşor pe fiecare sân.

Cu siguranţă, era un vis plin de nelinişte. S-ar fi aruncat la mila deşertului dacă asta ar fi însemnat că o putea avea pe această femeie.

Sabran ajunse tot mai jos. Ead închise ochii, cu răsuflarea oprită-n piept. Simţurile i se sparseră-n bucăţi, ca să se poată bucura de fiecare simţământ luminos. De pielea ei încălzită de foc. De mireasma de gralpomadă şi cuişoare. Când un deget îi atinse uşor buricul, era încordată, tremura şi se simţea scăldată în sudoare. În timp ce şoldurile i se înălţau în semn de bun-venit, buze moi trasau harta completă a îndoiturii coapsei ei.

Fiecare tendon îi era precum o coardă de virginal, aşteptând cu ardoare atingerea unui muzician. Simţurile i se înnodată în jurul unor puncte tot mai mici, încordate în ritmul ales de Sabran Berethnet, iar fiecare atingere-i fremăta prin trup.

— Nu sunt *regina* ta, şopti Sabran, aplecată deasupra pielii ei, dar sunt a ta. îşi trecu degetele prin părul ei negru şi încheie: Şi-ai să descoperi că pot fi foarte mărinimoasă.

Adormiră abia când erau prea greoaie şi sătule ca să-şi mai ţină osteneala în frâu. Cândva, în primele ceasuri ale zorilor, se treziră cu răpăitul ploii în fereastră şi se căutară din nou, cu trupurile lucind în lumina chihlimbarie.

După aceea, se întinseră, lipite strâns una de alta, sub plăpumi.

— Trebuie să rămâi drept Doamna mea din Dormitor! murmură Sabran. Pentru asta. Pentru noi.

Ead privi spre complicatele cioplituri în piatră din tavan.

— Aş putea juca rolul Iui lady Nurtha, spuse ea, dar acela va fi mereu un rol. — Ştiu.

Sabran privi în întuneric.

— M-am îndrăgostit de un rol pe care l-ai jucat.

Ead încercă să nu lase cuvintele să-i ajungă la inimă, dar Sabran găsea mereu o cale de-a face asta.

Chassar o plăsmuise pe Ead Duryan, iar ea intrase atât de bine-n pielea ei, încât crezuseră cu toţii în rol. Pentru prima oară, înţelegea cu adevărat cât de trădată şi de tulburată trebuie să se fi simţit Sabran.

Sabran o luă pe Ead de mână şi urmări conturul părţii de jos a degetului ei. Cel pe care purta inelul cu piatra-soarelui.

— Nu l-ai mai purtat până acum.

Ead era aproape să adoarmă.

— Este simbolul Abaţiei, spuse ea. Inelul unei ucigaşe.

— Să înţeleg c-ai ucis o făptură draconică.

— Acum multă vreme. Alături de sora mea, Jondu. Am ucis un wyvem ce se trezise la viaţă în Săbiile Zeilor.

— Câţi ani aveai?

— Cincisprezece.

Sabran cercetă o vreme inelul.

— Tânjesc să nu-ţi cred povestea despre Galian şi Cleolind. M-am rugat amândurora toată viaţa, murmură ea. Dacă varianta poveştii aşa cum o spui tu este cea adevărată, atunci nu l-am cunoscut niciodată pe vreunul dintre ei.

Ead îşi strecură o mână pe spatele ei.

— Mă crezi? o întrebă. Ştii că nu am nicio dovadă în privinţa asta.

Nasurile li se atinseră.

— îmi va lua ceva timp ca să îmi intre asta în cap... Dar nu-mi voi fereca mintea la ideea că Galian Berethnet a fost doar un om din came şi oase.

Răsuflarea ei deveni mai slabă. Preţ de-o clipă, Ead crezu că o furase din nou somnul. Apoi, Sabran spuse:

— Mi-e teamă de războiul după care tânjeşte Fyredel. îşi împreunară degetele, apoi Sabran completă: Şi de umbra Nenumitului.

Ead nu făcu decât să-i mângâie părul cu o singură mână.

— Curând, am să le vorbesc oamenilor mei. Trebuie neapărat să ştie că am de gând să ţin piept Armiei Draconice şi că am un plan pregătit pentru a pune capăt primejdiei lor o dată pentru totdeauna. Dacă tu reuşeşti să găseşti Sabia cea Adevărată, am să le-o arăt. Ca să le inspir un dram de optimism.

Sabran ridică privirea.

— Dorinţa ta cea mai aprinsă e să îl învingi pe Nenumit. Ce ai să faci când ai să reuşeşti?

Ead îşi lăsă pleoapele să cadă. Era o întrebare pe care se străduise din răsputeri să nu şi-o pună.

— Abaţia a fost întemeiată pentru a-l ţine pe Nenumit sub control, răspunse ea. Dacă îl leg... cred că pot face orice.

O tăcere ciudată se lăsă între ele. Rămaseră în linişte până când Sabran se întoarse pe cealaltă parte.

— Sabran.

Ead se ţinu departe de ea.

— Ce este?

— îmi e prea cald!

Glasul îi era precum o platoşă. Având în faţă dosul umărului ei stâng, Ead încercă din răsputeri să adoarmă. Nu avea niciun drept să ceară să afle adevărul.

încă nici nu se revărsaseră zorile când se trezi. Sabran dormea lângă ea, atât de nemişcată, încât s-ar fi zis că-i moartă.

Având grijă să n-o tulbure, Ead se ridică. Sabran se foi când o sărută în creştetul capului. Trebuia neapărat să-i dea de ştire că pleacă, însă părea ostenită chiar şi în timp ce dormea. Măcar acum era în siguranţă, înconjurată de oameni care-o iubeau.

Ead plecă din Dormitorul Mare şi se întoarse în odăile ei, unde se spălă şi se îmbrăcă. Margret Beck era deja în grajduri, cu o mantie de călărie şi o pălărie împodobită cu o pană de struţ, şi înşeua un buiestraş cu ochii cârpiţi de somn. Când zâmbi, Ead o îmbrăţişă.

— Mă bucur foarte tare pentru tine, Meg Beck!

O pupă pe obraz.

— Viitoarea vicontesă Morwe.

— Mi-aş dori ca el să nu fi fost nevoie să fie numit viconte Morwe pentru a fi vrednic de mine, dar lucrurile stau aşa cum stau.

Margret dădu înapoi şi o prinse de mâini.

— Ead, vrei să-mi fii dătătoare?

— Ar fi o onoare! Iar acum poţi să le dai părinţilor tăi vestea cea

bună.

Margret oftă. Uneori, tatăl ei nici nu-şi recunoştea copiii.

— Da! Mămica o să se bucure din cale-afară! îşi netezi partea din faţă a mantiei crem şi adăugă: Crezi c-arăt ca lumea?

— Cred că arăţi ca lady Margret Beck. O culme a modei!

Margret răsuflă uşurată.

— Foarte bine! Mi se părea c-arăt ca proasta satului cu pălăria asta.

Călăriră pe străzile ce se trezeau la viaţă şi trecură râul Limber pe Podul Rugilor, pe care erau cioplite chipurile tuturor reginelor din Casa Berethnet. Dacă se grăbeau, puteau ajunge până în ora zece la Summerport, cel care deservea ţările de la miazănoapte de Inys.

— Dansul tău cu Sab de-aseară a dezlegat nişte limbi.

Margret îi aruncă o privire.

— Umblă vorba că voi două aţi fi ibovnice.

— Ce-ai spune dacă ai afla că e adevărat?

— Aş spune că şi tu, şi ea puteţi să faceţi ce vă pofteşte inima.

Putea avea încredere în Margret. Maica-i era martoră, avea să-i prindă bine să aibă pe cineva cu care să stea de vorbă despre simţămintele sale faţă de Sabran — şi totuşi, ceva o facea să vrea să păstreze taina, să ţină doar pentru ele ceasurile petrecute împreună. Aşa că nu spuse decât:

— Zvonurile nu-s ceva nou pe la curte. Hai, spune-mi de planurile tale de nuntă. Cred că ţi-ar sta bine de tot cu galben. Tu ce zici?

Domeniul palatului Ascalon era învăluit în ceaţa dimineţii. O ploaie torenţială îmbibase pământul şi îngheţase peste noapte, preschimbând cărările în sticlă alunecoasă şi împodobind toate pervazurile cu ţurţuri.

Loth se afla printre ruinele Galeriei de Marmură, acolo unde el şi Sabran stăteau şi discutau adesea ceasuri la rând. Era o frumuseţe tulburătoare în felul în care piatra se contopea cu pământul, precum ceara.

Niciun foc natural n-ar fi putut-o topi astfel. Numai ceva aruncat de Muntele Groazei.

— Aici mi-am pierdut fiica.

Aruncă o privire peste umăr. Sabran era aproape de el, cu faţa roşie de frig şi cu o căciulă de blană pe cap. Cavalerii Corpului ei o aşteptau în depărtare, cu toţii împlătoşaţi în argintiu, echipamentul

lor de iarnă.

— Am numit-o Glorian. Cel mai măreţ nume-al stirpei mele. Toate cele trei purtătoare ale acestui nume au fost mari regine.

Privirea ei era pierdută în trecut.

— Mă întreb adesea cum ar fi fost. Dacă numele ei ar fi fost o povară, sau dacă ar fi ajuns la fel de ilustră precum celelalte.

— Eu cred că ar fi fost la fel de neînfricată şi de virtuoasă precum mama ei.

Sabran reuşi să schiţeze un zâmbet ostenit.

— Ţi-ar fi plăcut Aubrecht. Veni şi se opri lângă el, după care adăugă: Era un om bun şi cinstit. Aşa cum eşti şi tu.

— îmi pare rău că nu l-am cunoscut niciodată! spuse Loth.

Urmăriră împreună răsăritul soarelui. Undeva pe domeniul palatului, o ciocârlie începu a ciripi.

— M-am rugat în dimineaţa aceasta pentru lordul Kitston.

Sabran îşi sprijini capul pe umărul lui, iar el o trase mai aproape de el.

— Ead nu crede că după moarte ne aşteaptă Halgalantul. Poate că are dreptate — dar eu încă am încredere, şi voi avea mereu, că dincolo de acesta mai există o viaţă. Şi am încredere că el a găsit-o.

— Şi eu trebuie să am încredere în asta.

Loth se duse cu gândul la tunel. La acel mormânt singuratic.

— Îţi mulţumesc, Sab! Din tot sufletul!

— Ştiu că moartea lui încă te doare, şi ai toată dreptatea din lume, spuse Sabran, dar nu trebuie să îngădui ca judecata să ţi se tulbure din pricina asta.

— Ştiu. Răsuflă adânc şi continuă: Trebuie neapărat să ajung la Combe.

— Foarte bine. Pe mine mă găseşti în Biblioteca Iatacului, văzând de chestiuni de stat nelămurite.

— Atunci, tare-nviorătoare mai e şi ziua ce te-aşteaptă!

— Cam aşa ceva. Cu încă un zâmbet ostenit, Sabran se întoarse către Tumul Reginei, după care îi ură: Zi bună, lord Arteloth!

— Zi bună şi ţie, Majestate!

În ciuda tuturor celor întâmplate, îi părea bine că se întorsese la curte.

În Tumul Deam, lordul Seyton Combe era învelit într-o pătură şi citea o carte de rugăciuni, cu ochii împăienjeniţi. Tremura din toate încheieturile, lucru deloc de mirare.

— Lord Arteloth, spuse Şoimul de Noapte, când temnicerul îl lăsă pe Loth să intre. Ce bucurie să vă văd întors la curte!

— Mi-aş dori să pot nutri simţăminte la fel de călduroase faţă de dumneata, înălţime!

— A, păi nu m-aştept deloc la căldură, milord. Am avut pricini însemnate pentru care v-am trimis de-aici, dar n-au să vă placă.

Păstrându-şi faţa curată de vreun simţământ, Loth luă loc.

— Deocamdată, regina Sabran a lăsat cercetările asupra celor ce au încercat să pună mâna pe tronul ei în seama mea, spuse el. Aş dori să aflu tot ce ştii despre Crest.

Combe se lăsă pe spate. Loth găsise mereu tulburători aceşti ochi.

— Când regina Sabran a rămas ţintuită la pat de boală, începu Combe, n-am avut, iniţial, nicio pricină pentru a bănui că era ceva nelalocul lui cu îngrijirea ei. A încuviinţat să rămână în Tumul Reginei ca să-şi ascundă pierderea sarcinii, iar lady Roslain a primit să rămână cu ea cât era bolnavă. Apoi, la puţină vreme după ce domniţa Duryan a părăsit capitala...

— A fugit, îl corectă Loth. Temându-se pentru viaţa ei. Dumneata ţi-ai cam făcut un obicei din a-i alunga pe prietenii reginei, Alteţă!

— îmi fac un obicei din a o ocroti, milord.

— Ai dat greş.

Auzind acestea, Combe scăpă un oftat din greu.

— Da, recunoscu el, frecându-şi cearcănele de la ochi. Da, milord, aşa este.

Spre marea-i furie, Loth simţi un licăr de compătimire.

— Mergi mai departe! îi cern.

Trecu o clipă până ce Combe o făcu:

— Doctorul Boum a venit la mine, povesti el. I se poruncise să părăsească Tumul Reginei. Şi-a mărturisit teama că, de fapt, în loc să fie îngrijită, Majestatea Sa era *păzită.* Numai lady Igrain şi lady Roslain aveau grijă de ea. Avusesem de multă vreme o senzaţie de... nelinişte, în legătură cu Igrain. Nu-mi plăcea deloc soiul ei de pioşenie destul de nemiloasă.

Combe facea cercuri în jurul tâmplelor cu degetele, încet.

— I-am spus cele pe care le aflasem de la una dintre iscoadele mele. Că lady Nurtha, aşa cum este cunoscută acum, o cunoscuse trupeşte pe regină. Ceva s-a schimbat în privirea ei. A făcut un comentariu prin care făcea trimitere la regina Rosarian şi la... purtarea ei în cadrul căsniciei.

II copleşi o amintire, nechemată, cu portretul ei din Cârscaro, provocându-i o izbucnire violentă de gelozie.

— Am început să pun totul cap la cap, şi nu mi-a plăcut deloc imaginea care-a ieşit, reluă Combe. Mi s-a părut că Igrain se îmbătase cu propria virtute de căpătâi. Şi că urzea să-şi înlocuiască regina cu altcineva.

— Roslain.

Combe încuviinţă din cap.

— Viitorul cap al familiei Crest. Când am încercat să pătrund în apartamentele regale, m-am trezit cu drumul blocat de oameni din suită, care mi-au spus că regina se simte prea rău ca să primească musafiri. Am plecat fără tăgadă, dar, în noaptea aceea, l-am prins pe secretarul lui Igrain. Ducesa e o femeie deşteaptă. Ştia că nu trebuie să ţină nimic în biroul ei, dar, silit să vorbească, secretarul mi-a dat pe mână documentele legate de banii ei. Zâmbi sumbru şi reluă: Am găsit repetate plăţi din partea Ducatului Askrdal. O plată uriaşă din Cârscaro, achitată după moartea Reginei Mame. Mătăsuri fine şi giuvaiere oferite drept mită. O sumă însemnată de coroane a fost mutată din cuferele ei în cele ale unui neguţător pe nume Tam Arkin. Am descoperit că acesta este fratele vitreg al lui Bess Weald, cea care l-a omorât pe Lievelyn.

— O urzeală întinsă pe mai bine de zece ani, remarcă Loth, şi dumneata n-ai văzut nimic din toate acestea.

■ Lui Loth îi zvâcni un colţ al gurii.

— Şoimul are ochii ageri. Ar fi trebuit să ţi se spună Cârtiţa de Noapte. Orbecăi prin beznă.

Combe chicoti fără veselie, dar chicotitul i se preschimbă în tuse.

— Pe bună dreptate, spuse el, cu glasul răguşit. Vezi dumneata, lord Arteloth, deşi am ochi peste tot, sunt orbi la cei cu sânge sfânt. Am *presupus* că ceilalţi Duci Spirituali erau credincioşi. Aşa că nu m-am menţinut vigilent.

Tremura mai tare ca niciodată.

— Aveam dovezi împotriva lui Igrain, merse Combe mai departe, dar trebuia să umblu cu grijă. Pusese stăpânire pe Turnul Reginei, înţelegi dumneata, şi orice mişcare necugetată împotriva ei ar fi putut să o pună pe Majestatea Sa în primejdie. M-am sfătuit cu lady Nelda şi cu lordul Lemand şi am hotărât că alegerea cea mai bună ar fi să ne întoarcem pe domeniile noastre, să revenim cu suitele noastre şi să stingem flacăra uzurpăm. Norocul nostru a fost, milord, că aţi ajuns dumneavoastră primii, că altfel s-ar fi putut lăsa cu un mare măcel.

Urmă o pauză, în timp ce Loth cugeta la toate acestea. Oricât de

tare îi displăcea acest om, vorbele lui păreau a fi adevărate.

— Din câte-am înţeles, Igrain a încercat să pună stăpânire pe putere chiar în timp ce o alungam pe lady Nurtha, ca eu să pot părea complice la fărădelegile ei, spuse Combe în vreme ce Loth se chinuia să înghită toate acestea, dar Sfântul mi-e martor că nu am făcut nimic nevrednic de un om cinstit! Nici n-am făcut ceva nevrednic de locul meu lângă regina Inysului.

Privirea-i era hotărâtă.

— O fi ea ultima Berethnet, dar *este* Berethnet. Şi am de gând să domnească ani mulţi de-acum înainte!

Loth îl cercetă cu băgare de seamă pe omul care îl exilase şi-l trimisese la moarte aproape sigură. Exista ceva în privirea aceea care îl ducea cu gândul la sinceritate, dar Loth nu mai era băiatul credul care fusese alungat. Văzuse mult prea multe.

— Ai să mărturiseşti împotriva lui Crest, zise el în cele din urmă, şi să predai dovezile pe care-ai pus mâna?

— Da.

— Şi ai să trimiţi o sumă de bani contelui şi contesei de Honeybrook? întrebă Loth. Pentru pierderea singurului lor moştenitor, Kitston Glade. Singurul lor fiu. I se puse un nod în gât când completă: Şi cel mai bun prieten care-a trăit vreodată!

— Da. Bineînţeles!

Combe înclină capul.

— Cavaleriţa Dreptăţii să îţi călăuzească mâna, milord! Mă rog să fii mai binevoitor decât urmaşa ei.

54
RĂSĂRIT

Marea Soarelui Dănţuitor era atât de limpede, încât apusul de soare-i dădea culoarea unui rubin pur. Niclays Roos stătea la prora *Căutării,* privind cum valurile se înălţau şi se umflau.

Era bine să se afle în mişcare. *Căutarea* andocase săptămâni la rând în oraşul ruinat Kawontay, unde neguţătorii şi piraţii care nesocoteau interdicţia de a cutreiera mările puseseră la punct o piaţă neagră înfloritoare. Echipajul încărcase corabia cu destule provizii şi apă dulce pentru un drum de întoarcere şi cu destul praf de puşcă şi artilerie cât să radă de pe faţa pământului un oraş întreg.

În cele din urmă, nu o vânduseră pe Nayimathun. împărăteasa de Aur se hotărâse s-o păstreze pentru a o folosi ca pe o pârghie împotriva înaltei Străji a Mării.

Niclays duse o mână la tunică, unde erau ascunse o fiolă de sânge şi un solz pe care-l retezase de pe făptură. În fiecare noapte, scotea solzul ca să-l cerceteze, dar tot ce îşi aducea aminte, când degetele lui treceau peste suprafaţa solzului, era privirea făpturii în clipa în care el îi desprinsese platoşa de pe came.

Un foşnet îl făcu să ridice privirea. *Căutarea* arborase velele roşii ale unei corăbii a molimei, cumpărate pentru a putea trece cu bine prin Marea Soarelui Dănţuitor. Chiar şi aşa, tot rămânea cel mai uşor de recunoscut vas din Răsărit, aşa că nu era deloc de mirare că atrăsese imediat privirea răzbunătoare a Seiikiului. Când înalta Strajă a Mării şi călăreţii dragonilor îi ieşiseră în întâmpinare, împărăteasa de Aur trimisese în faţă o barcă de vâslit, cu un

avertisment. Avea s-o spintece pe mărita Nayimathun ca pe un peşte dacă era vătămat fie şi un colţişor din corabia ei sau dacă prindea pe oricare dintre ei c-o urmăreau. Ca dovadă că încă avea dragonul, le trimisese şi unul dintre dinţii lui.

Toţi dragonii şi toate navele dăduseră înapoi. Nu aveau ce altceva să facă. Totuşi, se prea putea să-i urmărească de la depărtare.

— Aici erai!

Niclays se întoarse. Laya Yidage veni şi se opri lângă el.

— Păreai cam căzut pe gânduri, zise ea.

— Alchimiştii trebuie să pară căzuţi pe gânduri, domniţă scumpă.

Măcar erau în mişcare. Cu fiecare stea sub care navigau, se apropiau tot mai mult de final.

— M-am dus să văd dragonul. Laya îşi trase şalul pe ea şi-l informă: Cred că trage să moară.

— Nu i se dă de mâncare?

— I se usucă solzii. Au dat cei din echipaj cu apă cu sare pe ei, dar trebuie să fie scufundat în apă.

Rafale de vânt biciuiau corabia. Niclays abia le băga de seamă pişcătura. Man- tia-i era destul de grea ca să se simtă la fel de bine ca un urs sub greutatea blănii, împărăteasa de Aur îi dăruise aceste haine după ce-l numise Maestru în Reţete, titlu oferit alchimiştilor de la curte în Imperiul celor Douăsprezece Lacuri.

— Niclays, spuse Laya, în barbă, cred că noi doi ar trebui să facem un plan.

— De ce?

— Pentru că dacă nu-i niciun dud la capăt de drum, o să te descăpăţâneze împărăteasa dă Aur.

Niclays înghiţi în sec.

— Şi dacă e vreunul?

— Ei, atunci poate n-ai să mori. Dar eu m-am săturat de flota asta. Am trăit destul ca o marinăreasă bătrână, nu mai am de gând să şi mor ca una. II privi şi apoi adăugă: Vreau să merg acasă. Tu vrei?

Cuvântul îl făcu pe Niclays să se oprească în loc. De multă vreme, pentru el nu mai exista nicio *acasă.* Se numea Roos după Rozentun — un orăşel liniştit cu vedere la golful Vatten, unde nu-şi mai amintea nimeni de el. Nu mai rămăsese nimeni acolo în afară de mama lui, care-l dispreţuia.

Presupunea că lui Truyde i-ar fi putut păsa dacă trăia sau murea. Oare încă se dădea de ceasul morţii pentru o alianţă cu Răsăritul

sau îşi plângea în tăcere ibovnicul?

O bună bucată de vreme, *acasă* fusese la curtea mentezâ, unde avea parte de bunăvoinţa regelui, unde se îndrăgostise — dar Edvart murise, casa lui se năruise, iar amintirea-i rămăsese surprinsă doar în statui şi portrete. Cât despre timpul petrecut în Inys, fusese nici mai mult, nici mai puţin decât un dezastru.

În cele din urmă, *acasă* fusese întotdeauna Jannart.

— Jan a murit pentru asta.

îşi umezi buzele.

— Pentru copac. Nu pot să îi întorc spatele fără să-i aflu taina.

— Eşti Maestru în Reţete. Fără-ndoială c-o să ţi se dea răgaz să cercetezi copacul vieţii, bombăni Laya. Dacă găsim elixirul, bănuiesc că împărăteasa de Aur o să ne ducă la miazănoapte, în Oraşul celor O Mie de Flori. Va încerca să-l vândă Casei Lakseng în schimbul ridicării opreliştii de a cutreiera mările. Am putea să ne facem nevăzuţi în oraş, iar de-acolo, să fugim pe jos în Kawontay. Poţi să iei cu tine câteva mostre din elixir.

— Pe jos!

Niclays pufni în râs, dar se opri imediat.

— În cazul foarte puţin probabil în care scăpăm cu viaţă după *acea* călătorie, ce facem mai departe?

— Există contrabandişti ersyrieni în Kawontay care acţionează pe Marea Car- mentum. Ar trebui să fim în stare să-i convingem să ne ducă peste Hău. I-ar plăti ai mei.

Lui n-avea cine-i plăti trecerea.

— Ţi-ar plăti şi ţie drumul, adaugă Laya, văzând ce faţă făcuse. Am eu grijă de asta!

— Eşti tare bună! Şovăi scurt, după care adăugă: Ce-o să facem dacă nu-i niciun dud la capătul drumului?

Laya îi aruncă o privire.

— Dacă nu găsesc nimic, răspunse ea, atunci pleacă pe mare, Niclays. Va fi mai blândă decât furia ei.

El înghiţi în sec.

— Da, recunoscu el. Bănuiesc c-aşa va fi.

— Găsim noi ceva, spuse ea, ceva mai blând. Jannart credea în legendă. Cred că el te veghează, Niclays. Şi cred că va avea grijă să ajungi acasă.

Acasă.

Putea da elixirul oricărui conducător ar fi dorit, iar acesta l-ar fi ocrotit de Sabran. Cel mai mult îşi dorea să meargă în Brygstad. Putea închiria o mansardă în Cartierul Vechi şi-şi putea câştiga

pâinea învăţându-i alchimie pe novici. Putea găsi puţină plăcere în bibliotecile din oraş şi-n prelegerile ţinute pe holurile universităţii. Dacă nu acolo, atunci în Hroth.

Şi avea s-o găsească pe Truyde. Avea să fie ca un bunic pentru ea şi să-l facă mândru pe Jannart.

În timp ce *Căutarea* îşi continua călătoria prin ape mai adânci, Niclays rămase lângă Laya şi urmăriră stelele răsărind. Orice i-ar fi aşteptat, un lucru era sigur. El sau năluca lui avea să-şi doarmă somnul de veci.

55
Apus

Floarea Ascalonului, o navă de pasageri care deservea coasta de răsărit a Inysului, andocă în străvechiul oraş negustoresc Calibum-pe-Mare la ora prânzului. Ead şi Margret îşi începură călătoria călare peste provinciile Leas, trecând râul Lissom cel îngheţat.

Ninsese peste noapte în miazănoapte, iar zăpada se întindea peste câmpuri precum smântână netezită cu un cuţit. În timp ce călăreau una lângă alta, oamenii de rând îşi scoteau pălăriile şi strigau saluturi către Margret, care le zâmbea şi le facea cu mâna. Ar fi ieşit o contesă de Goldenbirch pe cinste din ea dacă ar fi fost ea fiica mai mare.

Se îndepărtară de râu şi trecură prin zăpada adâncă până la genunchi. În toiul iernii, pe câmp nu erau muncitori, căci pământul era prea îngheţat ca să poată fi arat, dar Ead îşi ţinu gluga trasă.

Familia Beck îşi avea cetatea de scaun într-o casă mare şi luxoasă numită Serinhall. Aceasta se afla cam Ia un kilometru şi jumătate de Goldenbirch, unde se născuse Galian Berethnet. Satul în sine era o ruină, dar rămânea un loc de pelerinaj pe întinderea Virtuţilor. Stătea în umbra crângului-farmăcat, care despărţea provinciile Leas de Lacuri.

După ceasuri întregi de călărit în urma cărora rămăseseră cu feţele bătute de vânt, Margret încetini calul la poalele unui deal.

Ead se uita la un parc întins, alb. Serinhall se înălţa în faţa lor, sumbră şi măreaţă, împăunându-se cu ferestrele-i uriaşe şi cu acoperişurile înalte, în formă de domuri.

— Ei, iată-ne ajunse, anunţă Margret. Vrei să mergem drept la Goldenbirch?

— Nu încă, răspunse Ead. Dacă Galian a ascuns sabia în această provincie, trebuie să le fi spus păstrătorilor ei. Era cel mai de preţ bun al lui. Simbolul Casei Berethnet.

— Şi tu crezi că familia mea a păstrat taina faţă de reginele lor atâtea veacuri?

— Tot ce se poate.

Incruntându-se, Margret spuse:

— Sfântul *chiar* a venit odată la Serinhall, în anul în care s-a născut regina Sabran. Dacă există dovezi că a lăsat într-adevăr sabia aici, atunci tata ar trebui să ştie de asta. A făcut din cunoaşterea tuturor tainelor acestui domeniu munca lui de-o viaţă.

Lordul Clarent Beck nu se simţea-n apele lui de ceva vreme. Cândva un aprig călăreţ, căzuse de pe cal, iar lovitura la cap îl lăsase cu ceea ce inyshienii numeau *ceaţa minţii.*

— Hai, atunci! N-avem vreme de pierdut, spuse Margret, iar în ochi îi apăru o sclipire răutăcioasă. Ai chef de-o întrecere, lady Nurtha?

Ead apucă hăţurile drept răspuns. În timp ce armăsarul ei galopa în josul dealului şi prin parc, împrăştiind o turmă de căprioare roşcate, Margret strigă ceva deloc demn de-o domniţă după ea. Ead râse, în timp ce vântu-i zbura gluga de pe cap.

Izbuti s-o întreacă pe Margret chiar când ajunse la poartă. Servitori ce purtau însemnul familiei Beck dădeau zăpada la o parte cu lopeţi.

— Lady Margret!

Un bărbat slab ca o trestie, cu o barbă ascuţită, îi făcu o plecăciune.

— Bine-aţi venit acasă, milady!

— Bună ziua, domnule Brooke! Margret descălecă, după care anunţă: Dânsa este Eadaz uq-Năra, vicontesă Nurtha. Ne duceţi, rogu-vă, la Contesă, dacă binevoiţi?

— Desigur, desigur!

Văzând-o pe Ead, bărbatul mai făcu o plecăciune.

— Lady Nurtha. Bun venit la Serinhall!

Ead se sili să încuviinţeze din cap, căci titlul acesta n-avea să i se potrivească niciodată bine.

Dădu frâiele calului ei unui alt servitor. Margret intră alături de ea pe uşile deschise ale casei.

În holul de la intrare se afla un portret cât tot peretele în lungime, pe care era înfăţişat un bărbat cu pielea ca abanosul şi o privire solemnă, ce purta tunica şi pantalonii strâmţi care fuseseră la modă în Inys cu câteva veacuri înainte.

— Lordul Rothurt Beck, o informă Margret în timp ce treceau pe lângă portret. O figură parcă desprinsă dintr-una din tragediile inyshiene. Carnelian a IlI-a s-a îndrăgostit de lordul Rothurt, dar acesta era deja căsătorit. Iar aceasta — Margret arătă spre un alt portret — este Margret Mână-de-Fier, tiza mea. Ea ne-a condus oştile în vremea răscoalei de pe Dealul Gorse.

Ead ridică din sprâncene.

— Lordul Morwe îşi ia o soaţă de soi bun, într-adevăr.

— Aşa-i. Sărmanul om! adăugă Margret, cu un glas istovit. Mama o să aibă grijă să nu uite niciodată treaba asta.

Domnul Brooke îi conduse printr-un adevărat labirint de coridoare, cu pardoseală din lemn şi uşi uriaşe de stejar. Atâta loc doar pentru doi oameni şi servitorii lor!

Lady Annes Beck citea în camera mare când intrară ele. Deja o femeie înaltă, purta un attifet care-o facea să pară mai înaltă cu câţiva centimetri. Pielea-i maronie n-avea riduri, dar avea şuviţe cărunte în părul ondulat.

— Ce e, domnule Brooke?

Ridică privirea şi-şi dădu ochelarii jos.

— Sfinte! Margret!

Margret făcu o reverenţă.

— Nu-s încă sfântă, mamă, dar mai dă-mi ceva răgaz!

— O, copila mea!

Lady Annes se grăbi cu braţele deschise spre fiica ei. Spre deosebire de Margret şi Loth, la ea se simţea un accent de miazăzi.

— Am aflat abia azi-dimineaţă de logodna ta cu lordul Morwe, spuse ea, îmbrăţişând-o pe Margret. Ce te-aş scutura pentru c-ai primit logodna fără să ne ceri şi nouă îngăduinţa, dar dacă regina Sabran ţi-a dat îngăduinţa ei...

I se luminase chipul de fericire.

— A găsit în tine o minunăţie rară, draga mea!

— Mulţumesc, mamă...

— Aşadar, ţi-am comandat deja cel mai fin satin pentru rochia ta. Un albas- tru-viu te-ar prinde foarte bine. Croitorul meu favorit din Greensward o să aducă stofa cu corabia din Kantmarkt. Bineînţeles,

vei purta şi-un attifet, cu perle albe şi safire, şi trebuie *neapărat* să te căsătoreşti în sanctuarul din Calibum-pe-Mare, cum am făcut şi eu. Nici c-ai să găseşti un loc mai frumos!

— Ei, mamă, pare-se că tu ţii bine de tot frâiele nunţii mele!

O sărută pe obraz.

— Mamă, îţi aduci aminte de domniţa Duryan. Acum este dame Eadaz uq-Năra, vicontesă de Nurtha. Şi prietena mea cea mai dragă.

Ead făcu o reverenţă. O întâlnise pe lady Annes o dată sau de două ori la curte, când contesa venise să-şi vadă copiii, dar nu destul de mult pentru ca întâlnirea să lase vreo impresie puternică asupra vreuneia dintre ele.

— Dame Eadaz, reluă lady Annes, pe un ton cam forţat. Cu nici patru zile-n urmă, crainicii dădeau de veste că eşti căutată pentru erezie.

— Acei crainici au fost plătiţi de nişte trădători, milady, răspunse Ead. Majestatea Sa nu dă crezare vorbelor lor.

— Hm!

Lady Annes o cercetă din cap până-n picioare.

— Clarent a crezut mereu că tu aveai să-l iei de soţ pe fiul meu. Nădăjduiesc că n-a fost nimic nelalocul lui între voi, deşi acum poate că *eşti* o pereche potrivită pentru viitorul conte de Goldenbirch. înainte ca Ead să poată formula un răspuns, contesa bătea deja din palme şi spunea: Brooke! Pregăteşte masa de seară!

— Da, milady, veni răspunsul din depărtare.

— Mamă, se opuse Margret, nu putem să rămânem la cină. Trebuie să vorbim despre...

— Hai, Margret, nu fi caraghioasă! O să trebuiască să pui ceva pe tine ca să-i poţi dărui lordului Morwe un moştenitor.

Margret părea gata să moară de ruşine. Lady Arme se îndepărtă în grabă.

Rămaseră singure în camera cea mare. Ead se îndreptă spre fereastra cu vedere la parcul cu căprioare.

— Frumoasă casă! aprecie ea.

— Da. Mi-e un dor cumplit de ea!

Margret îşi trecu degetele peste virginale.

— îmi cer iertare pentru mama! E... sinceră, dar are gânduri bune.

— Cam toate mamele au.

— Da.

Margret zâmbi.

— Haide! Ar cam trebui să ne schimbăm.

O conduse pe Ead pe şi mai multe coridoare şi pe un şir de trepte, spre o cameră pentru oaspeţi din aripa de răsărit. Ead se dezbrăcă de hainele de călărie. În timp ce se spăla pe faţă la chiuvetă, ceva de la fereastră-i atrase atenţia. Până să meargă să vadă despre ce anume era vorba, acel lucru şi dispăruse.

începea să se sperie din orice. Surorile ei aveau să vină mai devreme sau mai târziu, fie ca să o reducă la tăcere, fie ca s-o silească să se întoarcă în Lasia.

Scuturându-se, avu grijă să-şi păstreze săbiile la îndemână şi se pregăti pentru cină. Margret o întâmpină afară, apoi purceseră spre verandă, acolo unde lady Annes era deja aşezată la masă. Servitorii ei Ie umplură paharele cu perată — o specialitate în această provincie —, apoi aduseră o tocană groasă de vânat şi pâine cu coaja groasă.

— Şi acum, ia să-mi spuneţi voi amândouă cum e la curte! spuse lady Annes. Mi-a părut cumplit de rău să aud că regina Sabran şi-a pierdut pruncul!

Mâna i se îndreptă spre propriul pântece. Ead ştia că mai pierduse o fată înainte de-a o avea pe Margret.

— Majestatea Sa este bine acum, mamă, răspunse Margret. Acum, cei ce încercau să-i ia puterea au fost prinşi.

— Să-i ia puterea, repetă contesa. Cine-a fost?

— Crest.

Lady Annes o privi ţintă.

— Igrain. încet, lăsă deoparte cuţitul cu care tăia mâncarea, apoi exclamă: Pentru numele Sfântului, nu-mi vine-a crede!

— Mamă, spuse Margret, cu blândeţe, tot ea s-a aflat şi-n spatele morţii reginei Rosarian. A urzit alături de Sigoso Vetalda.

Auzind acestea, lady Annes inspiră adânc şi nu mai zise nimic preţ de câteva clipe. Un amestec de simţăminte i se citea pe faţă.

— Ştiam că Sigoso avea să-i poarte pică. Era neobosit în urmărirea ţelului său. Dar ca Igrain să pună să-i fie *omorâtă* regina, şi încă într-un asemenea mod...

Ead se întreba dacă lady Annes Beck, ca fostă Doamnă din Dormitor, ştia despre aventura dintre Rosarian şi Harlowe. Dacă ştia, poate, că prinţesa era o bastardă.

— îmi pare rău, mamă!

Margret o luă de mână.

— Crest n-are să mai facă rău nimănui de-acum.

Lady Annes reuşi să încuviinţeze din cap.

— Măcar acum putem să punem capăt acestei poveşti. Se şterse la ochi şi adăugă: Nu-mi pare rău decât de faptul că Arbella n-a mai trăit ca să audă asta. Mereu se învinovăţea.

Mâncată în tăcere, dar nu dură mult.

— Cum se simte lordul Goldenbirch, milady?

— Clarent, mă tem, e cam la fel. Uneori e în prezent, alteori e în trecut, alteori nu-i pe nicăieri.

— Mai întreabă de mine, mamă? întrebă Margret.

— Da. În fiecare zi, răspunse lady Annes, părând obosită. Du-te sus să-l vezi! Nu vrei?

Margret o privi pe Ead peste masă.

— Ba da, mamă. Sigur că vreau.

Lady Annes se mândrea cu calitatea ei de gazdă. Asta însemna că, după două ceasuri, Ead şi Margaret se aflau tot în capul mesei.

Un şemineu cu vatră le usca hainele. Mâncarea care le încălzea oasele venea în continuare din bucătărie. Discuţia se îndreptă către noaptea nunţii care urma, iar lady Annes începu în curând să-şi sfătuiască fiica în legătură cu ea. („Trebuie să *te aştepţi* să fii dezamăgită, draga mea, căci faptul nu face adesea dreptate făgăduinţei.”) în tot acest timp, Margret avu întipărit pe faţă zâmbetul chinuit pe care Ead i-l văzuse adesea la curte.

— Mamă, spuse Margret când reuşi în sfârşit să scoată o vorbă, îi povesteam lui Ead legenda familiei noastre. Că Sfântul a trecut pe la Serinhall.

Lady Annes îşi clăti gura plină de mâncare.

— Sunteţi istoric, dame Eadaz?

— Mă interesează istoria, milady.

— Ei bine, potrivit cronicilor, Serinhall l-a găzduit pe Sfânt timp de trei zile, la puţină vreme după ce regina Cleolind a murit dând naştere pruncului. Familiile noastre erau prietene şi aliate ale regelui Galian de multă vreme. Unii spun că, pentru o vreme, a avut încredere numai în ea, chiar mai mult decât în Sfânta Suită.

În timp ce tartele cu cheag, merele coapte şi laptele dulce erau servite fără întrerupere, Ead schimbă o privire cu Margret.

Când cina se încheie în cele din urmă, lady Annes le îngădui să plece de lângă ea. Margret o conduse pe Ead pe trepte, cu o lumânare-n mână.

— Sfinte! spuse ea. îmi pare rău, Ead! Ea aştepta ca una dintre noi să se căsătorească, pentru a putea face toate planurile în

legătură cu asta, iar Loth a cam dezamăgit-o din punctul ăsta de vedere.

— N-are nicio însemnătate. Ţine foarte mult Ia tine.

Când ajunseră la uşile cioplite migălos ale aripii de miazănoapte, Margret se opri.

— Şi dacă... îşi răsuci un inel de pe degetul mijlociu şi încheie: Şi dacă tata nu-şi mai aduce aminte de mine?

Ead îi puse o mână pe spate.

— A întrebat de tine.

Auzind acestea, Ead răsuflă adânc. Îi dădu lumânarea lui Ead şi deschise uşile.

În odaie era un aer înăbuşitor. Lordul Clarent Beck moţăia într-un scaun cu spătar înalt, cu o plapumă pe umeri. Numai albul părului şi-un rid sau două îl despărţeau de Loth, atât de izbitoare era asemănarea dintre ei. Picioarele parcă i se veştejiseră de când îl văzuse Margret ultima oară.

— Cine-i acolo? Se foi niţel şi adăugă: Annes?

Margret se apropie la el şi-i luă faţa în mâini.

— Tată, spuse ea. Tată, sunt Margret.

El deschise cu greu ochii.

— Meg.

Mâna bărbatului se apropie de braţul ei.

— Margret. Chiar tu eşti?

— Da.

Îi scăpă un hohot de râs gâtuit.

— Da, tăticule, aici sunt! îmi pare rău că te-am abandonat atâta vreme!

Îi sărută mâna.

— lartă-mă!

El îi ridică bărbia cu un singur deget.

— Margret, spuse el, eşti copilul meu. Te-am iertat de toate păcatele tale din prima zi de viaţă.

Margret îl cuprinse cu braţele şi-şi lipi faţa de scobitura gâtului lui. Lordul Clarent îi mângâie părul cu o mână fermă, cu o expresie pe deplin senină. Ead nu-şi cunoscuse niciodată tatăl bun, dar brusc, îşi dorea să-l fi cunoscut.

— Tăticule, spuse ea, dând înapoi, o mai ţii minte pe Ead?

Ochii lui negri, cu pleoape grele, o priviră cu băgare de seamă pe Ead. Erau la fel de blânzi pe cât şi-i amintea ea.

— Ead, spuse el, cam răguşit. Pe cinstea mea! Ead Duryan.

Îi întinse mâna, iar Ead îi sărută inelul cu pecete.

— Ce bucurie să te văd, copilă! Te-ai măritat cu fiul meu?

Ead se întreba dacă el ştia că Loth fusese exilat.

— Nu, milord, spuse ea, cu blândeţe. Loth şi cu mine nu ne iubim în felul acela.

— Ştiam eu că era prea frumos ca să fie adevărati

Lordul Clarent chicoti.

— Nădăjduiam să-l văd căsătorit, dar mă tem că n-are să se-ntâmple niciodată asta.

Spunând acestea, fruntea i se încreţi, iar chipul îi deveni lipsit de expresie. Margret i-l luă în mâini, ţinându-i atenţia îndreptată asupra ei.

— Tată, reluă ea, mama spune că m-ai chemat.

Lordul Clarent clipi.

— Te-am chemat...

încet, încuviinţă din cap.

— Da. Am a-ţi spune ceva de mare însemnătate, Margret.

— Acum sunt aici.

— Atunci, trebuie să iei asupră-ţi taina. Loth a murit, spuse el, cu glasul tremurând, aşa că acum, tu eşti moştenitoarea. Numai moştenitoarea casei Golden- birch trebuie să ştie.

Cutele de pe frunte i se adânciră.

— Loth a *murit.*

Pesemne că tot uita că Loth se întorsese. Margret îi aruncă o privire lui Ead, apoi se uită la el, trasând cercuri cu degetele mari în jurul pometţilor lui.

Aveau nevoie ca el să creadă că Loth murise. Era singura cale de-a afla unde era ascunsă sabia.

— Se... presupune că a murit, tată, spuse Margret, încet. Eu sunt moştenitoarea.

Trăsăturile lui se înmuiară sub degetele. Ead ştia cât de tare trebuia s-o doară pe Ead să-i spună o minciună atât de sfâşietoare, dar să-l cheme pe Loth din As- calon ar fi durat câteva zile, pe care era posibil să nu le aibă la dispoziţie.

— Dacă Loth a murit... atunci tu trebuie *neapărat* să pui mâna pe ea, Margret, spuse Clarent, cu ochii umezi. Pe *Hildisterron.*

Cuvântul parcă o izbi pe Ead în stomac.

— *Hildisterron,* murmură Margret. Ascalon.

— Când am devenit conte de Goldenbirch, continuă el, bunica ta mi-a spus. Clarent o strânse de mână şi continuă: Trebuie să ajungă Ia copiii mei, apoi la copiii tăi. Ca să nu se întoarcă *ea* şi să o ia.

— Ea, se băgă Ead. Lord Clarent, care ea?

— Ea. Doamna din Pădure.

— Kalyba.

„Am căutat-o pe Ascalon veacuri la rând, dar Galian a ascuns-o bine.” Clarent părea tulburat acum. Le privi pe amândouă cu teamă.

— Nu vă cunosc, şopti el. Cine sunteţi?

— Tată, spuse Margret, de îndată, sunt Margret! Când în ochi îi apăru o privire nedumerită, vocea ei tremură: Tată, rogu-te, rămâi cu mine! Dacă nu îmi spui acum, se va pierde în negura minţii tale.

Îi strânse mâinile.

— Te rog! Spune-mi unde este ascunsă Ascalon!

El se-agăţă de ea, de parcă ar fi fost întruchiparea ţinerii lui de minte. Margret rămase nemişcată, în vreme ce el se apleca spre ea, iar buzele lui crăpate i se lipeau de ureche. Ead le privi mişcându-se, cu inima bubuind.

În clipa aceea, uşa se deschise, iar lady Annes intră în odaie.

— E vremea să-ţi bei apa-somnului, Clarent, spuse ea. Margret, acum trebuie să se odihnească.

Clarent îi ţinu capul în mâini.

— Fiul meu.

Umerii i se scuturau de suspine.

— Fiul meu a murit.

Lady Annes făcu un pas în faţă, încruntându-se.

— Ba nu, Clarent, veştile sunt bune. Loth s-a întors.

— Fiul meu a murit.

Suspinele îi zguduiau tot trupul. Margret îşi duse o mână la gură, cu ochii plini de lacrimi. Ead o prinse de cot şi o conduse afară, lăsând-o pe lady Annes să-i poarte de grijă tovarăşului ei.

— Ce mai lucru i-am spus şi noi! zise Margret, cu glasul gâtuit.

— Aţi fost nevoite să faceţi asta, o linişti Ead.

Margret încuviinţă din cap.

Ştergându-şi umezeala de la ochi, o târî pe Ead drept în dormitorul ei, unde căută o pană şi o bucată de pergament şi scrijeli o solie.

— Până nu uit ce-a zis tata, murmură ea.

> *Din cânturi mă ştiţi. Cu-adevăr necântat, Mă aflu-unde stelele nu mai pot vedea, În foc m-am călit, din comet-amfiinţat, Eu sunt peste frunze şi pe sub copac, Blănoşii supuşi, frandele-s demult duse. Stinge foc, sparge piatră şi m-ai liberat!*

— Altă blestemată de *cimilitură!*

O fi fost oboseala ultimelor săptămâni, dar Ead se simţea atât de copleşită de frustrare, încât gândul ameninţa să-i răpească şi ultima fărâmă de sănătate mintală.

— Să-i *blesteme* Maica de strămoşi, cu cimiliturile lor cu tot! N-avem vreme de...

— Ştiu întocmai ce înseamnă.

Margret îşi îndesa deja pergamentul în corset.

— Şi ştiu şi unde este Ascalon. Vino după mine!

Margret dădu de ştire crainicului că aveau să meargă să călărească în această seară şi că nu era nevoie ca lady Annes Beck să le aştepte. Ceru şi câte-o lopată pentru fiecare. Grăjdarul le aduse, laolaltă cu cei mai iuţi cai din grajduri şi cu câte-un felinar pentru şa pentru fiecare.

înveşmântate în mantiile lor grele, se îndepărtară la galop de Serinhall. Margret nu îi spusese lui Ead decât că se îndreptau spre Goldenbirch. Ca să ajungi acolo, trebuia s-o iei pe vechiul drum al morţilor. Era plin de zăpadă, dar Margret ştia drumul.

În zilele regilor, trupurile neînsufleţite erau duse din Goldenbirch şi din alte sate pe drumul spre oraşul Arondine, acum năruit, spre a fi îngropate. Primăvara, pelerinii mergeau într-acolo Ia lumina lumânărilor, desculţi şi cântând. În cele din urmă, depuneau ofrande în locul unde stătuse cândva Vatra Casei Berethnet.

Călăriră pe sub stejari cocârjaţi, străbătură ţinuturi ierboase şi trecură de un cerc din zorii Inysului.

— Margret, întrebă Ead, ce înseamnă cimilitura?

Ead îşi încetini calul, aducându-l la trap.

— Mi-a venit în minte de îndată ce tata mi-a şoptit cuvintele. N-aveam decât şase ani, dar mi-am adus aminte.

Ead îşi lăsă capul pe sub o cracă.

— Luminează-mă şi pe mine, rogu-te!

— După cum ştii, Loth şi cu mine am crescut despărţiri — el a locuit de mic la curte, cu mama, iar eu am locuit aici, cu tata —, dar Loth venea acasă pentru pelerinajul de primăvară. Nu puteam să sufăr când era nevoit să plece. Într-un an, m-am supărat atât de tare pe el pentru că m-a părăsit, că mi-am jurat că n-aveam să mai vorbesc niciodată cu el. Ca să mă îmbuneze, mi-a făgăduit că ultima zi a şederii lui aveam s-o petrecem toată împreună, aşa că l-am pus să-mi fagăduiască faptul că aveam să facem *orice* voiam eu. Apoi, continuă ea, am poruncit să mergem să vedem crângul-farmăcat.

— Într-adevăr, erai curajoasă pentru o copilă de la miazănoapte.

Margret pufni.

— Scrântită, mai degrabă. Oricum, Loth făcuse jurământul, şi chiar şi la doisprezece ani, era prea galant ca să şi-l poată încălca. La revărsatul zorilor, ne-am furişat din paturi şi am luat-o chiar pe acest drum către Goldenbirch. Apoi, pentru prima oară de când ne ştiam, am mers mai departe, până când am ajuns în crângul-farmăcat, casa Doamnei din Pădure. Ne-am oprit tocmai la marginea pădurii. Pentru o fetişcană, copacii erau ca nişte uriaşi fără de chipuri, dar m-au vrăjit cu totul. L-am ţinut pe Loth de mână şi am stat, tremurând, în umbra crângului-farmăcat, întrebându-ne dacă vrăjitoarea avea să vină să ne fure, să ne jupoaie şi să ne roadă oasele în clipa în care puneam piciorul în el. În cele din urmă, mi-arn pierdut răbdarea şi i-am dat un brânci destul de zdravăn lui Loth.

Ead se stăpâni să zâmbească.

— Cum a ţipat! îşi aminti Margret. Totuşi, când a fost limpede că n-avea să fie târât spre un sfârşit sângeros, am devenit amândoi îndrăzneţi ca nişte păuni şi am început să culegem mure şi să căscăm gura prin crâng. În cele din urmă, când s-a înserat, ne-am hotărât să ne ducem acasă. Atunci a fost momentul în care Loth a găsit o mică scobitură în pământ. A spus că nu e decât o vizuină de iepure. Eu credeam că era o gaură de wyrm şi că eram în stare să omor orice wyverlandru s-ar fi pitit în ea. Ei bine, auzind acestea, Loth a râs zdravăn, iar râsul lui m-a scos din sărite şi m-a făcut să mă târăsc în gaură. Era foarte îngustă, spuse Margret. Am fost nevoită să scurm cu mâinile. Cu capul înainte, m-am târât înăuntru cu o lumânare... şi la-nceput, n-am dat decât de pământ. Dar de-ndată ce m-am întors, am alunecat, am căzut şi m-am trezit într-un tunel atât de mare, că puteam să stau în picioare în el. Cumva, lumânarea mi-a rămas aprinsă, aşa că am îndrăznit să merg puţin mai departe. Era limpede că tunelul nu fusese săpat de iepuri. Nu-mi aduc aminte cât de departe-am ajuns. îmi aduc aminte doar că spaima-mi creştea din clipă în clipă. În cele din urmă, când credeam că mai am puţin şi fac pe mine de frică, am luat-o la fugă înapoi, am ieşit împleticindu-mă din văgăună şi i-am zis lui Loth că nu e nimic în acel loc.

Zăpada i se prinse în gene.

— Credeam că dădusem, din întâmplare, peste locuinţa Doamnei din Pădure, şi că, dacă spuneam cuiva, avea să vină şi să mă răpească. Ani întregi, am avut coşmaruri cu acel tunel. Coşmaruri în

care eram golită de sânge sau îngropată de vie.

Rareori părea Margret speriată. Chiar şi acum, după optsprezece ani, amintirea încă o îngrozea.

— Bag de seamă că până la urmă am uitat de asta, spuse ea, dar când tata mi-a vorbit... mi-am adus aminte.

Eu sunt peste frunze şi pe sub copac, blănoşii supuşi, ofrandele-s demult duse.

— Iepurii, murmură Ead. Kalyba mi-a spus că mergea rar în crâng, dar că era posibil ca Galian să meargă. Sau poate că strămoşii tăi au fost cei care i-au spus despre tunel.

Margret încuviinţă din cap, cu maxilarul încleştat.

Călăriră mai departe. Se lăsase întunericul când în faţă le apărură ruinele Goldenbirch-ului.

În acest loc sfânt, leagănul întinderii Virtuţilor, liniştea era desăvârşită. Zăpada era purtată de vânt precum cenuşa. În timp ce caii lor treceau tropăind pe lângă ruinele care rămăseseră neatinse veacuri întregi, Ead aproape crezu că lumea se sfârşise, iar ea şi Margret erau ultimii oameni în viaţă. Se întorseseră în timp, într-o epocă în care Inysul era cunoscut drept Insulele Inyscăi.

Margret opri calul şi descălecă.

— Aici s-a născut Galian Berethnet. Se aplecă să înlăture o parte din zăpadă, după care continuă: Aici, o croitoreasă a dat naştere unui fiu, iar fruntea fiului a fost însemnată cu cenuşă de păducel.

Mâinile ei înmănuşate scoaseră la iveală o placă de marmură, adâncită bine în pământ.

AICI A FOST VATRA CASEI BERETHNET
LOCUL NAŞTERII REGEULUI GALIAN AL INYSULUI
EL, CARE ESTE SFÂNTUL ÎNTREGII ÎNTINDERI A VIRTUŢILOR

— Am auzit vorbindu-se că Galian nu avea rămăşiţe pământeşti, îşi aminti Ead. Este un lucru neobişnuit?

— Da, recunoscu Margret. Foarte. Inyscanii ar fi trebuit să păstreze rămăşiţele unui rege. Asta dacă nu cumva...

— Dacă nu cumva ce?

— Dacă nu cumva a murit într-un mod pe care oamenii din suita lui să vrea să-l ascundă.

Margret urcă din nou în şa.

— Nimeni nu ştie cum a pierit Sfântul. În cărţi scrie numai că s-a alăturat reginei Cleolind în ceruri şi că acolo a construit Halgalantul, aşa cum aici construise Ascalonul.

Făcu semnul săbiei asupra plăcii de marmură, apoi îşi îndemnară caii să pornească.

Crângul-farmăcat era o întruchipare a groazei la miazănoapte. În timp ce-i apărea în faţă, Ead înţelese de ce. înainte ca Nenumitul să-i înveţe pe inyscani să se teamă de lumina focului, pădurea aceea-i învăţase să se teamă de întuneric. Cei mai mulţi dintre copacii de aici erau uriaşi şi străvechi, destul de apropiaţi între ei, încât să alcătuiască un zid precum o perdea neagră. Aveai o senzaţie apăsătoare când îi priveai.

Se apropiată de ei la trap şi-şi priponiră caii.

— Poţi să găseşti vizuina de iepure?

Ead păstră glasul scăzut. Ştia că erau singure, dar locul acesta o tulbura.

— Bănuiesc că da, răspunse Margret, desprinzând felinarul şi uneltele din şa. Doar să rămâi aproape de mine.

Pădurea din jur înghiţea orice lumină. Ead luă unul dintre felinarele din şa, îşi împreună degetele cu ale lui Margret, apoi făcură împreună primul pas în crângul-farmăcat.

Zăpada le scârţâia sub cizmele de călărie. Coronamentul era des — copacii-uri- aşilor nu-şi lepădau niciodată cojocul din ace —, dar căzuse suficientă zăpadă ca să acopere totul.

În timp ce mergeau, Ead se simţi copleşită de un simţământ de deznădejde. Era posibil să fie şi de la frig, şi de la întunericul deplin, dar şemineul de la Serinhall îi părea acum la fel de îndepărtat precum strâmtoarea Burlah. îşi vârî bărbia adânc în gulerul îmblănit al mantiei ei. Margret se oprea din când în când, de parcă ar fi vrut să asculte ceva. Când pocni o rămurică, chiar şi Ead se încordă. Sub cămaşă, giuvaierul devenea tot mai rece.

— Pe vremuri, pe-aici erau şi lupi, spuse Margret, dar au fost vânaţi până au dispărut.

Fie şi doar ca să-i dea de lucru lui Margret, Ead întrebă:

— De ce i se spune crâng-farmăcat?

— Noi credem *căfărmăcat* era cuvântul pe care inyscanii-l foloseau pentru a face referire la căile vechi. La închinarea la natură. Mai ales la păducel.

Continuară să meargă târşâindu-şi picioarele prin zăpadă o veşnicie, fără a vorbi. Loth şi Margret fuseseră copii curajoşi.

— Aici e.

Margret se apropie de un nămete de la rădăcina unui stejar noduros.

— Dă-mi o mână de ajutor, Ead!

Ead se ghemui lângă ea cu una dintre lopeţi şi se apucară de săpat. O vreme, păru că Ead nu-şi amintea cum trebuie — dar, deodată, lopeţile lor pătrunseră prin zăpadă într-o scobitură.

Ead dădu zăpada la o parte de pe marginile acesteia. În clipa aceea, gaura de iepure era prea mică până şi pentru un copil. Săpată cu lopeţile şi cu mâinile, până când deveni suficient de mare ca să încapă amândouă. Margret privea neliniştită spre deschizătură.

— Intru eu prima, se oferi Ead.

îndepărtă cu piciorul pământul din gaură şi se strecură înăuntru, lăsând felinarul la intrare.

înăuntru, abia era destul de lat pentru un iepure hrănit ca lumea, darămite pentru o femeie. Ead îşi aprinse focul magului şi se împinse înainte pe burtă. Se târî până la tunel, aşa cum făgăduise Margret, apoi îşi dădu pur şi simplu drumul într-un hău întunecos. Nereuşind să se întoarcă, Ead nu avu ce face decât să se avânte cu capul înainte.

Căzătura fu scurtă şi dură. În timp ce se ridica de jos, focul-magului îi aruncă scântei, dezvăluind un tunel cu pereţii din calcar şi un tavan cu boltă, destul de mare ca să se poată sta în picioare în el.

Margret i se alătură. Ţinea felinarul ridicat într-o mână şi un cuţit în cealaltă.

Pereţii tunelului aveau alcovuri săpate în ei, deşi mai rămăseseră doar cioturile lumânărilor în ele. În această vizuină ascunsă era răcoare, dar nici pe departe precum aerul îngheţat de la suprafaţă. Margret încă tremura sub faldurile mantiei.

Curând, ajunseră într-o încăpere cu tavan jos, unde două vase din fier străjuiau o altă placă, tăiată din piatră-neagră. Margret se aplecă să miroasă una.

— Ulei de lamantin. Un vas atât de mare arde-un anotimp întreg, zise ea. Cineva a avut grijă de acest loc.

— Adu-mi aminte când a căzut tatăl tău, spuse Ead.

— Acum trei ani.

— înainte să cadă, mergea adesea în crângul-farmăcat?

— Da, des. Cum crângul-farmăcat e în provincia noastră, uneori mergea cu servitorii prin el, ca să se-asigure că e totul în regulă. Uneori, mergea şi singur. Mi se părea că asta-l facea să fie cel mai curajos bărbaţi din câţi există.

La lumina focului-magului, Ead citi inscripţia de pe placă.

— Meg, spuse ea. Loth te-a lămurit în privinţa magiei mele, nu-i aşa?

— Dac-am înţeles eu bine, magia ta e o magie a focului, răspunse Margret, şi e cumva atrasă de magia luminii stelelor — dar nu Ia fel de mult cât se atrage magia luminii stelelor pe sine însăşi. Am înţeles bine?

— întocmai. Galian trebuie să fi ştiut că sabia avea să fie atrasă de sterren, iar Kalyba avea o rezervă de sterren. Nu voia ca ea să audă acea chemare. Oricine-ar fi îngropat-o pe Ascalon, a înconjurat-o cu foc. îmi închipui că-n primele veacuri, oricine era Paznicul Munţilor Leas era însărcinat cu păstrarea intrării deschise şi a torţelor aprinse.

— Crezi că asta facea tata.

Margret încuviinţă încet din cap.

— Dar când el a căzut...

— ...taina aproape că s-a pierdut.

Cele două priviră în jos, spre placă. Era prea grea ca s-o urnească din loc cu mâinile.

— Plec eu călare înapoi spre Serinhall şi-aduc un baros, spuse Margret.

— Stai aşa.

Ead desprinse giuvaierul care stinge de la gât. Era rece precum gerul în mâna ei.

— O simte pe Ascalon, spuse ea, dar atracţia nu-i destul de puternică pentru a o scoate din piatră.

Stătu să cugete niţel.

— Ascalon e din lumina stelelor, dar a fost făurită cu foc. E o unire a celor două.

Ridică focul-magului.

— Şi răspunde la ceea ce seamănă cel mai mult cu ea însăşi, completă Margret, începând să se prindă.

Limba de foc linse giuvaierul. Ead se temu că intuiţia o înşelase, până când o lumină luci în el — o lumină albă, sărutul lunii pe apă, care cânta precum o coardă ciupită.

Placa din piatră crăpă la mijloc, cu un sunet ca un tunet. Ead se aruncă în spate şi-şi acoperi faţa, în timp ce piatra-neagră se sfărâmă în bucăţi. Giuvaierul îi zbură din mână, iar din placa spartă se revărsă o dâră de lumină prin toată încăperea. Ceva se lovi de

perete cu destulă forţă ca să-i ţiuie urechile, apoi se opri, scoţând aburi, lângă giuvaier, care tremură în semn de răspuns. Ambele luceau cu o lumină alb-argintie.

Când lumina slăbi, Margret căzu în genunchi.

În faţa lor se afla o sabie măreaţă. Fiecare centimetru din ea — mânerul, garda, tăişul — era de-un argintiu curat, luminos, ce lucea ca o oglindă.

În foc m~am călit, din comet-am fiinţat.

Ascalon. Nu era făurită din niciun metal pământesc. Kalyba o făcuse, Cleolind Onjenyu o mânuise, sângele Nenumitului îl vărsase. Era o sabie lungă, cu două tăişuri. De la mâner la vârf, era cât Loth de înaltă.

— Ascalon, rosti Margret, cu ochii scăpărând de pioşenie. Sabia cea Adevărată!

Ead prinse mânerul. Puterea zvâcnea în tăişul săbiei. Tremura la atingerea ei, căci argintul era atras de sângele ei auriu. În timp ce se ridica în picioare, mută de uimire, ridică şi sabia odată cu ea. Era uşoară ca aerul şi rece la atingere. O şuviţă din Steaua Pletoasă.

Maică, fă~mă vrednică!

îşi lipi buzele de metalul rece.

Am să închei tot ceea ce ai început!

Ieşiră din vizuina de iepure şi porniră din nou prin crângul-farmăcat. Cerul era deja plin de stele. Ascalon, fără teacă, parcă le absorbea lumina. În încăpere, arăta aproape ca oţelul, dar aici n-aveai cum să te-nşeli în privinţa obârşiei sale cereşti.

Nu pleca nicio corabie pe timp de noapte. Erau nevoite să se odihnească la Serinhall, apoi să se îndrepte către Calibum-pe-Mare în zori. Gândul la o altă călătorie o apăsa pe Ead. Chiar şi cu sabia-n mână, crângul-farmăcat îşi încolăcea plantele agăţătoare-n jurul inimii ei şi îi extrăgea toată căldura din corp.

— Stai aşa! Care eşti pe-acolo?

Ead ridică privirea. Margret se oprise lângă ea şi-şi ţinu felinarul ridicat.

— Sunt lady Margret Beck, fata contelui şi contesei de Goldenbirch, iar aces- tea-s pământurile familiei Beck. N-am să mă ţin de prostii în crângul-farmăcat.

Margret părea hotărâtă, dar Ead îi ştia destul de bine glasul ca să recunoască teama din el.

— Vino în faţă şi te-arată!

Ead o văzu în clipa aceea. O siluetă stătea printre copaci, cu

trăsăturile ascunse în cumplita beznă a crângului-farmăcat. O clipă mai târziu, se şi contopise cu umbrele, de parcă nici n-ar fi fost acolo.

— Ai văzut?

— Am văzut, răspunse Ead.

O şoaptă a vântului tulbură copacii. Se întoarseră la cai, mişcându-se repede. Ead o prinse pe Ascalon de şa.

Luna plină se înălţa mult deasupra Goldenbirch-ului. Lumina-i sclipea pe zăpadă în timp ce se îndreptau din nou călare către drumul morţilor. Tocmai trecuseră de una dintre pietrele de mormânt care-l însemnau, când Ead auzi un ţipăt ascuţit din partea lui Margret. Trase cu putere de hăţuri, întorcându-şi calul.

— Meg!

I se opri răsuflarea-n gât. Nu era nici urmă de celălalt cal.

Iar Margret stătea-n picioare, cu o sabie la gât, în braţele Vrăjitoarei din Inysca.

„Acest soi de magie e rece şi rar, iute şi alunecos. îngăduie celui ce-o mânuieşte să arunce năluciri, să stăpânească apa... ba chiar să-şi schimbe înfăţişarea...”

— Kalyba, rosti Ead.

Vrăjitoarea era desculţă. Purta o rochie diafană, albă ca zăpada, ce i se strângea în jurul mijlocului.

— Bună, Eadaz!

Ead era încordată precum coarda unui arc.

— Te-ai ţinut după mine din Lasia?

— Da. Te-am urmărit fugind din Abaţie şi te-am văzut plecând cu lordul inyshian pe nava din Corvugar, răspunse Kalyba, fără nicio expresie. Astfel, mi-am dat seama că n-aveai de gând să te-ntorci în Alcovul meu. N-aveai de gând să-ţi ţii jurământul.

În strânsoarea ei, Margret tremura.

— Ţi-e teamă, dulceaţă? o întrebă Kalyba. Ţi-a spus doica poveşti despre Doamna din Pădure?

Plimbă cuţitul pe gâtul lui Margret, facând-o să se înfioare toată.

— Pare-se că familia *ta* mi-a ascuns sabia.

— Dă-i drumul! ceru Ead, iar calul ei tropăi din copite. Ea n-are nicio treabă cu supărarea ta pe mine.

— Supărarea mea!

În ciuda frigului crâncen, vrăjitoarei nu i se făcuse pielea de găină.

— Mi-ai jurat c-ai să-mi aduci ceea ce-mi doresc. În vremurile demult apuse, pe-această insulă ţi-ar fi fost vărsat tot sângele

pentru încălcarea unui asemenea jurământ. Mare noroc pe tine că ai *altceva* ce-mi doresc!

Ascalon lumina din nou. Ascuns sub cămaşă şi mantie, la fel facea şi giuvaierul care stinge.

— A fost aici de la bun început. În crângul-farmăcat.

Kalyba era cu ochii pe Ascalon.

— Sabia mea, lăsată să zacă-n beznă şi murdărie. Chiar dacă nu fusese îngropată destul de adânc ca să nu-i aud chemarea, am fost nevoită să mă târăsc pe burtă, asemeni unei năpârci. Şi mort, Galian îşi bate joc de mine.

Margret închise ochii. Buzele i se mişcau a rugăciune mută.

— Bănuiesc c-a facut-o chiar înainte să plece spre Nurtha. Unde şi-a găsit sfârşitul, completă Kalyba, ridicând privirea. Dă-mi-o acum, Eadaz, iar jurământul tău se va fi-mplinit! îmi vei fi dat ceea ce-mi doresc.

— Kalyba, spuse Ead, ştiu că mi-am încălcat jurământul faţă de tine. Am să plătesc pentru asta. Am s-o folosesc ca să-l răpun pe Nenumit, aşa cum Cleolind n-a reuşit. Va ostoi focul din el.

— Da, aşa e, spuse Kalyba, dar n-ai s-o mânuieşti tu, Eadaz.

Vrăjitoarea o aruncă pe Margret în zăpadă. De îndată, Margret începu să se zgârie pe braţe şi să verse de parc-ar fi avut apă în piept.

— Ead..., spuse ea, cu gura căscată. Ead, ghimpii...

— Ce-i faci?

Ead descălecă într-o clipită.

— Dă-i pace! •

— Doar o nălucire, răspunse Kalyba, dându-i târcoale lui Margret. Totuşi, pesemne că muritorii au tendinţa să sufere din pricina farmecelor mele. Uneori li se opreşte inima de frică.

întinse mâna.

— Asta e ultimul prilej de a-mi da sabia pe care îl ai, Eadaz. N-o lăsa pe lady Margret Beck să plătească preţul jurământului încălcat de tine.

Ead rămase nemişcată. Nu avea să lase baltă sabia. Nu avea de gând nici s-o lase pe Margret să moară de dragul ei.

Portocalul nu-şi dăruise fructul în van.

întoarse palmele spre în afară. Focul-magului îi ieşi din mâini şi le mistui atât pe Margret, cât şi pe vrăjitoare, arzând nălucirea.

Kalyba scoase un strigăt răscolitor, iar trupul ei se răsuci. Fiecare şuviţă arămie din cap fii arsă. Carnea de pe braţe i se topi, apoi se răcori din nou, umplându-se de dungi pale. Părul negru i se

revărsa în valuri spre mijloc.

Uluită, Ead se sforţă să strângă pumnii. Când flăcările se stinseră, Margret era în patru labe, cu o mână la gât, cu ochii împăienjeniţi.

Iar lângă ea stătea Sabran Berethnet.

Ead îşi privi ţintă palmele, apoi, din nou, pe Kalyba. Margret se îndepărtă, împingând-o.

— *Sabran*" tuşi ea.

Kalyba deschise ochii. Verzi precum salcia.

— Cum? întrebă Ead, cu gura căscată. Cum ai luat chipul ei?

Scoase unul dintre pumnale.

— Răspunde, vrăjitoareo!

Nu-şi putea dezlipi privirea de la ea. Kalyba *era* Sabran, până la nasu-n vânt şi curbura buzelor. Nu avea nicio cicatrice pe coapsă şi pe burtă, şi mai avea un semn pe care Sabran nu îl avea în partea dreaptă a trupului, sub braţ — dar altfel, s-ar fi zis că-s gemene.

— Chipurile le sunt coroane. Iar chipul meu este adevărul. Vocea care curgea de pe acele buze era a vrăjitoarei: Spuneai că vrei să înveţi, Eadaz, în ziua aceea, în Alcovul meu. Ai în faţa ta cea mai mare taină de pe întinderea Virtuţilor.

— Tu, şopti Ead.

Cine ajost prima regină a Inysului?

— Astea nu-s farmece.

Cu inima bubuind ca o tobă, Ead ridică pumnalul.

— Acesta-i adevăratul tău chip!

— Adevăr ai vrut. Adevăr ai primit, spuse Kalyba, Iară a le lua în seamă pumnalele. Da, Eadaz. Acesta e primul meu chip. Acesta e chipul pe care l-am avut înainte de-a stăpâni sterrenul.

îşi împreună mâinile pe burtă, ceea ce o făcu să semene şi mai mult cu Sabran.

— N-am vrut niciodată să dau asta în vileag. Dar pentru că ai văzut... Am să îţi spun povestea mea.

Ead o privea ţintă, cu pumnalul îndreptat spre gâtul ei. Kalyba se întoarse cu spatele, astfel încât să stea cu faţa spre lună.

— Galian a fost copilul meu.

Nu era lucrul pe care Ead se aştepta să-l audă.

— Nu un copil născut din pântecele meu. L-am furat de la Goldenbirch când era prunc de sugea la sân. La vremea aceea, credeam că sângele nevinovaţi- lor m-ar fi putut ajuta să ajung la o magie mai profundă, însă era un copil atât de frumos, cu ochii lui precum floarea de porumb... Mărturisesc că m-am lăsat copleşită de

simţăminte şi l-am crescut ca pe copilul meu în Nurtha, în scorbura păducelului.

Margret stătea atât de aproape, încât Ead o simţea tremurând.

— Când avea douăzeci şi cinci de ani, a plecat de lângă mine ca să devină cavaler în slujba lui Edrig de Arondine. Nouă ani mai târziu, Nenumitul a ieşit din Muntele Groazei. Nu-l mai văzusem pe Galian de mulţi ani. Dar când a aflat de molimă şi de groaza semănată de Nenumit în Lasia, m-a căutat din nou, rugându-mă să-l ajut. Vezi tu, visul lui era acela de a-i uni pe toţi regii care se războiau şi pe toţi prinţişorii din Inys sub o singură coroană, şi să cârmuiască o ţară potrivit celor Şase Virtuţi ale Cavalerilor. Pentru a face asta, trebuia să le câştige preţuirea cu o faptă măreaţă. Voia să-l ucidă pe Nenumit, iar ca să facă asta, avea nevoie de magia mea. Ca o neghioabă, i-am dat-o, căci ajunsesem deja să nu-l mai iubesc ca o mamă. II iubeam aşa cum se iubesc tovarăşii. În schimb, el mi-a jurat c-avea să fie numai al meu. Orbită de dragoste, i-am dat-o pe Ascalon, sabia pe care-o făurisem din lumina stelelor şi din foc. A pornit călare spre Lasia, spre oraşul Yikala.

Slobozi un pufnet.

— Ce nu înţelesesem eu era că Galian îşi mai dorea ceva. Ca să-i unească . pe conducătorii inyscani şi să-şi întărească ideea de-a conduce, îşi dorea o soaţă de sânge regesc — iar când a văzut-o pe Cleolind Onjenyu, a râvnit la ea. Nu doar că era nemăritată şi frumoasă, ci prin vine-i curgea şi sângele vechilor răsă- riteni. Din ce s-a întâmplat mai departe ştii câte ceva. Cleolind mi-a dispreţuit cavalerul şi i-a luat sabia pe când era rănit. L-a rănit ea pe Nenumit şi s-a făcut nevăzută, cu tot cu slujnice, în Bazinul Lasian, unde s-a legat pe viaţă într-o căsnicie cu portocalul. Mă aşteptam ca Galian să mă caute, dar el şi-a încălcat făgăduinţă şi mi-a călcat inima în picioare. Sufeream din dragoste şi eram furioasă nevoie mare! Se întoarse cu spatele, apoi adăugă: Galian a pornit în călătoria spre casă fără glorie şi fără o soaţă. Iar eu l-am urmat.

— Nu pari a fi soiul de femeie care să poarte pică pentru că n-a fost luată în seamă, remarcă Ead.

— Crud lucru mai e şi inima asta! Puterea lui asupra inimii mele era mare.

Vrăjitoarea umbla încolo şi-ncoace prin faţa lor.

— Galian a fost zdrobit de nereuşita lui, lăsându-se absorbit cu totul de ură şi de mânie. Pe-atunci, nu ştiam cum să-mi schimb înfăţişarea. Ce stăpâneam bine erau visele şi înşelăciunea.

închise ochii.

— Am ieşit dintre copaci, în faţa calului lui. Iar peste ochii lui s-a aşternut o pâclă. A zâmbit... şi mi-a zis Cleolind.

Ead nu-şi putea dezlipi privirea de la ea.

— Cum aşa?

— Nu pot să-ţi împărtăşesc tainele făuririi din stele, Eadaz. Tot ce trebuie să ştii e faptul că sterrenul m-a ajutat să pătrund în mintea lui. Printr-un farmec, l-am făcut să creadă că eram prinţesa care l-a alungat. Pe jumătate pierdut în lumea viselor, tulbure la minte, nu-şi mai aducea aminte cum arăta Cleolind, că ea îl alungase sau că eu existam. Dorinţa lui l-a făcut uşor de influenţat. Îi trebuia o regină, iar eu eram chiar acolo. L-am făcut să tânjească după mine, aşa cum a tânjit şi după Cleolind în ziua în care-a văzut-o.

Un zâmbet i se întipări pe buze.

— M-a dus pe Insulele Inyscăi. Acolo, m-a făcut regina lui, iar eu l-am dus în patul meu.

— Îţi era ca un fiu! spuse Ead, căreia i se strânse stomacul de scârbă. L-ai crescut tu însăţi!

— Incurcate-s căile dragostei, Eadaz!

Margret îşi duse mâna la gură.

— Curând, am rămas grea, şopti Kalyba şi-şi duse mâinile la burtă. Zămislirea fiicei mele m-a secătuit de-o mare parte din putere. Am pierdut prea mult sânge. În cele din urmă, când zăceam cu friguri, după naşterea pruncului, la un pas de moarte, n-am mai putut să-l ţin pe Galian lângă mine. Cu ochii limpezi, în sfârşit, m-a aruncat în temniţă. Vocea-i deveni mai sumbră: Avea sabia. Eu eram slăbită. O prietenă m-a ajutat să scap... Dar am fost nevoită s-o părăsesc pe Sabran. Pe mica mea prinţesă.

Sabran I-a, prima regină domnitoare a Inysului.

Toate bucăţile împrăştiate din adevăr se puneau cap la cap, lămurind ceea ce Abaţia nu înţelesese niciodată.

însuşi înşelătorul fusese înşelat.

— Galian a smuls fiecare portret cu mine care fusese pictat sau cioplit şi a poruncit să nu se mai facă niciodată vreunul. Apoi, s-a dus în Nurtha, unde-l crescusem, şi s-a spânzurat de păducelul meu. Sau de ce mai rămăsese din el.

Spunând acestea, vrăjitoarea îşi cuprinse trupul cu braţele.

— Ca să fie sigur că ruşinea avea să-l urmeze în mormânt.

Ead tăcuse, scârbită.

— Am văzut o casă a reginelor ridicându-se în locul lui. Regine măreţe, cu nume cunoscute-n toată lume. Toate aveau atât de mult

din mine şi nimic din el! Câte-o fiică pentru fiecare, întotdeauna cu ochii verzi. O urmare neaşteptată a sterrenului, bag de seamă.

Era o poveste aproape prea ciudată ca să poată fi crezută. Şi totuşi, focul-ma- gului nu arsese acel chip.

Focul-magului nu minţea niciodată.

— Te-ntrebi de ce visează Sabran Alcovul meu? o întrebă Kalyba pe Ead. Dacă nu crezi adevărul din gura mea, să-l crezi din a ei. întâia mea Născută vieţuieşte în ea.

— Ai chinuit-o, spuse Ead, cu o voce răguşită. Dacă toate acestea sunt adevărate — dacă toate reginele Berethnet sunt urmaşele tale în linie dreaptă —, de ce ai face-o să viseze sânge?

— I-am dat vise cu patul pentru zămislirea pruncilor ca să priceapă cât am suferit eu ca s-o aduc pe lume pe strămoaşa ei. Şi i-am dat vise cu Nenumitul şi cu mine ca să-şi cunoască soarta.

— Şi *care e* soarta ei?

— Cea pe care i-o urzesc eu.

În clipa aceea, vrăjitoarea se întoarse cu faţa spre ei, iar faţa i se desfăcu în bucăţi. Pielea-i crăpă, preschimbându-se în solzi, iar ochii i se făcură ca de şarpe. Verdele i se scurse în albul ochilor, arzându-i parcă. O limbă bifurcată-i şfichiuia printre dinţi.

Când ultima bucată din mozaic se aşeză la locul ei, însăşi temelia lumii păru a se zgudui sub Ead. Era din nou în palat, ţinând-o în braţe pe Sabran, cu mâinile mânjite de sânge.

— Wyrmul Alb, şopti ea. În noaptea aceea. Tu ai fost. *Tu* eşti al şaselea înalt Apusean!

Kalyba reveni la adevăratul ei chip, chipul lui Sabran, cu un zâmbet uşor pe buze.

— De ce? întrebă Ead, înmărmurită. De ce să distrugi Casa Berethnet, când tu ai fost cea care-a întemeiat-o? Oare toată povestea asta n-a fost decât un joc pentru tine — o răzbunare întortocheată pe Galian?

— Nu eu am distrus Casa Berethnet, răspunse Kalyba. Nu. În noaptea aceea — în noaptea în care-am atacat-o pe Sabran şi pe pruncul ei nenăscut —, eu am salvat-o. încheind stirpea, am câştigat încrederea lui Fyredel, care mă va înălţa în ochii Nenumitului.

Acum, în glasul ei nu se mai simţeau haz sau bucurie.

— El se va înălţa, Eadaz. Nimeni nu-l poate opri. Şi de i-ai împlânta-o în inimă pe Ascalon, şi de s-ar întoarce Steaua Pletoasă, el tot se va ridica din nou. Dezechilibrul din univers — dezechilibrul care i-a dat lui naştere — va exista întotdeauna. Nu poate fi

îndreptat.

Ead strânse şi mai tare sabia. Giuvaierul, lipit de mima ei, era rece ca gheaţa.

— Nenumitul îmi va îngădui să-i fiu Regină întrupată în zilele ce vor veni, continuă Kalyba. Am să i-o dăruiesc pe Sabran şi-am să-i iau locul pe tronul Inysului. Tronul pe care Galian mi l-a luat. Nimeni n-are să ştie deosebirea dintre noi două. Am să spun poporului că eu *sunt* Sabran şi că Nenumitul, în milostenia lui, mi-a dat voie să-mi păstrez coroana.

— Nu! se împotrivi Ead, încet.

Kalyba întinse din nou mâna. Margret puse mâna pe Ascalon, încă prinsă în şa.

— Dă-mi sabia, ceru Kalyba, şi-ţi vei fi îndeplinit jurământul.

Privirea i se îndreptă iute către Margret.

— Sau poate c-ai să mi-o înapoiezi *tu,* copilă, şi să îndrepţi astfel răul făcut de familia ta prin faptul că a ascuns-o de mine.

Margret se întoarse cu faţa spre Doamna din Pădure, spaima copilăriei ei, ţinând mâna pe Ascalon.

— Strămoşii mei au fost curajoşi c-au ascuns-o de tine, replică ea, şi n-am să ţi-o dau pentru *nimic* în lume!

Ead o ţintui cu privirea pe Kalyba. Pe cea care-l păcălise pe Galian înşelătorul. Pe Wyrmul Alb. Pe strămoaşa lui Sabran. Dacă ea punea mâna pe sabie, n-avea să fie nicio izbândă.

— Prea bine! spuse Kalyba. Dacă trebuie să facem asta pe calea grea, atunci aşa să fie.

în faţa ochilor lor, începu să se preschimbe.

Mădularele i se întinseră şi i se îndoiră. Şira spinării i se alungi cu nişte pocnituri ca focurile de armă, iar pielea i se întinse între oase nou apărute. În câteva clipe, se făcu mare cât casa, iar Wyrmul Alb se ivi-n faţa lor, impunător şi cumplit la vedere. Ead o apucă pe Margret şi o trase chiar înainte ca dinţii ascuţiţi ca bricele să înhaţe calul, astupând lumina lui Ascalon.

Aripile ei tari, de piele, le izbiră, aducând cu ele-o- boare fierbinte. Sângele calului împroşcă zăpada, în timp ce Kalyba se avânta în noapte.

În vreme ce bătăile din aripi se pierdeau în depărtare, Ead se lăsă în genunchi, cu umerii zguduindu-i-se. Plină de sânge, Margret îngenunche lângă ea.

— Aveam spini, rosti ea, tremurând. În... în gât. În gură.

— N-a fost nimic adevărat.

Ead se sprijini de ea.

— Am pierdut sabia. *Sabia,* Meg!

O usturau mâinile, dar îşi ţinu pumnii strânşi. Îi trebuia tot sidenul pentru lupta ce avea să urmeze.

— Nu se poate să fie adevărat!

Margret înghiţi în sec.

— Tot ce-a spus despre Sfânt. Chipul pe care-l purta a fost o prefăcătorie.

— L-am dezvăluit cu focul-magului, murmură Ead. Focul-magului înseamnă descoperire. El spune numai adevărul.

Undeva, prin copaci, o bufniţă slobozi un ţipăt înfiorător. Când Margret tresări, cu o privire îngrozită, Ead întinse mâna după mâna ei şi l-0 strânse.

— Fără Sabia cea Adevărată nu putem să-l ucidem pe Nenumit. Şi dacă nu reuşim să găsim cel de-al doilea giuvaier, nu-l putem lega, spuse ea. Dar s-ar putea să adunăm o armată destul de mare ca să îl alungăm departe.

— Cum? Glasul lui Margret era deznădejdea întruchipată: Cine- are să ne- ajute acum?

Ead se ridică, trăgând-o pe Margret după ea, şi rămaseră amândouă în picioare în zăpada pătată de sânge de sub lumina lunii.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu Sabran, hotărî ea. E vremea să deschidem o altă uşă.

56
APUS

LOTH ÎŞI PETRECUSE DIMINEAŢA SCRIIND SFATULUI VIRTUŢILOR, SPUNÂNDU-LE membrilor săi despre primejdia ce urma să vină şi chemându-i în Ascalon. Era un proces istovitor, însă de când Seyton Combe fusese eliberat şi începuse să clădească procesul împotriva lui Igrain Crest, o parte din povară-i fusese luată de pe umeri.

Sabran i se alătură după-amiază. Un porumbel-de-stâncă i se cuibărise pe braţ, uguind. După penele-i pestriţe, se vedea că venise din Mentendon.

— Am primit un răspuns din partea înaltei Prinţese Ermuna. Cere dreptate pentru execuţia nedreaptă a lui lady Truyde. Puse scrisoarea pe masă şi adăugă: Spune şi că Niclays Roos a fost răpit de piraţi şi mă învinuieşte că i-am refuzat iertarea atât de multă vreme.

Loth desfăcu scrisoarea. Fusese sigilată cu lebăda Casei Lievelyn.

— Singura dreptate care se poate face pentru Truyde e capul lui Igrain Crest.

Sabran deschise micul zăvor al uşilor care dădeau în balcon.

— Cât despre Roos... Ar fi trebuit să-l absolv de vină cu mult timp în urmă. — Roos era un escroc, replică Loth. Merita să fie pedepsit.

— Nu cu o asemenea asprime.

Simţea că nu are cum să o înduplece. În ceea ce-l privea, Loth nu-l suferise niciodată pe alchimist.

— Din fericire, reluă Sabran, Ermuna a primit, având în vedere urgenţa rugăminţii mele, să caute prin Biblioteca din Ostendeur după cunoştinţe despre domnia împărătesei Mokwo. Şi-a trimis un servitor să caute toate documentele şi va trimite cât de repede poate încă o pasăre, imediat ce le are.

— Bine!

Sabran ridică braţul. Porumbelul-de-stâncă sări de pe el şi se îndepărtă fâlfâind din aripi.

— Sab!

Ea se uită la el.

— Crest mi-a mai zis un lucru, continuă Loth. Despre... motivul pentru care-a pus să fie ucisă mama ta.

— Spune-1!

Loth o lăsă să aştepte o clipă. încercă să nu se gândească la cum arătase Crest pe durata cercetărilor. Privirea ei dispreţuitoare, insolenta ei lipsă de remuşcări.

— Mi-a spus că Regina Mamă a înfăptuit păcatul preacurviei cu un corsar. Cu căpitanul Gian Harlowe. După o scurtă şovăială, adăugă: Aventura a început în anul dinainte de-a rămâne grea cu tine.

Sabran închise uşile balconului şi-şi reluă locul în capul mesei.

— Aşadar, spuse ea, s-ar putea să fiu bastardă.

— Aşa credea Crest. De-asta a jucat un rol atât de important în creşterea ta. Voia să te plămădească ca pe o regină mai virtuoasă.

— O regină mai *ascultătoare.* O marionetă, conchise Sabran, pe care s-o mânuiască după pofta inimii.

— E totuşi posibil ca prinţul Wilstan să fi fost tatăl tău.

Loth îşi aşează o mână peste a ei.

— S-ar putea ca aventura cu Gian Harlowe să nici nu fi avut loc. E limpede că Igrain Crest nu-i în toate minţile.

Sabran clătină din cap.

— O parte din mine a ştiut dintotdeauna. Mama şi tata erau iubitori unul cu altul în văzul lumii, dar reci în ascuns. Îi strânse mâna şi adăugă: Mulţumesc că mi-ai povestit, Loth!

— Da!

Ea întinse în tăcere mâna după pana de lebădă pe care o folosea la scris. Loth îşi răsuci uşor gâtul, ca să scape de înţepeneală, şi îşi văzu mai departe de treabă.

11 liniştea să fie alături de ea. Se trezi aruncând o privire spre prietena lui din copilărie şi întrebându-se: oare Sabran fusese îndrăgostită de Lievelyn şi se îndreptase către Ead pentru a o alina după moartea lui? Sau căsătoria ei cu Lievelyn fusese una de ochii lumii, iar Ead era bătaia inimii ei? Poate că adevărul era undeva la mijloc.

— Am de gând, reluă Sabran, s-o fac pe Roslain noua Ducesă a Dreptăţii. Ea e moştenitoarea de drept.

— E, oare, înţelept? Când ea nu făcu altceva decât să scrie mai departe, Loth spuse: l-am fost prieten lui Roslain ani mulţi. Îi ştiu devotamentul faţă de tine — dar putem fi siguri că ea a fost întru totul nevinovată în povestea asta?

— Combe este cât se poate de convins că ea a făcut ce-a făcut numai j>entru a-mi scăpa viaţa. Degetele ei rupte stau mărturie a devotamentului ei. Inmuie din nou pana în călimară şi apoi continuă: Bunica ei îşi va pierde capul. M-o fi sfătuit Ead să dau dovadă de milostenie în trecut, dar prea multă milostenie înseamnă deja prostie!

De-afară se auzeau paşi. Sabran se încordă când auziră ciocnirea halebardelor.

— Cine-i acolo? strigă ea.

— Doamna Cancelar, Majestate! veni răspunsul.

Ea se relaxă puţin.

— Daţi-i voie să intre.

Lady Nelda Stillwater intră în Sala Sfatului, purtând lanţul de rubin potrivit funcţiei sale.

— Alteţă, spuse Sabran.

— Majestate. Lord Arteloth.

Ducesa Curajului făcu o plecăciune.

— Tocmai am fost eliberată din Tumul Deam. Am vrut să vin aici în came şi oase şi să vă spun că furia unei ducese s-a ridicat împotriva dumneavoastră.

Avea o expresie chinuită pe faţă.

— V-am fost întotdeauna credincioasă.

Sabran încuviinţă curtenitor din cap.

— Îţi mulţumesc, Nelda, şi mă bucur foarte tare că ai fost eliberată!

— În numele fiului şi al nepoatei mele, trebuie neapărat să vă cer îndurare pentru lady Roslain! N-a rostit nici măcar o vorbă trădătoare împotriva dumneavoastră de faţă cu mine, şi nu cred că v-a vrut vreodată răul.

— Fiţi sigură că lady Roslain va fi judecată drept.

Loth încuviinţă din cap. Micuţa Elain, care-avea doar cinci ani, sigur era îngrijorată pentru mama ei.

— Vă mulţumesc, Majestate! spuse Stillwater. Am încredere în verdictul dumneavoastră! Lordul Seyton m-a rugat să vă spun şi că lady Margret şi dame Eadaz au ajuns în Summerport astăzi, la prânz.

— Trimite vorbă că trebuie să vină în Sala Sfatului imediat ce ajung la palat. Stillwater făcu din nou o plecăciune şi ieşi pe uşi.

— Pare-se că lordul Seyton a revenit deja la rolul de neobosit stăpân al iscoadelor, remarcă Loth.

— Într-adevăr.

Sabran îşi luă din nou pana.

— Eşti convins că el n-a ştiut nimic despre urzeala asta?

— *Convins* e un cuvânt primejdios, răspunse Loth, dar sunt cât se poate de sigur că tot ceea ce face, pentru coroană face — şi pentru regina care o poartă. Într-un fel destul de ciudat, am încredere-n el.

— Deşi te-a alungat. Deşi, dacă n-ar fi fost el, lordul Kitston încă ar fi trăit.

Sabran îl privi în ochi.

— Tot aş putea să-l las fără titluri, Loth. Doar un cuvânt să spui.

— Cavaleriţa Curajului propovăduieşte mila şi iertarea, spuse Loth, încet. Aleg să-i dau ascultare.

încuviinţând scurt din cap, Sabran se întoarse la scrisoarea ei, iar Loth la a lui.

După-amiază, târziu, un zgomot de la baza turnului îl făcu să ridice capul. Se duse la balcon şi se aplecă peste balustradă. În curte, cel puţin cincizeci de oameni, mici cât nişte furnici văzuţi de-acolo, se adunaseră în Grădina cu Ceas Solar, şi mulţi alţii li se

alăturau.

— Cred că s-a întors Ead.

El zâmbi larg.

— Cu un dar.

— Un dar?

Deja ieşise pe jumătate din Sala Sfatului. Sabran i se alătură în câteva clipe, cu Cavalerii Corpului alergând în urma ei.

— Loth, strigă ea, râzând cu jumătate de gură, ce dar?

— Vei vedea.

Afară, soarele strălucea fără a da căldură, iar Margret şi Ead erau în mijlocul harababurii. II încadrau pe Aralaq, care stătea printre privitorii curioşi cu o expresie de osteneală demnă. Când Sabran îşi făcu apariţia, Ead făcu o plecăciune, iar curtenii-i urmară exemplul.

— Majestate!

Sabran ridică din sprâncene.

— Lady Nurtha!

Ead se îndreptă, zâmbind.

— Doamnă, începu ea, am găsit această nobilă făptură în Goldenbirch, pe locul Vetrei Berethnet.

Puse o mână pe ihneumon.

— Acesta este Aralaq, un urmaş al aceluiaşi ihneumon care a dus-o pe regina Cleolind în Inys. A venit să-şi ofere sprijinul Majestăţii Voastre.

Aralaq o cercetă pe regină cu ochii lui cu cercuri negre. Sabran privi minunea din faţa ei.

— Eşti cât se poate de bine-venit aici, Aralaq!

Ea lăsă capul în jos.

— La fel de bine-venit cum au fost şi strămoşii tăi!

Aralaq făcu o plecăciune în faţa reginei, ca răspuns, aproape atingând iarba cu nasul. Loth îi privi schimbându-se la faţă. Pentru cei de la curte, era o întărire a obârşiei cereşti a lui Sabran.

— Am să te păzesc ca pe puiul meu, Sabran din Inys, mârâi Aralaq, căci tu eşti din sângele regelui Galian, urgia Nenumitului. Îţi jur credinţa mea!

Când Aralaq îşi frecă botul de palma ei, curtenii se holbară îndelung, cu pioşenie, spre Sabran şi această legendară făptură. Sabran îl mângâie între urechi şi zâmbi aşa cum zâmbise rareori de când era copilă.

— Domnule Wood, spuse ea, iar pajul cu pricina, cu faţa plină de coşuri, făcu o plecăciune, ai grijă ca sir Aralaq să fie primit ca un

frate al nostru pe întinderea Virtuţilor!

— Da, Majestate, spuse Wood, al cărui nod din gât sălta în sus şi-n jos. Pot să întreb ce mănâncă sir Aralaq?

— Wyrmi, răspunse Aralaq, facând-o să râdă pe Sabran.

— Cu wyrmii stăm cam prost pe-aici, însă năpârci avem destule. Sfatuieş- te-te cu bucătarul, domnule Wood.

Aralaq se linse pe bot. Wood părea că i se făcuse greaţă. Sabran se îndreptă înapoi spre umbra Turnului de Alabastru. Ead îi vorbi ihneumonului, care o înghionti cu botul, iar ea-l urmă.

Loth îşi îmbrăţişă sora.

— Ce făceau părinţii noştri? întrebă el.

Margret oftă.

— Tata se pierde tot mai mult. Mama e încântată că urmează să mă căsătoresc cu lordul Morwe. Trebuie neapărat să mergi la ei de îndată ce poţi.

— Aţi găsit-o pe Ascalon?

— Da, răspunse ea, dar fără bucurie în glas. Loth, mai ţii minte vizuina aia de iepure în care-am intrat în copilărie?

El se gândi în urmă.

— Doar nu zici de tâmpenia aia de joc din copilăria noastră! Din crân- gul-fărmăcat. Ce-i cu aia?

Ea îl luă de braţ.

— Haide, frate! Am s-o las pe Ead să-ţi spună nefericita poveste.

Când reveniră cu toţii în Sala Sfatului, cu uşile închise în urma lor, Sabran se întoarse spre Ead. Margret îşi scoase pălăria cu pană şi se aşeză la masă.

— Ai adus un dar neaşteptat.

Sabran strânse spătarul scaunului pe care şedea de obicei.

— Aveţi şi Sabia cea Adevărată?

— Am găsit-o, răspunse Ead. Se pare că familia Beck a păzit-o în taină timp de multe veacuri, iar cunoştinţele au trecut de la moştenitor la moştenitor.

— E prea de tot! exclamă Loth. Tata n-ar fi ascuns-o niciodată de reginele lui.

— O păzea pentru clipele în care aveau cea mai mare nevoie de ea, Loth. Ţi-ar fi spus de ea înainte să moşteneşti domeniul.

Loth arăta ca trăsnit. Scoţându-şi mantia, Ead luă loc.

— Am găsit-o pe Ascalon într-o vizuină de iepure din crângul-farmăcat, continuă ea. Kalyba şi-a făcut apariţia. Mă urmărise din Lasia.

— Doamna din Pădure, zise Sabran.

— Da. Ea ne-a luat sabia.

Sabran încleştă maxilarul. Loth îşi urmări sora şi pe Ead. Era ceva ciudat la expresiile lor. Îi ascundeau ceva.

— Mă gândesc că dac-am trimite mercenari după cineva care-şi poate schimba înfăţişarea ar fi culmea inutilităţii.

Sabran se lăsă pe scaun.

— Dacă am pierdut-o pe Ascalon, şi nu ne poate încredinţa nimic că vom găsi al doilea giuvaier, atunci trebuie să... ne pregătim să ne apărăm. O a doua Mare Năpastă va începe din clipa în care Nenumitul se va ridica. Voi lansa chemarea sfântă la arme, aşa încât regele Raunus şi înalta Prinţesă Ermuna să fie gata de luptă.

Tonul îi era cumpătat, dar privirea-i era tulbure. Avea mai mult timp să se pregătească decât Glorian Shieldheart, care-avusese şaisprezece ani şi era în pat, bolnavă de friguri, când începuse prima Mare Năpastă, însă era posibil să aibă doar câteva săptămâni la dispoziţie. Sau zile.

Sau ceasuri.

— O să ai nevoie de mai mult decât pregătirea întinderii Virtuţilor. O să ai nevoie de Lasia. O să ai nevoie de Ersyr. O să ai nevoie de toate naţiile ce pot ridica săbii.

— Alţi suverani nu vor trata cu întinderea Virtuţilor.

— Atunci, trebuie să faceţi un gest izvorât din dragostea şi preţuirea pe care o aveţi faţă de ei, spuse Ead, retrăgând proclamaţia aceea de demult prin care toate celelalte religii sunt erezii. Schimbând legea pentru a îngădui celor cu alte valori să trăiască în pace pe meleagurile voastre.

— Este o datină de o mie de ani, răspunse, scurt, Sabran. Sfântul însuşi a scris că toate celelalte credinţe sunt neadevărate.

— Doar fiindcă ceva s-a făcut dintotdeauna nu înseamnă că ar *trebui* să se facă.

— Subscriu.

Loth se trezise vorbind. Cele trei femei îl priviră, Margret cu sprâncenele ridicate.

— Cred că ar fi de ajutor, recunoscu el, chiar dacă propria-i credinţă parcă gemea sub greutatea vorbelor. Cât a ţinut... *aventura* mea, am ajuns să înţeleg ce înseamnă să fii eretic. Mi s-a părut că viaţa mea e luată cu asalt. Dacă Inysul poate fi primul care să înceteze să folosească acest cuvânt, cred că i-ar face un mare serviciu lumii întregi.

După o clipă, Sabran încuviinţă din cap.

— Am să aduc toate acestea în faţa Sfatului Virtuţilor, acceptă ea,

dar chiar şi dacă ni se vor alătura conducătorii de la Miazăzi, nu văd ce mare bine ne-ar putea face. Yscalinul are cea mai mare armată terestră din lume, iar aceasta se va-ntoarce împotriva noastră. Omenirea nu are puterea de trebuinţă pentru a ţine acum piept focului.

— Atunci, omenirea va avea nevoie de ajutor, spuse Ead.

Loth clătină din cap, pierdut de-a binelea.

— Spuneţi-mi, urmă Ead, fără să dea vreo lămurire, aţi primit vreo veste de la înalta Prinţesă Ermuna?

— Da, răspunse Sabran. îmi va spune numaidecât care-i data.

— Bine! Nenumitul se va înălţa din Hău la acea dată, şi chiar dacă *nu* unim sabia şi giuvaierele, tot trebuie să fim pregătiţi să-l alungăm când e slăbit după ce se trezeşte din somn.

Loth se încruntă.

— Unde? Şi cum?

— Peste Marea Halassa sau dincolo de Poarta lui Ungulus. Dacă răul trebuie să fiinţeze, atunci să nu fiinţeze în mijlocul nostru.

O privi pe Sabran în ochi.

— Nu putem duce niciunul dintre aceste planuri la îndeplinire dacă suntem singuri.

Sabran se lăsă pe spate.

— Vrei să-i chemăm pe cei din Răsărit, deduse ea. întocmai după cum şi-a dorit lady Truyde.

Un sfârşit al unei izolări ce ţinea de veacuri. Numai Ead ar fi îndrăznit să i-l propună unei Berethnet.

— Când am aflat întâia oară despre plan, am considerat-o pe lady Truyde nesocotită şi primejdioasă, spuse Ead, cu părere de rău în glas. Acum, îmi dau seama că fata avea un curaj mult mai mare decât al nostru. Dragonii răsăriteni sunt plămădiţi din sterren, şi chiar de n-ar fi în stare să-l nimicească pe Nenumit, puterile lor — oricât ar fi de tari sau de slabe — ne vor ajuta să-l alungăm. Ca să divizăm forţele draconice, aţi putea să le cereţi celorlalţi suverani să plăsmuiască o diversiune.

— S-ar prea putea să ne-ajute, se băgă Loth în vorbă, dar răsăritenii nu vor sta niciodată de vorbă cu noi.

— Seiiki face negoţ cu Mentendonul. Iar răsăritenii pot ajuta Inysul dacă le faceţi o ofertă pe care să n-o poată refuza.

— Ia să-mi spui tu mie, Ead, interveni Sabran, care părea netulburată, ce-aş putea să le ofer eu ereticilor de la Răsărit?

— Prima alianţă cu întinderea Virtuţilor din istorie.

În Sala Sfatului se aşternu o linişte ca de mormânt.

— Nu! se împotrivi Loth cu hotărâre. Este prea mult. Nimeni n-o să încuviinţeze aşa ceva. Nici Sfatul Virtuţilor, nici poporul şi nici eu.

— Mai înainte-o ţineai sus şi tare să încetăm să ne vedem unii pe ceilalţi drept eretici.

Margret îşi încrucişa braţele.

— Te-ai lovit la cap fără să-mi dau eu seama în ultimele minute, frate?

— Vorbeam de cei aflaţi de partea *aceasta* a Hăului. Răsăritenii se închină la wyrmi. Nu este acelaşi lucru, Meg.

— Dragonii de la Răsărit nu sunt duşmanii noştri, Loth. Am crezut că sunt, dar nu înţelegeam dualitatea pe care este clădită lumea noastră. Ei sunt opuşi, prin firea lor, făpturilor infernale de teapa lui Fyredel.

Loth pufni.

— începi să vorbeşti ca un alchimist. Ai întâlnit vreodată un wyrm răsăritean?

— Nu. Ea ridică dintr-o sprânceană când îl întrebă: Tu ai întâlnit?

— Nu trebuie să-i întâlnesc ca să ştiu că au silit Răsăritul să li se închine. Eu n-am să îngenunchez la altarul ereziei.

— S-ar putea să nu silească pe nimeni să li se închine, spuse Margret. Poate că ei şi răsăritenii îşi împărtăşesc preţuirea.

— Tu te auzi ce vorbeşti, Margret? întrebă Loth, îngrozit. Sunt *wyrmi!*

— Şi Răsăritul se teme de Nenumit, interveni Ead. Fiecare dintre religiile noastre e de acord că el reprezintă duşmanul.

— Şi se prea poate ca duşmanul duşmanului să ne fie prieten, încuviinţă Margret.

Loth îşi muşcă limba. Dacă temeliile credinţei lui aveau să mai sufere vreo lovitură, era posibil să se prăbuşească cu totul.

— Tu nu ştii ce ceri, Ead. Când Sabran vorbi, glasu-i părea prea greu ca să poată fi ridicat: Ne-am ţinut departe de Răsărit din pricina ereziei lor, da — dar, din câte înţeleg, răsăritenii au fost cei ce ne-au închis primii uşa-n nas, de teama molimei. N-am să reuşesc să-i conving să ni se alăture dacă nu le fac, în schimb, o ofertă foarte generoasă.

— Alungarea Nenumitului ne-ar fi tuturor de folos, spuse Ead. Răsăritul n-a scăpat de Marea Năpastă, şi nu va scăpa nici de această nenorocire.

— Dar poporul Răsăritului îşi poate asigura timpul necesar

pentru a se pregăti, în timp ce noi ne punem capetele pe butuci, întări Sabran.

O pasăre ateriză afară. Loth aruncă o privire spre balcon, nădăjduind să vadă un porumbel-de-stâncă venit cu o scrisoare. Un corb îl privea de acolo.

— V-am spus că nici ţările întinderii Virtuţilor nu o să sară în ajutorul Inysului dacă ţărmurile lor o să fie cotropite, spuse Sabran, prea preocupată de Ead ca să bage-n seamă pasărea. Păreai mirat.

— Eram.

— N-ar fi trebuit să fii. Bunica mea spunea, într-o vreme, că atunci când un lup vine într-un sat, păstoriţa are mai întâi grijă de turma ei. Lupul îşi mânjeşte dinţii de sângele altor oi, iar păstoriţa ştie că, într-o zi, se va repezi şi la oile ei, dar se agaţă de nădejdea că l-ar putea ţine departe. Până când, într-o bună zi, lupu-i ajunge Ia poartă.

Lui Loth i se părea că suna ca o poveste ce-ar fi putut fi spusă de regina Jillian. Era foarte cunoscută pentru că susţinuse alianţe mai strânse cu celelalte părţi ale lumii.

— Astfel, încheie Sabran, a vieţuit omenirea de când cu Marea Năpastă.

— Dacă răsăritenii conducători au o fărâmă de minte-n cap, vor vedea câtă nevoie e să fim uniţi, întări Ead. Eu am încredere-n păstoriţe, chiar dacă regina Jillian n-avea.

Sabran îşi îndreptă privirea spre mâna ei dreaptă, întinsă pe masă. Spre mâna pe care purtase, cândva, o verighetă.

— Ead, vreau să discut cu tine între patru ochi.

Se ridică.

— Loth, Meg, rogu-vă, aveţi grijă s-ajungă chemările către Sfatul Virtuţilor, de-ndată! Am nevoie de toţi membrii aici, ca să stăm de vorbă despre viitor.

— Bineînţeles! spuse Margret.

Sabran pomi alături de Ead din Sala Sfatului. Când uşile se-nchiseră, Margret îi aruncă lui Loth o privire ce-i era cunoscută de la lecţiile lor de muzică. I-o arunca de fiecare dată când lua o notă greşită.

— Nădăjduiesc că n-ai de gând să te împotriveşti acestui plan.

— Ead e nebună fie şi pentru simplul fapt că se gândeşte la aşa ceva, bombăni Loth. O alianţă cu Răsăritul e cale sigură spre un dezastru.

Corbul pomi din nou în zbor.

— Nu ştiu.

Margret luă o pană şi o călimară.

— Poate că dragonii lor nu seamănă deloc cu wyrmii. În ultimul timp, mă văd silită să pun la îndoială tot ceea ce credeam că ştiu.

— Noi nu trebuie să *punem la îndoială,* Meg! Credinţa e o dovadă a încrederii în Sfânt.

— Şi tu nu-ţi pui credinţa la îndoială?

— Ba bineînţeles că mi-o pun! Se frecă pe frunte cu o mână, adăugând: Şi mă tem că, într-o bună zi, am să fiu osândit pentm asta. Că n-am să mai am parte de un loc în Halgalant.

— Loth, tu ştii cât de mult te iubesc, dar mintea aia din capul tău încape într-un degetar.

Loth făcu gura pungă.

— Şi tu, bag de seamă, ştii totul despre căile lumii!

— Din născare ştiu totul despre căile lumii.

Trase un sul de pergament mai aproape.

Loth întrebă:

— Ce altceva s-a întâmplat la Goldenbirch?

Cu un zâmbet vag, Margret răspunse:

— Am să-ţi spun mâine. Şi te-aş sfătui să tragi cu un somn lung, sănătos, înainte să auzi povestea asta, Loth, căci credinţa-ţi va fi din nou pusă la-ncer- care! Făcu un semn din cap către teancul de scrisori, apoi adăugă: Grăbeşte-te şi tu, frate! Trebuie neapărat să-i duc astea Stăpânului Misivelor.

El făcu aşa cum i se ceruse. Uneori se întreba de ce Sfântul n-o făcuse pe Margret copilul mai mare.

Se lăsase noaptea peste Ascalon. Jumătate dintre Cavalerii Corpului le urmară pe Ead şi Sabran în Grădina Iatacului, dar regina le porunci s-aştepte în faţa porţii.

Numai stelele Ie vedeau în bezna înveşmântată în nea. Ead îşi aduse aminte cum se plimba alături de Sabran în toiul verii pe aceste cărări. Era prima dată când mergeau singure.

Sabran, urmaşa Kalybei. Kalyba, întemeietoarea Casei Berethnet.

O bântuise pe tot drumul de întoarcere dinspre Caliburn-spre-Mare. O bântuise în timp ce călăreau în căutarea lui Aralaq. Taina ce dezbinase veacuri întregi Abaţia.

îmbătat de un farmec, Galian Berethnet se culcase cu femeia pe care-o văzuse ca pe-o mamă şi-o lăsase grea. îşi construise credinţa ca un zid cu care să-şi împrejmuiască ruşinea. Şi, ca să-şi scape moştenirea, nu văzuse nicio altă cale decât aceea de-a-şi sfinţi minciuna.

Incordarea-i străbătea trupul Iui Sabran precum fierbinţeala unei flăcări deschise. Când ajunseră la fântână, cu pârâiaşele-i îngheţate, se întoarseră cu faţa una la alta.

— Îţi dai seama ce-ar putea însemna o nouă alianţă, nu?

Ead aşteptă ca ea să încheie.

— Răsăritul are deja arme şi bani. Pot să le sporesc, răspunse Sabran, dar ţine minte ce ţi-am spus. Alianţele s-au făurit numai şi numai prin căsătorie.

— Trebuie să fi existat şi alianţe fără căsătorie în trecut.

— Alianţa asta e altfel. Ar uni două regiuni înstrăinate de veacuri întregi. Uneşte două trupuri şi uneşti şi două tărâmuri. De aceea ne căsătorim noi, cei de sânge regesc — nu din dragoste, ci pentru a ne clădi casele. Aşa este alcătuită lumea.

— Nu trebuie să fie aşa. încearcă, Sabran, o îndemnă Ead! Schimbă mersul lucrurilor.

— Vorbeşti de parcă nimic pe lumea asta n-ar fi mai uşor, răspunse Sabran, clătinând din cap. De parcă obiceiurile şi datinile n-au nicio putere-asupra lumii. Ele sunt cele ce ţin lumea laolaltă.

— Chiar *este* atât de uşor. Acum un an, n-ai fi crezut că ai putea să iubeşti pe cineva pe care-o vezi ca fiind eretică.

Ead nu-şi feri privirea.

— Nu e aşa?

Sabran suflă o ceaţă albă între ele.

— Ba da, răspunse. Aşa este.

Fulgii de nea-i umpluseră genele de chiciură şi i se prinseseră în păr. Ieşise valvârtej afară, fără mantie, iar acum se ţinea singură în braţe ca să-şi ţină de cald.

— Am să încerc, conchise ea. Am să... prezint această alianţă drept numai una militară. Sunt hotărâtă să domnesc fără consort, aşa cum mi-am dorit întotdeauna. Nu mai am îndatorirea de a mă căsători şi de a zămisli un prunc. Dar dacă aşa e obiceiul şi în Răsărit, cum e aici...

— S-ar putea să nu fie aşa obiceiul. După o clipă de şovăială, Ead continuă: Dar dacă e... Poate ar fi cazul să te gândeşti mai bine la ideea de-a rămâne nemăritată.

Sabran îi cercetă faţa. Chiar de-o durea gâtul, Ead nu-şi dezlipi privirea de la ea.

— De ce vorbeşti aşa? întrebă Sabran încet. Ştii că n-am vrut să mă căsătoresc de la bun început, şi nici nu am de gând să o fac din nou. Pe lângă asta, eu te vreau pe tine. Pe nimeni altcineva.

— Dar cât timp domneşti, nu poţi să fii văzută cu mine. Sunt

eretică, şi...

— încetează!

În clipa aceea, Sabran o îmbrăţişă.

— încetează acum!

Ead o trase mai aproape şi-i inspiră mirosul. Se lăsară pe o bancă din marmură.

— Sabran a Vil-a, tiza mea, s-a îndrăgostit de Doamna ei din Dormitor, murmură Sabran. După ce a abdicat în favoarea fiicei ei, au trăit împreună câte zile le-au mai rămas. Dacă-l înfrângem pe Nenumit, datoria mea va fi fost îndeplinită.

— La fel şi a mea.

Ead îşi trase mantia în jurul corpului, cuprinzând-o şi pe regină în ea.

— Poate-atunci pot să te fur şi să fug cu tine undeva.

— Unde?

Ead o sărută pe tâmplă.

— Undeva.

Un alt vis prostesc, dar deocamdată, îşi îngădui să-l trăiască. O viaţă cu Sabran alături de ea.

— Tu şi Meg mi-aţi ascuns ceva, continuă Sabran. Ce s-a întâmplat la Goldenbirch?

Trecu o vreme până când Ead îşi putu aduna curajul ca să răspundă.

— M-ai întrebat, cândva, dacă ştiu cine a fost prima regină a Inysului, în cazul în care n-a fost Cleolind.

Sabran ridică privirea spre ea.

— Mama mea spunea mereu că cel mai bine e să primeşti veşti rele pe timp de iarnă, când totul este deja cufundat în întuneric. Ca să te poţi vindeca pentru primăvară, spuse ea, în vreme ce Ead îşi căuta cuvintele. Şi în această primăvară trebuie să fiu cea mai tare.

În faţa acestor ochi — ochii vrăjitoarei —, Ead îşi dădu seama că nu mai putea ţine dezvăluirea pentru ea. După opt ani de minciuni, îi datora adevărul lui Sabran.

La lumina stelelor, i-l spuse.

57
APUS

ÎNTR-O PIVNIȚĂ DIN PALATUL ASCALON, O UCIGAȘÂ A CUIVA CU SÂNGE SFÂNT aştepta să fie executată. Sabran, care nu dăduse niciodată dovadă de sete de sânge în toţi anii de când o cunoştea Loth, hotărâse c-o voia pe Crest arestată şi ferecată, dar ceilalţi Duci Spirituali o sfatuiseră că poporul ar fi găsit acest lucru tulburător în asemenea vremuri nesigure. Cel mai bine era să se înfăptuiască repede şi-n tăcere.

După o noapte de plimbat de colo-colo pe domeniu, Sabran se dăduse bătută. Paharnicul avea să se confrunte cu securea, şi-avea s-o facă departe de ochii lumii, cu doar câţiva martori de faţă.

Crest nu dădea dovadă de nicio remuşcare în timp ce-i privea pe cei ce veniseră să o vadă murind. Roslain stătea într-o parte a încăperii, cu o scufie de doliu pe cap. Loth ştia că nu o jelea pe bunica ei, ci trădarea care pătase numele familiei sale.

Lordul Calidor îi ţinea o mână pe mijloc, în semn de alinare. Călărise de la castelul Cordain, cetatea strămoşească a familiei Crest, ca să fie alături de tovarăşa lui la ceas de suferinţă.

Loth stătea aproape de ei, braţ la braţ cu Margret. Sabran se afla şi ea aproape, purtând colanul pe care i-l dăruise mama ei când împlinise doisprezece ani. Nu se obişnuia ca regii să ia parte la execuţii, dar Sabran o considera o laşitate să nu ia parte la aceasta.

Fusese ridicat un eşafod jos, învelit cu o cârpă neagră. Când ceasul bătu ora zece, Crest ridică faţa la lumină.

— Nu cer milă, şi nici iertare nu am să-mi cer, spuse ea. Aubrecht Lievelyn a fost un păcătos şi-o lipitoare. Rosarian Berethnet a fost o curvă, iar Sabran Berethnet e o bastardă care n-

are să zămislească niciodată un copil. O ţintui cu privirea pe Sabran şi adăugă: Spre deosebire de ea, eu n-am dat greş când a fost vorba să-mi îndeplinesc datoria. Mi-am ispăşit pedeapsa cuvenită. Merg de bunăvoie în Halgalant, unde Sfântul mă va întâmpina.

Sabran nu dădu curs încercării de-a o întărâta, dar expresia-i era cu totul şi cu totul rece.

O verişoară de-ale lui Roslain, care purta şi ea o scufie de doliu, îi luă lui Crest mantia şi inelul cu pecete şi o legă la ochi. Călăul stătea pe-aproape, cu o mână pe mânerul securii.

Igrain Crest îngenunche în faţa butucului, cu spinarea dreaptă, şi-şi făcu semnul săbiei pe frunte.

— În numele Sfântului, spuse ea, mor!

Spunând acestea, îşi lăsă capu-n gaură. Loth se gândi din nou la regina Rosarian şi la faptul că moartea ei nu fusese nici măcar pe jumătate atât de milostivă.

Călăul ridică securea cu putere. Când aceasta căzu, acelaşi lucru se întâmplă şi cu capul Paharnicului.

Nimeni nu scoase un sunet. Un servitor luă capul de păr şi-l ridică să-l vadă toată sala. Sângele sfânt al Cavaleriţei Dreptăţii picura pe butuc, iar un servitor îl adună într-un pocal. În timp ce trupul neînsufleţit era înveşmântat într-un giulgiu şi înlăturat de pe eşafod, verişoara din familia Crest se îndreptă spre Roslain, care se îndepărtă de tovarăşul ei.

Inelul cu pecete se punea de obicei pe mâna dreaptă, dar felcerul i-o prinsese într-o atelă. Roslain întinse, în schimb, mâna stângă, iar verişoara ei îi puse inelul.

— Iat-o pe înălţimea Sa, lady Roslain Crest, Ducesa Dreptăţii. Fie să aibă o purtare cuviincioasă, acum şi pururea!

Igrain Crest era moartă. Umbra Paharnicului n-avea să mai întunece niciodată Reginatul Inysului.

Sabran şedea pe scaunul ei preferat din Iatac. Un ceas cu felinar ticăia pe şemineu.

Abia scosese o vorbă de când Ead îi povestise despre Kalyba. Odată încheiată povestea, ceruse să fie dusă înăuntru şi petrecuseră amândouă restul nopţii ascunse după draperiile patului ei. Ead o ţinuse în braţe în tăcere, în timp ce ea însăşi rămăsese fixând cu privirea baldachinul.

Acum, părea fascinată de propriile mâini. Ead o urmărea apăsându-şi nodurile degetelor, rostogolindu-şi latul degetelor mari

peste celelalte degete şi frecând rubinul lustruit de pe inelul de încoronare.

— Sabran, spuse ea. Nimic din puterea ei nu zace şi în tine.

Sabran îşi încleştă maxilarul.

— Dacă sunt de-acelaşi sânge cu ea, spuse ea, atunci pot mânui giuvaierul care stinge. Ceva din ea trăieşte în mine.

— Fără puroi de stele sau fructul portocalului nu te poţi folosi de niciuna dintre cele două ramuri ale magiei. Nu eşti mag, replică Ead, şi n-ai să te preschimbi în wyrm.

Sabran îşi tot scurma pielea cu unghiile. Ead se întinse să-i acopere mâna.

— La ce te gândeşti?

— La faptul că s-ar putea să fiu o bastardă. Că mă trag dintr-un mincinos şi din Doamna din Pădure — aceeaşi femeie care mi-a luat copilul —, şi că nicio casă bună nu poate fi clădită pe o asemenea temelie.

Părul îi atârna ca o perdea între ele.

— Că tot ce sunt eu e o minciună.

— Casa Berethnet a făcut multe lucruri bune. Obârşia ei n-are nicio legătură cu asta. Ead o apucă de mână, apoi adăugă: Cât despre faptul că eşti bastardă — asta înseamnă că tatăl tău e în viaţă. Nu te bucuri?

— Eu nu îl cunosc pe Gian Harlowe. Tatăl meu, din toate punctele de vedere, este Wilstan Fynch, răspunse Sabran încet, iar el a murit. La fel ca mama, ca Au- brecht şi ca toţi ceilalţi.

Capulsuferind o prinsese în mreje. Ead încercă să-i mângâie mâna, să o încălzească, fără rost.

— Tot nu înţeleg de ce a băgat ghimpele în mine.

Sabran îşi frecă pântecele.

— Dacă grăieşte adevărul, şi-a iubit fiica, pe Sabran La. Sunt sânge din sângele ei.

Ghimpele în sine se făcuse nevăzut. Potrivit doctorului care îl luase, din el nu mai rămăsese decât o şuviţă de păr.

— Kalyba nu mai are nicio urmă de omenie acum. Eşti sânge din sângele ei, dar apropierea dintre voi nu e destul de puternică pentru ca ea să te iubească, spuse Ead. Nu-ţi vrea decât tronul. S-ar putea să nu pricepem niciodată ce-i cu ea. Tot ce ştim e că e mână-n mână cu Nenumitul şi că asta înseamnă că ne e duşmancă.

Urmă un ciocănit la uşă. Un Cavaler al Corpului, cu o armură bătută cu argint, intră în cameră.

— Majestate, spuse ea, făcând o plecăciune, tocmai a sosit o pasăre din Brygstad. O solie urgentă din partea Alteţei Sale Regale, înalta Prinţesă Ermuna din Casa Lievelyn.

Îi înmână scrisoarea şi plecă. Sabran rupse pecetea şi se întoarse cu faţa la fereastră să citească.

— Ce spune? întrebă Ead.

Sabran răsuflă pe nas.

— Data este...

Scrisoarea pluti foşnind până la podea.

— Data este... a treia zi a acestei primăveri.

Şi, astfel, clepsidra se întoarse. Ead se aşteptase ca vestea s-o umple de groază, dar o parte din ea ştia deja.

Cei o mie de ani aproape că s-au împlinit.

— Pesemne că Neporo şi Cleolind l-au legat pe Nenumit la şase ani după întemeierea Ascalonului.

Sabran puse mâinile pe şemineu.

— Nu avem mult timp.

— Avem destul cât să trecem Hăul. Sabran, trebuie să-ţi trimiţi degrabă ambasadorii în Răsărit, iar eu trebuie să merg cu ei. Ca să găsim celălalt giuvaier. Măcar să-l legăm din nou.

— N-ai cum să te-arunci orbeşte în Hău, se împotrivi Sabran, încordându-se. Mai întâi, trebuie să le scriu conducătorilor răsăriteni. Seiikinezii şi lacustrinii execută orice străin le calcă ţărmurile. Trebuie să caut să le primesc îngăduinţa de-a trimit un ambasador special.

— Nu avem timp. O să ia câteva săptămâni ca o depeşă să ajungă acolo.

Ead se îndreptă către uşă.

— O iau eu înainte pe-o corabie iute şi...

— Tu chiar nu ţii deloc la viaţa ta? întrebă Sabran, enervându-se.

Ead se opri.

— Am petrecut *săptămâni* la rând crezându-te moartă când ai plecat din Ascalon! Acum vrei să treci marea fără apărare, fără platoşă, şi să ajungi într-un loc unde ai putea muri sau sfârşi în închisoare.

— Am făcut deja asta, Sabran. În ziua în care am sosit în Inys.

Ead îi dărui un zâmbet ostenit.

— Dacă am supravieţuit o dată, pot să o mai fac.

Sabran rămase cu ochii închişi, strângând şemineul cu mâinile.

— Ştiu că trebuie neapărat să pleci, spuse ea. Să-ţi cer să pleci e ca şi cum aş încerca să prind vântul într-o cuşcă — dar te rog, Ead, mai aşteaptă! Lasă-mă să-mi pun ordine în ambasadă, ca să poţi avea putere prin numărul de oameni. Nu pleca de una singură!

Ead strânse şi mai tare clanţa.

Sabran avea dreptate. Câteva zile de aşteptat în plus ar fi însemnat pierdere de vreme la Răsărit, dar i-ar fi putut scăpa pielea.

Se întoarse şi spuse:

— Am să rămân!

Auzind acestea, Sabran traversă încăperea, cu ochii plini de lacrimi, şi o îmbră- ţişă. Ead o sărută pe tâmplă şi o strânse la piept.

Sabran avusese o soartă crudă. Doamna ei din Dormitor murise în timp ce ea dormea, tovarăşul îi murise în braţe, mama, în faţa ochilor. Fiica ei nici măcar nu apucase să răsufle o dată. Tatăl ei — dacă-i fusese, într-adevăr, tată — pierise în Yscalin, unde ea nu-l putea ajunge. Pierderile o urmăriseră toată viaţa ei. Nu era de mirare că se ţinea atât de tare de ea.

— Mai ţii minte când ne-am plimbat pentru prima oară împreună? Mi-ai povestit despre gaiţa-iubitoare şi despre cum recunoaşte cântecul perechii ei, chiar de-au fost mult timp despărţite, îi şopti Ead. Inima mea-ţi ştie cântecul, aşa cum şi inima ta îl ştie pe-al meu. Şi mereu am să mă întorc la tine!

— Am să ţin minte făgăduinţă ta, Eadaz uq-Năra!

Ead încercă să-şi imprime în minte greutatea, mirosul, tonul hotărât al vocii ei. S-o încuie în amintirea ei.

— Aralaq va rămâne să te păzească. De aceea l-am adus aici, spuse ea. E o făptură morocănoasă din fire, dar e credincios şi poate face ferfeniţă un wyvern.

— O să am mare grijă de el.

Sabran se retrase.

— Trebuie neapărat să mă întâlnesc cu ceilalţi Duci Spirituali, ca să vorbesc cu ei despre ambasadă. De îndată ce soseşte restul Sfatului Virtuţilor, am să le înfăţişez această... Propunere Răsăriteană. Dacă le arăt giuvaierul care stinge şi le lămuresc însemnătatea datei, nădăjduiesc să voteze pentru mine.

— Vor lupta până la capăt împotriva ei, spuse Ead, dar tu ai gura aurită.

Sabran încuviinţă din cap, decisă să meargă până în pânzele albe. Ead o lăsă privindu-şi oraşul.

Coborî un şir de trepte şi intră în galeria deschisă de sub Solariul Regal, unde din douăsprezece balcoane se revărsau boboci de flori de iarnă. În timp ce se îndrepta cu paşi mari către uşa camerei ei, auzi un pas în spate, moale precum catifeaua.

încet, se întoarse. O Domniţă Roşie stătea într-o rază de lumină a soarelui. La buze avea o sarbacană cioplită din lemn.

Săgeata i se-nfipsese în trup înainte să apuce să răsufle. Din înţepătura ei, moartea i se răspândi prin trup.

Genunchii i se izbiră de podea cu o putere care-i zdruncină oasele. Ridică o mână tremurândă spre pântece şi simţi săgeata subţire înfiptă în el. Ucigaşa ei o prinse şi o lăsă jos.

— lartă-mă, Eadaz!

— Nairuj, tuşi Ead.

Ştiuse că ziua aceasta avea să vină. O soră a Abaţiei putea trece de vrăjile ei de protecţie.

Sticla topită-i pătrundea în vine. Muşchii i se încordară în jurul săgeţii, respingând otrava.

— Ai născut copilul, reuşi ea să spună.

Ochii de culoarea ocrului coborâră spre ea.

— O fetiţă, răspunse Nairuj după o scurtă şovăială. Eu nu mi-am dorit asta, soră, dar Abatesa a poruncit să fii redusă la tăcere.

Ead o simţi pe Nairuj răsucindu-i inelul de pe deget, inelul care fusese visul ei.

— Unde e giuvaierul, giuvaierul alb?

Ead nu fu în stare să răspundă. Deja începea să-şi piardă, puţin câte puţin, din simţire. Avea ciudata senzaţie că-i dispăreau coastele. În timp ce Nairuj o pipăia la gât, căutând după giuvaier, Ead apucă săgeata din pântecele ei şi o smulse.

Îi era foarte frig. Tot focul din ea se stingea, lăsând în urmă doar cenuşa.

— Nenumitul...

Până şi răsuflarea era cumplit de chinuitoare.

— Primăvară. A treia zi de primăvară.

— Ce-i asta?

Sabran. Glasul îi era gâtuit de teamă.

Nairuj se mişcă precum o săgeată. Ead o privi cu ochii înlăcrimaţi pe cea care-i fusese cândva soră punându-şi un văl peste gură şi sărind peste cea mai apropiată balustradă.

Pe coridor răsunară paşi.

— Ead...

Sabran o cuprinse în braţe, cu răsuflarea tăiată.

— Ead!

Trăsăturile i se contopeau.

— Uită-te la mine! Uită-te la mine, Ead, rogu-te! S-spune-mi ce ţi-a făcut! Spune-mi ce otravă...

Ead încercă să răspundă. Să-i mai rostească o dată numele, doar o dată. Să-i spună cât de rău îi pare că îşi încălcase făgăduinţă.

Am să mă întorc mereu la tine.

Bezna o împresura ca un cocon. Se duse cu gândul la portocal.

„Nu tu, Ead. Te rog!”

Glasul îi era tot mai stins.

„Te rog, nu mă lăsa singură aici!”

Se gândi la cum fusese totul între ele, de la dansul cu lumânări, la prima atingere a buzelor ei.

Apoi nu mai gândi deloc.

Soarele apunea deasupra Ascalonului. Loth aruncă o privire pe fereastră spre Turnul de Alabastru luminat de lumânări, unde Sfatul Virtuţilor dezbătea Propunerea Răsăriteană.

Ead zăcea în pat. Buzele i se înnegriseră la fel de tare ca părul, iar corsetul îi fusese desfăcut şi scotea Ia iveală o gaură cât o gămălie de ac în trupul ei.

Sabran nu plecase de lângă ea. O ţintuia pe Ead cu privirea de parcă, dacă s-ar fi uitat în altă parte, i-ar fi rupt legătura plăpândă cu viaţa. Afară, Aralaq pândea în Grădina Iatacului. Fusese nevoie de multă bătaie de cap ca să-l convingă să plece de-acolo cât o cerceta Doctorul Regal pe Ead, şi chiar şi atunci pocnise din falei la el când omul încercase s-o atingă.

Doctorul Boum se mişca precum limba unui ceasornic în jurul patului bolnavei. Îi măsură bătăile inimii, o atinse pe frunte şi-i cercetă rana. Când bărbatul îşi scoase ochelarii, Sabran înălţă capul.

— Lady Nurtha a fost otrăvită, concluzionă el, dar nu ştiu cu ce anume. N-am mai întâlnit în viaţa mea asemenea simptome.

— Sora cea crudă, răspunse Loth. Aşa se numeşte.

Ar fi trebuit să-i pricinuiască moartea. Din nou, Ead îşi sfidase soarta.

Doctorul Regal se încruntă auzind aceasta.

— Nu am auzit niciodată de-o asemenea otravă, milord. Nu ştiu cum s-o curăţ de ea.

Privi din nou spre Ead.

— Majestate, mie mi se pare că lady Nurtha a fost cufundată

într-un somn adânc. Pesemne că poate fi trezită din el. Sau nu. Tot ce putem face e să ne străduim s-o ţinem în viaţă cât putem de mult. Şi să ne rugăm pentru ea.

— *Chiar* o vei trezi, şopti Sabran. Vei găsi o cale. Dacă moare...

Vocea i se frânse şi-şi prinse capul în mâini. Doctorul Regal făcu o plecăciune.

— Ne pare rău, Majestate! O să facem tot ce putem pentru ea.

Se retrase din încăpere. Când uşa se închise, Sabran începu să tremure.

— Am fost blestemată din leagăn. Doamna din Pădure a aruncat un blestem pe capul meu. Nu doar că mi-am pierdut coroana, ci cei la care ţin cad toţi precum trandafirii pe timp de iarnă. Mereu în faţa ochilor mei.

Margret, care stătuse de veghe de cealaltă parte a patului, veni acum să se aşeze lângă ea.

— Nu crede lucrurile-astea. Nu eşti blestemată, Sab, spuse ea, cu blândeţe, dar şi cu hotărâre. Ead nu e moartă, şi nu o s-o jelim. O să luptăm din răsputeri pentru ea şi pentru toate cele în care crede.

O privi pe Ead.

— Dar eu un lucru-ţi spun. Nu mă căsătoresc cu Tharian până nu se trezeşte ea. Dacă ea crede că nerozia asta o s-o scape de faptul că trebuie să mă însoţească, se înşală amarnic.

Loth ocupă locul de pe care se ridicase Margret şi-şi ridică mâinile împreunate la buze.

Nici măcar când sângerase în Lasia Ead nu arătase atât de plăpândă. Parcă se scursese toată viaţa şi toată căldura din ea.

— Am să merg eu în Răsărit, anunţă el cu un glas răguşit. N-are nicio însemnătate ce hotărăşte Sfatul Virtuţilor, eu tot trebuie să merg în Răsărit ca reprezentant al tău, Sabran. Să leg o alianţă. Să caut celălalt giuvaier.

Sabran tăcu timp îndelungat. Afară, Aralaq scoase un urlet înfiorător.

— Mai întâi, vreau să mergi la împăratul Neîncetat, Dranghien Lakseng, spuse Sabran. Este necăsătorit şi, prin urmare, avem mai multe să-ri oferim. Dacă-l convingem să ni se-alăture, el îl poate convinge pe Despotul din Seiiki.

Loth o urmărea cu inima îndurerată.

— Am să te trimit cu un alai de două sute de persoane. Dacă ajungi la împăratul Neîncetat, trebuie să-i dovedeşti puterea Reginatului Inysului, îi porunci ea, privindu-l în ochi. Ai să-i ceri să ne dea întâlnire, cu dragonii lui cu tot, în Hău, în a treia zi de primăvară. Nu vei avea timp să te întorci sau să te târguieşti pentru termenii Inysului. Nădăjduiesc că vei pecetlui această alianţă având în inimă ţelurile noastre, ca să ajungem la rezultatul dorit.

— Aşa am să fac, îţi jur!

Lui Loth i se părea că încăperea se preschimbase deja într-o criptă. Alungând acest gând, se apropie de Ead şi îi dădu un cârlionţ de păr după ureche. Nu avea să-şi îngăduie să se gândească la faptul că era un rămas-bun.

Cu demnitate, Sabran se ridică de pe scaunul ei.

— Mi-ai făgăduit c-ai să te-ntorci la mine, rosti ea către Ead. Reginele nu uită făgăduinţele ce li se fac, Eadaz uq-Năra.

Postura îi era una ţeapănă. Loth o luă de braţ şi o conduse cu grijă afară din încăpere, lăsând-o pe Margret să-şi vadă de veghea ei.

Plecă alături de regina lui. Când ajunseră în capătul coridorului, Sabran se dădu în sfârşit bătută. Loth o cuprinse cu braţele, în timp ce ea se lăsa la podea şi începu să suspine de parcă i-ar fi smuls cineva sufletul din trup.

AICI SĂLĂŞLUIESC DRAGONI[9]

Al cui cuvânt cu-avânt l-o fi urmat, De-n ăst voiaj primejdios s-a avântat, Şi-n furibunde mări s-a scufundat?

— Anonim, din *Man'yoshu*

9 *Here he elragons* (în. eng.), expresie care desemnează teritorii necunoscute şi potenţial periculoase. Se vrea o imitare a practicii medievale de a desena pe hărţi dragoni ori monştri în zonele încă neexplorate (n. red.).

58
APUS

CORABIA *ELEGANTA* CUTREIERA MĂRILE DE CÂTEVA ZILE, ÎNSĂ PÂREA C-O FACE DE veacuri întregi. Loth le pierduse şirul. Tot ce ştia era că voia să plece de pe corabia asta şi să revină pe uscat.

Sabran susţinuse cu mare patimă aşa-numita Propunere Răsăriteană. În tot acel timp, membrii Sfatului Virtuţilor nu dormiseră deloc. Marea lor grijă era cum aveau să răspundă inyshienii la o alianţă cu ereticii şi wyrmii, care se punea împotriva a tot ceea ce cunoşteau ei.

După ceasuri întregi de dezbateri cu privire la cum se putea îndreptăţi aşa ceva din punct de vedere religios, câteva consfătuiri cu Colegiul Sanctarienilor şi argumente pătimaşe pentru şi împotrivă, Sabran mutase votul în favoarea ei. Ambasada pornise la drum în ziua următoare.

Planul, aşa disperat cum era el, începea să prindă contur. Ca să-şi sporească sorţii de izbândă, erau nevoiţi să dezbine Armia Draconică. Sabran invocase chemarea sfântă la arme şi le scrisese atât suveranilor de pe întinderea Virtuţilor, cât şi celor de la Miazăzi, cerându-le să ajute Inysul să cotropească şi să recucerească oraşul Cârscaro în a doua zi de primăvară. Un atac asupra singurei fortăreţe draconice i-ar fi putut sili pe Fyredel şi pe servitorii lui să rămână în Yscalm ca s-o apere.

Avea să fie primejdios. Mulţi aveau să moară. Se prea putea să moară *toţi* — dar nu aveau de ales. Trebuia neapărat să-l nimicească pe Nenumit chiar în clipa în care se trezea, sau să aştepte ca el să nimicească lumea întreagă. Loth ar fi preferat să

moară cu o sabie în mână.

Mama lui fusese sfâşiată de durere văzându-I că pleacă din nou, însă măcar de data aceasta apucase să îşi ia rămas-bun. Ea şi Margret îl conduseseră până la Perchling, aşa cum făcuse şi Sabran, care-i dăduse inelul ei de încoronare pentru a-I arăta împăratului Neîncetat, cel care acum atârna la gâtul lui de un lanţ.

Era de-o hotărâre de zile mari. Era limpede că se temea de alianţa aceea, dar Sabran ar fi făcut orice pentru supuşii ei. Iar el simţea că acesta era modul ei de-a o cinsti pe Ead.

Ead. Ori de câte ori se trezea, credea că ea era aici, pe drum, alături de el.

Urmă o bătaie în uşă. Loth deschise ochii.

— Da?

Servitoarea intră şi făcu o plecăciune.

— Lord Arteloth, am intrat în raza vizuală a celeilalte corăbii. Sunteţi gata să plecăm?

— Am ajuns în Groapa Osemintelor?

— Da, milord.

El îşi luă cizmele. Următoarea corabie avea să-l ducă în Imperiul celor Douăsprezece Lacuri.

— Desigur, spuse el. O clipă. Vin şi eu pe punte.

Femeia se plecă din nou şi se retrase. Loth îşi luă mantia şi săculeţul.

Gărzile lui de corp aşteptau în faţa cabinei. În locul armurii complete, Cavalerii Corpului pe care Sabran i-i împrumutase purtau numai zale pe sub tunici, cu blazonul regal al Inysului. îl urmăreau pe Loth în timp ce acesta-şi croia drum în sus pe punte.

Cerul era spuzit cu stele. Loth încercă să nu privească prea mult spre apă în timp ce se îndrepta cu paşi mari spre prora *Elegantei,* unde doamna căpitan stătea cu braţele-i musculoase încrucişate.

Hăul adăpostea multe lucruri pe care celelalte mări nu le aveau. Auzise poveşti despre sirene cu dinţii precum nişte ace, despre peşti care luminau precum lumânările sau despre balene care puteau înghiţi o corabie întreagă. În depărtare, Loth vedea silueta mătăhăloasă *a* unei nave de război, ale cărei lumini sclipeau. Când se apropiată destul ca să-i vadă însemnele şi flamura, ridică din sprâncene.

— *Trandafirul Veşnic.*

— Unul şi-acelaşi, răspunse căpităneasa, o femeie de o statură impunătoare. Căpitanul Harlowe ştie apele răsăritene. Te preia el de-aici încolo!

— Harlowe! interveni unul dintre Cavalerii Corpului. Asta nu-i pirat?

— Corsar.

Cavalerul pufni.

Eleganta opri lângă *Trandafirul Veşnic.* Nicio corabie nu putea arunca ancora, aşa că echipajele se-apucară să lege vasele unul de celălalt. Pluteau prin bezna nesfârşită.

— Să-mi bag ceva, ia uite-l şi pe Arteloth Beck!

Estina Melaugo îşi plesni coapsele cu palmele şi-i zâmbi larg.

— Nu credeam c-o să te mai vedem pe-aici, milord!

— Bună seara şi dumneavoastră, domniţă Melaugo! strigă Loth, încântat să vadă o faţă pe care-o cunoştea. Mi-aş fi dorit să ne întâlnim într-un loc ceva mai primitor!

Melaugo plescăi din limbă.

— Tipul intră pe jos în Yscalin, şi-i e teamă de Hău. Şterge-ţi ochii şi miş- că-ţi dosu-ăla de nobil aici, sus, lorzişorule!

Dădu drumul unei scări din sfoară şi-şi atinse borul pălăriei.

— Mulţam, căpitănească Lanthom! Te salută Harlowe.

— Şi eu pe el, răspunse căpităneasa *Elegantei,* şi noroc pe-acolo, Estina! Ai grijă de tine!

— întotdeauna.

În timp ce alaiul lui se-aduna, Loth urcă pe scară. O pizmuia pe căpităneasa Lanthorn pentru că se întorcea pe ape albastre. În vârf, Melaugo îl ajută să urce şi-l bătu pe spinare.

— Am pus toţi rămăşag că muriseşi, spuse ea. În numele Halgalantului, cum ai scăpat din Cârscaro?

— Donmata Marosa, răspunse Loth. N-aş fi putut pleca fără ea.

Simţi o durere în gât când se gândi la ea. Acum putea fi Regina întrupată a Yscalinului, cu ochii plini de cenuşă.

— Marosa.

Melaugo ridică dintr-o sprânceană neagră.

— Ei, nu m-aşteptam să spui vreodată asta. Asta-i o poveste pe care chiar trebuie s-o aud — dar, mai întâi, căpitanul Harlowe vrea să te vadă.

Fluieră către corsari, în timp ce cavalerii treceau, cu tot cu armura lor grea, peste copastie.

— Urcaţii-i pe oamenii lordului Arteloth pe scară şi băgaţi-i în cabină! Hai, mai cu viaţă!

Echipajul o ascultă far-a cârti. Unii dintre ei îşi şi înclinară capetele-n faţa Iui Loth, în vreme ce-i ajutau membrii ambasadei inyshiene să urce pe *Trandafirul Veşnic.*

Melaugo îl conduse pe punte. În interiorul luminat de lumânări al cabinei, Gian Harlowe se uita peste-o hartă, alături de Gautfred Plume — timonierul — şi o femeie cu pielea pământie şi cu părul argintiu.

— Aaa! Lord Arteloth.

Tonul îi era ceva mai cald decât îi fusese la prima lor întâlnire.

— Bun venit înapoi! Ia un loc.

Făcu un semn spre un scaun.

— Ea e noul meu cartograf, Hafrid de Elding.

Femeia de la miazănoapte-şi puse o mână pe piept în semn de salut.

— Sănătate şi bucurii, lord Arteloth!

Loth se aşeză.

— Şi dumneavoastră, domniţă!

Harlowe ridică privirea. Purta un veston cu legături de aur.

— Ia să-mi spui, zise el, cum ţi se pare Hăul, milord?

— Nu mă dau în vânt după el.

— Hm. Aş zice că eşti laş, dar apele-astea-i tulbură şi pe cei mai căliţi marinari — şi, în orice caz, nimeni nu te poate face laş când te-ndrepţi cu-atâta îndrăzneală către moarte.

Expresia i se schimbă iute.

— N-am să te-ntreb cum ai scăpat din Cârscaro. Orice face omul ca să supravieţuiască-l priveşte numai pe el. Şi n-am să te-ntreb nici ce s-a ales de prietenul tău.

Loth nu spuse nimic, dar simţi un gol în stomac. Harlowe îl chemă mai aproape de hartă.

— Mă gândeam să-ţi arăt unde mergem, să le zici alor tăi, de-o fi să te bată la cap cu trecerea.

Harlowe se aplecă deasupra hărţii, care înfăţişa cele trei continente cunoscute ale lumii şi grupul de insule ce le-nconjura ca o constelaţie. Bătu cu un deget cu încheietura ciolănoasă în partea dreaptă.

— Ne-ndreptăm către Oraşul celor O Mie de Flori. Ca să ajungem acolo, va trebui să trecem prin apele de Ia miazăzi ale Hăului, ca să prindem vânturile de apus, ceea ce ne va scurta călătoria o săptămână sau două. Ar trebui să fim pe Marea Soarelui Dănţuitor în vreo trei sau patru săptămâni. îşi frecă bărbia şi continuă: De-acolo, călătoria o să fie mai grea. O să trebuiască să ne ferim de marina seiikineză, care vede *Trandafirul* drept navă inamică — şi de wyrmii care-au fost văzuţi la Răsărit, conduşi de Valeysa.

Loth îl văzuse suficient pe Fyredel ca să ştie că nu voia să dea ochii cu vreunul dintre fraţii lui.

— Ne îndreptăm către un port închis pe coasta de sud-vest a Imperiului celor Douăsprezece Lacuri.

Harlowe îi arătă locul.

— Cândva, acolo se aflau câteva fabrici, unde Casa Lakseng facea negoţ înainte de interdicţia de a cutreiera mările. Asta a fost, bineînţeles, înainte de Marea Năpastă. Dacă ajungem în portul ăla, o să trimitem un mesaj puternic împăratului.

— Că dorim să redeschidem o uşă închisă, încheie Loth. Ce ştii despre împăratul Neîncetat?

— Aproape nimic. Lakseng locuieşte într-un palat împrejmuit cu ziduri, iese-n miezul verii şi e ceva mai îngăduitor cu cei ce intră pe meleagurile lui în afara legii decât lorzii sării din Seiiki.

— De ce?

— Pentru că Seiiki e naţie insulară. Odată ce şi-a-nfipt molima draconică dinţii-n ea, s-a răspândit precum focurile de pădure. Lacustrinii-au avut mai mult loc să fugă de ea.

Harlowe îl ţintui cu privirea pe Loth, Iară să clipească.

— Tu să ai grijă ca împăratul Neîncetat să fie bun de mâna reginei Sabran, milord. Ea merită un prinţ care s-o iubească.

Un muşchi din obraz îi zvâcni în vreme ce vorbea. Plecă din nou capul spre hartă, cu maxilarul încleştat, şi-şi chemă cartograful.

— Am să fac tot ce-mi stă-n putere pentru regina Sabran, căpitane Har- lowe, răspunse Loth, încet. Pe cinstea mea!

Harlowe scoase un mârâit.

— Ţi-a fost pregătită o cabină. Vezi, dacă se izbeşte ceva de navă, să-ncerci să nu te pişi pe tine. E o balenă. Făcu un semn cu capul spre uşă şi adăugă: Hai, Estina. Bagă nişte băutură-n el!

În timp ce Melaugo-l conducea pe pupa corăbiei, Loth aruncă o ultimă privire spre *Eleganta,* care se retrăgea. încercă să nu se gândească prea mult la faptul că *Trandafirul Veşnic* era acum singur în mijlocul Hăului.

Cabina lui era mai bună decât ultima. Loth bănuia că fusese înălţat în rang nu dintr-o preţuire nou-dobândită de echipaj faţă de statutul său de nobil, ci pentru că intrase pe jos în Yscalin şi scăpase cu viaţă pentru a povesti.

Şi chiar povestise. Îi depănă povestea lui Melaugo, care stătea pe locul de la fereastră şi-l asculta. Îi spuse cum fusese luată prizonieră donmata Marosa şi adevărul despre Regele întrupat din Yscalin, şi descrisese tunelul unde Kit îşi găsise sfârşitul.

Din loialitate faţă de Ead, lăsă la o parte amănuntele despre Abaţia Portocalului. În schimb, spuse că trecuse Ţepuşele şi fugise înapoi în Inys prin Mentendon. Când isprăvi povestea, Melaugo clătină din cap.

— Chiar îmi pare rău! Lordul Kitston avea inima bună.

Bău din plosca de la şold.

— Şi-acuma dumneata te duci în Răsărit. Mă gândesc că ţi-ai dovedit vitejia, dar o să-ţi fie greu pe-acolo.

— Pentru ceea ce-am făcut, spuse Loth, merit să-mi fie greu.

îşi umezi buzele.

— Kit a murit din vina mea.

— Hai, nu face d-astea acum! El a ales să meargă cu tine. Putea să rămână-n Yscalin ori pe corabia noastră, sau putea să rămână acasă.

Îi dădu plosca. El şovăi, apoi o primi.

— Dumneata-ncerci să-i convingi pe răsăriteni că au la fel de mare nevoie de ajutor din partea Apusului cum avem şi noi, dar aceştia au supravieţuit de capul lor veacuri întregi pân-acuma — şi o alianţă cu regina Sabran, un dar pentru orice prinţ de prin părţile noastre de lume, s-ar putea să nu fie îmbietoare pentru împăratul Neîncetat. Pentru noi, e regină, dar pentru el e o hulitoare. Credinţa ei e clădită pe ura faţă de dragoni, iar a lui, pe închinarea la ei.

— Nu neamul celor de foc.

Loth adulmecă plosca.

— Răsăritenii nu se închină la *ei.*

— Nu. Ei se tem de Nenumit şi de cei de teapa lui, aşa cum ne temem şi noi, recunoscu Melaugo, dar s-ar putea ca regina Sabran să fie totuşi nevoită să jertfească nişte principii dacă vrea să meargă până la capăt cu povestea asta.

Loth bău, dar scoase imediat lichidul care ardea pe nas. Melaugo râse.

— Mai încearcă. A doua oară-ţi intră mai uşor pe gât.

El încercă din nou. Tot părea că-i smulgea pielea de pe obraji, dar îl încălzea la burtă.

— Păstreaz-o tu. O să-ţi trebuiască în Hău.

Femeia se ridică.

— Mă cheamă datoria, dar întreb un marinar lacustrin dacă poate să te-nveţe ceva din obiceiurile lor, dacă nu şi câteva cuvinte din limba lor. Hai să nu te-nfa- ţişăm Majestăţii Sale împărăteşti ca pe-un bătut în cap.

O ceaţă deasă împresura *Trandafirul Veşnic,* ţinându-i pe întuneric chiar şi ziua. Felinarele aruncau lumini ca nişte năluci pe valuri. Ca să se ferească de frig, Loth rămase în cabina lui, unde un tunar lacustrin pe nume Thim era însărcinat să-l înveţe despre Imperiul celor Douăsprezece Lacuri.

Thim avea optsprezece ani şi părea înzestrat cu o răbdare nesfârşită. II învăţă pe Loth despre ţara lui de baştină, care era împărţită în douăsprezece regiuni, fiecare adăpostind câte unul dintre Marile Lacuri. Era un domeniu întins, ce se încheia cu Lorzii Căderii Nopţii — munţi ce închideau calea spre restul continentului, cel mai mare dintre ei fiind nemilosul Brhazat. Thim îi povesti lui Loth că mulţi răsăriteni încercaseră să treacă Lorzii Căderii Nopţii, printre care şi ultima regină a Sepulului, dar niciunul nu se mai întorsese. Trupuri neînsufleţite îngheţate de multă vreme încă zăceau prin zăpadă.

În clipa de faţă, împăratul Neîncetat al celor Douăsprezece Lacuri era capul Casei Lakseng şi fusese crescut de bunica lui, Marea împărătească Văduvă. Thim îi spuse modul corect în care să-i facă plecăciuni, cum să i se adreseze şi cum să se poarte de faţă cu el.

Află că Dranghien Lakseng, deşi nu era tocmai zeu, era aproape zeu în ochii poporului său. Casa lui pretindea că se trage din primul om care găsise un dragon după ce aceştia căzuseră din planul ceresc. Printre oamenii de rând circulau zvonuri („pe care Casa Lakseng nici nu le întărea, nici nu le tăgăduia") potrivit cărora unii dintre conducătorii stirpei fuseseră dragoni cu chip de om. Ce era sigur era că ori de câte ori un conducător lacustrin se apropia de moarte, Dragoniţa Imperială alegea un urmaş dintre moştenitorii lor de drept.

Pe Loth îl tulbura gândul că la curtea lor se afla o Dragoniţă Imperială. Ce ciudat era să fie supravegheaţi de wyrmii

— Cuvântul acesta e interzis, îl avertiză Thim, solemn, când îl folosi o dată. Noi le spunem dragonilor pe numele ce li se cuvin, iar fiarelor înaripate de la Apus, *scuipăton-de-foc.*

Loth băgă tot la cap. Viaţa lui ar fi putut depinde de cele aflate în momentele de faţă.

Când Thim avea treabă pe altundeva, Loth îşi omora timpul jucând cărţi cu Cavalerii Corpului şi uneori, în rarele clipe când era liberă, cu Melaugo. Ea îi bătea de fiecare dată. Când cădea noaptea, el încerca să adoarmă — dar o dată se duse singur pe punte,

chemat de un cântec tulburător.

Felinarele erau stinse, dar stelele erau atât de strălucitoare, încât mai că puteai să vezi la lumina lor. Harlowe fuma o pipă la prora, când Loth i se alătură.

— Seara bună, căpitane...

— Linişte!

Harlowe era ca o stană de piatră.

— Ascultă!

Cântecul plutea peste valurile negre. Un fior străbătu trupul lui Loth.

— Ce-i asta?

— Sirene.

— N-au să ne-atragă spre moarte?

— Doar în poveşti!

Un fuior de fum îi ieşi din gură.

— Uită-te la mare. Marea o cheamă ele.

La început, Loth nu văzu decât golul. Apoi, o floare de lumină înflori în apă, scăldându-i suprafaţa. Deodată, văzu peşti, mii de peşti, iar fiecare strălucea precum curcubeul.

Auzise poveşti despre luminile de pe cer din Hroth. Nu se-aşteptase să le vadă niciodată pe sub apă.

—Vezi dumneata, milord, murmură Harlowe, căruia lumina-i scânteia în ochi. Frumuseţea o găseşti oriunde.

59
RĂSĂRIT

Trandafirul Veşnic gemea în timp cf. valurile se opinteau pe dedesubtul lui. Furtuna izbucnise la o săptămână după ce trecuseră în apele Mării Soarelui Dănţuitor, şi de-atunci nu se ostoise deloc.

Apa izbea coca atât de puternic, încât îţi clănţăneau dinţii-n gură. Vântul vuia, iar tunetul uruia, acoperind urletele echipajului în timp ce se lupta cu furtuna. În cabina lui, Loth se ruga în taină Sfântului, cu ochii închişi, încercând să nu verse. Când veni următorul val, felinarul pâlpâi, apoi se stinse.

Nu mai putea îndura. Dacă-i era menit să moară în noaptea aceasta, n-avea să moară aici. îşi legă mantia, degetele alunecându-i pe închizătoare, şi-şi făcu loc pe uşă izbind-o cu umărul.

— Milord, căpitanul a spus să rămână fiecare-n cabina lui! strigă una dintre gărzile lui de corp.

— Cavaleriţa Curajului ne spune să privim moartea-n ochi, răspunse el. Am de gând s-o ascult!

Suna mai curajos decât se simţea.

Când ieşi pe punte, simţi mirosul furtunii. Vântul îi urla-n faţă, orbindu-l. Cizmele-i alunecară pe scânduri în timp ce se îndrepta spre unul dintre catarge, îmbrăţişându-l, deja ud până-n măduva oaselor. Fulgerul despică tăriile cerului de deasupra lui, orbindu-l.

— Intoarce-te-n cabina ta, lorzişorule! strigă Melaugo, căreia îi curgea vopseaua neagră de la ochi. Ce, vrei să mori pe-aici?

Harlowe stătea Ia pupa, cu maxilarul încleştat. Plume era la cârmă. Când *Trandafirul* tăie un val cât un munte, marinarii strigară într-un glas. O femeie care de obicei curăţa puntea fu

azvârlită peste bord, strigătul ei fiind acoperit de un tunet, iar un bărbat alunecă de pe marginea pe care stătea şi se îndreptă repede spre mare. Velele se umflau şi pocneau, strâmbând imaginea Ascalonului.

Loth îşi lipi obrazul de catarg. Corabia i se păruse zdravănă în timp ce treceau Hăul în ea; acum, îşi dădea seama cât de neputincioasă era nava. Supravieţuise molimei, văzuse moartea în ochii unei cocatrici, dar se părea că în apele Răsăritului avea să-şi găsească pieirea.

Valurile izbeau *Trandafirul Veşnic* din toate părţile în timp ce corabia se răsturna din nou, udându-şi echipajul până la piele. Apa se revărsă pe punte. Plume întoarse cârma spre stânga, dar era de parcă *Trandafirul* se trezise la viaţă.

Catargul începu să se crape. Vântul îl lovea cu prea mare forţă. Loth o luă la goană spre pupa. Chiar dacă Harlowe pierdea stăpânirea asupra propriei corăbii, Loth se simţea mai în siguranţă cu el decât oriunde altundeva. Acesta era omul care se luptase cu un lord al piraţilor în timpul unui taifun şi care cutreierase toate mările cunoscute în lume. În timp ce alerga, Melaugo-i strigă un cuvânt pe care nu-l distinse.

Un talaz mai mare decât toate celelalte se lovi de navă şi-l făcu să cadă din picioare. Gura şi nările i se umplură de apă. Intrase în apă până la coate. Plume trase de cârmă pentru a se feri de el, dar, deodată, *Trandafirul* aproape că se răsturnă, iar cel mai înalt catarg aproape că ajunse în mare. În timp ce-aluneca pe punte, Loth căută ceva de care să se prindă cu mâinile şi dădu de braţul vânos al tâmplarului, care se ţinea cu vârfurile degetelor de parâme.

Trandafirul se îndreptă. Tâmplaru-i dădu drumul lui Loth, lăsându-l să scuipe apă.

— Mulţumesc! spuse Loth, cu glasul gâtuit.

Tâmplaru-i făcu semn cu mâna, gâfâind.

— Pământ la pupa! strigă cineva din depărtare. Pământ!

Harlowe ridică privirea. Loth clipi ca să scape de apa de mare şi de ploaie din ochi în timp ce fulgera din nou. Printr-o pâclă apoasă, îl văzu pe căpitan deschi- zându-şi ocheanul de noapte şi privind prin el.

— Hafrid, răcni el, ce-i aici?

Cartografa-şi feri faţa de ploaie.

— Tocmai în părtea asta de Miazăzi n-ar trebui să fie nimic!

— Şi totuşi, e ceva.

Harlowe îşi închise ocheanul.

— Meştere Plume, du-ne pe insula aia.

— Dacă-i locuită, ne vor trece pe toţi prin sabie! strigă Plume drept răspuns.

— Atunci, *Trandafirul* va scăpa, iar noi vom muri mai repede decât aici! se răsti Harlowe la timonierul lui.

Ochii-i fură luminaţi de un fulger.

— Estina, adună echipajul!

Şefa echipajului luă o pipă de pe un lanţ din jurul gâtului ei şi şi-o înfipse între dinţi. Un tril ascuţit fu dus de vânt. Loth se ţinu bine de copastie, cu apa picu- rându-i de pe gene, în timp ce Melaugo striga porunci piraţilor. Aceştia dansau pe melodia fluierului, urcându-se pe parâme şi trăgând de frânghii, în timp ce nava se înclina între ei. Lui Loth i se părea haos deplin — dar, curând, insula le apăru în faţă, apropiindu-se clipă de clipă. Era prea aproape. încă două fluiere, şi velele fură ridicate.

Trandafirul Veşnic nu încetini deloc.

Harlowe miji ochii. Corabia lui se apropia în continuare de insulă, mai iute ca niciodată.

— Asta nu-i lucru firesc! Refluxul n-ar trebui să fie suficient de rapid ca să ne tragă! Se strâmbă, adăugând: O să dăm de pământ!

În timp ce Loth îşi ştergea apa de ploaie de pe frunte, dintr-o parte joasă a insulei veni o străfulgerare. Era strălucitoare precum o oglindă ce prindea lumina soarelui.

— Ce nudom e aia?

Plume miji ochii când raza de lumină se ivi din nou.

— O vezi, căpitane?

— Mda.

— Ne-o face cineva un semnal.

Melaugo era agăţată de-o frânghie de pe care picura apa.

— Căpitane?

Harlowe rămânea cu mâinile pe balustradă şi cu privirea aţintită la insulă. Dâre de lumină îi pictau punctele mai înalte.

— Căpitane, strigă şeful, şaptesprezece stânjeni de la însemn! Suntem înconjuraţi de recif!

Melaugo se duse într-o parte şi se uită.

— Văd asta! Scăpa-ne-ar Domniţa, că e peste tot!

— Căpitane, mai că ai zice că ştie pe unde s-o ia. Să fereşte de toate la mustaţă!

Harlowe privi spre insulă cu o expresie hotărâtă. Loth îi cercetă chipul, căutând orice umbră de speranţă.

— Ignoraţi ultimul ordin! porunci Harlowe. Coborâţi toate ancorele şi muiaţi în apă toate velele!

— Nu putem să ne oprim acum! îi strigă Plume.

— Putem să încercăm. Dacă *Trandafirul* eşuează, s-a zis cu el. Şi eu aşa ceva nu pot îngădui!

— Putem să ne ferim de asta. Riscăm să ţinem piept furtunii şi...

— Chiar dac-am putea cumva să ne-ntoarcem în reciful ăsta, am fi aruncaţi şi mai spre Miazăzi şi ne-am împotmoli la sfârşit! se răsti Harlowe. Vrei s-o mierleşti aşa, meştere Plume?

Melaugo făcu un schimb de priviri neputincioase cu Plume, apoi dădu comanda echipajului ei. Se trase de frânghii, se strânseră velele. Marinarii se agăţau de gabii, cu picioarele sprijinite de parâme, şi trăgeau de pânze cu mâinile goale. Unul dintre ei fu azvârlit şi se izbi de punte. Oasele i se zdrobiră. Sângele se amestecă cu apa mării. Cu un calm care nu se potrivea deloc cu haosul din jurul lui, Harlowe coborî şi-i luă cârma timonierului.

Loth se ţinu bine. Nu simţea decât gust de sare. Nu-i simţea decât usturimea în ochi. Când prima dintre ancorele *Trandafirului* se agăţă de fundul mării, smuci- tura parcă-i mută măruntaiele din loc.

Echipajul lăsă cea de-a doua ancoră să cadă, apoi pe cea de-a treia. Tot nu încetiniră. Fruntaşul numără stânjenii. Loth se pregăti sufleteşte, în vreme ce trei ancore trăgeau în van de corabie.

Tunetul bubui. Fulgerele scăpărată. Ultima ancoră plonjă între valuri, dar nisipul era prea aproape acum, mult prea aproape pentru a se putea feri de el. Harlowe se ţinu de cârmă, cu pumnii strânşi.

Era ori reciful, ori plaja. Iar Loth îşi dădu seama, după căutătura din ochii lui Harlowe, că nu avea de gând să primejduiască *Trandafirul* aruncându-l în colţii recifului.

Melaugo fluieră puternic. Echipajul îşi lăsă munca deoparte şi se agăţă de tot ce apucă.

Nava de luptă se cutremură sub ei. Loth strânse din dinţi, aşteptându-se să simtă coca făcută ferfeniţă. Cutremurul parcă dură o veşnicie — apoi, dintr-odată, *Trandafirul* rămase nemişcat, precum o statuie. Nu mai auzea decât răpăitul ploii pe punte.

— Şase stânjeni, spuse fruntaşul, gâfâind.

Urale asurzitoare izbucniră din partea echipajului. Loth se ridică, cu genunchii tremurând, şi i se alătură lui Melaugo. Când

văzu valurile lovindu-se în continuare de navă, îşi sprijini capul de mâini şi râse de parcă n-ar mai fi avut de gând să se oprească niciodată. Melaugo zâmbi larg şi-şi încrucişă braţele.

— lată-te, lorzişorule. Ai scăpat cu viaţă din prima ta furtună.'

— Dar cum de s-a oprit?

Loth urmărea apa mării atingând coca.

— Mergeam foarte repede...

— Mie una mi se rupe! Hai să zicem că-i o minune şi gata — una de la Sfân- tu-ăla al tău, dac-aşa ţi se năzare ţie!

Numai Harlowe nu părea a se bucura. Ridică privirea spre insulă, muşcându-şi obrazul pe interior.

— Căpitane.

Melaugo băgase de seamă.

— Care-i buba?

Acesta privea în continuare spre insulă.

— Cutreier mările de ani buni, răspunse el. Niciodată n-am mai simţit o corabie să se mişte cum s-a mişcat *Trandafirul* mai devreme. De zici c-a tras-o un zeu afară din furtună.

Melaugo părea să nu ştie ce să zică. îşi puse pălăria leoarcă pe cap.

— Găseşte-ne nişte praf de puşcă uscat şi adună niscaiva iscoade, ceru Harlowe. De-ndată ce scoatem la suprafaţă trupul neînsufleţit al meşterului Lark, o să ne trebuiască apă dulce şi mâncare. Eu o să merg pe ţărm cu un grup mic. Toţi ceilalţi, cu tot cu alaiul inyshian, ar trebui să rămână şi să ne-ajute să dregem nava.

— Aş dori să vin cu dumneavoastră. Dacă se poate, se băgă Loth în seamă. Fie-mi cu iertare, căpitane Harlowe, dar după ce-am trecut prin ce-am trecut, mi-am cam pierdut îndemânarea pe mare! Cred c-aş fi mai folositor pe uscat.

— înţeleg!

Harlowe îl cercetă din cap până-n picioare.

— Dumneata ştii să vânezi, lord Arteloth?

— Da, ştiu. În Inys, vânam adesea.

— La curte, bag de seamă. Şi cred că vânai cu arcul.

— Da.

— Păi, mă tem că nu prea avem arcuri p-aici, spuse Harlowe, dar o să te-nvă- ţăm cum să foloseşti un pistol.

II bătu pe Loth pe umăr când trecu pe lângă el.

— Tot fac eu pirat din dumneata odată şi-odată.

Trandafirul Veşnic rămase ancorat şi cu toate pânzele strânse, dar vântul tot îl înclina primejdios. Loth urcă într-o barcă cu vâsle cu doi Cavaleri ai Corpului care refuzaseră amândoi să poarte pistoale. Săbiile lor erau tot ce le trebuia într-o luptă.

Loth îşi ţinea pistolul cu o mână hotărâtă. Melaugo îi arătase cum să-l încarce şi să tragă cu el.

Ploaia tulbura apele din jurul bărcilor. Vâsleau sub o arcadă naturală, spre o plajă care cobora în pantă spre poalele unor dealuri abrupte. După ce se apropiată mai mult de ţărm, Harlowe îşi ridică ocheanul de noapte.

— Oameni, murmură el. Pe plajă.

Vorbi unuia dintre artilerişti într-o altă limbă. Femeia-i luă ocheanul şi se uită prin el.

— Asta s-ar putea să fie Insula Penelor, un loc sfânt, lăcaşul celor mai preţuite documente de la Răsărit, tălmăci Harlowe. Numai cărturarii pot pune piciorul aici, iar aceştia n-au cum să fie bine înarmaţi.

— Tot sunt supuşi legii răsăritene.

Melaugo îşi încărcă pistolul.

— Noi nu suntem corsari, pentru ei, Harlowe. Suntem nişte piraţi purtători de molimă. Ca toţi ceilalţi din aceste ape!

— Poate că ei nu ţin seama de interdicţia de-a cutreiera mările.

Harlowe îşi privi şefa echipajului.

— Ai ceva idei mai răsărite, Estina?

Artilerista-i făcu semn să lase arma jos. Melaugo strânse din buze, dar o ascultă.

Trei oameni îi aşteptau pe ţărm. Doi bărbaţi şi o femeie în robe roşu-închis, care-i priveau cu expresii reţinute.

În spatele lor zăcea ceva ce Loth crezu, la început, că era epava unei corăbii. Apoi văzu că era de fapt scheletul unei fiare uriaşe.

Era aproape cât toată plaja de lungă. Orice-ar fi fost făptură ce murise acolo, era mai mare ca o balenă. Acum, nu mai avea fărâmă de came pe oase, iar acestea îi luceau în lumina lunii.

Loth coborî din barca cu vâsle şi-i ajută pe ceilalţi marinari s-o împingă pe nisip, scuturându-şi apa din ochi. Harlowe se apropie de străini şi le făcu o plecăciune, iar ei îi întoarseră gestul. Le vorbi o vreme, apoi se întoarse la grupul de iscoade.

— Cărturarii de pe Insula Penelor ne-au oferit adăpost până când trece furtuna şi ne îngăduie să adunăm apă. Au loc doar pentru patruzeci dintre noi în casa lor, dar o să lase restul echipajului nostru să doarmă în magaziile lor goale! strigă

Harlowe, peste vuietul vântului. Toate acestea numai dacă aducem toate armele pe insulă şi dacă nu ne-atingem de locuitorii ei. Se tem ca nu cumva să fim purtători de molimă.

— Cam târziu, cu armele, spuse Melaugo.

— Mie nu-mi place treaba asta, Harlowe! strigă unul dintre Cavalerii Corpului. Eu zic să rămânem pe *Trandafir.*

— Iar eu zic altfel.

— De ce?

Harlowe îşi întoarse acei ochi *reci* spre el, având o urmă abia vizibilă de dispreţ în ei. Cu marea învolburată în jurul său, arăta ca un soi de zeu al haosului.

— Aveam de gând să ne reumplem proviziile în Kawontay, spuse el, dar cum furtuna ne-a abătut din drum, o să rămânem fără mâncare până ajungem acolo. Mai toată apa s-a-mpuţit!

Scoase două cuţite de vânătoare din teci.

— Echipajul n-o să doarmă pe marea aia, şi-l vreau pregătit pentru orice. Desigur, va fi un echipaj amestecat care să stea de pază — şi dacă mai vrea cineva să rămână pe *Trandafir,* eu n-am de gând să-l opresc! Hai să vedem cât o să le ia să se hotărască că nu merită să-şi bea pişaţii!

Harlowe se-apropie din nou de străini şi depuse cuţitele şi pistolul pe nisipul de la picioarele lor. Melaugo plescăi din limbă, apoi îşi goli hainele de-un arsenal întreg de arme. Cavalerii Corpului îşi lăsară săbiile aşa cum părinţii lăsau un nou-născut din braţe. Loth îşi dădu cuţitele şi pistolul Cărturarii îl urmăriră în tăcere. Când toţi rămaseră fără arme, unul dintre bărbaţi se îndepărtă, iar grupul de iscoade îl urmă.

Insula Penelor stătea impunătoare deasupra lor. Fulgerele scoaseră la iveală stâncile aspre, pline de verdeaţă bogată, de o înălţime ameţitoare. Cărturarul îi conduse departe de plajă, pe sub o altă arcadă, spre o stâncă în versantul căreia fusese cioplită o scară. Loth întinse gâtul şi-o văzu urcând până când dispărea cu totul.

Le luă mult timp să urce acea scară. Vântul vuia de-o parte şi de alta. Ploaia le uda leoarcă cizmele, făcând fiecare pas să li se pară primejdios. Până ajunseră sus, lui Loth aproape că-i tremurau genunchii.

Cărturarul îi conduse prin iarbă şi pe sub nişte copaci din care picura apă, spre o cărare străjuită de felinare. Acolo îi aştepta o casă, înălţată pe o platformă, cu pereţi albi şi acoperiş din ţiglă, sprijinită pe stâlpi din lemn. Nu semăna cu nicio locuinţă văzută de

Loth până atunci. Cărturarul deschise uşile şi se descălţă înainte de a intra. La fel făcură şi nou-veniţii. Loth îl urmă pe Harlowe înlăuntrul clădirii răcoroase.

Pereţii nu erau împodobiţi cu nimic. În loc de covoare, erau doar nişte preşuri frumos mirositoare. Cărturarul îi vorbi din nou lui Harlowe.

— Aici vom sta noi. În apropiere sunt casele din piatră.

Harlowe privi prin încăpere.

— De îndată ce se potoleşte furtuna, am să văd dacă pot să-i conving pe cărturari să ne vândă nişte mei. Destul cât s-ajungem în Kawontay.

— N-avem ce să le dăm în schimb, spuse Loth. S-ar putea să le trebuiască lor meiul ăla.

— N-ai să fii niciodată marinar dacă gândeşti aşa, milord.

— Nu vreau să fiu marinar.

— Bineînţeles că nu vrei.

Nici că se putea face mai întuneric de-atât. Tane privea nava inyshiană pe fereastra deschisă a camerei de tămăduire.

— O să plece în câteva zile, murmura Bătrânul Vara către ceilalţi bătrâni. Furtuna asta o să se termine în curând.

— Vara, o să ne golească magaziile, şopti furios onoratul înalt Bătrân. Sunt câteva sute! Noi supravieţuim din roadele insulei o vreme, dar dacă ne iau orezul şi meiul...

— Sunt piraţi, se băgă în vorbă un alt bătrân. N-or fi ei din Flota Ochiului de Tigru, dar prin apele-astea umblă numai piraţi. Bineînţeles că ne vor lua hrana — cu de-a sila, de va fi nevoie!

— Nu sunt piraţi, îl linişti Bătrânul Vara. Căpitanul lor zice că vin din partea Reginei Sabran a Inysului. Se îndreaptă către Imperiul celor Douăsprezece Lacuri. Eu cred, de dragul păcii, c-ar trebui să îi ajutăm să-şi vadă de drum.

— Primejduind vieţile celor ce-i avem în grijă! şuieră acelaşi bătrân. Dacă-s purtători de molimă roşie?

Tane abia asculta răfuiala lor. Privirea ei era aţintită asupra mării învolburate de furtună.

Giuvaierul albastru zăcea liniştit în închisoarea lui. II ţinea într-o cutie lăcuită în care apa nu putea pătrunde, peste eşarfa lui, mereu la îndemână.

— Eşti cu totul şi cu totul neghiob! se răsti înaltul Bătrân, atrăgându-i din nou atenţia spre încăpere. Mai bine nu le ofereai adăpost!

— Trebuie să dăm dovadă de milostenie faţă de ei, Bătrâne...

— încearcă să propovăduieşti *milostenie* celor ce şi-au pierdut vieţile, familiile, totul când a venit molima roşie peste ţărmurile Răsăritului!

Bătrânul pufni.

— Tu ai să fii răspunzător!

Ieşi val vârtej din încăpere, salutând-o scurt din cap pe Tane în trecere. Ceilalţi bătrâni îl urmară. Bătrânul Vara se ciupi de şaua nasului.

— Avem ceva arme pe insula asta? întrebă Tane.

— Avem câteva arme în sala de mese, pe care să le folosim în cazul în care insula e ameninţată de cotropitori. În acest caz, bătrânii ar păzi arhivele, iar cărturarii mai tineri ar lupta.

— Ar trebui să-i ţinem aproape. Cei mai mulţi cărturari sunt pregătiţi pe calea săbiei, spuse Tane. Dacă piraţii ăştia încearcă să ne jefuiască, trebuie să fim pregătiţi.

— Nu doresc să stârnesc teama printre învăţăcei, copilă. Străinii vor rămâne în satul de pe versanţii stâncilor. Suntem la o înălţime prea mare pentru ei.

Îi zâmbi şi adăugă:

Ai fost de mare ajutor astăzi, dar s-a făcut târziu. Meriţi să te odihneşti.

— Nu sunt obosită.

— Faţa ta-mi spune altceva.

Era adevărat că avea sudoare rece pe frunte şi la ochi avea cearcăne negre. Făcu o plecăciune şi părăsi camera de tămăduire.

Coridoarele casei erau pustii. Cei mai mulţi dintre cărturari nu ştiau nimic despre piraţi şi dormeau de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume. Tane ţinea o mână pe lângă trup, aproape de cutie.

Nu-i luase mult ca să priceapă cum funcţiona comoara ei. În fiecare zi, înainte de meditaţie şi după cină, se urca-n vârful vulcanului adormit, acolo unde apa de ploaie băltea în crater, şi stabilea legătura cu vibraţiile giuvaierului. Găsi un simţământ, adânc îngropat în fiinţa ei, care-i arăta cum să îndrepte acele vibraţii spre partea dinafară — de parcă ar fi făcut asta cu multă vreme înainte, iar trupul ei îşi aducea aminte.

La început, se folosise de giuvaier ca să stârnească unde. Apoi împăturise un fluture din hârtie cerată şi-l făcuse să se îndepărteze de ea. Apoi, la adăpostul întunericului, începuse să se furişeze spre plajă.

Îi luase câteva zile să atragă nisipul spre ea. Valurile-şi făceau

de cap.

Tane urmărise o femeie din Capul Hisan brodând o robă. Acul intra şi ieşea, trăgând aţa după el, iar culorile înfloreau pe mătase. Cu gândul la acea amintire, Tane îşi închipuise puterea giuvaierului ca pe un ac, apa ca pe aţă, iar pe ea însăşi se văzu ca pe o croitoreasă a mării. încet, valurile se aplecaseră spre ea şi-i cuprinseseră picioarele.

În cele din urmă, într-o noapte în care giuvaierul strălucea precum fulgerul în strânsoarea ei, trăsese marea pe plajă de nu se mai văzuse deloc nisipul. Îi uluise pe cărturari, până ce efectul dispăruse apoi.

Acel efort o lăsase aproape lipsită de cunoştinţă. Însă acum ştia ce putea înfăptui cu giuvaierul.

Când văzuse corabia apuseană bătută de furtună, alergase spre stânci. Marele Kwiriki îi trimisese un prilej, iar ea era, în sfârşit, pregătită pentru a se folosi din plin de el.

Marea îi răspunsese, de data aceasta, de bunăvoie. Deşi nava se opintise, ţi- nându-i piept, reuşise s-o facă să treacă de reciful de corali. În acest moment, era aproape nepăzită în apa mică.

Venise vremea să încerce să. scape. Pierduse prea multă vreme în acest loc. Şi ştia întocmai încotro avea să se îndrepte. Către insula dudului, spre care se îndrepta şi împărăteasa de Aur cu Nayimathun pe corabia ei.

Tane îşi agăţă plosca plină cu apă dulce de eşarfa şi se îndreptă către sala goală de mese. Armele erau ascunse dedesubtul unei scânduri din podea, întocmai cum zisese Bătrânul Vara. Băgă cuţitele de aruncat sub eşarfa şi luă o sabie seiikineză şi un pumnal.

— Mă gândeam eu că aici te voi găsi.

Tane rămase nemişcată.

— Ştiam c-ai să încerci să pleci. Am văzut asta în ochii tăi când ţi-am spus de Flota Ochiului de Tigru. Bătrânul Vara vorbi cu o voce scăzută: N-ai cum să stăpâneşti corabia aia de una singură, Tane. Ţi-ar trebui un echipaj de câteva sute de oameni.

— Sau ăsta!

Băgă mâna în cutie şi-i arătă giuvaierul, acum lipsit de luciu. Bătrânul Vara îl privi ţintă.

— Giuvaierul care înalţă al lui Neporo!

Privirea-i era încărcată de pioşenie.

— În toţi anii mei de viaţă, n-am crezut niciodată că...

Nu fu în stare să-şi termine vorba.

— Mi-a fost cusut în coastă, îl informă Tane, încet. L-am avut înlăuntrul meu toată viaţa.

— Pe lumina marelui Kwiriki! Veacuri întregi, Insula Penelor a străjuit harta stelelor spre Komoridu, lăcaşul de odihnă al giuvaierului de înălţare, murmură el. Pare-se că n-a fost nicicând aici.

— Ştii unde se află insula, bătrâne Vara? Tane se ridică şi adăugă: Aveam de gând să cutreier mările până când o găseam pe împărăteasa de Aur, dar am sorţi de izbândă mai mari dacă ştiu încotro o apucă.

— Tane, spuse Bătrânul Vara, nu trebuie să mergi acolo. Chiar dacă te întâlneşti cu Flota Ochiului de Tigru, n-ai de unde să ştii sigur că măreaţa Nayimathun mai trăieşte. Şi dacă mai trăieşte, nu ai cum să te pui cu măreţia armatei piraţilor pentru a o lua înapoi. Ai muri încercând.

— Trebuie să încerc.

Tane îi zâmbi slab.

— Precum Fetiţa din Umbră. Am prins curaj datorită acelei poveşti, bătrâne Vara.

îşi dădea seama că înlăuntrul lui se dădea o luptă.

— înţeleg, rosti el, în cele din urmă. Miduchi Tane a murit când i-a fost furată dragoniţa. De-atunci, tu eşti năluca ei. O năluca răzbunătoare — fără linişte, care nu poate merge mai departe.

Căldura-i înţepă ochii.

— De eram mai tânăr, ba chiar mai curajos, aş fi venit şi eu cu tine. Aş fi pus orice în primejdie, adăugă, pentru dragonul meu.

Tane îl privi ţintă.

— Ai fost călăreţ.

— Mă cunoşti după nume, spuse el. Cu mulţi ani în urmă, mi se spunea Prinţul Lemnului Plutitor.

Unul dintre cei mai mari călăreţi ai dragonilor care trăiseră vreodată. Născut dintr-o curteancă seiikineză şi un pirat dintr-o ţară îndepărtată, fusese abandonat la uşa Casei de Miazăzi şi, în cele din urmă, ajunsese să facă parte din rândurile înaltei Străji a Mării. Într-o noapte, căzuse din şa şi îşi rupsese piciorul, iar Flota Ochiului de Tigru îl luase ostatic. Făcuseră trofeu din piciorul lui în noaptea aceea. Legenda spunea că îl aruncaseră în mare, la peştii-sângeroşi, dar supravie- ţuise până la revărsatul zorilor, când îl găsise o corabie a unei naţiuni prietene.

— Acum ştii, spuse Bătrânul Vara. Unii călăreţi merg mai departe după asemenea răni, dar amintirea mi-a lăsat urme de

neşters. Ori de câte ori văd o corabie, îmi aduc aminte de sunetul scos de oasele mele zdrobite.

Un zâmbet sincer i se întipări pe faţa ridată.

— Uneori, dragonul meu mai vine pe-aici. Ca să mă vadă.

Tane simţi un val de preţuire cum nu mai simţise niciodată.

— A fost linişte pe-aici, spuse ea, dar marea mi-e în sânge, şi nu poate sta locului.

— Nu. Locul ăsta nu ţi-a fost niciodată scris în stele.

Lui îi pieri zâmbetul.

— Dar poate că ţi-o fi scrisă insula Komoridu.

Scoase o foaie de hârtie, o călimară şi o perie din traistă.

— Dacă marele Kwiriki se arată bun cu noi, continuă el, împărăteasa de Aur n-o să ajungă niciodată pe Komoridu, Dar dacă a pus totul cap la cap... S-ar putea aproape să fi ajuns acolo.

Scrise instrucţiunile.

— Trebuie să te îndrepţi către răsărit, spre constelaţia Coţofenei. La al nouălea ceas al serii, să ai grijă să-ţi fie corabia chiar sub steaua care-i reprezintă ochiul şi să te-ndrepţi către sud-est. Caută punctul de mijloc dintre Steaua de Miazăzi şi Steaua Viselor.

Tane puse giuvaierul deoparte.

— Cât timp?

— Harta n-a spus asta — dar dacă o iei într-acolo, ai să găseşti insula Komoridu. Urmează acele două stele, fără însemnătate unde anume se află pe cer. Cu giuvaierul, s-ar putea să reuşeşti să dai de urmă *Căutării.*

— Ai să mă laşi să păstrez giuvaierul.

— Ţie ţi-a fost dat.

Îi oferi instrucţiunile.

— Unde-ai să mergi, Tane, odată ce-o găseşti pe mărita Nayimathun?

Nu se gândise atât de departe. Dacă dragoniţa ei mai era în viaţă, avea s-o scape din mâinile piraţilor şi s-o ducă în Imperiul celor Douăsprezece Lacuri. Dacă nu, avea să aibă grijă să fie răzbunată.

După aceea, nu ştia ce-avea să facă. Ştia doar că era posibil să-şi găsească liniştea.

Bătrânul Vara păru că-şi dădea seama după faţa ei că nu putea să-i dea niciun răspuns.

— Te trimit pe drumul tău cu binecuvântarea mea, Tane, dacă-mi fagăduieşti un singur lucru: că, într-o bună zi, ai să te ierţi. Eşti în primăvara vieţii tale, copilă, şi-ai multe lucruri de-nvăţat despre

mersul lumii. Nu-ţi răpi bucuria de-a trăi.

Ei îi tremură falca.

— Mulţumesc! Pentru tot.

Făcu o plecăciune adâncă.

— Sunt onorată că am fost învăţăcelul Prinţului Lemnului Plutitor!

El îi întoarse plecăciunea.

— Eu sunt onorat că ţi-am fost dascăl, Tane!

Zicând acestea, o conduse spre uşă.

— Acum, du-te! Până nu te prinde careva.

Furtuna încă urla în jurul insulei, deşi tunetul începuse să se îndepărteze. Ploaia o uda leoarcă pe Tane în timp ce se legăna pe podul din frânghie şi-şi croia drum spre treptele ascunse.

În sat era linişte. Se ghemui în spatele unui copac prăbuşit şi urmări orice semn de mişcare. Într-una dintre casele vechi văzu o lumină care pâlpâia. În afara ei clinchetea un clopoţel de vânt.

Erau două iscoade, prea preocupate să fumeze şi să bombăne ca să o vadă. Se strecură pe lângă clădiri şi fugi prin iarba înaltă, îndreptându-se către treptele cioplite în piatră care-aveau s-o ducă la plajă.

Treptele-i zburau sub cizme. Când ajunse jos, era cu faţa spre mare.

Pe nisip fuseseră trase bărci cu vâsle. Aveau să fie mai multe iscoade pe bărci, dar putea lupta cu ele. Dacă urma să fie nevoită să verse sânge, aşa să fie. Deja-şi pierduse onoarea, numele şi dragoniţa. Nu mai avea ce pierde.

Tane se întoarse şi se uită din nou la Insula Penelor, locul în care fusese exilată, încă un cămin câştigat şi pierdut. O fi fost sortită să fie dezrădăcinată, precum o sămânţă purtată de vânt.

Alergă şi se aruncă în valuri. Furtuna tulbura marea, dar ea ştia cum să supravieţuiască furiei ei.

Inima parcă i se ridica din morţi. Purtase armură ca să supravieţuiască exilului, atât de groasă, încât aproape că uitase cum era să ai simţăminte. Acum, se bucura de calda îmbrăţişare a apei sărate, de gustul ei înţepător în gură, de simţământul c-ar fi putut fi luată de un val dacă punea o mână sau un picior unde nu trebuia.

Când ieşi la suprafaţă ca să răsufle, cercetă îndeaproape corabia. Velele erau strânse. Un steag alb biciuia pupa, cu un blazon cu o sabie şi o coroană. Era însemnul Inysului, cea mai

înstărită naţie din Apus. O altă răsuflare adâncă şi ajunse din nou sub apă, dedesubtul valurilor.

Coca era destul de aproape ca s-o atingă. Aşteptă s-o ridice un val şi se agăţă de-o frânghie care se întindea pe partea laterală a corăbiei.

Cunoştea navele. Având giuvaierul în loc de echipaj, urma să-mblânzească fiara aceasta din lemn.

Nu era nimeni pe plajă. Bătrânul Vara n-o trădase în faţa celorlalţi bătrâni. Dimineaţă, n-avea să mai existe nicio urmă a nălucii în care se transformase.

Clopoţeii de vânt fuseseră cei care îl ţinuseră treaz pe Loth. Sunaseră toată noaptea, neîncetat. Pe lângă asta, îi era frig şi era plin de sare, şi mai era înconjurat şi de duhorile şi de sforăiturile nespălaţilor de piraţi. Harlowe le spusese tuturor să doarmă niţel înainte să caute apă dulce.

Căpitanul însuşi stătea de veghe lângă vatră. Loth urmărea flăcările dănţuin- du-i pe faţă. Scoteau la lumină tatuajul alb care-i şerpuia pe antebraţ şi sclipeau pe medalionul pe care-l cerceta îndeaproape.

Loth se ridică şi-şi luă cămaşa pe el. Harlowe îi aruncă o privire, dar nu spuse nimic în timp ce el pleca.

încă ploua afară. Melaugo, care era de veghe, îl privi din cap până-n picioare.

— Plimbarea din miez de noapte?

— Mă tem că somnul mă ocoleşte, răspunse Loth, încheindu-se la cămaşă. Nu stau mult.

— Le-ai zis umbrelor tale?

— Nu le-am zis. Şi ţi-aş fi recunoscător dacă le-ai lăsa să se odihnească!

— Păi, or fi obosit, cu-atâtea zale pe ele! Mă mir că n-au ruginit! Mă-ndoiesc c-o să te lase baltă cărturarii ăştia, adăugă Melaugo, dar beleşte ochii bine! Şi ia ăsta! adăugă, aruncându-i fluierul ei. Nu ştim ce părere au cei de-aici despre noi.

Loth încuviinţă din cap şi îşi băgă picioarele, care-I dureau, înapoi în cizme.

Merse pe sub coroanele copacilor, urmând lumina câtorva felinare care încă pâlpâiau, şi coborî din nou treptele spre plajă. Paşii nu-i fuseseră niciodată atât de grei. Când ajunse în cele din urmă jos, găsi un adăpost natural şi se împlântă în nisip, dorindu-şi să-şi fi adus aminte să-şi ia mantia.

Dacă furtuna continua aşa, aveau să rămână naufragiaţi pe insula asta uitată de Sfânt săptămâni întregi, iar timpul tot trecea. N-o putea dezamăgi pe Sabran taman acum. Un fulger brăzdă din nou cerul, în timp ce el îşi închipuia prăbuşirea Inysului — urmare firească a nereuşitei lui.

În clipa aceea, o văzu pe femeie.

Străbătuse deja jumătate de plajă. În clipa în care-o lumină fulgerul, văzu o tunică din mătase închisă la culoare şi o sabie curbată prinsă la şold. Dintr-o săritură lină, ajunse în mare.

Loth se ridică tresărind în capul oaselor. Urmări valurile, căutând orice urmă a ei, dar nu mai veni niciun fulger.

Existau două motive pentru care-şi închipuia că unul dintre cărturari voia să înoate, la adăpostul nopţii, spre *Trandafirul Veşnic.* Unul era pentru a-i căsăpi pe străini, poate pentru a împiedica o izbucnire a molimei roşii. Celălalt era pentru a fura corabia. Partea-ntreagă din mintea lui îl îndemnă să-l cheme pe Harlowe, dar nimeni n-avea s-audă fluierul din pricina acestui vânt!

Orice-avea acea femeie de gând să facă, trebuia s-o oprească.

îşi târşâi picioarele prin nisip. Se-aruncă greoi în apă. Era o nebunie să te- avânţi când valurile erau atât de neîndurătoare, dar nu avea ce face.

înotă pe sub boltă. Când erau copii, el şi Margret lipăiseră de câteva ori prin lacul Elsand, dar nobilii nu prea erau nevoiţi să înoate. În oricare altă noapte, ar fi fost prea înspăimântat pentru a încerca.

Un val îl izbi în cap, aruncându-l mult în adâncuri. Dădu cu putere din picioare şi ieşi la suprafaţă, scuipând apă.

De pe puntea *Trandafirului Veşnic* răsunară strigăte. După care, sunetul ascuţit al unui fluier. Mâinile lui dădură de frânghie, apoi de bucăţile de lemn ce serveau drept scară.

Thim era chircit lângă catarg. Femeia înveşmântată în mătase roşie era la pupa. Sabia ei se ciocni de-a tâmplarului. Părul negru-i biciuia faţa.

Loth şovăi, iar mâinile-i goale încercară s-apuce văzduhul. Din trei parări şi-o sfârtecate, tâmplarul se împletici, cu tunica plină de sânge. Femeia-i trase un picior de-aproape-l aruncă peste copastie. Un alt bărbat se năpusti în spatele ei, dar ea
scăpă din strânsoarea lui şi-l aruncă peste umăr. O clipă mai târziu, se alăturase tâmplarului în mare.

— Opreşte-te! strigă Loth.

Privirea ei se îndreptă iute către el. Într-o clipită, sărise peste

balustradă şi aterizase într-o poziţie ghemuită.

Loth se întoarse şi fugi. Ştia destul de bine să folosească o sabie, dar femeia asta nu era vreun cărturar sfios. Oricine ar fi fost, lupta ca furtuna. Iute precum fulgerul, uşoară precum apa.

În timp ce cizmele-i duduiau pe punte, Loth apucă o sabie părăsită. În spatele lui, femeia scoase un cuţit din teacă. Când ajunse la proră, Loth se agăţă, împleti- cindu-se, de copastie, cu dinţii încleştaţi şi cu mâinile alunecoase din pricina apei de ploaie. Avea să sară înainte ca ea să ajungă la el.

Ceva-l lovi la baza craniului. Se prăbuşi pe punte, greoi precum un sac cu grâne.

Mâinile cuiva îl apucară şi-l întoarseră pe spate. Femeia-i ţinu cuţitul ei la gât. În timp ce-o facea, el zări ce avea ea în cealaltă mână.

Era la fel, ca formă, cu cel pe care-l avea Ead, şi sclipea în acelaşi chip nefiresc. Precum lumina lunii pe mare.

— Celălalt giuvaier, spuse el, şi-l atinse cu un singur deget. Cum... cum se poate să-l ai?

Ea miji ochii. Privi spre giuvaier, apoi spre el. Apoi, ridică privirea spre strigătele de pe plajă, iar o mască a hotărârii i se aşternu peste trăsăturile feţei.

Acesta fu ultimul lucru pe care Loth şi-l aduse aminte. Faţa ei şi cicatricea abia vizibilă, ce semăna cu un cârlig de pescuit.

60
RĂSĂRIT

ÎN MAREA NESFÂRŞITĂ, MAI LA RĂSĂRIT DECÂT AR FI CUTEZAT ORICE CORABIE să se avânte, şi în al nouălea ceas al serii, *Căutarea* plutea sub grupul de stele pe care seiikinezii îl numiseră Coţofana.

Padar, navigatorul lor, se ţinuse de cuvânt. Pentru el, corpurile cereşti erau piese pe tabla de joc a cerului. N-avea însemnătate încotro şi cum se mişcau, el ştia să le citească semnele. În ciuda giraţiei, ştiuse bine unde-avea să fie steaua la ora aceea şi cum anume să ajungă acolo. Pe punte, alături de el, Niclays Roos aştepta.

Aproape-am ajuns, Jan, cugetă el.

Laya Yidage stătea lângă el, cu braţele încrucişate. În umbra glugii, maxilarul îi era încleştat.

Steaua de la Miazăzi sclipi. Urmărită de echipajul ei, împărăteasa de Aur roti cârma, iar în timp ce pânzele-i prindeau vântul ca-ntr-o plasă, *Căutarea* începu să se întoarcă.

— înainte! strigă ea, iar piraţii-i ţinură isonul, în vreme ce Niclays le simţi bucuria umflându-i inima.

înainte, da, spre capătul hărţilor. Spre dud şi spre minuni negrăite.

61
RĂSĂRIT

CÂND SE TREZI, FRIGUL ERA CRÂNCEN, IAR CERUL AVEA CULOAREA PURPU- riu- bolnăvicioasă a amurgului, aruncând totul în umbre. Lui Loth îi luă o clipă să-şi dea seama că era legat.

Stropi de apă-i umeziră faţa. Îi bubuia groaznic capul, iar simţurile-i erau extrem de slăbite.

Clipi ca să scape de greutatea ostenelii. În lumina slabă a felinarelor, zări o siluetă la cârma *Trandafirului Veşnic.*

— Căpitane Harlowe?

Niciun răspuns. Când i se ascuţi vederea, văzu că era femeia de pe Insula Penelor.

Nu.

Nu aveau timp să se abată de la traseu. Se zbătu în legături, dar în jurul lui era destulă frânghie ca să poată fi spânzurat un uriaş cu ea. Lângă el, şi Thim era legat fedeleş de catarg. Loth îl înghionti cu umărul.

— Thim, şopti el.

Artileristul nu răspunse. Pe tâmplă i se forma o vânătaie.

Loth întoarse capul şi-o privi pe cea care-i prinsese. Avea vreo douăzeci de ani, poate puţin mai tânără, şi era mlădioasă. Părul scurt şi negru-i străjuia un chip bronzat şi bătut de vânturi.

— Cine eşti? strigă Loth, căruia i se uscase gâdejul de sete. Şi de ce ai luat nava asta?

Ea nu-l băgă în seamă.

— Nădăjduiesc că bagi de seamă că ai înfăptuit un act de *piraterie,* domniţă! scuipă Loth. Intoarce-te imediat, altfel am să iau

asta ca pe-o declaraţie de război împotriva Reginei Sabran a Inysului!

Nimic.

Oricine-ar fi fost vagaboanda asta tăcută, avea celălalt giuvaier. Soarta i-l scosese în cale.

O cutie cât o mână de lungă, cu flori pictate pe ea, atârna de o eşarfa agăţată la şoldul ei. Pesemne că acolo îl ţinea.

Loth aţipi o vreme. Setea şi osteneala îl chinuiau, iar o parte-a capului îi bubuia. Cândva pe timpul nopţii, se trezi clipind şi văzu că de buze îi era lipită o ploscă. Bău fără a cârti.

Şi Thim îşi venise în fire. Femeia-l lăsă să bea şi-i vorbi într-o limbă străină.

— Thim, murmură Loth, tu înţelegi ce zice?

Celălalt avea ochii cârpiţi de somn.

— Da, milord. E seiikineză, răspunse el, rar. Vă-ntreabă de unde ştiţi de giuvaier.

Ea rămase ghemuită în faţa lor, cercetându-le chipurile. La lumina felinarului pe care-l adusese cu ea, Loth îi zări cicatricea de pe obraz.

— Spune-i că ştiu unde e geamănul lui, spuse el.

El o privi pe femeie în ochi în timp ce Thim tălmăcea, iar ea răspunse.

— Ea spune că dacă e adevărat, traduse Thim, o să-i puteţi spune ce culoare are.

— Alb.

Când Thim îi tălmăci cuvintele, se aplecă spre Loth şi-l apucă de gât.

— Unde? întrebă ea.

Deci vorbea niţică inyshiană. Avea vocea la fel de rece precum expresia ca din fier turnat.

— Inys, răspunse Loth.

Ea închise gura. O gură fină, care-arăta de parcă rareori zâmbea.

— Trebuie neapărat să-mi dai giuvaierul! o imploră Loth. Trebuie să i-l duc reginei Sabran, ca să-l unească cu geamănul lui! împreună, pot fi folosite pentru a-l nimici pe Nenumit! Se va ridica din nou, peste doar câteva săptămâni! Va veni din Hău.

Incruntându-se, Thim îi transmise cuvintele lui femeii în seiikineză. Expresia acesteia se înăspri, apoi se ridică şi-i lăsă singuri.

— Stai! strigă Loth după ea, furios. Pentru numele Sfântului, tu

n-ai auzit ce ţi-am zis?

— N-ar trebui să o întărâtăm, lord Arteloth, îl preveni Thim. Restul echipajului ar putea rămâne naufragiat pe Insula Penelor săptămâni de-a rândul, dacă nu chiar luni, fără corabie. Acum, noi suntem singurii care-i pot duce Majestăţii Sale împărăteşti vestea propunerii reginei Sabran.

Avea dreptate. Planul lor era la mila acestei piratese. Loth se lăsă moale în legături.

Thim îşi dădu capul pe spate şi miji ochii. Lui Loth îi luă o clipă să-şi dea seama că tânărul citea stelele.

— Cu neputinţă! murmură Thim. N-avem cum să fi ajuns tocmai în partea asta de la Răsărit într-un răstimp atât de scurt!

Loth o urmărea pe femeie. O mână o ţinea pe cârmă. În cealaltă ţinea, în acest moment, o piatră închisă la culoare. Pentru prima oară, băgă de seamă vuietul neîncetat al apei ce se ciocnea de corabie.

Se folosea de giuvaier pentru a împinge *Trandafirul* înainte.

— Milord, spuse Thim, în barbă. Cred că ştiu încotro ne-ndreptăm.

— Spune-mi!

— Am auzit pe mare un zvon cum că împărăteasa de Aur — căpetenia Flotei Ochiului de Tigru — e în căutarea elixirului vieţii veşnice. Nava ei de măcelari, *Căutarea,* a plecat nu demult din Kawontay! Se îndreptau către Marea Nesfârşită!

— Ce e Flota Ochiului de Tigru?

— Cea mai mare flotă de piraţi din câte există! Răpesc şi măcelăresc dragoni ori de câte ori pot!

Thim aruncă o privire spre femeie.

— Dacă ea o urmăreşte pe împărăteasa de Aur — şi nu pot să-mi închipui de ce altceva s-ar afla tocmai în partea asta de Răsărit —, atunci s-a zis cu noi, cu amândoi.

Loth îşi întoarse privirea spre ea.

— Pare-a fi o luptătoare foarte bună.

— O singură luptătoare nu poate face faţă la sute de piraţi, şi nici măcar *Trandafirul* nu poate ţine piept *Căutării.* E o adevărată fortăreaţă pe mare!

Thim înghiţi în sec.

— S-ar putea să reuşim să luăm corabia înapoi!

— Cum?

— Păi, când pleacă de pe ea cea care ne-a răpit, milord. O corabie de război are nevoie de un echipaj mare, dar... cred că n-

avem de ales decât să încercăm!

Tăcură o vreme. Loth nu mai auzi decât izbiturile valurilor.

— Având în vedere că nu avem ce să facem decât să aşteptăm, poate-am putea juca un joc.

Îi oferi artileristului un zâmbet ostenit.

— Te pricepi la cimilituri, Thim?

Stelele luminau precum o mulţime de lumânări. Tane îşi păstră privirea aţintită asupra lor în timp ce cârmuia corabia inyshiană, folosindu-se şi de vântul de apus, şi de giuvaier pentru a o împinge înainte.

Lordul inyshian şi artileristul lacustrin adormiseră în cele din urmă. Un sfert de ceas, cel din urmă se chinuise să dezlege o cimilitură cât se putea de uşoară, facând-o pe Tane să scrâşnească din dinţi de iritare.

> *Mă-nchid dimineaţa, noaptea mă deschid, Iar când sunt deschis, bucurii ţi-am adus, Sunt palid ca luna, şi-atât am de trăit, Căci răsărind soarele, iată, m-am dus.*

Măcar încetase să mai bombăne despre cât de isteaţă era ghicitoarea, iar ea putea gândi. Dacă alegea cum trebuie clipa, avea să fie sub ochiul Coţofenei chiar în această seară.

Faptul că folosise giuvaierul îi umpluse fruntea de-o sudoare fină, rece. Răsuflă adânc şi încet. Deşi nu o secătuia niciodată de puteri pentru multă vreme, simţea că giuvaierul se hrănea cu ceva dinlăuntru! ei. Ea era coarda, giuvaierul era arcul, şi numai împreună puteau face oceanul să cânte.

— Loth.

Surprinsă, Tane aruncă o privire spre cealaltă parte-a punţii. Inyshianul se trezise din nou.

— Loth, repetă el, bătându-se uşor în piept.

Tane privi din nou spre stele.

În Casa de Miazăzi, învăţase câte ceva din fiecare limbă din lumea cunoscută. Ştia inyshiană destul de bine, dar îi pica mai bine ca străinii să creadă că nu era aşa, ca să le dea siguranţa neîntemeiată că puteau vorbi liber.

— Pot să întreb cum te numeşti? întrebă inyshianul.

Mărite Kwiriki, ia-l pe neghiobul ăsta şi tneacă-l! Totuşi, ştia despre giuvaierul care stinge — era un motiv destul de însemnat pentru a-l ţine în viaţă.

— Tane, răspunse ea, în cele din urmă.

— Tane.

Rosti numele cu blândeţe. Ea îl privi ţintă.

Deşi nu putea avea mai mult de treizeci de ani şi arăta de parcă zâmbetul nu i-ar fi fost nicicând mai departe de buze, deja se formaseră riduri de râs în jurul buzelor lui cărnoase. Pielea-i era de acelaşi maroniu-închis precum ochii, care erau mari şi plini de căldură. Avea un nas lat, falca puternică şi nerasă, iar părul negru, cu bucle mici şi strânse, i se tot înfoia.

Tânăra simţea că e un om bun.

Imediat, îşi goli mintea de-acest gând. Venea dintr-o ţară care scuipa pe zeii ei.

— Dacă-mi tai legăturile, spuse Loth, poate reuşesc să te-ajut cumva. Va trebui să te opreşti într-o zi sau două. Să dormi şi tu un pic.

— Nici nu-ţi închipui cât pot sta fără să dorm.

El ridică din sprâncene.

— Chiar vorbeşti inyshiană.

— Ajunge!

Apuseanul părea gata să vorbească din nou, dar se răzgândi până la urmă. Se sprijini de copastie şi închise ochii.

Era nevoită să-l ia la întrebări mai devreme sau mai târziu. Dacă el ştia unde se află celălalt giuvaier, atunci trebuia neapărat înapoiat neamului dragonilor — dar, mai întâi, trebuia să ajungă la Nayimathun.

Când Loth adormi în cele din urmă, Tane cercetă iar stelele şi întoarse cârma. Giuvaierul era rece ca gheaţa în mâna ei. Dac-o ţinea tot aşa, în curând avea să ajungă pe insula Komoridu.

Bău o gură din ploscă şi clipi ca să-şi alunge uscăciunea din ochi.

Nu trebuia decât să rămână trează.

Marea Nesfârşită era de un albastru de safir desăvârşit, care deveni aproape violet când apuse soarele. Nu era nicio pasăre pe cer, numai pustietate cât vedeai cu ochii.

Această pustietate îl îngrijora pe Niclays. Legendara insulă Komoridu încă nu se arătase.

Luă o înghiţitură din plosca plină cu vin roşu. Piraţii fuseseră cu dare de mână în această seară. Căpetenia lor le spusese clar că dacă găseau toate bogăţiile lumii, acest lucru i se datora Maestrului în Reţete.

Iar dacă nu reuşeau să găsească nimic, ştiau cu toţii pe cine pot

da vina.

Moartea nu avusese niciodată putere asupra lui. O vedea ca pe o prietenă veche care avea să-i bată iar la uşă într-o bună zi.

Ani întregi, încercase să prepare elixirul nemuririi de dragul descoperirii. Nu avusese niciodată de gând să-l bea. La urma urmei, moartea avea ori să-i încheie durerea suferinţei, ori să i-l readucă aproape pe Jannart, în oricare viaţă de apoi avea să fie cea care i se potrivea. Cu fiecare zi, cu fiecare pas, cu fiecare ticăit al ceasului, se apropia de acea posibilitate de aur. Se săturase să aibă doar o jumătate de suflet.

Şi totuşi, acum, că moartea se apropia, descoperi că până la urmă se temea de ea. Mâinile îi tremurară când mai bău un pic de vin. Brusc, îi trecu prin cap că mai bine s-ar lăsa de băutură, ca să aibă mintea întreagă, însă nici măcar treaz n-ar fi fost în stare să se lupte cu un pirat. Cel mai bine era să aibă simţurile amorţite.

Corabia cresta mai departe apele. Noaptea-şi picta întunericul pe cerul de deasupra. Curând, rămase fără vin. Aruncă plosca în mare şi o privi săltând pe valuri şi îndepărtându-se.

— Niclays!

Laya urca grăbită scările, strângându-şi şalul pe trup. II prinse de braţ.

— Au văzut ceva-n faţă, îl anunţă ea, cu ochii măriţi de groază sau de încântare. Iscoadele!

— Ce anume-au văzut?

— Pământ!

Niclays căscă ochii larg, nevenindu-i a crede. Cu răsuflarea tăiată, o urmă la prora navei, unde împărăteasa de Aur aştepta alături de Padar.

— A dat norocul peste tine, Roos! rosti cea dintâi şi îi dădu ocheanul ei de noapte, iar Niclays miji ochii prin el.

O insulă. Fără nicio umbră de îndoială. Una mică, aproape sigur nelocuită, dar tot insulă era. Răsuflă adânc în timp ce-i dădea înapoi ocheanul de noapte.

— Mă bucur să văd asta, preaonorată împărătească de Aur! spuse el, cu sinceritate.

Femeia privea insula cu hotărârea unui vânător. În timp ce ea se-ntorcea către unul dintre ofiţerii ei, Niclays privi crestăturile de pe braţul ei de lemn.

— Face semn *Porumbelului Negru* să dea ocol insulei, murmură Laya. înalta Strajă a Mării o fi în continuare pe urmele noastre. Sau s-o fi dus vestea căutării noastre către vreo altă navă de piraţi.

— Cu siguranţă, niciun căpitan de piraţi n-ar fi atât de nesăbuit, încât să se confrunte cu o navă ca asta.

— Lumea e plină de nesăbuiţi, Niclays. Şi niciodată nu-s mai nesăbuiţi ca atunci când dau de gustul vieţii veşnice.

Sabran putea întări acest lucru. La fel şi Jannart.

Niclays bătea darabana cu degetele pe copastie. În timp ce insula se tot apropia, gura i se uscă precum cenuşa.

— Haide, Roos! îl îndemnă împărăteasa de Aur cu un glasul moale precum catifeaua. Tu ar trebui să te bucuri de prima pradă. La urma urmei, tu ai fost cel care ne-a adus aici.

Nu cuteză s-o contrazică.

Când aruncară ancora, împărăteasa de Aur le vorbi piraţilor ei. Le spuse că această insulă avea comori din belşug, care-aveau să-i scape de toate necazurile. Elixirul avea să-i facă atotputernici. Oamenii ei urlată şi bătură din picioare până când Niclays simţi că se sfărâmă de frică. Poate că acum simţeau deja gustul succesului, însă dacă simţeau o umbră de nereuşită, dacă auzeau o şoaptă cum că veniseră tocmai până aici degeaba, bucuria lor avea să se preschimbe într-o furie ucigaşă.

Fu pregătită o barcă pentru grupul de iscoade. Laya şi Niclays se alăturară grupului de douăzeci de membri ai echipajului, printre care se număra şi împărăteasa de Aur, care-avea să calce pe insulă înaintea oricui, şi Ghonra, moştenitoarea ei. Deşi Niclays bănuia că n-o să mai aibă nevoie de nicio moştenitoare dacă o să găsească elixirul.

Barca cu vâsle ieşi uşor din umbra *Căutării.* Curând, Niclays îşi dădu seama că partea pe care-o vedeau din insulă era doar vârful ei. Aproape tot restul insulei fusese înghiţit de mare.

Când nu mai reuşiră să înainteze, lăsară doi oameni cu barca şi merseră prin apă restul drumului. Niclays păşi pe uscat şi-şi stoarse cămaşa de apă.

Acest loc ar putea să-i devină mormânt. îşi închipuise cum era acoperit de pământul de pe Orisima. În schimb, oasele lui ar urma să zacă pe-o insulă ascunsă pe întinderea unei mări îndepărtate.

Beţia-l încetinea. Când Ghonra privi în urmă şi ridică o sprânceană la el, Niclays răsuflă adânc şi-şi târşâi picioarele după ea pe o movilă de stânci alunecoase.

Paşii-i purtată în întunecimea unei păduri. Singurul semn de civilizaţie era podul de piatră pe care-l folosiră ca să treacă un pârâu. Zări un şir de trepte cioplite în stâncă. împărăteasa de Aur fii prima care-l urcă.

Părea că urcau treptele de câteva ceasuri. Şerpuiau printre arţari şi brazi ce parcă nu se mai terminau.

Nu văzură nicio aşezare omenească. Nu păzea nimeni dudul. Era doar natura, lăsată să-şi vadă de drumul ei vreme de veacuri întregi. Viespile bâzâiau, iar păsările ciripeau. Un cerb le sări în cale, apoi dispăru din nou în beznă, speriind jumătate dintre piraţi şi facându-i să-şi scoată săbiile din teci.

Niclays gâfâi. Cămaşa-i era îmbibată de sudoare. Se şterse fără niciun rost pe frunte, în timp ce pe ea continua să-i curgă râuleţe de sudoare. Trecuse multă vreme de când se mai ostenise atât de mult.

— Niclays, spuse Laya, cu glas scăzut. Eşti bine?

— Mor, răspunse el printre dinţi. Mila Domniţei, am să-mi dau duhul pân-ajungem în vârf!

îşi dădu seama că se opriseră de-abia în clipa în care intră cu capul în Ghonra, care îl aruncă în spate dându-i un cot ascuţit în burtă. Cu picioarele tremurând, Niclays se uită în sus şi văzu un copac. Un dud noduros şi străvechi, mai mare decât orice copac de care dăduse vreodată cu ochii.

Fusese tăiat.

Niclays privi ţintă uriaşul căzut. I se tăiară picioarele. Buzele începură să-i tremure, iar ochii i se-nfierbântară.

Ajunsese. La capătul Căii Proscrişilor. Asta-şi dorise Jannart să vadă, asta era taina pentru care murise. Niclays stătea în faţa visului său împlinit.

În faţa visului său fără credinţă.

Dudul nu mai avea nici flori, nici rod. Părea aproape grotesc prin mărime, lăbărţat dincolo de proporţiile-i fireşti, precum un trup întins pe roata de tortură. Trunchiul îi era gros cât o balenă. În moarte, crengile i se îndreptau spre stele, de parc-ar fi vrut să întindă nişte mâini argintii pentru a-l ajuta să se ridice din nou.

împărăteasa de Aur merse încet printre crengile lui moarte. Laya îl luă pe Niclays de braţ. El o simţi cum tremura şi se trezi punându-şi mâna peste a ei.

— Yidage, Roos, strigă împărăteasa de Aur, ia veniţi încoace-aşa!

Laya închise ochii.

— E-n regulă! rosti Niclays cu un glasul scăzut. N-o să-ţi facă rău, Laya. Prea-i eşti de folos!

— Nu vreau s-o văd cum te răneşte.

— Mă miră cât de puţină încredere ai în puterea mea de-a lupta, domniţă Yidage!

îşi ridică bastonul, cu un zâmbet slab.

— Pe toţi îi fac praf cu ăsta, nu crezi?

Ea-şi înăbuşi un hohot de râs.

— Aici sunt cioplite nişte cuvinte, spuse împărăteasa de Aur către Laya, când se apropiată. Tălmăceşte-le!

Faţa ei nu trăda nimic. Îi dădu drumul lui Niclays, călcă peste o creangă şi se ghemui lângă trunchi. Un pirat îi dădu o torţă, pe care ea o îndreptă cu grijă spre copac. Flăcările aruncau lumină asupra unui şir de cuvinte cioplite.

— Fie-mi cu iertare, preaonorată împărătească de Aut, dar nu pot tălmăci asta. Câteva părţi din ce scrie aici îmi sunt cunoscute, dar cea mai mare parte îmi sunt necunoscute, spuse Laya. Mă tem că depăşeşte cunoştinţele mele.

— Poate pot eu.

Niclays privi în urmă. Cărturarul seiikinez, cel care nu rămânea niciodată departe de împărăteasa de Aur, puse o mână uscăţivă pe trunchi, de parcă ar fi fost rămăşiţele pământeşti ale unui vechi prieteni.

— Torţa, rogu-te! ceru el. N-o să dureze mult.

Luna nu lumina, astfel încât să trădeze corabia apuseană. De sus, din cabinele ei, Tane îi urmări pe piraţi îndreptându-se spre ţărm.

Trandafirul Veşnic era ancorat undeva unde piraţii nu-l puteau vedea. După ce întorsese corabia către sud-vest întocmai când trebuia, navigaseră până când ocheanul ei de noapte dezvăluise o insulă.

Bătrânul Vara credea că giuvaierul care înalţă provenea de aici. Poate că în acest loc se găsea soluţia motivului pentru care giuvaierul îi fusese ascuns în coastă — sau poate că nu. Ceea ce avea însemnătate era Nayimathun.

Vântul îi sufla şuviţe de păr în faţă. Cunoştea corăbiile-acestea din zilele petrecute în Casa de Miazăzi, unde învăţase să distingă corăbiile cele mai cunoscute din Flota Ochiului de Tigru. Amândouă purtau pânzele roşii ale bolii. *Porumbelul Negru,* care avea jumătate din lungimea *Căutării,* dădea târcoale insulei cu găurile pentru tunuri deschise.

Tane coborî pe punte. Eliberase cei doi prizonieri ca s-o ajute.

— Tu, îi spuse Tane lui Thim. Cât sunt eu plecată, păzeşti corabia!

Thim o urmărea cu atenţie.

— Unde pleci?

— La *Căutare!*

— O să te sfâşie-n bucăţi!

— Ajută-mă să supravieţuiesc şi o să am grijă să ajungi în Imperiul celor Douăsprezece Lacuri întreg! Trădează-mă, şi te las să mori aici! zise Tane. Alegerea-i a ta.

— Tu *cine* eşti? întrebă Thim, încruntându-se. Lupţi mai bine decât orice soldat. Echipajul n-a avut sorţi de izbândă în faţa ta. De ce ai fost înscrisă în rândul cărturarilor şi nu în clanul Miduchi?

Tane îi dădu ocheanul de noapte. Nu spuse decât:

— Dacă te văd, trage cu unul dintre tunuri, ca să-mi dai de ştire!

Dar Thim îşi dăduse seama. Ea îi privi ochii umplându-se de respect.

— Ai/ort Miduchi!

Thim îi cercetă faţa.

— De ce ai fost alungată?

— Cine sunt şi cine am fost nu te priveşte pe tine. Îi făcu un semn din cap lui Loth şi adăugă: Tu. Vino cu mine!

— În mare?

Loth o privi ţintă.

— O să îngheţăm!

— Nu şi dacă ne mişcăm tot timpul.

— Ce-ai de gând să faci pe nava aia?

— Să eliberez un prizonier.

Tane se pregăti sufleteşte, apoi se căţără pe partea din lături a corăbiei, tremurând de frig. Pe urmă, se aruncă în apă.

Trupul ei se avântă în beznă. Frigul îi tăie răsuflarea, iar bulele-i ţâşniră dintre buze.

Era mai rău decât se aşteptase. Inotase în fiecare zi în Seiiki, fără a ţine seama de anotimp, dar Marea Soarelui Dănţuitor nu fusese niciodată atât de îngheţată. Când ieşi la suprafaţă, răsuflarea-i ieşi ca un abur din gură.

În spatele ei, Loth scotea sunete fără noimă, care-arătau că nu se simţea deloc bine. Era deja la baza treptelor.

— Sari odată! îngăimă Tane. O să se t-termine mai repede aşa!

Loth închise strâns ochii, iar pe faţă-i apăru hotărârea unui om care se lăsase-n braţele morţii, după care îşi dădu drumul. Se scufundă şi ieşi la suprafaţă într-o clipă, căscând gura.

— *Sfinte...*

Îi clănţăneau dinţii-n gură.

— E b-bocnă!

— Atunci, va trebui să te grăbeşti, replică Tane şi se apucă să

înoate.

Felinarele de pe *Căutarea* erau stinse. Corabia era atât de înaltă, încât Tane nu se temea mai deloc de iscoade. N-aveau să vadă două capete în apa întunecată. La urma urmei, aceste galioane de căutat comori, cu nouă catarge, erau mai mari decât orice corabie de pe lume. Mai mult decât suficient de mari ca-n ele să încapă un dragon.

Îi era greu să se mişte. Frigul îi înţepenea încheieturile. Tane trase aer în piept şi se cufundă din nou sub valuri. Când ieşi la suprafaţă lângă *Căutarea,* Loth era aproape, în urma ei, tremurând necontrolat. Avusese de gând să intre prin găurile pentru tunuri, dar erau închise, şi nu vedea niciun loc pe care şi-ar fi putut sprijini mâinile.

Ancora. Era singura legătură dintre apă şi punte. Ea înotă pe lângă cocă, până când ajunse la pupa.

Apa sărată se contopi cu sudoarea când ieşi din mare şi urcă. II auzea pe Loth căznindu-se în spatele ei. Fiecare centimetru cu care înainta i se părea câştigat după o strădanie din răsputeri. Fiecare membru al et se lupta să-şi readucă aminte de puterea lui.

Aproape de vârf, scăpă lanţul din mâini.

Se întâmplă prea repede ca să mai apuce să-şi tragă sufletul, darămite să mai şi ţipe. În clipa asta, urca; în următoarea, se prăvălea — apoi se lovi de ceva cald şi tare. Se uită în jos şi-l văzu pe Loth dedesubtul ei. Piciorul ei ajunsese pe umărul lui.

îşi dădea seama că el se chinuia să-i ţină pe amândoi sus, dar el zâmbi. Tane îşi întoarse privirea de la el şi urcă mai departe.

Când ajunse la figura cioplită şi distrusă de la pupa navei cu Marea Dragoniţă Imperială, braţele-i tremurau. Urcă, dându-i ocol, apoi aterizâ uşor pe punte. împărăteasa de Aur era pe insulă, dar sigur lăsase oameni de pază în urmă.

Rămânând ghemuită, Tane îşi stoarse apa îngheţată din tunică. Loth se ghemui şi el lângă ea. Zărea siluetele sutelor de piraţi care rămăseseră la bord.

Căutarea era un oraş plutitor al nelegiuiţilor. Asemeni tuturor corăbiilor de piraţi, lua cu ea amărâţi din toate colţurile lumii. În întunericul acela, dacă nu-i împiedica nimeni, ar fi putut trece nebăgaţi de seamă. Trei şiruri de trepte aveau să-i conducă spre cea mai joasă punte de pe navă.

Se ridică în picioare şi ieşi din ascunzătoare. Loth o urmă, ţinând capul plecat.

Erau înconjuraţi de piraţi. Tane de-abia le vedea feţele. Auzea

frânturi din ce vorbeau.

— ...îl spintecăm pe boşorog dacă ne-a trădat!

— Nu-i prost. Ce ţel ar avea să...?

— E mentez. Seiikinezii l-ar fi ţinut ferecat ca pe-o pasăre cântătoare pe Orisima, zise o femeie. O fi ales moartea-n loc de libertate. Cum am făcut şi noi.

Roos.

Era singurul mentez la care se puteau referi.

Vârfurile degetelor i se-nfierbântară. Murea de nerăbdare să-l strângă de gât.

Nu era vina lui Roos că ea fusese trimisă pe Insula Penelor. Numai ea era de vină pentru asta. Şi totuşi, el o şantajase. îndrăznise să-i ceară să-i facă rău lui Nayimathun. Iar acum, era mână-n mână cu piraţii care răpeau şi măcelăreau dragoni. Pentru toate astea, era vrednic de moarte.

încercă să-şi înăbuşe dorinţa de-a-l omorî.

Se strecurată spre treptele care-aveau să-i ducă spre coca navei. Jos, un felinar pâlpâi. Flacăra lui dezvălui doi piraţi plini de cicatrici, amândoi înarmaţi cu săbii şi pistoale. Tane se îndreptă spre ei.

— Care eşti acolo? întrebă unul cu asprime.

Un strigăt ar fi atras o grămadă de piraţi de deasupra. Era nevoită să-i omoare în tăcere.

Asemeni apei.

Cuţitul ei spintecă umbrele, împlântându-se drept într-o inimă ce bătea. înainte să apuce celălalt om de pază să mişte, îi şi retezase beregata. Expresia din ochii lui nu putea fi asemuită cu nimic din ce mai văzuse Tane. înmărmurise. îşi dăduse seama că era muritor. Toată fiinţa lui fusese redusă la sângele ce-i gâlgâia din gâtlej. Scoase pe gură un bolborosit şi se prăbuşi grămadă la picioarele ei.

Un gust de fier îi umplu gura. Văzu sângele ţâşnind din el, negru la lumina felinarului.

— Tane, spuse Loth.

Pielea-i era la fel de îngheţată precum sabia din mână.

— Tane!

Avea glasul răguşit.

— Te rog! Trebuie neapărat să ne grăbim.

Două trupuri neînsufleţite zăceau în faţa ei. I se întoarse stomacul pe dos, iar bezna o izbi precum un nor de muşte.

Ucisese. Nu aşa cum o ucisese pe Susa. De data aceasta, luase vieţi cu mâna ei.

Ameţită, înălţă capul. Loth luă felinarul care atârna deasupra cadavrelor şi i-l întinse. Ea-l luă, cu o mână şovăielnică, şi se îndreptă spre măruntaiele corăbiei.

îi putea cere iertare marelui Kwiriki la vremea cuvenită. Deocamdată, trebuia neapărat să o găsească pe Nayimathun.

La început, nu văzu decât provizii. Butoaie cu apă. Saci cu orez şi mei. Cufere întregi, doldora de pradă, pesemne. Când văzu cu coada ochiului ceva verde, răsuflă uşurată.

Nayimathun.

încă răsufla. Era legată cu lanţuri, iar dintr-o rană, din locul în care-i fuseseră smulşi solzii, începuse să curgă puroi, dar răsufla.

Loth făcu un semn pe piept. Arăta de parcă şi-ar fi văzut moartea cu ochii.

Tane se prăbuşi în genunchi în faţa zeiţei care se înrudise cu ea, lăsând jos şi sabie, şi felinar.

— Nayimathun!

Niciun răspuns. Tane încercă să înghită în sec ca să scape de nodul din gât. Ochii i se umplură de lacrimi când văzu cât rău îi făcuseră lanţurile.

O lacrimă i se scurse pe bărbie. Fierbea de ură. Nimeni care-avea suflet în el nu putea face aşa ceva unei făpturi vii. Nimeni care-avea măcar o fărâmă de ruşine nu se putea purta într-un asemenea hal cu o zeiţă vie. Dragonii jertfiseră atât de multe pentru a-i ocroti pe muritorii cu care împărţeau lumea! În schimb, muritorii le oferiseră numai răutate şi lăcomie.

Nayimathun răsufla mai departe. Tane o mângâie pe bot, acolo unde solzii erau uscaţi ca oasele. Era negrăit de crud din partea lor s-o lase atâta amar de vreme afară din apă.

— Mărită Nayimathun!

Rosti cuvintele în şoaptă.

— Rogu-te! Sunt eu. Sunt Tane. Dă-mi voie să te duc acasă.

Un ochi i se deschise. Albastrul din el era stins, precum lumina unei stele demult apuse.

— Tane.

Niciodată nu crezuse c-avea să mai audă acest glas.

— Da.

O altă lacrimă-i picură pe bărbie.

— Da, mărită Nayimathun. Da, sunt aici.

— Ai venit, spuse Nayimathun, răsuflând chinuit. N-ar fi trebuit să vii!

— Ar fi trebuit să vin mai repede!

Tane lăsă capu-n jos.

— lartă-mă! Că i-am lăsat să te ia.

— Mai întâi te-a luat cineva pe tine, mârâi dragoniţa.

Din falca de jos îi lipsea un dinte.

— Eşti rănită.

— Nu e sângele meu.

Cu mâinile-i şovăielnice, Tane deschise cutia de la şold şi scotoci în ea după giuvaier.

— Am găsit unul dintre giuvaierele despre care vorbeai tu, Nayimathun. II aveam cusut în coastă.

II ţinu întins, astfel încât dragoniţa să-l poată vedea.

— Apuseanul acesta spune că ştie cine are perechea lui.

Nayimathun privi giuvaierul multă vreme, apoi pe Loth, care tremura ca varga.

— Putem vorbi despre asta când suntem la loc sigur, spuse ea, dar găsind giuvaierele, ne-ai oferit o cale de-a lupta cu Nenumitul. Pentru aceasta, Tane, fiecare dragon viu îţi este dator!

O lumină slabă-i scăldă solzii.

— încă sunt destul de puternică ca să pot sparge coca, dar trebuie neapărat să fiu liberă. O să ai nevoie de cheia lanţurilor mele.

— Spune-mi cine-o are!

Dragoniţa închise din nou ochii

— împărăteasa de Aur, îi răspunse.

62
RĂSĂRIT

CĂRTURARUL ERA ÎNCONJURAT DE TORŢE APRINSE. Lui NlCLAYS I SE PĂREA CĂ dădea târcoale dudului de ceasuri întregi, citind la lumina lumânării. În tot acest timp, piraţii abia de schimbară câte-un cuvânt.

Când cărturarul se ridică în sfârşit în picioare, capetele tuturor ţâşniră repe- de-n sus. împărăteasa de Aur stătea în apropiere, ascuţindu-şi sabia cu o mână, în timp ce braţul de lemn o ţinea pe

loc. Fiecare râcâit al pietrei parcă-l tăia pe Niclays în două.

— Am isprăvit, anunţă cărturarul.

— Bine!

împărăteasa de Aur nici nu catadicsi să ridice privirea.

— Spune-ne ce-ai aflat!

Străduindu-se să nu răsufle prea tare, Niclays băgă mâna între faldurile mantiei după batistă şi se şterse pe frunte.

— Acest document este scris într-un limbaj vechi din Seiiki, răspunse cărturarul. Spune povestea unei femei pe nume Neporo. A locuit în urmă cu o mie de ani pe această insulă. Komoridu.

— Cu toţii suntem nerăbdători s-o auzim, spuse împărăteasa de Aur.

Cărturarul aruncă o privire în sus, spre dud. Lui Niclays, ceva din expresia cărturarului i se părea nelalocul lui.

— Neporo locuia în satul pescăresc Ampiki. îşi câştiga traiul cu greu, drept căutătoare de perle, dar în ciuda muncii ei şi a părinţilor săi, familia ei avea atât de puţine lucruri din care să poată trăi, încât, în unele zile, n-aveau de ales şi mâncau frunze şi pământ din pădure.

De aceea nu înţelesese niciodată Niclays obsesia lui Jannart. Istoria era plină de amar.

— Când sora ei mai mică a murit, Neporo s-a hotărât să pună capăt suferinţei. Avea să caute perle aurii rare în Marea Nesfârşită, acolo unde alţi căutători de perle nici nu cutezau să se avânte. Apa era prea rece acolo, prea necruţătoare — dar Neporo nu a avut de ales. A vâslit cu bărcuţa ei, din Ampiki şi până-n largul mării. În timp ce se scufunda în apă, un taifun uriaş i-a luat barca, lăsând-o naufragiată printre valurile necruţătoare. Cumva, a reuşit să-şi menţină capul deasupra apei. Neavând habar să citească stelele, a înotat luân- du-se numai după steaua cea mai strălucitoare de pe cer. În cele din urmă, a fost dusă de valuri pe o insulă. A găsit-o fără vreo urmă de viaţă omenească — dar într-un luminiş, a dat cu ochii de un dud de o înălţime extraordinară. Lihnită de foame, a mâncat din rodul lui.

Urmări nişte cuvinte cu degetul.

— Neporo *s-a îmbătat cu vinul celor o mie de flori.* În vremurile străvechi, aceasta era o descriere poetică a elixirului vieţii.

împărăteasa de Aur îşi ascuţea mai departe sabia.

— Neporo a scăpat în cele din urmă de pe insulă şi s-a întors acasă. Zece ani, a încercat să ducă o viaţă obişnuită — s-a căsătorit cu un pictor bun la suflet şi a avut un copil cu el. Dar prietenii şi

vecinii ei au băgat de seamă că nu îmbătrânea şi nu se îmbolnăvea. Unii au numit-o zeiţă. Alţii se temeau de ea. În cele din urmă, a plecat de pe Komoridu şi s-a întors în Seiiki, unde nu era nimeni care să se uite la ea ca Ia o ciudăţenie. Povara nemuririi era atât de mare, încât s-a gândit chiar să-şi ia viaţa, dar, de dragul fiului ei, a ales să trăiască.

— Copacul i-a dăruit nemurirea, spuse împărăteasa de Aur, tot ascuţind sabia, şi totuşi, ea s-a crezut în stare să-şi ia viaţa.

— Copacul o ocrotea doar de îmbătrânire. Tot mai putea fi rănită sau ucisă prin alte mijloace.

Cărturarul aruncă o privire spre copac.

— De-a lungul anilor, mulţi au urmat-o pe Neporo pe insula ei. Corbii albi şi porumbeii negri zburau spre ea, căci ea era mama tuturor proscrişilor.

Laya îl strânse mai tare pe Niclays, iar el îi imită gestul.

— Ar trebui să plecăm, îi şopti ea din nou la ureche. Niclays, copacul a murit. Nu există niciun elixir.

Niclays înghiţi în sec. împărăteasa de Aur era ca vrăjită; el putea să se furişeze de-acolo nebăgat de seamă.

Şi totuşi, parcă încremenise în Ioc, nu era în stare să se oprească din a asculta povestea lui Neporo.

— Aşteaptă, zise el, din colţul gurii.

— Cam la vremea când a erupt Muntele Groazei, urmă cărturarul, Neporo a primit două daruri din partea unui dragon. Se numeau giuvaierele cereşti — şi, cu ajutorul lor, dragonul i-a spus lui Neporo că avea să poată să închidă Fiara din Munte vreme de-o mie de ani.

— Răspunde-mi şi mie la asta! se băgă Padar în vorbă. De ce-a trebuit dragonul să ceară ajutorul unei fiinţe omeneşti?

— Copacul nu spune, veni răspunsul pe un ton liniştit. Deşi Neporo voia să se ridice, putea stăpâni numai unul dintre giuvaiere. Avea nevoie de altcineva pentru a-l mânui pe al doilea. Atunci, s-a întâmplat o minune. O prinţesă de la miazăzi a venit pe ţărmurile insulei Komoridu. Numele ei era Cleolind.

Niclays făcu un schimb de priviri uluite cu Laya. În cărţile de rugăciuni nu scria nimic despre aşa ceva.

— Şi Cleolind avea viaţă veşnică. 11 mai învinsese pe Nenumit o dată, dar credea că rănile lui aveau să se vindece în curând. Hotărâtă să-i pună capăt odată pentru totdeauna, pornise în căutarea altora care i-ar fi putut fi de ajutor. Neporo era ultima ei speranţă.

Se opri pentru a-şi umezi buzele.

— Cleolind, prinţesa Lasiei, a luat giuvaierul care stinge. Neporo, regina de pe Komoridu, a luat geamănul lui. împreună, l-au închis pe Nenumit în Hău — le- gându-l pentru o mie de ani, însă nici pentru un răsărit de soare mai mult.

Niclays se trezi că nu mai putea închide gura.

Pentru că, dacă povestea era adevărată, atunci legenda întemeierii Casei Berethnet era o aiureală. Nu o stirpe alcătuită din fiice îl ţinea sub control pe Nenumit, ci două giuvaiere. Sabran avea să se supere *foarte* tare!

— Cleolind fusese slăbită de prima ei întâlnire cu Nenumitul. A doua înfruntare cu el a omorât-o. Neporo s-a întors cu trupul ei neînsufleţit în Miazăzi, cu giuvaier cu tot.

— Şi cu celălalt giuvaier — cu giuvaierul care înalţă? întrebă împărăteasa de Aur cu glas coborât. Cu acela ce s-a-ntâmplat?

Cărturarul puse din nou o mână osoasă pe copac.

— O parte din poveste s-a pierdut, răspunse el.

Niclays văzu că scoarţa acestuia fusese hăcuită cu sălbăticie.

— Din fericire, putem ajunge până la sfârşit.

— Şi?

— Se pare că cineva anume şi-a dorit giuvaierul pentru el. Ca să-l ţină în siguranţă, un urmaş al lui Neporo şi-a cusut giuvaierul în coastă, ca să nu-i fie luat niciodată. A plecat de pe Komoridu şi a început o viaţă umilă în Ampiki, în aceeaşi cocioabă în care locuise cândva şi Neporo. Când a murit, i-a fost luat din trup şi pus în trupul fiicei lui. Şi tot aşa.

Pauză.

— Giuvaierul trăieşte într-o urmaşă a lui Neporo.

împărăteasa de Aur ridică privirea de la sabie. Niclays îşi asculta propriile bătăi ale inimii.

— Copacu-i mort, spuse ea, şi giuvaieru-i dus. Ce-nseamnă treaba asta pentru noi?

— Chiar dacă n-ar fi murit, aici scrie că acest copac dăruieşte nemurirea numai primului care mănâncă din rodul lui. După aceea, îşi ia înapoi darul vieţii veşnice, murmură cărturarul. îmi pare rău, preaonorato! Am întârziat cu câteva veacuri. Nu mai e nimic aici în afară de năluci.

Niclays începu să se simtă foarte rău. Simţământul se înteţi când împărăteasa de Aur se ridică. Privirea ei era aţintită asupra feţei lui.

— Preaonorată doamnă căpitan, începu el. V-am adus Ia locul

potrivit! Nu-i aşa?

Ea se apropie spre el, ţinând sabia în mâna moale. El îşi strânse bastonul până i se albi pumnul.

— S-ar putea să nu fie pierdută întru totul comoara dumneavoastră. Jannart mai avea şi alte cărţi, în Mentendon, se rugă el, cu glasul frânt. Pentru numele Sfântului, în primul rând, *nu* eu am fost cel care v-a dat afurisita aia de hartă...

— Aşa o fi, replică împărăteasa de Aur, dar tu ai fost cel care m-a adus în căutarea asta zadarnică.

— Nu. Staţi aşa — pot să vă fac un elixir din solzii dragonului, sunt *sigur* de asta! Lăsaţi-mă să vă ajut să...

Ea se-apropia tot mai mult.

în clipa aceea, Laya-l apucă pe Niclays de braţ. Bastonul îi căzu, în vreme ce femeia-l ţâra printre copaci.

Mişcarea ei bruscă îi luase pe piraţi pe nepregătite. Fără a ţine seama de trepte, o luă la goană prin tufişuri, târându-l pe Niclays după ea. În urma lor, grupul de iscoade răcnea de furie. Cumplit precum un com de vânătoare.

— Laya, spuse Niclays cu răsuflarea tăiată, e o faptă de mare vitejie din partea ta, dar genunchii mei n-o să ţină niciodată piept unei hoarde de piraţi însetaţi de sânge!

— Genunchii tăi o să se descurce, Bătrâne Roşcovan, sau n-o să mai ai deloc genunchi! îi strigă Laya drept răspuns.

În glasul ei se simţea teama, dar şi-o urmă de râs.

— O s-ajungem la barcă înaintea lor!

— Au lăsat oameni de pază?

în timp ce-şi dădea drumul către o movilă mai joasă de stânci, Laya apucă pumnalul de la cingătoare cu o mână.

— Ce-ai crezut? întrebă ea, întinzându-i cealaltă mână. Că tot timpul petrecut pe corăbii de piraţi nu m-a-nvăţat nimic despre lupte?

Niclays se lovi de pământ cu o forţă care-i zdruncină genunchii. Laya îl trase şi-l lipi de un copac.

Rămaseră nemişcaţi în scobitura copacului. Genunchii-l dureau cumplit, iar glezna-i zvâcnea. Trei piraţi trecură în fugă pe lângă ei. De îndată ce dispărură în frunziş, Laya se ridică din nou în picioare, ajutându-l pe Niclays să se ridice şi el.

— Rămâi cu mine, Bătrâne Roşcovan! Haide! Mergem acasă.

Acasă.

înaintau greoi, alunecând pe unde era noroi şi alergând pe unde se putea. înainte să apuce Niclays să se dezmeticească, văzură

plaja. Iar acolo era barca cu vâsle, cu doar doi oameni lăsaţi s-o păzească.

Aveau să reuşească. Aveau să vâslească spre Miazănoapte, până când ajungeau în Imperiul celor Douăsprezece Lacuri, apoi aveau să plece din Răsărit odată pentru totdeauna.

Laya îi dădu drumul la mână, scoase pumnalul şi alergă prin nisip, cu mantia fluturând în urma ei. Era iute de picior. înainte să apuce să lovească primul om, nişte mâini îl apucară pe Niclays. Piraţii-i ajunseseră din urmă.

— Laya! strigă Niclays, dar era prea târziu.

O prinseseră. Femeia strigă, în timp ce Ghonra îi răsucea braţul. Padar îl sili pe Niclays să îngenuncheze.

— Padar, Ghonra, se rugă Laya, nu faceţi asta! Ne ştim de-atâta vreme! Vă rog, fie-vă milă...

— Ne ştii mai bine de-atâta.

Ghonra îi smulse cuţitul din mână şi i-l lipi de gât.

— Ţi-am dat cuţitu-ăsta, scuipă ea, în semn de bunăvoinţă, Yidage. Dacă te mai milogeşti o dată, îţi tai limba cu el!

Laya închise gura. Niclays voia cu disperare să-i spună că era totul bine, să-şi ferească privirea, să nu spună nimic. Ar fi făcut orice ca ei să nu o omoare şi pe ea.

Vezica ameninţa să nu-l mai poată ţine. Incordându-şi fiecare muşchi din corp, încercă să-şi desprindă mintea de trup. Să plutească departe de sine însuşi, printre amintiri.

Tremura, în timp ce împărăteasa de Aur, netulburată de agitaţia nebună din jurul ei, se ghemui în faţa lui. Şi se închipui pe sine însuşi ca pe-o crestătură pe braţul ei.

Şi-şi dădu seama de un lucru.

Voia să simtă soarele pe faţă. Voia să citească, să se plimbe pe străzile pietruite din Brygstad. Voia să asculte muzică, să viziteze muzee, galerii de artă şi teatre, voia să se minuneze de frumuseţea plăsmuirilor omeneşti. Voia să călătorească la miazăzi şi la miazănoapte şi să se bucure pe deplin de tot ce aveau de oferit. Voia să râdă din nou.

Voia să *trăiască.*

— Mi-am adus echipajul peste două mări, îi spuse împărăteasa de Aur atât de încet, încât auzi numai el, pentru o poveste şi nimic mai mult. O să aibă nevoie să dea vina pe cineva pentru toată dezamăgirea asta, şi te-asigur, Maestre-al Reţetelor, că n-o să dea vina pe mine. Dacă nu vrei ca Yidage să cadă-n locul tău, trebuie să fii tu.

II atinse sub bărbie cu cuţitul.

— S-ar putea să nu te omoare. Însă cred c-ai să-i implori să aibă milă!

Niclays nu-i mai vedea bine faţa. În apropiere, Ghonra o apucă pe Laya de gât, hotărâtă s-o omoare.

— îmi pot închipui nişte explicaţii ca s-o fac să cadă în cârca ei, adăugă împărăteasa de Aur, privind spre tălmăcitoarea ei, care navigase alături de ea zeci de ani, fără remuşcări. La urma urmei, nu te costă nimic să minţi.

Cândva, Niclays îngăduise unei tinere cântăreţe să fie chinuită, ca el să nu aibă parte de aceeaşi soartă. Gestul unui om care uitase cum să servească interesele şi altcuiva în afară de sine însuşi. Dacă avea să moară cu o fărâmă de mândrie, n-avea să îngăduie ca Laya să sufere de dragul lui mai mult decât suferise deja.

— N-ai să faci una ca asta! răspunse el, încet.

Laya clătină din cap, iar pe chipul ei apăru o expresie de durere profundă.

— Duceţi-l înapoi pe *Căutarea* şi ziceţi echipajului ce-am găsit.

împărăteasa de Aur se ridică.

— Să vedem ce-o să...

Se opri. Niclays ridică privirea.

împărăteasa de Aur dădu drumul săbiei. O sabie curbată îi era lipită de gât, iar Tane Miduchi stătea în spatele ei.

Lui Niclays nu-i venea să creadă pe cine avea în faţa ochilor. O privi cu gura căscată pe femeia pe care încercase s-o şantajeze.

— Tu! bâigui el.

Pe oriunde-ar fi umblat, ultimele câteva luni nu fuseseră îngăduitoare cu ea. Era mai slabă şi avea ochii înconjuraţi de cearcăne. Pe mâini avea sânge proaspăt.

— Daţi-mi cheia! ceru ea în lacustrină, cu vocea groasă şi încărcată de ură. Cheia de la lanţuri!

Niciunul dintre piraţi nu se clinti. La fel de nemişcată stătea şi căpetenia lor, cu sprâncenele ridicate.

— Acum, adăugă călăreaţa dragonului, că altfel vă omor căpetenia!

Mâna-i era fermă.

— Cheia!

— Să-i dea careva cheia! spuse împărăteasa de Aur, părând aproape enervată de întrerupere. Dacă-şi vrea fiara, n-are decât să şi-o ia!

Ghonra păşi în faţă. Dacă mama ei adoptivă murea acolo, ea

avea să fie următoarea împărătească de Aur, dar Niclays simţea din partea ei o loialitate vrednică de o fiică. Băgă mâna sub guler şi scoase o cheie de bronz.

— Nu! spuse călăreaţa dragonului. Cheia e făcută din fier.

Lama săbiei scoase sânge la iveală.

— Dacă mă mai iei o dată de proastă, ea moare!

Ghonra rânji răutăcios. Scoase o altă cheie şi i-o aruncă.

— Pentru tine, iubitoare de dragoni! toarse ea. Mult noroc s-ajungi pe corabie!

Călăreaţa dragonului o aruncă la o parte pe împărăteasa de Aur şi ridică mâna liberă. În ea ţinea un giuvaier cât o nucă, albastru precum cobaltul.

Fireşte.

Niclays începu să râdă. Un râs tot mai puternic, nelalocul lui.

— Tu! *Tu* eşti moştenitoarea lui Neporo!

Călăreaţa dragonului îl fixă cu privirea, în linişte.

Tane Miduchi. Moştenitoarea reginei de pe Komoridu. Moştenitoarea unei stânci goale şi a unui copac mort. După expresia feţei, era limpede că ea habar n-avea. Călăreţii erau adesea luaţi din case sărăcăcioase. Pesemne că fusese luată de lângă familia ei înainte să apuce să i se spună adevărul.

— Ia-o cu tine pe prietena mea! îi ceru Niclays brusc, cu lacrimi fierbinţi de râs încă în ochi. Făcu un semn cu capul către Laya, ale cărei buze se mişcau în rugăciune, şi continuă: Te implor, lady Tane! Ea e nevinovată în toată povestea asta!

— Pentru tine, spuse călăreaţa dragonului cu tot dispreţul din lume, n-am să fac *nimic.*

— Şi cu mine cum rămâne? întrebă împărăteasa de Aur. Pe mine nu vrei să mă vezi moartă, călăreaţo?

Femeia mai tânără încleştă maxilarul. Degetele ei strângeau mânerul săbiei.

— Haide, copilă! Sunt bătrână şi slăbită! Poţi să-nchei cu măcelărirea dragonilor, aici şi acum!

împărăteasa de Aur bătu cu latul propriei săbii în palmă.

— Retează-mi beregata! Câştigă-ţi onoarea!

Cu un zâmbet rece, călăreaţa dragonului prinse-n pumn giuvaierul care înalţă.

— N-am să te omor în noaptea asta, dar acum ai în faţa ochilor o nălucă. Atunci când o să-ţi fie lumea mai dragă, am să mă întorc şi-am să te bântui. Am să te vânez până la capătul pământului. Şi îţi jur că, dacă ne vom mai întâlni, am să înroşesc marea!

Vârî sabia la loc în teacă şi păşi în întuneric. Cu ea, plecă şi ultimul prilej de-a scăpa.

În clipa aceea, unul dintre piraţi trase cu pistolul după ea.

Tane Miduchi se opri. Niclays o văzu strângând pumnul în jurul giuvaierului şi simţi un uşor tremur.

Un muget umed umplu văzduhul. Laya ţipă. Niclays abia apucă să se uite-n sus, să privească ţintă zidul de apă care se învolbura pe plajă, apoi acesta-i luă pe toţi şi-i mătură într-o beznă îngheţată.

Niclays se dădu peste cap. ÎI usturau nările, căci trăsese apă sărată drept în piept. Orbit de groază, se luptă cu potopul, cu bulele şiroindu-i din gură. Nu-şi vedea decât mâinile. Când ieşi la suprafaţă, îşi pierduse ochelarii. Din puţinul pe care-I zărea, piraţii fuseseră aruncaţi cât colo, barca pe care ajunseseră acolo era goală, iar Tane Miduchi se făcuse nevăzută.

— Găsiţi-o! răcni împărăteasa de Aur.

Niclays tuşi şi scuipă apă.

— înapoi pe corabie! Aduceţi-mi giuvaieru-ăla!

Marea dădu înapoi, ca înghiţită de burta unui zeu. Niclays se trezi în patru labe pe nisip, scuipând, în vreme ce din păr îi picura apă-n ochi.

În faţa lui zăcea o sabie. O prinse cu mâna. Dac-ar fi găsit-o pe Laya, ar mai fi avut sorţi de izbândă. Ar fi putut lupta până când ajungeau pe corabie şi plecau de-acolo...

În timp ce-o striga pe nume, zări o umbră. Ridică sabia, dar împărăteasa de Aur i-o azvârli cât colo.

O sclipire de oţel, apoi încă una.

Sânge pe nisip.

El scoase un gâlgâit sugrumat. Se zbătu, cu o mână la gât. Cealaltă mână-i fusese retezată. Undeva, în toată acea nebunie, Laya-i striga numele.

— Echipajului meu îi trebuie came.

împărăteasa de Aur îi luă mâna de parc-ar fi fost un peşte mort. El vărsă când o văzu. Părea tot vie. O viaţă întreagă de băut vârtos i-o umpluse de pete.

— Asta s-o vezi drept milostenie! Te-aş lua şi pe tine cu mine, dar echipajul mie-n primejdie şi ne-ncetineşti dacă te cărăm după noi! înţelegi tu, Roos. Ştii *ce e* aia târguială ca lumea!

Bezna i se revărsa din ciotul care-l durea îngrozitor de tare. Nu mai simţise niciodată o asemenea durere. Era ca fript în ulei. II ardea ciotul ca soarele. Niciodată n-avea să mai ţină o pană în mână. Numai la asta se putea gândi, chiar şi-n timp ce sângele ce-i

dădea viaţă se scurgea din el. Apoi, Laya se apropie de el, apăsându-i rana.

— Fii tare! spuse ea, cu glasul frânt. Fii tare, Niclays!

II strânse la piept.

— Sunt aici. Am să rămân cu tine. Ai să dormi în Mentendon, nu aici. Nu acum. Ţi-o făgăduiesc.

Un ţiuit îi acoperi cuvintele. În timp ce lumea lui se întuneca, ridică privirea spre cer şi văzu, în cele din urmă, silueta morţii.

Moartea, din câte se vedea, avea aripi.

Căutarea era o corabie atât de uriaşă, încât valurile nu o tulburau aproape deloc. Mai că ai fi zis că nici măcar nu era pe apă. Loth aştepta în coca ei, ascultând harababura de pe punte, pe deplin conştient de faptul că se afla într-un cuib de nelegiuiţi. Nu îndrăznise să dea drumul pumnalului, dar stinsese felinarul, pentru orice eventualitate. Era o minune că nu venise nimeni jos. Tane parcă era plecată de-o veşnicie!

Wyrmul — ba nu, *dragoniţa,* îl cercetă cu un ochi albastru cumplit la vedere. Loth rămase cu ochii fixaţi în podea.

Era adevărat că această făptură nu arăta şi nu se purta precum fiarele draconice din Apus, deşi era la fel de mare. Coamele nu i se deosebeau cu mult de cele ale unui înalt Apusean, însă aici se opreau asemănările. O coamă precum algele i se revărsa pe gât. Avea o faţă lată, nişte ochi rotunzi ca nişte bumbi, iar solzii ei îl duceau pe Loth cu gândul mai degrabă la un peşte, decât la o şopârlă. Tot n-avea de gând să aibă-ncredere în ea sau să-i vorbească. Îi zări doar o dată dinţii, albi şi ca briciul de ascuţiţi, şi-şi dădu seama că era în stare, întocmai ca Fyredel, să-l facă bucăţi.

Se auziră paşi. El se mută în spatele unei lăzi şi strânse pumnalul în mână.

Avea fruntea scăldată-n sudoare. Nu mai ucisese niciodată. Nici măcar cocatri- cea. După toată nebunia aceea, cumva, reuşise să rămână curat de acea pată — dar pentru a supravieţui, avea s-o facă. Pentru a-şi scăpa ţara.

Când Tane îşi făcu apariţia, răsufla din greu, paşii i se împleticeau la fel ca unui beţiv, şi mai era şi udă până la piele. Fără un cuvânt, scoase cheia de sub eşarfa şi descuie primul lacăt. Loth o ajută să arunce lanţurile.

Dragoniţa se scutură şi scoase un mârâit jos. Tane făcu un pas înapoi şi-i făcu semn lui Loth să o imite, în timp ce dragoniţa înălţa capul şi-şi întindea trupul nemaivăzut de lung. Loth se supuse

bucuros. Pentru prima oară, monstrul părea furios. Fornăi pe nări. Ochii-i aruncau flăcări. îşi desfăcu degetele de la picioare, îşi găsi echilibrul şi, dând cu putere din coadă, izbi peretele corăbiei.

Căutarea se cutremură. Loth aproape că-şi pierdu echilibrul când podeaua se zgudui sub el.

De deasupra răsunară strigăte. Dragoniţa gâfâia. Dacă era prea slăbită ca să reuşească să scape, aveau să moară cu toţii acolo.

Tane strigă spre dragoniţă. Orice îi spusese, avu efect. Dragoniţa se pregăti. Arătându-şi colţii, izbi din nou cu coada. Din lemn săriră aşchii. Din nou. Un cufăr alunecă pe podea. Din nou. Strigătele piraţilor se-auzeau tot mai aproape, paşii răsunându-le acum pe trepte. Cu un mârâit, dragoniţa se izbi cu trupul de cocă, lovind-o cu putere cu capul — şi, de data aceasta, apa pătrunse vuind în corabie. Tane alergă spre dragon şi i se sui în spinare.

Păcat de moarte sau moarte sigură. Moartea era alegerea pe care-ar fi facut-o Cavaleriţa Curajului, dar Cavaleriţa Curajului nu avusese atâta nevoie să ajungă în Imperiul celor Douăsprezece Lacuri câtă avusese Loth. Lăsând deoparte orice nădejde legată de Halgalant, Loth intră în apă după ucigaşa iubitoare de wyrmi. încercă disperat să se urce pe fiara ei, dar solzii-i erau prea alunecoşi.

Tane întinse o mână. El o apucă, simţind gust de sare, iar ea-l trase în sus. În timp ce căuta ceva de care să se prindă, se lupta şi cu groaza care-l copleşea. Era *călare* pe un wyrm.

— Thim! strigă el. Cum rămâne cu Thim?

Cuvintele lui se pierdură în neant, în timp ce dragonul scurma cu ghearele ca să iasă din închisoare. Loth se prinse de Tane, care lăsase capu-n jos şi se prinsese de coama udă care-i înconjura. Cu un ultim avânt, dragoniţa ieşi zvârcolindu-se prin gaura care se căscase în *Căutare.* Loth urlă când plonjară în mare.

Vuiet în urechi. Sare pe buze. Un aer îngheţat, care-i biciuia pielea. Pistoalele trăgeau spre ei de pe puntea *Căutării,* găurile pentru tunuri se deschideau, iar Loth rămânea tot călare pe dragon. Acesta se strecura prin fiecare val învolburat, ferindu-se de fiecare foc. Cu răsuflarea tăiată, Tane scotea cuvinte disperate, ţinându-se mai departe strâns de coama dragoniţei.

Aceasta se ridică, precum o pană dusă de vânt. Apa-i şiroia de pe solzi în timp ce lăsa marea-n urmă. Cu dureri în coapse din pricina strădaniei de-a rămâne aşezat, Loth o strânse pe Tane în braţe şi privi cum piraţii se preschimbau în puncte.

— Sfinte, ai milă! Glasul i se frânse când se rugă mai departe:

Binecuvântată Domniţă, ocroteşte-l pe bietul tău rob!

O scânteie de lumină-l făcu să privească spre apus. Pânzele *Porumbelului Negru* luaseră foc — şi, deodată, se adună un stol de wyrmi. Armia Draconică. Loth cercetă întunericul, cu inima bubuind.

Mereu aveau câte-un stăpân.

înaltul Apusean îşi anunţă prezenţa cu un şuvoi de flăcări. Zbură pe deasupra *Porumbelului Negru* şi izbi unul dintre catarge cu coada.

Valeysa. Flacăra Deznădejdii. Harlowe spusese că era pe-aproape. Solzii ei, fierbinţi precum tăciunii aprinşi, păreau a absorbi focul care se răspândise prin toată flota. În timp ce supuşii ei roiau deasupra *Căutării* înclinate pe-o parte, ea slobozi un răget care-I cutremură pe Loth până-n măduva oaselor.

Tane îşi îndemnă dragonul înainte. *Trandafirul Veşnic* era în faţa lor. Dacă ar fi coborât în clipa aceea, Valeysa i-ar fi luat sigur la ţintă. Dacă fugeau, Thim avea să rămână de izbelişte. Loth crezu c-o să-şi verse maţele când dragoniţa se arcui şi plonjă graţios.

Thim era în gabie. Când văzu că veneau să-l salveze, se căţără şi mai sus, spre vârful catargului mare, şi se ghemui acolo, într-o poziţie primejdioasă. Când trecu pe-acolo, dragoniţa îl culese cu coada. El strigă, dând din picioare, în vreme ce dragoniţa îl smulgea de pe *Trandafirul Veşnic.*

Dragoniţa se înălţa din nou, îndreptându-se către o pătură de nori. Se mişca prin aer de parcă ar fi înotat. Thim înainta cu greu pe spinarea ei, ţinându-se cu mâinile de solzi. Când se apropie suficient de mult, Loth îl prinse şi-l ajută să se urce pe gâtul lui.

Un ţipăt îi ridică fiecare fir de păr de pe braţe. Un wyvem zbura în urma lor, scuipând flăcări.

Dragoniţa părea Ia fel de tulburată de această ameninţare cum ar fi fost de-o muscă. Următorul şuvoi de flăcări veni atât de aproape de ei, încât Loth simţi mirosul de pucioasă. Thim ridică pistolul şi trase în făptură. Aceasta urlă, dar se apropie şi mai mult de ei. Loth închise ochii. Ori avea să se prăbuşească şi să moară, ori avea să sfârşească prăjit ca o gâscă.

înainte ca vreunul dintre aceste lucruri să apuce să se întâmple, un vânt puternic veni de nicăieri, aproape doborându-i pe toţi. Vuietul lui era asurzitor. Când reuşi să deschidă un ochi, Loth băgă de seamă că dragoniţa *scuipa* vânt, aşa cum făpturile draconice scuipau foc. Ochii-i aruncau scântei albastre. Trâmbe de fum îi ieşeau din nări. Apa-i picura de pe solzi, apoi era absorbită şi-

mprăştiată precum ploaia.

Wyrmul urlă de furie. Pielea-i scoase aburi, iar fălcile i se căscară, dar flacăra i se stinse, împinsă înapoi pe gât — şi, în cele din urmă, vântul îi strânse aripile şi îl aruncă în mare.

Ploaia-i biciuia faţa lui Loth. Scuipă apă. Lin fulger brăzdă cerul, iar dragoniţa se ascunse din nou după nori, triumfător, înveşmântându-se în ceaţă în vreme ce se înălţa.

În clipa aceea, Tane se prăbuşi într-o parte. În timp ce cădea, prezenţa de spirit îl făcu pe Loth să întindă repede o mână. Degetele lui apucară partea din spate a tunicii ei, exact la ţanc. Dragoniţa mârâi. Răsuflând din greu, Loth o trase pe Tane aproape de el, iar Thim îi cuprinse pe-amândoi cu braţul.

Tane era inconştientă, capul atârnându-i moale într-o parte. Loth se asigură că încă avea cutia prinsă de eşarfă. Dacă se desprindea acum, giuvaierul avea să se piardă pe veci în mare.

— Nădăjduiesc că ştii să vorbeşti cu dragonii! strigă el către Thim. Poţi să-i zici încotro să meargă?

Niciun răspuns. Când privi în urmă, Loth văzu că Thim privea spre cer, mirat nevoie mare.

— Stau pe spinarea unui zeu, spuse el, uluit. Nu sunt vrednic de aşa ceva.

Măcar cineva vedea acest coşmar drept o binecuvântare. Loth se pregăti sufleteşte şi îi vorbi dragoniţei:

— Bucuros de cunoştinţă, mărită dragoniţă din Răsărit! îndrăzni el, strigând peste vuietul vântului. Nu ştiu dacă mă înţelegi, dar trebuie neapărat să vorbesc cu împăratul Neîncetat al celor Douăsprezece Lacuri. E ceva de o însemnătate desăvârşită. Oare-ai putea tu să ne duci la palatul lui?

Trupu-i fii străbătut de un uruit.

— Ţine-te bine de Tane! răspunse dragoniţa în inyshiană. Şi da, fiu al Apusului, am să te duc în Oraşul celor O Mie de Flori.

63

RĂSĂRIT

CÂND TAN£ SE DEŞTEPTĂ, SE TREZI PRIVIND PE-O FEREASTRĂ. CERUL DE DINcolo de ea era palid ca praful de oase.

Stătea întinsă pe un pat cu baldachin. Cineva o îmbrăcase-n mătase curată, dar pielea-i era aspră din pricina sării. Un bol de tăciuni aprinşi stătea-n apropiere, aruncând o lumină caldă, roşiatică, pe tavan.

Când îşi aduse aminte, îşi duse repede mâna la coastă.

Eşarfa-i dispăruse. Copleşită de groază, scotoci printre pături şi aproape se opări cu un încălzitor de pat din aramă, dar îşi găsi cutia pe o poliţă de lângă pat.

Giuvaierul care înalţă sclipea înlăuntrul ei. Tane se lăsă pe perne şi strânse cutia la piept.

Un timp îndelungat, rămase ţintuită la pat, incapabilă să se trezească pe deplin. În cele din urmă, o femeie intră în cameră. Purta mai multe straturi de veşminte albastre şi albe, iar tivul fustei îi atingea podeaua.

— Nobilă călăreaţă, rosti ea. Această umilă făptură se bucură să vă găsească trează!

Vedea încăperea ca prin ceaţă.

— Unde mă aflu?

— Vă aflaţi în palatul Majestăţii Sale împărăteşti, împăratul Neîncetat al celor Douăsprezece Lacuri, care domneşte sub stelele cele de bun augur. Cel ce este bucuros să vă aibă de oaspete! răspunse femeia zâmbind. Am să vă aduc ceva de mâncare. Aţi străbătut drum lung.

— Stai! Te rog! spuse Tane, ridicându-se-n capul oaselor. Unde este Nayimathun?

— Strălucita Nayimathun din Nămeţii Adânci se odihneşte. Cât despre prietenii dumneavoastră, şi ei sunt oaspeţi în palat.

— Nu trebuie să-l pedepsiţi pe apusean pentru că a trecut peste opreliştea de a cutreiera mările. Are cunoştinţe de care eu am trebuinţă.

— Niciunul dintre tovarăşii dumneavoastră nu a fost vătămat, răspunse femeia. Sunteţi la loc sigur aici.

Se retrase din cameră.

Tane privi cu băgare de seamă tavanul splendid şi mobila din abanos. Se simţea de parc-ar fi fost din nou călăreaţă.

Oraşul celor O Mie de Flori. Capitala străveche a Imperiului celor Douăsprezece Lacuri. Palatul acesta nu era numai casa împăratului Neîncetat şi a onoratei Mari împărătesc Văduve, ci şi a Dragoniţei Imperiale însăşi. Dragonii din Seiiki aşteptau călăuzire din partea mai-marilor lor, dar rubedeniile lor lacustrine răspundeau numai unui conducător.

Coasta îi zvâcnea. îşi dădu aştemuturile la o parte şi văzu că era înfăşată.

îşi aduse aminte de bărbatul seiikinez înveşmântat în robe de culoarea dudului roşu. Un alt cărturar care fugise de soartă. EI o numise urmaşa îndelung-onoratei Neporo.

Era cu neputinţă, în mod sigur. Neporo fusese regină. Urmaşii ei n-aveau cum să fi ajuns într-un sat pescăresc, chinuindu-se să trăiască de pe-o zi pe alta tocmai la marginile Seiikiului.

Servitoarea se întoarse şi puse jos o tavă. Ceai roşu, terci şi ouă fierte, cu o porţie de pepene de iarnă.

— Am să vă umplu baia numaidecât.

— Mulţumesc! spuse Tane.

Ciuguli mâncarea în timp ce aştepta. împăratul Neîncetat n-avea s-o mai primească drept oaspete după ce afla ce e ea. O ucigaşă. O fugară.

— Bună dimineaţa!

Thim stătea în prag, proaspăt bărbierit şi purtând veşminte lacustrine. Se lăsă în scaunul de lângă patul ei.

— Servitoarea mi-a dat de veste că eşti trează.

Tonul îi era rece. Chiar dacă lucraseră împreună pe corabie, ea tot o furase de la echipajul lui.

— După cum vezi, spuse Tane.

— Voiam să-ţi mulţumesc, spuse el, plecând capul, pentru că mi-ai salvat viaţa.

— Mărita Nayimathun te-a salvat.

Tane lăsă jos ceaşca de ceai.

— Unde e apuseanul, onorabile Thim?

— Lordul Arteloth este în Grădinile Amurgului. Vrea să stea de vorbă cu tine.

— Am să vin după ce mă îmbrac. Se opri, apoi întrebă: De ce

navigai alături de oameni de dincolo de Hău?

Thim se încruntă.

— Nu doar că-s crescuţi să-i urască pe scuipătorii-de-foc, ci şi pe dragonii noştri, îi reaminti Tane. Ştiind lucrurile-astea, de ce ai naviga alături de ei?

— Poate c-ar trebui să-ţi pui o altă întrebare, onorată Miduchi, răspunse el. Oare lumea ar fi mai bună dacă am fi cu toţii la fel?

Uşa se închise în urma lor. Tane cugetă la cuvintele lui şi-şi dădu seama că nu avea niciun răspuns.

Servitoarea se întoarse curând pentru a o duce la baie. Cu ajutorul ei, Tane se ridică din pat şi se îndreptă şchiopătând spre următoarea cameră.

— Aveţi haine în dulap, o informă servitoarea. O să aveţi nevoie de ajutor ca să vă îmbrăcaţi, nobilă călăreaţă?

— Nu. Mulţumesc!

— Foarte bine! Sunteţi liberă să vă plimbaţi pe domeniul palatului, deşi nu aveţi voie să intraţi în curtea interioară. Majestatea Sa Imperială doreşte să vă vadă în Sala Stelei Căzute, mâine.

După aceste cuvinte, Tane rămase din nou singură. Stătea în umbra băii şi asculta cântecul păsărilor.

Baia era plină ochi de apă fierbinte. Tane îşi dădu roba jos de pe umeri şi îşi desfăcu faşa de pe coastă. Dacă întindea gâtul, putea vedea copcile cu care cineva închisese rana de glonţ. Avea să fie norocoasă dacă reuşea să se ferească de friguri.

Pielea de găină-i umplu braţele în timp ce se cufunda în baie. îşi stoarse sarea din păr, apoi se întinse în apă, obosită până-n măduva oaselor.

Nu merita să i se vorbească precum unei doamne sau să i se dea camere bune. Liniştea aceasta n-avea cum să dureze mult.

După ce se curăţă bine, Tane se îmbrăcă. O brasieră şi o tunică neagră de mătase, apoi pantaloni, şosete şi cizme plăcute din pânză. Urmă o haină albastră, fără mâneci, căptuşită cu blană, apoi cutia, prinsă de-o eşarfa nouă.

Inima-i stătu în loc când se gândi că trebuia să stea faţă-n faţă cu Nayimathun. Dragoniţa îi văzuse sângele de pe mâini.

Cineva lăsase o cârjă lângă uşă. Tane o luă şi ieşi din dormitor, pe un coridor plin de ferestre cu grilaje complicate şi pereţi cu lambriuri bogat decorate. Constelaţii pictate sclipeau spre ea din tavan. Podelele erau pavate cu piatră de culoare închisă, încălzite de dedesubt.

Afară, văzu o curte de o asemenea dimensiune, încât ar fi putut găzdui un întreg stol de dragoni. Lumina felinarelor ardea printr-o ceaţă cenuşie. Zări sala cea mare, înălţată pe o terasă de marmură în straturi albastre, fiecare strat fiind tot mai închis la culoare.

— Soldat, îi spuse Tane unui străjer, te poate-ntreba această făptură umilă cum să găsească Grădinile Amurgului?

— Doamnă, răspunse acesta, Grădinile Amurgului sunt în partea aceea.

Făcu un semn către o poartă din depărtare.

Îi luă o veşnicie să traverseze curtea. În cele din urmă, ajunse la poarta care trebuia. Sala Stelei Căzute se înălţa ameninţătoare în faţa ei. Mâine, avea să fie înăuntru, în faţa conducătorului Casei Lakseng.

Alte gărzi o ajutară să se orienteze mai departe. În cele din urmă, ajunse la poarta care trebuia. Zăpada fusese scoasă din curte cu lopeţile, însă aici fusese lăsată neatinsă.

Grădinile Amurgului erau o adevărată legendă în Capul Hisan. La amurg, se spunea că se-aprindeau datorită licuricilor. Flori cenfloreau noaptea îndulceau cărările cu mireasma lor. Oglinzi erau montate pe ici, pe colo, ca să călăuzească lumina lunii, iar heleşteiele erau liniştite şi limpezi, ca să oglindească mai bine lumina stelelor.

Chiar şi pe timp de zi, acest loc retras era ca o pictură. Merse încet, privită de statuile conducătorilor lacustrini din trecut şi ale consoartelor lor, unii însoţiţi de pui de dragoni. Fiecare ţinea un ghiveci cu trandafiri gălbui-rozalii, parcă daţi cu cremă. Mai erau şi copaci de sezon, înveşmântaţi în alb, pentru iarnă, care-i aminteau lui Tane de Seiiki. De casă.

Trecu un pod peste-un pârâu. Prin ceaţă, vedea pini şi versantul unui munte. Dacă mergea suficient de mult printre acei copaci, putea s-ajungă la Lacul Zilelor Lungi.

Nayimathun era încolăcită în zăpadă de partea cealaltă a podului, cu vârful cozii învârtindu-i-se printr-un heleşteu cu nuferi. Loth şi Thim erau adânciţi în- tr-o discuţie într-un pavilion din apropiere. Tane se adună. Când se apropie, Nayimathun pufai aburi pe nări. Tane lăsă cârja jos şi făcu o plecăciune.

— Mărită Nayimathun.

Un mârâit scăzut. Tane închise ochii.

— Ridică-te, Tane! îi ceru dragoniţa. Ţi-am mai spus. Trebuie să-mi vorbeşti ca unei prietene.

— Nu, mărită Nayimathun. Nu ţi-am fost nicidecum prietenă.

Tane înălţă capul, dar parcă avea o piatră-n gât.

— Onorata guvernatoare din Ginura a avut dreptate când m-a exilat din Seiiki. Tu te aflai pe plajă în noaptea aceea din pricina mea. Toate acestea s-au întâmplat pentru că tu m-ai ales pe mine, şi nu pe unul dintre ceilalţi, ca rudă.

Vocea-i tremura.

— N-ar trebui să-mi vorbeşti cu blândeţe. Am ucis şi am minţit, şi m-am slujit pe mine însămi. Am fugit de pedeapsă. Apa din mine n-a fost nicicând curată.

Dragoniţa înclină capul Tane încercă să rămână cu faţa spre ea, însă un val de ruşine o făcu să-şi plece privirea.

— Ca să fii ruda unui dragon, replică Nayimathun, nu e suficient să ai un suflet din apă. Trebuie să ai marea în sânge, iar marea nu este mereu curată. Nu este un singur lucru. În ea e şi întuneric, şi primejdie, şi cruzime. Poate rade de pe faţa pământului oraşe-ntregi cu furia ei. Adâncurile ei sunt de nepătruns; ele nu văd nicicând lumina soarelui. Să fii Miduchi nu înseamnă să fii pură, Tane. înseamnă să fii marea vie. De aceea te-am ales. Tu ai inimă de dragon.

„Inimă de dragon.” Nu exista onoare mai mare. Tane voia să vorbească, să tăgăduiască — dar când Nayimathun o atinse cu botul, de parcă ar fi fost un pui abia ieşit din găoace, izbucni în plâns. Lacrimile-i picurau pe obraji în timp ce-şi cuprindea prietena cu braţele şi tremura.

— Mulţumesc! şopti ea. Îţi mulţumesc, Nayimathun!

Îi răspunse un mârâit de mulţumire.

— Lasă vina deoparte, călăreaţo! Nu-ţi risipi sarea!

Rămaseră aşa timp îndelungat. Trupul lui Tane tremura din toate încheieturile în timp ce-şi lipea obrazul de Nayimathun. Purtase pe umeri o greutate nenumită de când murise Susa, dar acum nu mai era prea grea ca s-o poată purta. Când reuşi să răsufle fără a plânge, îşi mută mâna pe locul unde Nayimathun fusese rănită. Un solz de metal acoperea acum acel loc, iar pe el era gravată o urare de însănătoşire grabnică.

— Cine-a făcut asta?

— Nu mai are nicio însemnătate! Ceea ce s-a întâmplat pe corabie e în trecut.

Nayimathun o înghionti cu botul.

— Nenumitul se va ridica. O poate simţi fiece dragon de la Răsărit.

Tane îşi şterse lacrimile şi vârî mâna în cutie.

— Asta-ţi aparţine.

Ţinea în palmă giuvaierul care înalţă. Nayimathun îl adulmecă cu delicateţe.

— Spui că-ţi era cusut în coastă.

— Da, confirmă Tane. Am avut mereu o umflătură în partea aceea.

Îi venea iar greu să vorbească.

— Nu ştiu nimic despre familia mea sau despre motivul pentru care mi-au pus giuvaierul în coastă, dar pe insulă, unul dintre membrii echipajului l-a văzut. A zis că sunt urmaşa lui... Neporo.

Nayimathun pufăi şi mai mult abur.

— Neporo, repetă ea. Da... Aşa o chema. Ea a mânuit prima acest giuvaier.

— Dar, Nayimathun, eu nu am cum să mă trag dintr-o regină, spuse Tane. Familia mea a fost foarte săracă.

— Ai giuvaierul ei, Tane. S-ar putea să fie singura lămurire, răspunse Nayimathun. Marea împărătească Văduvă a fost o conducătoare cumpătată, dar nepotul ei este tânăr şi pătimaş. Cel mai bine ar fi să păstrăm adevărata natură a giuvaierului doar pentru noi, ca nu cumva să-ţi fie luat.

Aruncă o privire spre Loth.

— Acesta ştie unde e, dar se teme de mine. Poate într-o altă fiinţă omenească va avea încredere.

Tane se uită în direcţia în care se uita dragoniţa. Când le văzu pe-amândouă privindu-l, Loth se opri din vorbit cu Thim.

— Trebuie să-i sprijini cererea de mâine. Are de gând să propună o alianţă între împăratul Neîncetat şi regina Sabran a Inysului, adăugă Nayimathun.

— Onoratul împărat Neîncetat nu va primi niciodată aşa ceva, rosti Tane, uluită. Ar fi o nebunie curată fie şi să-i propunem aşa ceva.

— Ar putea fi interesat. Acum, că Nenumitul va veni sigur, va avea o însemnătate deosebită să fim uniţi.

— Deci vine?

— Am simţit-o. Scăderea puterii noastre şi creşterea puterii lui. Focul lui arde şi mai fierbinte.

Nayimathun o împinse.

— Du-te, atunci! Intreabă-l pe trimisul ei de giuvaierul care stinge. Trebuie neapărat să-l avem.

Tane lăsă deoparte giuvaierul care înalţă. Orice-ar fi ştiut Loth despre geamănul lui, cu siguranţă n-avea să i-l dea ei sau neamului

dragonilor Iară luptă.

Trecu podul şi se alătură celor doi bărbaţi din pavilion.

— Spune-mi unde este giuvaierul care stinge! îi ceru apuseanului. Trebuie neapărat să fie înapoiat neamului dragonilor.

Loth clipi, apoi o privi cu hotărâre.

— În niciun caz, răspunse el. Prietena mea dragă din Inys e cea care are giuvaierul.

— Şi cine este această prietenă?

— Se numeşte Eadaz uq-Năra. Lady Nurtha. E mag.

Tane nu auzise niciodată acest cuvânt.

— Cred că vrea să spună *vrăjitoare,* spuse Thim către Tane, în seiikineză.

— Giuvaierul nu-i aparţine acestei lady Nurtha, protestă Tane, iritată. Aparţine neamului dragonilor.

— Giuvaierele-şi aleg singure mânuitorii. Şi numai moartea poate tăia legătura dintre Ead şi giuvaierul care stinge.

— Este în stare să vină aici?

— E grav bolnavă.

— Se va face bine?

Ceva licări în privirea lui. îşi sprijini braţele de balustradă şi privi afară, spre pini.

— S-ar putea să existe o cale de-a o vindeca, murmură el. La miazăzi, se află un portocal, străjuit de ucigaşele de wyrmi. Fructul său poate opri efectele otrăvii.

— Ucigaşele de wyrmi.

Această dezvăluire nu era deloc pe placul lui Tane.

— Şi este şi această Eadaz uq-Năra o ucigaşă de wyrmi?

— Da.

Tane se încordă.

— Eu ştiu, spuse ea, că dincolo de Hău, voi îi socotiţi pe dragonii noştri ca fiind răi. Că-i socotiţi la fel de cruzi şi de înspăimântători precum Nenumitul.

— Este adevărat că au existat... neînţelegeri, dar sunt destul de sigur că Ead n-a vătămat niciodată unul dintre dragonii voştri răsăriteni. El se întoarse şi o privi cu atenţie, apoi adăugă: Am nevoie de ajutorul dumitale, lady Tane. Ca să-mi duc misia la îndeplinire.

— Şi care e această misie?

— Acum câteva săptămâni, Ead a găsit o scrisoare lăsată de o femeie răsăriteană pe nume Neporo, care-a mânuit cândva giuvaierul dumitale.

Iarăşi Neporo. Numele ei se răspândise prin toată lumea, bântuind-o pe Tane ca o nălucă fără chip.

— Cunoşti acest nume? întrebă Loth.

— Da. Ce scria în scrisoare?

— Că Nenumitul o să se întoarcă după o mie de ani de la momentul în care a fost legat în Hău cu cele două giuvaiere. A fost legat în a treia zi de primăvară din al douăzecilea an al domniei împărătesei Mokwo din Seiiki.

Tane socoti cu iuţeală.

— Primăvara aceasta.

Lângă ea, Thim înjură în barbă.

— Regina Sabran doreşte să îl întâmpinăm când se înalţă. Nu-l putem distruge — nu fără sabia numită Ascalon, dar îl putem lega din nou cu giuvaierele. După o scurtă şovăială, Loth adăugă: Nu mai avem mult timp. Ştiu că am puţine dovezi privitoare la ceea ce susţin şi că s-ar putea să nu mă credeţi. Dar o să aveţi încredere-n mine?

Expresia-i era deschisă şi sinceră.

Hotărârea fu uşor de luat, în cele din urmă. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să reunească giuvaierele.

— Mărita Nayimathun zice că n-ar trebui să spunem nimănui altcuiva despre giuvaiere, ca nu cumva să caute şi alţii să le ia, spuse ea. Când ne întâlnim mâine cu Majestatea Sa Imperială, îi vei expune propunerea reginei tale. Dacă e de acord cu alianţa... Atunci am să-l întreb dacă pot zbura spre Inys cu Nayimathun ca să-i dau de ştire reginei tale despre hotărârea lui. Pe drumul într-acolo, ne vom abate spre miazăzi. Voi găsi fructul tămăduitor şi i-l vom duce lui Eadaz uq-Năra.

În clipa aceea, Loth zâmbi, iar răsuflarea-i ieşi ca un abur alb.

— Îţi mulţumesc, Tane!

— Nu-mi place că trebuie să ţinem lucrul ăsta ascuns faţă de Majestatea Sa Imperială, murmură Thim. Este reprezentantul ales al Dragoniţei Imperiale. Mărita Nayimathun nu are încredere în el?

— Nu se cade ca noi să-i punem la îndoială pe zei.

Gura-i deveni o linie subţire, dar încuviinţă din cap.

— Ai grijă să vorbeşti convingător în faţa onorabilului împărat Neîncetat, lord Arteloth Beck! îi spuse Tane lui Loth. Lasă restul în seama mea!

Prima lumină a zorilor se revărsă precum uleiul peste palat. Loth se privi cu băgare de seamă în oglindă. În loc de pantaloni şi de pieptar, purta o tunică albastră şi cizme late, la fel cum se purtau la

curtea lacustrină. Fusese deja văzut de un doctor, care nu găsise semne ale molimei.

Planul pe care-l propusese Tane s-ar fi putut să meargă. Dacă avea sânge de mag, precum Ead, atunci era posibil să poată aduce o portocală. Gândul acesta-l umplea de curaj pentru întâlnirea ce urma.

Dragoniţa, Nayimathun, nu semăna cu Fyredel decât prin mărimea-i enormă. Oricât ar fi fost de cumplită la vedere, cu dinţii ei ca nişte piscuri şi cu ochii aidoma unor artificii, părea aproape blândă. O legănase pe Tane cu coada ca o mamă. II salvase pe Thim. Văzând că făptura putea simţi milă faţă de un om, Loth ajunse să-şi pună iar credinţa la îndoială. Anul acesta era fie o încercare din partea Sfântului, fie avea să-l aducă pe calea apostaziei.

Curând, un servitor veni să-l conducă în Sala Stelei Prăbuşite, unde împăratul Neîncetat avea să-şi primească oaspeţii. Ceilalţi erau deja afară. Thim era îmbrăcat la fel ca Loth, în timp ce Tane primi o tunică lungă, căptuşită cu blană, care pe Loth îl făcu să-I considere un semn al rangului ei. Pesemne că puneau foarte mare preţ pe călăreţii dragonilor.

— Ţine minte, îl avertiză ea, să nu zici nimic de giuvaier.

Ea atinse cutia de lângă ea. Loth ridică privirea spre sală şi răsuflă adânc.

Străjerii înarmaţi îi însoţiră pe nişte uşi albastre incrustate cu nestemate, străjuite de statuile unor dragoni. Şi mai mulţi străjeri stăteau de-o parte şi de alta a culoarului din lemn de culoare închisă, lustruit până ajunsese să lucească precum oglinda, care-avea să-i conducă spre mijlocul sălii. Loth privi uimit stâlpii din piatra-miezului-nopţii.

Un tavan segmentat se înălţa impunător deasupra lor, cu plăcile aranjate în jurul unei gravuri cu un dragon. Fiecare placă înfăţişa o fază a lunii. Felinare atârnau unul sub altul, astfel încât arătau precum nişte stele căzătoare.

Dranghien Lakseng, împăratul Neîncetat al Imperiului celor Douăsprezece Lacuri, şedea pe un tron înălţat care părea făurit din argint topit. Avea o figură impunătoare. Cu părul negru, legat în coc în vârful capului, împodobit cu perle şi flori din foiţă de argint. Cu ochii precum cioburile de onix. Cu buze la fel de subţiri precum pometii, zâmbind strâmb. Roba-i era neagră, brodată toată cu stele, astfel încât părea-nveşmântat în noapte. N-avea mai mult de treizeci de ani.

Tane şi Thim îngenuncheată amândoi. La fel făcu şi Loth.

— Ridicaţi-vă! le ceru o voce limpede, fină, iar ei se ridicară. Nu sunt sigur dacă ştiu căruia dintre voi să mă adresez primul, comentă împăratul Neîncetat după ce se scurseră câteva clipe de tăcere. O femeie din Seiiki, un bărbat din Apus şi un supus de-ai mei. Ce combinaţie minunată! Pesemne că va trebui să ne descurcăm în inyshiană, de vreme ce mi s-a spus, lord Arteloth, că dumneata nu vorbeşti nicio altă limbă. Din fericire, încă de mic, m-am provocat singur să învăţ câte-o limbă din fiecare dintre cele patru colţuri ale lumii.

Loth îşi drese glasul.

— Majestatea voastră Imperială, începu el. Vorbiţi foarte bine limba inyshiană.

— Chiar nu e nevoie să mă linguşeşti! Am parte de mai mult decât suficientă linguşeală din partea Marelui meu Secretariat.

împăratul Neîncetat le zâmbi din colţul gurii.

— Eşti primul inyshian care-a pus piciorul în Imperiul celor Douăsprezece Lacuri de veacuri întregi. Oficialii mei îmi spun c-ai sosit cu o solie din partea reginei Sabran din Inys, şi totuşi tu soseşti pe spinarea unui dragon, arătând mai neîngrijit decât arată de obicei ambasadorii oficiali.

— Ah, da! îmi cer iertare pentru…

— Dacă omul care stă în faţa tronului dumneavoastră poate vorbi, Majestate, se băgă Thim în seamă, iar împăratul Neîncetat încuviinţă din cap. Eu sunt un corsar care lucrează pentru regina Sabran.

— Un marinar lacustrin care lucrează pentru regina Sabran. Aceasta este într-adevăr o zi a surprizelor.

Thim înghiţi în sec.

— Am fost aruncaţi de-o furtună pe Insula Penelor, unde căpitanul şi echipajul meu sunt încă naufragiaţi, urmă el. Corabia noastră a fost capturată de nobila călăreaţă din Seiiki, care urmărea corabia *Căutarea* spre răsărit. Am eliberat-o pe Nayimathun, preamărită dragoniţă, iar ea ne-a adus la dumneavoastră.

— Ah! murmură împăratul Neîncetat. Spune-mi şi mie, lady Tane, ai găsit-o pe aşa-numita împărăteasă de Aur?

— Da, Majestate, răspunse Tane, dar am lăsat-o să trăiască. Scopul meu a fost acela de-a o elibera pe preacinstita mea prietenă, strălucita Nayimathun din Nămeţii Adânci.

— Majestate.

Thim căzu din nou în genunchi.

— Acest om umil vă roagă din tot sufletul să trimiteţi marina lacustrină în ajutorul căpitanului Harlowe, şi să aduceţi înapoi corabia lui de război, *Trandafirul...*

— Vom vorbi mai târziu despre echipajul tău, replică împăratul Neîncetat, fluturând din mâna al cărei deget mare era înconjurat de un inel lat. Deocamdată, vreau să aud solia reginei Sabran.

Simţind furnicături pe piele, Loth trase aer adânc în piept. Cuvintele sale aveau să fie hotărâtoare pentru ceea ce se întâmpla mai departe.

— Majestatea voastră Imperială, începu el, Nenumitul, duşmanul nostru, al tuturor, se va întoarce în curând.

Niciun răspuns.

— Regina Sabran are dovezi în această privinţă. O scrisoare din partea unei anume Neporo de pe insula Komoridu. A fost legat cu giuvaierele cereşti, care cred că sunt cunoscute dragonilor din Răsărit. Legătura va lua sfârşit la o mie de ani după ce a fost făcută, în a treia zi a primăverii ce va să vină.

— Neporo de Komoridu e o figură legendară, spuse împăratul Neîncetat. Voi vreţi să vă bateţi joc de mine?

— Nu.

Loth lăsă capu-n jos.

— Acesta este adevărul, Majestate.

— Aveţi această scrisoare?

— Nu.

— Deci ar trebui să vă cred pe cuvânt că ea există!

Schiţă un surâs scurt, deloc amuzat.

— Prea bine! Dacă Nenumitul *chiar* revine, ce vreţi de la mine?

— Regina Sabran doreşte să ne înfruntăm cu fiara în Hău în ziua în care se ridică, răspunse Loth, încercând să nu se grăbească în timp ce rostea cuvintele. Dacă avem de gând să facem asta, vom avea nevoie de ajutor, aşa că va trebui să dăm la o parte veacuri întregi de teamă şi de bănuieli. Dacă Majestatea Voastră Imperială primeşte să stea de vorbă cu dragonii răsăriteni în numele ei, regina Sabran oferă o alianţă formală între întinderea Virtuţilor şi Răsărit. Vă roagă din suflet să aveţi în vedere binele întregii lumi, căci Nenumitul caută a ne nimici pe toţi!

împăratul Neîncetat nu mai zise nimic timp îndelungat. Loth încercă să-şi păstreze expresia limpede, dar sudoarea i se scurgea pe sub guler.

— Asta... nu e ce mă aşteptam să aud, răspunse în cele din urmă

împăratul Neîncetat, cu o expresie pătrunzătoare. Regina Sabran are şi un plan?

— Majestatea Sa propune un atac pe două fronturi. Mai întâi, spuse Loth, conducătorii de la Miazănoapte, Apus şi Miazăzi şi-ar uni armatele pentru a cuceri fortăreaţa draconică din Cârscaro.

Chiar în timp ce Loth rostea aceste cuvinte, chipul donmatei Marosa i se ivi nechemat în minte.

Oare avea să supravieţuiască dacă oraşul era luat cu asalt?

— Va atrage atenţia lui Fyredel, aripa dreaptă a fiarei, urmă el. Noi nădăjduim că el va trimite măcar o parte din Armia Draconică în apărarea ei, lăsân- du-l pe Nenumit mai slăbit.

— Pesemne că are un plan şi pentru a respinge şi fiara însăşi.

— Da.

— Regina Sabran este, într-adevăr, destul de ambiţioasă, băgă de seamă împăratul Neîncetat, ridicând dintr-o sprânceană, dar ce-are ea de dat ţării mele în schimbul muncii zeilor ei?

în timp ce privirile li se întâlneau, Loth îşi aduse deodată aminte de sticlarul din Rauca. Nu se pricepuse niciodată la negocieri. Acum, era nevoit să negocieze pentru soarta lumii.

— întâi de toate, prilejul de a scrie istorie, începu el. Cu această faptă, aţi fi împăratul care-a construit o punte peste Hău. Inchipuiţi-vă o lume în care suntem liberi şă facem negoţ din nou; o lume în care putem culege roadele cunoştinţelor noastre împărtăşite, ale...

— ...ale dragonilor *mei,* i-o reteză împăratul Neîncetat. Şi ale fraţilor mei de arme din Seiiki, bag de seamă! Lumea pe care-o zugrăveşti dumneata e frumoasă, dar boala roşie e o primejdie la fel de mare pentru ţărmurile noastre pe cât a fost şi până acum!

— Dacă ne înfrângem duşmanul comun şi călcăm în picioare primejdia draconică, atunci boala se va stinge de la sine!

— Nu putem decât să nădăjduim că aşa va fi. Altceva?

Loth făcu ofertele pe care Sfatul Virtuţilor îi îngăduise să le facă. Un nou parteneriat de negoţ între întinderea Virtuţilor şi Răsărit. Garanţii cum că inyshienii aveau să-i sprijine pe lacustrini, atât băneşte, cât şi militar, în caz de război sau dezastre, cât timp ţinea alianţa. Un tribut de aur şi giuvaiere pentru dragonii răsăriteni.

— Toate-acestea par foarte rezonabile, recunoscu împăratul Neîncetat, dar bag de seamă că n-ai pomenit nimic de căsătorie, lord Arteloth. Majestatea Sa *chiar* îşi oferă mâna?

Loth îşi umezi buzele.

— Regina mea ar fi onorată să întărească această alianţă istorică

prin căsătorie, începu el, zâmbind.

Chiar şi Margret spunea că zâmbetul lui avea puterea de a înmuia orice inimă.

— Cu toate acestea, a rămas de curând văduvă. I-ar pica mai bine ca alianţa aceasta să fie numai una militară. Desigur, continuă el, ea înţelege dacă tradiţia lacustrină interzice un astfel de lucru fără o căsătorie.

— Mă întristează vestea primită despre Majestatea Sa şi mă rog să găsească putere în aceste vremuri dureroase! Apoi, după o scurtă şovăială, împăratul Neîncetat adăugă: Socotim că e vrednic de laudă din partea ei să creadă că putem trece cu vederea toate aceste deosebiri/ara căsătorie şi fără moştenitorul care-ar urma în mod firesc. Într-adevăr, toate-acestea sunt un pas spre o lume modernă.

Bătu din nou darabana cu degetele pe braţele tronului, cercetându-l pe Loth cu o vagă curiozitate.

— îmi dau seama că dumneata nu eşti diplomat, lord Arteloth, dar încercările dumitale de-a mă linguşi, oricât de bune le-ar fi intenţiile, sunt stângace. Iar acestea sunt vremuri disperate, conchise împăratul Neîncetat. În numele unei alianţe a zilelor noastre... Nu voi face din căsătorie un temei pentru planurile noastre.

— Cu-adevărat? îi scăpă lui Loth. Majestatea voastră Imperială, adăugă el, roşind la faţă.

— Te miră că am încuviinţat atât de repede.

— Mă aşteptam să fie mai greu, admise Loth.

— îmi place să-mi închipui că sunt un conducător care se gândeşte la viitor. Şi, din întâmplare, nu-mi arde de căsătorie.

Făcu o grimasă.

— Trebuie să lămuresc un lucru, lord Arteloth: eu încuviinţez să mă ridic împotriva Nenumitului, atât. Alte chestiuni, precum negoţul, vor trebui lămurite în timp. Având în vedere că primejdia bolii roşii continuă să ne facă probleme.

— Da, Majestatea Voastră Imperială.

— Desigur, încuviinţarea *mea* pentru o bătălie pe mare, deşi ar fi valoroasă pentru voi, nu e o garanţie că se va şi întâmpla aşa. Trebuie să mă sfătuiesc mai întâi cu Marele meu Secretariat, pentru că poporul meu se aşteaptă ca o alianţă să aducă după sine o împărătească, şi-mi închipui că membrii cu vederi mai învechite se vor ridica împotriva ei. În orice caz, trebuie privită cu înţelepciune.

Loth era prea copleşit de uşurare pentru a-şi face griji.

— Bineînţeles!

— Trebuie să mă sfătuiesc şi cu Dragoniţa Imperială, care este steaua mea călăuzitoare. Dragonii ţării acesteia i se supun ei, nu mie, şi vor fi convinşi numai dacă această alianţă este pe placul ei.

— Am înţeles.

Loth făcu o plecăciune joasă.

— Vă mulţumim, Majestate! Se îndreptă de spate şi-şi drese glasul: Ştiu că primejdia e mare pentru noi toţi! Dar care conducător a scris istorie ferindu-se de primejdie?

Auzind acestea, împăratul Neîncetat îşi îngădui un zâmbet subţire.

— Până când vom ajunge la o înţelegere, lord Arteloth, vei rămâne aici ca oaspetele meu de onoare, reluă el. Iar dacă miniştrii mei nu ridică obiecţii despre care să trebuiască să discutăm mai multe, vei avea un răspuns până în zori.

— Vă mulţumesc, Majestate! După o scurtă şovăială, Loth adăugă: Majestate, ar putea... ar putea lady Tane să meargă pe spinarea unui dragon ca să-i ducă această veste reginei Sabran?

— Lady Tane nu este supusa mea, lord Arteloth, răspunse împăratul Neîncetat. Va trebui să vorbeşti despre această chestiune chiar cu ea. Dar, mai întâi, spuse el, mi-aş dori ca lady Tane să mi se alăture la micul dejun!

Când se ridică, străjerii adoptară imediat poziţia de drepţi. El îi vorbi lui Tane într-o altă limbă, iar ea, cu un semn din cap, plecă alături de el.

Loth se întoarse împreună cu Thim în Grădinile Amurgului. Thim aruncă o piatră în heleşteu, facând-o să ţopăie pe apă.

— N-are nicio însemnătate ce spun miniştrii.

Loth se încruntă.

— Cum adică?

— Singurele sfaturi de care Majestatea Sa Imperială ţine seama, afară de cele ale strălucitoarei Dragoniţe Imperiale, sunt cele ale bunicii sale, Marea împărătească Văduvă.

Thim privi undele împrăştiindu-se.

— O preţuieşte mai mult decât pe oricine. Mai mult ca sigur, ea va şti fiecare cuvânt care-a fost rostit între noi în acea sală a tronului.

Loth aruncă o privire în urmă.

— Dacă ea-l sfătuieşte să nu primească alianţa...

— Ba dimpotrivă, spuse Thim, cred că ar încuraja-o. Ca el să se poată ridica la înălţimea numelui său de domnie. Cum altfel poate fi

un muritor *neîncetat,* la o adică, dacă nu prin fapte istorice, demne de amintit?

— Atunci, s-ar putea s-avem sorţi de izbândă.

Loth răsuflă uşurat.

— Va trebui să te las, Thim. Dacă e să meargă, trebuie să-mi fac şi eu partea şi să mă rog pentru asta.

Când era copilă, Tane îşi închipuise multe viitoruri pentru ea. În vise, ea dobo- râse demonii scuipători de flăcări în spinarea dragonului ei. Devenise cea mai mare călăreaţă a dragonilor din Seiiki, mai mare chiar şi decât prinţesa Dumai, iar copiii se rugau să fie într-o bună zi la fel ca ea. Imaginea ei era pictată pe pereţii marilor case, iar numele îi era înscris în istorie.

În tot acel timp, nici măcar nu visase că avea să meargă într-o bună zi alături de împăratul Neîncetat al Imperiului celor Douăsprezece Lacuri în Oraşul celor o Mie de Flori.

împăratul Neîncetat purta o mantie căptuşită cu blană. În timp ce mergeau pe cărările curăţate de zăpadă, gărzile lui de corp îi urmau îndeaproape. Când ajunseră la un pavilion de lângă un heleşteu, împăratul Neîncetat făcu un semn către unul dintre scaune.

— Te rog! spuse el.

Tane se aşeză, şi la fel făcu şi el.

— Am vrut să mi te alături cât timp iau micul dejun.

— Această fiinţă umilă este onorată, Majestate!

— Ştii ce pasăre este aceea?

Tane privi spre locul indicat de el. În apropiere, o lebădă îşi îngrijea cuibul.

— Da, bineînţeles, răspunse ea. O lebădă.

— Nu orice soi de lebădă. În limba lacustrină, acestora li se spune lebede *mute.* Zice-se că Nenumitul le-a pârjolit gâtlejurile şi le-a furat glasurile, şi că vor cânta din nou abia când va veni un conducător care să termine odată pentru totdeauna cu arătarea. Se spune că în noaptea în care eu am venit pe lume, au cântat pentru prima oară după veacuri întregi.

EI zâmbi.

— Şi se mai miră lumea de ce noi, suveranii, ajungem s-avem o părere atât de bună despre noi! Când toţi încearcă să ne facă să ne simţim de parcă până şi păsărilor le pasă de ce facem noi!

Tane zâmbi uşor drept răspuns.

— Îţi găsesc povestea captivantă. Am auzit că ai fost cândva un

străjer al mării de mare viitor, dar o neînţelegere din Ginura a dus la exilul tău pe Insula Penelor.

— Da, Majestate, răspunse Tane.

— Mie-mi plac nespus de mult poveştile! îmi faci şi mie pe plac şi-mi spui tot ce-ai păţit?

Palmele-i transpirau.

— Mi s-au întâmplat multe, răspunse ea, în cele din urmă. S-ar putea să ia ceva din dimineaţa Majestăţii Voastre.

— Ei, dar eu n-am altceva de făcut decât să mă uit cum sfetnicii mei îşi frâng mâinile sfadindu-se în privinţa propunerea lordului Arteloth.

Servitorii veniră să le toarne ceai şi să le ofere platouri cu mâncare: curmale îmbibate în miere-de-munte roşie, perele-soarelui, mere umplute cu prune, nuci în abur, grămăjoare de orez negru. Fiecare farfurie era acoperită cu un şervet de mătase pe care erau brodate stele. Tane jurase să nu vorbească niciodată despre trecutul ei, dar faptul că el zâmbea cu uşurinţă o linişti. În timp ce el mânca, îi povesti despre cum ieşise din izolare şi fusese martoră la sosirea lui Sulyard, şi despre cum plătise Susa pentru încercarea ei necugetată de-a o ascunde, şi despre toate câte se întâmplaseră după aceea.

Îi vorbi despre toate, în afară de giuvaierul cusut în coasta ei.

— Aşadar, ţi-ai încălcat exilul ca să-ţi eliberezi dragoniţa, deşi n-aveai mai deloc sorţi de izbândă. Pentru asta, eşti vrednică de laudă! Şi se pare c-ai găsit şi insula pierdută. Se şterse la gură şi-o întrebă: Acum, spune-mi — din întâmplare, ai dat cumva peste vreun dud pe insula Komoridu?

Tane ridică ochii şi-i întâlni privirea strălucitoare.

— Era acolo un copac mort, spuse ea. Mort, strâmb şi plin de înscrisuri. N-am avut timp să citesc ce scria.

— Umblă vorba că spiritul lui Neporo sălăşluieşte în copac. Că oricine-i mănâncă fructul îi absoarbe nemurirea.

— Copacul nu mai dădea rod, Majestate.

Licărul unui simţământ fără de nume trecu scurt pe faţa împăratului.

— N-are însemnătate, spuse el şi întinse ceaşca să mai primească nişte ceai, iar un servitor i-o reumplu. Acum, că-ţi ştiu trecutul, aş vrea să-ţi ştiu şi viitorul. Ce-ai vrea să faci pe mai departe?

Tane îşi împreună degetele în poală.

— Mai întâi, răspunse ea, aş vrea să joc un rol în nimicirea

Nenumitului. După aceea, aş vrea să mă întorc în Seiiki. După o scurtă şovăială, adăugă: Dacă Majestatea Voastră m-ar putea ajuta, aş fi foarte recunoscătoare!

— Cum aş putea să-ţi fiu de ajutor?

— Scriindu-i preaonoratului Despot în numele meu. Dacă-i spuneţi că am adus-o înapoi pe Nayimathun, supusa strălucitoarei Dragoniţe Imperiale, s-ar putea să-mi asculte păsul şi să-mi îngăduie să mă întorc.

împăratul Neîncetat îşi sorbi ceaiul.

— Este adevărat că ţi-ai pus viaţa-n primejdie ca să salvezi un dragon de Flota Ochiului de Tigru. Nu e lucru uşor, recunoscu el. Pentru a-ţi răsplăti curajul, am să fac aşa cum îmi ceri — dar să ştii că nu pot să-ţi îngădui să te întorci în Seiiki până nu primesc un răspuns. Nu s-ar cădea ca eu să îngădui unei fugare să se întoarcă în locul acela fără să aibă voie.

— Am înţeles.

El se ridică în picioare şi se îndreptă spre balustradă. Tane i se alătură.

— Pare-se că lordul Arteloth doreşte ca tu să dai de veste în Inys dacă primesc sau nu propunerea lui, reluă împăratul Neîncetat. Eşti chiar atât de nerăbdătoare să-mi fii ambasadoare?

— Ar grăbi întru câtva lucrurile, Majestate. Dacă aţi îngădui unei cetăţene din Seiiki să vă fie ambasadoare cu această ocazie.

Giuvaierul îi părea greu. Dacă el o refuza, ea n-avea cum să facă acel ocol pe la Miazăzi.

— Ar fi ceva ieşit din comun. Nu eşti supusa mea, şi ai şi căzut în dizgraţie, spuse împăratul Neîncetat, dar pare-se că suntem sortiţi să schimbăm ceva din felul nostru de-a gândi. Pe lângă asta, mie-mi place să mă pun împotriva gândirii tuturor din când în când. Niciun conducător nu a înaintat alegând calea cea mai sigură. Şi, astfel, oficialii mei sunt mereu în gardă.

Lumina soarelui îi sclipea în părul negru.

— Ei nu prea se-aşteaptă ca noi să conducem, de fapt, ştii? Dacă o facem, atunci ne iau drept nebuni! Ne cresc să fim moi ca mătasea, ne iau minţile cu viaţa de huzur, cu bogăţii nemăsurate, ca să nu ne răzvrătim niciodată. Se-aşteaptă să fim atât de plictisiţi de puterea noastră, încât să-i lăsăm pe ei să conducă în locul nostru. În spatele fiecărui tron se-ascunde un servitor mascat care caută doar să-l preschimbe într-o marionetă pe cel care stă pe el. Preacinstita mea bunică m-a învăţat asta.

Tane aşteptă, neştiind sigur ce să spună.

împăratul Neîncetat îşi împreună mâinile la spate. Un oftat adânc îi sălta umerii.

— Ai dovedit că eşti în stare să duci sarcini grele la bun sfârşit, şi nu avem timp de pierdut, spuse el. Dacă eşti dornică să-mi fii sol în Apus, aşa cum doreşte lordul Arteloth, nu văd nicio pricină pentru care să-ţi tăgăduiesc dreptul ăsta. Dacă tot e anul în care ne lepădăm de datini.

— Ar fi o onoare pentru mine, Majestatea Voastră Imperială!

— Mă încântă să aud asta! Îi aruncă o privire şi adăugă: Pesemne că eşti obosită de pe drum. Rogu-te, întoarce-te în odaia ta şi odihneşte-te! Ai să afli când am ajuns la o hotărâre pe care să i-o duci lui Sabran.

— Vă mulţumesc, Majestatea Voastră Imperială!

II lăsă să-şi vadă de micul dejun şi-şi croi drum înapoi prin păienjenişul de coridoare. Neavând ce altceva să facă decât s-aştepte, se băgă în pat.

Era în puterea nopţii când o trezi o bătaie în uşă. Deschise şi-i lăsă pe Thim şi Loth să intre.

— Ei?

— Preaonoratul împărat Neîncetat a luat o hotărâre, anunţă Thim în seiiki- neză. Primeşte propunerea.

Tane închise uşa.

— Bine! spuse ea.

Loth se lăsă greu într-un scaun.

— De ce pare atât de abătut?

— Pentru că i s-a cerut să rămână în palat. Şi mie mi s-a cerut să rămân, ca să ajut la trimiterea marinei în locul în care am lăsat *Trandafirul Veşnic*.

Un fior uşor îi străbătu trupul lui Tane. Pentru prima oară în viaţa ei, avea să plece de la Răsărit. Numai simplul gând ar fi umplut-o, cândva, de groază, însă măcar n-avea să fie singură. Cu Nayimathun alături, era în stare de orice.

— Tane, spuse Loth, ai să te duci la miazăzi înainte să mergi în Inys?

Trebuia neapărat s-o scape pe lady Nurtha de otravă. Ambele giuvaiere trebuiau folosite împotriva Nenumitului.

— Aşa am să fac. Spune-mi unde să găsesc casa ucigaşelor de dragoni.

El îi spuse, cât putu de bine.

— Trebuie să fii cu băgare de seamă, adăugă Loth. Femeile de-

acolo ţi-ar putea ucide dragoniţa imediat ce dau cu ochii de ea.

— N-or să se atingă de ea, spuse Tane.

— Ead mi-a spus că Abatesa lor de-acum nu e de încredere. Dacă te prind cumva, trebuie să vorbeşti *numai* cu Chassar uq-Ispad. El ţine la Ead. Sunt destul de sigur că are să te-ajute dacă ştie că ai de gând s-o vindeci.

Loth ridică un lanţ de la gât.

— Ia ăsta!

Tane luă obiectul pe care i-l întindea. Un inel de argint. Pe el era prins un giuvaier roşu, înconjurat de diamante.

— Îi aparţine reginei Sabran. Dacă i-l dai, îşi va da seama că vit din partea mea.

Loth îi întinse o scrisoare pecetluită.

— Te rog să-i dai şi asta. Ca să ştie că sunt bine.

Tane încuviinţă din cap, vârî inelul în cutie, apoi împături scrisoarea, facând-o suficient de mică să poată încăpea lângă el.

— Onoratul Mare Secretar Şef se va întâlni cu tine dis-de-dimineaţă ca să-ţi dea o scrisoare pentru regina Sabran din partea Majestăţii Sale Imperiale. Vei pleca din acest oraş la adăpostul întunericului, preciză Thim. Dacă poţi duce această sarcină până la capăt, lady Tane, îţi vom fi cu toţii îndatoraţi.

— Am s-o duc până la capăt, onorabile Thim. Poţi să fii sigur de asta!

64
RĂSĂRIT

DIS-DE-DIMINEAȚĂ, ONORATUL MARE SECRETAR ŞEF ÎI ÎNMÂNĂ LUI TANE scrisoarea pe care avea s-o ducă în Inys. Nu trimise nimeni nicio ambasadă peste mare, fără pompă, fără ceremonii. Un dragon şi o femeie aveau să ducă vestea.

Armele-i fură înapoiate. Pe lângă ele, primi un pistol seiikinez şi o sabie mai de calitate, dar şi o pereche de roţi cu tăişuri lacustrine.

Avea destulă hrană cât pentru două săptămâni de călătorit în spatele dragoniţei. Nayimathun avea să prindă peşti şi păsări.

Când întunericul se aşternu asupra Oraşului celor o Mie de Flori, Tane se întâlni cu Nayimathun în curte. O şa din piele neagră, cu margini din lemn şi dată cu lac auriu, îi fusese prinsă de spinare, deşi şa era puţin spus pentru lucrul ăla — era mai degrabă o lectică deschisă, care îngăduia călăreţului să doarmă pe durata unui zbor lung. Atât de mare era taina sarcinii lor, încât niciunui curtean sau oficial lacustrin nu-i fusese îngăduit să le vadă plecând. Numai lui Thim şi lui Loth le fusese îngăduit.

— Bună seara, Tane! spuse Nayimathun.

— Nayimathun.

Tane o mângâie pe gât.

— Eşti sigură că te simţi destul de puternică pentru această călătorie?

— Sunt sigură. Pe lângă asta, adăugă dragoniţa şi o înghionti pe Tane cu botul, pare-se că ai un obicei de-a da de belele fără mine!

Un zâmbet îi încălzi buzele. Îi facea bine să poată zâmbi.

Thim rămase pe loc, dar Loth se apropie de ea. Tane se apucă să prindă pungile care atârnau din şa.

— Tane, spuse el, te rog să-i spui reginei Sabran că sunt bine şi în siguranţă! După o scurtă ezitare, adăugă: Iar dacă reuşeşti să o trezeşti pe Ead... Să-i spui că mi-a fost dor de ea şi c-am s-o văd în curând.

Tane se întoarse spre el şi-i văzu expresia încordată. încerca, întocmai cum făcea şi ea, să nu pară speriat.

— Am să-i spun. Poate, când mă întorc, am să o pot aduce cu mine.

— Mă îndoiesc că Ead va primi vreodată să călărească vreun dragon, fie şi în slujba păcii, răspunse Loth, chicotind, dar am avut multe motive de uimire în acest an.

Avea un zâmbet ostenit, dar sincer.

— La revedere, şi mult noroc! Şi... Şovăi, dar zise totuşi: La revedere şi ţie, Nayimathun!

— Rămâi cu bine, omule din Inys! răspunse Nayimathun.

Ultima geană de lumină a amurgului dispăru din oraş. Tane urcă în şa şi avu grijă ca mantia să-i fie înfăşurată pe tot trupul. Nayimathun îşi luă zborul. Tane urmări Oraşul celor o Mie de Flori îndepărtându-se, până când palatul deveni un licăr în labirintul alb şi adormit. înveşmântate în întunericul lunii noi, mai lăsară în urmă o capitală.

Zburară peste lacurile precum perla şi peste pinii cu veşminte albe, urmând cursul râului Shim. Frigul o ţinea trează pe Tane, dar îi făcea ochii să lăcrimeze.

Nayimathun rămase deasupra norilor pe timpul zilei şi se feri de aşezările omeneşti pe timpul nopţii. Uneori, vedeau câte-o trâmbă de fum în depărtare şi-şi dădeau seama că scuipătorii-de-foc distruseseră acel loc. Cu cât se îndreptau mai mult spre apus, cu atât vedeau mai multe asemenea coloane întunecate la culoare.

A doua zi, ajunseră pe Marea Neadormită, unde Nayimathun ateriză pe o insuliţă ca să se odihnească. Urmau să nu mai aibă niciun loc unde să poposească atunci când treceau Hăul în zbor, singura modalitate de-a găsi unul fiind dacă se abăteau spre Miazănoapte. Dragonii puteau umbla cale lungă fără să doarmă, dar Tane ştia că această călătorie avea să fie una anevoioasă pentru Nayimathun. Nu fusese hrănită cum trebuie de către piraţi.

Dormiră într-o peşteră săpată de flux. Când Nayimathun se trezi,

se scufundă în apa mică, iar Tane îşi umplu ploştile cu apă dintr-un pârâu.

— Dacă ţi se face foame, spune-mi şi-am să-ţi dau ceva de mâncare, o îndemnă pe Nayimathun. Şi dacă vrei să înoţi în Hău, nu te teme pentru mine. Hainele mele se vor usca la soare.

Nayimathun se rostogoli alene. Deodată, şfichiui din coadă, împroşcând cu apă, iar Tane fu udată până la piele.

Pentru prima oară după o veşnicie, începu să râdă. Râse până când începu s-o doară burta. Nayimathun clănţănea din dinţi în joacă, în vreme ce Tane se folosea de giuvaier ca să arunce şi ea cu apă în dragoniţa, iar soarele facea curcubeie printre stropi.

Nu-şi aducea aminte când răsese ultima oară. Pesemne că era cu Susa.

Când apuse soarele, îşi luară din nou zborul. Tane se prinse de şa şi trase în piept vântul curat. În ciuda tuturor lucrurilor ce le-aşteptau, nicicând nu se simţise mai liniştită.

Bezna Hăului se întindea ca o pată pe Marea Soarelui Dănţuitor. De îndată ce Nayimathun lăsă în urmă apele verzi, Tane simţi un fior. O boltă întunecoasă se întindea în faţa lor — bolta în care Neporo de Komoridu îl închisese cândva pe Nenumit.

Trecură câteva zile. Nayimathun petrecu cea mai mare parte-a călătoriei deasupra norilor. Tane mesteca bucăţi de rădăcină de ghimbir şi încerca să rămână trează. Răul de înălţime era ceva obişnuit la călăreţi.

Inima-i bubuia cu putere. Uneori, Nayimathun cobora să înoate, iar Tane se relaxa şi-şi întindea membrele în apă, dar cu adevărat liniştită era doar atunci când se reîntorcea în şa. Oceanul n-o primea cu braţele deschise.

— Ce ştii despre Inys? o întrebă dragoniţa.

— Regina Sabran este urmaşa războinicei Berethnet, care l-a înfrânt pe Nenumit cu multă vreme în urmă, răspunse Tane. Fiecare regină are-o fiică, şi fiecare fiică seamănă leit cu mama ei. Locuiesc în oraşul Ascalon. îşi dădu la o parte o şuviţă udă şi continuă: Mai cred şi că oamenii de la Răsărit sunt hulitori şi văd modul nostru de-a trăi ca opus al modului lor — păcat, spre deosebire de virtutea lor.

— Da, replică Nayimathun, dar dacă ne caută ajutorul, regina Sabran trebuie să fi învăţat deosebirea dintre apă şi foc. Să ai grijă să fii miloasă când o judeci, Tane. Este o tânără răspunzătoare pentru bunăstarea poporului ei.

Nopţile de deasupra Hăului erau mai reci decât toate nopţile pe

care le trăise Tane. Un vânt aspru îi crăpa buzele şi-i biciuia obrajii. Într-o noapte, se trezi scoţând aburi pe nări şi, privind în jos, către mare, văzu că acolo, în apă, se oglindeau stelele.

Următoarea dată când se trezi, soarele era sus pe cer, iar o ceaţă aurie se întindea ca o fundă în zare.

— Ce e acest loc?

Avea vocea răguşită. Se întinse după o ploscă şi bău destulă apă cât să-şi umezească limba.

— Ersyrul. Ţinutul de Aur, răspunse Nayimathun. Tane, trebuie neapărat să înot înainte să ajungem în deşert.

Tane se prinse de cornul şeii. începu să ameţească în clipa în care Nayimathun coborî.

Marea facea s-o usture faţa. Era caldă şi limpede precum sticla. Zări moloz şi lemn adus de valuri printre grămăjoarele de corali. Metalul sclipea în faţa ei de pe fundul mării.

— Toate acestea sunt din Senina Republică a Carmentumului, după care a fost numită şi marea aceasta, o informă Nayimathun când ieşiră la suprafaţă.

Solzii-i sclipeau în soare precum nestematele.

— O mare parte din această ţară a fost nimicită de scuipătorul-de-foc Fyredel. Locuitorii săi au aruncat multe dintre comorile ei în mare pentru a le apăra de flăcările Iui. Piraţii se scufundă după ele şi Ie vând.

înotă până când se apropie de ţărm, apoi se avântă din nou spre cer. Un deşert se întindea înaintea lor, nemărginit şi sterp, lovit în plin de căldură. Lui Tane i se făcu sete numai când îl văzu.

N-aveau după ce nori să se ascundă. Aveau să fie nevoite să rămână la o înălţime mai mare ca niciodată pentru a se feri de priviri iscoditoare.

— Deşertul acesta se numeşte Burlah, spuse Nayimathun. Trebuie să zburăm peste el ca să ajungem în Lasia.

— Nayimathun, tu nu eşti făcută pentru vremea asta. Soarele-ţi va usca solzii!

— N-avem de ales. Dacă nu o deşteptăm pe lady Nurtha, s-ar putea să nu mai găsim niciodată pe cineva care să poată mânui giuvaierul care stinge.

Umezeala de pe solzii ei se uscă aproape la fel de repede cum apăruse. Dra- gonii-şi puteau crea propria apă o vreme, dar soarele acesta dogoritor avea s-o copleşească pe Nayimathun. Avea să fie mai slăbită în cele câteva zile ce urmau decât fusese vreodată.

Zburară şi iar zburară. Tane îşi lepădă mantia şi acoperi cu ea

solzul de metal, ca să nu se înfierbânte prea tare.

Ziua dură o veşnicie. O durea capul. Soarele-i ardea faţa şi-i pârjolea pielea de pe cărarea ce-i despărţea părul. N-aveau unde să se-ascundă de el. Până să apună soarele, tremura deja atât de puternic, încât fu nevoită să se întindă din nou după mantie, deşi pielea încă-i era fierbinte.

— Tane, ai frigurile soarelui, spuse Nayimathun. Trebuie neapărat să-ţi ţii mantia pe tine în timpul zilei.

Tane se şterse pe frunte.

— Nu putem merge tot aşa înainte, spuse ea. O să murim amândouă înainte să ajungem în Lasia.

— Nu avem de ales, rosti din nou Nayimathun, apoi adăugă: Prin ţinutul acesta trece fluviul Minara. Ne putem odihni acolo.

Tane vru să răspundă. înainte să apuce, căzu din nou într-un somn plin de vise tulburătoare.

În ziua următoare, îşi înfăşură trupul şi capul cu mantia. Era scăldată în sudoare, dar aceasta-i ferea pielea de soare. O scotea doar ca să se îngrijească de Nayimathun şi să răcească solzul de metal cu apă, facându-l să sfârâie şi să împrăştie abur.

Deşertul nu se mai termina. Ploştile i se uscaseră precum iasca. Se aşeză în şa ca într-un leagăn şi se lăsă purtată de gânduri.
Când deschise din nou ochii, era în cădere.

Crengile-i biciuiau mantia şi părul. Nu avu timp să ţipe, că apa o şi prinse în vâltoarea ei.

Mâinile şi picioarele-i pulsau de teamă. Dădu sălbatic din picioare, fără să vadă nimic. Capu-i ieşi la suprafaţă. În bezna nopţii, abia zări un copac prăbuşit ieşind din apă, aproape prea sus ca să poată ajunge la el. Fluviul gonea peste picioarele ei. Se aruncă în copac şi se prinse de el, tremurând.

Rămase aşa multă vreme, prea cuprinsă de dureri şi înfrigurată ca să se mişte. Ploaia caldă îi izbea scalpul. În cele din urmă, când îşi veni în fire, îşi lăsă greutatea în braţe şi atinse copacul cu genunchii. Acesta se cutremură când începu să urce, încet-încet, în el.

În timp ce se lupta să-şi păstreze stăpânirea de sine, îşi aduse aminte de muntele Tego. Cum ţinuse piept gerului şi nămeţilor până la genunchi, şi durerii cumplite din braţe şi picioare. Cum se căţărase pe o stâncă de-o înălţime ameţitoare, cu mâinile goale, răsuflând aer subţire, cu un picior în groapă. Cum nu-şi îngăduise să se întoarcă din drum. La urma urmei, călăreţii dragonilor trebuiau să-şi păstreze agerimea şi puterea la mari înălţimi. Nu se

puteau teme de prăbuşire.

Stătuse pe marginea lumii. Trecuse Hăul călare pe-un dragon.

Putea reuşi.

Inăbuşindu-şi teama, iuţi înaintarea. Când ajunse în vârful copacului, cizmele i se împotmoliră în noroi.

— Nayimathun! strigă ea.

Numai vuietul apei îi răspunse.

Cutia cu giuvaierul îi era încă prinsă de eşarfa. Era pe malul unui râu, aproape de locul în care vâltorile-i spumegau. Dacă nu s-ar fi trezit la timp, ar fi fost purtată de ape şi s-ar fi înecat. Se lipi cu spinarea de un copac şi se lăsă până la pământ.

Căzuse din şa. Ori Nayimathun o căuta chiar acum, ori se prăbuşise şi ea. Dacă aşa stăteau lucrurile, n-avea cum să fie prea departe.

Acesta trebuia să fie fluviul Minata, ceea ce însemna că ajunseseră în Bazinul Lasian. îşi scotoci memoria după hărţile pe care le văzuse în copilărie. Partea de apus a ţării, din câte-şi aducea ea aminte, era înconjurată de păduri. Acolo-i spusese Loth că avea să găsească Abaţia.

Tane înghiţi în sec şi clipi ca să-şi scoată apa din ochi. Dacă voia să supravieţuiască acestei încercări, trebuia să aibă mintea limpede. Pistolul nu-i folosea la nimic acum, fiind ud, iar arcul şi sabia-i fuseseră prinse de şa, dar tot mai avea un cuţit şi roţile cu lame.

Câteva dintre bunuri căzuseră odată cu ea. Tane se târî spre cel mai apropiat sac şi-l deschise cu degete îndurerate. Când simţi busola în mână, scăpă un oftat de uşurare.

Adună cât putea să care. Folosindu-se de-o fâşie din mantie, o ramură şi un pic de sevă, încropi o torţă şi o aprinse cu o scânteie de la două pietre. Ar fi putut atrage nişte animale, dar era mai bine să rişte să fie descoperită, decât să calce pe vreun şarpe sau să nu vadă vreun vânător prin întuneric.

Copacii stăteau lipiţi unii de alţii ca o adunătură de urzitori. Numai privindu-i aproape că-i pieri curajul.

„Ai inimă de dragon.”

Continuă să înainteze prin pădure, îndepărtându-se de vuietul fluviului Minata. Cizmele i se afundau în mocirlă. Mirosea întocmai cum mirosea în Seiiki după ploaia prunelor. Un miros greu, de pământ. Un miros liniştitor.

Trupu-i era precum un cuţit pe jumătate scos din teacă. În ciuda mirosului cunoscut, primii paşi fură cei mai grei pe care-i făcuse

vreodată. Mergea cu paşi uşori, ca un cocor. Când o surcea-i trosni sub picior, păsări de mai multe culori îşi luară zborul din copaci. Curând, văzu coroanele copacilor distruse. Ceva mare se prăbuşise în apropiere. Câţiva paşi în plus, şi torţa ei dezvălui o băltoacă de sânge argintiu.

Sânge de dragon.

Pădurea părea chitită să-i împiedice înaintarea. Rădăcini ascunse îi înhăţau gleznele. O ramură i se sfărâmă sub picioare şi se trezi în mlaştină până la mijloc. Abia reuşi să ţină torţa în mână, şi-i luă o eternitate să se elibereze.

Mâna îi tremura în timp ce înainta şchiopătând, pe urma dârei de sânge. După cât fusese vărsat, Nayimathun era rănită, dar nu îndeajuns de rău ca să moară. Sângele ei ar fi putut însă ispiti fiare de pradă. Gândul o făcu pe Tane s-o rupă la fugă. În Răsărit, tigrii erau uneori suficient de îndrăzneţi ca să se năpustească asupra dragonilor, dar mirosul lui Nayimathun pesemne că era ciudat pentru animalele din această pădure. Ea se ruga ca asta să fie destul ca să le ţină departe.

Când auzi glasuri, stinse torţa. O limbă necunoscută. Nu era lasiană. Prinse cuţitul între dinţi şi se urcă într-un copac din apropiere.

Nayimathun zăcea într-un luminiş. O săgeată-i era înfiptă în coroană — partea din trupul ei care facea cu putinţă să zboare. Şase siluete se adunaseră în jurul ei, toate înveşmântate în mantii stacojii.

Tane se încordă. Una dintre străine mânuia arcul ei, trecându-şi degetele peste lemnul lui. Pesemne că acestea erau Domniţele Roşii, războinicele Abaţiei — şi acum ştiau că o călăreaţă a unui dragon se afla prin apropiere.

În orice clipă, una dintre ele putea împlânta o sabie în Nayimathun. N-avea să le poată ţine piept în halul în care era.

După ceea ce părură a fi câteva ceasuri, toate Domniţele Roşii în afară de două se făcură nevăzute printre copaci. În momentul de faţă, ele erau vânătorii, iar Tane, prada. Poate că magia lor o punea într-un dezavantaj, însă nici măcar asta nu le facea atotputernice.

Coborî în tăcere din copac. Acum, cea mai puternică armă a ei era elementul surprizei.

Trebuia s-o ducă pe Nayimathun la loc sigur, apoi avea să ia urma uneia dintre Domniţele Roşii până la Abaţie.

Nayimathun deschise un singur ochi, iar Tane îşi dădu seama că o văzuse, Dragoniţa aşteptă ca ea să se furişeze mai aproape, apoi

şfichiui cu coada. În puţinele, dar preţioasele clipe în care Domniţele Roşii erau cu atenţia-n altă parte, Tane se îndreptă ca o umbră spre ele. Zări nişte ochi închişi la culoare dedesubtul unei glugi — ochi Ia fel de închişi la culoare precum ai ei — şi, preţ de o clipă peste putinţă de ciudată, i se păru că soarele-i bătea pe faţă.

Simţământul îi pieri de îndată ce se-apropie. Se năpusti asupra lor cu toată forţa. Prima lovitură de roată crestă pielea unei Domniţe, dar o sabie se ridică pentru a o arunca la o parte pe-a doua, zgâlţâindu-i braţul până la umăr. Forţa loviturii o făcu să-i clănţăne dinţii în gură. În timp ce vânătoarele o înconjurau, cu mantiile fâlfâind în jurul lor, le ţinu la distanţă apărându-se cu câte-o roată în fiecare mână. Erau la fel de iuţi ca doi peşti care se fereau de cârlig, dar era limpede că nu mai întâlniseră niciodată roţi cu lame. Tane se lăsă în voia luptei.

Liniştea trecătoare o lăsă repede. În timp ce se ferea de săbiile lor, îşi dădu seama, înfiorată, că niciodată nu luptase pe viaţă şi pe moarte. Cu piraţii apuseni îi fusese uşor — erau necruţători, dar indisciplinaţi. Se mai încăierase cu alţi învăţăcei în copilărie, se pregătise alături de ei când mai înaintase în vârstă, dar cunoştinţele ei despre lupte se trăgeau din puţină practică şi nesfârşită teorie. Aceşti magi fuseseră prinşi într-un război toată viaţa şi se mişcau precum partenerii într-un dans. O războinică pregătită într-o sală de clasă, singură şi rănită, n-avea cum să le poată ţine piept. N-ar fi trebuit să se confrunte cu ele într-un loc deschis.

Setea şi osteneala o încetineau. Cu fiecare pas, săbiile lor îi luceau mai aproape de piele, în timp ce roţile ei nu se apropiau deloc de ele.

începu să se clatine ca un beţiv. O dureau braţele. Şuieră când o sabie-i crestă umărul, apoi maxilarul. Alte două cicatrici pentru colecţia ei. Următoarea lovitură stârni un foc în mijlocul ei. Când Domniţele Roşii atacară laolaltă, abia ridică roţile la timp pentru a le respinge loviturile.

Avea să piardă această luptă.

O fandate o luă prin surprindere. Metalul îi străpunse coapsa. Un genunchi îi cedă, apoi scăpă roţile.

în clipa aceea, Nayimathun îşi smuci capul. Scoţând un răget, prinse una dintre magi în colţi şi-o azvârli prin luminiş.

Cealaltă femeie se întoarse cu atâta iuţeală, încât Tane mai că nici n-o văzu. Palmele-i erau pline de flăcări.

Nayimathun tresări când văzu lumina. În timp ce femeia se

îndrepta spre ea, dădu înapoi, clămpănind din falei. Tane ţinti bine şi implântă cuţitul prin brocart roşu, între două coaste. Când femeia se prăbuşi, Tane o ocoli şi se apropie de dragoniţa ei.

Cândva, s-ar fi ruşinat de faptul că Nayimathun o văzuse ucigând. Era împotriva căii — dar viaţa îi fusese în primejdie. Vieţile amândurora fuseseră în primejdie. Acum, ea ucisese de dragul lui Nayimathun, iar Nayimathun ucisese de dragul ei. După toate câtor le supravieţuiseră deja, nu avea vreme de păreri de rău.

— Tane.

Nayimathun coborî capul.

— Săgeata!

Simpla imagine a ei îi facea greaţă lui Tane. Cu toată blândeţea de care era în stare, întinse mâna în sus şi trase uşor săgeata din carnea slăbită. Efortul considerabil îi făcu braţele să tremure. Nayimathun tremură în timp ce săgeata ieşea. Sângele-i picură pe bot, iar Tane îi puse o mână pe maxilar.

— Poţi să zbori?

— Nu până nu mi se vindecă asta, gâfâi Nayimathun. Erau de Ia Abaţie. Ur- mează-le pe celelalte. Găseşte rodul.

— Nu! se împotrivi imediat Tane, numaidecât. Nu! *Nu* am să te părăsesc din nou!

— Fă cum îţi spun!

Dragoniţa îşi dezveli dinţii. Aveau vârfurile pline de sânge.

— Am să zbor din nou, dar n-am să pot ajunge în Inys. Găseşte o altă cale! Salveaz-o pe această lady Nurtha! Du-i solia reginei Sabran!

— Şi să te las aici, de una singură?

— Am să urmez cursul fluviului, până Ia mare, şi am să mă vindec. Când am să pot zbura din nou, am să te găsesc.

La câteva zile după ce se reîntâlniseră, erau nevoite să se despartă din nou.

— Cum am să ajung în Inys fără tine? întrebă Tane, cu glasul gâtuit.

— Ai să-ţi croieşti un drum, răspunse Nayimathun, cu ceva mai multă blândeţe. Apa o face mereu.

O împinse uşor pe Tane.

— Ne vom revedea curând.

Tane se tremură. Se agăţă de dragoniţa ei cât de mult îndrăzni, cu faţa lipită de solzii ei.

— Du-te, Nayimathun! Du-te acum! şopti ea şi pomi către copaci.

Celelalte Domniţe Roşii se îndreptaseră spre miazănoapte. Tane

rămase Ia distanţă în timp ce le lua urma. Nu avu timp să-şi încropească o torţă, dar ochii i se obişnuiseră deja cu întunericul.

Chiar şi când Ie pierdu urma, tot îşi dădu seama pe unde-o luaseră femeile. Urma un simţământ. Era de parcă prada ei ar fi lăsat în urmă o căldură, o căldură care-i chema sângele însuşi.

Urma se sfârşea într-un alt luminiş. Se opri ca să-şi tragă sufletul, ţinându-se de coasta asudată. Aici nu era nimic în afară de copaci, nenumăraţi copaci.

Pleoapele i se îngreunară. Se clătină pe picioare. Acum, o femeie în alb stătea în faţa ei, iar soarele-i strălucea din degete.

Aceea fu ultima ei amintire din pădure.

65
Miazăzi

I LUASERĂ GIUVAIERUL CARE ÎNALŢĂ. ERA PRIMUL LUCRU DE CARE-ŞI DĂDU seama când se trezi: simţământul sec al lipsei lui. Zăcea într-o cameră din piatră de culoarea somonului, iar mâinile-i erau legate la spate.

O femeie rasă în cap, cu pielea maroniu-deschis, stătea în pragul uşii.

— Cine eşti?

Vorbea în ersyriană. Tane ştia ceva din această limbă, dar nu zise nimic.

Femeia o urmărea cu privirea.

— Purtai un inel care îi aparţine reginei Sabran din Inys. Doresc să ştiu dacă ea te-a trimis aici!

Când Tane nu făcu decât să-şi ferească privirea, ea strânse din buze.

— Purtai şi un giuvaier albastru. Unde l-ai găsit?

Ştia cum să facă faţă unei cercetări. Piraţii le faceau tot felul de lucruri duşmanilor ca să-i secătuiască de taine. Pentru a se pregăti pentru ce era mai rău, toţi învăţăceii erau nevoiţi să dovedească faptul că puteau îndura o bătaie din partea soldaţilor fără a-şi dezvălui numele.

Tane nu scosese nici măcar un pâs cât fusese bătută.

Când nu veni niciun răspuns, femeia-şi schimbă tonul.

— Tu şi fiara ta de mare ne-aţi rănit o soră şi ne-aţi omorât alta, reluă ea. Dacă nu ne dai nicio îndreptăţire pentru fărădelegea ta, vom fi nevoite să te executăm. Chiar dacă nu ne-ai fi vărsat sângele, a colabora cu un wyrm se pedepseşte cu moartea!

Nu putea dezvălui adevărul. Niciodată n-aveau să dea fructul copacului lor sfânt unei călăreţe a unui dragon.

— Măcar spune-mi cine eşti, ceru femeia cu un glas ceva mai blând. Scapă cu viaţă, copilă!

— Am să vorbesc numai cu Chassar uq-Ispad, replică Tane. Cu nimeni altcineva.

Incruntându-se uşor, femeia plecă.

Tane încercă să-şi limpezească mintea. După lumină, în curând avea să apună soarele. Se strădui din răsputeri să rămână trează, dar începu să plutească pe aripile somnului, în timp ce trupu-i alerga după odihna pe care şi-o tăgăduise.

Nayimathun avea să scape. Putea înota în aval mai repede decât era în stare să alerge orice om.

Un bărbat intră în temniţa ei, smulgând-o din toropeală. Avea un cuţit învelit într-o eşarfa stacojie petrecută în jurul mijlocului. O robă din brocart purpuriu, lucrată frumos cu fir de argint, îi acoperea pieptul masiv.

— Eu sunt Chassar uq-Ispad, rosti el cu o voce joasă şi blândă. Mi s-a spus că vorbeşti limba ersyriană.

Tane îl urmări aşezându-se în faţa ei.

— Am venit aici după un fruct al portocalului, spuse ea, pe care să i-l duc lui Eadaz uq-Năra.

— Eadaz!

Mai întâi, privirea i se umplu de mirare, apoi de durere.

— Copilă, eu nu ştiu ce ai auzit tu despre Eadaz sau de unde ştii cum o cheamă, dar fructul nu poate învia morţii.

— Nu este moartă. A fost otrăvită, dar este în viaţă. Cu fructul, pot s-o salvez!

Bărbatul încremeni, de parcă l-ar fi lovit.

— Cine ţi-a spus despre mine? întrebă el, răguşit. Despre Abaţie?

— Lordul Arteloth Beck.

Auzind acestea, Chassar uq-Ispad păru foarte ostenit.

— Am înţeles.

îşi frecă tâmpla cu pumnul.

— Pesemne că voiai să-i duci şi giuvaierul albastru lui Eadaz. Acum îl are Abatesa, şi are de gând să te execute.

— De ce?

— Pentru că ai omorât o soră de-ale noastre. Şi pentru că ai venit aici călare pe spinarea unui wyrm de mare. Şi, în cele din urmă, spuse Chassar, pentru că, omorându-te pe tine, ar reuşi să

pună stăpânire pe giuvaierul care înalţă.

— Aţi putea să mă ajutaţi să fug.

— Eadaz a reuşit să fure giuvaierul care stinge de la Mita Yedanya, Abatesa. Nu va îngădui să-i fie luat şi geamănul, spuse Chassar, cu greutate. Ar trebui să-i iau viaţa. Şi asta n-am să fac.

.Tane aşteptă în timp ce el se aşeza, în tăcere.

— Am încredere că vă veţi gândi la ceva, domnule ambasador uq-Ispad, rosti ea, altminteri Eadaz va muri *cu adevărat.*

El o privi.

— Daţi-mi drumul, şi s-ar putea să nu moară. Alegerea este a dumneavoastră.

Chassar uq-Ispad nu se întoarse. Pesemne că alesese să-i rămână credincios Abatesei.

Totul era pierdut.

Două femei veniră la amurg. Aveau mantii din brocart deschis la culoare. Tane le îngădui s-o conducă pe nişte podele de gresie, pe coridoare care pesemne că nu văzuseră niciodată lumina soarelui. În fiecare colţ şi alcov se aflau figurine din bronz turnat cu o femeie care ţinea în mână o sferă.

Tane ştia că trebuia să lupte, dar dintr-odată se simţi atât de slăbită, încât nu mai era în stare nici să îndoaie un fir de iarbă. Cele care-o prinseseră o conduseră printr-o boltă, pe o margine subţire de stâncă. O cascadă alcătuia un văl la dreapta ei. Vuietu-i era atât de puternic, încât abia-şi distingea propriii paşi.

Măcar avea s-audă apă la sfârşit. Tunetul cascadei îi aducea aminte de Seiiki.

— Surorilor.

Tane ridică privirea. Chassar uq-Ispad se îndrepta spre ele.

— Abatesa mi-a cerut să o interoghez iar pe aceasta! strigă el în ersyriană. N-o să-mi ia mult!

Cele două femei făcură un schimb de priviri, apoi îi dădură drumul lui Tane. Chassar aşteptă până când se făcură nevăzute, apoi o apucă pe Tane de braţ şi o conduse cu paşi hotărâţi spre margine.

— N-avem mult timp, îi spuse el Ia ureche. Fă ceea ce ai de făcut şi pleacă fără să te uiţi în urmă. Aici nu te-aşteaptă decât spânzurătoarea.

— N-o să-şi dea seama că m-aţi ajutat?

— Asta nu trebuie să te privească pe tine.

Chassar îi arătă o scară cioplită în stâncă.

— Asta te va duce în vale. Numai copacul poate hotărî dacă eşti vrednică să primeşti un fruct.

Băgă mâna între faldurile robei şi scoase cutia lăcuită.

— Asta e a ta. Scrisoarea şi inelul de încoronare sunt încă înăuntru. Mai scoase o fâşie de mătase şi adăugă: În asta să duci fructul.

Cu ajutorul lui, Tane şi-o legă în jurul mijlocului.

— Cum am să ajung în Inys? îl întrebă. Dragoniţa mea s-a făcut nevăzută.

— Urmează cursul fluviului Minara până când se bifurcă şi apoi o iei la dreapta. Pe-acel drum, ai să ajungi la Miazănoapte. Am să-ţi trimit ajutoare, dar să nu te opreşti cu niciun chip. Surorile-ţi vor lua urma de îndată ce-şi vor da seama că ai plecat.

O strânse de umăr.

— Am să fac tot ce-mi stă-n putere ca să le întârzii.

— Nu pot să plec de-aici fără giuvaierul care înalţă, lăsă ea să-i scape. Doar mie îmi răspunde.

Chassar afişă o mină sumbră.

— Dacă reuşesc să-I iau de la ea, am să trimit pe cineva cu el după tine, spuse el, dar trebuie neapărat să pleci.

Se făcu nevăzut înainte să apuce să-i mulţumească.

Scara n-avea balustradă. Se prinse de piatra din stânga ei, având grijă cum păşea pe trepte. Apoi scara ocoli versantul, după care-l văzu.

Când Loth îi vorbise de un portocal, ea-şi închipuise unul dintre cei care creşteau în Seiiki, mic şi pricăjit. Acesta era înalt cât un cedru, iar mireasma lui îi lăsa gura apă. Era un frate viu al dudului de pe urma insulei Komoridu.

Crengile-i erau presărate cu flori albe. Avea frunzele de un verde lucios. Rădăcinile noduroase-i înconjurau trunchiul şi şerpuiau peste baza văii precum modelele de pe mătăsuri. Minara curgea împrejurul şi dedesubtul lor.

N-avea vreme de mirat. O umbră zbură pe lângă ea, atât de aproape, încât îi ciufuli părul. Tane îşi lipi spinarea de stâncă, privind cerul, nemişcată precum prada-n ochii vânătorului.

O bună bucată de vreme, domni tăcerea. Apoi, ca de nicăieri, o furtună de foc!

Trupul se mişcă înaintea minţii. Se aruncă la o parte, dar scara era îngustă şi primejdioasă, şi deodată, se prăvăli, iar treptele-i izbiră spinarea precum nişte ciocane. Pe jumătate orbită de groază, căută să se prindă de ceva pentru a-şi încetini căderea, în timp ce

se rostogolea spre o prăpastie uriaşă.

În ultima clipă, întinse repede o mână şi se prinse de scară.

Se văzu din nou pe muntele Tego. Când se opri din tremurat, se întoarse să vadă ce se întâmplase.

Scuipători-de-foc. Erau peste tot. Fără să se oprească pentru a se întreba de unde veniseră, Tane îndrăzni să se uite în jos. Era mai aproape de partea de jos a văii decât crezuse, iar timpul se scurgea nemilos. Dădu drumul scării, alunecă pe stâncă pe spate şi se lovi de iarbă cu o forţă care-i zdruncină genunchii.

Rădăcinile. Erau destul de groase şi de dese ca să o ocrotească. În timp ce se ascundea printre ele, un scuipător-de-foc ţipă şi se aruncă în fluviu, atât de aproape de Tane, încât simţi stropii de apă de la căzătură. O săgeată, cu o pană spălăcită-n coadă, îi era înfiptă în gât.

În vale se dezlănţui haosul. Copacii din jurul ei luaseră deja foc. Tane se târî pe burtă, încordându-se ori de câte ori un vânt fierbinte îi ardea pe deasupra capului. Când găsi o deschizătură printre rădăcini, se căţără din nou pe iarbă şi se îndreptă împleticindu-se spre baza copacului.

Cumva, îşi dădu seama ce-avea de făcut. Se lăsă în genunchi şi întoarse palmele în sus.

Cenuşa-i cădea în păr precum neaua. Crezu că dăduse greş, până când de deasupra se auzi un *poc* uşor, iar o sferă aurie căzu de la înălţime. Îi trecu pe lângă mâini şi se rostogoli între rădăcinile uriaşe şi încurcate. înjurând în barbă, o luă la goană după ea.

Fructul se rostogoli spre apele învolburate ale fluviului Minata. Tane se aruncă înainte şi-l opri cu o mână.

O licărire îi atrase atenţia. Între rădăcini, văzu o pasăre aterizând şi, în timp ce ea privea ca vrăjită, aceasta se preschimbă într-o femeie despuiată.

Penele i se întinseră, transformându-se în membre. Ciocul îi deveni o pereche de buze roşii. Părul arămiu se revărsă până în partea de jos a unei spinări înguste.

O făptură ce-şi schimba forma. Toată lumea din Seiiki ştia că, în vremurile de demult, dragonii puteau să-şi schimbe înfăţişările, dar trecuse multă vreme de când văzuse cineva dovada cu ochii lui.

O altă femeie se apropia din cealaltă parte a văii. O coadă împletită, neagră, îi şerpuia peste umăr. Purta un lanţ de aur şi o robă stacojie cu mânecă lungă, mai închisă la culoare şi mai bogat brodată decât a celorlalte femei. Când un scuipător-de-foc se

năpusti asupra ei, ea-i dădu flacăra la o parte de parc-ar fi fost doar o muscă. În jurul gâtului ei, prins de un lanţ, se afla giuvaierul care înalţă.

— Kalyba, rosti ea.

— Mita, răspunse roşcata.

îşi aruncară vorbe o vreme, dându-şi târcoale una alteia. Chiar dacă Tane ar fi înţeles discuţia, conţinutul ei avea puţină însemnătate pentru ea. Tot ce conta era care dintre ele avea să biruiască.

Abatesa se apropie de cealaltă femeie. Avea figura schimonosită de ură. Soa- rele-i sclipi pe sabie când lovi cu ea. Kalyba se preschimbă la loc într-un şoim şi zbură pe deasupra capului ei. După o bătaie de inimă, căpătă iarăşi chip de femeie. Râsul ei o înfioră pe Tane până în măduva oaselor. Strigând de furie, Abatesa azvârli un pumn de flăcări roşii.

Bătălia lor le aducea din ce în ce mai aproape de rădăcini. Tane se retrase în umbre.

Femeile se luptară cu foc şi cu vânt. Se luptară cât pentru o veşnicie. Şi când părea că niciuna dintre ele nu avea să o înfrângă pe cealaltă, Kalyba se făcu nevăzută de parcă nici n-ar fi fost vreodată acolo. În clipa aceea, Abatesa se afla atât de aproape, încât Tane o auzea răsuflând.

Imediat, vrăjitoarea se ridică încet din iarba deasă. Pesemne că luase chipul unei făpturi prea mici ca să se vadă — o insectă, poate. Abatesa se întoarse cu o clipă prea târziu.

Se auzi un sunet ca un picior care strivea o coajă, iar femeia se îndoi de la genunchi. Kalyba-i puse mâna pe cap, de parcă ar fi vrut să mângâie un copil. Mita Yedanya se prăbuşi în iarbă.

Kalyba ridică inima duşmancei ei. Sângele i se scurgea dintre degete. Când vorbi, o făcu într-o limbă pe care Tane n-o mai auzise niciodată. Vocea-i răsună prin toată valea.

Tane îşi luă mâna de la gură. Trupul neînsufleţit era destul de aproape ca să îl atingă. Un ultim risc, apoi avea să poată lăsa în urmă toată această nebunie. Se lăsă din nou pe burtă şi se târî spre Abatesa moartă.

O săgeată şuieră de undeva din luminiş, ratând-o la mustaţă pe Kalyba. Tane tresări şi dădu înapoi. Sudoarea i se prelinse pe obraz în timp ce se întindea spre trupul neînsufleţit, dar degetele-i erau prea stângace. Abia îndrăznind să răsufle, se aplecă asupra trupului, asupra găurii din locul inimii. Degetele-i tremurară în timp ce trăgea de lanţ, şi-l trecea peste cap şi ascundea giuvaierul

sub tunică.

Când Kalyba aruncă o privire în urmă, atât ea, cât şi Tane încremeniră. O sclipire-i apăru în ochi când o recunoscu.

— Neporo.

Tane îi văzu expresia feţei schimbându-se imediat. Kalyba începu să râdă.

— Neporo! exclamă ea. Chiar m-arn întrebat — după atâtea veacuri, m-am întrebat dacă ai supravieţuit, surioară! Ce extraordinar de ciudat e să-mi aflu răspunsul tocmai aici.

Un zâmbet îi strâmbă gura, frumos şi cumplit.

— Ia priveşte munca mea! Tot prăpădul ăsta, din pricina *ta!* Şi-acum vii în patru labe să te milogeşti de portocal să se milostivească de tine!

Tane dădu înapoi, împleticindu-se, cu cizmele împotmolindu-se în noroi. Niciodată, în viaţa ei, nu se temuse să lupte, dar femeia aceasta, *făptura* aceasta, facea ceva din sângele ei să vibreze precum o sabie trasă afară dintr-o teacă.

— Ai venit prea târziu! Nenumitul se va ridica, şi nicio ploaie de stele nu-l va împiedica! Te-ar primi cu braţele deschise, Neporo.

Kalyba se mai apropie niţel. Din inima din palma ei picura sânge.

— Regina întrupată de pe Insula Komoridu.

— Eu nu sunt Neporo, îşi regăsi Tane glasul, apoi adăugă pe un ton sec: Mă numesc Tane.

Kalyba se opri.

Era *total greşită.* Precum un gândac prins în chihlimbar şi păstrat în vremuri nepotrivite.

Şi totuşi, Tane se simţea atrasă de ea şi-i era cu neputinţă să i se opună. Sângele ei o chema către femeie, chiar de carnea i se ferea de ea.

— Aproape c-am uitat că ea a avut un copil, continuă Kalyba. Cum e cu putinţă ca urmaşii ei nu doar să fi trăit atât de mult fără cunoştinţa mea, ci şi ca tu să fii aici exact în ziua în care vin şi eu?

Pesemne că tare haioasă i se părea această mică întorsătură a sorţii.

— Să ştii un lucru, urmaşa dudului: strămoaşa ta e răspunzătoare pentru asta! Te-ai născut din sământă spurcată!

Vuietul fluviului se auzea de mai aproape. Kalyba o privi afundându-se între rădăcini.

— Semeni... atât de mult cu ea! Vrăjitoarea-şi îmblânzi glasul: Eşti o nălucă a ei.

O săgeată trecu luminişul şi o lovi pe Kalyba în spatele umărului,

facând-o să se întoarcă furioasă. O femeie cu ochi aurii ieşise din peşteri, cu o a doua săgeată deja pregătită. Privi ţintă spre Tane, iar privirea-i era o poruncă.

Fugi!

Tane şovăi. Onoarea-i spunea să rămână pe loc şi să lupte, dar instinctul era mai puternic. Tot ce conta acum era să ajungă în siguranţă în Inys, iar Kalyba să nu afle nimic despre ce ducea ea într-acolo.

Se aruncă din nou în fluviu, iar acesta o primi cu braţele deschise.

Un timp îndelungat, nu făcu altceva decât să lupte ca să-şi menţină capul deasupra apei. În timp ce fluviul o ducea din vale, cu o mână ţinea fructul şi de cealaltă se folosea pentru a înota. Fumul o urmă până la bifurcaţie, unde se aruncă din vâl- toare, cu apa picurând de pe ea, atât de vânătă, de ostenită şi de cuprinsă de durere, încât nu putu face altceva decât să zacă şi să tremure.

Amurgul deveni seară, iar seara, noapte fără lună.

Tane se ridică tremurând în picioare şi pomi la drum.

Din instinct, scoase giuvaierul din cutie şi-l folosi ca să-şi lumineze calea. Printre coroanele copacilor, văzu steaua potrivită şi se ţinu după sclipirea ei. Odată, văzu ochii unui animal urmărind-o dintr-un copac, dar acesta se ţinu departe de ea. Toate se ţineau departe de ea.

La un moment dat, cizmele ei dădură de o potecă din pământ tare, bătătorit, şi merse până când copacii începură să se rărească. Când ieşi din pădure, sub cerni liber, se prăbuşi în sfârşit.

Părul îi sluji de pernă. Aerul îi pătrunse în plămâni prin gâtul încleştat ca un pumn, şi-şi dori din tot sufletul să fie iar acasă, în Seiiki, unde arborii le ofereau oamenilor roadele lor dulci.

O bufnitură care făcu pământul să se cutremure o îmboldi să deschidă ochii. Vântul îi ciufuli păml, iar Tane ridică privirea şi văzu o pasăre deasupra ei. Albă ca lumina lunii, cu aripi de bronz.

Palatul Ascalon sclipea în primele raze ale soarelui. Un cerc din turnuri înalte în curbura unui râu. Tane porni şchiopătând către el, trecând pe lângă orăşenii care abia se ridicaseră din paturi.

Pasărea cea mare şi albă găsise un gol în întăririle de pe coastă şi o lăsase într-o pădure de la miazănoapte de Ascalon. De-acolo, ea urmase o potecă bătătorită până când în zare apăruse un oraş.

Porţile palatului erau pline de flori. Când se apropie, un şir de

străjeri în platoşe argintii îi aţinură calea.

’ — Stai!

Suliţele se-ndreptară spre pieptul ei.

— Niciun pas în plus, domniţă! Spune ce treabă ai pe-aici!

Ea înălţă capul, astfel încât ei să-i poată vedea faţa. Suliţele se ridicară şi mai mult, în timp ce străjerii rămaseră holbându-se la ea.

— Pentru numele Sfântului, murmură unul dintre ei. O răsăriteancă!

— Cine eşti? o întrebă altul.

Tane încercă să rostească ceva, dar gura-i era prea uscată, iar picioarele-i tremurau prea tare.

Incruntându-se, al doilea bărbat slăbi strânsoarea în jurul săbiei.

— Cheam-o pe ambasadoarea rezidentă din Mentendon! îi ceru femeii de lângă el.

Armura ei zdrăngănea în timp ce se îndepărta. Ceilalţi îşi menţinură suliţele îndreptate spre străină.

Trecu ceva vreme până când o altă femeie se apropie de porţi. Părul împletit îi era de un roşu-închis şi purta un veşmânt negru care-i turtea sânii şi mijlocul, cu o fustă ce ieşea ca un clopot din jurul şoldurilor. Pielea brună îi era acoperită de dantelă până la gât.

— Cine eşti dumneata, onorabilă străină? întrebă ea, într-o seiikineză desăvârşită. De ce-ai venit în Ascalon?

Tane nu-şi dădu numele. În schimb, ridică inelul cu rubin la lumină.

— Duceţi-mă la lady Nurtha! îi ceru ea.

VI
Cheile hăului

Căci orice dintr-un loc s-a prăbuşit, E-
adus de-un val ascuns pe-o altă lume,
Căci nimic ce-i pierdut, nicicând nu-i
regăsit.

— Edmund Spenser

66
Apus

Lumea ei devenise o noapte fără stele. Era şi somn şi nesomn; un întuneric fără de margini, locuit de-un singur suflet. Fusese înlănţuită acolo vreme de o mie de ani, însă acum, în sfârşit, se mişca.

Un soare auriu se-aprinse înlăuntrul ei. În timp ce flăcările i se prelingeau de pe piele, îşi aduse aminte de înţepătura crudei sale surori. Vedea contururile unor chipuri în jurul ei, dar trăsăturile lor erau tulburi.

— Ead.

Se simţea de parcă ar fi fost cioplită din marmură. Membrele i se agăţaseră de pat, aşa cum o efigie e băgată pentru vecie într-un mormânt. În întunericul creat de punctele negre din faţa ochilor ei, cineva se ruga pentru sufletul ei.

„Ead, întoarce-te la noi!”

Cunoştea vocea aceea, mirosul de răşină, dar buzele-i erau ca de piatră şi nu voiau să se despartă.

„Ead.”

O căldură proaspătă i se-aprinse în oase, arzând legăturile ce le ţineau prizoniere. Coconul ce-o înconjura se crăpă şi, în cele din urmă, căldura îi deschise gâtlejul.

— Meg, şopti ea. Cred că asta-i a doua oară când te găsesc oblojindu-mă!

Urmă un hohot de râs gâtuit.

— Atunci, ar trebui să nu-mi mai dai motiv să te oblojesc, gâsculiţă aiurită ce eşti!

Margret o cuprinse cu braţele.

— Of, Ead, mi-a fost teamă că blestematul ăsta de fruct n-o să fie de ajutor... Se întoarse spre servitoarele ei şi le porunci: Daţi de-ndată de veste Majestăţii Sale că lady Nurtha s-a trezit! La fel şi doctorului Boum!

— Majestatea Sa e la sfat, lady Margret.

— Vă asigur că Majestatea Sa are să vă castreze pe toţi de-i ascunderi asta! Mergeţi, acum!

Blestematul de fruct!

Ead îşi dădu seama ce spusese Margret şi îi aruncă o privire peste umăr. Pe poliţă se afla o portocală din care muşcase cineva. O dulceaţă ameţitoare îi înce- ţoşă simţurile.

— Meg!

Gâtlejul i se uscase foarte tare.

— Meg, să nu-mi spui că te-ai dus la Abaţie din pricina mea!

— Nu sunt eu suficient de neghioabă ca să cred că mă pot lupta cu o casă plină de ucigaşe de dragoni.

Margret o sărută în creştetul capului.

— N-oi crede tu în Sfânt, dar ceva putere de taină tot te are în grijă, Eadaz uq-Năra!

— Într-adevăr. Extraordinara putere a lui lady Margret Beck!

Ead o prinse de mână.

— Cine-a adus fructul?

— Aceasta, spuse Margret, e o poveste minunată. Şi-am să ţi-o spun imediat ce bei nişte fiertură.

— E vreun beteşug pe care să nu-l vindece spurcăciunea asta?

— Furunculii, Altceva, nu.

Tallys fu cea care-i aduse fiertura la pat. Văzând-o pe Ead, aceasta izbucni în lacrimi.

— Of, domniţă Duryan! suspină ea. Am zis că vă prăpădiţi şi nu altceva, milady!

— Nu tocmai, Tullys, în ciuda strădaniilor unora să se întâmple exact aşa.

Ead zâmbi.

— E minunat să te văd din nou!

Tallys făcu câteva plecăciuni, apoi se retrase. Margret închise uşa în urma ei.

— Acum, îi spuse Ead Iui Margret, îmi beau fiertura. Spune-mi tot.

— încă trei guri, rogu-te!

Ead se strâmbă şi se supuse. După ce fiertura îi alunecă pe gât

cu de-a sila, Margret se ţinu de cuvânt.

Îi povesti cum se oferise Loth să fie ambasadorul inyshian la Răsărit şi cum trecuse Hăul ca să facă propunerea împăratului Neîncetat. Cum trecuseră săptămânile. Cum arseseră wyvemii recolta. Cum dăduse o fată seiikineză buzna în palat cu sânge pe mâini, ducând cu ea un fruct auriu şi inelul inyshian de încoronare, pe care Loth le avusese cu el ultima oară.

— Şi nu doar asta avea cu ea.

Margret aruncă o privire spre uşă.

— Ead, ea are celălalt giuvater. Giuvaierul care înalţă.

Ead aproape scăpă paharul.

— Nu e cu putinţă una ca asta, spuse ea, cu glas răguşit. Este la Răsărit!

— Nu mai este!

— Să-l văd!

încercă să se ridice-n capul oaselor, cu braţele tremurând din pricina efortului.

— Să văd giuvaierul!

— Gata cu asta!

Margret o aşeză cu forţa înapoi pe perne.

— Săptămâni întregi n-ai înghiţit decât guriţe de miere!

— Povesteşte-mi întocmai cum l-a găsit!

— Aş face-o, dacă aş şti! De-ndată ce mi-a înmânat fructul, a căzut lată de osteneală!

— Cine mai ştie că e aici?

— Eu, doctorul Boum şi câţiva Cavaleri ai Corpului. Tharian s-a temut că dacă ar vedea cineva o răsăriteancă în palatul Ascalon, ar târî-o pe biata copilă spre rug!

— Îi înţeleg precauţia, spuse Ead, dar, Meg, trebuie neapărat să vorbesc cu ea!

— Poţi să vorbeşti cu cine-ţi pofteşte ţie inima de îndată ce sunt mulţumită să văd că n-ai să cazi în nas când vorbeşti!

Ead strânse din buze şi bău mai departe.

— Draga mea Meg, reluă ea mai încet, mi-a scăpat, oare, nunta ta?

— Bineînţeles că nu. Am amânat-o anume pentru tine.

Margret luă paharul.

— Habar n-am avut eu ce obositoare e treaba asta. Acum, mama vrea să mă îmbrac în alb. Cine nudom poartă *alb* la nuntă?

Ead era pe cale să răspundă că i-ar fi stat foarte bine cu alb, când uşa se deschise brusc — iar înăuntru dădu buzna Sabran,

îmbrăcată-n mătase stacojie, gâfâind amarnic.

Margret se ridică în picioare.

— O să am grijă ca doctorul Boum să primească solia mea, spuse ea, zâmbind uşor.

închise încet uşa după ea.

Un timp îndelungat, niciuna dintre ele nu vorbi. Apoi Ead întinse mâna, iar Sabran se aşeză pe pat şi o îmbrăţişă, răsuflând de parcă ar fi fugit kilometri întregi.

Ead o ţinu strâns la piept.

— Fir-ai afurisită să fii, Eadaz uq-Năra!

Ead răsuflă cu putere, pe jumătate oftând, pe jumătate râzând.

— De câte ori ne-am afurisit una pe alta?

— Nici pe departe de suficiente ori!

Sabran îi rămase alături până când un Tharian Lintley ce părea hăituit veni s-o ducă înapoi în Sala Sfatului. Ducii Spirituali cercetau îndeaproape scrisoarea din partea lui Loth, aşa că prezenţa ei era obligatorie.

La prânz, Margret îi dădu drumul lui Aralaq în dormitor. O linse pe Ead pâ- nă-i înroşi toată faţa şi-i spuse că n-ar fi trebuit să calce niciodată pe săgeţi otrăvite („Da, Aralaq, mă mir că nu m-am gândit şi eu până acum la asta!”), după care petrecu tot restul zilei acoperind-o ca o plapumă îmblănită.

Sabran stăruise ca Doctorul Regal s-o cerceteze înainte să se ridice, dar nici nu apucă soarele să apună, că deja Ead tânjea să-şi întindă membrele. Când veni în sfârşit doctorul Boum, băgă de seamă că era suficient de întremată ca să se poată ridica singură. îşi scoase cu uşurinţă picioarele de sub Aralaq, care aţipise, şi-l pupă între urechi, ceea ce-l făcu să strâmbe din nas.

Mâine, avea s-o vadă pe acea străină. Noaptea aceasta era pentru Sabran.

Cea mai înaltă cameră din Tumul Reginei era ocupată de o uriaşă baie cufundată. Apa era luată dintr-un izvor şi încălzită în Bucătăria Iatacului, pentru ca regina să aibă parte de băi fierbinţi tot anul.

O lumânare care ardea încet era singura lumină. Restul camerei era toată numai abur şi umbră. Pe ferestrele sale largi, Ead vedea stelele sclipitoare de deasupra Ascalonului.

Sabran stătea pe marginea băii, îmbrăcată cu un jupon şi un şirag de perle în păr. Ead îşi lepădă roba şi intră în apa aburindă. Se bucură de căldura ei, în timp ce turna gralpomadă dintr-un borcan, se ungea cu ea pe palme şi şi-o dădea prin păr.

Băgă capul sub apă şi se spălă de spuma parfumată. Cufundată până la umeri, pluti spre Sabran şi îşi lăsă capul în poala ei. Căldura-i înmuie membrele, facând-o să simtă din nou că era vie.

— M-am temut că de data asta m-ai părăsit pentru totdeauna! îi spuse Sabran.

Glasul ei reverbera, lovindu-se de pereţi.

— Otrava care mi-a fost administrată se trage din fructul copacului atunci când putrezeşte. Este menită să omoare, spuse Ead. Nairuj mi-o fi dat dinadins o măsură îndoită cu apă. Mi-a cruţat viaţa.

— Nu doar atât, ci şi celălalt giuvaier a venit la noi. De parcă ni l-a adus fluxul.

Sabran îşi trecu degetele prin apă.

— Până şi tu trebuie să vezi asta ca fiind mâna zeilor.

— Poate. Am să vorbesc cu oaspetele nostru seiikinez de dimineaţă.

Ead pluti înapoi şi-şi lăsă părul să se întindă pe suprafaţa apei.

— Loth e bine?

— Pare-se că da. A mai avut parte de nişte aventuri, de data aceasta cu piraţi, răspunse Sabran, dar da, împăratul Neîncetat i-a cerut să rămână în Oraşul celor o Mie de Flori. Spune că este nevătămat.

Fără îndoială, Loth avea să fie ţinut acolo până când Sabran plătea ceea ce făgăduise. Era o înţelegere adesea întâlnită. Avea să se descurce, trecuse pe la curţi mult mai viclene.

— Aşadar, ultima bătălie a omenirii va avea loc nici într-un colţ al lumii, nici în celălalt, murmură Sabran. N-o să rezistăm mult în Hău. Nu în corăbii de lemn. Lordul Amiral mă asigură că există căi de-a ne ocroti corăbiile de flăcări şi că vom avea apă din belşug pentru stingerea focurilor, dar nu cred că pe aceste căi vom câştiga mai mult de câteva minute.

Sabran o privi în ochi.

— Crezi că va veni vrăjitoarea?

Era aproape sigur.

— Pun rămăşag că va încerca să-ţi curme viaţa cu Sabia cea Adevărată. Sabia pe care Galian o preamărea va fi folosită ca să-i extermine stirpea. Stirpea *lor.* Va aprecia cu siguranţă poezia întregii situaţii.

— Iubitor strămoş mai am şi eu! observă Sabran, calmă.

— Atunci, înseamnă că accepţi ceea ce ţi-am spus, spuse Ead. Că ai sânge de mag în tine.

— Am acceptat multe în ultima vreme.

Ead văzu adevărul în ochii reginei. În ei era o hotărâre rece şi nou descoperită.

Fusese un an al adevărurilor dure. Zidurile pe care le înălţaseră ca să-şi ocrotească credinţele li se năruiseră la picioare, iar Sabran îşi văzuse credinţa năruin- du-se odată cu ele.

— Mi-am petrecut viaţa crezând că în sângele meu stă puterea de a ţine o fiară înlănţuită. Acum, sunt nevoită s-o înfrunt ştiind că nu-i aşa.

Sabran închise ochii.

— Mă tem de ce va aduce acea zi! Mă tem că n-o să mai vedem lumina primei zile de vară!

Ead se apropie de ea prin apă şi-i cuprinse faţa în mâini.

— Nu avem a ne teme de nimic, spuse ea cu mai multă convingere decât simţea. Nenumitul a mai fost înfrânt în trecut. Poate fi înfrânt din nou.

Sabran încuviinţă din cap.

— Mă rog să fie aşa!

Juponu-i era îmbibat în apă. Ead simţi că parcă fiecare mădular îi era lipsit de oase, în timp ce Sabran o scotea din baie, zâmbind.

Buzele li se lipiră în întuneric. Ead o trase pe Sabran aproape de ea, iar Sabran îi sărută stropii de pe piele. Fuseseră despărţite de două ori, iar Ead ştia, aşa cum ştiuse dintotdeauna, că aveau să fie din nou despărţite mai devreme sau mai târziu, fie de război, fie de soartă.

îşi strecură mâinile sub satinul juponului. Când palmele-i dădură de came fierbinte, şi le retrase iute.

— Sabran, spuse ea, arzi ca focul!

Crezuse că era de la fierbinţeala băii, dar Sabran ardea ca un vreasc pus pe foc. — E-o nimica toată, Ead, sincer!

Sabran îi mângâie obrazul cu degetul mare.

— Doctorul Boum spune că umflătura va mai arde din când în când.

— Atunci, trebuie să te odihneşti!

— Nu prea pot zăcea în pat în asemenea vremuri!

— Ori în pat, ori pe lespede! Tu alegi!

Strâmbându-se, Sabran se ridică-n capul oaselor.

— Prea bine! Dar n-ai s-o faci tu pe doica mea!

O privi pe Ead ridicându-se şi uscându-se.

— Mâine trebuie neapărat să vorbeşti cu cei de la Răsărit. Totul stă în puterea noastră de a trăi împreună.

Ead îşi luă pe ea cămaşa de noapte.

— Nu făgăduiesc nimic, răspunse ea.

În anii ei de învăţătură în Casa de Miazăzi, Tane fusese învăţată doar ceea ce erau văzute drept datele de trebuinţă despre Reginatul Inysului. învăţase despre monarhia lor şi despre credinţa celor Şase Virtuţi. Ştia că Ascalon era numele capitalei lor şi că aveau cea mai mare şi mai bine înarmată flotă din lume. În acest moment, ştia şi că locuiau în umezeală şi frig, ţineau idoli în dormitoare şi îşi sileau bolnavii să bea o fiertură plină de cocoloaşe care îţi strepezea dinţii.

Din fericire, nu încercase nimeni să i-o bage pe gât în această dimineaţă. Un servitor îi aduse o carafa cu bere, felii groase de pâine-dulce şi o tocană cu came brună. Toate i se îngrămădiseră în stomac. Mai încercase bere o singură dată, când Susa şterpelise o cană pentru ea de pe Orisima, şi i se păruse că avea un gust oribil.

În Casa de Miazăzi erau puţină mobilă şi puţine picturi. Îi plăcuse mereu acea simplitate; lăsa loc de gândire. Castelele erau ceva mai împodobite, bineînţeles, însă inyshienii păreau a-şi găsi desfătarea în *lucruri.* În *zorzoane.* Până şi perdelele îţi răneau privirea. Apoi, mai era şi patul, atât de încărcat de pături, încât părea gata-gata s-o înghită.

Totuşi, îi facea bine să simtă căldură. După un drum atât de lung, o zi întreagă nu mai fusese-n stare de nimic altceva decât să doarmă.

Ambasadoarea rezidentă a Mentendonului se întoarse când soarele era sus pe cer.

— Lady Nurtha este aici, onorabilă Tane, anunţă ea în seiikineză. Să-i spun să intre?

— Da.

Tane lasă mâncarea deoparte.

— Am să o primesc.

Rămasă singură, Tane îşi încrucişă braţele pe aşternuturi. Parcă i se răsuceau nişte ţipari în stomac. îşi dorise să o întâmpine pe lady Nurtha în picioare, dar inyshienii o îmbrăcaseră într-un veşmânt cu tiv dantelat care-o facea să arate ca o caraghioasă. Era mai bine să-şi păstreze o umbră de demnitate.

O femeie apăru curând în pragul uşii. Cizmele ei de călărie nu scoteau niciun sunet.

Tane o cercetă pe ucigaşă. Avea pielea netedă, brun-aurie, iar părul avea nişte cârlionţi ca din rumeguş, şi-i stătea pe umeri, des

şi negru. Se vedea ceva din Chassar, bărbatul care-o salvase, în linia maxilarului şi frunţii sale, facând-o pe Tane să se întrebe dacă nu cumva erau rude.

— Ambasadoarea rezidentă mi-a spus că vorbeşti inyshiană, rosti ea cu un accent cântat, de Miazăzi. Habar n-aveam că se predă în Seiiki.

— Nu tuturor, răspunse Tane. Numai celor care se pregătesc pentru înalta Strajă a Mării.

— Am înţeles.

Ucigaşa îşi încrucişă braţele.

— Eu sunt Eadaz uq- Năra. Poţi să-mi spui Ead.

— Tane.

— Nu ai nume de familie.

— Cândva, era Miduchi.

Urmă o scurtă tăcere.

— Mi s-a spus că ai făcut o călătorie primejdioasă spre Abaţie pentru a-mi salva viaţa. Îţi mulţumesc pentru asta!

Ead se apropie de fereastră.

— Bănuiesc că lordul Arteloth ţi-a spus ce sunt.

— O ucigaşă de wyrmi.

— Da. Iar tu eşti o iubitoare de wyrmi.

— Mi-ai ucide dragonul dac-ar fi aici.

— Acum câteva săptămâni, ai fi avut dreptate. Surorile mele au ucis cândva un wyrm răsăritean, căruia i s-a părut că e şmecher dacă zboară pe deasupra Lasiei.

Ead vorbea fără părere de rău, iar Tane se lupta din răsputeri cu un val de ură.

— De-ai putea să-mi faci pe plac, mi-ar plăcea să aud cum ai pornit în această călătorie, Tane.

Dacă ucigaşa avea să se poarte cuviincios, la fel avea să facă şi Tane. Îi povesti lui Ead cum ajunsese în posesia giuvaierului care înalţă, despre încăierarea ei cu piraţii şi despre ocolul ei scurt şi plin de peripeţii către Abaţie.

În clipa aceea, Ead începu să se plimbe de colo-colo. Două riduri fine îi apărură între sprâncene.

— Aşadar, Abatesa a murit, iar Vrăjitoarea din Inysca a pus stăpânire pe portocal, spuse ea. Să nădăjduim că doreşte doar să-l păstreze pentru ea, şi nu să-l dăruiască Nenumitului.

Tane acordă un scurt răgaz.

— Cine e Vrăjitoarea din Inysca? întrebă ea, încet, în sfârşit.

Ead închise ochii.

— E o poveste lungă, îi răspunse, dar, dacă doreşti, am să ţi-o spun. Am să-ţi povestesc tot ce mi s-a întâmplat în ultimul an. După călătoria pe care-ai facut-o, meriţi să ştii adevărul.

În timp ce burniţa cădea pe fereastră, ea i-l spuse. Tane o ascultă fată a o întrerupe.

O ascultă pe Ead povestindu-i istoria Abaţiei Portocalului şi despre scrisoarea de la Neporo pe care-o găsise. Despre Vrăjitoarea din Inysca şi Casa Berethnet. Despre cele două ramuri ale magiei, despre cometă şi despre ce loc aveau giuva- ierele în toată această poveste. O servitoare le aduse vin fierbinte în timp ce Ead vorbea, dar până să isprăvească de vorbit, ambele ceşti se răciseră, neatinse.

— înţeleg dacă ţi se pare greu de crezut, spuse Ead. Toată povestea asta sună destul de caraghios.

— Nu.

Tane răsuflă parcă pentru prima oară după câteva ceasuri.

— Ba da, chiar aşa sună, de fapt. Dar eu te cred.

îşi dădu seama că tremura. Ead flutură din degete, iar în vatră se-aprinse un foc.

— Neporo avea un dud, spuse Tane, chiar în timp ce vedea acea dovadă a magiei. S-ar putea ca eu să-i fiu urmaşă. Astfel am ajuns să am giuvaierul care înalţă.

O vreme, Ead păru a cugeta la toate acestea.

— Acest dud este viu?

— Nu.

Ead strânse tare din dinţi.

— Cleolind şi Neporo, rosti ea. Un mag de la miazănoapte. Unul de la răsărit. Pare-se că istoria are să se repete.

— înseamnă că sunt ca tine.

Tane privi flăcările dănţuind după nişte zăbrele.

— Şi Kalyba avea un copac, iar regina Sabran este urmaşa ei. Asta înseamnă că amândouă suntem vrăjitoare?

— Magi, o îndreptă Ead, deşi părea cu mintea-n altă parte. Faptul că ai sânge de mag nu te face mag. Dar de *aceea* ţi-a dăruit copacul un fruct.

Se lăsă pe scaunul de la fereastră.

— Ai spus că surorile mele ţi-au doborât wyrmul. Nu mi-a trecut nicicum prin cap să te întreb cum ai ajuns în Inys.

— Cu-o pasăre mare.

Ead îndreptă iute privirea spre ea.

— Parspa, zise ea. O fi trimis-o Chassar.

— Da.

— Mă mir că a avut încredere în tine. Abaţia nu-i priveşte cu ochi buni pe iubitorii de wyrmi.

— Nu aţi mai dispreţui dragonii de la Răsărit dacă aţi şti câte ceva despre ei. Nu se aseamănă deloc cu scuipătorii-de-foc.

Tane o ţintui cu privirea.

— Eu îl dispreţuiesc pe Nenumit. Slugile sale ne-au doborât zeii în vremea Marii Suferinţe, iar eu am de gând să-l dobor, la rându-mi, ca pedeapsă. Oricum, spuse ea, n-ai ce face, trebuie neapărat să ai încredere în mine.

— Aş putea să te omor. Să-ţi iau giuvaierul.

La ce privire avea, ar fi fost în stare. Avea un cuţit într-o teacă la şold.

— Şi să foloseşti tu amândouă giuvaierele? spuse Tane, de neclintit. Bănuiesc că ştii cum să le foloseşti.

Scoase cutia dintre perne şi luă în palmă giuvaierul care înalţă.

— L-am folosit pe-al meu ca să călăuzesc o navă pe-o mare fără de vânt. L-am folosit ca să abat valurile asupra nisipului. Aşa că ştiu că te secătuieşte de vlagă — mai încet, la început, cât să poţi să înduri, ca durerea de la o măsea stricată. Apoi îţi face sângele să-ngheţe, îţi îngreunează braţele şi picioarele şi te face să-ţi doreşti să dormi ani la rând.

1-l întinse.

— Povara trebuie împărţită.

încet, Ead o luă. Cu cealaltă mână, luă un lanţ de la gât.

Giuvaierul care stinge. Ca o lună mică, rotundă şi lăptoasă. Lumina blândă a unei stele era-nlăuntrul lui, liniştită, chiar dacă geamănu-i arunca mereu scântei. Ead ţinea câte-un giuvaier în fiecare palmă.

— Cheile Hăului, spuse ea.

Tane simţi un fior.

Părea cu neputinţă să le fi adus laolaltă.

— Există un plan pentru a-l înfrânge pe Nenumit. Bag de seamă că ţi-a spus Loth.

Ead îi dădu înapoi giuvaierul albastru.

— Tu şi cu mine o să-l închidem pe vecie în adâncuri cu cheile acestea, întocmai cum făcuse Neporo cu o mie de ani înainte, împreună cu un alt mag. — Trebuie să te previn, spuse Ead, că nu-l putem omorî pe Nenumit fără Ascalon. Cineva trebuie să i-o-nfigă în inimă înainte să folosim giuvaierele. Ca să-i ostoiască focul. Nădăjduiesc că Vrăjitoarea din Inysca ne-o va aduce şi că vom

putea să o luăm de la ea. Dacă nu, e cu putinţă ca wyr... dragonii voştri de la Răsărit să reuşească să-l slăbească destul ca să folosim giuvaierele fără sabie. Poate că atunci o să-l putem lega încă o mie de ani. Nu-mi place alegerea asta, pentru că înseamnă că o altă generaţie va trebui să preia greaua misiune.

— Sunt de acord, răspunse Tane. Povestea asta trebuie să se încheie aici.

— Bine! O să ne pregătim cu giuvaierele împreună.

Ead băgă mâna într-o pungă de la cingătoare şi scoase fructul auriu pe care Tane îl adusese în Inys.

— Ia o muşcătură din ăsta, spuse ea. Sidenul te-ar putea ajuta în această luptă. Mai ales dacă vine Kalyba.

Tane o privi cum pune fructul pe poliţă.

— Fă-o mai repede! Astăzi o să putrezească.

O clipă mai târziu, Tane încuviinţă din cap.

— Legarea Nenumitului ne-ar putea nimici pe-amândouă, continuă Ead cu un glas mai blând. Eşti dornică să te pui într-o astfel de primejdie?

— Ar fi cea mai mare onoare să mor în slujba unei lumi mai bune.

Ead îi zâmbi uşor.

— Cred că ne înţelegem. Măcar în privinţa asta.

Spre mirarea ei, Tane se trezi zâmbindu-i drept răspuns.

— Vino şi caută-mă când te mai înzdrăveneşti, spuse Ead. E un lac în pădurea Chesten. Putem să învăţăm să folosim giuvaierele.

Spunând acestea, plecă. Tane strecură giuvaierul care înalţă, încă sclipind, în cutie.

Fructul auriu sclipea. II ţinu multă vreme în palmele-i făcute căuş înainte să guste din el. Dulceaţa-i îi ţâşni printre dinţi şi-i scăldă limba. Când înghiţi, simţi fierbinţeală.

Fructul căzu pe podea, iar ea luă foc.

În Dormitorul Mare, regina Inysului ardea. Doctorul Boum o urmărise toată ziua, dar Ead i se alătură în clipa aceea, nereuşind să se ţină de cuvânt.

Sabran dormea, cuprinsă de friguri. Ead se aşeză pe pat şi înmuie o cârpă în apă.

Abatesa murise, iar Abaţia ajunsese în mâna vrăjitoarei. Gândul că Valea Sângelui se umpluse de wyrmi, aduşi acolo de un mag, era pentru Ead la fel de amar precum pelinul.

Măcar Kalyba nu avea să mai facă vreun rău portocalului. Era

singurul ei izvor de siden după care tânjea.

Ead răcori fruntea înfierbântată a lui Sabran. Nu putea jeli moartea Mitei Yedanya, dar o jelea pe cea a surorilor ei, care îşi pierduseră a doua matriarhă în tot atâţia ani. Cum Abatesa murise, puteau ori să fugă altundeva, ori să-şi aleagă o nouă căpetenie — cum era Nairuj — şi să se supună Kalybei ca să rămână aproape de copac. Orice-ar fi ales, Ead se ruga pentru siguranţa lui Chassar.

Sabran se liniştise până la căderea amurgului. Ead tăia fitilurilor lumânărilor, când liniştea fu întreruptă.

— Ce-a spus răsăriteanca?

Ead aruncă o privire peste umăr, văzând că Sabran o urmărea cu atenţie.

încet, astfel încât nimeni aflat de cealaltă parte a uşii să nu audă, Ead îi povesti despre întâlnirea cu Tane. Când termină, Sabran privi baldachinul cu ochi sticloşi.

— Le voi vorbi oamenilor mei mâine, anunţă ea. Să le spun despre alianţă.

— Nu te simţi bine. Sigur poţi să mai întârzii o zi-două.

— O regină nu-şi lasă planurile de izbelişte pentru nişte flecuşteţe de friguri.

Oftă, în timp ce Ead o acoperea cu mantia.

— Ţi-am spus să nu o faci pe doica.

— Iar eu ţi-am spus că nu sunt supusa ta.

Sabran mormăi ceva în pernă.

După ce adormi din nou, Ead scoase giuvaierul care stinge. Acesta simţise *cealaltă* magie şi se agăţase de ea, chiar dacă firea ei era opusă firii lui.

Un ciocănit în uşă o făcu să pună repede giuvaierul deoparte. Deschise uşa şi o găsi pe Margret în prag.

— Ead.

Părea neliniştită.

— Conducătorii de la Miazăzi tocmai au sosit în Summerport. Oare ce-or fi vrând?

67
APUS

PIELEA UMEDĂ A CUIVA SE LIPI DE-A LUI, IAR O MÂNĂ ÎI MÂNGÂIE BLÂND PĂRUL.

Acestea fură primele două lucruri pe care le simţi înainte ca o durere cumplită să-l smulgă din somn, ascuţită şi răzbunătoare.

Aerul îi ardea gura, duhnind a pucioasă. Un scâncet îi scăpă dintre buze.

— Jan.

— Şşş, Niclays!

Cunoştea această voce.

— Laya, încercă el să spună, dar nu-i ieşi decât un geamăt.

— O, Niclays, slavă zeilor!

Îi lipi o cârpă de frunte când scânci.

— Trebuie neapărat să păstrezi tăcerea!

întâmplările de pe insula Komoridu îi fulgerară scurt prin minte. Nesoco- tindu-i rugăminţile de-a sta liniştit, îşi pipăi gâtul. Acolo unde avusese o gaură cât o a doua gură, simţea piele delicată, lucioasă — cicatricea unei răni cauterizate. îşi ridică braţul şi văzu că se termina cu un ciot umflat, plin de copci negre. Din ochi îi curseră lacrimi.

Era anatomist. Ştia aproape sigur că o asemenea rană avea să-l ucidă.

— Şşş-

Laya îi mângâie părul. Şi ei i se umeziseră obrajii.

— îmi pare-atât de rău, Niclays!

Un zvâcnet greţos îi străbătu braţul. El luă bucata de piele pe

care i-o întindea şi o muşcă pe cât putu de tare ca să nu urle.

Un scârţâit prelung îi atrase atenţia. încet, îşi dădu seama că nu se legăna din pricina durerii, ci a faptului că el şi Laya atârnau într-o cuşcă de fier.

Dacă înainte fusese cuprins de teamă, acum aproape că-şi pierdu minţile din cauza ei. Primul lui gând fu acela că împărăteasa de Aur îi dusese la mal şi-i lăsase să moară de foame — apoi îşi aduse aminte de ultimul lucru pe care-l auzise înainte să leşine. Bătăile ca de tobă ale aripilor făpturilor draconice.

— Unde? îngăimă el, chinuit.

O vărsătură ameninţa să-i urmeze cuvintele.

— Laya. Unde?

Laya înghiţi în sec, destul de puternic ca el să-i vadă mişcarea gâtului.

— Muntele Groazei. II strânse la piept şi adăugă: Vinişoarele roşii din stâncă. Niciun alt munte nu le mai are.

Locul naşterii Nenumitului. Niclays ştia c-ar fi trebuit să se pişe pe el de teamă, dar nu se putu gândi decât la cât de aproape se afla de Brygstad.

îşi înăbuşi icnetele de spaimă. Gratiile erau destul de largi ca să se poată strecura printre ele, dar prăbuşirea i-ar fi omorât pe amândoi. În peştera fără soare, distingea grămada de solzi.

Solzi roşii.

Nu pe o fiară vie. Nu — pe peretele acestei peşteri era pictată o amintire, înfăţişă o femeie cu un coif de război lasian, înfruntându-l pe Nenumit, sabia ei străpungându-i pieptul.

Sabia era, fără îndoială, Ascalon. Iar cea care-o mânuia era Cleolind On- jenyu, Prinţesa Domeniului Lasia.

Atâtea minciuni!

Solzi roşii. Aripi roşii. Imensitatea fiarei acoperea aproape tot peretele. Aiurând, Niclays începu să-i numere solzii, în timp ce Laya îi ştergea fruntea. Orice ca să-i ia gândul de la durerea cumplită. Îi numărase de două ori înainte să aţipească şi să viseze săbii, sânge şi un trup neînsufleţit cu părul roşcat. Când Laya se încordă lângă el, deschise ochii.

O femeie apăruse în cuşcă, îmbrăcată din cap până-n picioare în alb. Atunci îşi dădu seama că delira.

— Sabran, zise el, abia răsuflând.

Fusese o nălucire de la friguri. Sabran Berethnet stătea în faţa lui, cu părul negru şi pielea ca de ceară. O adevărată frumuseţe, care-i dădea mereu fiori, de parcă şi-ar fi scăpat piciorul prin

gheaţă.

Chipul ei se apropie de al lui. Ochii aceia, de un verde lăptos, precum jadul!

— Bună, Niclays! spuse ea. Numele meu este Kalyba.

El nu reuşi să scoată nici măcar un horcăit. Trupu-i era vlăguit, nemişcat şi rece.

— Bănuiesc că eşti nedumerit.

Avea buzele roşii ca merele.

— îmi pare rău că te-am adus tocmai până aici, dar erai foarte aproape de moarte! Pierderea de vieţi îmi displace profund. Îi puse o mână rece ca gheaţa pe cap şi adăugă: Ingăduie-mi să te lămuresc. Eu sunt dintre Primii Născuţi, precum Neporo, a cărei poveste-ai citit-o pe Insula Komoridu. Am mâncat din păducel pe vremea când Inysul nu avea regină.

Chiar dacă Niclays ar fi fost în stare să vorbească prin mai mult decât scâncete, n-ar fi ştiut ce să spună în prezenţa acestei fiinţe. Laya îl strânse mai tare, tremurând.

— Bănuiesc că ştii unde te afli. îmi închipui că te îngrozeşte, dar eşti într-un loc sigur. Am pregătit locul ăsta, înţelegi tu? Pentru primăvară.

Kalyba-i dădu la o parte o şuviţă de păr din ochi.

— Nenumitul a venit aici după ce Cleolind l-a rănit. Mi-a cerut să găsesc un pictor care să zugrăvească povestea aşa cum a fost ea în ziua aceea în Lasia. Ca să-şi amintească mereu.

Niclays ar fi crezut-o nebună dacă n-ar fi simţit el însuşi că înnebuneşte. Toată povestea aceasta trebuia să fie un coşmar.

— Nemurirea este darul meu. Spre deosebire de Neporo, eu am învăţat să-l împărtăşesc. Chiar şi să reînvii morţii.

Jannart.

Răsuflarea-i era îngheţată ca miezul iernii. Niclays o privi, fermecat de ochii ei.

— Ştiu că eşti alchimist. Dă-mi voie să-ţi împărtăşesc darul meu. Să-ţi arăt cum să desfaci firele îmbătrânirii. Aş putea să te-nvăţ cum să plămădeşti un om din cenuşa oaselor lui!

Faţa ei începu să se schimbe. Verdele din ochii ei se preschimbă încet în cenuşiu, iar părul i se făcu roşu ca sângele.

— Tot ce vreau în schimb, rosti Jannart, e o mică favoare.

Era pentru prima oară după multe zeci de ani când Casa Berethnet primea conducători de la Miazăzi. Ead stătea de-a dreapta lui Sabran, urmărindu-i cu privirea.

Jantar Taumargam, numit „cel Preaftumos”, era o prezenţă la fel de impunătoare pe cât i-o spunea porecla. Nu era impunător trupeşte; avea oase subţiri, era slab ca o pană, aproape plăpând la o primă vedere — dar avea nişte ochi precum nişte beciuri întunecate. Odată ce te ţintuia cu privirea, rămâneai în mrejele lui până când îţi dădea el drumul. Purta o robă de brocart de culoarea safirului, cu guler înalt, şi o cingătoare de aur. Regina lui, Saiyma, era deja în drum spre Brygstad.

Lângă el stătea înalta Conducătoare a Lasiei.

La douăzeci şi cinci de ani, Kagudo Onjenyu era cel mai tânăr monarh din întreaga lume, dar ţinuta ei arăta că oricine nu o lua în serios plătea scump. Avea pielea brun-închis. La gât şi la încheieturile braţelor avea scoici, iar fiecare dintre degetele ei sclipea de aur. Un şal din mătase-de-mare, croşetat după datina tribului Kumenga, îi stătea pe umeri. Patru surori de la Abaţie fuseseră însărcinate să o apere din ziua în care se născuse.

Nu c-ar fi avut Kagudo cine ştie ce nevoie de apărare. Umbla vorba că era o războinică la fel de pricepută pe cât fusese Cleolind.

— După cum ştiţi, armata menteză e mică, spuse Sabran. Mercenarii cu blănuri de lup din Hroth ne vor fi de mare ajutor, la fel şi forţele lor navale care ne vor sprijini aici, însă avem nevoie de mai mulţi soldaţi.

Se opri ca să răsufle. Combe îi aruncă o privire îngrijorată.

— Amândoi aveţi arme şi soldaţi la îndemână, cu suficientă putere ca să-i pricinuiţi mari pagube lui Sigoso.

Avea cearcăne negre în jurul ochilor. Stăruise să se ridice în picioare pentru a-i întâmpina pe conducătorii de la miazăzi, dar Ead ştia că pielea încă-i ardea ca focul.

Tane era ţintuită la pat, şi ea bolnavă de friguri. Mâncase din fruct. Sabran dorise ca răsăriteanca să fi fost şi ea de faţă, însă cel mai bine era să doarmă. Avea nevoie de toată energia pentru misia ce-o aştepta.

— Ersyrul nu înclină să participe la un război! spuse Jantar. Cel ce Cântă în Zori a glăsuit împotriva războiului. Dar dacă zvonurile care se răspândesc prin ţara mea sunt adevărate, pare-se că n-avem altceva de făcut decât să punem mâna pe arme.

Monarhii de la Miazăzi veniseră la adăpostul nopţii. Urmau să i se alăture Saiymei în Brygstad, pentru a se sfătui cu înalta Prinţesă Ermuna. Era mult prea riscant să discute despre astfel de planuri doar prin scrisori.

Niciunul dintre conducători nu purta coroana. La această masă

stăteau faţă-n faţă, ca de la egal la egal.

— Cârscaro n-a fost cucerit niciodată, interveni Kagudo pe un ton grav, care îi făcu pe toţi să stea mai drepţi în scaune. Cei din neamul Vetalda au ştiut de ce l-au construit sus, în munţi. Să te-apropii de el trecând câmpia vulcanică e o nebunie.

— Sunt de acord!

Jantar se aplecă în faţă ca să cerceteze harta.

— Ţepuşele colcăie de wyrmi.

Bătu cu degetul în ea.

— Yscalinul are întăriri naturale pe toate părţile, mai puţin pe una. Graniţa cu Lasia.

Kagudo privi harta fără a-şi schimba expresia.

— Lordul Arteloth Beck a fost astă-vară la Palatul Izbăvirii, spuse Sabran. A aflat că locuitorii din Cârscaro nu îl slujesc pe Nenumit de bunăvoie. Dacă-l putem înlătura de la putere pe regele Sigoso, Cârscaro se va prăbuşi dinlăuntru, poate chiar fără vărsare de sânge.

Arătă spre oraşul de pe hartă.

— Există un pasaj de asediu care trece pe sub palat. Se pare că donmata Marosa ne e aliat şi ne-ar putea ajuta dinlăuntru. Dacă un grup mic de soldaţi ar putea lupta până ar ajunge la pasaj şi ar intra în palat înainte să înceapă asaltul cel mare, l-am putea nimici pe Sigoso.

— Asta n-ar omorî wyrmii care apără Cârscaro, interveni Kagudo.

Un servitor veni să le mai toarne vin. Ead refuză. Trebuia să-şi păstreze mintea limpede.

— Ar trebui să ştii, Sabran, urmă Kagudo, că nu mi-aş pune pecetea pe acest asediu dacă n-ar avea o însemnătate deosebită pentru Lasia. Sinceră să fiu, ideea că ne-am jertfi soldaţii pentru o mare diversiune, ca să poţi tu să te înfrunţi cu Nenumitul, mă pune pe gânduri. Te-ai hotărât să ne luptăm noi cu pisoii şi tu cu pisica, deşi el s-ar putea năpusti la mine la fel de repede ca la tine.

— Diversiunea a fost propunerea mea, Majestate, spuse Ead.

În clipa aceea, înalta Conducătoare a Lasiei o privi pentru prima oară. Ead simţi o furnicătură în ceafa.

— Lady Nurtha, spuse Kagudo.

— Regina Sabran a fost cea care a propus un asalt asupra oraşului Cârscaro, însă eu am propus să-l întâmpine pe Nenumit în Hău.

— Am înţeles.

— Desigur, continuă Ead, sunteţi din stirpea Casei Onjenyu, ale cărei meleaguri Nenumitul le-a ameninţat înaintea tuturor, şi-i sunteţi şi moştenitoare. Dacă doriţi să vă răzbunaţi pentru cruzimea lui faţă de poporul dumneavoastră, lă- saţi-vă unul dintre generali să răspundă de asediul oraşului Cârscaro. Alăturaţi-vă nouă pe mare!

— Aş fi recunoscătoare să am sabia ta de partea mea, Kagudo! spuse Sabran. Dacă-ai alege câmpul meu de luptă.

— Aşa-i.

Kagudo-şi sorbi vinul.

— Bănuiesc că tare mult ţi-ar plăcea tovărăşia unei eretice.

— Nu vă mai numim eretici. După cum am făgăduit în scrisoare, zilele-acelea au luat sfârşit.

— Văd că pentru Casa Berethnet a fost de-ajuns doar o mie de ani şi-o criză de o asemenea însemnătate ca să-şi urmeze propriile învăţăminte despre buna-cuviinţă.

Sabran avu înţelepciunea de-a o lăsa să se gândească. Kagudo o privi o vreme pe Ead.

— Nu, spuse ea în cele din urmă. Să meargă Raunus cu voi. Este marinar, iar poporul meu are mai multă însemnătate decât o râcă din vremuri străvechi. O să-şi dorească să-şi vadă conducătoarea pe câmpul de luptă cel mai aproape de meleagurile lor. Oricum, Cârscaro ne-a ameninţat prea mult timp domeniul.

De-aici înainte se mai vorbi doar despre planuri şi strategii. Ead încercă s-as- culte, dar avea mintea-n altă parte. Cei din Sala Sfatului parc-o împresurau, aşa că până la urmă spuse:

— Dacă Majestăţile Voastre îmi pot îngădui să plec!

Se opriră cu toţii din vorbit.

— Bineînţeles, lady Nurtha, răspunse Jantar, zâmbind scurt.

Sabran o privi plecând. La fel făcu şi Kagudo.

Afară se înnopta. Ead intră cu propria cheie în Grădina Iatacului, unde se aşeză pe banca de piatră şi îi strânse marginea cu mâna.

Să tot fi stat acolo câteva ceasuri bune, adâncită în gânduri. Pentru prima oară, simţea greutatea răspunderii ei ca pe-aceea a unui bolovan în spinare.

În momentul de faţă, totul stătea în puterea ei de-a folosi giuvaierele alături de Tane. Mii de vieţi şi, poate, chiar viitorul stirpei omeneşti depindeau de această condiţie. Nu mai exista niciun alt plan. Doar nădejdea că două frânturi dintr-o legendă aveau să poată lega Fiara din Munte. Fiecare clipă în care aceasta era în viaţă era o altă clipă în care soldaţii mureau pe dealurile din

Cârscaro. Fiecare clipă însemna încă o corabie arsă.

— Lady Nurtha.

Ead ridică privirea. Pe cer se iţea prima rază de lumină, iar Kagudo Onjenyu stătea în faţa ei.

— Majestatea Voastră! rosti ea şi se ridică.

— Vă rog!

Kagudo purta o haină căptuşită cu blană, legată cu o broşă peste un umăr.

— Ştiu că surorile de la Abaţie nu recunosc nicio altă suverană în afara Maicii.

Cu toate astea, Ead îi dădea ascultare. Era adevărat că Abaţia nu răspundea în faţa niciunui conducător în afara Abatesei, dar Kagudo era din stirpea Casei Onjenyu, dinastia Maieu.

Kagudo o privi cu un oarecare interes. înalta Conducătoare era de-o frumuseţe care parcă îi opri, preţ de o clipă, inima în loc. Ochii alungiţi şi înguşti i se ridicau parcă în sus la colţuri, fiind înfundaţi adânc deasupra unor pomeţi lăţi. Acum, că stătea în picioare, Ead îi putea vedea şi fusta de un portocaliu bogat, identică aproape cu scoarţa portocalului. Un coif de războinic regal îi acoperea părul.

— Păreţi adâncită în gânduri.

— Am foarte multe lucruri la care să mă gândesc, Majestate, răspunse Ead.

— La fel cum avem toţi.

Kagudo aruncă o privire peste umăr spre Tumul de Alabastru.

— Sfatul nostru de război s-a încheiat, deocamdată. Poate doriţi să vă plimbaţi alături de mine. Simt nevoia să iau o gură de aer.

— Aş fi onorată!

Porniră pe poteca pietruită ce şerpuia prin Grădina Iatacului. Străjerii lui Ka- gudo, care purtau brăţări de aur pe antebraţe şi suliţe cu aspect ucigaş, mergeau la câţiva paşi în spatele lor.

— Ştiu cine eşti, Eadaz uq-Nâra, vorbi Kagudo în selinyeză. Chassar uq-Is- pad mi-a vorbit cu ani în urmă despre tânăra a cărei sarcină era aceea de-a o apăra pe regina Inysului.

Ead nădăjduia că părea mai puţin miratã decât era de fapt.

— Bănuiesc că ştii că Abatesa a murit. Cât despre Abaţie, pare-se c-a fost cucerită de o vrăjitoare.

— M-am rugat să nu fie adevărat, spuse Ead.

— Rugăciunile noastre nu dau roade întotdeauna, spuse Kagudo. Poporul tău şi poporul meu au avut de multă vreme o înţelegere. Cleolind din Lasia era din casa mea. Ca toţi strămoşii mei, am cinstit legătura cu slujnicele ei.

— Sprijinul vostru a fost de mare însemnătate pentru reuşita noastră.

Kagudo se opri şi se-ntoarse cu faţa spre ea.

— Am să vorbesc pe faţă, spuse ea. Te-am chemat să te plimbi cu mine pentru că am vrut să mă fac cunoscută ţie. Să te cunosc în persoană. La urma urmei, în curând va veni vremea ca Domniţele Roşii să-şi aleagă o altă Abatesă.

Un nod dur şi greu i se formă în stomac.

— Eu n-o să am niciun cuvânt de spus în legătură cu asta. Abaţia mă socoteşte o trădătoare.

— Aşa o fi, dar eşti pe cale să te confrunţi cu cel mai vechi duşman al ei. Şi dacă ai reuşi să-l ucizi pe Nenumit... Cu siguranţă că ţi s-ar ierta fărădelegile.

Şi-ar fi dorit ea să fi fost adevărat.

— Mita Yedanya, spre deosebire de înaintaşa ei, privea spre interior. Acum, să priveşti puţin spre interior e lucru cu cap, ba chiar util — dar dacă e adevărat cum ai urcat în rang la curtea inyshiană, Eadaz, înseamnă că tu priveşti şi spre exterior. Un conducător trebuie să ştie să le facă pe-amândouă.

Ead lăsă cuvintele să-şi dezvăluie implicaţiile. Poate că n-avea să crească nimic din ele, dar sămânţa rămânea acolo.

— N-ai visat niciodată să fii Abatesă? La urma urmei, eşti o urmaşă a lui Siyăti uq-Năra. Femeia pe care Cleolind a socotit-o vrednică să-i fie urmaşă.

Fireşte că visase la asta. Fiecare fată din Abaţie îşi dorea să fie o Domniţă Roşie, şi fiecare Domniţă nădăjduia să fie, într-o bună zi, aleasă ca s-o reprezinte pe Maică.

— Nu-mi amintesc să mă fi ajutat cu ceva faptul că privesc spre exterior, rosti Ead, încet. Am fost alungată, numită vrăjitoare. Chiar una dintre surorile mele a fost trimisă să mă elimine. Mi-am jertfit opt ani din viaţă ca s-o apăr pe regina Sabran, crezând că era din stirpea Maicii, ca apoi să aflu că n-a fost niciodată aşa.

Kagudo zâmbi uşor auzind aceasta.

— N-aţi crezut niciodată în asta?

— Aaa, nici măcar o clipă! Ştim amândouă, cât se poate de limpede, lucrul următor: Cleolind Onjenyu, care-ar fi fost în stare să moară pentru poporul ei, nu l-ar fi lăsat niciodată de izbelişte de dragul lui Galian Berethnet. Şi dumneavoastră aţi ştiut asta, chiar şi fără să aveţi dovezi... dar adevărul reuşeşte mereu să iasă la suprafaţă.

înalta Conducătoare-şi înălţă chipul. Luna se facea nevăzută de

pe cer.

— Sabran a făgăduit că, după toate bătăliile noastre, se va asigura că toată lumea ştie cine l-a înfrânt cu adevărat pe Nenumit acum o mie de ani. O va readuce pe Maică la loc de cinste.

Adevărul avea să zguduie întinderea Virtuţilor din temelii. Avea să răsune precum un clopot peste continente.

— Păreţi la fel de mirată cum am fost şi eu, observă Kagudo, cu o umbră de zâmbet. Veacuri întregi de minciuni nu vor dispărea într-o zi, desigur. Copiii din trecut au murit crezând că Galian Berethnet a mânuit sabia, iar Cleolind Onjenyu n-a fost nimic altceva decât mireasa care murea de dragul lui! Niciodată nu se va putea schimba sau drege asta... Dar copiii zilei de mâine vor cunoaşte adevărul.

Ead ştia ce durere avea să-i pricinuiască asta lui Sabran. Să fie nevoită, în sfârşit, în văzul lumii, să întrerupă legăturile cu femeia pe care-o ştiuse drept Domniţa. Femeia despre care nu ştiuse niciodată adevărul.

Dar avea s-o facă. Pentru că era cel mai bun lucru — singurul lucru — pe care-l putea face.

— Am încredere în Abaţie. Aşa cum am avut întotdeauna, rosti Kagudo şi-i puse o mână pe umăr. Fie ca zeii să te însoţească, Eadaz uq-Năra! Nădăjduiesc să ne mai întâlnim!

— Şi eu nădăjduiesc la fel!

Ead făcu o plecăciune în faţa urmaşei Casei Onjenyu. Mare-i fu mirarea când Kagudo-i întoarse gestul.

Se despărţiră la porţile Grădinii Iatacului. Ead se lipi cu spatele de zidul ei, în timp ce lumina zorilor scălda zarea. I se-nvârtea capul de-atâtea noi şi nesigure posibilităţi.

Abatesă. Dacă reuşea să-l înfrângă pe Nenumit, înalta Conducătoare ar fi susţinut orice pretenţie la acel rang pe care-ar fi ridicat-o ea. Nu era puţin lucru. Puţine Abatese din vremurile de demult se bucuraseră de susţinerea Casei Onjenyu.

Se întoarse, tresărind, în prezent când o voce o strigă pe nume. Margret alerga- spre ea cât de repede-i îngăduiau fustele.

— Ead, spuse ea, luând-o de mâini. Regele Jantar a primit scrisoarea mea. L-a adus pe Vitejie.

Ead se sili să zâmbească.

— Mă bucur să aud asta!

Margret se încruntă.

— Eşti bine?

— Cât se poate de bine!

Se întoarseră amândouă cu faţa spre porţile palatului, unde curtenii se adunau ca să asculte discursul ţinut de regina Sabran. Margret o luă de braţ.

— Am fost sigură că ziua asta n-are să vină niciodată, spuse ea, în timp ce o luau încet pe urmele restului curtenilor. Ziua în care un Berethnet să dea de veste că ne aflăm din nou în război cu Armia Draconică.

Porţile palatului încă nu erau deschise. Străjerii oraşului ieşiseră în număr mare dincolo de ele, în vreme ce curtenii se adunau în spatele lor. Lorzii şi ţăranii stăteau faţă-n faţă după gratii.

— M-ai întrebat despre nunta mea. Aveam de gând să mă mărit cu Tharian de-ndată ce te trezeai tu, spuse Margret, dar nu pot să fac asta acum, fără Loth.

— Atunci, când?

— După bătălie.

— Poţi tu să aştepţi atât de mult?

Margret o înghionti cu cotul.

— Cavaleriţa Tovărăşiei *porunceşte* să aştept atât de mult.

Mulţimea din spatele porţii devenea tot mai mare şi mai gălăgioasă, strigân- du-şi regina. În timp ce limbile ceasului se îndreptau încet-încet către ora şase, Tane li se alătură. Cineva-i descâlcise părul şi o îmbrăcase cu o bluză şi nişte pantaloni.

Ead îi întoarse salutul din cap. Simţea sidenul din răsăriteancă, fierbinte ca un cărbune încins.

Clopotele băteau în tum. Când începu să cânte fanfara regală, mulţimea în sfârşit amuţi. Sunetul copitelor întrerupse liniştea. Sabran veni pe un cal alb, bar- dat din cap până-n picioare.

Purta armura argintie de iarnă. Avea o mantie din catifea stacojie, aranjată astfel încât sabia ceremonială să i se vadă la şold, iar buzele-i erau roşii ca bobocul de trandafir. Părul îi era împletit ca un com de berbec, după moda care-i plăcea lui Glorian a IlI-a. Ducii Spirituali mergeau călare în spatele ei, purtând flecare stindardul familiei lor. Tane îi urmărea trecând, cu o expresie de necitit.

Calul de luptă se opri în faţa porţilor. Sabran îl prinse de frâie, în timp ce Aralaq sări din spatele ei şi adoptă o poziţie de apărare lângă ea. Mârâi din fundul gâtului. Cu capul sus, regina Inysului privea în ochii uluiţi ai oamenilor săi.

— Preaiubitul meu popor din întinderea Virtuţilor, rosti ea, iar însăşi vocea îi era puterea. Armia Draconică s-a întors!

68
RĂSĂRIT

TRECUSERĂ VEACURI ÎNTREGI DE CÂND O FLOTĂ DE LA RĂSĂRIT STRĂBĂTUSE

Hăul. înarmate până-n dinţi cu harpoane, tunuri ce se roteau şi arbalete de asediu, cele patruzeci de corăbii erau acoperite cu platoşe groase de fier. Până şi velele le erau îmbibate într-o ceară iridescentă, făcută din fiere de wyrm răsăritean, ceea ce le facea mai greu de ars. Colosala *Perlă Dănţuitoare* era în faţă, iar *Sfidarea,* care-l ducea pe Despotul din Seiiki, în urma ei.

Şi, pretutindeni, dragonii înotau.

Loth urmărea unul dintre ei din cabinele *Perlei Dănţuitoare.* Din când în când, capu-i ieşea la suprafaţă, aşa încât călăreaţa lui, care stătea pe-o şa, să poată răsufla. Femeia purta o platoşă pe faţă şi un coif cu lame care să-i apere gâtul. Putea să-i fie cald şi să rămână uscată pe-o corabie, dar, în schimb, ea alegea să rămână-n apa aia întunecată, cu wyrmul ei cu tot.

Dacă cele două părţi ale lumii se puteau împăca cele două părţi ale lumii, ar fi ajuns să fie o privelişte obişnuită pe toate mările.

împăratul Neîncetat ţinea în mână un pahar cu vin de trandafiri lacustrin. Erau adânciţi într-un joc de Pungaşi şi Domniţe, pe care Loth îl învăţase să-l joace cu o zi înainte.

— Povesteşte-mi despre regina ta!

Loth ridică privirea dinspre cărţi.

— Majestate?

— Te miri de ce întreb de ea, zâmbi împăratul Neîncetat. Ştiu foarte puţine lucruri despre conducătorii de dincolo de Hău. Dacă regina Sabran va deveni aliata ţării mele, mi-ar prinde bine să ştiu mai multe despre ea decât deja faimosu-i nume. Nu eşti de acord?

— Ba da, Majestatea voastră Imperială. Loth îşi drese glasul şi adăugă: Ce doriţi să ştiţi?

— Eşti prietenul ei.

Loth se gândi o vreme. Cum să fi zugrăvit el un portret al lui Sabran, care făcea parte din viaţa lui de când avea şase ani? De când tot ce-i îngrijora era câte peripeţii puteau încăpea într-o singură zi.

— Regina Sabran le este credincioasă celor ce-i sunt credincioşi. Are inima bună, adăugă el, dar ascunde bine lucrul acesta, pentru a se apăra. Pentru a părea de neatins. Oamenii ei aşteaptă asta din partea reginei lor.

— Ai să afli că asta se aşteaptă de la toţi conducătorii.

Trebuia să fie adevărat.

— Uneori, o năpădeşte o mare tristeţe, urmă Loth, şi zace-n patul ei cu zilele. Le spune ceasurile umbrelor ei. Mama ei, regina Rosarian, a fost ucisă pe vremea când ea avea paisprezece ani. Sabran era de faţă. De-atunci, n-a mai fost niciodată cu adevărat fericită.

— Şi tatăl ei?

— Wilstan Fynch, care-a fost cândva Ducele Cumpătării, a murit şi el. împăratul Neîncetat oftă.

— Mă tem că împărtăşim durerea de-a fi orfani. Părinţii mei au pierit de vărsat pe vremea când aveam opt ani, dar bunica m-a dus în grabă la cabana noastră de vânătoare de la miazănoapte cât au bolit ei. I-am purtat ranchiună pentru că n-am putut să îmi iau rămas-bun, dar acum îmi dau seama că mă ocrotea.

Mai bău un pic de vin.

— Câţi ani avea Majestatea Sa când a fost încoronată?

— Paisprezece.

încoronarea avusese loc în Sanctuarul Doamnei Tuturor, într-o dimineaţă întunecoasă şi înzăpezită. Spre deosebire de mama ei, faimoasă pentru că se dusese Ia propria încoronare cu baqa, Sabran mersese pe străzi cu caleaşca, aclamată de două sute de mii de viitori supuşi, care veniseră din toate colţurile Inysului să-şi vadă prinţesa devenind o tânără regină.

— Presupun c-a avut un regent, spuse împăratul neîncetat.

— Tatăl ei a fost Lord Ocrotitor, sprijinit de lady Igrain Crest, Ducesa Dreptăţii. Mai târziu, am aflat despre Crest că jucase un rol în moartea reginei Rosarian... şi în alte atrocităţi.

împăratul Neîncetat ridică din sprâncene.

— încă un lucru ce ne leagă. După ce-am fost aşezat pe tron, au urmat aproape nouă ani de regenţă. Şi unul dintre acei regenţi a ajuns să fie prea flămând de putere ca să mai poată rămâne la curte.

Puse paharul jos.

— Altceva?

— îi place să vâneze şi să cânte la instrumente. Când era copilă, îi plăcea să dănţuiască. În fiecare dimineaţă, dănţuia şase învârtite.

I se punea o ghează-n piept când se gândea la acele zile.

— După ce i-a murit mama, n-a mai dănţuit ani la rând.

împăratul Neîncetat îi cercetă chipul. La lumina felinarului de aramă de pe masă, ochii-i păreau nesfârşiţi.

— Acum, spune-mi, zise el, dacă are un ibovnic!

— Majestate, începu Loth, nesigur ce să spună mai departe.

— Fii pe pace! Mă tem că n-ai fi deloc un bun de conducător, la cât de uşor de citit ţi-e faţa!

împăratul Neîncetat clătină din cap.

— M-am întrebat şi eu. Când şi-a retras mâna. N-am putut-o învinui de nimic.

Bău din nou.

— Poate că Majestatea Sa e mai curajoasă decât am fost eu, încercând să schimbe datina.

Loth îl privi tumându-şi vin în pahar.

— Vezi tu, cândva, şi eu am fost îndrăgostit. Aveam douăzeci de ani când am întâlnit-o la palat. Aş putea să-ţi vorbesc despre frumuseţea ei, lord Arteloth, dar mă îndoiesc că până şi cel mai mare scriitor care-a trăit vreodată i-ar putea face dreptate şi, spre ruşinea mea, eu n-am fost vreodată un mare scriitor. Dar pot să-ţi spun că vorbeam cu ea ceasuri întregi; aşa cum nu puteam vorbi cu nimeni altcineva.

— Cum o chema?

împăratul Neîncetat închise ochii o clipă. Loth îi văzu omuşorul fremătând.

— Hai să-i spunem... Fecioara Mării.

Loth aşteptă ca el să vorbească mai departe.

— Bineînţeles, au început şi alţii să vorbească. Marele Secretariat a aflat curând de legătura dintre noi. Nu au fost încântaţi, având în vedere că era de rang jos şi că nu mă căsătorisem cu o femeie potrivită, dar eu îmi cunoşteam puterea. Le-am spus că o să fac aşa cum cred eu de cuviinţă.

Expiră cu putere pe nas.

— Ce mai îngâmfare! Aveam foarte multă putere, însă o datoram Dragoniţei Imperiale, stelei mele călăuzitoare. Am implorat-o, dar, deşi mi-a văzut suferinţa, nu mi-a încuviinţat perechea aleasă. Mi-a spus că exista o umbră în ibovnica mea, pe care nimeni nu o putea

stăpâni. Mi-a spus că puterea avea să o dezlănţuie. De dragul nostru, al amândurora, trebuia să-i dau drumul. La început, m-am opus. Am tăgăduit şi n-am vrut să încetez legătura. N-am încetat s-o duc să înoate în lacurile sacre când mi-a cerut, şi nici s-o copleşesc cu daruri în palatele mele. Dar statornicia meleagurilor mele depindea de alianţa dintre oameni şi dragoni. Nu puteam s-o întrerup, la fel cum nu puteam nici să opresc o cometă din drumul ei... Şi mă temeam că, dacă mă căsătoream cu femeia pe care-o iubeam, Marele Secretariat ar fi putut găsi o cale de-a o face să dispară. Dacă nu mă purtam cu ea la fel ca şi cu o prizonieră, înconjurând-o de gărzi de corp, trebuia să mă supun.

Loth se gândi la cum o exilase Sfatul Virtuţilor pe Ead. Totul, pentru fărădelegea de-a fi iubit.

— I-am spus să mă părăsească. N-a vrut. În cele din urmă, am spus că nu mi-am dorit-o niciodată; că n-avea să-mi fie niciodată împărătească. De data aceasta, am văzut durere în ea. Şi furie. Mi-a spus că avea să îşi construiască propriul imperiu, ca să-mi facă în ciudă, şi că, într-o bună zi, are să-mi înfigă sabia-n inimă, aşa cum i-o înfipsesem şi eu.

Maxilarul i se încordă.

— N-am mai văzut-o de-atunci.

Era rândul lui Loth să-şi toarne de băut.

Toată viaţa, avusese de gând să-şi găsească o tovarăşă. În clipa de faţă, se întreba dacă nu cumva era norocos că nu se îndrăgostise niciodată.

împăratul Neîncetat stătea întins în pat, cu capul sprijinit de un braţ, şi privea spre tavan, cu ochii cârpiţi.

— În Imperiul celor Douăsprezece Lacuri trăieşte o pasăre cu penele purpurii.

Băutura îşi făcuse loc în glasul lui.

— Dac-o vezi zburând, zici că e un giuvaier înaripat. Mulţi au vânat-o, dar dacă pui mâna pe ea, îţi ard mâinile. Penele-alea, aşa scumpe cum or fi, sunt otrăvite.

închise ochii.

— Să le mulţumeşti cavalerilor dumitale, lord Arteloth, că nu te-ai născut să stai pe tron!

69
Apus

Departe, dincolo de Hău, ţărmurile din Seiiki o chemau. Visase zile la rând ploaia cu stropi mari de-acolo, nisipul negru, sărutarea mării încălzite de razele soarelui pe pielea ei. Ducea dorul miresmei tămâii scufundate şi al cetii ce încununa munţii. Ducea dorul plimbărilor prin pădurile de cedru în miezul iemii. Mai mult decât orice, le ducea dorul zeilor ei.

Era a doua zi de primăvară, iar Nayimathun încă nu venise. Tane ştia că avea să-i ia timp până ce reuşea iar să zboare, dar dacă ar fi reuşit să ajungă la mare, şi-ar fi putut drege rana. Mai rămânea posibilitatea ca ea să nu fi ajuns acolo. Ca magii s-o fi vânat şi să o fi măcelărit.

„Lasă-ţi vinovăţia deoparte de-acum, călăreaţo.”

Voia să o asculte, dar mintea nu-i dădea voie. Îi zgândărea vechile răni, până începură să sângereze din nou.

Un ciocănit în uşă-i întrerupse plimbarea de colo-colo. Afară, o găsi pe Ead, cu părul sclipind de stropi de ploaie.

În cabină, Tane aprinse ce mai rămăsese din lumânare.

— Cum te simţi? întrebă Ead, închizând uşa în urma ei.

— Mai puternică.

— Bun! Ţi s-a liniştit sidenul.

Ead o privi în ochi.

— Am vrut doar să văd dacă eşti bine.

— Sunt bine.

— N-arăţi prea bine.

Tane se aşează pe chei. Voia să se prefacă, să arate că nu era aşa, dar simţea că putea spune ce-are pe suflet în preajma lui Ead.

— Dacă nu reuşim? întrebă ea. Dacă nu suntem în stare să ne folosim de giuvaiere aşa cum au făcut Cleolind şi Neporo?

— Tu ai sângele lui Neporo şi săptămâni întregi de pregătiri care să te întărească.

Îi zâmbi scurt.

— Orice s-ar întâmpla, eu cred c-o s-o recuperăm pe Ascalon, Tane. Cred c-o să reuşim să-I înfrângem odată pentru totdeauna.

— De ce?

— Pentru că sterrenul cheamă sterrenul. Când ne folosim de giuvaiere, ele o vor chema pe Kalyba. îmi închipui că au tot chemat-o încă de când am început să ne folosim de ele. Avea o faţă necruţătoare când concluzionă: Va veni.

— Nădăjduiesc să ai dreptate!

Tane se juca cu o şuviţă din propriul păr.

— Cum, oare, o să o înfrângem?

— Este nemaipomenit de puternică. Cel mai bine ar fi să ne ferim să ne luptăm parte-n parte cu ea. Dar dacă se-ajunge la asta, am eu o teorie, răspunse Ead. Kalyba îşi trage puterea de-a-şi schimba înfăţişarea din puroiul de stea, şi cred că mai are doar puţin. Dacă adoptă o înfăţişare care nu e a ei, e secătuită de putere, şi cu cât îşi *schimbă* mai mult înfăţişările, cu atât e mai secătuită. Dacă o silim să-şi schimbe înfăţişarea de multe ori, s-ar putea s-o slăbim. O blocăm într-o înfăţişare.

— Nu ştii sigur lucrul ăsta.

— Nu, recunoscu Ead, dar e tot ce am.

— Ce mă mai linişteşte gândul ăsta!

Cu un alt zâmbet, Ead se aşează pe cufărul de la marginea patului.

— Una dintre noi va trebui s-o mânuiască pe Ascalon. S-o împlânte în Nenumit, spuse ea. Tu ai fost supusă sterrenului din giuvaierul care înalţă ani la rând. Sabia ar putea răspunde mai degrabă mâinilor tale.

Lui Tane îi trebui o clipă ca să priceapă. Ead îi oferea un artefact pe care se străduise să-l obţină, o piatră de temelie a credinţei ei, unei călăreţe a dragonilor. Cuiva pe care ar fi avut tot dreptul s-o socotească drept duşmancă.

— Prinţesa Cleolind l-a folosit prima, zise Tane după o clipă de şovăială. Una dintre slujnicele ei ar trebui să-l mânuiască acum.

— Nu ne putem certa pe treaba asta. El trebuie neapărat să

moară mâine, altminteri ne va nimici pe toţi!

Tane îşi coborî privirea la propriile mâini. Pătate de sângele celei mai apropiate prietene. Nevrednice de Ascalon.

— Dacă o să am un prilej, spuse ea, o să mă folosesc din plin de el.

— Foarte bine!

Ead zâmbi uşor.

— Noapte bună, călăreaţo!

— Noapte bună, ucigaşo!

Uşa închisă opri o rafală de vânt îngheţat.

Afară, stelele străluceau deasupra Hăului. Ochii dragonilor prăbuşiţi şi nenăs- cuţi. Tane le mai ceru o binecuvântare.

Fie să fac ceea ce trebuie, se rugă ea, *şi~apoi să nu mai cer nimic.*

împăcarea era o corabie de război uriaşă. În afară de *Trandafirul Veşnic,* care se pierduse în Răsărit, era cea mai mare şi mai bine înarmată corabie din flota inyshiană.

În cabinele regale, Ead stătea întinsă sub un morman de aşternuturi de blană. Sabran moţăia lângă ea. Pentru prima oară după câteva zile, părea linţştită.

Ead se cuibări în aşternuturi. Sora cea crudă lăsase o urmă undeva înlăuntrul ei, care-o înfiora până-n măduva oaselor.

A doua zi, seara, aveau să fie în cătarea celorlalte corăbii. Gândul că avea să-l vadă din nou pe Loth nu reuşi să-i oprească durerea din piept când se gândea la sora lui. Margret trebuia să fi ajuns deja în Nzene.

înainte să plece din Ascalon, conducătorii de la miazăzi îi ceruseră lui Sabran să trimită inyshieni pricepuţi în tainele vindecării dispuşi să călătorească în Ţepuşe. Deşi era o Doamnă din Dormitor, Margret îi ceruse lui Sabran îngăduinţa de-a răspunde chemării. „N-o să fac altceva decât să încurc corabia”, spusese ea. „Nu ştiu să folosesc o sabie, dar ştiu să oblojesc rana pe care-o pricinuieşte una.”

Ead se aşteptase ca Sabran să nu-i îngăduie să plece, dar, în cele din urmă, regina o strânsese la piept pe Margret şi-i poruncise să aibă grijă de ea şi să se întoarcă acasă cu bine. Renunţând din nou la cutumă, îi poruncise lui sir Tharian Lintley să-şi însoţească logodnica şi să conducă într-acolo trupele inyshiene. Nici măcar căpitanul Cavalerilor Corpului nu-şi putea apăra regina de Nenumit. Lintley n-o părăsise de bunăvoie, dar nu putea refuza un

ordin.

Sabran se foi. Privi peste umăr în timp ce Ead i-l săruta.

— Ai spus cândva c-ai să mă duci departe, spuse Sabran încet. Undeva.

Ead îşi plimbă degetul peste pometele ei înalt. Sabran se întoarse spre ea.

— Vreau să o faci, continuă ea. Într-o bună zi.

Sabran îşi trecu un picior peste al ei. Ead se apropie, astfel încât să împartă căldura.

— Am spus că după ce ne vom fi făcut datoria, murmură Ead, dar ştiam că era doar o nădejde zadarnică.

Îi căută privirea.

— Eşti o regină preaiubită, Sabran. O regină de care Inysul are nevoie. Nu poţi să laşi tronul de izbelişte mâine, fie că Nenumitul se va prăbuşi sau nu. Şi nici eu nu pot lăsa Abaţia de izbelişte.

— Ştiu.

Sabran se mută mai aproape.

— Chiar şi-n timp ce ne şopteam amândouă în zăpadă, ştiam. Amândouă suntem căsătorite cu chemările noastre.

— Vom găsi o cale! făgădui Ead. Într-un fel sau altul.

— Hai să nu ne gândim la viitor acum, îi ceru Sabran încet. încă nu s-au ivit zorii.

îi luă faţa lui Ead în palme, zâmbind uşor.

— încă avem timp să nădăjduim în zadar.

Ead îşi lipi fruntea de-a ei.

— Acum tu spui vorbe frumoase.

Era o amăgire, dar Ead o primea cu braţele deschise. În timp ce lumânarea se mistuia, îşi strecură degetele între trupurile lor, iar Sabran o sărută când pătimaş, când cu blândeţe.

În curând, aveau să-l înfrunte pe Nenumit. În dulcea moleşeală a împreunării lor, ţinând-o pe Sabran în braţe, cu carnea arzându-i de dorinţă, Ead îşi îngădui să uite. Spinarea-i arcuită Ie apropie mai mult. Le apropie de-acel tainic *undeva.* Ea tremura la atingerile uşoare de pe pielea ei, nefiind în stare să Ie prevadă în întuneric, şi se bucura de fiorii ce străbăteau pielea lui Sabran în timp ce o atingea.

După aceea, rămaseră amândouă nemişcate, lipite una de cealaltă.

— Poţi să mai aprinzi o lumânare, spuse Ead către ea. Lumina nu mă ţine trează.

— N-am nevoie de ea.

Sabran puse mâna pe ceafa lui Ead.

— Nu dacă eşti tu aici.

Ead băgă capul sub bărbia lui Sabran şi îi ascultă bătăile inimii. Se rugă să nu înceteze niciodată.

încă era beznă când se trezi din pricina unor bătăi în uşa cabinei.

— Majestatea Voastră!

Sabran se întinse după cămaşa de noapte. Ajungând la uşă, vorbi cu voce scăzută cu unul dintre Cavalerii Corpului.

— Echipajul a scos pe cineva din apă, o informă ea pe Ead când se întoarse. — Cum e cu putinţă să fi înotat cineva tocmai până-n partea asta a Hăului? — Era într-o,barcă cu vâsle.

Aprinse o altă lumânare.

— Vrei să vii cu mine?

Ead încuviinţă din cap şi se ridică pentru a se îmbrăca.

Şase Cavaleri ai Corpului le conduseră pe puntea *împăcării,* până la cabina căpitanului. Momentan, era ocupată de un singur bărbat.

Cineva-l acoperise cu o cuvertură. Era palid şi jilav la faţă, purta o tunică lacus- trină murdară de pe drum şi-avea o claie de păr cărunt năclăit de apă sărată. Braţul stâng îi lipsea din cot. După miros, şi-l pierduse de curând.

Privi în sus, cu ochii împăienjeniţi. Ead îl recunoscu numaidecât, dar Sabran fu cea care vorbi prima:

— Doctore Roos, spuse ea, iar vocea-i era de gheaţă.

Sabran a IX-a. Cea de-a treizeci şi şasea regină a Casei Berethnet. O dispreţuia de la depărtare de-aproape un deceniu, iar în clipa asta era chiar aici.

Lângă ea se afla cea pe care fusese trimis s-o ucidă.

Pe vremea când fusese el la curte, era cunoscută drept Ead Duryan. O ersyri- ancă de rang destul de minor în Casa de Sus. Era limpede că acum rangul nu-i mai era chiar atât de minor. Îi ţinea minte ochii negri şi pătrunzători şi ţinuta mândră.

— Doctore Roos, spuse Sabran.

Parcă ar fi vorbit unui şobolan.

— *Majestatea Voastră,* spuse Niclays la rându-i, cu glasul mustind de dispreţ.

Făcu o plecăciune din cap.

— Ce plăcere neasemuit de mare e să vă văd din nou!

Regina Inysului ocupă un Ioc în celălalt capăt al mesei.

— Sunt sigură că-ţi aduci aminte de domniţa Ead Duryan. Acum

e cunoscută drept dame Eadaz uq-Năra, vicontesă Nurtha.

— Lady Nurtha, rosti Niclays, înclinând capul.

Nu-şi putea închipui ce făcuse această tânără cameristă ca să dobândească titluri atât de înalte.

Aceasta rămase în picioare, cu braţele încrucişate.

— Doctore Roos.

Faţa ei nu trăda nimic din simţămintele faţă de el, dar bănuia, după felul în care se aşează într-o poziţie aproape protectoare lângă Sabran, că nu erau tocmai dintre cele mai călduroase cu putinţă.

Niclays încercă să nu o privească în ochi. îşi putea ascunde gândurile destul de bine, dar ceva din ochii ei îl facea să creadă că vedeau până în adâncul sufletului lui.

Simţea lama rece în palmă. Kalyba îl prevenise că Ead Duryan era mult mai iute decât o femeie obişnuită, dar n-avea să aibă habar că el purta asupra lui ceva ce-i putea face foarte mult rău. Trebuia să lovească puternic şi rapid. Şi cu mâna nepotrivită.

Sabran îşi aşează mâinile pe masă, vârfurile degetelor abia atingând-o.

— Cum ai ajuns tocmai până-n partea aceasta de Hău?

Urma să spună o minciună.

— încercam, doamnă, să scap din exilul pe care dumneavoastră m-aţi silit să-l îndur.

— Ai crezut c-ai să fii în stare să treci Hăul într-o barcă cu vâsle!

— Disperarea poate împinge orice bărbat pe calea nebuniei!

— Şi orice femeie! Poate că aşa se lămureşte de ce am avut nevoie de serviciile dumitale cu atâţia ani în urmă!

Un colţ al gurii lui se ridică.

— Majestate, spuse el, mă impresionaţi! N-aş fi crezut că o singură inimă ar fi în stare să păstreze atât de multă ranchiună.

— Am multă ţinere de minte, răspunse Sabran.

Lui i se facea rău de la câtă ură simţea la adresa ei. Şapte ani de prizonierat pe Orisima nu însemnau nimic pentru ea. Tot n-avea să-i îngăduie să se întoarcă în Mentendon, şi doar pentru că o făcuse de ruşine. Pentru că făcuse o regină să se simtă mică. Vedea asta în ochii aceia nemiloşi.

Kalyba le putea face să bocească. Vrăjitoarea făgăduise că moartea lui Ead Duryan avea să-i frângă inima lui Sabran Berethnet, şi odată ce-i era inima frântă, Kalyba avea s-o dea Nenumitului. Privind-o, Niclays îşi dorea s-o facă, îşi dorea s-o vadă suferind. Să-i pară rău. Tot ce trebuia să facă era să-i ucidă slujnica şi să ia giuvaierul alb pe care-l purta cu ea.

Kalyba avea să-l reînvie dacă străjerii îl treceau prin săbii. Avea să i se îngăduie să se întoarcă în Mentendon, nu doar cu bogăţii, ci şi cu Jannart. Avea să i-l redea pe Jannart.

Dacă nu facea cum spunea ea, Laya avea să moară.

— Vreau ca tu să ştii ceva, Sabran Berethnet, şopti Niclays.

Durerea din braţ îi facea ochii să lăcrimeze.

— Te dispreţuiesc! Dispreţuiesc fiecare geană de la ochii tăi, fiecare deget de la mâinile tale şi fiecare dinte din gura ta. Te dispreţuiesc până-n măduva oaselor tale!

Sabran îl privi în ochi fără să tresară.

— Nici nu-ţi poţi închipui duşmănia ce-am simţit-o faţă de tine. Ţi-am blestemat numele la fiecare răsărit de soare. Gândul c-aş fi putut face cândva elixirul vieţii, ca mai apoi să ţi-l tăgăduiesc, mi-a sprijinit fiecare faptă. Tânjeam numai să-ţi dau toate planurile peste cap.

— N-ai să vorbeşti astfel Majestăţii Sale! îl întrerupse unul dintre cavalerii ei în armură strălucitoare.

— Ba am să vorbesc Majestăţii Sale întocmai cum am chef! Dacă vrea să mă opresc, n-are decât să mă oprească ea însăşi, spuse Niclays tăios, nu să-şi pună o păpuşă îmbrăcată-n platoşă strălucitoare să mă oprească!

Sabran tot nu spuse nimic. Cavalerul cu pricina o privi, apoi dădu înapoi, cu gura închisă.

— Am petrecut ani întregi pe insula aia! continuă el printre dinţii încleştaţi. Ani întregi am stat pe-o limbă de pământ lipită de Capul Hisan, urmărit, fără să aibă nimeni încredere în mine! Ani întregi am cutreierat aceleaşi străzi, mistuit de dorul de casă. Şi toate astea pentru că ţi-am făgăduit un dar pe care nu ţi l-am dat, iar tu, regina Inysului, ai fost destul de naivă ca să-l înghiţi cu totul. Da, meritam să fiu mustrat. Da, am fost o jigodie, şi un an sau doi departe de casă mi-ar fi prins bine. Dar şapte... Pentru numele Sfântului, doamnă, moartea prin ardere pe rug ar fi părut un semn de îndurare pe lângă asta!

Mâna i se încleştă cu atâta forţă pe sabie, încât unghiile i se înfipseră-n palmă.

—Ţi-aş fi putut ierta faptul că mi-ai furat din bani. Te-aş fi putut ierta că m-ai minţit, şopti Sabran, dar tu ai profitat de mine, Roos. Eram tânără, eram speriată şi ţi-am mărturisit cea mai adâncă temere a mea. O temere pe care-am ascuns-o până şi de Doamnele mele din Dormitor.

— Şi de-asta sunt vrednic de şapte ani de exil!

— De ceva tot eşti tu vrednic! Poate că am să-mi cer iertare când ai să încuviinţezi să mă despăgubeşti câtuşi de puţin pentru minciunile tale!

— Ţi-am scris *milogindu-mă,* scuipă Niclays, după ce Aubrecht Lievelyn n-a vrut să îmi îngăduie să mă întorc acasă! Atât de tare murea după preasfânta-ţi gaură, că a pus-o mai presus...

Sabran se ridică, palidă la faţă, iar fiecare suliţă din încăpere se îndreptă spre pieptul lui.

— N-ai să mai vorbeşti de Aubrecht Lievelyn, spuse ea, chinuitor de încet, că altfel te-arunc de pe corabia asta bucăţi-bucăţi!

Mersese prea departe. Cavalerii Corpului nu purtau viziere în interior; le vedea feţele înmărmurite, pline de-o scârbă care venea de la mai mult decât o simplă insultă.

— E mort, înţelese Niclays, nu-i aşa?

Tăcerea-i întări bănuiala.

— N-am primit nicio scrisoare, îl anunţă Sabran cu un glas scăzut. Ce-ar fi să-mi spui acum ce conţinea?

Niclays chicoti sinistru.

— Of, Sabran! În şapte ani, deloc nu te-ai schimbat! Să-ţi spun de ce mă aflu aici, de fapt?

Sabia-i era ca de gheaţă în mâna fierbinte. În spatele lui Sabran, Ead Duryan n-avea habar de nimic. Dintr-o săritură, ar fi putut să-i împlânte sabia în gât. S-o audă pe Sabran urlând. Să vadă masca aia a ei de faţă năruindu-se.

În clipa aceea, uşa se deschise, iar în cabină intră cu paşi mari nimeni alta decât Tane Miduchi.

Îi căzu faţa. Cavalerii Corpului îşi încrucişară imediat suliţele-n faţa ei, dar ea-i împinse la o parte, părând mai mult decât pregătită să-i ia beregata.

— Nu poţi să ai încredere în omul ăsta! se răsti ea la Sabran. Este un şantajist, *o fiară...*

— Ah, lady Tane! rosti Niclays sec. Iar ne întâlnim. Iţele sorţilor noastre par a se fi încurcat.

Sincer să fie, era înmărmurit s-o vadă. Presupusese că se înecase sau că împărăteasa de Aur o vânase. Ce căuta lângă regina Inysului, habar n-avea.

— Pe insula Komoridu te-am lăsat să scapi cu viaţă, şuieră ea spre el, dar nu te mai las. Te întorci, iar şi iar. Ca o buruiană!

Se luptă cu Cavalerii Corpului.

— Cu sabia mea te spintec, secătură...

— Stai aşa!

Ead îl apucă de umăr.

— Doctore Roos, ai spus c-o să ne zici de ce eşti *de fapt* aici! Te sfătuiesc s-o faci, până nu ne-ajunge din urmă tot prăpădul pe care l-ai pricinuit!

— Este aici ca să ne facă rău şi să se căpătuiască de pe urma noastră, răspunse Miduchi, ţintuindu-l cu privirea. Aşa face mereu.

— Atunci, să mărturisească!

Miduchi îi dădu mâna la o parte, dar nu se mai opuse străjerilor. Ridică din umerii-i înguşti.

Niclays se lăsă din nou în scaun. Braţu-i ardea. Capu-i zvâcnea.

— Miduchi are dreptate, replică el, răsuflând greoi. Am fost trimis aici de-o... vrăjitoare, una care-şi schimbă înfăţişarea, ce-o fi ea. Kalyba.

Ead se întoarse iute cu faţa spre el.

— Poftim?

— Afurisit să fiu eu dacă ştiam că există aşa ceva, dar la toate câte-am păţit, nu cred c-ar trebui să mă mai mire nimic!

Simţi un junghi în ciotul mâinii.

— Spunându-ţi asta, osândesc la moarte o prietenă.

Îi tremura falca.

— Dar... Cred că acea prietenă ar vrea să fac lucrul acesta.

Scoase bucata de metal şi o puse pe masă. Unul dintre Cavalerii Corpului se îndreptă spre ea, dar Ead îl îndepărtă cu o singură mână.

— Kalyba mi-a dat asta. E-ea m-a lăsat în barcă. Ea mi-a spus să ajung la navă ca să mă apropii de tine, lady Nurtha, spuse Niclays. Să-ţi î-împlânt asta în inimă.

— O lamă din sterren, spuse Ead, fixând-o cu privirea. Precum Ascalon. Nu-i suficient de mare ca să poată fi folosită împotriva Nenumitului, dar *mie* mi-ar fi străpuns destul de tare pielea.

Ridică repede privirea.

— Nu pot decât să presupun că ea se teme de mine mai mult ca înainte. Poate că a auzit chemarea giuvaierelor.

— Giuvaierelor!

Niclays ridică din sprâncene.

— Le ai pe-amândouă?

încuviinţând din cap, Ead se aşeză lângă Sabran.

— Vrăjitoarea din Inysca poate fi convingătoare, îi spuse ea. Ţi-o fi făgăduit toate bogăţiile din lume. De ce să mărturiseşti?

— Aaa, păi mi-a oferit ceva mai de preţ decât toate bogăţiile,

lady Nurtha! Ceva pentru care-aş jertfi cu bucurie puţina avere ce mi-a mai rămas, spuse Niclays, cu un zâmbet amar. Mi-a arătat chipul singurei mele iubiri. Şi mi-a făgăduit că mi-l va readuce la viaţă.

— Şi totuşi, tu nu îi faci pe plac.

— Cândva, răspunse el, aş fi făcut-o. Dacă nu i-ar fi luat chipul — dacă ar fi făgăduit doar că aveam să-l văd din nou —, pesemne că aş fi putut deveni păpuşa ei din cârpă. Dar când l-am văzut... mi s-a făcut silă. Pentru că Jannart...

Numele i se opri în gât.

— Jannart este mort. El şi-a ales modul de-a muri, iar Kalyba, înviindu-l astfel, i-a necinstit amintirea.

Ead îl privi.

— Sunt alchimist. Toată viaţa mea, am crezut că ţelul de căpătâi al alchimiei era glorioasa preschimbare a imperfecţiunii în puritate. A plumbului în aur, a bolii-n sănătate, a putregaiului în viaţă veşnică. Dar acum înţeleg. Văd. Acestea au fost destinaţii false.

Dăscăliţa lui avusese dreptate, ca întotdeauna. Spunea adesea că adevărata alchimie stătea în muncă, nu în ducerea ei la bun sfârşit. Niclays crezuse că era felul ei de-a-i alina pe aceia care nu înaintau deloc.

— Pare o neghiobie, ştiu, urmă el. Precum aiurelile unui nebun... Dar nu era altceva decât ceea ce Jannart ştia dintotdeauna, şi ceea ce eu nu am reuşit să văd. Pentru el, căutarea dudului de la Răsărit era marea misie. Avea ultima bucată, dar nu şi restul.

— Jannart utt Zeedeur, rosti Ead, încet.

El o privi cu ochii arzând.

— Jannart a fost soarele meu de la miezul nopţii! spuse el, cu glasul răguşit. Lumina pe care-am urmat-o. Durerea mea m-a condus spre Inys, iar acel pas m-a purtat către Răsărit. Acolo, am încercat să-i duc munca la bun sfârşit, nădăjduind că avea să mă aducă mai aproape de el. Făcând toate acestea, am dus la bun sfârşit, fără ca măcar să ştiu, primul pas al alchimiei, al muncii *mele.* Putregaiul sufletului meu. Odată cu moartea lui, a început munca mea. Confruntarea cu umbrele dinlăuntru! meu.

Nimeni nu se mişcă şi nu vorbi. Ead îl privea cu o expresie ciudată. Ceva asemănător cu mila, dar nu tocmai milă. Niclays merse mai departe, încercând să nu bage în seamă faptul că-i ardea fruntea. Şi trupul, şi mintea parcă-i luaseră foc.

— Deci, vezi tu, munca mea are legătură cu mine. M-am prăbuşit în umbre, iar acum trebuie să mă ridic, pentru a fi un om mai bun.

— Are să dureze ceva timp, interveni călăreaţa dragoniţei.

— Da, aşa e, încuviinţă Niclays, arzând şi de nelinişte, şi din pricina rănii, dar aşa şi *trebuie.* Dumneata nu înţelegi?

— înţeleg că eşti nebun de legat!

— Nu, nu. Mă apropii de următoarea etapă a transmutării. Soarele alb. Curăţirea impurităţilor, iluminarea minţii! Orice neghiob îşi dă seama că nimic nu-l va aduce pe Jannart înapoi, continuă Niclays, aşa că am să *mă opun* Kalybei. Ea reprezintă impurităţile mele din trecut, ea e cea care încearcă să-mi oprească înaintarea şi să mă întoarcă la vechile mele porniri. Pentru a dobândi soarele alb, am să-ţi ofer cheia înfrângerii a tot întunericul.

— Care e? întrebă Ead.

— Cunoaşterea, încheie el, triumfător. Nenumitul are o slăbiciune. Al douăzecilea solz din platoşa lui de pe piept e cel pe care Cleolind Onjenyu i l-a vătămat cu-atâţia ani în urmă. N-a reuşit să lovească ţinta, dar poate c-a deschis o poartă. O poartă în platoşa lui.

Ead îi cercetă faţa, mijind puţin ochii.

— Nu poţi avea încredere în ăsta! zise Miduchi. Şi-ar vinde şi sufletul pe un pumn de arginţi!

— Nu am ce suflet să vând, onorată Miduchi. Dar s-ar putea să dobândesc unul, replică Niclays.

Sfinte, ce ardea!

— Vezi dumneata, Jannart a lăsat pe cineva în urmă, pe cineva la care încă ţin. Truyde utt Zeedeur, nepoata lui. Vreau să fiu pentru ea ceea ce-a fost el, iar ca să fac asta, trebuie neapărat să fiu mai bun. Trebuie neapărat să fiu *bun.* Iar aceasta este calea.

încheie, privind încântat în jur, cu ochii cât cepele, însă liniştea era deplină. Sabran coborî privirea, iar Ead închise ochii o clipă.

— Este încă în Inys. Domnişoară de onoare.

În timp ce Niclays privea de la una la alta, zâmbetul îi pieri.

— Nu-i aşa?

— Lăsaţi-ne! le ceru Sabran Cavalerilor Corpului. Vă rugăm!

Ei se supuseră reginei lor.

— Nu! şopti Niclays, tremurând. Nu!

Glasul i se frânse.

— Ce i-aţi făcut?

— A fost Igrain Crest, răspunse Ead. Truyde a urzit cu tovarăşul ei, Triam Sulyard, să înfăptuiască o unire între Răsărit şi Apus. A pus la cale un atac asupra reginei Sabran, în care Crest s-a implicat, pricinuind moartea lui Aubrecht Lievelyn.

Niclays încerca să priceapă. Truyde nu-şi făcuse cunoscute viziuni politice foarte puternice, dar ultima oară când o văzuse el, n-avea mai mult de zece ani.

În timp ce-asculta, amorţeala punea stăpânire pe el. Urechile-i ţiuiau. Pe la colţuri, vedea numai puncte negre, iar un lanţ sencolăcea în jurul lui şi-i tăia răsuflarea. Când Ead termină de vorbit, el nu mai simţea decât zvâcnetul surd din capătul braţului.

Focurile din el se stinseseră dintr-odată. Reveniseră umbrele.

— Aţi lăsat-o în Tumul Deam, abia îngăimă cuvintele. Ar fi trebuit trimisă în Brygstad şi judecată cinstit. Dar nu. Voi aţi prelungit totul, întocmai după cum aţi făcut şi cu mine.

O lacrimă i se revărsă într-un colţ al gurii.

— Oasele ei zac într-un colţ al lumii, iar ale lui Triam Sulyard în altul. De câtă suferinţă ne-am fi putut feri dacă ei s-ar fi simţit în destulă siguranţă ca să-ţi împărtăşească ideile lor, Sabran, în loc să ia totul în mâinile lor!

Sabran nu-şi feri privirea.

— Nu numai tu cauţi un soare alb, răspunse ea.

încet, Niclays se ridică. Fruntea-i era plină de broboane de sudoare rece. Durerea din braţ îi era atât de mare acum, că abia vedea.

— Crest a murit?

— Da, spuse Sabran. Domnia ei din umbra tronului s-a încheiat.

Ar fi trebuit să îl liniştească. Poate că, într-o bună zi, aşa avea să fie. Dar asta n-avea s-o aducă înapoi.

Şi-o închipui pe Truyde, nepoata pe care n-o avusese şi n-avea s-o aibă niciodată. Avea părul şi pistruii mamei ei, dar părul fusese darul bunicului ei. Se dusese, pentru totdeauna. îşi amintea cum i se luminase faţa când vizitase Casa Mătăsii, şi cum alergase spre el cu braţele încărcate de cărţi şi-l implorase să o înveţe din ele. „Tot", spusese ea. „Vreau să ştiu tot." Mai presus de orice, mintea ei strălucită, mereu iscoditoare, o facea să semene cel mai mult cu Jannart.

— înalta Prinţesă Ermuna ţi-a trimis o invitaţie să te întorci acasă, spuse Sabran, încet. Nu caută îngăduinţa Inysului, şi nici dac-ar căuta-o, tot n-aş avea nimic împotrivă.

Era tot ce-şi dorise s-audă vreme de şapte ani. Izbânda nu avusese nicicând un gust mai puternic de cenuşă.

— Acasă. Da.

Îi scăpă un hohot de râs sec.

— Luaţi darul cunoaşterii mele! Nimiciţi-l pe Nenumit, aşa încât

să mai vină şi alţi copii care năzuiesc la schimbarea lumii. Şi-apoi, Majestate, rogu-vă din suflet, lăsaţi-mă cu umbrele mele! Teamă mi-e că numai ele mi-au mai rămas.

70
HĂUL

Împăcarea era o navă-fantomă în depărtare. Loth privea cum alte vase ieşeau din ceaţă în urma ei.

Era sfârşitul celei de-a doua zile de primăvară, iar acum se aflau deasupra Gropii Osemintelor, cea mai adâncă parte a Hăului. În Cârscaro, un grup de mercenari avea să-şi croiască drum prin trecătoarea de pe munte, ca să-l omoare pe regele Sigoso şi s-o preia pe donmata Marosa.

Dacă mai era în viaţă. Dacă Regele întrupat murise, fiica lui ar fi putut fi acum o păpuşă.

însemnele tuturor ţărilor, în afară de una singură, se unduiau printre nave, împăratul Neîncetat le privea, ţinând mâinile la spate. Purta o armură cu solzi peste-o robă neagră, cu o tunică grea deasupra, şi un coif din fier împodobit, incrustat cu luni şi stele de argint.

— Aşadar, spuse el, începe.

Aruncă o privire spre Loth.

— Mulţumesc, lord Arteloth! Pentru plăcerea tovărăşiei dumitale.

— A fost plăcerea mea, Majestate!

Dură ceva până când fură legate corăbiile între ele. În cele din urmă, Sabran ajunse pe *Perla Dănţuitoare* alături de lady Nelda Stillwater şi lord Lemand Fynch, de-o parte şi de alta, urmaţi de cea mai mare parte a Cavalerilor Corpului şi un şir de ofiţeri navali şi soldaţi inyshieni.

După cum cerea situaţia, ţinuta ei stătea într-un echilibru delicat între splendoare şi comoditate. O rochie ce semăna mai degrabă a

haină până-n pământ, care nu avea contur, şi se întrerupea deasupra gleznei, cu cizme de călărie pe dedesubt. O coroană cu douăsprezece stele întrepătrunse de perle-dănţuitoare îi stătea peste părul împletit. Şi, deşi nu era războinică, purta Sabia întinderii Virtuţilor, înlocuitoarea lui Ascalon, la şold.

Când Loth o văzu pe Ead în alai, îmbrăcată într-o mantie cu guler de blană, răsuflă fără greutate pentru prima oară de zile bune încoace. Era în viaţă. Tane se ţinuse de cuvânt.

Tane însăşi era şi ea printre cei care trecură pe corabie, deşi dragoniţa ei nu se vedea pe nicăieri. Când privirile li se întâlniră, înclină capul. Loth îi întoarse gestul.

împăratul Neîncetat se opri aproape de Sabran. Bărbatul făcu o plecăciune, iar Sabran, o reverenţă.

— Majestatea Voastră, rosti împăratul Neîncetat.

Ea avea chipul ca turnat în marmură.

— Majestatea Voastră Imperială!

Urmă o clipă în care se fixară unul pe altul cu privirea, doi conducători cu domnii conduse de principii imposibil de împăcat unele cu altele, care-şi trăiseră vieţile în umbra uriaşilor.

— lertaţi-ne necunoaşterea limbii dumneavoastră! continuă Sabran, în cele din urmă. Am înţeles că dumneavoastră o vorbiţi pe-a noastră.

— Într-adevăr, răspunse împăratul Neîncetat, deşi vă asigur că nu cunosc mai nimic despre inyshieni în alte privinţe. Limbile străine au fost una dintre pasiunile mele din copilărie.

Îi zâmbi cu bunăvoinţă.

— Văd că şi dumneavoastră aveţi o pasiune din colţul meu de lume. Perlele-dănţuitoare.

— Ne plac foarte mult. Această coroană a fost făurită înaintea Marii Năpaste, când Inysul încă facea negoţ cu Seiiki.

— Sunt superbe! Avem şi noi perle foarte frumoase în Imperiul celor Douăsprezece Lacuri. Perle de apă dulce.

— Am dori să le vedem, spuse Sabran. Trebuie neapărat să mulţumim Majestăţii Voastre Imperiale şi Preaonoratului Despot al Seiikiului pentru promptitudinea cu care ne-aţi venit în ajutor!

— Camaradul meu de front şi cu mine n-am fi putut refuza, Majestate, mai ales dacă ţinem seama de gravitatea situaţiei dumneavoastră. Şi de cât de aprins a susţinut lord Arteloth această alianţă.

— La asta ne şi aşteptam.

Loth o privi în ochi, iar ea îi zâmbi uşor.

— Putem să vă întrebăm dacă dragonii din Răsărit sunt pe-aproape? adăugă ea. Ne aşteptam să-i putem vedea. Sau poate că sunt mai mici decât am crezut noi întotdeauna.

Răsunară câteva chicote neliniştite.

— Ei bine, replică împăratul Neîncetat, legendele spun că pe vremuri se puteau face mici cât o prună. Deocamdată, totuşi, sunt Ia fel de mari pe cât vi-i închipuiaţi.

Colţul gurii-i tresări uşor.

— Sunt dedesubtul valurilor, Majestate. Se afundă în apă, îşi adună puterile. Nădăjduiesc din suflet să reuşiţi să întâlniţi Dragoniţa Imperială, steaua mea călăuzitoare, după această bătălie!

Sabran îşi păstră expresia nepărtinitoare.

— Suntem siguri că ar fi o onoare, spuse ea. Majestatea Voastră Imperială — vocea i se gâtui uşor — călăreşte pe această... fiinţă?

— Când mă grăbesc să ajung undeva. Şi, poate, şi-n seara aceasta. Se aplecă spre ea, uşor, şi adăugă: Trebuie neapărat să mărturisesc o uşoară teamă de înălţimi. Preacinstita mea bunică îmi spunea mereu că, în această privinţă, mă deosebesc de toţi înaintaşii mei din Casa Lakseng.

— Poate că acesta e un semn de bun augur. La urma urmei, continuă Sabran, aceasta e o zi a noilor datini.

Auzind acestea, el zâmbi.

— Aşa e!

Trâmbiţele răsunară din nou, iar Despotul din Seiiki se alătură întrunirii. Cu părul argintiu, cu o mustaţă subţire, Pitosu Nadama avea constituţia şi ţinuta unui om care fusese cândva războinic, dar care nu avusese prilejul de-a pune mâna pe arme de ani întregi. O haină aurie, fără mâneci, îi acoperea armura. Alături de el se aflau şi treizeci de călăreţi ai dragonilor, supuşi conducătorilor străini.

Printre ei se vedea şi călăreaţa pe care Loth o zărise în apă. îşi scosese coiful şi masca, lăsând Ia vedere o faţă arsă de soare şi părul prins în coc în vârful capului. Privea drept spre Tane, care privea Ia rându-i spre ea.

Nadama îl salută pe împăratul Neîncetat în limba lui, apoi se întoarse spre Sabran.

— Majestate!

Până şi vocea-i era de soldat, tăioasă şi limpede.

— Călăreţii mei vor lupta alături de dumneavoastră astăzi. În ciuda deosebirilor dintre noi.

Aruncă o privire spre împăratul Neîncetat.

— De data aceasta, ne vom asigura că Nenumitul nu se va întoarce să arunce prăpăd asupra noastră.

— Să fiţi sigur că Inysul stă alături de dumneavoastră, preaonorate Despot! răspunse Sabran, a cărei răsuflare ieşea în chip de fuior alb. Astăzi şi pentru totdeauna!

Nadama încuviinţă din cap.

Răsunară trâmbiţele, dând de veste că sosise regele Raunus din Casa de Hraustr. O namilă de om, palid, cu părul galben, nişte ochi ca de fier şi muşchi mari, noduroşi. O întâmpină pe Sabran cu o îmbrăţişare care mai că-i strivi oasele, apoi se prezentă scurt conducătorilor de la Răsărit. Mâna-i rămase aproape de sabia placată cu aur de la şold.

În ciuda începutului prietenos, încordarea dintre ei patru părea un foc mocnit. Orice rafală rătăcită de vânt îl putea aţâţa. După atâţia ani de înstrăinare, Loth nu se mira mai deloc că fiecare parte era cu băgare de seamă-n privinţa celeilalte.

După ce se sfatuiră o vreme pe voci scăzute, conducătorii se retraseră pe corăbiile lor. Călăreţii porniră pe urmele Despotului. Când începură să plece, Tane se răsuci pe călcâie şi pomi în partea cealaltă.

Ead o luă pe urmele lui Sabran spre cabina ei, dar îi făcu semn lui Loth să li se alăture. Loth aşteptă ca cea mai mare parte a oaspeţilor să elibereze puntea. Imediat ce trecu pe lângă Cavalerii Corpului şi intră pe uşă, o luă pe Ead pe sus.

— Mare greutate mai e şi prietenia asta cu tine, aşa să ştii! spuse el, simţind-o cum zâmbeşte când îşi lipi obrazul de-al lui. O strânse pe Sabran la piept cu celălalt braţ şi adăugă: Valabil şi-n cazul tău!

— Frumoase vorbe din partea cuiva care-a plecat cu-o corabie de piraţi spre Apus, zise Sabran, împingându-l cu capu-n umăr.

El chicoti. Când o lăsă jos pe Ead, văzu că i se dusese pata de pe buze, deşi părea ostenită.

— Sunt bine! îi spuse ea. Mulţumită lui Tane. Şi ţie!

El îi cuprinse-o mână între ale lui.

----Tot rece eşti.

— Va trece.

Loth se întoarse spre Sabran şi îi îndreptă coroana de perle, care se strâmbase în îmbrăţişare.

— îmi aduc aminte cum purta mama ta asta. Ar fi mândră de alianţa asta, Sabran!

Ea-şi ridică faţa zâmbitoare spre el.

— Aşa nădăjduiesc şi eu.

— Mai avem un ceas până la începutul celei de-a treia zile de primăvară. Ar fi bine să mă duc la Meg.

— Meg nu-i aici, îl anunţă Ead.

Loth rămase nemişcat.

— Poftim?

Ea-i povesti tot ce se întâmplase de când se trezise din somnul ei ca moartea. Cum mâncase Tane din fruct şi cum veniseră conducătorii de la Miazăzi ca să propună o alianţă. Când îi dezvălui întocmai locul în care se afla sora lui, Loth răsuflă adânc.

— Aţi lăsat-o să meargă în Cârscaro!

Le-o spuse amândurora.

— La un asediu!

— Loth, spuse Ead, Margret a ales singură.

— A fost hotărâtă să-şi îndeplinească partea ei, iar eu n-am văzut nicio pricină pentru care să-i răpesc asta, îl lămuri Sabran. Căpitanul Lintley e cu ea.

îşi închipui sora pe câmpia stearpă, într-un spital de campanie, în jegul şi sângele din bătălie. Şi-o închipui pe Margret cu văpaia-sângelui şi i se făcu greaţă.

— Trebuie să mă adresez marinarilor inyshieni, murmură Sabran. Mă rog să prindem zorii!

Loth înghiţi în sec ca să scape de nodul de groază din gât.

— Cleolind să ne vegheze pe toţi! zise el.

Pe puntea *Perlei Dănţuitoare,* Tane stătea alături de soldaţii şi arcaşii care se-aduna- seră să aştepte ceasul bătăliei.

împăratul Neîncetat era pe puntea de sus. În spatele lui, precum o umbră uriaşă, stătea, ameninţătoare, Dragoniţa Imperială. Avea solzii de un auriu-închis şi ochii albaştri ca gheţarii. Tentaculele lungi se potriveau cu albul coamelor ei. La pupa se aflau trei dintre bătrânii dragoni seiikinezi. Chiar şi după atâta vreme petrecută în tovărăşia dragonilor, aceştia erau cei mai mari pe care Tane îi văzuse vreodată, fiind de-a dreptul colosali.

Aproape de bătrâni, Despotul din Seiiki veghea lângă Amiral. Tane ştia că fostul ei comandant era mai mult decât conştient de prezenţa ei. De fiecare dată când ferea privirea de el, simţea cum atenţia lui se îndreaptă iute spre faţa ei.

Onren şi Kanperu se aflau şi ei printre călăreţii dragonilor. Cel din urmă se alesese cu o cicatrice la un ochi de când îl văzuse Tane

ultima dată. Dragonii lor aşteptau în spatele *Sfidării.*

O atingere pe braţ o făcu să se uite în spate. O siluetă ieşi din umbrele din spatele ei, purtând o mantie cu glugă.

Ead.

— Unde e Roos? întrebă Tane, încet.

— L-au apucat frigurile. Lupta lui de astăzi va fi pentru propria viaţă.

Ead nu-şi dezlipea deloc privirea de Sabran.

— Ţi-a sosit dragoniţa?

Tane clătină din cap.

— Ai putea călări vreun altul?

— Nu mai sunt călăreaţă.

— Dar sigur astăzi...

— Se pare că tu nu înţelegi, i-o tăie Tane. Am căzut în dizgraţie. Nici măcar nu vor să-mi vorbească!

În cele din urmă, Ead încuviinţă din cap. Mai spuse doar

— Ţine giuvaierul aproape.

Apoi, se reîntoarse în umbre.

Tane încercă să-şi concentreze atenţia. O pală de vânt îi mângâie spatele, îi ciufuli părul şi se înălţă ca să umfle velele *Perlei Dănţuitoare.*

Adânc în Hău, se mişca ceva. Nimic mai mult decât fâlfâitul unor aripi de fluture sau răsucirea unui copil în pântecele mamei.

— Vine! anunţă Dragoniţa Imperială, iar glasul îi răsună printre corăbii.

Tane se întinse după cutie. Giuvaierul era atât de rece, că-l simţea prin lemn şi lac.

Vântul urla, umflând velele. Venise ceasul. Norii se adunau deasupra corăbiilor. Dragoniţa Imperială îşi chema fraţii, în limba neamului ei. Apa le bolborosi pe solzi. Ceaţa se îngroşă în timp ce ei aduceau furtuna, iar odată cu ea, puterea lor. În timp ce ţâşneau din mare, apa şiroia de pe ei, udându-i leoarcă pe oamenii de dedesubt. Tane şi-o scutură din ochi.

Totul se întâmplă foarte repede. Într-o clipă, era linişte deplină, doar ploaia auzindu-se.

Apoi, nebunie.

La început, crezu că răsărise soarele, atât de puternică era lumina ce se ivise la miazănoapte. Apoi veni o căldură ce-i tăie răsuflarea. Focul izbucni pe nava seii- kineză de război *Crizantema,* cu câteva clipe înainte ca o a doua erupţie să străbată flota regelui de la miazănoapte, iar un răget puternic dădu de veste despre

sosirea duşmanului.

Când apăru înaltul Apusean negru, vântul pe care-l stârnea cu aripile sale stinse fiecare felinar de pe fiecare corabie.

— Fyredel! răcni cineva.

Tane se înecă de la duhoarea şi fierbinţeala solzilor lui. Răsunară ţipete. În lumina focului, îl văzu pe Loth conducând-o în grabă pe regina Sabran Ia Cavalerii Corpului şi Straja Imperială înconjurându-l pe împăratul Neîncetat, apoi un umăr o izbi în piept, doborând-o pe spate.

O goarnă de război răsună în întuneric. Călăreţii dispărură cu dragonii în mare. Chiar în timp ce haosul se dezlănţuia în jurul ei, Tane tânjea să fie în preajma lor.

înaltul Apusean negru dădea târcoale flotei. Slujitorii lui se năpustiră asupra corăbiilor. Se amestecară cu dragonii răsăriteni. Aripile, aripile lor nesfârşite, fâlfâ- iau ca ale liliecilor. Cozile lor şfichiuiau, brăzdând cerul cu fulgere.

Un wyvem zbură drept spre catargul mare al împăcării. Acesta scârţâi şi se îndoi, dărâmând vela cea mai de sus. Un urlet de durere răsună de pe punte.

Velele *Crizantemei,* cu platoşa ei de fier, fură înghiţite de flăcări. Tane alergă alături de mulţime, cu pistolul în mână. Puterea-i uriaşă — sidenul ei — palpita înlăuntru-i ca o a doua bătaie de inimă.

Un scuipător-de-foc ateriză în faţa ei. Mai mare decât un armăsar. Cu două picioare. O limbă stacojie-i şfichiuia în gură.

Wyvem.

Toată viaţa ei se pregătise pentru asta. Fusese născută să facă asta.

Tane scoase giuvaierul care înalţă. O lumină albă străfulgera din el, iar wyver- nul mugi de furie, acoperindu-şi ochii cu aripa, pentru a se feri de strălucirea ei. II alungă de lângă arcaşi.

Un alt wyvem ateriză brusc în spatele ei, cutremurând puntea, cu ochii ca nişte tăciuni aprinşi. Prinsă între ei, Tane vârî giuvaierul în cutie cu o mână şi-şi trase sabia inyshiană cu cealaltă. Greutatea ei o dezechilibră, iar prima lovitură-şi ată ţinta, dar a doua o nimeri în plin. Sângele-i roşu, fierbinte, se scurse în timp ce tăişul cresta solzii, sângele şi oasele fiarei. Wyvemul se izbi de punte, descăpăţânat, încă zvârcolindu-se.

Doar pentru o clipă, o văzu pe Susa în acea baltă de sânge, cu capul cu o claie de păr roşcat rostogolindu-se într-un şanţ, şi nu mai fii în stare de nimic. Al doilea wyvem scuipă flăcări spre spatele ei.

Sări într-o parte chiar la ţanc. Parcă având o voinţă proprie, mâna i se îndreptă iute în sus, iar o lumină aurie-i ieşi din palme. Flacăra Draconică o cuprinse, ar- zându-i umărul cămăşii şi facând-o să strige în timp ce-i apăreau băşici, dar restul flăcărilor se stinseră în ceaţă.

Wyvemul înclină capul, cu pupilele mijite, apoi scoase un mârâit cumplit şi slobozi şi mai multe flăcări albăstrui. Tane dădu înapoi, cu sabia pregătită. Îi trebuia o sabie seiikineză. Nimeni nu se mişca precum apa cu o asemenea greutate-n mâini.

Inamicul ei scuipă rafale de foc. Ploaia-i tăbăcea pielea. Când se apropie destul de mult, Tane se feri de-o muşcătură din partea dinţilor lui stricaţi şi-i lovi picioarele cu sabia. Următoarea ei mişcare fu prea înceată — o coadă zdravănă o lovi peste mijloc, spinii ratând-o la mustaţă. Zbură peste punte.

Sabia-i căzu cu zgomot din mână înainte să se lovească de un catarg şi să cadă din nou, lovindu-se la cap. Izbitura o ameţi pe moment. Avea cel puţin o coastă ruptă. Toată spinarea-i era ferfeniţă. În timp ce wyvemul se apropia de ea, un soldat seiikinez îşi înfipse sabia-n coapsa lui. În prima clipă de furie, dădu târcoale wyvernului şi-i ţinti ochiul. Fiara-i apucă piciorul în falei şi îl izbi iar şi iar de punte, înainte şi înapoi, de parc-ar fi fost doar o halcă de came. Tane îi auzi oasele zdrobindu-se, ţipetele devenind gâlgâieli înfundate. Fiara aruncă restul în mare.

Un soldat pârjolit zăcea pe-aproape, înveşmântat în armură albastră cu argintiu. Tane luă un scut cu însemnele heraldice ale Regatului Hroth şi-l ridică în mâna stângă, strângând din dinţi din cauza durerii din coaste. Cu cealaltă mână, îşi ridică sabia plină de sânge.

Căldura focurilor facea broboanele de sudoare să iasă la iveală. Sabia îi tot aluneca în mână.

Nu mai vedea ceilalţi scuipători-de-foc ce se-adunaseră în stol deasupra corăbiilor, sfâşiind velele şi suflând nori mari de flăcări, sau soldaţii ce se luptau în jurul ei. Nu mai ştia decât de wyvem, iar wyvemul nu mai ştia decât de ea.

Când se năpusti asupra ei, se feri de muşcătura lui şi sări peste coada ce se îndrepta iute spre genunchii ei. Lipsa picioarelor din faţă-l facea să lupte greu cu o făptură atât de mică şi de ageră precum un om. Arătarea fusese născută să zboare şi să înşface. Precum o pasăre de pradă. În timp ce-o urmărea, sabia ei deschise o rană pe care i-o pricinuise soldatul. Scutul ei ţinu la depărtare o flacără. Wyvemul i-l smulse din strânsoare. Ea îndreptă sabia în

sus, străpungându-i partea de jos a fălcii şi înfigându-i-o adânc în cerul gurii, iar focul din ochii lui se stinse şi Tane dădu înapoi din faţa leşului.

Sidenul o reumplu de energie înainte s-o copleşească oboseala. Nimic nu o putea atinge. Nici măcar moartea. În timp ce înaltul Apusean negru izbea catargul *Maicii Apei,* Tane înşfacă o suliţă căzută.

O dureau ochii. Vedea scuipătorii-de-foc de parc-ar fi fost grăunţe de praf într-o rază de soare. Răsucind braţul, aruncă suliţa într-o fiară cu cap de pasăre, prinzându-i aripa de trup. Fâlfâind nebuneşte din cealaltă aripă, aceasta se prăbuşi în valuri.

împăcarea se îndepărtase de *Perla Dănţuitoare.* La fel procedaseră şi *Sfidarea şi Crizantema.* Tunurile le erau îndreptate-n sus. Auzi scârţâitnl unui tun rotitor, înainte ca *împăcarea* să-şi sloboadă toată artileria. Rafale de tun se îndreptau spre cer şi se înfigeau în aripi şi cozi. Un bubuit răsunător îi asurzi pe toţi când tunurile traseră toate odată. Săgeţi de arbaletă fremătau dinspre corăbiile lacustrine, iar aşchiile de bronz reflectau lumina focurilor. Auzea căpitanii urlând ordine şi pistoalele descărcându-se de pe puntea *Sfidării* şi zbâmâitul corzilor de arc prin toată flota.

Zgomotul era mult prea puternic. I se învârtea capul. Se îmbătase cu siden, şi vedea toată bătălia ca pe-o vedenie.

O armă. Avea nevoie de-o altă armă. Dacă ar fi reuşit s-ajungă la *Sfidarea,* ar fi putut găsi ceva. Ajunse dintr-un pas pe copastie şi sări în mare.

Liniştea de sub apă ostoi focul din ea. Ieşi la suprafaţă şi înotă cu hotărâre spre *Sfidarea.* În apropiere, una dintre corăbiile ersyriene fusese cuprinsă de flăcări, iar echipajul o părăsea din toate părţile.

Pe corabia aceea se afla pulbere neagră. Foarte multă. Luă o gură mare de aer şi se cufundă sub valuri.

Când nava explodă, simţi căldura prin apă. O lumină portocalie, spurcată, mânjea Hăul. Forţa ei o învălui cu totul şi o abătu din drum. Lovi cu picioarele în spate, orbită de propriul păr. În timp ce se apropia de *Sfidarea,* ieşi la suprafaţă.

Fumul negru ieşea din epava mistuită de flăcări a corăbiei. O clipă, Tane nu putu decât să se holbeze la pagube.

înaltul Apusean negru se aşează pe ruine ca pe-un tron. Sătul de came, doldora de muşchi, era de-o mărime enormă. Ghimpii din coadă aveau câte trei metri fiecare.

Fyredel.

— Sabran Berethnet!

Vocea-i mustea de ură.

— Stăpânul meu vine, în sfârşit, după tine! Unde este pruncul care-l va ţine departe?

În timp ce el îşi bătea joc de regina Inysului, un bătrân dragon seiikinez, care strălucea tot, sparse suprafaţa Hăului. Dintr-un salt uriaş, ajunse deasupra *Perlei Dănţuitoare* şi prinse un wyvem în gură. Fulgerul îi scăpără printre dinţi. Ochii-i luceau, alb-albăstrui. Tane văzu wyvemul arzând cu flăcări albe, înainte ca dragonul să se-avânte înapoi în mare, luându-şi trofeul cu el. Fyredel privea spectacolul cu colţii rânjiţi.

— Dranghien Lakseng!

Numele tună peste întinderea apei.

— Nu-ţi arăţi faţa?

Tane înotă mai departe. Tunurile *Sfidării* păreau la fel de asurzitoare ca tunetul. Găsi suporturile de prindere şi urcă.

— Iată Răgetul Hrothului, ce se-ascunde în zăpadă! rânji Fyredel, arătându-şi din nou dinţii.

Drept răspuns, tunurile de pe *Straja Ursului* începură să bubuie.

— Iată-l pe Despotul din Seiiki, care propovăduieşte înfrăţirea dintre oameni şi melcii de mare! Vă vom doborî străjerii şi vi-i vom împrăştia ca pe oi, cum am făcut şi-acum câteva veacuri. O să înnegrim nisipul de la un ţărm la altul!

Tane ajunse pe puntea *Sfidării.* Soldaţii seiikinezi mânuiau arcuri lungi şi pistoale. O săgeată ricoşă dintr-un wyvem. Luă o sabie din mâna unei femei moarte. Undeva, în noapte, un dragon gemea sfâşietor.

— S-au dus vremurile eroilor! continuă Fyredel. De la miazănoapte la miazăzi şi de la apus la răsărit, lumea voastră va arde.

Tane scoase Giuvaierul care înalţă din cutie. Dacă era Kalyba pe-aproape, ar fi putut fi atrasă de puterea lui.

Sterrenul străpunse valurile precum străpungea acul mătasea şi le azvârli ca pe un voal asupra lui Fyredel. Acesta ţâşni spre cer cu un mârâit, cu stropii picurân- du-i de pe aripi şi cu solzii scoţând aburi.

— Vele negre, vest-sud-vest! veni un strigăt.

În depărtare, prin pâcla fumului, le văzu şi Tane.

— însemne yscaleze! răcni căpitanul împăcării. Marina Draconică!

Tane le numără. Douăzeci de nave.

Un alt wyvem zbură pe deasupra, iar ea se rostogoli în spatele unui catarg. Un rând întreg de arcaşi căzu, lovit de coada lui. Un soldat îşi azvârli halebarda în fiară, drept în coapsa ei.

Un arcaş era chircit peste copastie, cu oasele zdrobite.

Tane îi luă arcul şi tolba cu săgeţi. Mai avea patru săgeţi în ea.

— Scuipător-de-foc! urlă iscoada de deasupra ei. Stânga, stânga!

Arcaşii care mai rămăseseră se întoarseră şi traseră în timp ce platinile erau încărcate. Tane pregăti şi ea o săgeată.

Un al doilea înalt Apusean, palid ca un cocor, apăru din noapte. Tane îi privi aripile strângându-se spre interior, solzii schimbându-se ca prin minune în piele, ochii verzi dobândindu-şi albul şi părul negru revărsându-se acolo unde fuseseră coamele. Până să aterizeze pe *Sfidarea,* wyrmul deveni aceeaşi femeie pe care Tane o văzuse în Lasia. Buzele-i roşii se închiseră peste ultimul şfichiuit al unei limbi despicate.

— Copilă, rosti Kalyba, în inyshiană, dă-mi giuvaierul acela!

Ceva dinlăuntrul lui Tane o împingea să-i dea ascultare.

— Nu este o armă. Este dezechilibrul.

Vrăjitoarea se îndreptă cu paşi mari spre ea

— Dă-mi-l!

Tulburată, Tane trase de coarda arcului şi se sili să nu privească spre ceea ce ţinea Kalyba. Sabia avea argintiul pur, strălucitor, al unei stele.

Ascalon.

— Un arc. Vai mie! Eadaz ar fi trebuit să te prevină că nu poţi ucide o vrăjitoare cu o aşchie din lemn. Sau cu foc.

Kalyba venea în continuare cu paşi mari spre ea, goală, cu o expresie sălbatică.

— Ar fi trebuit să mă aştept la o asemenea sfidare din partea urmaşei lui Neporo!

Cu fiecare pas pe care Kalyba îl facea pe punte, Tane făcea unul înapoi. Curând, avea să nu mai aibă loc pe corabie. Arcul nu-i folosea la nimic — inamica ei îşi putea schimba înfăţişarea şi se putea feri de-o săgeată cât ai zice „peşte”, şi era limpede că, odată cu ea, se preschimba şi sabia. Când îi era în mână, era ca un alt membru.

— Mă întreb, continuă Kalyba, dacă m-ai putea dovedi în luptă dreaptă. La urma urmei, faci parte dintre Primii Născuţi. Schiţă o grimasă şi adăugă: Haide, urmaşa dudului! Hai să vedem cine e cea mai tare dintre vrăjitoare!

Tane lăsă jos arcul. Depărtând picioarele, lăsă sidenul să-i răsară

precum soarele în mâini.

Pe *Reîmpăcarea,* Loth stătea de pază lângă regina lui în umbra de dedesubtul pupei, înconjuraţi de doisprezece Cavaleri ai Corpului.

Una dintre velele de sus era în flăcări. Pe punţi era plin de trupuri neînsufleţite. Din tunuri ploua cu ghiulele, şi prinse cu bare, şi legate cu lanţuri, întrerupte, când şi când, de strigătele de „Foc!” ale şefului de echipaj, iar maşinăriile de asediu din Perchling aruncau cârlige ce se încurcau în jurul picioarelor şi aripilor.

Artileriştii se străduiau din răsputeri să se ferească de dragonii răsăriteni. Deşi unii dintre ei zburau, sugrumând scuipătorii-de-foc aşa cum şerpii-şi zdrobeau prada, alţii găsiseră un alt mod de-a ucide. Se avântau pe sub valuri, apoi înotau în sus cu toată puterea şi ieşeau la suprafaţă. Dintr-un clămpănit din falei, îşi trăgeau prada în adâncuri.

Apa le şiroia de pe solzi în timp ce zburau pe deasupra împăcării. Focurile se stingeau dedesubtul lor.

Sabran ţinea o mână pe Sabia întinderii Virtuţilor. Urmăriră wyrmul alb pre- schimbându-se în femeie şi aterizând pe *Sfidarea.*

Kalyba.

Vrăjitoarea din Inysca.

— Ead se va duce la ea! strigă Sabran către el peste zgomot. Cineva trebuie s-o distragă pe vrăjitoare, ca ea să poată s-o lovească!

Marina Draconică se apropia din clipă-n clipă. O corabie cu velatura pătrată şi vele roşu se apropia de *Reîmpăcarea.*

— Repede, la stânga! zbieră căpitanul. Artilerişti, nu ţineţi seama de ordinul dinainte! Trageţi asupra acelei corăbii!

Se auzi un scrâşnet cumplit de lemn şi metal. Nava se izbi drept de *Regina Sirenă* din apropiere.

— Foarte bine! strigă Loth către Sabran. Spre *Sfidarea'.*

Cavalerii Corpului porniseră deja. Ţinând-o pe Sabran între ei, se grăbiră să traverseze puntea. Alergând, îşi puneau platoşele grele. Pieptare, pulpane şi epoleţi zdrăngăneau în urma lor. Tunurile străpungeau nava inamică.

— Săbii!

Căpitanul îşi scoase pumnalul din teacă.

— Duceţi-o pe Majestatea Sa în barcă!

— Nu avem timp! strigă Loth.

Căpitanul strânse din dinţi. Părul îi era lipit de faţă.

— Atunci ia-o, lord Arteloth, şi nu te uita-n urmă! răspunse el.

Repede! Sabran se căţără pe marginea navei. Loth i se alătură, iar ea îl luă de mână. Valurile-i înghiţită cu totul.

Tane aruncă o flacără spre Kalyba, către celălalt capăt al *Sfidării.* Flăcările dănţuiau pe punte, oprindu-se în băltoace de sânge draconic. Când vrăjitoarea pară atacul cu o flacără roşie, atât de fierbinte, încât pârjolea şi umezeala din aer, Tane apucă giuvaierul care înalţă. Apa sărată se izbi de navă, care se cutremură sub ei, iar focurile fură toate stinse.

Toţi soldaţii şi arcaşii fugiseră de luptă. Corabia era câmpul lor de bătălie.

Kalyba trecu de la pasăre la femeie, iute ca fulgerul. Tane urlă de furie când un cioc îi sfâşie obrazul, iar o gheară aproape-i scoase ochiul. De fiecare dată când vrăjitoarea-şi schimba înfăţişarea, se schimba şi Ascalon odată cu ea. Când luă chip de om, lovi cu sabia, iar când Tane pară şi tăişurile li se ciocniră, giuvaierul care înalţă cântă drept răspuns.

— II aud, răsuflă Kalyba. Dă-mi-1!

Tane îşi izbi fruntea de a ei şi o lovi cu un cuţit ascuns, crestând obrazul vrăjitoarei. Kalyba dădu înapoi, cu ochii larg deschişi şi cu faţa plină de sânge. Apoi, din cap îi crescură coame, şi se preschimbă într-un cerb alb care sângera, unul *uriaş,* ca o nălucă, iar sabia dispăru din nou.

Tane se folosi de giuvaier ca să azvârle cât colo o cocatrice. Sidenul îi ascuţi simţurile, îi făcu membrele să se mişte mai repede decât ar fi crezut cu putinţă, în vreme ce cerbul tropăia nebuneşte pe punte. Băgă de seamă că unul din coame avea vârful din argint şi, văzând cerbul cum cobora capul ca s-o împungă, ridică sabia şi i-l reteză.

Kalyba se izbi de punte, în chip de om. Picături de sânge îi

şiroiau sclipind din umăml din care-i fusese ciopârţită o bucată de came, iar Ascalon zăcea lângă ea, înroşită toată. Tane sări după ea, dar vrăjitoarea avea deja foc în mâini.

Tane se repezi în spatele catargului mare. Focul roşu-i arse coapsa, atât de fierbinte — precum fierul încins pe piele —, încât o făcu să urle de durere. Cu ochii plini de sare, înăbuşi durerea şi ţâşni de-a lungul punţii. Aproape ajunse la pupa, când se opri în loc.

Regina Sabran era pe *Sfidarea.* Loth stătea lângă ea, cu sabia scoasă din teacă şi cu douăsprezece gărzi de corp împrăştiate-n jurul lor. Cu toţii erau uzi leoarcă.

— Sabran, spuse Kalyba, cu răsuflarea tăiată.

Regina-şi privi strămoaşa. Aveau chipurile identice.

— Majestate, se bâlbâi unul dintre străjeri.

Cu toţii priveau de la regină la geamăna ei.

— Asta e vrăjitorie!

— Daţi-vă înapoi! le ceru Sabran străjerilor.

— Da, *dă-te,* curtenitorule cavaler! Fă după cum porunceşte urmaşa mea!

Kalyba îndoi degetele, cuprinzând flacăra ce-i apăruse în palmă.

— Sau nu vedeţi că sunt Domniţa voastră, Maica Inysului?

Cavalerii nu mişcară. Nici regina. Mâna ei strângea mânerul săbiei.

— Eşti o maimuţăreală a mea! scuipă Kalyba către ea, plină de venin. Aşa cum sabia ta e o maimuţăreală ieftină a acesteia!

O ridică pe Ascalon.

Sabran tresări.

— Nu am vrut să o cred pe Ead, dar se pare că apropierea mea de tine nu poate fi tăgăduită.

Păşi spre Kalyba.

— Mi-ai furat pruncul, vrăjitoare din Inysca! Spune-mi, după ce te-ai dat într-atât de ceasul morţii ca să găseşti Casa Berethnet, de ce doreşti s-o nimiceşti?

Kalyba strânse pumnul, iar flacăra fu stinsă.

— Un neajuns al nemuririi, răspunse ea, e că tot ceea ce clădeşti pare atât de mic, atât de trecător! O pictură, un cântec, o carte — de toate se-alege putregaiul. Dar o capodoperă, desăvârşită în veacuri întregi... Nu-ţi pot spune ce împlinire aduce! Să vezi faptele tale, în timpul vieţii tale, devenindu-ţi moştenire!

O ridică pe Ascalon.

— Galian a jinduit după Cleolind Onjenyu din clipa în care a pus

ochii pe ea. Deşi l-am crescut la sânul meu, deşi i-am dat sabia care-a fost însumarea tuturor reuşitelor mele şi deşi eram frumoasă, el şi-a dorit-o pe ea mai presus de orice. Mai presus de mine.

— Aşadar, a fost vorba de-o dragoste neîmpărtăşită! concluzionă Sabran. Sau a fost gelozie?

— A fost un pic din amândouă, presupun. Pe-atunci, eram mai tânără. Prinsă în cuşca unei inimi blânde.

Tane văzu un licăr în umbre.

Sabran se dădu puţin la stânga. Kalyba îi dădea târcoale. Acolo, pe acea porţiune din navă, era de parc-ar fi fost în miezul furtunii. Niciun wyrm nu scuipa foc în apropiere de vrăjitoare.

— Am văzut Inysul devenind o naţie măreaţă. La început, mi-a fost de ajuns, mărturisi Kalyba. Să-mi văd fiicele înflorind.

— încă ai mai putea, rosti Sabran, încet. Acum, nu mai am mamă. Mi-ar prinde bine o alta!

Kalyba se opri. Pentru o clipă, doar, faţa-i păru la fel de goală ca şi restul trupului.

— Nu, *lykyng* a mea, spuse ea, întocmai la fel de încet. îmi doresc să fiu regină, aşa cum am fost cândva! Am să mă aşez pe tronul pe care tu nu-l mai poţi păstra!

Se mai apropie niţel de Sabran. Cavalerii Corpului îşi îndreptară săbiile spre ea.

— Mi-am urmărit fiicele cârmuind o ţară o mie de ani. Te-am urmărit pe tine propovăduind împotriva Nenumitului. Ceea ce nu ai reuşit tu să înţelegi e că singura cale de-a merge înainte e aceea de-a te uni cu el. Când eu voi fi regină, Inysul nu va mai arde niciodată. În schimb, va fi o fortăreaţă draconică, ocrotită. Poporul n-o să ştie că nu mai eşti. În schimb, o să se bucure că Sabran a IX-a, după ce-a trecut peste deosebirile ei de Nenumit, a fost binecuvântată cu nemurirea acestuia. Că va domni pentru totdeauna.

Sabran strânse şi mai tare sabia.

Aştepta ceva, din câte-şi dădu seama Tane. Privirea-i tot fugea întruna pe lângă înaintaşa ei, spre pupa navei.

— Nu cred în vorbele tale măreţe! spuse regina, pe un ton plin de compătimire. Cred că acesta e ultimul tău gest de răzbunare, atâta tot. Dorinţa ta de-a nimici orice urmă a lui Galian Berethnet.

Zâmbetul ei trăda milă.

— Eşti la fel de înrobită de inima ta cum ai fost întotdeauna!

Deodată, Kalyba ajunse chiar în faţa ei. Cavalerii Corpului

porniră spre ea, dar Kalyba era deja prea aproape, destul de aproape ca să o omoare pe regina lor dacă acum făceau vreo mişcare împotriva ei. Sabran rămase nemişcată, în timp ce vrăjitoarea îi dădea la o parte o şuviţă udă de păr de pe frunte.

— Mă va durea, şopti Kalyba, să-ţi pricinuiesc durere. Eşti a mea... Dar Nenumitul va aduce lucruri măreţe pe-această lume. Lucruri mai mari decât ai reuşit până şi tu să aduci.

O sărută pe frunte.

— Când am să i te dăruiesc, o să-şi dea seama, în sfârşit, că îl preţuiesc mai presus de orice.

Sabran o cuprinse deodată cu braţele pe vrăjitoare. Tane înţepeni, surprinsă.

— Iartă-mă! spuse regina.

Kalyba se desprinse, cu ochii înflăcăraţi. Iute ca un scorpion, se întoarse, iar focul i se aprinse din nou în palmă.

Un tăiş îngust o străpunse. Sabia din sterren.

O bucată din cometă.

Kalyba răsuflă cu putere. În timp ce privea spre ciobul de metal din pieptul ei, ucigaşa ei cu glugă îşi dezvălui chipul.

— Pentru tine fac asta!

Ead răsuci tăişul şi-l implântă şi mai adânc. Nu era deloc răutate în expresia ei.

— Am să te duc la păducel, Kalyba. Fie ca el să-ţi aducă liniştea pe care n-ai aflat-o aici!

Sângele închis la culoare ce-i dădea viaţă vrăjitoarei se scurgea din ea, pe piept şi până la buric. Până şi nemuritorii sângerau.

— Eadaz uq-Năra.

Numele-i scăpă de pe buze asemeni unui blestem.

— Semeni atât de mult cu Cleolind, să ştii!

Buzele-i erau stropite de sânge.

— După atâta amar de vreme, îi văd spiritul. Cumva... a reuşit să supravieţuiască mai mult decât mine.

În timp ce se prăbuşea din pricina unei răni de muritor, Vrăjitoarea din Inysca slobozi un ţipăt. Răsună peste ape, mult dincolo de Hău. Ascalon îi căzu din mână, iar Sabran puse mâna pe ea. În ultima clipă, Kalyba o apucă de gât.

— Casa ta, îi şopti ea reginei, e clădită pe pământ sterp.

Sabran se strădui să scape din strânsoarea ei, dar mâna-i era ca o menghină.

— Văd haos, Sabran a IX-a. Fereşte-te de apa dulce!

Ead îşi desprinse sabia, iar din Kalyba şiroi şi mai mult sânge, ca

vinul dintr-o ploscă. Până căzu pe punte, ochii-i erau reci şi fără de viaţă, precum smaraldele.

Sabran privi în tăcere trupul gol al strămoaşei sale, cu o mână în jurul gâtului ei, unde începuseră deja să-i înflorească urmele degetelor. Ead îşi scoase mantia şi o acoperi pe vrăjitoare, în timp ce Tane lua altă sabie.

Un clopot răsună dinspre flota inyshiană. Velele *Sfidării* fremătau. Tane urmări acelaşi vânt făcând steagul seiikinez să fluture. Până şi focurile tunurilor păreau să răsune mai slab în timp ce se aştemea liniştea.

— Asta e, zise Ead cu o voce liniştită. Vine!

Pe cer, scuipătorii-de-foc se mişcau precum graurii, învârtindu-se în nori mari de aripi. Un dans de bun-venit.

În depărtare, marea ţâşni în sus.

Apele Hăului se învolburară. Strigătele de teamă străpunseră noaptea aşa cum corăbiile tăiau valurile. Tane se lovi de copastie când *Sfidarea* se zgudui, nefiind în stare să-şi desprindă privirea din zare.

Şuvoiul de apă se înălţa destul de sus ca să stingă stelele. În plin haos, o siluetă îşi făcu apariţia.

Auzise poveşti despre fiară. Fiecare copil crescuse auzind de coşmarul ce ieşise târâş din munte ca să distrugă lumea. Văzuse imagini cu el, pictate în culori vii, cu foiţă de aur şi lac roşu, cu pete de funingine acolo unde ar fi trebuit să-i fie ochii.

Niciun pictor nu reuşise să surprindă măreţia duşmanului sau felul în care mocnea focul dinlăuntrul lui. Nu-l văzuseră cu ochii lor. întinderea aripilor lui era cât două corăbii lacustrine căutătoare de comori. Avea dinţii la fel de negri ca ochii. Valurile se izbeau, iar tunetele răsunau.

Rugăciuni în toate limbile. Dragoni înălţându-se din mare ca să-şi întâlnească duşmanii. Soldaţii de pe *Sfidarea* îşi fluturau armele, iar pe *Domnul Tunetului,* ar- caşii-şi schimbau săgeţile cu unele mai lungi, cu pene purpurii în coadă. Săgeţile otrăvite puteau doborî un wyvem sau o cocatrice, dar n-avea să pătrundă nimic sub solzii aceia. O singură sabie ar fi putut reuşi.

Ead o ridică de jos pe Ascalon.

— Tane, strigă ea, peste zgomot, ia-o!

Tane luă greutatea-n mâinile ei umede. Se aştepta să fie grea, dar părea ca scobită pe dinăuntru. Sabia ce îl putea ucide pe adevăratul duşman al Răsăritului. Sabia care-i putea redobândi onoarea.

— Du-te!

Ead o înghionti.

— Du-te!

Tane îşi adună toată teama, o zdrobi şi o alungă într-un loc întunecat dinlăun- trul ei. Se asigură că sabia împmmutată îi era prinsă bine la şold. Apoi, ţinând-o pe Ascalon în mână, se îndreptă către cea mai apropiată velă. Urcă pe parâme, luptând cu vântul şi cu ploaia, până când ajunse în vârf.

— Tane!

Se întoarse. Un dragon seiikinez, cu solzii argintii, se ridica din valuri.

— Tane!

Călăreţul o chema.

— Sari!

Tane nu avu timp să se gândească. Se aruncă de pe pic în neant.

O mână înmănuşată o apucă de braţ şi o săltă în şa. Ascalon aproape că-i alunecă din braţe, dar ea o prinse cu cotul.

— A trecut ceva vreme! strigă Onren.

Şaua era destul de mare pentru doi, dar nu era nimic care să ţină un al doilea călăreţ să nu cadă.

— Onren, începu Tane, dacă onoratul Amiral vede că-mi dai voie să călăresc cu...

— Eşti călăreaţă, Tane! i-o tăie Onren, cu glasul înăbuşit de coif. Şi aici nu e loc de rânduieli!

Tane o vârî pe Ascalon într-o teacă din şa şi o prinse bine. Degetele-i erau ude şi îngheţate, stângace pe mâner. Teaca nu fusese făcută pentru o sabie atât de lungă, dar avea să ţină sabia mai bine decât era ea în stare. Văzând-o cum se căznea, Onren băgă mâna într-un buzunar şi-i dădu lui Tane o pereche de mănuşi, iar ea şi le trase imediat în mâini.

— Bag de seamă că-n călătoriile tale ai găsit o cale de-a-l ucide pe Nenumit, remarcă Onren.

— Un solz din platoşa lui de pe piept e uşor desprins!

Tane fii nevoită să strige ca să se facă auzită peste zăngănitul armelor, răgetele wyrmilor şi vuietul focului.

— Trebuie să-l smulgem şi să-i străpungem carnea cu această sabie.

— Cred c-o să reuşim să facem asta!

Onren se prinse de cornul şeii.

— Tu nu, Norumo?

Dragonul ei sâsâi în semn de încuviinţare. Norii-i ieşeau în

vălătuci din nări. Tane se ţinea de Onren, cu părul fluturându-i pe lângă faţă.

Dragonii seiikinezi se uneau. Călăreţii lor purtau arcuri sau pistoale. În acelaşi timp, scuipătorii-de-foc se adunară-n stoluri să-şi ocrotească stăpânul, alcătuind un roi cumplit în faţa lui. Tane o simţi pe Onren încremenind. După toate câte învăţaseră, după toate câte jertfiseră, nimic nu le-ar fi putut pregăti pentru ceea ce aveau în faţa lor. Era un război în toată puterea cuvântului.

Erau aproape de partea din faţă a formaţiunii, în spatele bătrânilor. Măreaţa Tukupa cea Argintie era în fruntea atacului, cu Amiralul prins în chingi de şaua din spatele ei. Dragoniţa Imperială zbura alături de ea, conducând dragonii lacus- trini. Tane îşi feri ochii de ploaie, străduindu-se din răsputeri să vadă. împăratul Neîncetat era o siluetă micuţă, călare pe cârmuitoarea alături de care conducea ţara.

Pregătindu-se sufleteşte, Tane o cuprinse cu braţele pe Onren. Cu un mârâit, marele Norumo lăsă capu-n jos.

Când se ciocniră cu stolul, izbitura aproape-o aruncă pe Tane din şa. Se agăţă de-Onren, care reteza aripi şi cozi cu sabia, în timp ce Norumo izbea cu capul tot ce-i ieşea în cale. Totul era numai tumult şi tunet, urlet şi urgie, ploaie şi prăpăd. Avu, pentru scurtă vreme, simţământul că ce se petrecea acum nu era altceva decât un vis urât.

Fulgerul îi trecu iute pe lângă pleoape. Când ridică privirea, văzu ochii Nenumitului. Privirea lui o pătrunse până-n suflet. Iar când el căscă gura, ea-şi văzu moartea cu ochii.

Foc şi fum îi ieşeau din gură.

Parcă erupsese un vulcan în bezna nopţii. Bătrânii dragoni făceau cărare în jurul Nenumitului şi încercau să-l muşte de coapse, dar Norumo, precum călăreaţa Iui, prinsese gustul încălcării rânduielilor.

Se aruncă în infern şi se rostogoli. Tane o strânse în braţe pe Onren, în timp ce lumea se-ntorcea cu susu-n jos. Un alt dragon încercă să se ferească de gura aceea precum o cavernă, dar Nenumitul îl rupse-n două dintr-o muşcătură. Solzii sclipeau în aer ca un pumn de monede aruncate în văzduh. Tane privi, scârbită, în timp ce jumătăţile dragonului se scufundau în mare.

Fumul îi intrase în piept şi-n ochi. Sângele i se urca la cap. Trecură pe sub Nenumit, destul de aproape, încât căldura din burta lui să-i pârlească pielea şi să-i taie ce-i mai rămăsese din răsuflare. În vreme ce Norumo se rotea în spirală, Onren împunse cu sabia.

Scoase scântei din solzii roşii, dar nu lăsă nicio urmă. Norumo se învârti printre spinii unei cozi care parcă nu se mai termina — apoi prinseră a zbura şi mai sus, deasupra fiarei, înapoi spre stol.

„Te văd, călăreaţo!”

Tane îl privi ţintă pe Nenumit. Ochiul lui era îndreptat asupra ei.

„Porţi o sabie pe care o cunosc bine.”

Glasul răsună în fiecare cotlon al minţii ei.

„Ultima oară, era a Wyrmului Alb. Ai ucis-o, aşa cum nădăjduieşti să mă ucizi şi pe mine?”

Mâna i se îndreptă iute către tâmplă. Îi simţea furia până-n măduva oaselor, până-n scobiturile craniului.

— Trebuie să ne apropiem mai mult! spuse Onren, gâfâind.

Norumo intra înapoi în şir, dar răsuflarea-i era la fel de greoaie ca a ei. Căldu- ra-i uscase de tot solzii umezi.

„Simt mirosul focului dinlăuntru-ţi, fiica Răsăritului! În curând, cenuşa ţi se va împrăştia prin mare! Bag de seamă c-aşa se cade pentru cineva care înoată cu melcii de apă!”

Lacrimile-i şiroiau pe faţă. Capul stătea să-i plesnească.

— Tane, ce este?

— Onren, spuse ea, cu răsuflarea tăiată, tu îi auzi vocea?

— Cui să-i aud vocea?

„Ea nu mă poate auzi. Numai aceia care-au gustat din copacii cunoaşterii mă pot auzi”, spuse Nenumitul.

Tane suspină, agonizând de durere.

„M-am născut din focul ascuns, am fost făurit în furnalul vieţii care ţie nu ţi-a dat decât o scânteie! Căci atât cât vei trăi, eu voi trăi înlăuntrul tău, în fiecare amintire a ta!”

Unul dintre dragonii seiikinezi care se despărţiseră de şir i se izbi de gât. Menghina care-i prinsese mintea se desfăcu deodată. Se lovi de Onren, tremurând.

— Tane!

Stolul se năpusti asupra lui Norumo. Dragoniţa Imperială, care era aproape la fel de mare ca fiara, îşi croi drum prin roi, scoase un răget puternic şi-I Iovi pe Nenumit cu ghearele. Zburară scântei aurii şi, pentru prima oară, apărură găuri în platoşa aceea veche de evuri întregi. Nenumitul răsuci capul, cu dinţii dezveliţi, dar nu mai reuşi să ajungă la Dragoniţa Imperială.

Onren lovi aerul cu pumnul.

— Pentru Seiiki! strigă ea.

Alţi călăreţi îi ţinură isonul.

Tane strigă cuvintele până când începu s-o doară gâtul.

Amiralul suflă în goarna de război, chemând dragonii la un al doilea atac. De data aceasta, stolul cu care se confruntau era şi mai mare, un adevărat zid de aripi.

Scuipătorii-de-foc de peste tot îşi lăsau baltă luptele cu corăbiile şi se-adunau să-şi apere stăpânul. Rândurile lor se strângeau în jurul Nenumitului, care se apropia tot mai mult de flotă.

— N-avem cum să trecem de asta!

Onren se prinse cu putere de şa.

— Norumo, du-ne în faţă!

El scoase un mârâit gros şi se duse alături de bătrâni. Tane se încordă când îl văzu pe Amiral întorcându-şi faţa spre ei. Onren desfăcu un evantai şi făcu un semn să înceteze atacul.

Amiralul răspunse şi el cu un semn dintr-un evantai. Voia ca ei să se apropie de deasupra. Ceilalţi călăreţi dădură vestea mai departe.

Zburară-n sus, spre lună. Când intrară toţi deodată în picaj, Tane îşi miji ochii. Vântul îi răvăşi părul. Se întinse după Ascalon şi-o scoase din teacă.

De data aceasta, avea să-l lovească.

Într-o clipă, scuipătorii-de-foc Ie ieşiră în întâmpinare. În următoarea, Tane nu mai văzu decât beznă.

Norumo slobozi un răget. O lumină albastră îi luci între solzi înainte ca fulgerul să-i ţâşnească din gură în aşchii de lumină. Fiecare fir de păr de pe Tane se zburli. În timp ce Norumo luă în coame o amfipteră, un alt fulger ieşi din miezul vârtejului. Trecu fulgerător pe lângă Onren, se lovi de armura ei şi-i arse lui Tane pielea goală de pe braţ.

Simţi inima oprindu-i-se.

Fulgerul lovi un wyvem, dar nu înainte de-a-i aprinde hainele. Onren îi urlă numele chiar înainte ca Tane să fie aruncată din spinarea dragonului, în haosul din cer.

Vântul îi mângâie veşmântul, dar nu-i stinse şi flacăra cumplit de fierbinte de sub piele. O clipă, se simţi lipsită de greutate. Nu auzea şi nu vedea nimic.

Când îşi reveni în fire, scuipătorii-de-foc erau mult deasupra ei, iar marea întunecată se învolbura dedesubt. Ascalon îi fu smulsă din mână. O scânteiere argintie, şi nevăzută se făcu.

Dăduse greş. Sabia nu mai era. La sfârşitul acestei zile, nu-i aştepta altceva decât moartea.

îşi pierduse nădejdea, dar trupul ei nu voia cu niciun chip să se dea bătut. Un simţământ demult îngropat îi spuse să ţină seama de

pregătirea ei. Toţi învăţăceii de la Casele de învăţătură fuseseră învăţaţi cum să facă pentru a avea mai mulţi sorţi de izbândă dacă se întâmpla să cadă din spinarea dragonului. Se întoarse către Hău şi deschise braţele, de parcă l-ar fi îmbrăţişat.

Apoi, o flamură de un verde tulbure trecu în goană pe sub ea. Fu prinsă de-o coadă încolăcită.

— Te-am prins, surioară.

Nayimathun o ridică pe Tane în spinare.

— Ţine-te bine!

Degetele ei se răsfirară pe solzii-i umezi.

— Nayimathun, spuse Tane, cu răsuflarea tăiată.

O fierbinţeală copleşitoare i se răspândise de la umăr, în jos pe braţul drept şi pe linia gâtului.

— Nayimathun, spuse ea, gâfâind, am pierdut-o pe Ascalon!

— Nu, replică Nayimathun. Povestea asta nu s-a încheiat. A căzut pe puntea *Perlei Dănţuitoare.*

Tane privi în jos, spre corăbii. Părea cu neputinţă ca sabia să se fi putut feri de apa întunecată.

O altă corabie se fărâmă în bucăţi când pulberea-i neagră bubui. Sângerând, cu aripa rănită, Fyredel dădu capul pe spate şi scoase un urlet prelung, izvorât din adâncul fiinţei lui. Până şi Tane îşi dădu seama ce era.

Un strigăt de luptă.

Stolul de deasupra lor se împrăştie. În timp ce se uita într-acolo, jumătate dintre scuipătorii-de-foc se îndepărtară de Nenumit şi se repeziră către Fyredel.

— Acum! strigă Tane. Acum, Nayimathun!

Dragoniţa ei nu şovăi. Pomi în zbor către duşman.

— Ţinteşte-i pieptul!

Tane scoase din teacă sabia de la şold. Ploaia-i biciuia faţa.

— Va trebui să trecem de solzii lui!

Nayimathun îşi dezveli dinţii. Izbi ce mai rămăsese din avangardă. Ceilalţi dragoni o strigau, dar ea nu-i băga în seamă. În timp ce focul le vuia în faţă, ea trecu valvârtej peste Nenumit şi se încolăci în jurul trupului său, aşa încât capul să-i fie sub al lui, ferit de dinţii şi de flacăra lui. Tane îi auzi solzii începând să sfârâie.

— Haide, Tane! se îndemnă singură cu un glas slab.

Uitând de teamă, Tane se-aruncă din spinarea dragoniţei şi se agăţă de un solz. Căldura-i arse mănuşile, dar ea urcă mai departe în spinarea Nenumitului, întin- zându-se după fiecare bucată de platoşă, folosindu-se de marginile aspre pentru a se sprijini,

numărând de la vârful gâtului în sus. Când ajunse la al douăzecilea solz, văzu slăbiciunea, locul unde nu se potrivise niciodată ca lumea, acoperind din nou cicatricea de dedesubt Ţinându-se cu o singură mână, înfipse tăişul săbiei pe sub solz, îşi propti bine picioarele pe solzul de dedesubt şi trase de mâner cu toată puterea ei.

Nenumitul deschise gura şi slobozi o văpaie cumplită, dar, deşi focul o umplu de sudoare şi o făcu să răsufle greu, Tane continuă să apese. Urlând din pricina efortului, îşi lăsă toată greutatea când apăsă.

Tăişul săbiei ei plesni. Căzu trei metri, până când întinse mâna şi se mai prinse de un solz.

Braţele-i tremurau. Avea să alunece.

Apoi, cu un strigăt de luptă care-o pătrunse până-n măduva oaselor, Nayimathun se cabră. Mânerul săbiei i se prinse între dinţi. Scuturând o dată din cap, desprinse solzul.

Aburul ţâşni din carnea Nenumitului. Tane aruncă un braţ în faţă ca să n-o ardă — şi căzu de pe platoşa lui.

Degetele i se-ncurcară într-o coamă din alge de râu. Se aruncă din nou în spinarea lui Nayimathun. De îndată, dragonul ei se descolăci, cu solzii uscaţi de flăcări, şi se avântă în ocean. Nenumitul pomi pe urmele lor, cu botul deschis, dezvăluind flacăra ce-o purta în gâtlej. Tane se înecă din cauza duhorii. Nayimathun scânci ascuţit atunci când dinţii ascuţiţi ca bricele se strânseră în jurul cozii ei.

Sunetul o pătrunse până-n suflet pe Tane. îşi răsuci cuţitul în mână, se întoarse de la mijloc şi-l implântă în adâncurile unui ochi negru. Fălcile i se descleştară, dar nu înainte ca solzul şi carnea să se rupă-n bucăţele. Nayimathun se îndepărtă rostogolindu-se de el, spre Hău. Din trup îi ţâşnea sânge.

— Nayimathun!

Lui Tane i se opri numele în gât.

— Nayimathun!

Ploaia se făcu argintie.

— Găseşte sabia! Atât spuse dragonul ei, iar cu un glas tot mai slab, izbuti să adauge: Povestea asta trebuie să se încheie aici! Trebuie să se încheie acum!

Soldatul încercă s-o împungă pe Ead cu halebarda, aproape nimerindu-i obrazul. Avea faţa jilavă, se pişase pe el şi tremura atât de puternic, încât îi clănţăneau dinţii.

— Nu te mai lupta, prostule! strigă Ead către el. Amncă-ţi arma, altfel nu-mi dai de ales!

Bărbatul purta o cămaşă de zale şi-un coif cu solzi. Ochii îi erau injectaţi de epuizare, însă părea cuprins de o fervoare ce-i depăşea judecata. Când încercă din nou să o lovească pe Ead, mişcarea îi fu prea slabă, ea se feri, îi alunecă pe sub braţ şi ridică sabia, despicându-l de la burtă până la umăr.

Bărbatul venise din Marina Draconică. Soldaţii acesteia luptau ca nişte posedaţi, ceea ce, pesemne, şi erau. Posedaţi de frica de ceea ce s-ar fi putut alege de familiile lor din Cârscaro dacă pierdeau lupta.

Nenumitul dădea târcoale pe sus, pe deasupra corăbiilor. Ead îl privi zvâr- colindu-se, iar o fâşie verde-pal se desprinse din el. Sunetul limbii draconice se-auzi peste valuri.

— Sabia! răcni Fyredel. Găsiţi sabia!

Jumătate dintre soldaţii yscalezi se grăbiră să împlinească porunca, iar alţii se-aruncară în mare. Sângele se răspândea prin apă, laolaltă cu ceara care apărase corăbiile.

Un wyvem zbură pe deasupra şi dădu foc unei dâre de resturi. Urletele răsunau cu putere, în timp ce soldaţi şi marinari deopotrivă erau prăjiţi de vii.

Ead îşi duse mână făcută căuş, plină de sânge, la giuvaierul care stinge. Din el răsuna un zumzet. Precum bătaia unei mici inimi.

„Găsiţi sabia!”

Giuvaierul se chema pe sine însuşi. Căuta stelele.

Ea mai călcă peste un trup neînsufleţit şi o luă spre proră. Zumzetul se opri. Când o luă înapoi spre pupă, începu din nou, mai puternic. *Perla Dănţuitoare* era corabia cea mai apropiată de ea, drept în faţă, încă plutind.

Plonjă. Trupu-i tăie adânc apa. Un licăr de lumină-i apăru în cale, în timp ce se-aprindea şi mai mult praf de puşcă.

„Fiică a Zălei.”

Ştia că vocea era în mintea ei. Era prea limpede, prea înceată, de parcă vorbitorul ar fi fost destul de aproape ca să-i simtă răsuflarea — dar sub apă, părea că vine direct din Hău.

Vocea Nenumitului.

„Îţi cunosc numele, Eadaz uq-Năra. Slujitorii mei l-au tot şoptit cu glasuri pline de groază. Vorbesc de-o rădăcină a portocalului, o rădăcină care poa- te-ajunge departe în lume, şi să ardă mai departe, auriu, ca soarele.”

Eu sunt slujitoarea lui Cleolind, şarpe!

Cumva, ştia cum să-i vorbească.

În noaptea asta, îi voi desăvârşi lucrarea.

„Fără mine, n-o să aveţi nimic care să vă unească! Vă veţi prăbuşi în războaie legate de avere şi de credinţă! Vă veţi deveni duşmani unii altora! Aşa cum aţi făcut întotdeauna!”

Ead continuă să înoate. Giuvaierul alb zumzăia, lipit de pielea ei.

„Nu e nevoie să-ţi dai viaţa!”

Capu-i ieşi la suprafaţă, iar ea înotă mai departe.

„Un alt foc îţi arde-n inimă. Devino slujitoarea mea, şi-am să-i cruţ viaţa lui Sabran Berethnet!” spuse vocea. „Dar dacă nu faci asta, am s-o frâng.”

Va trebui să măfrângipe mine mai întâi. Şi eu m-am dovedit a fi greu de frânt!

Se căţără pe corabie şi se săltă pe punte.

„Aşa să fie!”

Şi, astfel, Nenumitul, urgia tuturor neamurilor, se aruncă asupra corăbiei.

Fiecare foc din Hău se stinse. Ead nu mai auzea decât strigătele de teamă, în timp ce moartea venea de deasupra. Numai lumina stelelor străpungea întunericul, dar, în acea lumină, Ascalon strălucea.

Străbătu în fugă *Perla Dănţuitoare.* În jurul ei, se făcu beznă deplină, până ce mai rămaseră numai bătaia inimii ei şi sabia. O rugă pe Maică să-i dea puterea care-o umpluse în ziua aceea, în Lasia.

Metal nepământean, care prindea viaţă la atingerea ei. Nenumitul deschise fălcile larg, iar un soare alb îi înflori în gură. Ead văzu locul în care-i fusese desprinsă platoşa. Ridică sabia pe care-o făurise Kalyba, sabia pe care-o mânuise Cleolind, sabia care dăinuise în cântece vreme de-o mie de ani.

I-o împlântă în came până la mâner.

Ascalon străluci orbitor. Avu răgaz, o clipă, să-şi vadă pielea de pe mâini mocnind de căldură — o clipă, o veşnicie, ceva între ele —, înainte ca sabia să fie smulsă dintre ele. Fu azvârlită sus în aer, peste punte, peste copastie, în mare. Solzii pătrunseră prin *Perla Dănţuitoare,* retezând-o drept pe mijloc.

Puterea o părăsi la fel de repede pe cât venise.

Îi înfipsese tăişul în inimă, după cum Maica nu izbutise, dar nu era suficient. Trebuia legat în Hău pentru a muri. Iar ea purta cheia.

Giuvaierul pluti prin faţa ei. Steaua dinlăuntru! lui străluci în

întuneric. Ce mai tânjea să doarmă o veşnicie!

O altă lumină licări în umbre. Fulgerul, pâlpâind într-o pereche de ochi enormi.

Tane şi dragonul ei. O mână se întinse prin apă, iar Ead se agăţă de ea.

Se ridicară din ocean, îndreptându-se către stele. Tane ţinea giuvaierul albastru în mâni Nenumitul se zvârcolea în Hău, cu capul dat pe spate, cu flăcări şiroindu-i din gură precum lava din scoarţa pământului, cu Ascalon încă înfiptă în piept

Tane îşi împreună mâna dreaptă cu a lui Ead şi-şi împinse degetele între încheieturile pumnului ei, astfel încât să ţină amândouă giuvaierul care stinge. Se lipi de inima ei, care bătea tot mai stins.

— împreună! şopti Tane. Pentru Neporo! Pentru Cleolind!

încet, Ead întinse şi cealaltă mână, iar degetele lor se împreunară pe giuvaierul care înalţă.

Gândurile-i slăbeau cu fiecare răsuflare, dar sângele ei ştia ce are de făcut. Era un simţământ adânc înrădăcinat, de-o vârstă cu copacul.

Oceanul se înălţă la porunca lor. Jucară acest ultim joc pe rând, fără să-şi dea drumul una alteia din strânsoare.

Îi făcură un cocon, ca două croitorese ce ţeseau valurile. Aburii umplură aerul în timp ce-l legau pe Nenumit de mare, iar întunericul stinse cărbunele fierbinte din inima lui.

El ridică privirea spre Ead pentru ultima oară, iar ea pătrunse cu privirea pâ- nă-n adâncul lui. O străfulgerare o orbi din locul în care Ascalon îl sfârtecase. Fiara din Munte slobozi un urlet, apoi se făcu nevăzută.

Ead ştia c-avea să audă toată viaţa acel sunet Avea să-i răsune în visele fără de linişte, precum un cântec prin deşert. Dragonii de la Răsărit se-aruncară după el, ca să-l conducă spre mormânt. Marea se închise în urma lor, acoperindu-i cu totul.

Iar în Hău se făcu linişte.

72
Apus

Pe dealurile Ţepuşelor, Wyrmul Valeysa murise, doborâtă de un har- pon. În junii ei, pe pământ, erau împrăştiate rămăşiţe pământeşti de oameni şi wyrmi.

Fyredel nu rămăsese să-şi apere teritoriul draconic. În schimb, îşi chemase fratele şi sora ca să se năpustească asupra armatelor unite de la Miazănoapte, Răsărit şi Apus. Ei dăduseră greş. Cât despre Fyredel însuşi, acesta pornise în zbor imediat ce Nenumitul dispăruse sub valuri, iar urmaşii lui se împrăştiaseră din nou.

Soarele răsărea deasupra Yscalinului. Lumina lui cădea peste sânge şi scrum, peste foc şi oase. O seiikineză pe nume Onren îl adusese pe Loth acolo în spinarea unui dragon ca s-o găsească pe Margret. Stând pe câmpia pustiită, se căzni să-şi arunce privirea spre Cârscaro.

Din oraşul cândva măreţ se înălţa fumul. Nimeni nu reuşise să-i spună dacă donmata Marosa supravieţuise peste noapte. Ceea ce se ştia *totuşi* era că regele Sigoso, ucigaşul de regine, murise. Leşu-i secătuit de vlagă era atârnat de Poarta Niundei. Vederea lui îi făcuse soldaţii să dezerteze.

Loth se ruga ca prinţesa să fi scăpat cu viaţă. Din tot sufletul, se ruga să fie acolo, pregătită de încoronare.

Spitalul de campanie se afla la patru kilometri de locul în care se pornise bătălia. Câteva corturi fuseseră ridicate în apropierea unui pârâu de munte, iar în afara lor fluturau steagurile tuturor naţiilor.

Răniţii urlau din pricina durerilor cumplite. Unii aveau arsuri care le pătrunseseră adânc în came. Alţii erau atât de plini de sânge, încât erau de nerecunoscut. Loth îl zări pe Jantar, regele ersyrienilor, printre cei grav răniţi, zăcând lângă războinicii lui, oblojit din toate părţile. O femeie cu piciorul zdrobit muşca dintr-o curea de piele, în timp ce chirurgii'i-l amputau de la genunchi. Vindecătorii aduceau găleţi cu apă.

O găsi pe Margret într-unul dintre corturile pentru răniţii

inyshieni. Uşile de pânză-i fuseseră deschise, ca să lase să iasă duhoarea de oţet.

Peste fuste avea legat un şorţ plin de sânge. Era îngenuncheată lângă sir Tha- rian Lintley, care stătea nemişcat, plin de vânătăi, pe o targă. O rană adâncă i se întindea de la falcă la tâmplă. Fusese cusută cu grijă, dar avea să rămână toată viaţa cu o cicatrice.

Margret ridică privirea spre Loth. O clipă, i se împăienjeniră ochii, de parcă ar fi uitat cine e.

— Loth!

Se lăsă pe vine lângă ea. Când ea se sprijini de el, o cuprinse cu braţele şi-şi lăsă bărbia pe creştetul ei.

— Cred c-are să fie bine!

Mirosea a fum.

— Un soldat i-a făcut asta. Nu un wyrm.

Margaret i se cuibări la piept.

— E mort.

O sărută pe frunte.

— S-a terminat, Meg.

Faţa ei era mânjită de cenuşă. Ochii i se umplură de lacrimi, după care îşi duse o mână tremurândă la gură.

Afară, o rază de lumină se întindea în zare, roz ca un trandafir sălbatic. În timp ce zorii unei noi dimineţi de primăvară se iveau în Ţepuşe, se ţinură strâns în braţe şi o urmăriră acoperind cerul cu aur.

73
Apus

Brygstad, capitala Statului Liber al Mentendonului, bijuteria coroanei învăţăturii în Apus. Ani întregi visase să se întoarcă pe străzile oraşului. Văzu casele înalte şi înguste, fiecare cu câte-un fronton în chip de clopot.

Văzu acoperişurile parcă acoperite cu zahăr. Văzu turla cu frunze a Sanctuarului Sfântului, înălţându-se semeaţă din inima oraşului.

Niclays Roos stătea într-o trăsură încălzită, înfofolit într-o haină de blană. Cât bolise la palatul Ascalon, înalta Prinţesă Ermuna ceruse, printr-o scrisoare, prezenţa lui la curte. Cunoştinţele sale despre Răsărit, îi spusese ea-n scrisoare, aveau să îmbogăţească legătura dintre Mentendon şi Seiiki. Ba chiar era posibil să fie chemat pentru a ajuta la o nouă înţelegere legată de negoţ cu Imperiul celor Douăsprezece Lacuri.

Nici nu voia să audă de aşa ceva. Curtea aceea era bântuită. N-avea ce găsi acolo în afară de nălucile propriului trecut.

Şi totuşi, trebuia neapărat să-şi arate faţa. Nu se cădea să refuze o invitaţie regală, mai ales dacă nu voia să fie iar alungat.

Trăsura trecu hurducându-se peste Podul Soarelui. Privi pe fereastră la râul Bugen, care îngheţase, şi la turlele înzăpezite ale oraşului pe care-l pierduse. Trecuse acest pod pe jos, pe vremea când venise pentru prima dată la curte, călătorind dinspre Rozentun într-o căruţă cu fân. Pe vremea aceea, nu-şi îngăduia huzurul unei trăsuri. Mama lui îl lăsase fără moştenire, arătând, nu fără greşeală, că facea cât rangul lui. Nu avusese decât cămaşa de

pe el şi-o limbă ascuţită.

Lui Jannart îi fusese mai mult decât suficient.

Braţul stâng i se termina chiar sub cot. Deşi îl durea uneori, durerea era uşor de ignorat.

Moartea îl sărutase pe obraz pe *Perla Dănţuitoare.* Doctorii inyshiem îl asiguraseră că, de vreme ce trecuse greul, ceea ce-i mai rămăsese din braţ avea să se vindece. Nu avusese niciodată încredere în medicii inyshieni — erau cu toţii nişte escroci plini de falsă evlavie —, dar nu avea ce face, trebuia să-i creadă.

Eadaz uq-Năra fusese cea care-l rănise de moarte pe Nenumit cu Sabia cea Adevărată. *Apoi,* de parcă n-ar fi fost suficiente fapte de vitejie pentru o singură noapte, ea şi Tane Miduchi îl dăduseră gata cu giuvaierele. Aşa ceva se mai pomenise numai în legende, o poveste ce merita să-şi primească nemurirea prin cântece — iar Niclays dormise pe toată durata afurisitei de bătălii. Gândul făcu să i se ridice uşor colţul gurii într-un zâmbet. Jannart ar fi râs de-ar fi crăpat.

Undeva, în oraş, băteau clopotele. Cineva se căsătorea astăzi.

Trăsura trecu pe lângă Teatrul Statului Liber. În unele seri, Edvart se deghiza într-un lord neînsemnat şi ieşea pe furiş alături de Jannart şi Niclays ca să vadă câte-o operă, un concert sau o piesă de teatru. Ieşeau mereu la băute în Cartierul Vechi, astfel încât Edvart să lase grijile deoparte pentru o vreme. Niclays închise ochii, amintindu-şi de râsetele prietenilor lui care se prăpădiseră de multă vreme.

Măcar câţiva dintre prietenii lui reuşiseră să nu se prăpădească. După Asediul din Cârscaro, o mână de iscoade fuseseră trimise pe urmele Layei. În timp ce el zăcea la pat la bordul *Perlei Dănţuitoare,* cuprins de febră, îşi amintise câteva lucruri despre acea peşteră în care fuseseră închişi amândoi — adică vinele roşii ce şerpuiau prin pereţii ei.

O găsiseră pe Muntele Groazei. Aproape moartă de sete, fusese pusă pe picioare într-un spital de campanie, iar înalta Conducătoare Kagudo o dusese înapoi în Nzene pe corabia ei. După zeci de ani petrecuţi departe de casă, ajunsese în sfârşit acasă, şi deja-i scrisese ca să-l invite s-o viziteze.

Avea să meargă în curând, după ce vedea destul din Mentendon ca să fie sigur că e unde trebuia să fie. Ca să fie sigur că e adevărat.

Trăsura se opri la porţile palatului Brygstad — o clădire sumbră, din calcar negru, care-ascundea un interior de marmură albă

poleită cu aur. Un străjer îi deschise uşa.

— Doctore Roos, rosti acesta, Alteţa Sa Regală, înalta Prinţesă Ermuna, vă doreşte bun-vemt înapoi la curtea menteză!

Căldura făcea să-l usture ochii. Văzu vitraliul de la fereastra dormitorului care era camera cea mai de sus.

— încă nu!

Străjerul părea mai mult decât uluit.

— Doctore, repetă el, Alteţa Sa Regală vă aşteaptă la prânz!

— La prânz, băiete dragă. Acum nu-i prânzul.

Se lăsă pe spate.

— Poţi să-mi iei lucrurile, dar eu mă duc în Cartierul Vechi.

Cu jumătate de gură, străjerul dădu porunca.

Trăsura trecu zgâlţâindu-se prin partea de miazănoapte a oraşului, pe lângă librării, muzee, case ale breslaşilor şi brutării. Dorindu-şi cu nesaţ să vadă priveliştile, Niclays se propti în cot. Dinspre piaţa în aer liber pluteau miresme, aceleaşi miresme la care visase adesea pe Orisima. Turtă-dulce şi gutui zaharisite. Plăcinte care se tăiau cu latul cuţitului, scoţând la iveală o spirală din pere, brânză şi bucăţi de ou fiert tare dinlăuntru. Clătite presărate cu zahăr ars. Tartele cu mere pe care-i plăcea să le mănânce în timp ce se plimba de-a lungul râului.

Pe la toate colţurile, la tarabe se vindeau pamflete şi tratate. Priveliştea-l duse pe Niclays cu gândul la Purume şi Eizaru, prietenii lui din cealaltă parte a lumii. Poate, atunci când şi dacă avea să se ridice opreliştea de-a cutreiera mările, aveau să poată umbla pe aceste străzi alături de el.

Trăsura opri la un han dărăpănat de pe un bulevard ce pornea din piaţa Bu- runa. Vopseaua aurie de pe pancartă se uscase, dar, pe dinăuntru, Mândrul Soare era întocmai la fel cum şi-l amintea el.

Avea ceva de făcut înainte să se-arate în faţa curţii. Avea să caute nălucile, până nu-l găseau ele.

Datina cerea ca oamenii din Mentendon să fie lăsaţi să-şi doarmă somnul de veci în locul lor de baştină. Numai în cazuri rare se îngăduia ca ei să fie înmormântaţi altundeva.

Jannart fusese unul dintre acele cazuri rare. Datina cerea ca el să fie înmormântat în Zeedeur, dar Edvart, sfâşiat de durere, îi acordase celui mai drag prieten al său onoarea de-a fi înmormântat în Ţintirimul de Argint, acolo unde erau înmormântate vlăstarele Casei Lievelyn. La scurt timp după aceea, pe Edvart îl năpădiseră frigurile şi i se alăturase acolo, laolaltă cu fiica lui nou-născută.

Ţintirimul se afla aproape de Cartierul Vechi. Zăpada se depusese pe pământul lui, deasă şi neatinsă.

Niclays nu vizitase niciodată mausoleul. În schimb, fugise în Inys, copleşit de nevoia de-a tăgădui. Necrezând într-o viaţă de apoi, nu văzuse rostul statului de vorbă cu o bucată de piatră.

Aerul din mausoleu era rece ca gheaţa. O efigie, sculptată din alabastru, zăcea pe mormânt.

în timp ce se apropie de el, Niclays răsuflă adânc. Oricine-i sculptase imaginea, îl cunoştea bine când se-apropiase de patruzeci de ani. Pe scutul statuii, reprezentând ocrotirea Sfântului după moarte, era o inscripţie.

JANNART UTT ZEEDUR
NU CĂUTA SOARELE DE LA MIEZUL NOPŢII PE PĂMÂNT
CAUTĂ-L, DAR ÎNLĂUNTRU

Niclays îşi răsfiră degetele peste cuvinte.

— Oasele tale-s în urma mea. înaintea mea nu-i nimic. Tu eşti mort, eu îs bătrân, murmură el. Multă pică ţi-am mai purtat eu ţie, Jannart. Prea mă obişnuisem cu gândul că am să mor înaintea ta. Poate-am şi încercat să m-asigur că aşa o să fie. Te-am urât — ţi-am urât şi amintirea — pentru că ai plecat primul. Pentru că ai plecat de lângă mine.

Cu un nod în gât, se răsuci din trunchi. Lăsându-se în genunchi la podea, cu spatele la mormânt, îşi strânse braţele între genunchi.

— Am lăsat-o de izbelişte, Jan.

Glasu-i deveni aproape prea slab ca să se-audă.

— M-am rătăcit cu totul şi am pierdut-o din vedere pe nepoata ta! Când lupii au încercuit-o pe Truyde, eu n-am fost acolo ca să-i alung. M-am gândit...

Niclays clătină din cap.

— M-am gândit la moarte. Când m-au adus sus de pe *Perla Dănţuitoare,* am văzut marea arzând. Lumină din întuneric. M-am uitat în Hău şi aproape m-am lăsat să cad.

Chicoti sec.

— Apoi, am făcut un pas în spate. Prea îndurerat ca să trăiesc, prea laş ca să mor. Însă tu... M-ai trimis în acea călătorie cu un motiv anume. Singurul mod prin care să te pot cinsti mai departe la care m-am putut gândi a fost să continui să trăiesc. M-ai iubit. Necondiţionat. Ai văzut omul care puteam fi. Şi am să fiu acel om,

Jan! Am să rezist, soarele meu de la miezul nopţii!

Atinse încă o dată chipul de piatră, buzele care semănau atât de bine cu cele adevărate.

— Am să-mi învăţ inima să bată iar!

II durea sufletul să-l lase aşa, în întuneric. Şi totuşi, îl lăsă. Oasele-acelea îi dăduseră demult drumul din strânsoarea lor.

Afară, ninsoarea se mai potolise, dar tot era un ger aprig. În timp ce mergea înapoi prin ţintirim, cu lacrimile îngheţate pe obraji, o femeie intră pe porţile din fier foqat, purtând o haină căptuşită cu blană de samur. Când privi în sus, deschise gura, iar Niclays înmărmuri.

O cunoştea bine.

Aleidine Teldan utt Kantmarkt stătea în ţintirim.

— Niclays! şopti ea.

— Aleidine! răspunse el, nevenindu-i a crede.

încă era o femeie frumoasă, deşi era la vârsta de aur. Părul arămiu, des ca întotdeauna, avea şuviţe cărunte şi era prins într-un coc. încă avea inelul de logodnă la mână, dar nu era pe degetul arătător, unde-ar fi trebuit să fie. Nu fusese înlocuit cu niciun alt inel.

Se priviră ţintă. Aleidine îşi veni în fire prima.

— Chiar te-ai întors!

Scoase un sunet, aproape ca un hohot de râs.

— Am auzit eu nişte zvonuri, dar nu am îndrăznit să le dau crezare.

— Da, într-adevăr! După mai multe încercări!

Niclays încercă să se adune, dar parcă-i pierise vocea.

— Eu, ăăă — tu locuieşti aici acum? Adică, în Brygstad. Nu în ţintirim.

— Nu, nu. Tot în Casa Mătăsii, dar acum locuieşte Oscarde aici. Am venit să-l văd. Şi m-am gândit să trec şi pe la Jannart.

— Bineînţeles!

O clipă, se lăsă tăcerea între ei.

— Stai lângă mine, Niclays! îi ceru Aleidine, zâmbind scurt. Te rog!

Se gândi dacă era înţelept s-o urmeze, dar până la urmă o făcu, pornind spre o bancă din piatră de lângă zidul ţintirimului. Aleidine scutură zăpada de pe bancă înainte de-a se aşeza. îşi aduse aminte cum stăruia ea să facă lucruri de care de obicei s-ar fi ocupat servitorii, cum ar fi lustruirea incrustaţiilor şi ştergerea de praf a portretelor pe care Jannart le atârna prin casă.

Un timp îndelungat, liniştea continuă, neîntreruptă. Ani întregi, se întrebase ce-avea să spună dacă avea s-o întâlnească din nou pe Aleidine. Acum, descoperi că rămăsese fără cuvinte.

— Niclays, braţul tău!

Mantia-i căzuse, dezvăluindu-i ciotul.

— A, da! Piraţii, dacă-ţi vine să crezi! răspunse el, silindu-se să zâmbească.

— îmi vine să cred! Lumea vorbeşte prin oraşul ăsta! Deja eşti cunoscut ca aventurier!

Îi răspunse printr-un zâmbet uşor, care-i adânci ridurile din jurul ochilor.

— Niclays, ştiu că... noi doi nu am vorbit ca lumea de când a murit Jannart. Ai plecat atât de repede către Inys...

— Nu! se împotrivi el cu un glas răguşit! Ştiu că trebuie să-ţi fi dat seama. După atâta amar de ani...

— Nu caut să te mustru, Niclays, rosti ea cu blândeţe. Am ţinut foarte mult la Jannart, dar nu eu am fost stăpâna inimii lui. Familiile noastre ne-au aranjat căsătoriile, după cum bine ştii. N-a fost alegerea lui.

Fulgii de nea i se agăţau de gene.

— A fost un om deosebit! Nu mi-am dorit altceva pentru el decât să aibă parte de fericire. Tu ai fost acea fericire, Niclays, şi nu-ţi port pică. De fapt, îţi mulţumesc!

— Jannart ţi-a jurat doar ţie credinţă, nimănui altcuiva. Lui. A jurat-o într-un sanctuar, de faţă cu martori, spuse Niclays, cu glasul gâtuit. Ai fost mereu o femeie evlavioasă, Ally!

— Am fost, şi sunt, recunoscu ea, şi de aceea, deşi Jannart şi-a încălcat acel jurământ faţă de mine, eu nu am vrut să-l încalc pe-al meu faţă de el. Am jurat, întâi de toate, să-l iubesc şi să-l apăr.

îşi puse o mână delicată peste a lui.

— Avea nevoie de iubirea ta. Cea mai bună cale de-a mă ţine de ceea ce i-am făgăduit era să-l las să se bucure în linişte de ea. Şi să te poată iubi, la rândul lui.

Chiar credea ce spunea. Sinceritatea-i era săpată adânc pe faţă. Niclays încercă să vorbească, dar cuvintele, oricare-ar fi fost ele, îi rămaseră-n gât. îşi răsuci mâna şi-o prinse pe-a ei, în schimb.

— Truyde, spuse el, în cele din urmă. Unde-a fost înmormântată?

Durerea din privirea ei era de neîndurat.

— Regina Sabran a pus să-mi fie trimise rămăşiţele ei, spuse ea. Odihneşte pe domeniul familiei noastre, din Zeedeur.

Niclays o strânse şi mai tare de mână.

— I-a fost cumplit de dor de tine, Niclays, spuse ea. Semăna atât de mult cu Jannart! L-am văzut în zâmbetul ei, în inteligenţa ei... îmi doresc s-o fi văzut şi tu devenind femeie!

Ceva îl apăsa pe piept, facându-l să-i fie greu să răsufle. Îi tremura falca din pricina străduniei de-a se stăpâni.

— Ce-ai să faci acum, Niclays?

înghiţi în sec, încercând să scape de gustul durerii.

— Tânăra noastră prinţesă doreşte să-mi ofere un loc la curte, răspunse el, dar mai degrabă aş prelua un post de profesor. Nu că mi-ar oferi cineva unul.

— Intreab-o! îl îndemnă Aleidine. Sunt sigură că Universitatea din Brygstad te-ar primi cu braţele deschise.

— Un fost exilat, care cochetează cu alchimia şi a petrecut câteva săptămâni lucrând pentru piraţi, replică el sec. Da, ăsta pare un om pe care cineva l-ar vrea plămădind minţile vlăstarelor viitoare!

— Ai văzut mai mult din lume decât au putut unii scrie despre ea. Gândeş- te-te numai cu câte lucruri noi poţi veni, Niclays. Ai putea scutura catedrele de praf, ai putea face să prindă viaţă cuvintele din manuale.

Posibilitatea-l ungea pe suflet. Nu se gândise serios la asta, dar poate că *avea* s-o întrebe pe Ermuna dacă poate interveni în numele lui.

Aleidine privi spre mausoleu. Răsuflarea-i ieşea tremurând, ca un abur alb.

— Niclays. înţeleg dacă doreşti să-ţi trăieşti viaţa ca un cu totul alt om. Dar... De m-ai ferici din când în când cu tovărăşia ta...

— Da. Îi mângâie mâna şi adăugă: Desigur c-o voi face, Aleidine!

— Tare mult m-aş mai bucura. Şi bineînţeles, te-aş readuce în lume. Ştii tu, eu am un prieten drag la universitate, cam de anii noştri, care ştiu sigur că s-ar bucura să te cunoască. Alariks. Predă astronomia.

Îi sclipeau ochii.

— Sunt *sigură* că ţi-ar plăcea de el!

— Ei bine, pare...

— Şi Oscarde — vai, Oscarde ar fi peste măsură de bucuros să te revadă. Şi bineînţeles, poţi să rămâi la mine cât timp doreşti...

— Cu siguranţă n-aş dori să tulbur pe nimeni, dar...

— Niclays, i-o reteză ea, tu faci parte din familie. Tu nu ne-ai putea tulbura niciodată!

— Eşti foarte bună la suflet!

Se priviră unul pe celălalt o vreme, cu răsuflarea tăiată de revărsarea subită de curtoazie. În cele din urmă, Niclays reuşi să zâmbească, iar Aleidine făcu la fel ca el.

— Acum, am auzit că ai audienţă cu înalta noastră Prinţesă! N-ar cam fi vremea să te pregăteşti?

— Ba ar cam fi, recunoscu Niclays, dar, mai întâi, oare-aş putea să-ţi cer un mic favor?

— Desigur.

— Vreau să-mi povesteşti în — se uită la ceasul de buzunar — două ceasuri tot ce s-a întâmplat de când am plecat din Ostendeur. Trebuie să ajung din urmă ani întregi de politică şi de veşti, şi nu vreau să par ultimul neghiob în faţa prinţesei noastre. Jannart era istoricul, ştiu, dar mai ştiu şi că tu cunoşti tot ce-i de ştiut când vine vorba de bârfe.

Aleidine chicoti.

— Aş fi încântată, răspunse ea. Haide! Putem să ne plimbăm pe lângă Bugen! Şi poţi să-mi povesteşti totul despre aventura ta!

— O, domniţă dragă, spuse Niclays, am trecut prin destule cât să umplu o carte întreagă!

74
Apus

La Serinhall, lordul Arteloth Beck lucra într-un birou, cu un teanc de scrisori şi un caiet legat în piele lângă el. Părinţii-i plecaseră o săptămână, chipurile ca să schimbe atmosfera, dar Loth ştia că mama lui încerca să-l pregătească pentru viitor. Pentru a fi conte de Goldenbirch, cu un loc în Sfatul Virtuţilor, răspunzător de cea mai mare provincie din Inys.

Nădăjduise ca, odată cu trecerea anilor, să se schimbe ceva în el, precum un ceasornic pus în mişcare, şi că el avea să fie pregătit pentru asta. În schimb, el tânjea după viaţa de la curte.

Unul dintre prietenii lui cei mai dragi murise. Cât despre Ead, ştia că nu avea să rămână în Inys pentru totdeauna. Se dusese vestea că ea îl ucisese pe Nenumit, şi ea nu voia câtuşi de puţin să aibă parte de renumele ce venea odată cu această faptă. Mai devreme sau mai târziu, calea ei avea să o poarte către Miazăzi.

Curtea n-avea să mai fie niciodată la fel fără ei doi. Şi totuşi, era locul în care el se simţise cel mai bine. Era locul în care Sabran avea să conducă ani buni de aici înainte. Iar el voia să fie acolo, alături de ea, în inima ţării lor, ca să ajute la începutul unei noi epoci de aur pentru Inys.

— Bună seara!

Margret intră în birou.

— Cred că omul mai şi bate la uşă, zise Loth, căscând.

— Am bătut, frăţioare! De câteva ori, chiar!

Îi puse mâna pe umăr.

— Ia de-aici! Vin fiert!

— Mulţumesc!

Sorbi recunoscător o gură.

— Cât e ceasul?

— S-a dus demult vremea la care trebuia să adormim amândoi!

Margret se frecă la ochi.

— Tare ciudat mai e să fim singuri. Fără mama şi tata. Ce-ai făcut atâtea ceasuri treaz?

— De toate!

O simţi urmărindu-l în timp ce închidea caietul. În el erau trecute toate cheltuielile casei.

— Mai degrabă ai vrea să fii la palat, continuă Margret pe un ton blând.

îl cunoştea prea bine. Loth nu făcu decât să bea vinul, lăsându-l să-i încălzească stomacul.

— Mi-a plăcut mereu la Serinhall! Iar ţie ţi-a plăcut mereu la curte. Şi totuşi, eu am fost al doilea copil născut, aşa că tu trebuie să fii conte de Goldenbirch.

Margret oftă.

— Bag de seamă că mama a socotit că meriţi o copilărie departe de Goldenbirch, dacă tot o să fii zi-lumină acolo. De fapt, pe amândoi ne-a făcut să ne îndrăgostim de locul nepotrivit.

— Mda!

Fu nevoit să zâmbească, gândindu-se că era prea de tot.

— Asta e! N-avem ce face!

— Nu ştiu ce să zic. Inysul se schimbă, reluă Margret, cu o sclipire în ochi. Următorii câţiva ani vor fi grei, dar vor da un nou chip ţării acesteia. Trebuie să ne deschidem zările.

Loth ridică privirea spre ea, cu sprâncenele încruntate.

— Tu chiar spui lucruri din cele mai ciudate, surioară!

— Cei mai înţelepţi dintre noi nu sunt preţuiţi la vremea lor.

îl strânse de umăr, apoi puse o scrisoare în faţa lui.

— Asta a sosit azi-dimineaţă. încearcă să dormi ceva vreme, frate!

Plecă.

Loth întoarse scrisoarea pe dos şi văzu pecetea din ceară. Pe ea era gravată para Casei Vetalda.

I se strânse inima cât un pumn. Rupse pecetea şi despături scrisoarea ce conţinea un scris elegant.

în timp ce citea, o briză intră iute pe fereastra deschisă. Mirosea a iarbă proaspăt tăiată, a fân şi a viaţa de care-i fusese dor cât timp fusese departe de casă. Mirosurile Goldenbirch-ului.

Ceva se schimbase. Alte mirosuri dădeau năvală precum rămăşiţele aduse de valuri în visele lui. Sare, smoală şi vânt rece de mare. Vin îndoit, cu ghimbir şi nucşoară. Şi lavandă. Floarea ce-i înmiresmase visul despre Yscalin.

Luă pana în mână şi începu să scrie.

Focul ardea mocnit în Casa Măceşului. Pe marginea fiecărei ferestre era chiciură, albă precum dantela. În întuneric, Sabran stătea întinsă pe un divan, ameţită de vin, părând gata să adoarmă. După vatră, trecută demult de culmea oboselii, Ead o sorbea din priviri.

Uneori, când o privea pe Sabran, aproape că o credea Regele Trist, urmărind o nălucire peste dune. Apoi, Sabran îi atingea buzele sau venea la ea în dormitor, iar ea-şi dădea seama că era aievea.

— Am ceva să-ţi spun.

Sabran o privi.

— Sarsun a venit la mine cu câteva zile în urmă, murmură Ead. Cu o scrisoare din partea lui Chassar.

Vulturul de nisip intrase în zbor în palatul Ascalon şi i se oprise pe braţ, purtând o scrisoare. Lui Ead îi luase multă vreme să-şi adune curajul pentru a o citi şi şi mai multă vreme pentru a-şi descurca simţămintele după ce o citi.

Preaiubita...

Nu am cuvinte să vorbesc despre mândria mea auzind de faptele tale din Hău, nici despre uşurarea mea că inima ta bate cu la fel de multă putere ca întotdeauna. Când Abatesa ţi-a trimis sora să te reducă la tăcere, eu nu am fost în stare de nimic. Laş cum sunt, ţi-am greşit, aşa cum i-am făgăduit Zalei că nu aveam să fac niciodată.

Şi totuşi, îmi reamintesc — aşa cum se întâmplă întotdeauna — că tu n-ai avut niciodată nevoie de ocrotirea mea. Tu singură îţi eşti pavăză.

Îţi scriu cu mult-aşteptate veşti. Domniţele Roşii doresc ca tu să te întorci în Lasia, ca să iei mantia Abatesei. Dacă primeşti, ne vom întâlni în Kumenga, în prima zi de iamă. Iz-ar prinde bine mâna ta îndemânatică şi mintea ta limpede. Cel mai bine le-ar

prinde inima ta.

Nădăjduiesc c-ai să mă poţi ierta! Oricum, portocalul te-aşteaptă.

— S-a dus vestea că eu am fost ucigaşa, anunţă ea. E cea mai mare onoare pe care mi-ar fi putut-o acorda.

încet, Sabran se ridică în capul oaselor.

— Mă bucur pentru tine!

O luă pe Ead de mână.

— L-ai ucis pe Nenumit. Iar acesta a fost visul tău.

Privirile li se întâlniră.

— Ai să primeşti?

— Dacă mă duc, spuse Ead, am să pot plămădi viitorul Abaţiei.

îşi împreunară degetele.

— Patru dintre Inalţii Apuseni au murit. Asta înseamnă că wyvemii şi toţi urmaşii lor şi-au pierdut flacăra — dar chiar şi fără ea, ei tot rămân o primejdie pentru lume. Trebuie neapărat vânaţi şi ucişi, oriunde s-ar afla. Şi, desigur... un mare duşman rămâne în libertate.

— Fyredel.

Ead încuviinţă din cap.

— Trebuie neapărat să fie vânat, spuse ea, dar, ca Abatesă, aş putea să mă asigur şi că Domniţele Roşii se străduiesc să asigure statornicia acestei lumi. A unei lumi în afara umbrei Nenumitului.

Sabran mai turnă câte-un pahar de perată pentru fiecare.

— Ai fi în Lasia, spuse ea, pe un ton şovăitor.

— Da.

În aerul dintre ele se simţi deodată încordarea.

Ead nu fusese niciodată destul de naivă ca să creadă că şi-ar fi putut construi o viaţă împreună în Inys. Ca vicontesă, era potrivită pentru căsătoria cu o regină, dar nu putea fi prinţesă consoartă. Nu mai voia titluri şi daruri, nu mai voia locul de lângă tronul de marmură. Căsătoria cu o regină cerea credinţă doar meleagurilor ei, iar devotamentul lui Ead nu era rezervat decât pentru Maică.

Şi totuşi, ceea ce exista între ele nu putea fi tăgăduit. Sabran Berethnet era aceea care cânta sufletului ei.

— Aş veni să te văd, spuse Ead. Nu... des, nădăjduiesc că înţelegi lucrul acesta. Locul Abatesei este la Miazăzi. Dar aş găsi o cale.

Luă un pahar.

— Ştiu că ţi-am mai spus lucrul ăsta, Sabran, dar nu te-aş învinovăţi dacă ai alege să trăieşti astfel.

— Aş fi în stare să trăiesc cincizeci de ani de una singură pentru o singură zi cu tine!

Ead se dezbrăcă şi se duse lângă ea. Sabran se mută mai sus, apoi îşi încolăciră picioarele una în jurul alteia.

— Şi eu am ceva să-ţi spun, zise Sabran. Cam peste zece ani, am de gând să abdic. Am să mă folosesc de timpul rămas până atunci ca să asigur o trecere lină a puterii de la Casa Berethnet la un alt conducător.

Ead ridică din sprâncene.

— Poporul tău crede în divinitatea casei sale, spuse ea. Cum ai să lămureşti asta în faţa lui?

— Am să le spun că, acum că Nenumitul a murit, jurământul vechi de câteva evuri al Casei Berethnet — acela de-a-l ţine la depărtare — s-a împlinit. Apoi, am să ţin seama de făgăduinţă pe care i-am facut-o lui Kagudo, spuse ea. Am să îi dezvălui poporului meu adevărul. Despre Galian. Despre Cleolind. Va fi o Mare Reformă a întinderii Virtuţilor. Vor fi ani de tăgăduire, de furie — dar asta trebuie să facem.

Ead îi văzu privirea oţelită.

— Aşa să fie!

îşi lăsă capul pe umărul lui Sabran.

— Cine o să conducă în locul tău?

Sabran îşi sprijini obrazul de fruntea lui Ead.

— Iniţial, am crezut că trebuie să fie unul din următoarea generaţie de Duci Spirituali. Poporului i-ar fi mai uşor să îmbrăţişeze un nou conducător din rândurile nobilimii. Dar sincer... Nu cred că e bine ca viitorul unei ţări să stea în zămislirea pruncilor. O femeie e mai mult decât un pântece ce trebuie însămânţat. Poate că am să pot merge mai departe cu această Mare Reformă. Poate că am să reuşesc să zgudui temeliile succesiunii.

— Cred că ai fi în stare!

Ead îşi plimbă degetul pe clavicula ei.

— Poţi fi foarte convingătoare!

— Bănuiesc că am moştenit acest dar de la strămoaşa mea.

Ead ştia cât de tare o bântuia Kalyba. Kalyba şi profeţia pe care aceasta o făcuse. Adesea, Sabran se trezea noaptea, amintindu-şi de vrăjitoarea al cărei chip îl oglindea pe-al ei.

După ce se vindecase, Ead dusese trupul neînsufleţit al Kalybei

în Nurtha. Îi fusese greu să găsească pe cineva care s-o ducă pe insulă într-o barcă cu vâsle, dar în cele din urmă, când o recunoscuse pe Ead ca vicontesă de Nurtha, o femeie o dusese peste Marea cea Mică.

Puţinii oameni care locuiau în Nurtha vorbeau numai morgishiană şi îşi atârnau la uşi rădăcini de păducel. Nu-i vorbise niciunul în timp ce îşi croia drum prin pădure.

Păducelul se prăbuşise, dar nu putrezise. Ead vedea că fusese cândva la fel de impunător precum fratele lui de la Miazăzi. Stătuse printre crengile lui şi îşi închipuise o fată inyshiană culegând un fruct roşu, care-i schimbase viaţa pentru totdeauna.

O lăsase pe Vrăjitoarea din Inysca să se odihnească la umbra copacului. Tot ce mai rămăsese din stirpea Primilor Născuţi trăia acum doar înlăuntrul lui Sabran şi al lui Tane.

O vreme, numai trosnetul focului tulbura liniştea. În cele din urmă, Sabran se aşeză pe taburetul din faţa lui Ead, ca să stea cu faţa una spre cealaltă, şi-şi împreunară degetele.

— Să nu râzi de mine!

— Ai să zici vreo nerozie?

— Se prea poate.

Sabran se opri, de parcă ar fi vrut să se adune.

— În zilele dinaintea întinderii Virtuţilor, oamenii Inyscăi îşi faceau unul altuia o juruinţă casnică. O făgăduinţă c-aveau să-şi facă împreună o casă.

O privi în ochi.

— Tu trebuie să-ţi faci datoria de Abatesă! Eu trebuie să îmi fac datoria de Regină a Inysului. O vreme, trebuie să ne vedem fiecare de drumul ei... Dar, peste zece ani, ne vom revedea pe nisipul din Perchling. Şi ne vom găsi „undeva-ul”.

Ead coborî privirea spre mâinile lor împreunate.

Zece ani fără să fie alături de ea în fiecare zi. Zece ani de despărţire. Gândul îi pustia sufletul.

Dar ştia cum să tânjească după ceva îndepărtat. Ştia cum să îndure.

Sabran îi privi chipul îndelung. Într-un final, Ead se aplecă spre ea şi-o sărută.

— Zece ani, spuse ea, şi niciun răsărit mai mult!

75
RĂSĂRIT

PALATUL IMPERIAL ERA APROAPE LA FEL CUM FUSESE ULTIMA OARĂ CÂND LADY

Tane Miduchi pusese piciorul pe holurile lui. În timp ce soarele apunea, ea se îndepărtă de Sala Stelei Căzute, trecând de servitori care-i netezeau calea cu lopeţile şi suflându-şi în mâini ca să şi le încălzească.

În timp ce-şi readuna puterile, pregătindu-se pentru întoarcerea formală în înalta Strajă a Mării, fusese un soi de ambasador neoficial între Seiiki şi Imperiul celor Douăsprezece Lacuri. împăratul Neîncetat fusese curtenitor, ca de obicei. Îi dăduse o scrisoare pe care s-o ducă în Ginura, aşa cum obişnuia el să facă, şi vorbiseră mult timp despre ceea ce se întâmpla pe alte continente.

Părea linişte peste tot în lume, şi totuşi Tane era neliniştită. Ceva anume o chema dintr-un trecut îndepărtat.

Nayimathun o aştepta în Curtea cea Mare, înconjurată de curteni lacustrini bine îmbrăcaţi, care-i atingeau cu grijă câte-un solz, ca binecuvântare. Tane urcă în şa şi-şi puse mănuşile.

— Ai scrisoarea? întrebă dragoniţa.

— Da.

Tane o mângâie pe gât.

— Eşti pregătită, Nayimathun?

— întotdeauna.

Porni spre cer şi în curând erau deasupra Mării Soarelui Dănţuitor. Piraţii încă-i cutreierau apele. Deşi discuţiile cu Inysul erau în desfăşurare, boala roşie încă nu era ţinută în frâu, iar deocamdată, Marele Edict rămânea valabil. Tane bănuia că aşa

avea să rămână timp de multă vreme.

împărăteasa de Aur încă era pe-acolo, pe undeva. Avea să trăiască atât timp cât ţinea opreliştea de-a cutreiera mările, şi atât timp cât ea era în viaţă, negoţul cu carne de dragon avea să meargă mai departe. Tane avea de gând să se ţină de jurământul pe care i-l făcuse pe Komoridu, la umbra dudului. De îndată ce i se vindecaseră rănile, începuse să se pună pe picioare, alături de Onren şi de Dumusa. Curând, avea să fie pregătită să se întoarcă printre valuri.

Despotul din Seiiki o răsplătise pentru faptele sale din Hău. Îi dăruise un conac în Nanta şi îi redase viaţa de dinainte.

În afară de Susa. Pierderea ei avea să fie ca vârful unei săgeţi înfipte în ea, prea adânc ca să poată fi scoasă. În fiecare zi, se aştepta să apară o altă nălucă a apei. O nălucă fără cap.

Nayimathun o duse înapoi în Ginura, unde lăsă scrisoarea şi se întoarse la Castelul Florilor de Sare. În timp ce-şi pieptăna părul, îşi îndreptă privirea către oglinda din aramă şi-şi plimbă degetul peste cicatricea de pe obraz. Cicatricea care-i aşternuse calea către Hău.

Se schimbă de hainele murdare de pe drum şi-şi aruncă mantia pe umeri. La asfinţit, porni spre golful Ginura, unde Nayimathun se scălda pe aceeaşi plajă pe care fusese capturată. Tane se îndreptă spre apa mică.

— Nayimathun, spuse ea, punându-i o mână pe solzi, aş vrea să merg acum. Dacă mă poţi duce.

Privirea aceea sălbatică o întâlni pe-a ei.

— Da, răspunse dragoniţa. Spre Komoridu.

Cu puţin timp înainte, Tane se întorsese în satul Ampiki — în prima vizită din copilărie — ca să caute orice urmă a lui Neporo de Komoridu. Satul nu mai fusese reconstruit după foc. Singurii locuitori de-acolo erau tinerii care adunau alge de pe ţărm.

Se întorsese pe Insula Penelor pentru a discuta cu Bătrânul Vara, care-o primise cu braţele deschise. Îi spusese tot ce ştia despre Neporo, deşi erau foarte puţine lucruri. Scria câte ceva prin documente despre căsătoria ei cu un pictor, mai erau câteva scrisori legate de ridicarea la putere a unui nou conducător la Răsărit şi câteva desene cochete cu felul în care-ar fi putut arăta regina insulei Komoridu.

În final, o putea găsi într-un singur loc.

Lumina pulsa prin trupul lui Nayimathun în timp ce zbura. Când

insula Komoridu îi apăru în faţă — o pată de cerneală pe faţa mării —, ea coborî pe nisipul ei, iar Tane alunecă din şa.

— Te-aştept aici, spuse Nayimathun.

Tane o mângâie drept răspuns. Aprinse felinarul şi pomi printre copaci.

Aceea-i era moştenirea. Insula proscrişilor.

Într-o zi aleasă de soartă, pe când era copilă, în Ampiki, Tane urmărise un fluture până la mare. Bătrânul Vara îi spusese că, în unele poveşti, fluturii erau spiritele morţilor, trimise de către marele Kwiriki. La fel ca dragonii, fluturii-şi puteau schimba înfăţişarea, şi astfel, marele Kwiriki, în înţelepciunea lui, şi-i alesese drept soli din planul ceresc. Dacă n-ar fi fost acel fluture, Tane ar fi pierit laolaltă cu părinţii ei, iar giuvaierul s-ar fi pierdut.

Ceasuri întregi umblă prin pădurea tăcută. Ici şi colo, zărea urme din ceea ce trebuia să fi fost acolo cu o mie de ani înainte. Temeliile unor case demult prăbuşite. Cioburi de oale. Tăişul unui topor. Se întreba dacă, dedesubt, pământul era plin de oseminte. Nesigură ce şi din ce pricină căuta, merse până când dădu de o peşteră. înăuntru, găsi statuia unei femei, cioplită în piatră, cu faţa roasă de vreme, dar întreagă.

Tane cunoştea acest chip. Era al ei.

Puse felinarul jos şi îngenunche în faţa Primei Născute. În mintea ei, se gândise la o grămadă de lucruri pe care să i le spună, dar când se trezi aici, avu un singur lucru de spus:

— Mulţumesc!

Neporo o privi, tot fără să clipească.

Tane o privi, simţindu-se de parcă ar fi fost într-un vis. Rămase până când se stinse felinarul. În întuneric, urcă treptele pe care le mai urcase o dată, spre dudul sfâşiat ce murise la lumina stelelor. Tane se întinse lângă el şi adormi.

Dimineaţă, ţinea un fluture alb în palma făcută căuş, iar coasta-i era umedă de sânge.

76
APUS

TRANDAFIRUL VEŞNIC SE APROPIA DE COASTA DE APUS A YSCALINULUI. DE CÂND dispăruse Fyredel, locuitorii lui începuseră să repare stricăciunile făcute în Anii Draconici. Se plantă lavandă pe câmpurile ce fuseseră arse. Şi, curând, perii roşii aveau să îndulcească din nou străzile din Cârscaro.

Marsuinii săreau laolaltă dintre valuri şi împroşcau cu apă. Se lăsa înserarea, dar Ead nu se simţise nicicând mai trează. Vântul sărat îi juca prin păr, iar ea-l inspiră adânc în plămâni.

Abatesă. Cea care stătea acolo unde stătuse odinioară Maica. Paznică a portocalului.

Toată viaţa, fusese slujnică. Niciodată nu ştiuse ce însemna să cârmuieşti. Petrecuse şi destul timp alături de Sabran pentru a şti că o coroană era o greutate mare de dus — dar Abaţia Portocalului nu avea nicio coroană. Ea nu era o împărătească sau o regină, ci doar o mantie printre multe altele.

Avea să afle unde se ascunsese Fyredel şi să-l ucidă, la fel cum îl ucisese şi pe stăpânul său. N-avea să aibă linişte până ce singurul foc ce se înălţa venea din partea portocalului şi a magilor ce se hrăneau din rodul său. Iar când Steaua Pletoasă avea să se reîntoarcă, echilibrul avea să fie restabilit.

Gian Harlowe veni să i se alăture la pupa, cu pipa de lut în mână. O aprinse cu un amnar, răsuflă adânc şi scoase un fuior de fum albăstrui. Ead îl privi îndepărtându-se.

— Regina Marosa are să poftească suveranii străini la curtea ei în primăvară, din câte-am auzit, zise el. Ca să redeschidă Yscalinul.

Ead încuviinţă din cap.

— Să nădăjduim că această pace are să ţină!

— Mda.

O vreme se-auzi numai sunetul valurilor.

— Căpitane, spuse Ead, iar Harlowe scoase un mormăit, la curtea inyshiană umblă zvonuri despre dumneavoastră, şuşotite prin umbre. Zvonuri cum c-aţi fi curtat-o pe regina Rosarian.

Urmări cum i se înnegura chipul.

— Zice-se că voiaţi s-o duceţi în Laguna Laptelui.

— Laguna Laptelui e-o legendă, răspunse el, tăios. O poveste şoptită copiilor şi îndrăgostirilor cuprinşi de deznădejde.

— O tânără înţeleaptă mi-a spus cândva că toate legendele se nasc dintr-un sâmbure de adevăr.

— Tu vrei adevărul, sau regina Inysului?

Ead aşteptă, urmărindu-i chipul. Acei ochi erau într-un trecut îndepărtat.

— N-a prea semănat niciodată cu Rose.

Vocea i se îmblânzi.

— S-a născut noaptea, ştii? Se zice că asta face un copil să fie trist din fire... Dar Rose a venit pe lume la cântul ciocârliei.

Trase din nou din pipă.

— E mai bine, spuse el, ca unele adevăruri să fie îngropate. Ca unele castele să rămână în cer. Există făgăduinţe ascunse în poveştile rămase nedepănate. Pe tărâmul umbrelor, cunoscute doar de câţiva oameni.

Privi spre ea.

— Tu ar trebui să ştii asta, Eadaz uq-Năra. Tu, ale cărei taine vor fi cântate cândva.

Zâmbind uşor, Ead îşi îndreptă privirea către stele.

— Cândva, poate. Dar nu astăzi.

PERSONAJELE POVEŞTII

Numele răsăritene sunt trecute cu numele de familie mai întâi.

Numele apusene şi ale celor de la Miazănoapte şi de la Miazăzi sunt trecute cu numele mic mai întâi.

POVESTITORII

Arteloth „Loth" Beck: Moştenitorul de drept al înstăritei provincii a munţilor Leas din Inys şi a domeniului Goldenbirch. Fiul cel mare al lordului Clarent şi al lui lady Annes Beck, fratele lui Margret Beck şi cel mai apropiat prieten al lui Sabran a IX-a a Inysului.

Eadaz du Zăla uq-Năra *(cunoscută şi drept* Ead Duryan): O iniţiată a Abaţiei Portocalului, deghizată la momentul poveştii într-o Cameristă de Rând din Casa de Sus a lui Sabran a IX-a. Este o urmaşă a lui Siyăti uq-Năra, care a fost cea mai apropiată prietenă a lui Cleolind Onjenyu.

Niclays Roos: Anatomist şi alchimist din Statul Liber al Mentendonului, fost prieten al lui Edvart al Il-lea. A fost alungat de Sabran a IX-a a Inysului pe Orisima, ultimul avanpost comercial din Apus.

Tane: O orfană seiikineză trimisă să înveţe în Casele de învăţătură în copilărie, pentru a se pregăti să intre în înalta Strajă a Mării. învăţăcel principal din Casa de Miazăzi.

RĂSĂRIT

Ofiţerul-Şefi Oficialul responsabil pentru securitatea postului mentez de negoţ de pe Orisima.

Amiralul: Comandantul înaltei Străji a Mării. Conducătorul Clanului Miduchi. La momentul poveştii, călăreşte pe Tukupa

cea Argintie.

Bătrânul Vara: Vindecător şi arhivist la Sala Vane de pe Insula Penelor.

Dumusa: învăţăcel principal din Casa de Apus, provenind din clanul Miduchi. Bunicul ei din partea tatălui a fost un explorator de la Miazăzi, executat pentru că a încălcat Marele Edict.

Ghonra: Moştenitoarea Flotei Ochiului de Tigru, fiica adoptivă a împărătesei de Aur şi căpitan al *Corbului Alb.* Îi place să se numească „Prinţesa Mării Soarelui Dănţuitor”.

Guvernatorul Capului Hisan: Oficialul răspunzător de administrarea regiunii seiikineze a Capului Hisan. El trebuie să se asigure de respectarea legii seiikineze de către coloniştii lacustrini şi mentezi.

Guvematoarea din Ginura: Oficialul care răspunde de administrarea capitalei seiikineze Ginura. Este şi magistrat-şef în Seiiki. Potrivit datinii, acest post este mereu ocupat de cineva din Casa Nadama.

Ishari: învăţăcel din Casa de Miazăzi. Colegă de cameră cu Tane.

împărăteasa de Aur; Conducătoarea Flotei Ochiului de Tigru — cea mai impunătoare flotă de piraţi din Răsărit, alcătuită din aproximativ 40 000 de piraţi — şi căpitan al celei mai mari corăbii din flotă, *Căutarea.* Ea conduce negoţul cu came de dragon, în afara legii.

Kanperu: învăţăcel din Casa de Apus.

Laya Yidage: Tălmăcitoarea împărătesei de Aur. A fost luată prizonieră de Flota Ochiului de Tigru după ce-a încercat să-şi urmeze aventurosul tată în Seiiki.

Marea împărătească Văduvă: Membră a Casei Lakseng după căsătorie. A fost regenta oficială a nepotului ei, împăratul Neîncetat al celor Douăsprezece Lacuri, cât timp acesta a fost minor.

Moyaka Eizaru: Doctor din Ginura. Tatăl Iui Purume. Prieten şi fost elev al lui Niclays Roos.

Moyaka Purume: Anatomistă şi botanistă din Ginura. Fiica lui Eizaru. Prietenă şi fostă elevă a lui Niclays Roos.

Muşte: Asistentul lui Niclays Roos de pe Orisima. Tovarăşul Panayei.

Nadama Pitosu: Despotul din Seiiki şi, la momentul poveştii, conducătorul Casei Nadama. Provine din stirpea Primului Despot, care a pus mâna pe arme ca să răzbune prăbuşirea Casei Noziken.
Onren: învăţăcel principal din Casa de Răsărit.
Padar: Navigator pe corabia *Căutarea.*
Panaya: Locuitoare a Capului Hisan şi tălmăcitoare a coloniştilor de pe Orisima. Tovarăşa lui Muşte.
Susa: Locuitoare a Capului Hisan şi prietena din copilărie a lui Tane. Copil al străzii, până când a fost adoptată de un hangiu.
Turosa: învăţăcel principal din Casa de Miazănoapte, urmaş al clanului Miduchi, cunoscut pentru priceperea în lupta cu sabia. Vechiul rival al lui Tane.
Viceregele de pe Orisima: Oficialul mentez care supraveghează portul comercial de pe Orisima.

PERSONAJE ISTORICE ŞI DECEDATE DIN RĂSĂRIT

Dotnniţa-care-umblă-prin-Zăpadă: Personaj semilegendar. L-a oblojit pe Kwiriki pe vremea când era rănit şi deghizat în pasăre. Pentru a-i mulţumi, Kwiriki i-a cioplit Tronul Curcubeului şi i-a dat putere asupra Seiikiu- lui. A fost membră fondatoare a Casei Noziken şi prima împărătească din Seiiki.
Fetiţa Umbrelor: Figură mitică. O fată de ţăran care şi-a jertfit viaţa pentru a-i înapoia Dragoniţei Primăverii giuvaierul ce-i fusese furat.
Neporo: Se numeşte pe sine însăşi Regina de pe Komoridu. Se cunosc foarte puţine lucruri despre ea.
Noziken Mokwo: Fostă împărătească din Seiiki. Conducătoarea Casei Noziken pe vremea domniei ei.

MIAZĂZI

Chassar uq-Ispad: Mag de la Abaţia Portocalului şi principala legătură cu lumea exterioară. Se dă drept ambasadorul regelui Jantar şi al reginei Saiyma ai Ersyrului ca să aibă acces Ia curţile străine. A ajutat la creşterea Iui Eadaz uq-Năra după moartea subită a mamei ei bune. Chassar are darul îmblânzirii păsărilor, folosindu-se adesea de Sarsun şi Parspa pentru a-şi duce munca la bun sfârşit.
Jantar I (cel Preafrumos): Regele Ersyrului şi conducătorul

Casei Taumargam. Soţul reginei Saiyma şi un aliat al Abaţiei Portocalului

Jondu du Ishruka uq-Năra: Prietenă din copilărie şi mentor al lui Eadaz uq-Năra. A fost trimisă în Inys să o găsească pe Ascalon. Precum Eadaz, este o urmaşă a lui Siyăti uq-Năra.

Kagudo Onjenyu: înalta Conducătoare a Domeniului Lasiei şi, la momentul poveştii, conducătoarea Casei Onjenyu. Este o urmaşă a lui Selinu, Păstrătorul Jurământului, din partea fiului său, fratele vitreg al lui Cleolind Onjenyu. Kagudo este o aliată a Abaţiei Portocalului şi a fost păzită de Domniţele Roşii încă din ziua în care s-a născut.

Mita Yedanya: Abatesa Portocalului. În trecut, a fost *munguna,* sau presupusa moştenitoare.

Nairuj Yedanya: Domniţă Roşie a Abaţiei Portocalului şi presupusa *munguna* a acesteia.

Saiyma Taumargam: Regina consoartă a Ersyrului şi soţia lui Jantar I.

PERSONAJE ISTORICE ŞI DECEDATE DE LA MIAZĂZI

- ♦♦ **Cel ce Cântă în Zori:** Profet străvechi al Ersyrului. Printre prezicerile sale, a spus că soarele va răsări din Muntele Groazei şi va rade de pe faţa pământului Gulthaga, prinsă într-un război crâncen cu poporul său
- ♦♦ **Cleolind Onjenyu** (Maica *sau* Domniţa): Prinţesa încoronată a Domeniului Lasiei şi fiică a lui Selinu, Păstrătorul Jurământului. întemeietoarea Abaţiei Portocalului. Religia Virtuţilor Cavalerilor propovăduieşte că ea s-a căsătorit cu sir Galian Berethnet şi a devenit regină consoartă a Inysului după ce acesta I-a înfrânt pe Nenumit pentru a o salva. Membrii Abaţiei cred că de fapt Cleolind l-a înfrânt pe Nenumit, iar cei mai mulţi cred că n-a trăit alături de Galian. Cleolind a murit la scurt timp după ce a plecat din Abaţie cu treburi necunoscute, nu cu mult după întemeierea acesteia.
- ♦♦ **Regele Trist:** Figură semimitică, despre care se spune că ar fi fost un rege timpuriu al Casei Taumargam. A rătăcit prin deşert, pe urmele unei năluciri cu soţia lui, Regina Fluture, şi a murit de sete. Ersyrienii se folosesc de el ca de eroul unei poveşti cu tâlc, cel mai adesea pentru a-i preveni pe ceilalţi cu privire la dragostea oarbă.

Regina Fluture: Figură semimitică. A fost o regină consoartă

preaiubită a Inysului, care a murit de tânără, afundându-şi soţul într-o durere fată margini.

Selinu Păstrătorul Jurământului: înalt Conducător al Lasiei şi conducătorul Casei Onjenyu pe vremea când Nenumitul s-a stabilit în Yikala. A organizat o loterie a vieţilor pentru a îmbuna fiara, care s-a încheiat abia când fiica lui, Cleolind, a fost aleasă ca jertfa.

Siyăti uq-Năra: Preaiubita prietenă şi slujitoare a lui Cleolind Onjenyu. A devenit Abatesă a Portocalului după moartea lui Cleolind în străinătate. Mulţi fraţi şi surori din Abaţie sunt urmaşii lui Siyăti din partea celor şapte copii ai ei.

- ♦♦ **Zăla du Agriya uq-Năra:** Soră a Abaţiei şi mama bună a Iui Eadaz du Zăla uq-Năra. A fost otrăvită când Eadaz avea şase ani.

ÎNTINDEREA VIRTUŢILOR

- ♦♦ **Aleidine Teldan utt Kantmarkt:** Membră a înstăritei familii Teldan, a fost înnobilată după căsătoria cu lordul Jannart utt Zeedeur, viitorul duce de Zeedeur. La momentul poveştii este cunoscută drept Ducesa Văduvă de Zeedeur. Bunica lui Truyde.

V Annes Beck (lady Goldenbirch): Fiica baronului şi a baronesei de Greensward. Contesă de Goldenbirch prin căsătoria cu lordul Clarent Beck. Mama lui Arteloth şi Margret. Fostă Doamnă din Dormitor a lui Rosarian a IV-a a Inysului.

Arbella „Bella" Glenn (vicontesă Suth): Una dintre cele trei Doamne din Dormitor ale lui Sabran a IX-a a Inysului şi Păstrătoarea Giuvaierelor Reginei. A fost şi Doamnă din Dormitor, doică şi Stăpâna Robelor pentru răposata Rosarian a IV-a. De la moartea lui Rosarian, nu a mai scos o vorbă.

Aubrecht al II-lea (Prinţul Roşu): înaltul Prinţ al Statului Liber al Men- tendonului, la momentul poveştii, conducătorul Casei Lievelyn. Strănepotul răposatului prinţ Leovart şi nepotul răposatului prinţ Edvart. Fratele Ermu- nei, al Bedonei şi al lui Betriese. Este cel mai mare dintre fraţi.

Bedona Lievelyn: Prinţesă a Statului Liber al Mentendonului. Sora lui Aubrecht, a Ermunei şi a lui Betriese.

Betriese Lievelyn: Prinţesă a Statului Liber al Mentendonului. Sora Iui Aubrecht, a Ermunei şi a Bedonei. Este cea mai mică

dintre fraţi, s-a născut chiar după Bedona, care-i este geamănă identică

Calidor Stillwater: Al doilea fiu al Neldei Stillwater, Ducesa Curajului. Tovarăş al lui lady Roslain Crest şi tatăl lui lady Elain Crest.

Căpetenia Askrdalului: Nobilul de rang cel mai înalt din străvechiul Ducat al Askrdalului din Hroth. Prieten al lui lady Igrain Crest.

Clarent Beck (lord Goldenbirch): Conte de Goldenbirch şi Ţiitorul Provinciilor Leas. Tovarăşul lui lady Anne Beck. Tatăl lui Arteloth şi Margret. **Elain Crest:** Fiica lui lady Roslain Crest şi a lordului Calidor Stillwater. Se aşteaptă ca ea să moştenească Ducatul Dreptăţii, după mama ei, care urmează să-l preia.

Ermuna Lievelyn: Prinţesă încoronată a Statului Liber al Mentendonului şi arhiducesă de Ostendeur. Sora lui Aubrecht, a Bedonei şi a Iui Betriese. **Estina Melaugo:** Şefa echipajului de pe *Trandafirul Veşnic.*

Gautfred Plume: Timonier pe *Trandafirul Veşnic.*

Gian Harlowe: Corsar inyshian şi căpitan al *Trandafirului Veşnic.* Se zvoneşte că ar fi fost ibovnicul lui Rosarian a IV-a a Inysului, care i-a dăruit corabia. **Grance Lambren:** Membru al Cavalerilor Corpului.

Gules Heath: Cel mai vechi membru al Cavalerilor Corpului.

Hallan Boum: Doctorul Regal al lui Sabran a IX-a a Inysului.

Helchen Roos: Mama lui Niclays Roos. S-a înstrăinat de fiul ei de zeci de ani.

Igrain Crest: Ducesa Dreptăţii, înaltă Trezorieră a Inysului şi, la momentul poveştii, conducătoarea Casei Crest. A fost regentă din toate punctele de vedere în afară de nume pe vremea când Sabran a IX-a a Inysului era minoră şi a rămas sfetnica ei de încredere în Sfatul Virtuţilor.

Jillet Lidden: Domnişoară de onoare în Casa de Sus a Iui Sabran a IX-a a Inysului. Adesea cântă la curte.

Joan Dale: Membră a Cavalerilor Corpului şi a doua după sir Tharian Lintley. Este o rudă îndepărtată a lui sir Antor Dale.

Kalyba (Doamna din Pădure *sau* Vrăjitoarea din Inysca): Un personaj misterios din istoria inyshiană. Creatoarea lui Ascalon. Se spune că trăia în crân- gul-farmăcat din partea de

miazănoapte a Inysului şi că răpea şi ucidea copii. **Katryen „Kate" Withy:** Stăpâna Robelor şi una dintre cele trei Doamne din Dormitor ale lui Sabran a IX-a a Inysului. Este nepoata preferată a lordului Bartal Withy, Ducele Tovărăşiei.

Kitston Glade: Poet de curte al lui Sabran a IX-a a Inysului şi prieten al lordului Arteloth Beck. Unicul moştenitor al contelui şi contesei de Honeybrook. Moştenitor de drept al provinciei Ţinuturilor de Jos.

Lemand Fynch: Actual Duce al Cumpătării şi Lord Amiral al Inysului în locul unchiului său dispărut, lordul Wilstan Fynch, al cărui loc îl ocupă în Sfatul Virtuţilor. Conducătorul actual al familiei Fynch.

Linora Payling: Fiică a contelui şi contesei de Payling Hill. Este Cameristă de Rând în Casa de Sus a lui Sabran a IX-a a Inysului.

Margret „Meg" Beck: Fiica şi cel mai mic copil al lordului Clarent şi al lui lady Annes Beck. Este Cameristă de Rând în Casa de Sus a lui Sabran a IX-a a Inysului şi Paznică a Bibliotecii Iatacului. Sora lui Arteloth Beck.

Marke Birchen: Membru al Cavalerilor Corpului.

Marosa Vetalda: Donmata Yscalinului. Fiica lui Sigoso al III-lea şi a răposatei sale tovarăşe, regina Sahar.

Nelda Stillwater: Ducesa Curajului şi Doamnă Cancelar a Inysului. Conducătoarea actuală a familiei Stillwater.

Oliva Marchyn: Mama Domnişoarelor, care supraveghează Domnişoarele de Onoare.

Oscarde utt Zeedeur: Duce de Zeedeur şi ambasador mentez în Regatul Inysului. Fiul lordului Jannart utt Zeedeur şi al lui lady Aleidine Teldan utt Kantmarkt.

Priessa Yelarigas: Prima Doamnă din Dormitor a donmatei Marosa din Yscalin.

Ranulf Heath cel Tânăr: Conte de Deom şi Paznic al Lacurilor. Tatăl său, Ranulf Heath cel Bătrân, a fost prinţul consort al lui Jillian a Vl-a a Inysului, bunica lui Sabran a IX-a.

Raunus al III-lea: Rege al Hrothului şi conducător actual al casei Hraustr. **Ritshard Ellen** Ducele Mărinimiei şi capul actual al familiei Eller. Membru al Ducilor Spirituali.

Roslain Crest: Doamnă Şefa din Dormitor a lui Sabran a IX-a a Inysului şi moştenitoare de drept a Ducatului Dreptăţii. Mama

ei, lady Helain Crest, a ocupat aceeaşi poziţie în casa Iui Rosarian a IV-a. Roslain este tovarăşa lordului Calidor Stillwater, mama lui lady Elain Crest şi nepoata lui lady Igrain Crest.

Sabran a IX-a (cea Măreaţă): Cea de-a treizeci şi şasea regină a Inysului şi actuala conducătoare a Casei Berethnet. Fiica lui Rosarian a IV-a. Ca toate membrele dinastiei ei, pretinde că provine din stirpea lui sir Galian Berethnet şi a prinţesei Cleolind de Lasia.

Seyton Combe (Şoimul de Noapte): Duce al Cuviincioşiei, Secretar Principal şi stăpânul iscoadelor lui Sabran a IX-a.

Sigoso al III-lea: Rege al Yscalinului şi actual conducător al Casei Vetalda, ce se numeşte, la momentul de faţă, *Rege întrupat.* Cândva credincios întinderii Virtuţilor, s-a lepădat de Virtuţile Cavalerilor şi a jurat credinţă Nenumitului. Tatăl Marosei Vetalda, fiica lui cu Sahar Taumargam.

Tallys: Ajutor de bucătar din Casa de Jos a lui Sabran a IX-a a Inysului.

Tharian Lintley: Căpitan al Cavalerilor Corpului, garda personală a lui Sabran a IX-a a Inysului. Deşi are sânge de om de rând, a devenit membru al Sfatului Virtuţilor după ce a fost uns cavaler.

Thim: Dezertor de pe *Porumbelul Negru,* la momentul poveştii, artilerist pe *Trandafirul Veşnic.*

Triam Sulyard: Fost paj în Casa de Jos a lui Sabran a IX-a a Inysului, apoi scutier al lui sir Marke Birchen. S-a căsătorit în taină cu lady Truyde utt Zeedeur.

Truyde utt Zeedeur: Moştenitoarea de drept a Ducatului Zeedeur. Fiica lui Oscarde utt Zeedeur şi a răposatei sale tovarăşe. Slujeşte ca domnişoară de onoare în Casa de Sus a lui Sabran a IX-a a Inysului.

Wilstan Fynch: Ducele Cumpătării, Lord Amiral al Inysului şi prinţ consort al răposatei Rosarian a IV-a a Inysului. A devenit ambasador rezident al Regatului Yscalinului după moartea acesteia. Nepotul Iui, lordul Lemand Fynch, îi ocupă poziţia în Sfatul Virtuţilor în lipsa lui.

Antor Dale: Cavaler care s-a căsătorit cu Rosarian I a Inysului după ce i-a făcut curte în văzul tuturor. Tatăl ei, Isalarico al IV-lea al Yscalinului, şi-a dat încuviinţarea pentru nunta lor, pentru că era pe placul poporului. Sir Antor Glade întruchipează idealurile tuturor cavalerilor.

Brilda Glade: Doamnă-Şefa din Dormitor pentru Sabran a VH-a a Inysului, care i-a devenit în cele din urmă tovarăşă.

Carnelian I (Floarea Ascalonului): A patra regină a Casei Berethnet.

Carnelian a IlI-a: A douăzeci şi cincea regină a Casei Berethnet. **A** pricinuit tulburări când nu a vrut să tocmească o doică pentru fiica ei, prinţesa Marian. S-a îndrăgostit de lordul Rothurt Beck, dar nu a reuşit să se mărite cu el.

- ♦♦ **Carnelian a V-a** (Porumbiţa îndoliată): A treizeci şi treia regină a Casei Berethnet, cunoscută pentru vocea ei frumoasă şi pentru perioadele de tristeţe. Străbunica lui Sabran a IX-a a Inysului.
- ♦♦ **Edrig de Arondine:** Prieten de încredere al lui sir Galian Berethnet, care i-a slujit drept cavaler. Când Galian a fost încoronat rege al Inysului, Edrig a fost numit Paznicul Provinciilor Leas şi a primit numele de familie *Beck.*
- ♦♦ **Edvart al Il-lea:** înalt Prinţ al Statului Liber al Mentendonului. Edvart şi fiica lui nou-născută au murit la scurt timp după Jannart utt Zeedeur, pe vremea Groazei din Brygstad, când jumătate din curtea menteză a murit de boala asudării. A fost urmat la tron de către unchiul său, Leovart.
- ♦♦ **Galian Berethnet** (Sfântul *sau* Galian înşelătorul): Primul Rege al Inysului. Galian s-a născut în satul inyscan Goldenbirch, dar a ajuns la rangul de scutier pentru Edrig de Arondine. Religia Virtuţilor Cavalerilor, întemeiată de Galian pe baza codului cavaleresc, propovăduieşte faptul că el l-a înfrânt pe Nenumit în Lasia, s-a căsătorit cu prinţesa Cleolind din Casa Onjenyu şi a întemeiat, alături de ea, Casa Berethnet. Preamărit în întinderea Virtuţilor, dar dispreţuit prin alte părţi, adepţii săi cred că Galian Berethnet domneşte în Halgalant, curtea din ceruri, unde îi aşteaptă pe cei drepţi la Masa cea Mare.
- ♦♦ **Glorian a Il-a** (Glorian Blestemul-Cerbilor): A zecea regină a Casei Berethnet. Vânătoreasă extrem de înzestrată. Căsătoria ei cu Isalarico al IV-lea, conducătorul Yscalinului, a inclus ţara acestuia în întinderea Virtuţilor. **Glorian a III-a** (Glorian Pavăza-

Inimii): A douăzecea regină a Casei Berethnet, de departe cea mai cunoscută şi cea mai iubită dintre ele. A condus Inysul pe vremea Marii Năpaste şi este cunoscută pentru că şi-a dus fiica nou-născută, pe Sabran a VH-a, pe câmpul de luptă. Această faptă i-a însufleţit pe soldaţii ei să lupte până la capăt.

- ♦♦ **Haynrick Vatten:** Custode al Mentendonului în vremea Marii Năpaste. A fost făgăduit de soţ viitoarei Sabran a VH-a a Inysului la vârsta de patru ani. Casa Vatten, care conducea Mentendonul de veacuri întregi în numele Casei Hraustr, a fost în cele din urmă detronată şi exilată înapoi în Hroth, dar urmaşii ei încă deţineau frâiele puterii în Mentendon.
- ♦♦ **Isalarico al IV-lea** (cel Binevoitor): Rege al Yscalinului şi prinţ consort al Inysului. Şi-a închinat ţara întinderii Virtuţilor prin căsătoria cu Glorian a Il-a a Inysului.
- ♦♦ **Jannart utt Zeedeur:** Răposatul Duce de Zeedeur, înainte Marchiz de Zeedeur. A fost prieten apropiat al lui Edvart al Il-lea al Mentendonului, ibovnic de taină al lui Niclays Roos şi tovarăş al lui lady Aleidine Teldan utt Kant- markt. Jannart era un istoric împătimit.
- ♦♦ **Jillian a VI-a: A** treizeci şi patra regină a Casei Berethnet. Bunica din partea mamei a Iui Sabran a IX-a a Inysului. Jillian era înzestrată muzical, tolerantă din punct de vedere religios şi susţinea legături mai strânse între întinderea Virtuţilor şi restul lumii.
- ♦♦ **Leovart I:** înalt Prinţ al Statului Liber al Mentendonului. Nu ar fi trebuit să stea pe tron, dar a convins Sfatul Virtuţilor să-i dea voie să-l păstreze pentru strănepotul său, Aubrecht, pe care Leovart I-a numit prea blând şi nepriceput pentru a putea cârmui. Era cunoscut pentru cererea în căsătorie a nenumărate femei de sânge nobil şi regesc.

V Lorain Crest: Una dintre cei şase membri ai Sfintei Suite, prietenă a lui sir Galian Berethnet. Dame Lorain este amintită în Inys drept Cavaleriţa Dreptăţii.

- ♦♦ **Regina de Nicicând:** Porecla Prinţesei Sabran a Inysului, fiica lui Marian a IV-a. A fost a douăzeci şi patra femeie de sânge regesc din Casa Berethnet, dar a murit Ia naşterea viitoarei Rosarian a Il-a, înainte de-a apuca să fie încoronată.
- ♦♦ **Rosarian I-a** (Preaiubita Tuturor): A unsprezecea regină a Casei Berethnet. Domnia ei populară a adus datini din Yscalin — regatul tatălui ei, Isalarico al IV-lea.

V Rosarian a Il-a (Arhitecta Inysului): A douăzeci şi patra regină a

Casei Berethnet. A fost o arhitectă înzestrată care-a călătorit mult în tinereţe, pe vremea când era încă prinţesă. Rosarian a proiectat personal multe clădiri din Inys, printre care şi tumul cu ceas cu faţada de marmură de la palatul Ascalon.

- ♦♦ **Rosarian a IV-a** (Regina Sirenă): A treizeci şi cincea regină a Casei Berethnet, mama lui Sabran a IX-a a Inysului. A fost asasinată cu o rochie otrăvită.
- ♦♦ **Rothurt Beck:** Conte de Goldenbirch. Carnelian a IlI-a s-a îndrăgostit de el, dar el era deja căsătorit.

V Sabran a V-a: A şaisprezecea regină a Casei Berethnet. Cu domnia ei începe Veacul Nemulţumirii, în care-au domnit, una după alta, trei regine detestate de popor. A fost cunoscută pentru cruzimea ei şi pentru viaţa de huzur.

V Sabran a Vl-a (cea Mândră): A nouăsprezecea regină a Casei Berethnet. Este cunoscută mai ales pentru aducerea Hrothului în întinderea Virtuţilor prin căsătoria din dragoste cu Bardholt Hraustr. încoronarea ei a pus capăt Veacului Nemulţumirii. Sabran şi Bardholt au fost ucişi de Fyredel, lăsând-o pe fiica lor, Glorian a IlI-a, să ţină piept Marii Năpaste.

- ♦♦ **Sabran a VII-a:** A douăzeci şi una regină a Casei Berethnet. Fiica lui Glorian a IlI-a a Inysului. A fost logodită cu Haynrick Vatten, Custodele Mentendonului, încă din ziua naşterii sale. După moartea lui şi abdicarea ei, Sabran s-a căsătorit cu principala ei Doamnă din Dormitor, lady Brilda Glade.
- ♦♦ **Sahar Taumargam:** Prinţesă din Ersyr, care a devenit regină consoartă a Yscalinului după căsătoria cu Sigoso al III-lea. Sora lui Jantar I al Ersyrului. A murit în condiţii suspecte.
- ♦♦ **Wulf Glenn:** Prieten şi gardă de corp a lui Glorian a IlI-a a Inysului. Unul dintre cei mai faimoşi cavaleri din istoria inyshiană, un ideal de curaj şi galanterie. Este un strămoş al lui lady Arbella Glenn.

FĂPTURI NEOMENEŞTI

- ♦♦ **Aralaq:** Ihneumon crescut la Abaţia Portocalului de către Eadaz şi Jondu uq-Năra.
- ♦♦ **Dragoniţa Imperială:** Conducătoarea tuturor dragonilor lacustrini, aleasă pe căi misterioase. La vremea poveştii, Dragoniţa Imperială este o femelă care-a ieşit din găoace în Lacul Frunzelor Aurii, în anul 209 AE. Potrivit datinii, Dragoniţa

Imperială sfătuieşte familia regală de oameni din Imperiul celor Douăsprezece Lacuri şi alege care dintre moştenitori va ajunge pe tron

- ♦♦ **Fyredel:** Conducătorul Armiei Draconice, credincios Nenumitului şi cunoscut drept *aripa lui dreaptă.* A condus o luptă crâncenă împotriva omenirii în anul 511 AE. Unii spun că ar fi ieşit din Muntele Groazei în acelaşi timp cu Nenumitul, iar alţii cred că a ieşit în acelaşi timp cu fraţii săi, în vremea celei de-a Doua Mari Erupţii.
- ♦♦ **Kwiriki:** Socotit de către seiikinezi a fi primul dragon care a primit un călăreţ din neamul oamenilor, preamărit ca zeitate. El a cioplit Tronul Curcubeului — distrus la momentul poveştii — din cornul lui. Seiikinezii cred că marele Kwiriki a plecat din planul ceresc şi că el a trimis cometa care-a pus capăt Marii Suferinţe. Fluturii sunt solii săi.
- ♦♦ **Nayimathun din Nămeţii Adânci:** Dragoniţă lacustrină care a luptat în Marea Suferinţă. Hoinară din fire, este, la momentul poveştii, membră a înaltei Străji a Mării.
- ♦♦ **Nenumitul:** Un wyrm roşu uriaş, creat dintr-o răspândire a *sidemdui* în miezul lumii. Este socotit prima făptură care-a ieşit din Muntele Groazei şi căpetenia Armiei Draconice, care-a fost plăsmuită pentru el de către Fyredel. Se cunosc puţine lucruri despre Nenumit, dar se presupune că ţelul lui mai presus de toate este acela de a semăna prăpăd şi de a cuceri omenirea. Confruntarea lui cu Cleolind Onjenyu şi Galian Berethnet în Lasia, în anul 2 IAE, a stat la baza legendelor şi credinţelor din lumea întreagă.
- ♦♦ **Norumo:** Dragon seiikinez şi membru al înaltei Străji a Mării.
- ♦♦ **Orsul:** Unul dintre cei cinci Inalţi Apuseni care au condus Armia Draconică pe vremea Marii Năpaste.

- ♦♦ **Parspa:** Ultimul *hawiz* cunoscut — soi de pasăre uriaşă, mâncătoare de plante, răspândită la Miazăzi. Ascultă doar de Chassar uq-Ispad, care-a şi îmblânzit-o.
- ♦♦ **Sarsun:** Vultur-de-nisip. Prieten al lui Chassar uq-Ispad şi sol al Abaţiei Portocalului.
- ♦♦ **Tukupa (**cea Argintie): Dragoniţă seiikineză bătrână, urmaşă a lui Kwiriki. Potrivit datinii, călăreţul ei este Amiralul din Seiiki, dar îi poate purta în spate şi pe Despotul din Seiiki şi pe familia lui.

- ♦♦ **Valeysa:** Una dintre cei cinci Inalţi Apuseni care au condus Armia Draconică pe vremea Marii Năpaste.

GLOSAR.

Attifet Un acoperământ pentru cap purtat de femeile din provinciile din partea de miazănoapte a Inysului. Se îndoaie la mijloc, dându-i forma unei inimi.

Baldachin: Un acoperământ împodobit care stă deasupra *platformei centrale* a unui *sanctuar.*

Bardament: Armură pentru cai.

Bătătură: Curte mică.

Bodmin: Felină sălbatică, despre care se ştie că hălăduieşte prin mlaştinile din Inys. Are blana călduroasă şi, din pricina raritătii, scumpă.

Bumb: Scut mic.

Capsuferind: Termen inyshian pentru depresie sau indispoziţie. Este răspândit în Casa Berethnet.

Cherchelit: beat.

Cingătoare: Lanţ cu bijuterii, purtat la şolduri, pe post de curea.

Ciocnit: beat.

Colan: Lanţ sau colier cu bijuterii.

Crâng-farmăcat: Pădure sălbatică din partea de miazănoapte a Inysului, care desparte provinciile Leas de lacuri. Este asociat cu legenda Doamnei din Pădure.

Dipsas: Veninul unui şarpe mic, răspândit prin Ersyr.

Divan: Scaun din lemn tapiţat, nu cu mult deosebit de o canapea. În case mai sărace, poate fi Iară tapiţerie.

Eria: Deşert de sare colosal, aflat dincolo de Poarta lui Ungulus. Nu se cunoaşte nicio făptură vie care să fi reuşit să-l treacă.

Fartingal: O fustă rotundă prinsă cu os de balenă, purtată pe sub rochiile inyshi- ene şi yscaleze pentru a le da o formă anume, de clopot.

Focul-vulpii: Bioluminescenţă cauzată de ciupercile intrate în putrefacţie.

Fondantă: Sâmbure de fenicul învelit în zahăr.

Furmigă: Furnică.

Fustian: Un aşternut greu pentru pat, croit din pânză sârmoasă.

Gralpomadă: Floare inyshiană. Seva pe care o produce este valoroasă — amestecată cu apă, alcătuieşte o cremă groasă, care curăţă şi înmiresmează părul. Când e pregătită cum trebuie, induce somn.

Guturai: Alergie.

Halat: Veşmânt până în podea, purtat peste cămaşa de noapte pentru mai multă căldură. De obicei, este fără mâneci şi legat cu o eşarfa.

Halebardă: Armă seiikineză pentru două mâini, cu o lamă curbată, lată, într-un capăt.

Halgalant: Viaţa de apoi în religia Virtuţilor Cavalerilor, despre care se spune că a fost clădită de sir Galian Berethnet după moarte. Este un castel splendid, ridicat pe nişte pământuri mănoase, unde regele Galian ţine ospeţe la Masa cea Mare, alături de cei drepţi.

Herigald: Veşmânt purtat de sanctarienii din Inys, croit de obicei din pânză verde cu alb. Unii cred că aceste culori reprezintă frunzele şi mugurii păducelului.

Iscoadă: Spion.

Lamantin: Vacă de mare.

Livada Zeilor: Viaţa de apoi în religia politeistă predominantă în Lasia.

Marcepan: Marţipan.

Marsuin: Delfin.

Mlădiţă agăţătoare: Iederă. înfloreşte mult vara.

Morgishiană: Limbă ce provine de pe insula inyshiană Morga.

Molimă: Ciuma bubonică. Odată, reprezenta o mare primejdie, dar la vremea poveştii, s-a stins aproape de tot.

Munguna: Presupusa moştenitoare a Abaţiei Portocalului.

Nudom: înjurătură inyshiană, uşoară, prescurtare de la „numele Domniţei”.

Oboi: Instrument de suflat, din lemn.

Odolean: Valeriană.

Orasiuni: Rugăciuni.

Orris: Iris.

Osdemon: Os de ihneumon. Se foloseşte în Abaţia Portocalului la cioplirea arcurilor

Lectică-cu-baldachin: Lectică închisă.

Paj: însoţitor într-un palat regal inyshian, de obicei cu vârsta între şase şi doisprezece ani. De obicei, duc solii şi sarcini pentru persoane de rang nobil.

Pargh: Cârpă înfăşurată în jurul feţei şi capului pentru a ţine nisipul departe de ochi, cel mai adesea folosită în Ersyr.

Pasărea-jalei: Pasăre neagră inyshiană cu un strigăt ca al unui prunc răguşit. Legenda spune că o împărătească din Seiiki a înnebunit din pricina strigătului ei. Unii spun că păsările-jalei sunt posedate de spiritele pruncilor morţi la naştere, în timp ce alţii spun că al lor cântec poate duce la pierderea sarcinii. Prin urmare, ele au fost vânate de-a lungul istoriei seiikineze.

Pântecele de Foc: Miezul Lumii. Este izvorul *sidenului* şi locul naşterii Nenumitului şi al urmaşilor săi, Inalţii Apuseni. Sidenul se trage pe cale naturală din Pântecele de Foc prin copacii cu siden, care fac parte din echilibrul universal, dar spurcăciunile sale draconice — urmare a dezechilibrului — vin din Muntele Groazei.

Pârjolitoare: Un soi de corabie menteză de război care se foloseşte de un mecanism automat pentru a aprinde un fitil ce provoacă o explozie uriaşă.

Pe mijloc: Pe orizontală, în forma unei dungi de pe o stemă.

Piatra soarelui: Cristal incolor extras din minele din Hroth, folosit de marinarii din vechime pentru a găsi soarele pe cer într-o zi noroasă. Potrivit datinii, piatra soarelui se taie în formă de mugur de portocală şi se montează pe inelele dăruite Domniţelor Roşii din Abaţia Portocalului. Reprezintă legătura dintre o Domniţă Roşie şi lumina copacului, şi reuşita ei de-a-l găsi mereu.

Plevuşcă: Peşte de mare ce se hrăneşte de pe fundul mării. Cuvântul e folosit în Inys pe post de ocară.

Popuşe: Păpuşă.

Porumbel de stâncă: Porumbel mesager, folosit pentru a transmite scrisori.

Quart Meduză.

Samit: Material scump şi greu, folosit la îmbrăcăminte şi draperii.

Sanctuar: Clădire religioasă în Inys, unde aceia care cred în cele Şase Virtuţi ale Cavalerilor se pot ruga şi pot asculta învăţăminte. Sanctuarele s-au dezvoltat din *abaţiile* timpurii, unde cavalerii căutau alinare şi călăuzire. Camera mare a unui

sanctuar este de obicei rotundă, precum un scut, iar centrul se numeşte *miez.* întotdeauna, prin apropiere, există un ţintirim.

Sânge-de-scoică: Vopsea albăstruie, extrasă din melcii de mare din Marea Soarelui Dănţuitor. Folosită la vopseluri şi produse de înfrumuseţare seiikineze.

Scutier însoţitorul unui cavaler sau al unui cavaler rătăcitor, de obicei cu vârsta între paisprezece şi douăzeci de ani.

Selinyezǎ: Limbă străveche de la Miazăzi, despre care se crede că ar proveni de dincolo de *Eria.* În cele din urmă, a intrat în diferitele dialecte din lasiană, dar se vorbeşte încă în forma ei iniţială în Casa Onjenyu şi de către surorile Abaţiei Portocalului.

Siden: Un alt nume pentru magia de pământ. Vine din *Pântecele de Foc* şi trece prin copacii cu siden. Sidenul este stăvilit de către *sterren.*

Skep; Stup.

Soare-din-miez-de-noapte: La lecţiile de alchimie predate de Niclays Roos, soa- rele-din-miez-de-noapte (cunoscut şi ca soarele roşu sau Soarele lui Rosarian) reprezintă stadiul final al Marii Realizări. Soarele alb, care îl precede pe cel roşu, este un simbol al purificării după primul stadiu, al putrezirii.

Sori: Principala monedă a Ersyrului.

Stejăriţă: Veveriţă.

Sterren: Un alt nume pentru magia siderală. Se trage din Steaua Pletoasă, în forma unei substanţe numite „puroi de stea".

Submare: Termen neutru din morgishiana veche care desemnează o fiinţă din neamul legendar al sirenelor.

Iepure blănos: Iepure sălbatic.

Trebuchet: Un soi de catapultă. Cândva, a fost folosit ca maşinărie de asediu, dar a fost modificat pentru a putea fi folosită împotriva Armiei Draconice în vremea Marii Năpaste.

Ţintirim: Loc în care sunt îngropate oasele morţilor, de obicei lângă un *sanctuar.*

Umbo: Centrul înălţat al unui scut. În Inys, numele este dat platformei din inima unui *sanctuar,* de unde predică sanctarianul şi unde se ţin slujbe.

Vestă: Tunică fără mâneci.

Veston: Jachetă strâmtă, cu mâneci lungi şi guler înalt.

Veşminte: Haine ceremoniale.

Vizieră: Mască de catifea, căptuşită cu mătase. Purtătorul trebuie să muşte o mărgea de lemn pentru a o ţine pe loc.

Vrajă: Magie de apărare care necesită *sidrn* pentru a putea fi creată. Vrăjite au două forme: vrăji de pământ şi vrăji de vânt. O vrajă de pământ poate fi făcută pe pământ, lemn sau piatră, şi atrage atenţia unui mag ori de câte ori se apropie cineva. O vrajă de vânt, care consumă mai mult siden, este o barieră în calea focului Draconic.

Wyverlandru: Wyvem tânăr.

Wyvem: Făptură draconică înaripată, cu două picioare. Precum Inalţii Apuseni, wyvemii au venit din Muntele Groazei. Fyredel i-a împerecheat cu mai multe animale, pentru a da naştere soldaţilor Armiei Draconice, precum cocatricea. Fiecare wyvem este legat de un înalt Apusean. Dacă înaltul Apusean moare, flăcările wyvemilor săi se sting, întocmai precum flăcările din toate făpturile pe care le-au adus pe lume.

Zestre: Transfer de bani în urma căsătoriei.

CRONOLOGIE

ÎNAINTEA ACESTUI EV (ÎAE)

2 IEA: Prima Mare Erupţie a Muntelui Groazei. Nenumitul iese din Pântecele de Foc şi se aşază în oraşul lasian Yikala, aducând cu el molima draconică. Nenumitul este înfrânt şi dispare.
Este întemeiată Abaţia Portocalului.

ACEST EV (AE)

I AE: întemeierea Ascalonului.

279 AE: Se alcătuieşte Zaua întinderii Virtuţilor când Isalarico al IV-lea al Yscali- nului se căsătoreşte cu Glorian a Îi-a a Inysului.

509 AE: A doua Mare Erupţie a Muntelui Groazei aduce pe lume înalţii Apuseni şi wyvemii lor.
Fyredel plăsmuieşte Armia Draconică.

511 AE: Marea Năpastă sau Marea Suferinţă începe, iar molima draconică se reîntoarce în lume.

512 AE: Casa Noziken se prăbuşeşte. Marea Năpastă sau Marea Suferinţă se încheie cu sosirea Stelei Pletoase.

960 AE: Niclays Roos soseşte la curtea lui Edvart al II-lea al Mentendonului şi-l întâlneşte pe Jannart utt Zeedeur.

974 AE: Prinţesa Rosarian Berethnet este încoronată Regină a Inysului.

991 AE: Regina Rosarian a IV-a moare. Fiica ei, prinţesa Sabran, este încoronată şi-şi începe perioada de regenţă. Tane îşi începe oficial perioada de studiu şi pregătire în înalta Strajă a Mării.

993 AE: Jannart utt Zeedeur moare, lăsându-şi tovarăşa, pe Aleidine Teldan utt Kantmarkt, văduvă. Edvart II al Mentendonului şi fiica lui mor de boala asudării câteva luni mai târziu. Edvart este urmat pe tron de unchiul său, Leovart.

994 AE: Regina Sahar a Yscalinului moare, lăsând-o pe prinţesa Marosa Vetalda ca singură moştenitoare a regelui Sigoso.

995 AE: Se încheie regenţa reginei Sabran. Niclays Roos devine alchimistul ei de la curte.

997 AE: Ead Duryan soseşte la curte. Tane o întâlneşte pe Susa.

998 AE: Niclays Roos este alungat de la curte în avanpostul mentez de pe Orisima, din Capul Hisan.

1000 AE: Sărbătorirea a o mie de ani de domnie a Casei Berethnet

1003 AE: Truyde utt Zeedeur soseşte la curtea inyshiană. Fyredel se trezeşte dedesubtul Muntelui Fruma şi preia controlul asupra Cârscaro. La porunca lui, Yscalinul jură credinţă Nenumitului.

1005 AE: începe *Abaţia Portocalului.* Tane are nouăsprezece ani, Ead are douăzeci şi şase, Loth are treizeci, iar Niclays Roos are şaizeci şi patru.

MULŢUMIRI

Abaţia Portocalului este cea mai lungă carte a mea publicată şi mi-a luat mai mult de trei ani ca să o termin. Am scris primele cuvinte din ea în aprilie 2015 şi am făcut ultimele modificări în iunie 2018. Când porneşti într-o asemenea misiune, ai nevoie de-o armată ca să te-ajute să o duci la bun sfârşit.

Vouă, cititorilor, vă mulţumesc că aţi păşit în această lume alături de mine! Fără voi, aş fi doar o fată cu capul doldora de idei bizare. Ţineţi minte că oricine şi oriunde aţi fi, tărâmul aventurilor nu-şi va închide niciodată porţile în faţa voastră! Vă sunteţi propriile paveze!

Agentului meu, David Godwin, care-a crezut în *Abaţie* la fel de mult cât a crezut şi în *The Bone Season,* şi este mereu aici pentru a mă sprijini şi pentru a mă linişti. Lui Heather Godwin, Kirsty McLachlan, Philippei Sitters şi restului echipei DGA, pentru că este, în continuare, fenomenală.

Sfintei mele Suite de editori: Alexa von Hirschberg, Callum Kenny, Genevieve Herr şi Marigold Attkey. Cu toţii aţi fost extraordinari în a scoate tot ce era mai bun din *Abaţie.* Vă mulţumesc foarte mult pentru răbdare, înţelepciune şi implicare, şi pentru că aţi înţeles tot ceea ce am vrut să reuşesc cu această poveste!

Echipei mondiale de la Bloomsbury: Alexandra Pringle, Amanda Shipp, Ben Turner, Carrie Hsieh, Cesca Hop wood, Cindy Loh, Cristina Gilbert, Francesca Sturiale, Genevieve Nelsson, Hermione Davis, Imogen Denny, Jack Birch, Janet Aspey, Jasmine Horsey, Josh Moorby, Kathleen Farrar, Laura Keefe, Laura Phillips, Lea Beresford, Marie Coolman, Meenakshi Singh, Nancy Miller, Sarah Knight, Phil Beresford, Nicole Jarvis, Philippa Cotton, Sara Mercurio, Trâm-Anh Doan şi tuturor celorlalţi — vă mulţumesc pentru că aţi continuat să publicaţi preaplinul ciudatei mele imaginaţii! Este, în continuare, un privilegiu extraordinar, un vis, să lucrez cu voi!

Lui David Mann şi Ivan Belikov, talentele din spatele minunatei coperte. Vă mulţumesc amândurora pentru cât de bine aţi surprins esenţa poveştii şi pentru cât de atent mi-aţi ascultat sugestiile!

Lui Lin Vasey, Sarah-Jane Forder şi Veronicăi Lyons, care s-au

scufundat în căutare de perle în marea asta de carte, găsind toate lucrurile care mie mi-au scăpat.

Lui Emily Faccini, pentru toate hărţile şi ilustraţiile care au transformat *Abaţia* într-o asemenea frumuseţe.

Lui Katherine Webber, Lisei Lueddecke şi Melindei Salisbury — îmi aduc aminte foarte limpede cum mi-aţi spus să mă grăbesc o dată şi să vă *arăt* cartea aia cu dragoni despre care tot faceam comentarii misterioase. încurajările voastre împătimite şi entuziasmul neîncetat faţă de *Abaţie* mi-au dat puterea de-a merge înainte luni, apoi ani întregi. Mi-ar fi luat mult mai mult să termin cartea dacă nu aş fi ştiut că eraţi acolo, aşteptând următoarea parte. Vă mulţumesc! Vă iubesc!

Lui Alwyn Hamilton, Laure Eve şi Ninei Douglas, echipa mea din vestul Londrei. Vă mulţumesc pentru cafea, pentru râsete, pentru zilele de **amânare** scris şi pentru că mi-aţi dat voinţa necesară pentru a escalada nesfârşitul munte de modificări structurale de pe laptopul meu!

Oamenilor minunaţi — printre care Dhomelle Clayton, Kevin Tsang, Molly Night, Natasha Pulley şi Tammi Gill — care mi-au oferit feedback şi ajutor în legătură cu diferite aspecte ale *Abaţiei.* Vă mulţumesc pentru informaţii şi generozitate!

Lui Claire Donnelly, lianei Fernandes Lossman, lui John Moore, Kiran Millwood Hargrave, Krystal Sutherland, Laini Taylor, Leianei Leatutufu, Victoriei Aveyard, lui Richard Smith şi Vickie Morrish, cu toţii nişte prieteni şi susţinători incredibili.

Doamnei doctor Siân Gronlie, care mi-a făcut cunoştinţă cu engleza veche şi mi-a trezit interesul faţă de etimologie.

Tuturor fanilor seriei mele în desfăşurare, *Bone Season,* inclusiv mereu incredibililor susţinători — vă mulţumesc că aţi avut răbdare cât timp am fost cu mintea-n alte părţi şi că mi v-aţi alăturat într-o nouă călătorie!

Librarilor, bibliotecarilor, recenzenţilor şi bloggerilor de pe toate platformele, colegilor mei autori şi, în general, wyrmilor de bibliotecă. Sunt foarte mândră şi norocoasă să fac parte din această comunitate inimoasă!

Abaţia contestă, include, reinterpretează şi/sau a fost influenţată de câteva mituri, legende şi opere de ficţiune istorică, printre care şi povestea lui Hohodemi, aşa cum a fost spusă în *Kojiki* şi *Nihongi, The Faerie Queene* de Edmund Spenser şi diverse versiuni ale legendei Sfântului Gheorghe şi a balaurului, printre care şi cele din

Legenda de Aur de Jacobus de Voragme, *The Renowned History of the Seven Champions of Christendom,* de Richard Johnson, şi *Codex Romanus Angelicus.*

Evenimente şi situaţii reale din trecut au reprezentat surse generoase de inspiraţie, pentru care le voi rămâne mereu datoare. Le sunt profund recunoscătoare istoricilor şi lingviştilor ale căror publicaţii m-au ajutat să mă hotărăsc cum să întrepătrund aceste evenimente în *Abaţie,* cum să construiesc lumea şi cum să numesc cel mai bine locurile şi personajele ei. Biblioteca Britanică mi-a oferit acces la multe dintre textele necesare în perioada de documentare. Nu trebuie să subestimăm niciodată valoarea bibliotecilor sau importanţa nevoii de-a le proteja, într-o lume care pare adesea că uită însemnătatea poveştilor.

Ultimele mele mulţumiri se îndreaptă către mama mea — cea mai bună prietenă a mea —, care m-a inspirat să construiesc o lume pe cât de înaltă, pe atât de largă!

Pentru comenzi şi informaţii, contactaţi:

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări

Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector I, Bucureşti, cod poştal 010517

Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit

Str. Gării nr. II, Mogoşoaia, jud. Ilfov

Tel.: 0758.053.416

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazin virtual: www.edituracorint.ro

ISBN 978-606-95191-4-1

Format: 16/70x100;
Coli tipo: 46

Tipar executat la:
Monitorul Oficial R.A.